

Giới thiệu Quay Đầu

Truyện Quay Đầu của tác giả Lê Ưu Đàm nói về cuộc hôn nhân không hạnh phúc, vì đó là một cuộc hôn nhân thương mại diễn ra giữa hai người biết mà thôi.

Cô gái khuê tú Ninh Vi Nhân điển hình, cô tưởng mình đã đạt được hạnh phúc trong cuộc sống, nhưng lại hoàn toàn không để ý đến người chồng phong lưu Nhan Duệ này.

Nhưng mỗi người đều muốn theo đuổi tình yêu của mình, có người theo đuổi một giây, nhưng lại có người phải theo đuổi cả. Theo cho đến khi nào chịu đi thì thôi!

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Tôi biết, muốn tiến vào nhà họ Nhan không phải là chuyện dễ dàng.

Cái danh hiệu “Nhà giàu có nhất”, sản nghiệp trải rộng toàn cầu. Ngân hàng, truyền thông, điện tử, thậm chí là súng ống đạn dược, chỉ cần có thể kiếm tiền thì đều có dấu tích của nhà họ Nhan, nhà họ Nhan danh trấn một phương, chưa bao giờ có bất kỳ người nào chống lại họ mà còn có thể sống trên cõi đời này.

Mà hôm nay, tôi kết hôn cùng người thừa kế của nhà họ Nhan - Nhan Duệ.

Trở thành con dâu nhà họ Nhan là một vinh dự lớn, nhưng trên lưng cũng đeo trách nhiệm lớn, gánh chịu biết bao nguy hiểm lớn. Bởi vì, cho dù không ai dám quanh mình chính đại đối kháng với nhà họ Nhan, nhưng ngầm muốn thay thế nhà họ Nhan tuyệt đối cũng không ít, con dâu nhà họ Nhan đúng là có nhiều lợi thế tốt như vậy đó.

Trước hôm nay, tôi và Nhan Duệ chưa gặp mặt nhau bao giờ. Tất cả đều do cha mẹ hai bên bàn bạc sau đó đưa ra kết quả, tôi phải gả và anh ta phải cưới.

Thân là con gái nhà họ Ninh, tôi không có tư cách nói: “Không”.

Nếu không vì cái gì mà phải giáo dục gần hai mươi năm về cách làm dâu? Làm thế nào để trở thành một người có dáng vẻ cao quý tao nhã, làm sao để giữ vững phong thái ung dung, làm sao để dần thân vào sự nghiệp từ thiện, tạo danh tiếng xã hội tốt cho chồng, làm sao để trở thành người nổi bật với vẻ xinh đẹp và cách nói năng tôn quý trong một đám tiệc thư của xã hội thượng lưu.

Tất cả, hình như từ lúc sinh ra đã chỉ định, tôi, cuối cùng cũng sẽ trở thành vợ của người ta. Không phải Nhan Duệ, thì cũng sẽ là người khác.

Chỉ cần bọn họ môn đăng hộ đối với nhà họ Ninh, có thể mang đến cho nhà họ Ninh vinh dự và lợi ích.

Mà nhà họ Nhan, chắc chắn là tốt nhất trong số đó.

Trở thành con dâu nhà họ Nhan mà người người mơ ước, không biết có bao nhiêu cô gái ghen tỵ với tôi, hận không thể giết chết tôi rồi lên thay.

Nhưng mà, đây là điều tôi muốn sao?

Tôi không có thời gian để suy nghĩ nhiều, nhóm phù dâu đã bắt đầu lúi rúi thảo luận về chú rể, hình như hôm nay người lấy chồng không phải là tôi, mà là một trong số các cô ấy. Nghe nói anh ta không muốn kết hôn, nhưng ở trước mặt tôi, nhóm phù dâu này lại che giấu lương tâm mà nói anh có có phúc đến cỡ nào mới có thể lấy được tôi??

Họ không dám ba hoa khoác lác và phát ngôn bừa bãi, cho dù trong lòng luôn ghen tức với tôi. Mặc dù nhà họ Ninh không bằng nhà họ Nhan, nhưng cũng không phải là dễ chọc.

Suy nghĩ kỹ lại, thật ra thì cũng không là gì. Cái gì là bạn tốt giữa những tiểu thư khuê các? Ở cái xã hội thượng lưu này, các cô gái không cần loại “tình bạn” này, đề tài chính của các cô ấy vĩnh viễn chỉ là: Địa vị, hàng hiệu và đàn ông.

Cho nên, tôi không biết chín người phù dâu tượng trưng cho “Trường trường cửu cửu” có gì mà kinh ngạc.

Tôi lặng lẽ nhìn gương, nó thành thực phản ánh dáng vẻ của tôi trước khi ra ngoài vào hôm nay.

Áo cưới được vận chuyển từ Milan đến, do nhà thiết kế thời trang hàng đầu thế giới thiết kế, được gắn kim cương Tiffany; phóng viên nhiều như mây;

quan khách có lai lịch rất lớn???

Trận chiến hào hoa và xa xỉ, một tháng nay báo trí đều đăng “Hôn lễ thế kỷ.”

Tôi rất đẹp, điều này ai cũng biết, có thể ai cũng chưa từng thấy qua dáng vẻ xinh đẹp của tôi. Con gái nhà họ Ninh cao quý tao nhã tài mạo song toàn, đã som trở thành bí mật được công khai, nhưng lại có ai sẽ đi kiểm chứng lại bí mật này là thật hay là giả?

Nhà họ Ninh phải gả, là muốn mang lại lợi ích cho họ; nhà họ Nhan phải cưới vì muốn có người nối dõi tông đường, cho nên Ninh Vi Nhân là đẹp hay xấu, thông minh hay ngu dốt, cũng không quan trọng.

Không phải tôi, thì cũng là người khác.

Cho nên phải cảm ơn vợ chồng nhà họ Nhan sao? Dù sao, trong một đồng ảnh chụp tiểu thư nhà giàu có như vậy chỉ liếc mắt một cái liền chọn trúng tôi, cũng khâm điểm tôi ảnh trở thành con dâu nhà họ Nhan.

Cha đứng trước cửa phòng nghỉ của cô dâu chờ tôi, ông mặc áo cánh én màu đen, ăn nói có ý tứ, mặt không chút thay đổi. Tôi được phù dâu đỡ đi ra, đưa tay ra khoác vào khuỷu tay ông. Ông không hề nói với tôi một câu, chỉ nhàn nhạt liếc tôi một cái, sau đó dắt tôi lên thăm dò.

Tôi chưa bao giờ là hòn ngọc quý trên tay ông, mặc dù tôi là con gái duy nhất của ông.

Nhìn xuyên qua tấm voan che mặt, tôi thấy mẹ mình và hai vợ chồng nhà họ Nhan đang ngồi ở chỗ khách quý. Hai vợ chồng họ cười rất vui vẻ, khuôn mặt vui sướng, thậm chí mẹ chồng tương lai của tôi còn vui mừng đến nỗi hôn má cha chồng tương lai, nhưng mẹ tôi chỉ mỉm cười một cách cao quý, ai cũng không tìm được một khuyết điểm, nhưng cũng không tìm được tia ấm áp.

Giống như con búp bê hoàn mỹ, bề ngoài rất đẹp, cử chỉ tao nhã, nhưng cô đơn và không có linh hồn.

Cuộc hôn nhân của cha mẹ tôi không hề có tình yêu, nhưng tại sao họ cũng muốn tôi như vậy?

Không phải tôi cũng là miếng thịt trên người họ rơi xuống sao?

Đột nhiên cảm thấy lòng chua xót, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười mỹ lệ hơi ngượng ngùng mà cô dâu phải có. Mặc kệ những năm gần đây cha ở ngoài phong lưu như thế nào, thì trong mắt tôi bà vĩnh viễn luôn bày ra dáng vẻ này. Ngay cả đêm trước ngày lấy chồng, bà cũng chỉ nói với tôi: “Đến nhà họ Nhan, không được làm nhà họ Ninh xấu hổ.”

Khi nói lời này, bà vẫn luôn duy trì sự cao quý và lạnh nhạt của mình.

Trừ câu đó ra, không còn lời nào khác.

Thăm dò này, sao lại dài như vậy? Mỗi một bước đều giống như giẫm lên mũi dao mà đi, toàn thân đau thấu xương.

Cha dắt tay tôi đến trước người chủ trì tiệc cưới (linh mục), thả tay tôi vào một bàn tay ấm áp khác, sau đó liền xoay người rời đi, tiến đến chỗ dành cho khách quý. Mà gần hai mươi năm qua, đây là lần đầu tiên ông dắt tay tôi, khi tôi còn bé ông ấy càng không thương tôi, dù chỉ là một cái ôm cũng không có.

Từ đầu đến cuối ánh mắt ông ấy vẫn lạnh lùng như vậy.

Giống như đang hoàn thành công việc tuộc bổn phận của mình, nếu không phải vốn dĩ công việc này vì ông ta, vì mang đến lợi ích cho nhà họ Ninh, thì căn bản ông ấy cũng không thèm liếc tôi một cái.

Tôi mắt khép hờ, không muốn nghĩ nữa.

Con người đều không có tình cảm à? Nhưng tại sao hai vợ chồng nhà họ Nhan lại yêu nhau như thế? Giờ phút này bàn tay to ấm áp đang nắm trọn lấy tay tôi, nhưng tại sao, tôi lạnh không cảm thấy một tia ấm áp nào?

Nhan Duệ.

Mọi người đều gọi anh ta là “Lăng tử vô tình”. Anh ta bên ngoài phong lưu, phóng khoáng, yêu nhất là đua xe với người đẹp, cho dù chân tôi không ra khỏi nhà, nhưng có thể thấy mặt anh trên tất cả các tờ báo. Cặp mắt đào hoa kia chính là lực hấp dẫn trí mạng, vẻ ngoài tuấn tú và giàu sang, khiến anh đủ tư cách hoa tâm.

Nhưng anh ta lại lãnh khốc vô tình như vậy, thời điểm anh ta yêu thích thì dịu dàng chăm sóc, đến khi chán ghét thì anh ta còn tàn nhẫn và tàn nhẫn hơn so với Satan. Không có một cô gái nào thu hút ánh mắt của anh ta hơn một tháng, cho tới bây giờ cũng không có.

Mà đồng thời anh ta cũng có rất nhiều tình nhân, những người đó tranh giành đấu đá lục đục với nhau, cho dù anh ta biết, nhưng cũng không thèm để ý. Chỉ cần không trở gạ với anh ta, cái gì anh ta cũng đều đồng ý.

Căn bản anh ta không muốn kết hôn, đối phương là ai cũng không muốn.

Cái tay này, khớp xương rõ ràng, lực đạo vững vàng, nhưng lại phát ra tia chán ghét và lạnh lùng xa cách, thậm chí tôi có thể ngửi được mùi nước hoa Dior trên người anh ta. Một loại mùi hương tràn ngập nhiệt tình và cuồng dã.

Mà trong mấy người phù dâu, có một cô gái xinh đẹp khác thường, hình như cũng có mùi nước hoa đó.

Có lẽ đây cũng là một nguyên nhân khiến cô ấy che giấu, trong mắt đều là địch ý đối với tôi. Nghe nói những người này đều là con gái của nhà quyền thế giàu sang, trước đây đều đi học trường chuyên đào tạo cô dâu, đây là lần đầu tiên về nước. Mà trong thời gian ngắn như vậy có thể câu được các cô ấy, đây cũng là dạng đàn ông không bình thường đâu.

Điều buồn cười là, người chồng của tôi, trước hôn lễ vài tiếng vẫn đang hoan ái triền miên cùng cô gái khác.

Nếu như không phải cha chồng tôi uy hiếp là sẽ phong tỏa kinh tế của anh ta, chỉ sợ hôm nay anh ta sẽ không có mặt trong hôn lễ này. Cho nên đây là khiêu khích, hay là phản kháng?

Đã sớm nghe nói Nhan Duệ là người yêu thích tự do, không thích trói buộc, cho nên đến nay cũng chỉ khoác lên người cái chức tổng giám đốc “Nhan thị”, mà số lần anh ta đi làm có thể đếm trên đầu ngón tay.

Lúc này tôi liền phát hiện tương lai sâu không lường được.

Nhưng dù như vậy, tôi vẫn muốn cùng anh ta sống tốt.

Hai nhà Nhan, Ninh, bên nào cũng không thể ly hôn.

Vô tri vô giác, tôi nghe thấy giọng nói hiền lành của cha sứ.

Chúa ơi, chúng con đến trước mặt của người, hãy chúc phúc cho đôi nam nữ đang tiến vào hôn nhân thần thánh này. Theo ý nghĩa chính là hợp nhất hai người lại thành một, cử hành hôn lễ chúng sống với nhau cả đời.

Từ nay về sau cùng đi trên con đường hạnh phúc, yêu thương lẫn nhau, hỗ trợ, dạy bảo lẫn nhau, tin tưởng nhau, cha chúc phúc cho các con, làm cho vợ chồng quân ân hồng ân, Thánh Linh cảm hóa, kính yêu Đấng Cứu Thế, một đời một kiếp trước mặt chúa. (Không biết đang type cái gì nữa ^__^ Tôn giáo của mình. ko phải là Thiên Chúa Giáo...)

Trước khi cử hành hôn lễ, nếu như có bất kỳ ý kiến về chuyện kết hôn, thì xin hãy lập tức nói ra, hoặc là vĩnh viễn giữ im lặng.

Ta lệnh cho các con trước mặt Chúa, thẳng thắn nói ra bất kỳ lý do gì khiến các con không thể kết hôn...

Tôi nhẹ nhàng nâng khóe miệng, cha sứ à, cho dù là Chúa, cũng không có khả năng ngăn cản hôn lễ này! Cha sứ lại hỏi: Nhan Duệ con có đồng ý lấy cô gái này làm vợ, cùng ký hôn ước với cô ấy không? Cho dù là bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc mọi lý do khác, cũng yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy, tôn trọng cô ấy, tiếp nhận cô ấy, vĩnh viễn không thay lòng đổi dạ đến cuối đời? Nhan Duệ im lặng một lúc lâu, ngón tay của anh vẫn vui đùa gãi gãi lòng bàn tay của cô, giống như, anh muốn trêu chọc mọi người ở đây, “Con đồng ý.” Anh nói. Chính câu tôi đồng ý này đã khiến cô giống như con thiêu thân bay vào lửa. Ninh Vi Nhân con có đồng ý lấy chàng trai này làm chồng, cùng ký hôn ước với anh ấy không? Cho dù là bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc mọi lý do khác, cũng yêu anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn trọng anh ấy, tiếp nhận anh ấy, vĩnh viễn không thay lòng đổi dạ đến cuối đời? Tôi hơi cười, nhẹ nhàng nói: con đồng ý.

Cha sứ nói với mọi người:

Các con có nguyện ý làm chứng cho lời thề kết hôn của họ không?

Tôi không thấy vẻ mặt của mọi người, lại nghe thấy cha sứ hỏi: Là ai đem cô dâu gả cho chú rể?

Sau đó, tôi nghe thấy giọng nói của cha mình, lạnh nhạt: Cô ấy tự nguyện cưới anh ấy, mang theo lời chúc phúc của cha mẹ.

Nhưng là, cha, người và mẹ thật sự chúc phúc cho con sao?

Sau khi tuyên hệ, chúng tôi trao nhẫn cưới cho nhau, chỉ là một cái vòng nho nhỏ, nhưng lại vây khốn cả cuộc đời tôi.

Ta đã chứng kiến lời thề yêu đôi phương của các con, ta rất vui, cũng tuyên bố với các vị khách ngồi ở đây các con chứng thức trở thành vợ chồng, hiện tại, chú rể có thể hôn cô dâu rồi.

Nhưng mà, cha sứ của tôi ơi! Mọi người hôm nay ở đây, chỉ sợ chỉ có mình người cảm thấy vui mừng cho tôi thôi.

Khăn che mặt được vén lên, một ngón tay thon dài nâng cằm của tôi lên, môi mỏng ấm áp đưa tới, mát trụi đôi môi lạnh như băng của tôi.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Cô ấy rất đẹp.

Nắng sớm xuyên qua rèm cửa của cửa sổ sát đất chiếu vào phòng, căn phòng vốn u ám nhưng bây giờ lại ấm áp. Căn phòng yên tĩnh được trang trí tinh xảo, chỉ có tiếng hít thở vững vàng của người trên giường.

Nhan Duệ dùng một tay nâng cằm cô lên, đôi mắt đào hoa dừng ở trên người cô gái xinh đẹp đang nằm trong khủy tay mình. Không, có lẽ, nên nói là người phụ nữ.

Đêm qua, là đêm tân hôn của họ. Ở trên chiếc giường lớn này, anh biến cô gái nhỏ xinh đẹp này thành phụ nữ của mình.

Cô... là người phụ nữ của anh.

Trên thế giới này có nhiều phụ nữ như vậy, chỉ có cô là thuộc về anh; mà anh cũng là người đàn ông duy nhất danh chính ngôn thuận thuộc về cô. Loại cảm giác này... Không biết phải nói như thế nào, thật sự là rất kỳ lạ.

Ngón trỏ thon dài chậm rãi vuốt theo dáng vẻ bên ngoài của giai nhân trong lòng, lông mày đen mà dày, lông mi thật dài, mũi thon nhỏ, đôi môi anh đào. Anh nhớ cảm xúc này giống như cánh hoa nhài nhụy, làn da cô mềm mại và trắng như tuyết, vô cùng vô cùng mịn màng, trong số những người phụ nữ anh từng gặp cô là người đẹp nhất.

Nhưng mà, tại sao cô lại trở thành vợ anh?

Anh rất chán ghét cái danh hiệu này, đối với anh hôn nhân chính là đeo lên người một bộ gông xiềng, mặc kệ hôm nay người anh lấy là ai, cũng không có biện pháp ngăn cản cuộc sống của anh.

Còn anh, trung thành với hôn nhân? Hồi tâm? Thừa kế tập đoàn của gia đình? Những điều đó đều không có khả năng.

Anh chính là chim không có chân, sẽ không dừng lại vì bất kỳ một thân cây nào, cho dù cái cây đó có đẹp đến mức nào, tốt đến mức nào, dịu dàng đến mức nào, đều không phải là cái mà anh muốn.

Ừm.... cô tên là... Ninh Vi Nhân thì phải?

Nhan Duệ hí hí mắt, môi mím theo quán tính cong lên, cười tà, đó là lực hấp dẫn trí mạng, nếu lúc này có phụ nữ nhìn thấy, không biết sẽ hét to như thế nào nữa.

Con gái nhà họ Ninh.... Đưa tay sờ sờ cằm, anh vẫn nhìn chăm chăm người phụ nữ ngủ say, con ngươi hiện lên tia thần bí, chờ cô tỉnh dậy sẽ ngã bài với cô.

Thật ra thì, nếu không phải đêm qua mệt mỏi quá sức, thì theo đồng hồ sinh lý báo thức của Ninh Vi Nhân cô sẽ tỉnh dậy lúc bảy giờ đúng, làm vệ sinh cá nhân mười lăm phút, sau đó đi tập thể dục buổi sáng nửa tiếng. Sau khi tập thể dục xong về nhà thì đúng tám giờ, đây là thời gian ăn bữa sáng. Đó là quy luật sinh hoạt nhiều năm của cô, chưa có bao giờ thay đổi, lần này đột nhiên lại thay đổi rồi.

Nhưng mà Nhan Duệ cũng không đợi lâu, thói quen sinh hoạt tốt của Ninh Vi Nhân khiến cô dù có mệt mỏi đến đâu thì cũng chỉ dậy trễ nửa tiếng mà thôi.

Nằm trong lòng ngực của Nhan Duệ, cô từ từ mở mắt.

Mắt to mang theo sương mù quan sát bốn phía, vừa định cử động thì phát hiện xương cốt toàn thân đau nhức lợi hại, nhất là nơi riêng tư, quả thực giống như lửa cháy, vừa đau lại tê dại.

Nhớ tới.

Tối hôm qua là đêm tân hôn của cô....

"Đã dậy rồi hả?" Đinh đầu truyền đến tiếng nói trầm thấp nam tính, rót cuộc trời cao dành bao nhiêu ưu ái cho người đàn ông này, đến nỗi dùng giọng nói cũng có thể dễ dàng mê hoặc lòng người như vậy.

Ninh Vi Nhân ngẩng đầu, dưới sự giúp đỡ của Nhan Duệ cô có thể chống đỡ thân thể mảnh mai như liễu của mình, môi hồng hơi hơi dương lên: "Ừ." Người đàn ông này... Thật sự là quá đẹp, mỗi một bộ phận đều giống như bức tượng được điêu khắc tinh xảo, không tìm ra một tỳ vết nào, da thịt màu đồng khỏe mạnh, tron nhẵn ảm áp, dáng người cũng hình tam giác hoàn mỹ. Tóm lại, trên người Nhan Duệ ngay cả Thượng Đế cũng không tìm ra được một khuyết điểm nào, mà nói thật nê như có nơi nào chưa đủ, thì chính là tính tình phong lưu của anh.

Nhưng dù có không chịu nổi, thì anh vẫn là chồng cô. Là người cô đã quyết tâm chung sống cả đời, yê cả đời.

Lúc cô đang xuất thần, Nhan Duệ cũng tỉ mỉ quan sát cô.

Không biết anh đã gặp qua bao nhiêu người đẹp, có thể có tên trên danh sách theo đuổi của anh, có người nào không phải là mỹ nhân tuyệt thế? Chỉ cần bị anh ngắm trúng, dù người đẹp khó theo đuổi đến mức nào cũng bị anh bắt vào tay, ngôi sao, con nhà quyền quý, nữ cường nhân... Loại phụ nữ nào anh cũng thuận lợi nắm được trái tim của họ, nhưng cô gái trước mặt này... là khác biệt, phải nói là có chút khác biệt, cũng không phải anh chưa từng chơi đùa qua con gái nhà giàu mà lại là băng sơn mỹ nhân, cần phải nói người chiếm cái danh hiệu “Vợ Nhan Duệ” có điểm nào khác với những cô gái khác, anh sẽ nói đó là cô không ra khỏi nhà.

Dù sao, đó cũng là điểm khác nhau.

Đôi mắt đào hoa nhú lại, nhìn chăm chú cô, vì thất thần mà tay nhỏ quên nắm chặt, nơi đó lộ ra một mảng tuyết trắng, mềm mại mê người như anh đào, khiến người khác hận không thể nhào lên cắn một cái, nhìn da thịt trắng như sứ không biết hương vị có ngon miệng như vậy không.

Ninh Vi Nhân trì độn cảm nhận được ánh mắt nóng hừng hực của Nhan Duệ, cô ngẩn ra, nhìn theo tầm mắt nóng cháy kia, cô lúc này mới phát hiện mình không cẩn thận tiết lộ cảnh xuân. Khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng lên, liền tranh thủ nắm chặt chăn mỏng, che ngực lại.

Nhan Duệ buồn cười nhìn hành động đáng yêu của cô, trong lòng cảm thấy mềm mại, anh thích phụ nữ thành thật, như vậy sẽ tạo được danh tiếng trong xã hội thượng lưu, nhưng cũng sẽ có một mặt trẻ con, chứ không giống bản mẫu của các con gái nhà giàu khác, trên giường cũng duy trì kiểu tóc không chút rối loạn.

Bàn tay to vuốt vuốt mái tóc đen như thác nước của cô, cảm giác giống như tơ lụa khiến anh muốn hôn lên nó.

Tay nóng như lửa, cuối cùng mái tóc cô vẫn không thỏa mãn được anh, vì thế, bàn tay anh từ từ trượt xuống dưới, đầu tiên là vuốt ve gò má tuyệt đẹp sau đó đến đôi môi hồng nhạt, rồi đến cái cằm tinh xảo, tiếp tục trượt xuống cái cổ trắng như tuyết, sau đó vẽ loạn lên ngực của cô, ý tứ đùa giỡn rất rõ ràng.

Anh là một người đàn ông rất biết hưởng lạc, luôn có thể khơi lên dục vọng của người phụ nữ, hơn nữa anh luôn luôn dịu dàng, đây cũng là một mặt “Lãng tử vô tình” của anh.

Con người đen thâm thúy không khỏi nguy hiểm híp lại khi nhìn đến những vết xanh xanh tím tím do mình tạo ra, giống như một con sư tử đang thềm muốn tiêu bạch thỏ, tràn đầy hấp dẫn trí mạng.

Chân tay Ninh Vi Nhân luống cuống tùy ý để Nhan Duệ kéo vật duy nhất che đậy thân thể mình xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có màu ửng đỏ, đôi mắt đẹp gắt gao nhắm lại... cô không có cách nào để chính mắt mình tiếp nhận hình ảnh bàn tay màu đồng đang chạy trên cơ thể mình, cho dù người đó là chồng của cô.

Mặc kệ nói như thế nào, cảnh tượng như vậy, quá mức dâm mị rồi.

Nhan Duệ nhìn thấy biểu tình thấy chết không sợ của cô, thì không khỏi bật cười trầm thấp, môi mọng hôn lên má phàn của cô, sau đó dừng trên môi cô nói nhỏ: “Cô gái ngoan, giữa vợ chồng phải có hành động ân ái, tại sao lại xấu hổ.” Cơ thể cô sao lại mảnh khảnh mỹ lệ như vậy... Nhớ đến cảm giác chôn sâu trong cơ thể cô vào tối qua, khiến anh không thể khắc chế được bản thân của mình.

Mười ngón tay mảnh khảnh như ngọc gắt gao nắm chặt khăn trải giường, cả phòng đầy hơi thở hoan ái dâm mỹ khiến cô không thể thích ứng được. Như thế, cảm giác như thế thật sự là quá, quá... quá không đứng đắn rồi !

Nhan Duệ nở nụ cười trầm thấp, cô hòng anh phát ra tiếng cười, nhưng như vậy lại rất hấp dẫn, anh cúi đầu xuống cô, môi mọng kêu gọi cạo loạn, đến khi khiến toàn thân cô nổi da gà mới chịu bỏ qua.

Bàn tay to cùng mười ngón tay của cô đan xen, Nhan Duệ nghiêng người đè cô dưới thân, tình té hôn hai gò má non mềm của cô, đôi mắt đào hoa nhân trần đầy tình dục mê ly, nhưng lời nói nói ra khỏi miệng vẫn tỉnh táo, thực tế: “Vi Nhân... anh có thể gọi em như vậy không?”

Thấy cô gật đầu, anh lại nói: “Anh không muốn kết hôn, em biết điều này chứ?”

Lông mi dài giống như cây quạt nhỏ phẩy phẩy, cô lại gật gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

“Vậy thì ót rồi.” Nhan Duệ cực kì vừa lòng vì cô nhu thuận, đây là điểm của con gái nhà giàu khiến người ta thích, nghe lời, mềm mại, mặc kệ đây có phải là tính tình thật của cô, hay cô giả vờ, cũng không quan trọng, chỉ cần ở trước mặt anh không cần không vâng lời anh, nhu thuận mặc anh yêu cầu là được.

Nhan Duệ thừa nhận mình hơi gia trưởng, nhưng mà... đây không phải đều do những người phụ nữ của anh chiều mà ra sao? Anh càng lãnh khốc, càng phong lưu, thì các cô càng điên cuồng theo đuổi anh, đối với anh mà nói, tại sao lại không làm?

diendanlequydon.com

”Anh muốn nói rõ với em.” Anh lẳng lặng nhìn cô, đôi mắt đào hoa đầy lạnh lùng, “Anh không có khả năng vì kết hôn mà từ bỏ cuộc sống trước đây của mình, có lẽ em là người vợ duy nhất của anh trong cuộc đời này, nhưng tuyệt đối không phải người phụ nữ cuối cùng của anh trong cuộc đời này. Anh không có khả năng vì một tờ giấy đăng ký kết hôn mà buông tha cả rừng rậm.”

Ninh Vi Nhân lẳng lặng nhìn, mắt to trắng đen rõ ràng không biểu hiện cảm xúc gì.

”Anh cũng biết, trước đây em luôn học tại trường đào tạo cô dâu tại Nhật Bản, thông thạo cầm kỳ thư họa, là thí sinh tốt nhất để chọn làm vợ, nếu nhất định anh phải kết hôn với một cô gái, thì ai cũng được. Nếu chúng ta đã là vợ chồng, như vậy, anh cũng không tước đoạt quyền lực con dâu nhà họ Nhan của em, chỉ cần không can thiệp cuộc sống của anh thì em muốn gì cũng được.”

”Giữa chúng ta không có khả năng có cái gì mà gọi là tình yêu, cái loại tình cảm quý quái đó chúng ta đừng nghĩ đến là tốt nhất, chẳng qua anh nghĩ em cũng không quá tin tưởng vào tình yêu, dù sao cha mẹ của người em đều nổi danh trong giới thương nhân là đôi vợ chồng gương mẫu.” Nhìn như là tương kính như tân, trên thực tế quan hệ giữa họ còn thua người xa lạ.

Đứa bé lớn lên trong hoàn cảnh gia đình như vậy, làm sao có thể tin tưởng vào tình yêu?

Nhan Duệ cảm giác mình đang nói nhảm, nếu không sợ sau này cuộc sống của mình bị người khác can thiệp, thì anh cũng chẳng muốn phí nhiều nước bọt như vậy.

”Em...” Ninh Vi Nhân hơi hơi há miệng thờ dốt, lại không nói được gì.

diendanlequydon.com

Nhan Duệ vẫn nằm trên người cô như cũ, khoảng cách của hai người lúc này là không, nhưng tâm lại cách xa vạn dặm.

Cô chần chờ hồi lâu, mới từ từ nói: “... Em, em không muốn một cuộc hôn nhân như cha mẹ của mình, em...”

Anh cắt ngang lời nói của cô, đôi mắt đào hoa bắt đầu trở nên lạnh: “Không cần nói với anh em yêu anh, hơn nữa cũng đừng hy vọng anh cũng yêu em, sau đó vui vẻ hạnh phúc sống qua ngày.”

Ninh Vi Nhân hơi hơi nhếch môi, con người dao động trần đầy luống cuống.

Trời sanh cô tính thẹn thùng dịu dàng, vốn không tự ý nói chuyện với người khác, mặc dù học trường đào tạo cô dâu khiến cô trở thành tiểu thư khuê các hoàn mỹ, nhưng cũng không dạy cô nên trả lời như thế nào khi bị người thân chất vấn.

Đúng vậy, trong lòng cô, Nhan Duệ là người thân nhất của cô. Cho tới bây giờ cô cũng không có một người bạn nào, cũng chưa từng hưởng thụ cái gì gọi là tình thân, trong thế giới của cô vĩnh viễn chỉ có học tập, học tập, lại học tập. Học làm sao để trở thành một người vợ tốt, cách xử lý quan hệ mẹ chồng cô dâu, làm sao để góp một phần sức lực vào sự nghiệp của chồng, làm sao... nếu không có học thì làm sao đối xử tốt với chính bản thân mình, bảo vệ chính mình.

Trên thế giới này người cô yêu nhất là cha mẹ, nhưng mà họ lại không yêu cô, đối với họ mà nói, chẳng qua họ có ý ân ái mà sinh ra cô mà thôi, thậm chí sau lưng cô cha cô đi buốc ga-ro, mẹ cô thì chích thuốc tránh thai.

Đúng vậy, cô là độc nhất vô nhị, nhưng cũng không phải là bảo bối.

Hiện giờ cô đã lấy chồng, vì đạo làm vợ, cho dù biết tương lai xa vời, chồng vô tình, cô cũng muốn thử một lần, ngoan ngoãn làm thật lâu, cuộc sống lạnh lẽo dù cô không thích nhưng cũng chung sống với nó hai mươi một năm, cái cảm giác lạnh thấu xương đó cô thật sự không muốn nữa.

Bây giờ, như thế nào cũng tốt, tạm thời để cho cô điên cuồng một lần đi, kết quả cuối cùng là gì cô cũng không hối hận, không oán hận.

Con đường này là do cô chọn, cho dù bi thảm hơn nữa, vết thương sâu hơn, cô cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt rồi.

Thấy cô không nói gì, rõ ràng là đã chấp nhận cách nói của mình, con mắt đào hoa xinh đẹp lạnh lùng híp lại, nhưng anh cũng không tức giận, mà đem trán của mình dính lên người Ninh Vi Nhân, trong miệng êm ái nói nhỏ: “Anh sẽ không yêu bất kỳ người phụ nữ nào, trước khi lấy anh, em cũng biết một số chuyện, nói cho anh biết, Vi Nhân, em thật sự muốn anh yêu em sao?”

Ninh Vi Nhân kinh ngạc nhìn anh, thật lâu sau mới gật đầu: “.... Ừ.”

”Này, tại sao lại như vậy?” Anh tiếp tục hướng dẫn từng bước, ngay từ đầu đã cho rằng đã nắm chắc phần thắng, nhưng đối phương lại không phối hợp, cái này sao có thể được?

Tự do của anh, quyết không để cho bất kỳ ai chi phối.

”Em...” Cô nháy mắt xinh đẹp, một lúc sau mới nói: “.... Em chỉ là, chỉ là muốn...”

”Đề anh nói thay em.” Nhan Duệ cười trầm thấp, nhưng đôi mắt đào hoa không có một tia ảm áp, ánh mắt kia lạnh như băng, khiến toàn thân Ninh Vi Nhân bắt đầu run rẩy, “Chẳng qua em cũng giống những người phụ nữ kia, muốn lấy được tình yêu của anh, đúng không?” Nhưng mà, Nhan Duệ căn bản không tin tưởng cái gọi là tình yêu này!

diendanlequydon.com

Ninh Vi Nhân quay đầu đi, vui mặt vào trong cái gối mềm mại, không nói.

Nhan Duệ cũng không buông tha cô, bàn tay to có lực kiểm chế cái cằm xinh xắn của cô, cứng rắn moi khuôn mặt nhỏ nhắn từ trong gối ra, ngậm chặt môi mọng của cô, dịu dàng vuốt ve, nhưng một chút tình cảm cũng không có. “Vi Nhân, em cũng không ngu ngốc, nên biết, đem tình cảm đặt trên người anh thì không tốt chút nào cả.”

Đương nhiên cô không ngu ngốc, thậm chí cô rất thông minh, chỉ là không có người để ý. Nhưng mà, anh là người sống với cô cả đời! Nếu không thương anh, vậy cả đời này của cô, còn có cái gì để níu kéo cô sống tiếp nữa chứ? Cha mẹ coi thường cô, chồng cũng không thương cô... Ninh Vi Nhân lại không muốn sống cuộc sống trước kia, cũng không muốn mình và chồng biến thành dánh vẽ của cha mẹ, cho nên, cho dù không có khả năng cô cũng muốn thử đánh cược một lần.

Nhan Duệ nhìn cô, hơi khó hiểu.

Trên thế giới này phụ nữ yêu anh rất nhiều, cũng không phải không có người vì mất đi sự sùng bái của anh mà một khóc hai âm ỉ ba treo cổ, nhưng anh Nhan Duệ là người như thế nào? Nếu khóc có thể níu kéo nhiệt tình của anh, vậy thì cả Trung Quốc sẽ ngập trong biển nước mắt rồi. Phụ nữ biết rõ tính anh, không có một người nào, không có một ai dám khiêu chiến giới hạn của anh, tối đa cũng chỉ ở trước mặt làm nũng gì gì đó, nếu như anh cho bọn họ dùng cái quỹ kế gì đó, thì bọn họ cũng không có can đảm mà dùng.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

“Em, em nghĩ muốn thử xem.” Giọng của Ninh Vi Nhân rất nhỏ, cũng rất kiên định.

Nhan Duệ hơi phiền não, anh rời khỏi cơ thể cô, ngồi dậy, ánh mặt trời buổi sáng chiếu vào gò má anh, khiến anh càng nộ vẻ tuấn lãng.

Người đàn ông này đẹp đến nỗi khiến người khác phải oán trách, có người phụ nữ nào có thể chống đỡ được sức quyến rũ của anh? Nếu như anh cố ý khuyến rũ, như vậy thì cho dù là địa ngục cũng sẽ không có người từ chối anh.

Người đàn ông tuyệt thế như vậy, chỉ thích hợp đứng từ xa để nhìn, nếu yêu, thì nhất định sẽ tự mình chuốc lấy cực khổ. Người muốn trở thành vợ anh chắc có thể cuốn được vài vòng trái đất, nhưng các cô ấy đều không thành công, cũng không phải không có người muốn 'mẹ sang nhờ con', nhưng hai vợ chồng nhà họ Nhan tuyệt đối không cho loại người như vậy bước vào cửa. Họ cũng không phải là người cô hủ, chỉ là không có cách tiếp nhận người phụ nữ mà con mình chơi đùa bên ngoài trở thành con dâu nhà họ Nhan.

Mà cô, chẳng qua là chỉ dựa vào gia thế tốt, nếu không, vị trí con dâu nhà họ Nhan này làm sao lại đến lượt cô.

”Em đang nghĩ gì vậy?” Nhan Duệ quay đầu nhìn cô, nói lâu như vậy, nhưng lại không thể khiến cô bỏ đi ý tưởng, anh cũng hơi bức, “Anh không thể nào cho em cái thứ bỏ đi mà gọi là 'tình yêu!'” Đầu là nhà giàu cả, chẳng lẽ cô không hiểu đạo lý không có tình yêu này!

Ninh Vi Nhân cũng ngồi dậy, đưa tay cảm áo ngủ trên đầu giường, khoác lên cơ thể xinh đẹp, nếu nhìn kỹ có thể phát hiện, đôi tay đang run rẩy nắm chặt cô áo.

”Em chỉ muốn thử một lần, anh cho cũng được, không cho cũng được, em chỉ là, chỉ là...” Cô cắn chặt cánh môi mềm mại, thật sự không biết nói gì nữa, cho tới bây giờ cô chưa bao giờ nói rõ ràng trước mặt người khác như vậy, nhưng bây giờ, cô không còn một mình nữa, cô có chồng, mà vợ chồng cũng đã quan hệ xác thịt, cho nên, cho dù khó mở miệng như thế nào, cô cũng sẽ cố gắng hết sức thần thanh nói rõ.

Đôi mắt đào hoa híp lại, quay đầu lại nhìn cô, chỉ thấy ánh nắng sáng sớm chiếu vào dung nhan tuyệt mỹ kia, ngũ quan như tranh vẽ, da thịt mềm mại trắng nõn như sữa tươi, tóc thật dài đỏ xuống như thác nước.

Anh không thích cô, hiện tại không thích, về sau cũng không thích, nhưng mà... anh thích phụ nữ đẹp. Mà cô vợ mới cưới của anh, chính là đẹp không ai sánh bằng.

Thân thể mềm mại kia, dung nhan tinh xảo, còn có hơi thở như hương hoa lan, anh đều muốn phân hưởng thụ.

Vì thế anh cũng không khách khí nữa, dù sao cô cũng là vợ anh đúng không? Làm vợ thì phải thỏa mãn nhu cầu của chồng mọi lúc, cô là người anh cưới hỏi về, anh muốn cô, cần gì phải đắn đo suy nghĩ?

Bàn tay to không chút khách khí đánh úp cái áo ngủ cực kỳ chường mắt kia, thuần thực lột sạch quần áo cô, da thịt trắng như tuyết lóng lánh sáng bóng mê người kia khiến anh không dời mắt được.

Anh có quá nhiều hoa cỏ, trong đó không thiếu phụ nữ có dung mạo tuyệt sắc, nhưng mà toàn thân trắng nõn như cô thật sự là không có mấy người, bình thường phụ nữ đều đẹp, nhưng lại không có khả năng khiến toàn thân mình không tỳ vết, trừ khi là trời sinh tuyệt sắc giai nhân. Nhưng xã hội bây giờ đâu còn phụ nữ đẹp tự nhiên, từng người từng người không biết đã dùng bao nhiêu dao kéo trên người của mình, đây cũng là nguyên nhân khiến anh nhanh chóng cảm thấy chán, không cùng một người phụ nữ nào duy trì quan hệ được một tháng.

Búp bê rất hoàn mỹ, nhưng mà toàn thân đều là nhân tạo, cho nên nếu chơi đùa hơn nữa sẽ giống như ăn quá nhiều chất bảo quản thực vật, không tươi mới thì thôi, có khi còn bị ngộ độc thức ăn.

Cho nên cứ cách một thời gian anh lại đổi khẩu vị, như vậy sẽ tốt hơn.

Ninh Vi Nhân theo bản năng muốn che cơ thể mình lại, nhưng lại không địch nổi tốc độ của anh, đôi tay nhỏ bé mềm mại không xương bị anh đặt trên đầu, cặp mắt đào hoa câu hồn mờ lớn thường thức cảnh xuân tuyệt mỹ trước mặt.

Cô khó chịu nhắm mắt lại, thật sự không có dũng khí thừa nhận ánh mắt nóng hừng hực của anh, nhưng cho dù nhắm mắt lại, cô vẫn cảm nhận được tầm mắt nóng cháy đó vẫn chăm chú ngắm nhìn cơ thể cô, khiến cô hồi hộp đến nỗi toàn thân phát run.

”Ngoan.” Nhan Duệ cúi đầu xuống gặm cái miệng nhỏ trắng nõn nà, đầu lưỡi linh hoạt cạy hàm răng của cô ra, liếm hàm răng trắng như tuyết của cô rồi bắt đầu công thành đoạt đất trong miệng cô, cho đến khi giết cô không còn mảnh giáp: “Mở mắt ra, anh muốn nhìn em.”

Anh làm cho cô trở nên ngoan....

Cổ nén cảm giác mắc cỡ, Ninh Vi Nhân ngoan ngoãn mở mắt ra, chỉ nhìn thấy ánh mắt nóng cháy của anh đang nhìn chăm chăm cơ thể mềm mại trắng như ngọc của mình, ánh mắt kia, giống như muốn ăn thịt người.

Lại vội vàng nhắm mắt lại.

Bất giác Nhan Duệ cảm thấy buồn cười, cúi đầu dời trận địa, bắt đầu gặm cắn cái cổ của cô.

Anh rất ít khi đụng đến xử nữ, bởi vì phiền toái, không chỉ phải lo chuyện về sau, quan trọng là, phụ nữ không có kinh nghiệm chơi không đủ, mà anh cũng không phải người đặc biệt háo sắc hay thích xử nữ, ngược lại anh càng hy vọng bạn giường của mình nhiệt tình như lửa, kinh nghiệm phong phú, hơn nữa biết tiến biết lùi, tuyệt đối sẽ không cuốn lấy anh.

Khụ khụ, mặc dù có rất ít người làm được điều cuối cùng, hoặc phải nói là hình như không có. Bởi vì nếu là phụ nữ đã có quan hệ với anh, đều không quên được anh, thậm chí còn chờ anh hồi tâm chuyển ý.

Nhưng mà, ngựa không quay đầu ăn cỏ, anh chưa bao giờ quay đầu nhìn lại những người đã bị anh vứt bỏ.

Lúc anh ở đây chỉ cặp với một người duy nhất, một khi đã qua, không còn hứng thú, cũng không cần thiết phải liên lạc.

Hiện tại anh chỉ muốn người phụ nữ trước mặt, vợ của anh phải chuyên tâm. Đêm qua bận tâm cô là xử nữ, anh đã xuống tay lưu tình, nếu không sáng sớm hôm nay làm sao cô có thể dậy nổi? Hiện tại, nghỉ ngơi cả đêm, nên có thể chịu đựng anh một lần nữa chứ?

Hết hôn rồi lại liến bộ ngực tuyết trắng của cô, đặc biệt là mùi hương của da thịt, Nhan Duệ ngẩng đầu nhìn về phía cô, chỉ thấy cặp mi của cô kịch liệt lay động như chiếc quạt nhỏ, má phớt đỏ bừng, hàm răng cắn chặt cái miệng nhỏ nhắn màu hồng nhạt.

Dùng sức như vậy... không đau sao?

Ma xui quỷ khiến, anh đến gần phía trước, hôn lên đôi môi đỏ mọng kia, không để cô có cơ hội ngược đãi mình nữa.

Lông mi Ninh Vi Nhân run rẩy, chậm rãi mở to mắt, chỉ nhìn thấy người đàn ông nằm trên mình, cặp mắt đào hoa câu hồn đoạt phách kia tràn đầy thương tiếc, cho đến bây giờ cũng chưa có ai dùng ánh mắt đó để nhìn cô, cho dù biết anh chỉ thể hiện vì tình dục, nhưng cô vẫn trầm luân trong thời khắc dịu dàng này.

Muốn lấy được tâm ý của một người phụ nữ rất dễ dàng, chỉ cần cho cô ấy một chút ấm áp, một chút dịu dàng, thậm chí chỉ cần một nụ cười thân thiện; nhưng muốn lấy được tâm của một người đàn ông lại không dễ dàng như vậy, coi như bạn có vượt qua thiên sơn vạn thủy, leo lên núi cao, vượt mọi chông gai, anh ta cũng sẽ không yêu bạn.

Một sự ngu dại, một người vô tình, lại vướng vào một chỗ với nhau cả đời, yêu trước thua trước, yêu sâu bị thương lại càng nặng, đây là chân lý từ xưa đến nay không bao giờ thay đổi được.

Bàn tay nóng như lửa kia giống như có ma lực chạy khắp cơ thể cô, đốt lên nhiệt tình mà cô không muốn người khác biết.

Trong nháy mắt khi anh tiến vào trong cơ thể cô, khỏe mắt Ninh Vi Nhân có nước mắt chảy xuống. Để cô điên cuồng trầm luân bây giờ đi, cuối cùng kết cục dù có ra sao, thì vào giờ khắc này, cô rõ ràng biết được một sự thật.

Nhan Duệ, chính là kiếp nạn lớn nhất đời cô.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Hôm đó Ninh Vi Nhân không thể xuống giường được.

Hãy nhìn Nhan Duệ mà xem, tinh thần anh ta vẫn sáng khoái vẫn như cũ, thậm chí tinh thần còn sáng láng chuẩn bị ra cửa đưa xe, nhưng anh vẫn dịu dàng, không chỉ giúp cô tắm rửa, thay quần áo cho cô, lại sai người giúp việc mang thức ăn lên, nhìn cô từng miếng từng miếng ăn xong. Sau đó dặn cô ở nhà nghỉ ngơi thật tốt chờ anh về.

Chính là sự dịu dàng đó khiến Ninh Vi Nhân càng về sau càng lún sâu vào mê hồn trận, càng lún càng sâu, đến cuối cùng không thể thoát ra được.

Ai có thể từ chối một người đàn ông như vậy? Đẹp trai, đa tình đa cảm, sẵn sàng, dịu dàng, cho dù biết rằng một giây sau của sự dịu dàng đó chính là thuốc độc, nhưng lại không thể không nuốt vào, chỉ vì anh đang dùng cặp mắt thâm thúy kia nhìn bạn? Nhưng người đàn ông như vậy, làm sao chỉ thuộc về một người phụ nữ?

Đối với Ninh Vi Nhân mà nói cô rất khát vọng tình yêu, có lẽ chồng cô là ai cũng không quan trọng, cô đều sẽ khiến mình yêu anh ta, nhưng mà... nếu là người khác, thì chắc sau này cô sẽ không khổ sở, nhưng bây giờ, chồng của cô Nhan Duệ, là “lãng tử vô tình” “Nhan Duệ!

Cô phải làm sao để không thích anh, cũng như phải làm sao để anh yêu cô.

Suy nghĩ rồi suy nghĩ, nhưng vẫn không tìm được câu trả lời, vì vậy Ninh Vi Nhân chống cái thân thể đau nhức đứng dậy, kéo chăn bao quanh cơ thể trần trụi của mình, đi đến phòng thay quần áo.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, đã chín giờ sáng, đây là ngày thứ hai họ kết hôn, ngày đầu tiên ngoại trừ giường ra hình như bọn họ không hề đi đâu khác, hai người đều điên cuồng dây dưa, triền miên miên, hôm nay thì không được, không chỉ Nhan Duệ có trận mưa, mà cô cũng có việc phải làm.

Vuốt vuốt thắt lưng cực kỳ đau nhức, Ninh Vi Nhân phát hiện mình đi hơi gù, hai chân phát run, thậm chí đi thẳng cũng cảm thấy lung lay, bởi vì là tân hôn, cho nên người giúp việc đều đến giờ mới đến dọn dẹp và nấu cơm, đây cũng là do mẹ chồng cô đặc biệt chú ý đến tân hôn của họ.

Đi vào phòng bếp, trong tủ lạnh chất đầy các loại nguyên liệu nấu ăn, rau củ quả, thịt cá mọi thứ đều có đủ, buổi sáng lúc Nhan Duệ ra ngoài có bảo người giúp việc làm bữa sáng cho cô, nhưng lúc này cô lại cảm thấy đói bụng.

Sức ăn của cô không lớn, thậm chí ăn rất ít.

Tìm được quả táo, sau khi gọt vỏ bỏ vào máy ép trái cây thì lại phát hiện trong tủ lạnh có một hộp bánh ngọt, vì thế cô liền lấy ra.

Vừa ăn xong, chuông cửa liền vang lên.

Mặc dù là đồ mặc ở nhà, nhưng không loại bỏ khả năng đột nhiên có người đến nhà, cho nên cô luôn bị giáo dục bất kỳ khi nào quần áo cũng phải tinh tề, không có một hạt bụi. Quần áo mặc ở nhà gì đó hình như đều không mong, cho nên cũng không cần thay quần áo có thể ra mở cửa.

Quả nhiên là người đưa hoa.

Cô hướng dẫn họ đưa hoa đến nhà ẩm trồng hoa, thật may mắn vì trước khi cưới mẹ chồng của cô vô cùng nhiệt tình lôi kéo cô đến thăm nhà mới, nếu không đừng nói đến nhà ẩm trồng hoa, chỉ sợ là ngay cả cửa lớn cô cũng không tìm thấy.

Lấy nụ cười lạnh nhạt nhưng hợp lễ nghĩa tiễn những người công nhân đi, Ninh Vi Nhân cũng không thay quần áo, mặc tạp dề vào, tìm một đôi bao tay mang vào, buộc tóc lên, bắt đầu sắp xếp hoa.

Cô thích nhất là hoa quỳnh, nó nhanh nở cũng nhanh tàn, nhưng lại khiến người khác không rời mắt được. Nhưng chậu chồng hoa quỳnh quá lớn, cô không dời nó đi được, đành phải để nó ở cửa của nhà ẩm,... mới vừa rồi cô nên để những người công nhân kia giúp đỡ dời nó vào.

Bận rộn đã lâu, rốt cuộc cũng xử lý xong tất cả các chậu hoa nhỏ, ngẩng đầu nhìn thời gian, mặt trời đã lên đến đỉnh.

Đúng lúc này, bụng cô bắt đầu “thì thào” kêu lên.

”Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân!” Có người gõ cửa kính của nhà ẩm.

Ninh Vi Nhân quay đầu nhìn ra, thì ra là má Tề - người giúp việc của nhà họ Nhan. Cô cời bao tay ra, môi hồng cười nhẹ: “Có chuyện gì sao ạ?”

”Cũng hơn mười hai giờ rồi, thiếu phu nhân, cô đã bận rộn lâu rồi, nên ăn chút gì đi, tôi đã nấu xong cơm trưa rồi, do không biết cô thích ăn gì nên cũng không dám nấu nhiều...”

Cô cười cắt ngang: “Không sao đâu má Tề.” Cởi tạp dề rồi đi ra ngoài, đột nhiên hình như là nghĩ đến gì đó, ngừng lại hỏi: “Đúng rồi, má Tề thiếu gia về chưa ạ?”

Sắc mặt má Tề thay đổi, thận trọng nhìn cô, mãi cho đến khi xác định thần sắc cô bình thường, mới lựa lời nói: “Thiếu phu nhân, tôi làm người giúp việc ở nhà họ Nhan đã mấy chục năm, nhưng chưa bao giờ thấy thiếu gia về nhà vào buổi trưa.”

Nghe vậy, Ninh Vi Nhân hơi ngẩn ra, khuôn mặt mỹ lệ hơi trầm xuống, nhưng ngay sau đó liền mỉm cười dịu dàng: “Má Tề, con đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cơm đi.”

”Ai, ai... Má Tề vừa đồng ý, vừa thờ dài trong lòng.

Bà nhìn thiếu gia lớn lên, tính anh thế nào bà không biết sao? Anh giống như gió, muốn đến chỗ nào liền đến, không ai quản được anh, anh trời sinh đã nhiệt tình theo đuổi tự do, không có gì quan trọng hơn tự do của anh.

Đây cũng là lý do khiến anh chậm chạp không chịu tiếp nhận công ty của gia đình, cũng là nguyên nhân làm anh không chịu lập gia đình. Anh cũng biết có một ngày những trách nhiệm này sẽ đổ lên người anh, cho nên khi ông chủ còn có thể xử lý công việc, anh muốn tha hồ phóng túng, cho đến ngày anh gánh những trách nhiệm đó.

Chỉ là đáng tiếc, thiếu phu nhân là một cô gái tốt như vậy.

Thân là phụ nữ, mong muốn nhỏ nhoi là một gia đình hạnh phúc, một lòng yêu thương chồng, đây là giấc mộng của tất cả phụ nữ, hơn nữa thiếu phu nhân lại xuất thân danh môn, dịu dàng xinh đẹp. Cô gái như vậy, cho dù mặt ngoài tỏ ra tao nhã và cao quý như thế nào đi nữa thì trong lòng vẫn luôn khao khát tình yêu... nhưng người cô lấy không phải ai khác, mà lại chính là Nhan Duệ! Anh là thiên chi kiêu tử, làm sao có thể vì một cô gái mà không đuổi theo tự do của mình.

Nhìn nụ cười xinh đẹp trong sáng trên mặt Ninh Vi Nhân, đáy lòng má Tề lại thờ dài lần nữa.

Đi đến phòng khách, lễ phép nói lời cảm ơn với má Tề, sau khi thấy bà rời đi, Ninh Vi Nhân mới hít sâu một hơi, ngồi vào bàn ăn, cánh môi màu hồng nhạt mỉm lại thành đường thẳng.

Nếu mẹ cô ở đây, nhất định sẽ trách mắng cô một phen. Người có địa vị cao lại nói chuyện với một người giúp việc, đây không phải đáng về mà tiểu thư khuê các nên có? Huống chi cô còn nói cảm ơn, nếu như bị mẹ nghe thấy, không thể không bị dạy dỗ một trận.

Đó cũng là nguyên nhân khi ở nhà không có một người giúp việc nào quan tâm đến cô, ai lại đi quan tâm đến một cô chủ lạnh như băng chứ.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Cầm đôi đũa lên, cặp một cọng rau cải, nhét vào miệng từ từ nhai. Một bàn thức ăn phong phú vậy mà má Tề còn nói không dám nấu nhiều. Ninh Vi Nhân không để ý đến trong chén không có cơm, suy nghĩ không biết đã chu du tận nơi nào rồi.

Buổi chiều... nên đi gặp bố mẹ chồng thôi!

Nếu Nhan Duệ không về, cô sẽ không tìm được đường!

Ngay lúc cô đang suy nghĩ miên man, một bàn tay lớn xuất hiện, lấy đi đôi đũa của cô, sau đó một đôi môi ấm áp lần tới, cướp đi thức ăn cô chưa kịp nuốt.

Ninh Vi Nhân bị dọa nhảy dựng lên, bàn tay nhỏ theo bàn năng muốn đưa lên phía trước muốn cản người đó lại, nhưng lại bị Nhan Duệ dùng một tay dễ dàng bắt được, anh không đứng đắn trêu đùa: “Nhanh như vậy đã không nhận ra anh?”

Cô hơi sững sốt, mắt to nhìn về phía anh sau đó lại nhìn trang phục đưa xe của anh, mấp máy môi hỏi: “Anh đưa xong rồi hả?”

Nhan Duệ quay đầu, hất mặt về chiếc cúp đang đặt trên bàn trà ngoài phòng khách: “Ừ, giải nhất.” Trận đua này đối với anh cũng không có gì khó, chỉ cần anh muốn làm, nhất định có thể làm được.

”Thật lợi hại.” Ninh Vi Nhân khen ngợi, không giống cô, cái gì cũng tệ.

Nhan Duệ cười cười, đôi mắt đào hoa nheo lại, mê người không thể tưởng tượng được, anh ôm cô ngồi xuống cái ghế mà cô đang ngồi: “Sáng hôm nay đã làm những gì?”

Tò mò liếc anh: “Làm sao anh biết buổi sáng em không ngủ?”

Nghe vậy, Nhan Duệ lộ ra nụ cười sắc tình xấu xa, “Mặc dù ngày hôm qua anh làm em mệt đến ngất ngư, nhưng anh cũng biết, cuộc sống của em rất có quy luật, nhưng em nói những lời này cũng nhắc nhở anh, ngày hôm qua anh còn chưa dùng hết sức, cho nên hôm nay em mới dậy nổi?” Lần sau phải cải thiện mới được ~

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ninh Vi Nhân đỏ bừng, ngượng ngùng quay đầu, cô thật sự không nên mở bình, ai mà biết trong bình có gì chứ, người đàn ông này chính là có sở thích chinh phục người khác!

”Ngoan” Nhan Duệ hôn nhẹ lên má cô, nhìn thức ăn trên bàn, “Má Tề nấu?”

Cô gật gật đầu, nhớ đến má Tề nói buổi trưa anh không về nhà, trong lòng có dòng dưới ẩm chảy qua, từ từ lấp đầy trái tim cô.

Anh... vì cô mà về sau?

”Đến, ăn cơm thôi.” Nhan Duệ duỗi bàn tay to ra, gấp một miếng thịt bò đưa đến bên môi cô, lấy giọng dỗ trẻ con nói: “A... há mồm nào.”

Lớn chừng này, chưa từng có người nào ôm rồi đút cơm cho cô ăn nên cô không có kinh nghiệm.

Ninh Vi Nhân đã khần trương rồi nhưng tay lại không biết nên để ở đâu, sợ anh tức giận, cô mở miệng nhỏ ra, ngoan ngoãn ăn miếng thịt bò vào miệng, nhai thật kỹ.

Nhan Duệ lẳng lặng nhìn cô, một lúc sau, cảm thấy cô đã nhai xong thịt bò, liền bỏ thìa xuống, tiếng đến miệng cô chém giết, hôn cho đến khi cô thở hồng hộc mới chịu bỏ qua.

Ánh mắt Ninh Vi Nhân tràn đầy nũng nịu trừng anh.

Bị ánh mắt đáng yêu của cô lấy lòng, Nhan Duệ cười ha ha, lại gấp một thìa rau xào đưa đến bên môi cô. Bây giờ Ninh Vi Nhân đã có bài học kinh nghiệm của lần trước, sống chết cũng không há mồm. Mặc dù hành động thân mật giữa vợ chồng là hết sức bình thường, nhưng chia sẻ thức ăn trong miệng giống như vừa rồi... cái này thật mắc cỡ, không đứng đắn quá rồi!

Cũng chỉ có mỗi người đàn ông này làm được chuyện này.

Nhan Duệ cũng không làm khó cô, chỉ là đôi mắt đào hoa kia càng lúc càng sáng khiến Ninh Vi Nhân run rẩy, thật sự không dám tưởng tượng người đàn ông này lại muốn làm hành động hư hỏng gì nữa đây.

Môi mọng mở ra, đưa thìa rau xào kia vào miệng mình, nhai nhai hai cái lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai cúi xuống ấn môi vào môi cô.

Con cừu nhỏ đơn thuần vì thế mà lại một lần nữa bị mắc mưu, vốn dĩ khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ thì bây giờ có thể mang đi chiến thắng được rồi!

Thấy dáng vẻ xấu hổ của cô, người khôi xướng lại cực kỳ hài lòng, thậm chí anh lại làm bộ muốn gấp thức ăn, Ninh Vi Nhân sợ đến mức dùng sức tránh xa ngực của anh, chạy đến bên kia bàn ngồi xuống.

Nhan Duệ nở nụ cười trầm thấp, cô vợ nhỏ của anh càng ngày càng thú vị rồi, nếu không phải anh không đành lòng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như lửa đó, làm sao cô thể trốn khỏi ngực anh?

Vuốt vuốt hai gò má nóng bỏng, Ninh Vi Nhân cố gắng trấn định, rồi đi lấy thêm một bộ chén đĩa nữa đến, má Tề gọn dẹp phòng bếp hết sức gọn gàng, thứ gì ra thứ đó, kéo tủ chén ra là có thể tìm được.

Lúc cô đang rửa chén, Nhan Duệ ở sau lưng cô lên tiếng: “Má Tề nhìn anh lớn lên, cơm nước thường ngày đều giao cho má xử lý, má là người tốt, về sau có thể hai người sống chung sẽ rất vui vẻ.”

Sau khi nghe xong Ninh Vi Nhân không nói gì, chỉ đưa lưng về phía anh gật gật đầu.

Đôi mắt đào hoa hơi híp lại, giống như đang nhắm mắt dưỡng thần. Căn bản anh không muốn trở về, nhưng mẹ gọi điện uy hiếp anh, buổi chiều về nhà đưa vợ đến nhà lớn, nếu không liền cắt đứt nguồn trợ cấp kinh tế của anh... chiều này bà lần nào bà dùng cũng đúng!

Anh cũng không truy cứu đến cùng vì sao lần này mẹ anh chỉ nói một lần anh liền ngoan ngoãn đồng ý, lúc ấy hình ảnh hiện lên trong đầu không phải là phiền chán, mà là khuôn mặt xinh đẹp của cô vợ nhỏ mới cưới....

Ninh Vi Nhàn rửa sạch chén bát, đưa đến trước mặt anh, rồi cầm chén đĩa của mình lên, lúc muốn đi đến bên kia bàn ngồi, thì liền bị Nhan Duệ ôm eo.

Bàn tay không có ý tốt kia còn bóp nhẹ một cái tại chỗ mẫn cảm trên eo cô.

Cô giật mình, toàn thân đều nổi da gà, cảm giác bủn rủn tê ngứa lập tức cuốn lấy cô. Eo là nhược điểm chí mạng của cô, cô rất sợ ngứa, căn bản không chịu nổi Nhan Duệ bấm như vậy, thân thể cô liền không chịu nổi ngã xuống.

Nhan Duệ nhanh tay lẹ mắt kéo cô lại, thuận thế ôm cô vào ngực, môi mỏng khẽ gọi nỏ nự cười xấu xa: “Thì ra vợ anh lại nhạy cảm như vậy!” Thật là mừng không thể tưởng, một ngày một đêm triền miên kia anh mơ hồ cảm thấy vòng eo mảnh khảnh này là nhược điểm của cô, quả nhiên kết quả không nằm ngoài dự đoán của anh.

Ninh Vi Nhàn cảnh giác nhìn vào đôi mắt đào hoa đang sáng lung linh kia, “Anh định làm gì?”

Anh mỉm cười, “Anh có thể làm gì? Đương nhiên là muốn yêu em thật tốt.”

”Yêu” cô?

Cái gì “yêu”? Anh có ý gì?

Vạn lần đừng trách suy nghĩ của cô phức tạp, thật sự mỗi câu của người đàn ông này nói ra luôn chứa đầy hàm ý, nếu không cẩn thận cô có thể sẽ tự bán chính mình lắm à!

Ánh mắt đề phòng của cô khiến anh không biết nên khóc hay nên cười, Nhan Duệ dùng lực hôn môi cô, cố ý dọa cô, “Đương nhiên là ở trên giường ‘yêu’ em thật tốt!”

Không phải lúc này Nhan Duệ đang giữ chặt eo cô, nhất định cô sẽ tìm một cái động để chui xuống!

Kỳ thật Nhan Duệ vốn không có ý đó, dù sao hôm nay trở về anh cũng có nhiệm vụ trong người, nhưng mà đáng về cô vợ nhỏ của anh thật sự rất mê người, hai má hồng như trái táo rõ ràng là đang mời gọi người khác đến ăn, vì thế, anh liền động!

Sau đó, rốt cuộc bữa cơm trưa phong phú không có ăn xong, bởi vì Nhan Duệ chỉ lo “ăn” cô vợ xinh đẹp của mình, cũng chỉ có thể chua xót roi nước mắt nhìn bàn cao lương mỹ vị kia....

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Nhà lớn của nhà họ Nhan ở vùng ngoại ô, phong cảnh đẹp đẽ, xung quanh cũng không có nhiều hộ gia đình, nhưng tất cả đều là thương nhân giàu có, mỗi gia đình hình như có bí mật gì đó, nhao nhao xây nhà ở đây. Họ xây nhà sát nhau, cũng an toàn, thậm chí nhiều lúc gia đình này có thể nhờ người giúp việc của gia đình kia giúp đỡ.

Trên đường đi Nhan Duệ lái xe với tốc độ bằng tốc độ anh đua xe, theo quy định vận tốc tối đa là bốn mươi đối với anh không là gì, nhưng Ninh Vi Nhàn thì có vấn đề.

Thật ra cô không bị say xe, nhưng mà... Nhan Duệ lái xe, căn bản không gọi là chạy mà phải gọi là bay! Tốc độ như vậy, kích thích như vậy, giống như đang đánh máu gà, cần thuốc (hút hoặc chút ma túy) cũng không hưng phấn như vậy.

Vừa mở cửa xe, cô liền chạy đến ven đường nôn khan, vì không có túi nôn nữa, nên cô đã liều chết chịu đựng cho đến chỗ này, cô cũng không dám ói trên xe anh, chiếc Rambogini này Nhan Duệ rất thích, nhìn vẻ mặt của anh là có thể đoán ra ngay, nếu cô mà ói ra xe nói không chừng anh ta sẽ trực tiếp ném cô xuống đường.

Đôi tay mảnh khảnh như ngọc gắt gao che miệng, đôi mày thanh tú nhú thành một đường thẳng, cô cố gắng nhịn cảm giác ghê tởm trong cổ họng, cô đã được dạy rằng không thể nôn mửa lung tung.

Nhan Duệ cũng xuống xe, dọc theo đường đi anh chỉ cố đua xe, làm gì có thời gian nhìn sắc mặt của cô? Với lại những người trước kia từng ngồi xe anh cũng không nói gì, không thể ngờ rằng Ninh Vi Nhàn lại buồn nôn nghiêm trọng như thế, chẳng lẽ kỹ thuật lái xe của anh không tốt sao?

Nhan đại thiếu gia không biết là, kỹ thuật lái xe của anh rất tốt, nếu không thì sao anh luôn vô địch ở mọi giải đua, nhưng vấn đề ở chỗ... hiện tại anh đang lái xe thể thao, chứ không phải xe đua chuyên nghiệp! Anh cũng không nghĩ đến, trước đây ba mẹ anh có ngồi xe anh một lần, từ đó đến giờ qua bao nhiêu năm rồi ông bà không ngồi xe anh hả? Mà bình thường những người đẹp kia ngồi xe anh, có ai dám kêu anh đi chậm một chút chứ?

Bàn tay to vuốt vuốt tấm lưng nhỏ bé, anh nhủ mày, hơi lo lắng: “Không sao chứ?”

Ninh Vi Nhân lắc đầu, một chữ cũng không nói được.

Ông trời, sao không tìm được túi chứ, cô thật sự không chịu được nữa rồi!

”Đây là đất của nhà họ Nhan, em chứ ỏi đi không sao đâu.” Biết cô băn khoăn điều gì, Nhan Duệ đề nghị, dù sao cũng là đất nhà mình, vợ mình muốn ỏi, ai có thể ngăn cản chứ.

Ninh Vi Nhân vẫn lắc đầu, vấn đề không phải đất nhà ai, mà là vấn đề vệ sinh công cộng! Không có thực nữ nào lại tùy ý ỏi lung tung, nếu như mẹ cô mà biết được, thì nhất định sẽ chửi cô.

Vừa bực mình vừa buồn cười, Nhan Duệ vẫn không hiểu tại sao cô lại kiên trì như vậy, nếu ở trong rừng mà mò quá, không có WC thì vẫn nhịn sao?

Đây chính là sự khác nhau giữa cao nhĩ và tục tăng!

Nếu Nhan đại thiếu gia sinh ra đã không phải con cái nhà giàu, thì cái tính phong lưu của anh cũng sẽ không thay đổi, Ninh Vi Nhân cũng giống vậy, cho dù cô không sinh ra trong nhà họ Ninh cao quý, theo tính cách của cô, chắc đánh chết cô cũng không nỡ mưa ở bất cứ nơi nào, không chỉ mất thể diện, hơn nữa còn tự làm nhục nhân phẩm chính mình.

Nhan Duệ không bận tâm đến điều này, nếu anh có “nhân phẩm”, thì sẽ không phong lưu ở mọi nơi.

Vì thế anh cau mày nghĩ nghĩ, ánh mắt lóe sáng, vội cởi áo khoác trên người xuống, gấp thành cái túi, đưa đến trước mặt Ninh Vi Nhân, lời ít mà ý nhiều nói: “Ồi!”

Ninh Vi Nhân bị anh làm hoảng sợ, vẫn đang do dự. Cô xuất thân danh môn, cũng nhìn ra cái áo có giá trị xa xỉ, mặc dù không biết chính xác là bao nhiêu, nhưng đa số quần áo của nhà họ Nhan đều đặt riêng, muốn cô ỏi lên đó... Thật đúng là cái việc việc tổn sức.

Đôi mắt đào hoa nhủ lại: “Vi Nhân, không phải em muốn nuốt nó xuống chứ, em không định ăn cơm tối sao?”

“...” Ninh Vi Nhân không nói gì, nghe thấy lời nói ghê tởm của anh cô càng muốn ỏi, vì thế hạ quyết tâm, cắn răng, cũng không muốn quan tâm gì nữa, dù sao cũng chính là anh muốn cô ỏi!

Oe oe oe, vốn dĩ không ăn nhiều lắm, thế lực lại bị Nhan Duệ ép hết, lại ngồi một chuyến “Yun-night Speed”, ỏi ra một đồng hồ tã, rốt cục chân Ninh Vi Nhân mềm nhũn, dạ dày dễ chịu một chút mới phát hiện bản thân không còn tí khí lực nào cả, cảm thấy mình sắp té ngã trên mặt đất. (Truyện chỉ được đăng tại Diễn đàn Lê Quý Đôn - Editor: Queen.)

Một cánh tay khỏe mạnh, dễ dàng ôm được cô, sau đó tiện tay vứt áo khoác trên tay, lại bị Ninh Vi Nhân néo cánh tay, cúi đầu phát hiện, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy, đang dùng ánh mắt không đồng ý nhìn anh.

Được rồi!

Nhan Duệ thở dài một hơi, một tay ôm lấy cô, một tay nhặt áo khoác bắn trên mặt đất lên. Đôi mắt đào hoa nhìn xung quanh, thấy một cái thùng rác, liền nói với cô vợ nhỏ trong lòng: “Lên xe ngồi trước đi, anh đi vứt cái áo này xong liền trở lại.”

Ninh Vi Nhân suy yếu gật đầu.

Được ân chuẩn, đầu tiên Nhan Duệ bỏ áo khoác xuống đất, sau đó bế Ninh Vi Nhân đặt cô ngồi vào xe, cũng không ngại bắn hôn khê lên môi cô: “Trên xe có nước, em súc miệng đi!”

Cô gật gật đầu, thấy thế, anh xoay người nhặt áo khoác trên mặt đất lên, đi đến thùng rác, vứt bỏ, sau đó vỗ vỗ tay, đi về.

Sau khi ỏi xong Ninh Vi Nhân cảm thấy tốt hơn một chút, nhưng súc miệng làm sao có thể so được với đánh răng nên cô cũng chỉ súc sơ qua, nhìn Nhan Duệ về tới.

Phát hiện ánh mắt của cô vợ nhỏ không đúng, Nhan Duệ tò mò hỏi: “Sao vậy?”

”Anh vứt sai thùng rác.” Ninh Vi Nhân cực kì nghiêm túc ngẩng khuôn mặt giống như học sinh tiểu học lên nhìn anh, “Cái đó vứt xong phải mang áo về.” Nhưng anh vứt cả áo.

Nhan Duệ vỗ trán thở dài.

Lắc đầu, không chấp nhặt với cô, vài bước nữa là đến nhà lớn rồi, anh vươn tay về phía Ninh Vi Nhân: “Đi được không? Hay để anh ôm em?”

Cô gật gật đầu, “Đi được rồi.” Ngày thứ hai sau khi cưới lại bị ôm đi, người khác mà thấy không biết họ sẽ nghĩ gì nữa.

”Anh dắt em.” Nói xong, không đợi cô trả lời, đã cầm bàn tay mềm mại không xương, còn thừa cơ nắm bả vai của cô, đôi tay ánh mắt bắt đầu đi của cô vợ nhỏ.

Hai vợ chồng đi tới cửa, nhóm bảo vệ đã mở cửa, Nhan Duệ muốn anh ta đi ra ngoài lái xe của mình vào, thuận tay vút chìa khóa cho anh ta, sau đó nói nhỏ vào tai Ninh Vi Nhân: “Em xem họ nể mặt em bao nhiêu nha, phải biết rằng anh sống trong gia đình này đã 27 năm, nhưng 16 tuổi đã dọn ra ngoài, từ đó về sau khi anh về nhà, ba mẹ cũng không ra cửa nghênh đón anh đâu.”

Thật là con trai không bằng con dâu nha!

Lúc này Ninh Vi Nhân mới nhìn thấy bố mẹ chồng mình ở phía trước, cô giật mình, hoàn toàn không nghĩ rằng mọi chuyện lại như vậy, thật sự, trong trường học chưa bao giờ dạy rằng cha mẹ chồng sẽ đứng trước cửa chờ con dâu đến nha!

Nhưng cô rất nhanh liền bình tĩnh lại, môi hồng khẽ nhếch, lộ ra nụ cười không có khuyết điểm.

Mẹ Nhan rất nhiệt tình, thấy con dâu liền thoát khỏi tay chồng chạy vội lên phía trước, nắm chặt tay Ninh Vi Nhân, khuôn mặt tràn đầy ý cười, nụ cười này thật sự hấp dẫn lòng người, bởi vì nó quá chân thành, chân thành đến nỗi khiến người đang cười bà cảm thấy xấu hổ!

“Vi Nhân, con đã đến, mẹ và cha con chờ con thật lâu nha!” Bà rất thích người con dâu này, lần đầu tiên nhìn thấy hình cô bà đã thích, cho nên mới không quan tâm liền chọn cô làm con dâu, nếu không thì bà làm sao phải mạnh như vậy phải cứng như vậy bắt ép con trai kết hôn?

Cô bé này bà rất thích, hơn nữa giác quan thứ sáu của bà rất chính xác, cô bé này tuyệt đối thích hợp với đứa con ăn chơi nhà bà!

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Sự cao hứng của mẹ chồng đã hù dọa đến Ninh Vi Nhân, mặc dù cô biết mẹ chồng mình nổi tiếng là nhiệt tình hiếu khách, trước khi kết hôn với Nhan Duệ cô cũng gặp bà vài lần, bà dẫn cô đi xem phòng tân hôn, nhưng mà... lúc ấy cũng không có khoa trương như bây giờ.

Ba Nhan ho khan một tiếng, nhắc nhở vợ mình chú ý hình tượng. Con dâu cũng không xuất thân từ tầng lớp bình dân giống bà, không có cung bậc cảm xúc, đây chính là con gái duy nhất của nhà họ Nhan, trước đây là một công chúa hoàn mỹ, nếu như bây giờ bị dìm dọa thì phải làm sao?

Tiếng ho khan của chồng lập tức khiến mẹ Nhan tức tỉnh liền cười cười rồi thu lại nhiệt tình dọa người, đổi thành gương mặt mẹ hiền, “Ha ha ha Vi Nhân à, con đã quen với nhà mới chưa? Nhà cửa là do chính mẹ chọn cho con đó, con có thích không?”

Lần trước không thích hợp để hỏi chuyện nhà cửa như thế nào, bây giờ đã là người một nhà, sẽ không có chuyện không thích hợp.

Ninh Vi Nhân dịu dàng cười, “Nhà rất đẹp, con rất thích, cảm ơn mẹ.”

Câu trả lời hoàn mỹ, rất hợp với khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tuyệt mỹ, mẹ Nhan càng nhìn càng thích.

Nhan Duệ bị xem như không tồn tại liền bất mãn, anh đoạt lại bàn tay nhỏ nhắn của vợ mình từ tay mẹ Nhan, cười đến đáng đánh đòn: “Mẹ, đừng cảm bất kỳ bộ phận nào trên người vợ con, cô ấy là tiểu thư khuê các, không như mẹ, giống như con khi hoang.”

Nghe đi, nghe đi, đây là thái độ của con đối với mẹ của mình sao?

Mẹ Nhan tức đến nổi sắc mặt trắng bệch, đứa con thối tha từ lúc sinh ra đã không hợp với bà, trước đây không cho bà ôm, không thích bộ ngực sữa này của bà, thời thiếu niên liền hiện rõ đó là một đại dame ma tiềm ẩn, hoàn toàn không di truyền sự chín chắn và chung tình của chồng bà, mười sáu tuổi liền vội vàng rời khỏi nhà lớn, đến lúc thành gia lập nghiệp rồi mà vẫn sống chết không chịu tìm một cô gái để an phận, lần này tốt hơn rồi, có vợ không cần mẹ còn chưa tính, còn không đồng ý để người mẹ như bà đẩy đến gần vợ của nó nữa chứ!

Nó cũng không nghĩ, là ai sinh nó ra, nếu như không có người mẹ “Giống như con khi hoang này”, làm sao có cái hồn tiểu tử giống như ong mật hút mật hoa như anh chứ.

Thật là càng nghĩ càng giận, vì thế bà thuận tay nắm cây gậy trúc bên cạnh, bắt đầu đuổi đánh Nhan Duệ.

Mà Nhan Duệ cũng không phải là người dễ bắt nạt, anh nhanh nhẹn né tránh, cũng không quên đẩy Ninh Vi Nhân qua một bên tránh cho cô bị thương, nhưng miệng vẫn nói những lời tai ác khiến người khác không chịu được, hình như mẹ mình càng tức giận thì anh càng vui vẻ.

Ninh Vi Nhân ghen ghét nhìn trần trời một màn trước mặt, đây gọi là gì? Mẹ con tranh cãi sao?

Trái lại ba Nhan lại xem rất say sưa, thấy vẻ không dám tin của con dâu, ông có lòng tốt nói: “Đừng lo lắng, từ từ con sẽ quen thôi, hai mẹ con họ thường hay như vậy, đều đánh hai mươi mấy năm rồi.” Con thỏ nhỏ chết bầm kia từ khi sinh ra đã già vò bà, càng lớn càng lấy trêu chọc bà làm thú vui, bà không giận nghiêng răng nghiêng lợi mới là lạ, mà ông, nếu không nhìn thấy cảnh như vậy thì lại cảm thấy người không thoải mái!

Ninh Vi Nhân hoàn toàn bị hù dọa rồi, cô đứng đờ đẫn, lắc đầu không dám tin, nhìn cây gậy trúc trong tay mẹ chồng, thắc mắc, bà lấy gậy trúc ở đâu ra?

Tuy vẫn chú ý cuộc chiến nhưng ba Nhan không hề bỏ sót ánh mắt khó hiểu của cô, vì vậy bắt đầu giải thích: “Bởi vì khi tức giận mẹ con phi thường bạo lực, mà ba lại không muốn bị vạ lây, vì thế liền đặt vũ khí ở nhiều nơi, ha ha, từ từ con sẽ biết.” Nói xong lại quay đầu nhìn vợ mình đang đuổi đánh con trai.

Vốn Ninh Vi Nhân tưởng rằng gặp cha mẹ chồng sẽ buồn chán, nhưng tình hình như thế này thì quả thật không còn gì để nói rồi.

Cô hồi hộp lại sợ cái nhiệt tình kia nha, người một nhà, đáng vẻ xem giống như người bình thường nhưng nội tâm lại không hề bình thường chút nào.

Không phải cô bị gả đến một gia đình có bệnh thần kinh chứ?

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn lẳng lặng nhìn hai mẹ con đang truy đuổi. Khuôn mặt mỹ lệ hiện lên nụ cười dịu dàng.

Gia đình như vậy, mới ấm áp! Không giống nhà họ Ninh, chỉ có tiền tài và lạnh lùng chồng chất lên nhau. Mẹ thẳng thắn, ba trầm ổn, lớn lên trong gia đình như vậy có bao nhiêu hạnh phúc... đôi mắt đẹp hơi ẩm ướt, cô vội cúi đầu, che giấu hăm mộ nơi khóe mắt.

Mặc dù Nhan Duệ ham chơi bên ngoài, miệng thì nói lời độc ác, nhưng anh rất thương cha mẹ mình, nếu không thì sẽ không cười như một đứa bé như vậy? Không biết đến ngày nào anh mới có thể cười như vậy với cô, mà không phải nụ cười lưỡng lự và phù phiếm giống như cười với tình nhân.

Nắm chặt đôi tay, lúc cô đang thất thần, một đôi tay to đặt lên bờ vai mảnh khảnh của cô. Quay đầu nhìn lại, mới phát hiện Nhan Duệ đã chạy lại sau lưng cô từ lúc nào, đáng lý cô làm lá chắn, rồi hướng về bà làm mặt quỷ.

Một người đàn ông đẹp như thiên thần, lại có động tác đáng yêu giống như trẻ con, cười rất thoải mái, miệng còn hướng cô cầu cứu: “Bà xã mau cứu anh, em xem mẹ chồng ác độc đang bắt nạt chồng em!”

“Mẹ chồng ác độc?” Nghe vậy, mẹ Nhan lại nổi trận lôi đình, bà khi nào thì giống những người mẹ chồng độc ác trên ti vi rồi hả? Hồn tiểu tử vừa nói như vậy, nếu con dâu sợ bà thì phải làm sao bây giờ?

Nhan Duệ trốn sau vai Ninh Vi Nhân, còn hung hăng thè lưỡi nháy mắt, thêm dầu vào lửa.

Mất thấy hai người đùa giỡn quá trớn, ba Nhan ho nhẹ một tiếng: “Được rồi, đừng đùa nữa!”

Chủ gia đình đã ra lệnh, còn ai dám không nghe lời, Nhan Duệ ngoan ngoãn bỏ tay trên vai vợ mình xuống, đổi thành cầm tay cô.

Hai người đều bày ra đáng vẻ của đứa trẻ ngoan.

Kỳ thật vẻ ngoài của hai mẹ con rất giống nhau, chẳng qua là mẹ Nhan nữ tính dịu dàng, mà Nhan Duệ lại nam tính, đẹp trai, nhưng nếu cẩn thận quan sát, có thể nhận ra ngay đây là hai mẹ con.

Thấy Ninh Vi Nhân nở nụ cười, Nhan Duệ nhú nhú mày kiếm, thừa dịp cô không phòng bị hôn lên đôi môi hồng kia một cái, còn cố ý phát ra tiếng kêu thật to.

Ninh Vi Nhân đỏ bừng mặt xấu hổ, lúng túng trừng Nhan Duệ, thật là không có cách với người đàn ông vô sỉ này mà.

Vậy mà đôi phương còn cười đắc ý với cô nữa chứ.

Mẹ Nhan thấy một màn này, cũng vui mừng cười ha ha, hoàn toàn quên mất mới vừa rồi mình còn giận nghiêng răng nghiêng lợi, bà cười híp mắt nói: “Tiểu Duệ à, con về sau cần phải hồi tâm, đối xử tốt với vợ con, đừng chơi bời lêu lộng bên ngoài nữa được không?” Xem ra vợ chồng son chung sống với nhau cũng không tệ, ngày bà cùng ông xã đi du lịch vòng quanh thế giới cũng không còn xa nữa!

Nào có thể đoán được Nhan Duệ chỉ nhìn bà một cái, cười cười không nói gì, giống như là một đứa trẻ ngoan, nhưng trong nháy mắt lại biến thành vẻ tà mị phong lưu.

Bây giờ anh có hứng thú với người phụ nữ mang danh là vợ anh, cho nên nguyên ý cùng cô chơi trò chơi có tên là “tình yêu”, nhưng anh cũng không biết cái hứng thú này duy trì được bao lâu, nếu có một ngày anh hết hứng, do dù mẹ anh có tức giận đến mức nào đi nữa, anh cũng sẽ không tiếp tục sống chung với Vi Nhân, nhưng mà, chỉ cần cô không thay đổi chính mình, vậy thì chức vị vợ Nhan Duệ và vị trí con dâu nhà họ Nhan vĩnh viễn thuộc về cô, dù thế nào đi nữa thì cả đời này anh cũng sẽ không có cái gọi là tình yêu đó, càng không có hứng thú với kết hôn, nhưng nếu kết hôn có thể để cho cha mẹ anh yên lòng, vậy thì tại sao anh lại không làm?

Dù sao thì anh vẫn tiếp tục cuộc chơi của anh, ai cũng không ngăn cản được.

Vì vậy anh chỉ nhún nhún vai, không trả lời, ôm lấy vợ đi về phía phòng khách.

Mẹ Nhan trừng mắt đi phía sau, tức giận đến nghiêng răng: “... Xú tiểu tử!” Quý phong lưu, kẻ phụ tình, Trần Thế Mỹ [1]! Sớm muộn gì cũng có ngày bị 'hồng' cho xem.

[1] Trần Thế Mỹ xuất thân bản hàn nhưng học giỏi và đỗ trạng nguyên. Sau đó, anh bội tình, phản bội vợ con cũ của mình rồi kết hôn với công chúa nhà Tống trở thành phò mã, chạy theo vinh hoa phú quý. Cuối cùng Trần Thế Mỹ đã bị Bao Chứng xử chém.

Trái lại ba Nhan nói cười riu rít, ông xoa xoa cằm ra vẻ có vẻ đắm chiêu, lần đầu tiên nhìn thấy thái độ độc chiếm một người của con trai, bọn nhỏ mới kết hôn hai ngày không phải sao? Nhanh như vậy đã muốn độc chiếm, nói không có chuyện gì, ai tin!

“...Ông xã anh đang nghĩ cái gì, vì sao lại cười bí ối như vậy?” Mẹ Nhan nghi hoặc nhìn chăm chăm ông xã của mình, càng nhìn lại càng cảm thấy nụ cười trên mặt ông thật quý dị, không phải đang suy nghĩ điều gì hư hỏng chứ?

Thờ dài bất đắc dĩ, bí ối... ông cúi đầu nhìn vợ mình, “Anh chỉ cười miệng em thì luôn mồm con trai bất hiểu, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy.” Nếu không thì làm sao lại gọi điện quấy rầy con, còn không phải vì nhầm chán, không ai chơi với bà? Hi vọng đồ ranh con kia nhanh chóng tiếp nhận quản lý sản nghiệp nhà họ Nhan, như vậy ông liền có nhiều thời gian ở cùng bà...

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Ninh Vi Nhân cảm thấy, bố mẹ chồng mình thật sự là một đôi vợ chồng làm người khác hâm mộ.

Họ sống chung giống như người yêu, hoặc giống như là bạn bè, thỉnh thoảng còn giống như kẻ thù, mặc kệ dù có đấu như thế nào, thì sự thâm mật của họ thủy chung vẫn chưa từng thay đổi. Tin tưởng lẫn nhau, yêu thương lẫn nhau, kết làm vợ chồng, sanh con dưỡng cái... Nghe nói mẹ chồng vốn chỉ là một nhân viên bình thường, nhưng tính tình rất khó trị, khiến cho con đường theo đuổi vợ của cha chồng rất cực khổ, nói là chín chín tám mốt khó khăn cũng không khoa trương.

Nhưng vô luận là gió hay mưa, họ vẫn nắm tay nhảy tiến về phía trước!

Tao nhả cát đĩa thịt bỏ trước mặt, Ninh Vi Nhân vừa ăn vừa nghĩ thầm, mãi cho đến khi có một ngón tay trở thon dài hung hăng gõ lên cái trán tròn bóng như ngọc của cô.

“A!” Cô bỏ dao nĩa xuống, vỗ trán kêu đau, mắt to ngập tràn nước, giống như sương mù linh lung trong sáng, khiến người khác cuống hý thích.

Nhan Duệ nhìn cô không biết nên khóc hay cười: “Anh nói này, lúc ăn.” Hắn chỉ chỉ môi của mình, là lưỡi liếm đầu ngón tay, “Em phải chuyên tâm một chút.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ninh Vi Nhân liền đỏ bừng, cắn chặt môi dưới, quần bách gật gật đầu.

Thấy cô vẫn ôm trán không buông, Nhan Duệ hơi lo lắng có phải lúc nãy mình dùng sức hơi mạnh không? Vì thế liền liền đưa tay muốn lấy cánh tay nhỏ đang che trán của cô xuống. Quả nhiên, cái trán trắng nõn hơi sưng đỏ, một vết đỏ hồng trên cái trán trắng như tuyết nhìn hơi ghê người.

Mẹ Nhan ngồi đối diện bỏ đũa xuống, rất bất mãn mà nói: “Con không thể cẩn thận một chút hay sao? Con gái người ta không da dày thịt béo giống như con đâu.” Thật là, thô lỗ như vậy, đúng là chà đạp một cô gái mềm mại như hoa mà!

Nhan Duệ không còn tâm tư đâu mà để ý đến lời chỉ trích của mẹ mình, ngón tay thon dài xinh đẹp không ngừng vuốt ve cái trán của Ninh Vi Nhân, hình như muốn làm vết đỏ chóng mặt kia biến mất.

Cô bắt lấy tay anh, muốn lấy xuống, nhưng Nhan Duệ cực kỳ kiên định, chính là không nghe theo. Khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ, “Em không sao, Duệ, anh buông ra đi.” Cho dù trong lòng nóng như lửa, giọng nói của cô vẫn nhẹ nhàng ảm áp như gió xuân.

“Đau không?” Bây giờ anh mới ngoan ngoãn để cô lấy tay mình xuống, hơi áy náy hỏi.

Ninh Vi Nhân lắc đầu, thâm chảy nước mắt trong lòng, lễ nghi trên bàn ăn của cô, hoàn toàn bị Nhan Duệ phá hư rồi!

Con người trắng đen nhìn chăm chăm Nhan Duệ, khản cầu anh: Ăn cơm đi ăn cơm đi ăn cơm đi đừng động đến em. Vì thế anh cũng đành làm bộ không có gì sờ cái mũi của mình, rồi lại cầm dao nĩa lên.

Thấy đáng vẻ hạnh phúc ngọt ngào của cô dâu mới, hai vợ chồng nhà họ Nhan ngồi đối diện cười tươi như hoa.

Cứ theo tình hình này, thì ngày ôm cháu nội cũng không xa!!!

Nhà họ Nhan không có quy củ nhiều, lúc ông bà chủ dùng cơm cũng không muốn người làm đứng bên hầu hạ, đưa muối đưa tương đưa hoa quả gì gì đó, phòng ăn to như vậy cũng chỉ có bốn người, trong lúc dùng cơm đều trò chuyện thân mật với nhau, giống như một gia đình bình thường, không có một mớ quy tắc của xã hội thượng lưu.

Đối với Ninh Vi Nhân mà nói, như vậy cô rất không quen.

Ở nhà họ Ninh, ở phía sau chủ nhật định phải có một người làm đứng hầu, mà khi dùng cơm phải tuân thủ đúng lễ nghi trên bàn ăn, chỗ ngồi cũng theo thứ bậc, thức ăn phải mang lên chủ gia đình trước, đừng nói là nói chuyện với nhau, ngay cả ho khan một tiếng cũng không thể!

Thấy Ninh Vi Nhân chỉ lặng lẽ ăn linh tinh, không nói gì, mẹ Nhan hơi tò mò: “Vi Nhân không muốn hỏi gì à? Con muốn biết cái gì mẹ đều nói cho con biết hết..., bao gồm cả chuyện hôn tiểu tử này bảy tuổi còn dài dầm, mười tuổi bắt đầu của gái...”

Nhan Duệ rất bất mãn cắt ngang lời bà: “Mẹ, người không thể nói ưu điểm của con sao?” Bà nhất định phải ở trước mặt vợ anh nói toàn bộ chuyện xấu của anh ra sao, hơn nữa một chút mặt mũi cũng không giữ lại cho anh! Có người mẹ nào như vậy sao?

Mẹ Nhan lười biếng liếc mắt một cái, ánh mắt kia tràn đầy khinh bỉ: “Sinh anh ra nuôi anh nhiều năm như vậy, một vốc cút một vốc đất nuôi anh lớn như vậy, người là mẹ anh đây cho đến bây giờ cũng chưa từng nghe nói qua anh có ưu điểm gì.” Dáng vẻ của Vi Nhân thông minh xinh đẹp lại hiền lành, kết hôn với nó thật là lãng phí mà, hừ!

Nhan Duệ tròn trĩnh mắt, “Vậy sao mẹ không nói con nhảy lớp, không tới bốn năm đã học xong thạc sĩ và nghiên cứu sinh, lấy được ba bằng thạc sĩ? Còn có, năm con học cấp ba còn đạt giải quán quân bóng rổ toàn quốc, những điều này sao mẹ không nói?” Đúng là thích xoi mói người khác mà!

Ninh Vi Nhân mỉm cười nhẹ, cực kỳ hâm mộ nhìn mẹ con họ đầu võ mồm.

Không biết khi nào thì khi nào thì tầm mắt ba Nhan nhìn qua cô, nhìn thẳng vào mắt cô, lộ ra vẻ mặt yêu thương, cô vội vàng cúi đầu hành lễ, bày tỏ tôn kính.

Một bàn tay giữ lấy cái đầu xinh xắn của cô, để lại, dù không dùng lực nhưng tuyệt đối không cho phản kháng, “Em nha, em nha, không cần buồn bực như vậy, bàn ăn nhà họ Nhan chính là một cuộc thi hùng biện nho nhỏ, em cứ mở miệng nói không có vấn đề gì đâu!”

Cô cười cười, “Em nghe mọi người nói là được rồi.” Thói quen nhiều năm làm sao trong nháy mắt có thể thay đổi được, cô chỉ cần nhìn thôi cũng rất tỏa mắt rồi, cũng không cầu có thể hòa mình vào.

Trong lúc mọi người đang vui vẻ cười lẫn cười bỏ, thì một cơn gió lớn màu đỏ thổi vào phòng ăn, người chưa đến nhưng tiếng la hét lớn đã đến: “Ba, mẹ, anh hai, chị dâu con đã về rồi!” Giọng nói kia, lúc vang lên chắc là ở khúc quanh!

Chỉ thấy Nhan Duệ vỗ trán thở dài: “Nam nhân bà của nhà họ Nhan đã trở lại!”

“Đừng có mà nói xấu em, anh hai, anh cho rằng em không nghe được sao!” Theo sau giọng nói tràn đầy sức sống, là một bóng dáng màu đỏ đặt mông ngồi xuống bên cạnh ba Nhan, không để ý lễ nghĩa trực tiếp cướp lấy ly nước của ông, uống hết hơn một nửa “Cạch” một tiếng vang lên, dáng vẻ khí phách ngất trời khiến Ninh Vi Nhân cảm giác mình có khả năng hoa mắt, cái người trước mặt toàn thân mặc đồ theo kiểu của một cậu học sinh, không phải là con gái út của nhà họ Nhan chứ!

Nhan Duệ như rồng mảy, “Ai dám nói xấu em, anh nói toàn là sự thật.”

Cô không thèm khua môi múa mép cùng với anh mình, trái lại miệng mở to xoay người, khoa trương mở to hai mắt nhìn chăm chăm Ninh Vi Nhân cảm thán: “Wase, không phải chứ, đây chính là chị dâu mới sao?”

Ba Nhan lên tiếng: “Cái gì mà chị dâu mới, con bé này!” Nói thật sự giống như còn có chị dâu cũ vậy, đã nha đầu này!

”A a, xin lỗi xin lỗi, chị dâu không trách em chứ?” Mặc dù ngoài miệng nói xin lỗi, nhưng ánh mắt to lấp lánh giống như bóng đèn 1000V, lại còn nhìn chăm chăm Ninh Vi Nhân không chớp mắt.

Ninh Vi Nhân nở nụ cười tươi mát giống như hoa sen mới nở, lắc đầu, ý nói không sao.

Nhan Tư Tư khoa trương giả làm Tây Thi ôm ngực cáo trạng, “A, mẹ cứu mạng, con bị điện giật rồi, con bị điện giật rồi, con bị điện giật rồi a a a a...”

Mẹ Nhan cười mắng: “Quý nha đầu nói bậy gì đó, còn không chịu ngồi xuống ăn cơm đi!”

Nhan Tư Tư nghe lời ngồi xuống, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm Ninh Vi Nhân, một giây cũng không rời nhìn qua chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Nhan Duệ thấy vậy cũng không vừa lòng, anh là tham vọng giữ lấy rất lớn, liền ôm vợ vào lòng, không để ý đến kháng nghị và sự vùng vẫy của cô, đôi mắt đào hoa nhử lại, cảnh cáo em gái của mình: “Thu hồi ánh mắt gian tà của em lại, đừng có đánh chủ ý lên người vợ anh!”

Lời này có ý gì?

Ninh Vi Nhân không hiểu ngẩng đầu nhìn Nhan Duệ, lại bị anh đút cho một miếng thịt bò bít - tết, ăn không nói, vì thế cô liền nhai nhanh để có thể nuốt xuống rồi hỏi, nhưng cô chưa kịp nuốt, miếng thứ hai đã được đút vào miệng cô.

“Anh hai, tại sao anh lại có thể nói như vậy, đây là nghệ thuật anh có hiểu không, đây là nghệ thuật, nghệ thuật đó!” Từ trước đến nay cô ghét nhất ai bôi nhọ nghề nghiệp của cô.

“Nghệ cái đầu em đó.” Nhan Duệ liếc mắt một cái, tiếp tục đút thịt bò cho vợ yêu đang ngồi trong lòng anh, “Em tiếp tục chơi đùa với nghệ thuật của em đi, chỉ cần đừng đánh chủ ý lên người vợ anh là được, nếu không đừng trách anh không nể tình anh em.” Đánh đòn phủ đầu, anh đã cảnh cáo trước, cũng không tin xú nha đầu Nhan Tư Tư này còn dám xuống tay với Vi Nhân.

Nhan Tư Tư tròn trĩnh đôi mắt to đáng vẻ giống y như con bò: “Không phải chứ, có người nào làm anh giống như anh không? Lại có thể đi uy hiếp em ruột của mình?” Cô đã tạo ra cái nghiệt gì mới có thể có một anh trai cực phẩm như vậy đây trời?

Ninh Vi Nhân chỉ biết là nhà họ Nhan có một đứa con gái, theo thứ tự là Nhan Duệ và Nhan Tư Tư, nhưng cô vẫn chưa từng được thấy cái cô gái được xã hội đồn là “Nghệ Thuật Gia điên cuồng*”, chỉ biết cô ấy làm nghệ thuật, còn làm cái gì thì không ai nói cho cô biết, mà cô cũng không có hỏi. Ngày tổ chức hôn lễ của cô và Nhan Duệ thì Nhan Tư Tư vẫn còn ở nước ngoài, không về kịp, cho nên bỏ lỡ hôn lễ, nói thật ra thì đây là lần đầu tiên các cô gặp mặt nhau.

(*Nghệ Thuật Gia điên cuồng: người điên cuồng vì nghệ thuật.)

Nhưng Nhan Duệ lại nói: “Không cho phép đánh chủ ý lên người vợ anh” là có ý gì, rốt cuộc là Nhan Tư Tư làm cái gì?

Cái miệng nhỏ lại bị Nhan Duệ đút thức ăn, Ninh Vi Nhân nháy mắt, suy nghĩ.

“Hừ.” Nhan Duệ hừ lạnh một tiếng, “Đây gọi là phòng ngừa chu đáo, anh còn không biết trong bụng Nhan Tư Tư em suy nghĩ điều xấu gì sao? Nếu không trông coi cẩn thận, không biết chừng ngày nào đó em lại ăn tươi nuốt sống vợ anh!”

“Dày!” Nhan Tư Tư vỗ bàn một cái, hắng giọng, hét lên đến mức mặt và cổ đều đỏ hớt, “Anh nói như vậy là quá đáng rồi!”

Muốn cô nói mấy lần đây, rốt cuộc muốn cô nói mấy lần, đây là nghệ thuật, đây là nghệ thuật!

Ngay tại lúc ngàn cân treo sợi tóc, ba Nhan ho nhẹ một tiếng, hoà giải: “Được rồi, đừng làm ồn nữa, làm Vi Nhân sợ rồi kìa.”

Vì thế, nhất thời ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Ninh Vi Nhân.

Vốn dĩ khuôn mặt nhỏ nhắn đang hồng thi bây giờ đã đỏ bừng, cô có thể ứng phó được những phu nhân vào cô gái cao quý nhưng khó tính, cũng có thể thành thạo biểu hiện mình tao nhã cao quý trước mặt truyền thông, nhưng bị người khác nhìn chăm chăm với ánh mắt kỳ quái vẫn là lần đầu tiên, thật sự là không thể trách cô không giữ được hình tượng!

“Chị dâu, không phải chị không thích em đấy chứ?” Nhan Tư Tư nháy mắt, tràn ra vô số hơi nước.

Rõ ràng là mặc đồ giống như một cậu học sinh nhỏ, nhưng cô ấy nháy mắt như vậy, lại có thể bày ra một loại quyến rũ không thể nói ra, hơn nữa về mặt đó, quả thực rất giống con Chihuahua* đang làm nũng, cực kỳ đáng yêu!

(*Chihuahua là một trong những giống chó nuôi nhỏ nhất thế giới. Cái tên Chihuahua được đặt theo tên của bang Chihuahua ở Mexi co. Giống chó này rất thông minh.)

Ninh Vi Nhân vội lắc lắc đầu, vừa định mở miệng, Nhan Duệ liền nói: “Đương nhiên cô ấy không thích em rồi, em cho rằng ai cũng háo sắc vô sỉ giống em sao, vợ anh là tiểu thư khuê các tiếng tăm lừng lẫy, đừng có lôi cô ấy mấy thứ đồ vật quý quai của em.”

Trong mắt Nhan Tư Tư hiện lên ngọn lửa, MD, muốn cô nói bao nhiêu lần, không phải mấy thứ đồ vật quý quai, mà là nghệ thuật, đây là nghệ thuật! Người đàn ông mắt nhỏ mũi nhỏ này ghi hận đến vậy sao? Cô đã nói xin lỗi bao nhiêu lần rồi!

“Rốt cuộc là cái gì?” Cuối cùng Ninh Vi Nhân không nhịn được, hiếu kỳ nhỏ giọng hỏi.

Ba Nhan lại ho nhẹ một tiếng: “Ách... là, ách... Tư Tư học ngành vẽ tranh trên cơ thể người*.”

“*Theo mình biết thì 'vẽ tranh trên cơ thể người' là dùng màu để vẽ những hoa văn họa tiết lên cơ thể con người. Cũng có thể vẽ quần áo lên cơ thể nhìn từ xa thì giống như họ mặc quần áo nhưng khi nhìn gần thì đó chỉ là những hình vẽ mô phỏng quần áo @.@)

Ninh Vi Nhân hơi giật mình, một lúc lâu sau đó cũng không nói gì. Vì thế mọi người lại bắt đầu nhìn chăm chăm cô, cùng nhau đợi xem cô phản ứng như thế nào.

Không nghĩ rằng cô chỉ “A..” một tiếng, giống như điều này cũng không có gì to tát.

Được rồi, chính xác là không có gì to lớn, dù sao thì xã hội bây giờ, chuyện kỳ quái gì cũng có, nhưng... trọng điểm là người học môn này lại là Nhan Tư Tư, là con gái nhà họ Nhan, Nhan Tư Tư! Vốn dĩ cô ấy phải là một cô gái dịu dàng khiêm tốn, một cô gái như vậy lại đi học ngành vẽ tranh trên cơ thể người này!

Không chỉ có vậy, cô lại còn có hứng thú với việc tìm kiếm tuần nam mỹ nữ, nói ra toàn bộ lợi ích, dù dồ, cũng có thể đe dọa bắt họ còi trống trơn cho cô vẽ, nhớ năm đó, năm Nhan Duệ mười sáu tuổi, bởi vì em gái cứ quấy rầy khiến anh thấy phiền, vì thế anh liền dọn khỏi nhà lớn! Nhưng dù như vậy anh vẫn không tránh khỏi thủ đoạn thâm độc của Nhan Tư Tư!

Vào một đêm gió lớn... Năm Nhan Duệ mười sáu tuổi, lúc anh ôm một báu vật tuyệt thế “này nọ í ề” “này nọ í ề”, một cậu nhóc học sinh mặc đồng phục nữ chạy vào nhà trọ của anh.

Sau đó, len lén, thừa dịp hai người nằm trên giường ngủ say như chết, liền dùng màu vẽ tẩm cũng không hết, vẽ lên người bọn họ! Thậm chí sau đó cô còn vẽ lên mông của Nhan Duệ bốn chữ “Siêu cấp dâm ma” to đùng!

May mắn, may mắn là đúng lúc đó Nhan Duệ tỉnh dậy bắt được “tội phạm” đang hoạt động, vì thế... Nhan Tư Tư dựng đứng ngón tay lên trời, nước mắt nước mũi tùm lum, cầu xin tha thứ, sau đó báu vật đang ngủ ở bên tỉnh dậy.

Phát hiện hình dáng của mình, báu vật đó chịu không nổi sỉ nhục này, liền khóc lớn cầm quần áo chạy ra ngoài, cũng không thèm quay đầu lại nhìn Nhan Duệ lấy một lần... ai bảo trên hai má của cô ấy có bốn chữ “Dâm phụ” và “Bảo mẫu” to đùng.

Sau đó nữa, Nhan Duệ gắt gao nhớ kỹ chuyện này, anh không chỉ đổi nhà trọ, còn lắp thêm hệ thống an ninh, cực kỳ độc ác là tất cả hệ thống an ninh đều là tự động, hơn nữa còn gửi điện thông báo, nói cách khác, nếu có người muốn nhắm anh, dờ trò quỷ trên người anh, như vậy thì sống hay chết toàn quyền do anh xử lý.

Đã qua nhiều năm như vậy, bất kể Nhan Tư Tư có giải thích như thế nào nói xin lỗi như thế nào, anh cũng công chính nghiêm minh bảo vệ thân thể của mình, vì thế anh liền phá hỏng một nét bút của giáo viên Nhan Tư Tư khi cô vẽ tác phẩm của mình, đơn giản là chữ “Ma” bên mông bên phải cô viết sai!

Đối với một giáo viên môn vẽ trên cơ thể người mà nói, điều đó bức tức đến mức nào, nhục nhã và nổi tiếu như thế nào!

Nhưng là bây giờ cô muốn đòi mục tiêu, bởi vì lần này cô muốn tìm một người đẹp theo cách cổ điển, vẽ tranh lên người người đẹp đó, nhưng cô đã tìm hơn nửa năm, nhưng chỉ tìm thấy người đẹp nhưng không có phong cách hoặc chỉ có phong cách nhưng lại không đẹp, tóm lại mọi người đều có khuyết điểm, nhưng hôm nay... cô đã tìm được!

Cho nên, vì thực hiện tâm nguyện này, cô không ngại làm chó con, nịnh hót anh trai vài câu, dù sao cũng không mất lạng thịt nào!

Làm người thì phải co được dãn được, đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Dĩ nhiên, Nhan Duệ phải bảo vệ thật tốt thân thể của vợ, bây giờ không chỉ có anh không đồng ý, mà ngay cả hai vợ chồng nhà họ Nhan cũng đồng thanh kiên quyết phản đối Nhan Tư Tư, không để cô ấy làm hại suy nghĩ của Ninh Vi Nhân.

Nói đùa!

Một người đẹp như vậy, lại dịu dàng, ngoan hiền, nếu giao cho tiểu ma nữ này Nhan Tư Tư này, không biết sẽ xảy ra chuyện gì!

Mà Nhan Duệ có tính độc chiếm cao, cơ thể vợ anh chỉ có mình anh mới được nhìn, Nhan Tư Tư chỉ có thể ở bên kia chờ đợi thôi! Vốn dĩ anh nghĩ ăn com xong anh sẽ lôi vợ yêu của mình chạy trốn, nhưng mẹ Nhan lại muốn giữ Vi Nhân ở lại qua đêm, nói cái gì trời đã tối rồi, buổi tối lái xe không tốt lại còn nguy hiểm, hơn nữa lúc ăn com Nhan Duệ có uống mấy ly rượu, vì thế một người đều nhất trí đồng ý tối hôm nay Nhan Duệ và Ninh Vi Nhân sẽ ngủ lại, dù sao phòng của Nhan Duệ vẫn được giữ lại, hằng ngày cũng có người quét dọn sạch sẽ không có một hạt bụi.

Vì thế com nước xong mọi người đều ưỡn bụng ngồi phịch ở trên sofa một lúc lâu, mãi cho đến khi com trong bụng tiêu hóa hết mới nhao nhao trở về phòng trên lầu nghỉ ngơi.

Nhan Duệ hung hăng trừng Nhan Tư Tư một cái, sau đó nắm tay vợ yêu đi lên lầu, trước khi đi vẫn không quên quay đầu lại cho cô một ánh mắt đe dọa.

Nhan Tư Tư sợ tới mức thiếu chút nữa phun ra số com mới vừa tiêu hóa xong.

Quái lạ, cô đâu có trêu ai ghẹo ai đâu? Rốt cuộc ai mới là người chảy chung dòng máu với anh ta chứ? Thật là thấy sắc quên em gái mà, ông trời nên cho anh ta bị sét đánh, để xem trong đầu Nhan Duệ chứa thứ gì.

Ninh Vi Nhân buồn cười nhìn Nhan Duệ, nhưng lại không nói gì.

Bàn tay to đưa qua xoa xoa cái đầu nhỏ của cô, “Người bây giờ em buồn cười, nhưng nếu một ngày nào đó không cẩn thận bị quỷ nha đầu Nhan Tư Tư kia lừa gạt, em sẽ không thể cười.”

“Em cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, làm sao lại bị cô ấy lừa?” Ninh Vi Nhân cười cười, bị anh dắt vào phòng, liền đánh giá xung quanh.

Phòng của Nhan Duệ màu chủ đạo là màu nâu cà phê, sàn nhà bằng gỗ, cái giường lớn màu đen, trên tường có treo mấy bức tranh theo trường phái trừu tượng, không có bất kỳ món đồ của phụ nữ nào, xem ra vô cùng thoải mái, tràn đầy sức quyến rũ nam tính.

Vào phòng, chuyện đầu tiên Nhan Duệ làm là mở tủ tìm quần áo, nhưng lật tới lật lui vẫn không tìm được cái nào mà Ninh Vi Nhân có thể mặc.

Nghĩ nghĩ, đứng lên chuẩn bị đi tìm Nhan Tư Tư mượn quần áo, nhưng lại lập tức bác bỏ ý nghĩ này. Nói đùa sao, tại sao vợ anh phải mặc quần áo của người khác, lại còn là quần áo của xú nha đầu Nhan Tư Tư kia!

Ninh Vi Nhân đi tới, nhìn anh cầm mấy cái áo sơ mi màu sắc rực rỡ nhưng về mặt lại vô cùng cấm phần, không hiểu hỏi: “Duệ, anh làm sao vậy?” Nhìn anh hơi lạ lạ.

Nghe tiếng vợ gọi anh lấy lại tinh thần, Nhan Duệ mỉm cười, đưa tay kéo Ninh Vi Nhân vào lòng, hơi nhíu mày: “Phòng anh không có quần áo phụ nữ, mặc đồ của anh có được không?”

Ninh Vi Nhân sững sốt, nhìn vài cái áo sơ mi trên tay anh, khuôn mặt nhỏ nhắn liền ửng hồng, mặc... mặc như thế nào?

Từ nhỏ Ninh Vi Nhân đã được giáo dục phải mặc quần áo cho phù hợp với từng trường hợp, hoa lệ lộng lẫy thì ngại rồi.

Mặc, hay không mặc, đây là một vấn đề.

Thấy vẻ mặt rối rắm của vợ, Nhan Duệ buồn cười hơi nâng khóe môi, cố ý đưa mặt đến sát mặt cô, “Sao vậy, Vi Nhân, nghĩ gì thế? Mặt đỏ như vậy? Nếu không thích thì không mặc cũng được, nghe nói ngủ trần rất tốt với cơ thể.”

Ninh Vi Nhân khẽ cắn môi, cuống quýt lắc đầu, đưa tay ra lấy cái áo sơ mi trắng, những cái khác màu sắc thật dọa người, nào là đỏ, nào là xanh... người đàn ông này, cũng may mắn là trời cho đáng người, nếu không người bình thường mặc vào chắc sẽ không bị thiên lôi đánh chứ?

“Ha ha.” Nhan Duệ cười nhẹ ra tiếng, nắm bả vai mảnh khảnh của cô, đẩy về phía phòng tắm: “Ngoan, trước tiên tắm trước đã, giặt cơ một ngày, em cũng mệt rồi.”

Ninh Vi Nhân gật gật đầu: “Được.”

Đi tới hai bước, đột nhiên cô giống như nghĩ ra cái gì đó, quay đầu lại hỏi: “Anh không tắm sao?”

Ách.

Nghe vậy Nhan Duệ ngây ngẩn cả người, ý của vợ anh khi nói điều này là... muốn cùng anh tắm tắm yên ương sao? Nhưng nhìn ánh mắt ngây thơ đó của vợ, hình như cũng không phải có ý như vậy.

“Cái đó, vợ... em đang mời anh tắm chung sao? Suy nghĩ lại, anh quyết định vẫn nên lễ phép hỏi trước thì có vẻ tốt hơn.

Cùng tắm... Ninh Vi Nhân sặc, liền vội vàng lắc đầu xua tay ý nói anh nghĩ quá nhiều rồi, cô chỉ thuần túy là hiếu kỳ mà hỏi thôi, tuyệt đối không có cái ý nghĩ không thuần khiết này!

“Được rồi.” Nhan Duệ hơi tiếc nuối, đôi mắt đào hoa tràn ngập ý tứ hàm xúc tiếc nuối nhìn cô, giống như bắt đắc dĩ, lại thở dài, “Ài!”

Thật sự là anh cực kỳ thất vọng! Vốn là cực kỳ chờ mong, nhưng mà, phải chờ vợ anh mời anh tắm tắm yên ương, còn không biết phải chờ bao lâu đây!

Ninh Vi Nhân lại đỏ mặt, vừa mới đã vô cùng đỏ, bây giờ là cực kỳ đỏ, má phẫn nóng bừng, ngay cả chính mình cũng không khác chế được tia xấu hổ. Nhưng... muốn cô mở miệng mời một người đàn ông cùng tắm chung, ông trời, điều này thật sự là cô làm không được!

Mặc dù đã quyết định thương anh, cùng anh sống hạnh phúc, thế nhưng những chuyện riêng tư này, có thể tránh không đề cập đến được không?

Ngẩng đầu nhìn về phía Nhan Duệ, phát hiện anh vẫn dùng vẻ mặt ai oán nhìn cô, vì thế Ninh Vi Nhân nắm chặt áo sơ mi trong ngực, vội vàng chạy vào phòng tắm, ông trời, thượng đế, cô không thể chống cự được sức quyến rũ của người đàn ông này, nếu anh lại phóng điện với cô, cô sẽ mở miệng mời anh cùng vào tắm yên ương với cô mất!

Sau khi vọt vào phòng tắm, vội vàng khóa trái cửa lại, nhìn lại mình trong gương phát hiện hai gò má mình đỏ như lửa, ánh mắt long lanh như nước, rõ

ràng là đáng về đáng yêu!

Đề áo sơ mi trong tay qua một bên, Ninh Vi Nhân mở vòl hoa sen, nhắm mắt lại, trước tiên rửa mặt, muốn xua đi cái nóng trong người.

Nhưng khi cô rửa mặt xong, lại phát hiện mình trong gương không những không bình tĩnh lại được, mà hai gò má lại còn kiêu diễm hơn.

Ông trời, tại sao cô lại có cảm giác như phụ nữ đang hồi xuân!

Lắc lắc đầu, xua đi có ý nghĩ vớ vẩn trong đầu, Ninh Vi Nhân cởi quần áo, bước vào bồn tắm lớn.

Bên ngoài phòng tắm, Nhan Duệ đang nằm nghiêng trên giường, đôi mắt đào hoa chớp cũng không chớp nhìn chăm chăm vào cái bóng xinh đẹp, thân thể mềm mại in trên cửa phòng tắm.

Thậm chí anh có thể nhìn thấy nước đang chảy từ cái cảm tình xảo chày đến cổ sau đó xuống bộ ngực đầy đặn. Bụng dưới truyền đến cảm giác khó chịu, Nhan Duệ cúi đầu nhìn, phát hiện mình tiểu huynh đệ của mình đã ngẩng đầu ưỡn ngực vận sức chờ phát động. A... đừng nóng vội, tao biết mày đã đói lâu rồi, ta cũng vậy, vì thế hai chúng ta phải ăn cho no nê đây!

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sao Vi Nhân còn chưa ra?

Bàn tay to thon dài xoa xoa cằm, Nhan Duệ thay đổi tư thế nằm, nhưng đôi mắt đào hoa vẫn gắt gao nhìn chăm chăm cửa phòng tắm như cũ, cực kỳ mong đợi xem hoa sen mới nở đi ra như thế nào.

Chỉ mười phút đồng hồ ngắn ngủi, nhưng trong mắt Nhan Duệ lại dài như một năm, thật sự là anh đợi không được! Lưu loát lật người xuống giường, anh sai bước chạy về phía phòng tắm, đưa tay muốn mở cửa, lại phát hiện cửa bị khóa trái. Không phải chứ, tại sao lại như vậy, vợ anh cũng tàn nhẫn quá đi? Xác định anh sẽ đánh lên sao?

Hậm hực hờn dỗi quay lại giường, cắn răng nghiền lợi vài phút, quyết định sau này phải đánh thêm vài cái cái chìa khóa phòng tắm.

Cũng không biết đợi bao lâu, tóm lại Nhan Duệ xem như đợi cả một thế kỷ, rốt cục khi anh đang trông mong chờ đợi thì cửa phòng tắm cũng mở ra, anh lập tức ngồi dậy, đôi mắt đào hoa mở thật to, ánh mắt sáng lên nhìn chăm chú vào cửa.

A!

Quả nhiên không làm anh thất vọng!

Bởi vì không có đồ lót để thay, cho nên Ninh Vi Nhân chỉ mặc áo sơ mi trắng của Nhan Duệ. Sau khi mặc vào cô mới phát hiện, tại sao mình lại chọn màu trắng? Màu đỏ màu xanh đều tốt, ít nhất những cái đó màu sắc cũng hơi đậm, không lộ rõ như cái áo này! Kiểu dáng cũng không giống như cái áo trắng này, cái gì cũng không che được! Lúc này mới mặc nó xong nếu cô không soi gương thì cũng không phát hiện, bởi vì cơ thể còn hơi ướt, hơn nữa độ thông thoáng của áo sơ mi cũng rất tốt, cho nên cần bản không che được hai đóa hoa mềm mại phấn hồng trước ngực cô! Không chỉ có như vậy, mặc dù áo sơ mi dài đến dưới mông, nhưng lại là màu trắng, còn trắng đến khác thường, nếu nhìn kỹ, cũng có thể thấy được nơi riêng tư thần bí!

Nếu không mặc, có quần áo khác để thay hay không, muốn cô đi thay quần áo một lần nữa, cô thật sự không có cách.

Cho nên Ninh Vi Nhân không thể làm gì khác hơn là gập chiều phá chiều, may mà tóc của cô dài, thả tóc vừa vặn có thể che kín, thậm chí còn dài hơn so với áo sơ mi, cuối cùng cũng có thể an tâm.

Cho dù như vậy, nhưng ánh mắt nóng như lửa kia của Nhan Duệ, cũng khiến má cô đỏ bừng, mỗi bước đi cũng cảm thấy không được tự nhiên.

... Sẽ không có vấn đề lớn gì chứ?

Nhưng ánh mắt Nhan Duệ thật là khủng khiếp, giống như là muốn nuốt cô vào bụng.

Thật cẩn thận đi đến bên giường, Ninh Vi Nhân thử dò xét nở nụ cười nhút nhát, đáng về mềm mại, trong như nước thật mê người khiến người ta bộc phát thú tính mà!

Nhưng Nhan Duệ là ai, anh đúng là lằng tằng phong lưu, dạng phụ nữ nào mà anh chưa từng thấy qua? Nhưng khoa trương lại giả tạo là cái gì, đó chính là giờ phút này trái tim anh đang nhảy “Bang bang”!

Nhưng không thể không nói, anh đang già bộ lão luyện, chiều này là cổ tình bày ra để hoãn binh. Đôi mắt đào hoa nhú lại, môi mòng giương lên, nở nụ cười giống như đóa hoa, nhưng chỉ có anh mới biết, cơ thể anh đã sớm bốc cháy rồi.

A, đây là cảm giác anh chưa có bao giờ!

Quả nhiên, sắc đẹp trước mặt, cho dù anh có kinh nghiệm phong phú, cũng vẫn động tâm!

Hắng giọng một cái, Nhan Duệ cười ngoắc ngoắc vợ, ý bảo cô đến bên cạnh mình ngồi xuống. Quả nhiên, cô vợ nhỏ ngoan ngoãn đi qua, anh vươn tay nắm lấy bả vai mảnh khảnh của cô, đôi mắt đào hoa thỏa mãn híp lại, trên mặt đều là vẻ say mê.

Ninh Vi Nhân hơi khó hiểu, cô tò mò nhìn Nhan Duệ, “Duệ?”

Nhan Duệ mở mắt ra, cười mang con ngươi đen thoáng hiện lên tia kinh ngạc.

Tóc đen dài như thác nước xõa trước ngực và sau lưng, làm nổi bật mái tóc của cô, toàn thân trắng như tuyết vô cùng mịn màng vô cùng mịn màng còn có một mùi hương nhẹ nhàng, da thịt trắng như sữa, nhìn rất giống thạch trái cây, khiến người khác không nhịn được muốn tiến lên cắn một miếng.

Trong lòng nghĩ như thế nào thì Nhan Duệ làm như thế ấy, cơ thể cao lớn tiến lên, cắn nhẹ một cái lên đôi má phần.

Ninh Vi Nhân giật mình, nhất thời toàn thân cứng ngắc, mở mắt thật to, luống cuống nhìn Nhan Duệ.

Khẽ thở dài, Nhan Duệ vươn tay che kín cặp mắt đẹp khiến anh vừa nhìn thôi tim đã tê dại, dịu dàng dụ dỗ: “Ngoan, nhắm mắt lại, đừng nghĩ đến gì cả, chỉ nghĩ đến anh thôi.” Chỉ cần cô nghĩ đến anh là đủ rồi, những cái khác không quan trọng.

“Ừ...” Cô nghe lời nhắm mắt lại, cả người giống như nụ hoa mới nở mặc anh đến hái.

Nhan Duệ cười hài lòng, anh thích phụ nữ nghe lời, rất thích, mà cô lại nhu thuận, làm anh không chỉ có thích mà còn có một cảm giác thỏa mãn.

Không muốn nghĩ đến cảm giác đó là gì, hiện tại anh chỉ biết anh muốn cô, chỉ muốn một mình cô.

Bàn tay mang theo lửa nóng không biết khi nào đã chui vào vạt áo áo sômi, phủ lên bờ ngực đầy đà mà vuốt ve, xúc cảm cực tốt này khiến con ngươi đen của anh tối lại, trong nháy mắt cơ thể dâng lên lửa dục, khiến cả người anh giống như Satan đến từ địa ngục, nguy hiểm, tuần mỹ, tràn đầy hấp dẫn trí mạng.

Ninh Vi Nhân chậm rãi mở mắt, ánh mắt ngập nước mơ màng lảng lảng nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh.

Cô biết, bây giờ cô đã không tránh được, Nhan Duệ là kiếp nạn lớn nhất đời cô, rốt cuộc không cần phải giải thích.

Anh không cho cô thời gian để suy nghĩ nhiều, ở trước mặt hân, không có bất kỳ phụ nữ nào có thể thanh tỉnh giữ vững thần trí, các cô luôn bị anh mê hoặc tâm hồn, vì anh mà thần hồn điên đảo, ăn uống không vào.

Bàn tay êm ái nhẹ nhàng cắm vào bên trong của cô, sau đó ra vào đều đặn, để cô nằm giữa giường lớn. Nhìn cô giống như một đóa con nít xinh đẹp được tráng men, tinh xảo tuyệt mỹ không thể tưởng tượng được.

Một cô gái vô cùng xinh đẹp như vậy, lại thuộc về anh!

Chuyên thuộc về anh, cũng chỉ thuộc về một mình anh!

Nhan Duệ si ngốc nhìn người đẹp da như tuyết ở trước mặt, đôi mắt đào hoa càng thâm trầm, anh cúi đầu, mút chặt cái miệng nhỏ nhắn óng ánh màu hồng nhạt kia, muốn đem cả người cô nuốt vào bụng, không bao giờ cho cô có cơ hội chạy trốn...

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Ninh Vi Nhân bị đau đón làm cho tỉnh dậy.

“A...” Cô ngồi dậy, cúi đầu kêu đau, chặn mông tuột xuống lộ nửa người trên trắng như ngọc, ánh sáng chiếu vào nhìn giống như thần Venus, xinh đẹp khiến người khác không có cách nào hô hấp được.

Đau quá.

Đầu vẫn còn mê man, tối hôm qua thật sự là quá mức điên cuồng, cô mới biết “chuyện” Không bao lâu, làm sao chịu được chiếm đoạt mãnh liệt như vậy chứ?

Một cái tay lớn giúp cô kéo chăn mỏng lên, che khuất cảnh xuân bị lộ ra ngoài, Nhan Duệ cười cười cúi người xuống hôn lên môi hồng của cô, trầm thấp nói: “Bữa sáng đã chuẩn bị xong, nên rời giường rồi.”

Ninh Vi Nhân lúng túng gật đầu, đôi tay cầm lấy góc chăn không chịu buông, Nhan Duệ cười nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn vì vậy mà càng lúc càng hồng, càng lúc càng hồng... Rốt cục, cô nói một câu: “Anh, trước tiên anh có thể ra ngoài một lúc được không?”

Nhan Duệ cười vô lại lộ ra hàm răng trắng: “Tại sao anh phải ra ngoài?”

Mất to trừng anh: “Bối vì em phải mặc đồ.”

“Vậy tại sao em mặc đồ mà anh phải ra ngoài, cái logic gì đây?” Nhan Duệ giống như cực kỳ buồn rầu nhìn nàng, khuôn mặt tuấn tú ỉu xiu, đáng vẻ giống như có chết cũng không chịu ra ngoài.

Editor: Queen - ĐDLQĐ

bàn tay nhỏ bé nắm góc chăn, dùng sức xiết lại rồi lại buông ra, “Làm gì có người giống như anh chứ, làm một thân sĩ chân chính sẽ không để phụ nữ khó chịu!”

Nghe vậy, Nhan Duệ nhếch cao mày kiếm, lại hôn trộm lên môi cô một cái, cười: “Anh cũng không phải thân sĩ.” Anh chỉ là lãng tử thôi, hai chữ thân sĩ này sợ rằng mãi mãi cũng không có trên người anh.

“Anh...” Ninh Vi Nhân mấp máy môi, thật sự là không thể tin được trên thế giới này lại có loại đàn ông da mặt dày đến vậy! Cô vừa tức vừa xấu hổ quay mặt quay một bên, hàm răng cắn môi dưới thật chặt, ngón tay dùng sức đến nổi trở nên trắng bệch.

Thấy mình giận hơi quá, Nhan Duệ thức thời lùi một bước, anh chống người đứng dậy, nhìn cô từ trên cao, hai tay khoanh trước ngực: “Muốn anh đi ra ngoài đó là điều không có khả năng, nhưng anh có thể xoay mặt quay chỗ khác, có được không?”

Cũng không phải đi chợ mua thức ăn, lại còn cò kè mặc cả!

Tuy cô và Nhan Duệ kết hôn không lâu, nhưng Ninh Vi Nhân cũng ít nhiều hiểu được tính cách của anh, biết chắc là anh sẽ không ra ngoài, nhưng hiện tại anh đã nhượng bộ, cô cũng không cố chấp nữa, vì thế gật gật đầu: “Được.”

Nhan Duệ vô cùng giữ đúng lời hứa xoay người sang chỗ khác, nhưng miệng vẫn nói không ngừng: “Anh nói nè, Vi Nhân, em vẫn không xuống được giường sao? Có muốn anh giúp em mặc quần áo không?” Dù sao anh cũng rất vui vì có thể cống hiến sức lực vì cô.

Sau lưng truyền đến giọng nghiêng răng của Ninh Vi Nhân: “Không cần, dù sao cũng cảm ơn ý tốt của anh.”

“Thật sự không cần sao?” Nhan Duệ tiếp tục cà lơ phát phơ đùa giỡn cô, “Anh thấy em ngay cả quần áo cũng không cảm nổi, dù sao tối qua anh cũng không lưu tình.”

Nói thêm cũng vô ích, vốn dĩ Ninh Vi Nhân da mặt mỏng, làm sao chống lại được người không biết xấu hổ như anh? Cô chỉ có thể nhanh chóng mặc quần áo, nhưng là không nghĩ tới vừa cử động toàn thân đều đau đớn.

Khẽ hừ một tiếng, bàn tay nhỏ lập tức che miệng lại, chỉ sợ gây nên hứng thú khiến Nhan Duệ quay đầu lại.

Nhan Duệ đã som nghe được cô kêu đau, môi mỏng hơi nhếch, tao nhã đi đến bên cạnh túm quần áo, ngoài miệng vẫn không ngừng trêu chọc cô: “Anh cũng là tốt bụng thôi, em xác định không cần anh giúp sao?”

“...Không, cần, đâu!”

Tiếng cười trầm thấp phát ra từ miệng Nhan Duệ, anh tiêu sái xoay người lại, cũng là lúc Ninh Vi Nhân vừa cái xong nút áo cuối cùng.

Đưa tay kéo bà xã lên giường, nhân tiện sửa lại vạt áo cho cô, môi mỏng dương lên dạt dào ý cười: “Đi thôi, ăn xong bữa sáng chúng ta rồi chúng ta về nhà đi!”

Nhu thuận gật đầu, Ninh Vi Nhân chợt nghĩ đến một chuyện, hôm nay là ngày cô lại mặt, theo lý mà nói ngày thứ ba sau khi cưới cô phải về mẹ đẻ.

Editor: Queen - ĐDLQĐ

Chần chờ ngẩn đầu, muốn nói lại thôi.

Nhan Duệ nhìn thấy cô chần chờ, liền hỏi: “Làm sao vậy?”

“Ừ...” Ninh Vi Nhân ngẩn đầu nhìn anh, trong ánh mắt tràn đầy trông ngóng, “Hôm nay là ngày lại mặt, chúng ta phải về sao?”

Bàn tay to xoa xoa cằm, Nhan Duệ suy nghĩ một chút, hớn hờ nói: “Đương nhiên.”

Ninh Vi Nhân liền nở nụ cười mỹ lệ, nhưng một giây sau lời nói của Nhan Duệ khiến cô từ thiên đường rơi xuống địa ngục, “Hôm nay anh có việc, một mình em trở về đi, để anh nói tài xế đưa em về, đi đường cẩn thận đi đường cẩn thận một chút.” Lúc anh nói những lời này trong mắt tràn đầy ý cười, giống như một lòng suy nghĩ cho cô, nhưng Ninh Vi Nhân cảm nhận rõ ràng, đôi mắt đào hoa kia không có một chút thiện tình nào.

Cô cúi đầu xuống, trầm thấp đáp một tiếng: “Được.”

“Ừ, vậy chúng ta xuống ăn cơm thôi.” Nhan Duệ cười nói nắm bàn tay non mịn của cô dắt đi.

Ninh Vi Nhân cũng không nói gì, dịu dàng đi theo xuống dưới nhà.

Cô không muốn nghĩ nhiều, dù sao họ cũng mới kết hôn được ba ngày, nói đến tình cảm gì gì đó thì thật quá quá xa vời, dù sao đi nữa thì cũng từ từ mới được, cô vội gì chứ? Từ từ sẽ đến thôi, không phải đều nói có công mài sắt có ngày nên kim sao? Chỉ cần cô kiên định, có khó khăn gì không thể vượt qua chứ.

Nghĩ vậy, cô liền vui vẻ, mặc cho Nhan Duệ nắm tay cô dắt xuống lầu.

Bữa sáng cực kỳ phong phú, có kiểu Trung có kiểu Tây tùy ý mà lựa chọn, cô luôn luôn thích kiểu Trung Quốc, một ly sữa đậu nành, mấy đĩa thức ăn, một bát cháo là đủ, mà Nhan Duệ lại là người thích ăn kiểu Tây, anh vừa mới ngồi xuống người làm đã đưa lên cả phê nồng đậm mà anh yêu thích.

Hai vợ chồng nhà họ Nhan đã ra khỏi nhà từ sớm, Nhan Tư Tư vẫn chưa dậy, cho nên trên bàn cơm cũng chỉ có cô và Nhan Duệ.

Bàn tay to thon dài nâng ly cả phê lên khẽ nhấp một cái, đôi mắt đào hoa hẹp dài nhìn chăm chăm hành động của Ninh Vi Nhân.

Tướng ăn của cô cực kỳ nhã nhặn thanh tú, giờ tay nhắc chân giờ tay nhắc chân đều lộ ra vẻ tôn quý. Khuôn mặt tuyệt mỹ nụ cười thân nhiên, cực kỳ tiêu chuẩn, nhưng lại không quá thân thiện cũng không làm người ta chán ghét, giữa đúng khoảng cách giữa vừa vặn, hoàn mỹ nhưng không có sức sống, giống như là cửa kính tinh xảo, nhưng không có linh hồn.

Anh luôn luôn không có hứng thú với loại phụ nữ như vậy, họ cũng giống với những người phụ nữ khác, tự động dâng đến cửa, vì vậy anh chơi hoài cũng chán.

Lại uống một hớp cả phê, Nhan Duệ ngược mắt nhìn Ninh Vi Nhân hỏi: “Một mình về nhà không sao chứ?”

Ninh Vi Nhân ngẩng ra, đôi mắt đẹp lóe lóe, sau đó lắc lắc đầu, cười miễn cưỡng: “Không có gì.”

Lần đầu tiên lại mặt, chú rể lại không về cùng cô dâu, nhưng mà... Người này không phải ai khác mà chính là Nhan Duệ! Anh giống như một cơn gió, có đuổi cũng không kịp, theo cũng không kịp, chỉ có thể đứng đợi tại chỗ chờ anh quay lại, cho dù chỉ là một cái liếc mắt, cũng thỏa mãn rồi.

“Ừ.” Anh cũng chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, môi mông dương lên, “Anh có hẹn, anh đi trước đây.”

Là hẹn với phụ nữ sao?

Không hỏi, cô cũng biết.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Tay Ninh Vi Nhân đang thìa khê dừng một chút, sau đó gật gật đầu: “... Được.”

Nhan Duệ cực kỳ hài lòng khi cô nhu thuận nghe lời như vậy, anh chỉ uống cả phê, ăn vài miếng hịt hun khói xào trứng, liền đứng dậy chuẩn bị rời khỏi, trước khi đi còn khẽ hôn lên má Ninh Vi Nhân.

Nhẹ nhàng mà, giống như là cánh bướm phát qua.

Do đắm chìm trong vui sướng nên Ninh Vi Nhân không chú ý tới, cái hôn này chỉ là hôn cho có lệ, không có chút tình cảm nào, giống như thường ngày Nhan Duệ vẫn hay làm với đám oanh oanh yến yến vậy, cho chút ngọt, họ sẽ không quản lấy anh nữa, bởi vì họ đều biết, người đàn ông giống như Nhan Duệ chắc chắn sẽ không thuộc về bất kỳ người phụ nữ nào, họ cố tình gây sự cũng chỉ muốn anh chú ý mà thôi.

Cho dù sự chú ý của anh cũng không được lâu lắm, cho dù chỉ một cái chớp mắt.

Anh chính là kiếp số của phụ nữ, mỗi người phụ nữ nhìn thấy anh đều không tự chủ được biến thành con thiêu thân, cố hết sức để trở thành phong cảnh đẹp nhất đời anh, nhưng họ lại không ý thức được đối với Nhan Duệ mà nói mỗi người trong số họ cũng chỉ là phong cảnh ven đường mà thôi, tương lai vĩnh viễn có thứ tốt đẹp hơn đang chờ đợi anh, mong mỏi anh, mà anh vĩnh viễn sẽ không dừng lại ở đầu đường nào cả.

Cho dù có một gia đình đang đợi anh, cho dù có một người phụ nữ mang danh vợ anh, đối với anh mà nói cũng không có gì khác biệt.

Yêu một người lãng tử không có tim, nhất định là kiếp nạn thống khổ nhất đời này của người phụ nữ.

Lúc Ninh Vi Nhân bước vào cửa nhà họ Ninh, ba Ninh đang ngồi vào xe do lái xe mở cửa để đi đến công ty, lúc nhìn thấy cô cũng chỉ hơi gật đầu qua cửa kính xe, mặt không chút thay đổi, cũng không nói với cô câu nào, hình như đối với ông mà nói con gái mới gả đi ba ngày này, cô cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Hầm hểng trắng tinh cắn chặt môi dưới, Ninh Vi Nhân xuất thần đi tới phòng khách, còn chưa kịp hoàn hồn thì đã nghe thấy một giọng nói nữ cao quý nhàn nhạt không có chút cảm tình: “Vi Nhân, thực nữ chân chính sẽ không có động tác cắn môi như vậy, mới lấy chồng có ba ngày mà đã quên hết những lễ nghi mẹ dạy con sao?”

Giọng nói uy nghiêm tôn quý như vậy, ngoại trừ Ninh phu nhân ra thì còn ai nữa.

Ninh Vi Nhân lập tức ngừng động tác cắn môi của mình, hơi thấp thỏm, nhỏ giọng gọi: “Mẹ.”

“Ừ.” Ninh phu nhân khẽ vuốt cằm, coi như là trả lời, sau đó liền tao nhã ngồi xuống hể so pha, người làm lập tức mang trà bánh lên, nhưng cũng chỉ để chưng cho đẹp mắt, ngoại trừ bữa ăn chính và trà chiều ra thì Ninh phu nhân chắc chắn sẽ không ăn gì nữa, cho dù đói cũng vậy.

Đây là biểu hiện của tiểu thư quý tộc, vài chục năm nay cũng chưa bao giờ thay đổi, thậm chí sau khi có con, bà cũng dạy con mình làm như vậy, do vậy mới thành công đào tạo một tiểu thư khuê các Ninh Vi Nhân hoàn mỹ.

Bà hất cằm lên, nói: “Ngồi đi.”

Ninh Vi Nhân gật đầu: “Cám ơn mẹ.”

Hai mẹ con cứ ngồi đối diện nhau như vậy, nhưng không có nói gì, từng giây từng phút trôi qua, lòng bàn tay của Ninh Vi Nhân đã đổ đầy mồ hôi, cho dù có giáo dục thành công đi nữa thì cô vẫn luôn khao khát tình yêu thương của mẹ, nhưng Ninh phu nhân vĩnh viễn là Ninh phu nhân, người ngoài vĩnh viễn không bao giờ nhìn thấy bà tóc tai rối bời dù chỉ một lần, bà luôn luôn cao quý, cao quý đến nỗi không thể tưởng tượng nổi. Giống như mỗi người ở trước mặt bà, đều thấp kém, nhỏ bé như một hạt bụi, cho dù xách giày cho bà cũng không đủ tư cách.

Nhưng nói tình tình bà cao ngạo, lạnh lùng cũng không đúng, thậm chí có thể nói bà hòa ái dễ gần. Nhưng bên trong cái hòa ái dễ gần đó là sự xa cách và lạnh lùng, lần đầu tiên gặp bà có lẽ sẽ cảm thấy được bà rất tốt, cực kỳ dịu dàng, nhưng quen lâu rồi mới biết Ninh phu nhân giống như một tượng đá xinh đẹp, lễ độ vĩnh viễn là cao nhã và không mang chút tình cảm nào.

Trên thế giới có cái gì khiến người khác mong muốn hơn là tình mẹ con, nhưng người nhà họ Ninh chính là như vậy, không thích người khác, cũng không thương chính mình, thậm chí là không có tình thương.

Cho nên, Ninh Vi Nhân mơ mộng muốn có một gia đình hạnh phúc, nhất định là sẽ bị thương tích đầy mình.

Chỉ có thương tổn mới khiến con người trưởng thành, đây mãi mãi đạo lý không thay đổi.

Ninh phu nhân bưng cái ly sứ hoàng gia Anh lên, nhẹ nhàng uống một hớp, dùng âm thanh trầm ấm tao nhã cao quý nói với con gái: “Tuy con đã được gả cho nhà họ Nhan, nhưng thủy chung con vẫn là con gái nhà họ Ninh, không nên để nhà họ Ninh mất mặt, lại càng không nên để mất thân phận.”

Ninh Vi Nhân im lặng một lúc, mới đáp: “... Vâng.”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Editor: Queen

“Ừ, mấy ngày nay sống ở nhà họ Ninh có tốt không?” Cái ly ở trên tay ngọc xoay một vòng, tòa khí rồi lại quay ngược lại, giọng nói của Ninh phu nhân không thể nói là thờ ơ, nhưng cũng tuyệt đối không bình dị gần gũi. Bà chính là như vậy, đều giữ một khoảng cách với tất cả mọi người, bao gồm cả con gái ruột. Ninh Vi Nhân gật đầu: “Tốt ạ, họ đều đối xử rất tốt với con.”

”Rất tốt?” Ninh phu nhân nghi hoặc hơi nhếch đầu mày lên, tuy bà làm động tác này nhưng vẫn tao nhã vô cùng, không có chút cảm giác bất nhã nào, nhưng Ninh Vi Nhân lại nhận ra rằng bà không tin lời cô nói. “Lại nói, thiếu gia nhà họ Nhan là một lăng tử, thanh danh của anh ta rất xấu, hiện tại con lại nói nó đối xử rất tốt với con?” Nói thật ra, ngay khi bà ít nói chuyện với những người trẻ tuổi nhưng cũng biết Nhan Duệ phóng đảng như thế nào và luôn làm theo ý mình, hiện giờ con gái lại nói hai chữ “Rất tốt”, thật sự là làm người khác không dám tin. Đúng vậy, mẹ biết Nhan Duệ là người không đáng để phụ nữ phò thác cả đời, nhưng vẫn không chút do dự gả con gái cho anh ta. Trong lòng Ninh Vi Nhân vừa chua vừa đắng, nghĩ đến sự chăm sóc dịu dàng của Nhan Duệ, lại xem lần vị ngọt, trong nháy mắt không biết cảm xúc đó là gì. “... Đúng vậy, anh ấy rất tốt với con.”

Editor: Queen - ĐDLQĐ

”Lúc trả lời người lớn, không lên chân chờ, như vậy rất không lễ phép.” Ninh phu nhân liếc cô một cái, để ly sứ trong tay xuống, đôi tay ưu nhã đan vào nhau, nhìn giống nữ thân khó tiếp xúc. Ninh Vi Nhân không phản bác, chỉ đáp lại một tiếng “Vâng”. Trái lại Ninh phu nhân hơi nhượng mĩ hỏi: “Con nói nó đối với con rất tốt, vậy tại sao hôm nay nó không về chung với con?” Theo lý thuyết mà nói thì ngày lại mặt, thân là chồng mới cưới không nên vắng mặt. Mà Nhan Duệ có thể có lý do gì đây? Ai cũng biết anh ta là một người chỉ quan tâm đến hai điều, không thích công việc không thích lại bất cứ chuyện đứng đắn gì, trong mắt ngoại trừ đua xe thì chỉ có đàn bà. Vấn đề này, ngay cả Ninh Vi Nhân cũng không có câu trả lời, chẳng lẽ muốn cô ở trước mặt mẹ mình nói anh ta đang hẹn hò với người phụ nữ khác, cho nên không thể về nhà thăm người thân với cô được? Thôi đi, ở trước mặt mẹ, bắt luận nói điều gì cũng vô ích, cô đã thừa qua vô số lần. “Anh ấy * anh ấy nói có chuyện bận.”

”Hả...?” Ninh phu nhân cười khẽ một tiếng, “Thú vị đây, một người đàn ông cả ngày chỉ đắm chìm trong một đồng phụ nữ và đua xe thì có chuyện gì bận? Mẹ nghĩ chẳng qua là nó ra ngoài hẹn hò với một người phụ nữ nào đó thôi?”

Tim của cô giống như bị đâm một nhát, nhưng Ninh Vi Nhân không lên tiếng, cô biết Ninh phu nhân cũng không có ác ý, trên thực tế mẹ cô không có ác ý với bất kỳ người nào hay chuyện gì, bà giống như một pho tượng hoàn mỹ, vĩnh viễn đều không cảm tình. Một lúc sau, rốt cục Ninh Vi Nhân cũng lấy hết dũng khí hỏi: “Mẹ, mẹ có lời muốn nói với con sao?” Nếu không theo bình thường lúc này bà đang làm spa mới đúng, sẽ không xuất hiện ở phòng khách chờ cô lại mặt. Minh thật khờ, phải sớm biết rằng nếu có lại mặt cũng sẽ không có ai muốn gặp cô, thả rằng ở lại cái nhà kia mà ngăn người. Ninh phu nhân lại liếc Ninh Vi Nhân một cái, khóe miệng khẽ nhếch: “Kỳ thật rất đơn giản, mẹ chỉ muốn nói với con về những chuyện con nên làm và trách nhiệm khi con là thiếu phu nhân nhà họ Nhan thôi, chỉ là, mẹ nghĩ con nên biết rõ chuyện này chứ?”

Editor: Queen - ĐDLQĐ

”Vâng” Cô ngẩng đầu, cố gắng gài bộ dáng vẻ như không có chuyện gì. “Chỉ cần làm được đáng vẻ như mẹ là được rồi.”

”Con biết là tốt rồi, nhưng có một số chuyện rất quan trọng, con phải nhớ kỹ.”

Thấy sắc mặt nặng nề của Ninh phu nhân, tự nhiên Ninh Vi Nhân cũng căng thẳng, cô cho rằng là chuyện này rất quan trọng, nếu không mẹ cô làm sao có thể lộ ra vẻ mặt nghiêm túc trăm năm khó gặp này, trong nháy mắt cô cũng nghiêm túc theo. “Con cũng biết, người con lấy là ai, nhà họ Ninh chúng ta cũng được coi là một gia đình giàu có nhưng so với nhà họ Nhan... vẫn là trời cao, có thể nói đám cưới lần này được mọi người chú ý, Vi Nhân, con nên hiểu được, cuộc hôn nhân này là nền tảng, con phải bảo đảm với mẹ một chuyện, con có làm được không?” Bà không nói là chuyện gì, chỉ muốn Ninh Vi Nhân đồng ý với bà, đến lúc đó mặc kệ Ninh Vi Nhân có nguyện ý hay không. Hơn nữa, Ninh Vi Nhân cũng không được phép từ chối. Trẻ mỗi một cái, Ninh Vi Nhân không biết mình còn có thể nói gì: “Vâng.”

”Con gả đến nhà họ Nhan, thì con chính là người nhà họ Nhan rồi, nhưng cũng đừng quên, con sinh ra từ nhà họ Ninh, không thể để nhà họ Ninh mất mặt, mẹ cũng không muốn nghe thấy mấy người chị em kia của mẹ nói con gái nhà họ Ninh không có giáo dục thích ghen tuông hoặc không có phong cách quý phái gì gì đó.” Con cũng biết con trai nhà họ Nhan là loại người gì, cho tới bây giờ mẹ và ba con cũng chưa từng mong đợi nó có thể làm một người con rể tốt, bởi vì xét đến cùng trong cuộc hôn nhân này, nó là người chịu thiệt thòi. Cho nên... mẹ muốn con vĩnh viễn không tranh giành tình yêu với tình nhân của nó, dĩ nhiên, con không yêu nó là tốt nhất, chẳng qua điều đó rất khó xảy ra.”

Ninh Vi Nhân cắn chặt răng không nói nữa, chỉ sợ mình không cẩn thận khiến cho nước mắt rơi xuống.

”Cuộc hôn nhân của mẹ và con đều là hôn nhân thương mại, nhưng ba con và chồng con không giống nhau, Nhan Duệ nổi danh phong lưu vô tình, nếu không muốn làm nhà họ Ninh mất mặt thì con phải học làm một người chủ gia đình hoàn mỹ đi. Đàn ông ở ngoài gặp dịp thì chơi dĩ nhiên mình không thể so đo, trăm ngàn lần con không thể tức giận hoặc khiến mình trở nên nhỏ nhen, về điểm này thì mẹ rất yên tâm ở con, nhưng yên tâm là một chuyện, mẹ còn muốn con đáp ứng mẹ... vĩnh viễn không thể vì con trai nhà họ Nhan mà tranh giành với tình nhân của nó, làm tổn hại đến danh dự của nhà họ Ninh.” Ninh phu nhân nhìn Ninh Vi Nhân, ánh mắt nhìn như không hề có chỉ trích, nhưng lại lạnh muốn chết... đó là chỉ có Ninh Vi Nhân mới có thể cảm giác được sự rét lạnh đó.

....

”Vi Nhân, con hiểu mẹ nói gì không?” Thật lâu sau không thấy Ninh Vi Nhân trả lời, Ninh phu nhân hơi tức giận, giọng nói trầm xuống. Ninh Vi Nhân cố gắng làm ra vẻ không có gì: “... Con biết rõ, con sẽ làm được.”

”Như vậy mới đúng.” Khó có khi mới nở được một nụ cười như có như không với con gái, Ninh phu nhân đứng dậy, “Mẹ muốn đi spa, con về phòng mình nhìn xem, có cần lấy gì đi không, sau này khi trở về thì gọi điện cho quản gia, không cần đột nhiên chạy về, như vậy có vẻ như không có gia giáo.”

“... Vâng.”

”Đúng rồi, Vi Nhân.” Mới vừa bước lên một bậc cầu thang, Ninh phu nhân quay đầu lại, “Không nên giống như một đứa con nít nghĩ đến những chuyện cô tịch kia, cái thế giới này không có yêu vẫn có thể sống, hi vọng con nhớ rõ lời khuyên của mẹ. Con cũng không còn nhỏ, không còn trong cái tuổi mơ

mộng nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Về đến nhà, vẫn không có ai như trước.

Ninh Vi Nhân đã quen với không khí này, an tĩnh, cô độc, lạnh lùng. Không ai muốn đến quấy rầy cô, bởi vì bọn họ đều đã quên sự tồn tại của cô. Cô co người lại trong góc phòng ngủ, trên người vẫn đang mặc bộ quần áo dùng để đi ra ngoài, bộ đồ này cô thay khi về nhà họ Ninh, lúc này không có ai ở đây, sẽ để cô một mình chữa vết thương lòng. Ai mà không như vậy? Ở bên ngoài bị trăm ngàn vết thương, cuối cùng vẫn là tự mình cứu lấy mình. Nhưng mà... chưa từng có ai giống như cô, không có bất kỳ ảm áp nào, chỉ có nghiêm túc học tập các nghi của giới quý tộc khiến cô không có lấy một người bạn.

Đúng vậy, có người luôn luôn cô độc, tại sao người đó lại là cô? Vì sao cô cố gắng như vậy nhưng vẫn không có gì? Ninh Vi Nhân ôm đầu, cuộn mình vào sâu trong góc, trước kia cũng là tình trạng này, nhưng cô không khó chịu như bây giờ. Mẹ nói, không thể ly hôn, không thể ghen tuông, không thể yêu Nhan Duệ. Đúng vậy, mặc dù mẹ nói tốt nhất là không cần, nhưng cô biết, ý của câu nói đó là không cho phép, không thể.

Cô ngồi trong góc một lúc lâu, mãi cho đến lúc cơ thể mỏi rã rời cũng không muốn đi ra. Thật ra lúc này cô nên bồi dưỡng tình cảm với ba mẹ chồng để dung nhập vào nhà họ Nhan, nhưng... cô không muốn.

Tại sao lại như vậy chứ? Vì sao không có ai quan tâm cô dù chỉ một chút? Trên thế giới có nhiều người hạnh phúc như vậy, vì sao cô không phải một người trong số đó? Vì sao?

Dù là tháng Bảy không có mớ điều hòa, nhưng Ninh Vi Nhân vẫn lạnh thấu xương, hàm răng run lên cảm cập. Cô nhắm mắt lại, không biết cô co rúc ở góc tường trong bao lâu, không ai tới quấy rầy cô, càng không có ai đến quan tâm cô.

Mãi cho đến khi đèn trong phòng ngủ đột nhiên sáng trưng, cô hơi kinh ngạc mở mắt, khuôn mặt khuôn mặt tuấn tú của Nhan Duệ xuất hiện trước mắt cô. Cô giật mình, theo bản năng muốn tránh đi, nhưng lại quên mình ngồi trong góc, vì thế bị kịch đã xảy ra, cái ót của cô va vào tường “Bốp” một tiếng động thật lớn vang lên, Ninh Vi Nhân neho mắt lại, giọt nước mắt to bằng hạt đậu lập tức xuất hiện đầy vành mắt.

Editor: Queen - DBLQĐ

Nhan Duệ vừa tức giận vừa buồn cười, liền đưa tay lên xoa đầu cô, mở miệng hỏi: “Em ngồi ở đây làm gì? Gọi điện cũng không bắt máy, kêu em em cũng không chú ý, rúc trong góc này làm gì... Tại sao tay lại lạnh như vậy?” Anh cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô dùng lực xoa xoa hai lần, giống như không thể tin được nói: “Bây giờ đang là mùa hè, em, em lại lạnh đến mức phải rùng mình? Không phải em về nhà mẹ đẻ sao? Tại sao lại quay trở về nhanh như vậy?” Anh hỏi rất nhiều, nhưng Ninh Vi Nhân cũng không trả lời bất kỳ câu nào, cô chỉ mượn cơ tay Nhan Duệ đụng vào vết thương khi cô đụng vào từng không kiêng nể gì mà chảy nước mắt.

Nhan Duệ cũng bị làm cho giật mình, anh không biết vì sao Ninh Vi Nhân lại khóc, hỏi cô cô cũng không trả lời. Gọi là lo lắng thì hơi quá, nhưng thấy nước mắt của cô rơi trong lòng cảm thấy không thoải mái là thật, dù sao cô cũng là người phụ nữ của anh, là người vợ mà anh cưới hồi đảng hoàng đứng không? “Ngoan, Vi Nhân, ai bắt nạt em, tại sao em lại khóc?” Vợ của anh nổi danh trong giới thượng lưu là một tiểu thư khuê các, ai cũng chưa thấy qua trường hợp cô bắt nã hoặc cô khóc, vậy đây là sao? Vừa mới cưới được vài ngày, tại sao cô lại khóc thảm như vậy?

Ninh Vi Nhân không ngừng lắc đầu, cô không thể nói, có một số chuyện chỉ có thể chôn sâu trong lòng, vĩnh viễn cũng không thể nói ra, mặc kệ vì mình hay vì dòng họ. Ai mà không có bí mật, nhưng mỗi bí mật đều biến mất, biến mất trong lòng, trở thành một phần mộ cô quạnh đáng thương. Sau đó bắt đầu phân hủy, thế lương không có cách nào nói rõ.

Thấy cô khóc đến mức không kiềm chế được, Nhan Duệ không khỏi thở dài, hỏi: “Được rồi, em không muốn nói thì thôi, nhưng em không thể ngồi ở đây nữa, chồng em ôm em lên giường có được không?” Vào lúc này anh thể hiện rồi mình là một hoa hoa công tử hoàn mỹ nhất quan tâm và dịu dàng, có lẽ đối với Nhan Duệ mà nói đây một trong số những chiêu anh dùng để với tình nhân ở ngoài, nhưng mà đối với Ninh Vi Nhân mà nói, chỉ một hành động nho nhỏ này, chính là niềm hạnh phúc trong toàn bộ cuộc đời rồi.

Có vài người luôn luôn thu hút vô số ánh mắt của người khác nhưng bản thân họ lại không biết điều đó, có vài người chỉ có thể hèn mọn giấu kín tâm tình của mình. Ai biết được? Người kia có đáng giá hay không? Ai biết được? Người cuối cùng có thể có trăm ngàn vết thương, hối hận không ngừng. Trên thế giới này lấy đâu ra mà nhiều hối hận với cơ hội như vậy, bạn lựa chọn, tiến tới, thì không thể lùi về phía sau.

Chuyển ngữ: Queen - DBLQĐ

Nếu Nhan Duệ muốn dịu dàng, thật sự anh ta có thể trở thành người đàn ông dịu dàng nhất trên đời, khéo léo hiểu lòng người lại chăm sóc tỉ mỉ, thân là phụ nữ có thể tưởng tượng được anh ta có thể cho bạn mọi thứ, lúc anh ta đối xử tốt với bạn, bạn cảm thấy mình giống công chúa, trong mắt ngoài anh ra không còn thấy bất kỳ ai, mà khi cái loại đối xử như công chúa đó biến mất, bạn không có cách nào buông tay. Mà cái người đối xử với bạn như

công chúa đó lại là loại người trở mặt vô tình?

Ninh Vi Nhân được ôm đến bên giường, Nhan Duệ kéo chăn đắp cho cô, sau đó xoay người không biết là muốn đi đâu, lại bị Ninh Vi Nhân nắm lấy góc áo. Anh kinh ngạc quay đầu lại nhìn cô, cúi đầu hôn lên môi cô: “Anh chỉ muốn vào phòng tắm lấy khăn lông cho em lau mặt mà thôi.”

Ninh Vi Nhân vẫn lắc đầu, cô chỉ ngược đôi mắt to vô tội lên nhìn, Nhan Duệ cũng không nói lên được đây là cảm giác gì, nếu nói là đau lòng, thì cũng chưa đến mức đó, nhiều năm như vậy anh gặp qua rất nhiều biểu tình điềm đam đáng yêu, nên đã sớm luyện thành ý chí sắt đá. Nhưng người phụ nữ này... nói như thế nào đây? Có lẽ vì cô là vợ của anh, cho nên mới có cảm giác kỳ quái đó. Nghĩ vậy Nhan Duệ cũng tự thuyết phục mình, mặc dù đây là người vợ anh không thật lòng muốn lấy, thậm chí cho tới bây giờ anh vẫn canh cánh trong lòng chuyện kết hôn, hơn nữa còn ngại thẹn choáng đánh mề lên người cô, nhưng mà... trăm ngàn suy nghĩ, đều bị đáng về của Ninh Vi Nhân rúc trong góc xóa bỏ hết.

Vì thế, ma xui quỷ khiến, anh đứng bên giường nhìn người phụ nữ nữ nhân đáng thương về mặt bất lực đang nắm góc áo anh, than nhẹ một tiếng, lại không tự chủ được cúi người xuống ôm cô vào lòng.

Sống hai mươi mấy năm, cho tới bây giờ Ninh Vi Nhân cũng không biết trên thế giới này được ôm vào ngực lại ấm áp như vậy. Cô biết rõ nếu nghe theo lời mẹ, cô không nên gần gũi với Nhan Duệ, làm chính mình lún sâu, thương tổn cũng nặng hơn, nhưng mà... ông trời ơi, có thể để cho tùy hứng một lần có được không? Ngộ nhờ kết quả cuối cùng chính là kết quả tốt thì sao? Nói không chừng sau này Nhan Duệ cũng sẽ yêu cô.

Nằm trong ngực Nhan Duệ suy nghĩ, Ninh Vi Nhân cảm thấy hạnh phúc như không xa ấy lại xa đến mức xa không thể chạm vào rồi. Cô ôm chặt lấy ngực của Nhan Duệ, vùi mặt vào ngực anh, cảm nhận những bắp thịt rắn chắc và hơi thở nam tính trong ngực anh. Đây là chồng cô, là người mà cô muốn sống chung đến già, là hy vọng ý lại duy nhất trong đời cô, cô không muốn buông tay, lại càng không nguyện ý buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

“Đừng đi...” Ninh Vi Nhân ôm chặt lấy Nhan Duệ nhẹ giọng ní non, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm anh. Nhan Duệ nhú mày, nhưng vẫn ngồi xuống giường, ôm lấy Ninh Vi Nhân, hỏi: “Anh chỉ đi lấy khăn lông thôi, em chờ một chút có được không?”

Ninh Vi Nhân lưỡng lự một lúc lâu, Nhan Duệ cũng kiên nhẫn chờ cô suy nghĩ, cho đến cô do dự gật đầu, anh nghiêng thân người hôn lên trán cô, sau đó đứng dậy đi về phía phòng tắm. Chỉ mấy phút sau anh liền cầm khăn lông ra, Ninh Vi Nhân kinh ngạc nhìn anh, thật sự không thể tin được người đàn ông trước mặt mình là Nhan Duệ, anh đi tới, đem khăn lông gấp thành hình chữ nhật rồi nhẹ nhàng lau mặt cho cô, thật ra thì mặt Ninh Vi Nhân cũng không dơ mấy. Nhưng người nào hiểu? Chỉ là một cái khăn lông, thậm chí Nhan Duệ cũng không có ý gì, nhưng Ninh Vi Nhân lại trầm mê trong đó. Cô quá khát vọng sự ấm áp, thế mới mù quáng đến nỗi không nhìn thấy phía sau sự ấm áp là ngọn lửa nóng bỏng... nó sẽ thiêu sống cô. Sau khi lau mặt xong Nhan Duệ lại ra khỏi phòng ngủ, cũng mấy phút sau anh trở lại trên tay còn cầm một ly sữa tươi. Ninh Vi Nhân định đưa tay ra cầm lấy, nhưng Nhan Duệ không cho, anh dùng ánh mắt ý bảo cô há mồm ra, để anh đút cô uống. Ninh Vi Nhân cũng không phản đối, chỉ ngoan ngoãn há mồm ra, chất lỏng ấm áp chảy xuống bụng, khí lạnh trên người cũng bị xua đi, cho tới bây giờ Ninh Vi Nhân chưa bao giờ cảm nhận được sự ấm áp như vậy, đối với cô mà nói cảm giác này vừa kỳ lạ vừa tốt đẹp, đẹp đến nỗi cô nguyện ý dùng sinh mạng của mình để đổi lấy. Người mù luôn sống trong bóng tối thì sẽ khát vọng ánh sáng như thế nào?, Ninh Vi Nhân cũng có khát vọng với tình yêu như thế ấy. Nhan Duệ nhìn Ninh Vi Nhân nhào vào trong ngực anh, anh kinh ngạc nghiêng đầu sau đó mới từ từ đưa tay vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, tiếng nói khêu gợi trầm thấp lại dịu dàng có thể khiến người khác rơi vào rồi thì vĩnh viễn không cách nào chống cự nổi: “Vi Nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

... Cô có thể nói sao? Không, không thể. Vĩnh viễn cũng không thể nói, đây là bí mật trong lòng cô. “... Không có chuyện gì, em rất khỏe.”

Nhan Duệ cũng không phải người ngu, thực sự anh là một người khôn khéo đáng sợ, cho nên khi biết cô đang nói dối, nếu cô không muốn nói anh cũng không hỏi tiếp, đôi mắt đen chớp chớp, anh vỗ vỗ vai Ninh Vi Nhân: “Đờ hơn chút nào chưa?”

Cô gật đầu: “Tốt hơn nhiều rồi.”

“Vậy thì tốt.” Đặt cái ly lên đầu giường, Nhan Duệ hôn lên môi Ninh Vi Nhân. “Buổi tối anh có hẹn, không về nhà, nhưng mẹ lại muốn chúng ta về nhà ăn cơm, em đi một mình đi, thật ra thì anh muốn gọi điện thoại nói cho em biết, ai ngờ em không nghe máy. Về sau nhớ mang theo điện thoại bên người, nếu không đến lúc anh muốn tìm em cũng rất phiền.”

“.... Được.” Ninh Vi Nhân ngẩng đầu nhìn anh, đôi môi mọng nước khẽ mở ra, nhìn rất mê người. “Em có cần phải mua cái gì đến đó không?”

“Không cần, chỗ họ cái gì cũng có.” Nhan Duệ khẽ cười nhìn cô. “Một mình em đi phải cẩn thận, anh đi trước đây.” Nói xong, liền buông cô ra, đặt ngồi cô dựa vào giường, sau đó liền xoay người đi về phía cửa. Ninh Vi Nhân mảy má môi, nhưng không nói gì, chỉ nhìn Nhan Duệ biến mất phía sau cánh cửa. Lúc đi anh còn cẩn thận đóng cửa lại, một người đàn ông tình tứ như vậy, tại sao lại không nhìn ra cô muốn anh ở lại với cô? Không phải anh không hiểu mà là không muốn hiểu thôi. Kéo chăn lên, Ninh Vi Nhân vùi mình vào trong chăn, cố gắng tự thuyết phục mình mọi chuyện sẽ khá hơn thôi, lại cố ý quên đi sự lạnh lạnh lẽo đang dâng lên.

... ..

Khi từ nhà lớn về nhà đã gần mười giờ, mẹ Nhan muốn con dâu ngủ lại nhà lớn, mà người lòng dạ xấu xa, Nhan Tư Tư vẫn giống như trước giờ hai tay hai chân tán thành việc chị dâu ngủ lại... cô còn muốn len lén vào phòng về tranh đó, nhưng Ninh Vi Nhân lại không đồng ý... cô không muốn Nhan Duệ về nhà mà không có một ai trong nhà. Chẳng qua là cô không nghĩ rằng mình sẽ thất vọng. Từ xa nhìn thấy căn biệt thự nhỏ tối om, không có một ánh sáng, điều đó chứng tỏ rằng Nhan Duệ vẫn chưa về. Ninh Vi Nhân cố gắng tự an ủi mình: Không có chuyện gì, anh sẽ về nhanh thôi, rất nhanh. Vậy thì cô sẽ làm đồ ăn khuya chờ anh về. Lái xe vào ga-ra rồi khóa lại, Ninh Vi Nhân đi từng bước một... Dựa theo đồng hồ sinh lý, nếu như là thường ngày thì giờ này cô đã lên giường đi ngủ, đối với một người thói quen sinh hoạt đặc biệt có quy luật thì sẽ rất khó chịu với thách thức này, nhưng cô vẫn cố chống mí mắt lên đi vào phòng bếp. Cho đến khi nấu xong thức ăn khuya, rồi thức ăn lạnh đi, rồi đến khi cô đã hâm lại thức ăn rất nhiều lần, Nhan Duệ vẫn chưa về. Đèn của phòng khách sáng quá, chiếu vào mắt rất khó chịu, cô đi tắt nó, sau đó mở đèn nhỏ treo trên tường ở gần sofa, cả người cũng nằm xuống sofa, khẽ nhắm mắt nghỉ ngơi. Cô chỉ muốn nhắm mắt nghỉ ngơi một lát thôi, anh ngờ mí mắt nhũn chặt lại, chỉ trong chốc lát cô đã ngủ say. Nếu như không phải có một bàn tay lạnh lẽo vỗ vỗ mặt cô, nói không chừng Ninh Vi Nhân có thể tiếp tục nằm ở đây mà ngủ không chừng. Nhắm hai mắt, cô theo thói quen muốn lấy đồng hồ ở đầu giường để xem giờ, nhưng sờ soạng một lúc cũng không thấy gì, Ninh Vi Nhân cảm thấy kỳ quái, mở mắt ra, đột nhiên nhìn thấy trước mặt mình có một gương mặt: “A...”

“Kêu cái gì chứ, tại sao lại không vào phòng mà ngủ?” Nhan Duệ vừa hỏi vừa kéo cô khỏi sofa. “Ngủ ở đây sẽ không bị đau xương chứ?” Lúc Anh uống rượu say có ngủ trên sofa, hôm sau thức dậy có cảm giác như xương cốt rã rời ra từng mảnh. Nhan Duệ nói vậy Ninh Vi Nhân mới phát hiện cơ thể mình cũng hơi đau, nhưng lúc đó cô cũng chú ý được ánh sáng chói chang của mặt trời... Chắc bây giờ là ban ngày. “Hiện tại... Mấy giờ rồi?”

“Mười giờ hai mươi.”

Ninh Vi Nhân sững sốt một chút, cô luôn dậy lúc tám giờ, đây là lần đầu tiên ngủ dậy trễ như vậy, nếu như ở nhà... nhất định sẽ bị mẹ mắng cho một trận. “Vậy, vậy tối qua anh không về nhà sao?” Cô hỏi rất cẩn thận, sợ Nhan Duệ mất hứng, nhưng Nhan Duệ lại trả lời tùy tiện: Không phải anh đã nói với em anh có hẹn sao?”

Đúng vậy, anh có nói nhưng mà... anh cũng không nói anh không về. Hình như Ninh Vi Nhân có thể nghe thấy âm thanh vỡ vụn của đồ vật, nhưng cẩn thận lắng nghe lại không thấy, có lẽ do cô quá lo lắng. Vì vậy cô lại hỏi: “Vậy anh ăn sáng chưa? Em đi nấu bữa sáng...”

“Không cần làm phiền như vậy đâu Vi Nhân, anh chỉ về nhà thay quần áo thôi.” Nhan Duệ nhún nhún vai, đêm qua cuồng hoan kết quả là trên người anh toàn mùi rượu, mặc dù đã tắm, nhưng vẫn cảm thấy rất bẩn, vốn dĩ anh định gọi điện bảo khách sạn đưa quần áo đến, nhưng mà nghĩ lại, không bằng về nhà thay quần áo nhân tiện xem coi vợ anh thế nào. “Anh đã ăn sáng ở ngoài rồi.” Có một cô gái nước ngoài nóng bỏng đang chờ anh đấy.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18

Ninh Vi Nhân cũng không giữ anh lại.

Cô rúc ở trong chăn, co người thành một cục. Co thêm nữa, co thêm nữa.... Mãi cho đến khi ngày cả bản thân cũng không cảm giác được sự tồn tại của chính mình.

Cô cứ mơ mơ màng màng rồi không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào. Đợi đến khi Ninh Vi Nhân thức dậy thì trời đã tối, trời tối nhanh như vậy, nhanh đến nỗi cô không kịp trở tay.

Cô không biết Nhan Duệ có về hay không, rời giường, vệ sinh cá nhân xong cảm đi động một lúc lâu nhưng lại không dám gọi cho anh, bọn họ kết hôn mới được ba ngày, nhưng Ninh Vi Nhân cảm thấy giống như đã được ba năm.

Xoa xoa huyết Thái Dương đang đau buốt, cô vào phòng bếp ăn vài thứ cho đỡ đói, sau đó mở đèn lên ngồi ở sofa đợi anh, có lẽ vì mới thức dậy nên Ninh Vi Nhân không hề buồn ngủ, liền đi vào phòng sách lấy một quyển sách ra, buổi tối cực kỳ yên tĩnh, mọi gia đình xung quanh cũng không có âm thanh gì, Ninh Vi Nhân ngồi trên sofa đọc sách cũng cảm thấy buồn tẻ.

Thời gian cứ thế trôi qua, cô cũng ngồi không yên, thật ra thì cuộc sống hiện tại cũng không khác cuộc sống trước kia là mấy, chỉ là bây giờ cô có nhiều nhiều thời gian rảnh hơn mà thôi.

Nhan Duệ vẫn chưa trở về.

Tối hôm qua và tối nay giống nhau, thậm chí Ninh Vi Nhân không cách nào phân biệt được. Cô cầm lấy sách rồi co hai chân lại, nhiệt độ phòng khách vừa vặn nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh -- bây giờ là mùa hè, đáng lẽ phải nóng mới đúng.

Cô vốn không buồn ngủ giờ cũng buồn ngủ rồi... Cho đến mùi rượu nồng nặc xông vào mũi, cô mơ mơ màng màng mở mắt ra, bị khuôn mặt to lớn trước mặt dọa giật mình, theo bản năng muốn nhảy dựng lên, nhưng mà lại bị Nhan Duệ ngăn lại, miệng anh toàn mùi rượu, rất nồng, rất hôi, cũng rất khó ngửi, nhưng Ninh Vi Nhân không có cảm giác buồn nôn, mùi thơm trên người Nhan Duệ và mùi rượu cùng xông vào mũi cô, vừa mê hoặc lại mang theo hơi thở

lãng tử.

Chẳng qua là hôn môi không đủ thỏa mãn dục vọng của Nhan Duệ, anh lằng bằng luồn tay vào bộ ngực Ninh Vi Nhân, áo ngủ bị anh cởi ra, lộ ra áo lót đang bao bọc vây tròn trĩnh. Nhan Duệ chỉ uống rượu say nhưng vẫn chưa đến nỗi loạn trí, anh bấu môi, ánh mắt nhìn chăm chăm cảnh xuân trước mặt: “Ừ... Sau này khi mặc áo ngủ thì không cần mặc đồ lót...” Nói xong cũng nhào tới.

Ninh Vi Nhân đã bị anh chặn lại, bây giờ anh còn bỏ nhào về phía cô, làm sao cô có thể chịu được? Thân thể mềm mại liền ngã xuống ghế sofa, Nhan Duệ cũng ngã theo, môi mỏng tràn đầy mùi rượu hôn lung tung, Ninh Vi Nhân sợ nhột, nhưng người đàn ông say rượu lại không bớt phóng túng -- có lẽ bởi vì tối nay anh về nhà, nên anh không cho phép cô cự tuyệt anh.

Mấy phút sau, hình như Nhan Duệ đã sờ đủ, định tìm môi của Ninh Vi Nhân. Miệng của cô rất nhỏ, nhưng lại hồng nhuận, cực kỳ xinh đẹp, anh rất, thích không thì không đủ cho nên khi hé miệng liền muốn ngậm lấy cái miệng xinh xắn của Ninh Vi Nhân. Ninh Vi Nhân cũng không cự tuyệt, chỉ thở hắt hắt đặt đôi tay nhàn rỗi lên bả vai Nhan Duệ, theo ý cô, chỉ cần anh nguyện ý đến gần cô, như vậy thì hai người sẽ có khả năng, đúng không? Anh là người thân nhất của cô, cũng là người nắm giữ toàn bộ hy vọng về cuộc sống của cô, làm sao cô có thể cự tuyệt anh đây?

Đầu lưỡi nóng bỏng chui vào cái miệng nhỏ nhắn của Ninh Vi Nhân, mùi rượu nồng đậm xông thẳng lên mũi, khiến cô xém ngất xỉu, cũng không phải bởi vì hơi, mà là cô chưa bao giờ uống rượu, nên không chịu nổi mùi rượu, chỉ cần ngửi thấy mùi rượu cũng khiến cô hoa mắt chóng mặt: “A, Nhan, Nhan Duệ... Anh, anh đừng dùng sức như vậy...” Miệng của cô bị anh cắn rất đau.

Mặc dù Nhan Duệ uống rượu say nhưng vẫn biết đây là đâu, lại càng biết người phụ nữ dưới thân là vợ của anh - Ninh Vi Nhân, vốn dĩ anh không muốn về nhà, dù sao cũng chỉ là một đêm cuồng hoan, nhưng mà -- không biết tại sao, vừa nghĩ đến buổi sáng thấy Ninh Vi Nhân rơi nước mắt, tim của anh giống như bị mèo cào mấy trăm cái, vừa đau vừa ngứa lại khó chịu, lúc ấy anh liền đẩy ngã người phụ nữ đang úp mặt giữa đùi anh ra, rồi đứng lên. Dù sao Ninh Vi Nhân cũng là vợ anh, anh muốn lên lúc nào thì lên, ai cũng không thể nói gì đúng không?

A, mắt không chế lần này thôi, dù sao thì cô là người phụ nữ mà anh mới ôm có mấy lần, khẳng định là bị cảm giác mới mẻ quá phá, chơi chán rồi thì sẽ không như vậy nữa, hiện tại anh chưa chơi chán mà thôi. “Gọi anh Duệ, Vi Nhân, gọi tên anh đi...”

Ninh Vi Nhân xấu hổ, cảm giác thất vọng lúc trước cũng bay hết, cô đỏ mặt, sợ hãi đưa tay ôm lấy cổ Nhan Duệ, giọng nói rất nhỏ gọi tên anh: “Duệ...”

Nhan Duệ rất hài lòng khi cô nghe lời và biết điều, liền mỉm cười thật tươi với cô, sau đó đầu lưỡi liền chui vào giữa hai cánh môi hồng nhuận của cô, ra sức bú mút, anh nâng Ninh Vi Nhân lên cùng chơi đùa với đầu lưỡi của cô, môi hôn thôi đã tạo ra vô số sợi chỉ bạc dâm mỹ, giữa hai người khó nói khó nói lên lời kích tình.

Đèn trên tường lơ mơ, Ninh Vi Nhân xinh đẹp kinh người, ánh mắt như sương mù, con ngươi đen như mực sáng rực động lòng người, giống như có ngàn vạn tình ý không nói hết, đôi mắt tràn ngập hơi nước lại dịu dàng, đôi môi sưng đỏ hơi cong lên, mơ hồ có thể thấy được hàm răng trắng bóng bên trong, áo ngủ của cô bị anh xé nát, cặp ngực tuyết trắng tròn trịa nửa lộ nửa kín đung đưa. Nhan Duệ không tự chủ được nuốt nước miếng, anh chơi đùa “hoa” đã nhiều năm như vậy, dạng người đẹp nào cũng đã chơi qua, bản thân lại rất có sức quyến rũ, khiến vô số nam nữ theo đuổi, chưa từng vì một người phụ nữ nào khiến mình trở nên ngây ngô lại còn giống như một tên con trai mới biết đến tình dục.

Lắc đầu, Nhan Duệ cho rằng sự kích động của mình tối nay là do ánh trăng và rượu, chắc chắn là do anh quá cần phụ nữ rồi, cho nên mới mất khống chế, nếu không tại sao đêm tân hôn lại không mất khống chế mà lại xuất hiện lúc này?

Không sai, chính là như vậy, chính là như vậy.

Anh đã quên đi chuyện mình mới vừa cự tuyệt một người đẹp, chuyện đó không quan trọng, quan trọng là ... Hiện tại anh muốn dập lửa. Đôi mắt đào hoa chớp chớp, Nhan Duệ không thể che giấu được hơi thở nhìn người bị nữ xinh đẹp đang nhắm mắt nằm dưới thân mình. Có lẽ vì ánh đèn, có lẽ nguyên nhân là lòng anh cho nên anh cảm giác, cảm thấy sờ Ninh Vi Nhân thoải mái hơn so với những người phụ nữ khác, mặc dù đáng người của cô không nóng bỏng, nhưng lại chiếm lấy tim anh. Chạm tay vào là có thể cảm nhận được da thịt non mềm như thạch hoa quả, khiến anh chỉ muốn cắn một cái, nếm thử coi vị của nó có giống như xúc cảm không.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Thật ra thì Ninh Vi Nhân rất hồi hộp, từ nhỏ đã được giáo dục hoàng hốt lo sợ tuyệt đối không phải là cảm xúc mà một cô gái nhà danh gia không nên có, cho nên dù Nhan Duệ đưa tay bao lấy bộ ngực của cô, thì cô vẫn giữ vẻ mặt ôn hòa, không dám bộc lộ vẻ sợ hãi. Mấy lần trước Nhan Duệ rất dịu dàng, nhưng lần này anh uống rượu, nên Ninh Vi Nhân hơi sợ, nhưng cô vẫn chấp nhận.

Nhan Duệ cũng không khách khí với cô, anh xoa nắn bộ ngực của cô sau đó lại tiếp tục hôn cô, nhất định cô phải là lưỡi cùng nhảy múa với lưỡi của anh thì anh mới bằng lòng bỏ qua, Ninh Vi Nhân bị anh hôn đến nỗi thở hồng hộc, suýt nữa ngất đi: “Duệ... a... Duệ...” Cô luống cuống nhìn áo ngực bị anh giật xuống, liền đỏ mặt.

Có lẽ do uống rượu nên mình mới xúc động như vậy, Nhan Duệ cứ một mực cho rằng như vậy. Đổ tội cho chất cồn, để anh không còn phải sợ hãi đối mặt với suy nghĩ mình bị trói buộc, để anh quên đi tính lăng tữ trong máu mình, giờ phút này ngoại trừ người vợ đang nằm dưới người anh ra, anh không hề nhớ rõ cái gì cả.

Anh cũng không say đến như vậy, nhưng mà... có lẽ Ninh Vi Nhân khiến anh say, ai biết được?

Đêm càng ngày càng sâu, có người cũng bị mê hoặc càng ngày càng sâu, có lẽ vì tình yêu cũng có lẽ không phải vậy.

Cũng không ai biết được.

Rất nhanh Ninh Vi Nhân đắm chìm trong đó, kỹ xảo của Nhan Duệ rất tốt, bất kỳ người phụ nữ nào trên tay anh, cho dù bị lãnh cảm, anh cũng có thể làm cho người trong lòng bốc cháy chỉ trong nháy mắt, ~~điển-đàn-lê- quý- đôn~~ hưởng chỉ là vợ anh Ninh Vi Nhân?

Quần áo rải đầy đất, ánh trăng chiếu vào phòng, phía trên là ánh đèn màu vàng ấm áp, tất cả đều là tốt nhất, đẹp nhất tốt đẹp đến nỗi không có cách nào tả được. Nhan Duệ si mê nhìn người phụ nữ đang nằm dưới mình, anh có cảm giác, mình thật sự đã uống say, nếu không làm sao anh lại cảm thấy cô ấy là người phụ nữ đẹp nhất mà anh đã gặp từ lúc sinh ra đến giờ?

Tại đây đó chút ít thời gian riêng, tại đây đó có một người đặc biệt, có người sẽ bất tri bất giác đắm chìm, nhưng mà -- anh không chịu thừa nhận, điều đó khiến anh cảm thấy xấu hổ và khinh bỉ mình, lăng tữ làm sao có thể dừng chân vì một người phụ nữ? Hơn nữa còn là người phụ nữ mới ở chung chưa được nửa tháng! Tình yêu, quý mới tin, chỉ do ánh trăng và rượu gây họa thôi!

Cho dù đánh chết Nhan Duệ, anh cũng cho là như thế, cho nên anh không muốn nghĩ đến cái gì cả, chỉ hôn Ninh Vi Nhân sâu hơn, dù sao cũng là phụ nữ... Không có cũng... không sao?

Ninh Vi Nhân không biết suy nghĩ trong đầu Nhan Duệ, càng không biết kết quả sau này của mình là gì, cô chỉ muốn cùng chung sống một cuộc sống êm đềm, cứ coi như là giấc mộng cũng có thể thực hiện, mặc dù mấy hôm trước Nhan Duệ nói anh không thể yêu cô.... đó cũng là nói giỡn thôi... cô cho là như vậy. ~~điển-đàn-lê- quý- đôn~~

Phía trước có một ngọn núi cao, bạn cũng thấy, nhưng vẫn như con thiêu thân lao vào lửa, chỉ vì dưới núi có bảo bối bạn muốn, nhưng bạn đã quên.

Bạn cũng không phải người ngu, bạn thừa biết không thể đòi núi.

Cho nên kết quả có hai loại, một là bạn bị núi đè chết, hai là bạn từ bỏ.

Ánh trăng trở nên càng ngày càng đậm, đậm giống như bông tuyết trắng bệch.

Ba tháng sau

Nhan Duệ có cảm giác mình sắp bị điên.

Anh cũng không biết mình bị cái gì, ông trời, anh lại ở trong ngôi biệt thự nhỏ này suốt ba tháng, suốt ba tháng đó! Suốt ba tháng không ra ngoài tán gái, suốt ba tháng không đến trường đua.... Anh điên rồi, nhất định là anh bị điên rồi!

Cầm tờ báo mà xem không vào chữ nào, nếu như anh bị điên cũng không đáng sợ... Đáng sợ là anh lại cảm thấy thích, cho rằng cuộc sống như vậy cũng không có gì không tốt! Anh cũng sắp ba mươi rồi, cũng nên hôn tằm, sự nghiệp gia đình cũng cần anh, ba mẹ anh cũng nên đi hưởng tuần trăng mật thứ hai rồi... Ông trời, ông thử nhìn đi, anh chính là Nhan Duệ trong miệng mọi người sao?

SHIT! Thật là gặp quỷ mà!

Sau khi nhìn thấy Ninh Vi Nhân chảy nước mắt vào ba tháng trước! Anh giống như kẻ điên bỏ hết tất cả phụ nữ trên tay chạy về lên giường ân ái với cô, sau đó thì mê luyến thân thể của cô một cách điên cuồng, ~~điển-đàn-lê- quý- đôn~~ cái này cũng chẳng có gì, quan trọng là cho tới bây giờ anh vẫn chưa chán ghét cô, thậm chí còn thậm chí còn cảm thấy Ninh Vi Nhân càng ngày càng đẹp hơn, thậm chí mỗi sáng sớm tỉnh lại anh lại bắt đầu mong đợi trời mau tối để cùng vợ lăn lộn trên giường.

Nói anh không điên ai tin đây?

Nói đùa gì vậy... Nói đùa gì vậy... Nói đùa gì vậy!

Bóp chặt tờ báo trong tay, Nhan Duệ giận đến nỗi vỗ mạnh lên bàn, con mắt đảo hoa tràn đầy lửa giận, mẹ kiếp, đây là cuộc sống mà anh đã từng trải qua sao? Sáng ngủ dậy tưới nước cho hoa, thậm chí vì một câu nói của Ninh Vi Nhân mà anh mà anh đích thân đi mua một chú chó Samoyed cho cô!

Nhà cửa, xe, vợ, vườn hoa, ánh mặt trời, chó... Nếu có một đứa bé thì cuộc đời anh đã hạnh phúc viên mãn...

Đợi chút, đứa bé?

Hiện tại Nhan Duệ xác định mình bị điên rồi, anh, anh lại bắt đầu nghĩ đến đứa bé! Làm ơn, đây là sinh vật anh cảm thấy phiền toái nhất thế giới! Nghĩ

đến có một hoặc vài tên tiểu quỷ đưa bàn tay vô cùng bẩn lên nắm lấy áo sơ mi của anh kêu ba ba, ba ba... Toàn thân anh đều nổi da gà, Nhan Duệ vội vàng lắc đầu, muốn vứt những suy nghĩ này ra khỏi đầu. Nhưng mà... nếu có một đứa bé giống y như Vi Nhân...

Lắc đầu, lắc đầu, lại lắc đầu!

Anh đang suy nghĩ gì vậy?

Con mắt đào hoa đỏ ngầu, Nhan Duệ ném tờ báo đã bị mình bóp nát lên bàn ăn, âm thanh rất lớn khiến Ninh Vi Nhân chú ý, cô từ phòng bếp quay đầu ra nhìn, thấy dáng vẻ cứng đơ của anh, vội hỏi: "... Sao vậy anh?"

Đáng chết, rất muốn đi đến nói với cô anh đã hẹn ra ngoài ăn sáng! Nhan Duệ thầm khuyến khích mình. Nhưng mà... tài nấu nướng của Vi Nhân rất tốt, có cô bên cạnh những người phụ nữ kia chỉ là mây trời... "... Không có chuyện gì đâu, anh đang luyện tay, ha ha."

Ninh Vi Nhân cảm thấy rất quái lạ nhìn anh, rồi xoay người lại hết sức chuyên chú làm bữa sáng.

Thiếu chút nữa là chảy nước mắt, mẹ kiếp anh là người rắn rỏi là người rắn rỏi không phải là trai bao, tại sao trong lòng tràn đầy lửa giận nhưng khi đối mặt với cô lại thì lửa giận lại tiêu tan sạch sành sanh? Nói đùa gì vậy, nói đùa gì vậy!

Editor: Queen - ๖๓๓๓-đàn-lê-๖๓๓๓-đôn

Đang tự oán trách chính bản thân mình, Ninh Vi Nhân đã bung cái mâm đến, bên trong có rất nhiều bánh trứng, một mùi hương thơm ngào ngạt bay đến, Nhan Duệ không nhịn được hít sâu vài hơi-- một trong những phương diện khiến anh bị cô hấp dẫn đó là tài nấu ăn! Quen ăn bữa sáng kiểu Tây, vẫn là lần đầu tiên Nhan Duệ biết bữa sáng kiểu Trung cũng rất tuyệt.

Sau khi bày bánh trứng ra, Ninh Vi Nhân lại đi về phía phòng bếp lấy nồi com điện nhỏ mà cô đã nấu thật lâu ra, Nhan Duệ không kim lòng được bày ra vẻ mặt mong đợi: "Bữa sáng hôm nay ăn món gì vậy?"

Nhìn dáng vẻ vội vàng giống như con khỉ của anh, Ninh Vi Nhân bật cười, đưa tay mở nắp nồi com ra, một mùi thơm nồng nặc trong nháy mắt lan tràn khắp nơi, "Cháo khoai lang."

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Edit: meoluoilhamngu

Nhìn Ninh Vi Nhân tươi cười xinh đẹp, anh nhìn không được cũng cười theo, vừa mới nở nụ cười, trong lòng anh liền điên cuồng nắn chỉnh mình vô dụng, mẹ nó, cứ tiếp tục như vậy anh sẽ biến thành người đàn ông có gia đình mất! Việc này mà để bạn bè không tốt biết được, tên tuổi cả đời của anh chắc không cần đến nữa, trực tiếp vứt xuống sông Hoàng Hà cho rồi! Đồng ý với suy nghĩ của mình, nhưng Nhan Duệ vẫn tò mò, tự động mang chén đến, để Vi Nhân múc cháo cho anh: "Thơm quá."

"Rất thơm đúng không." Ninh Vi Nhân vừa múc cháo cho anh vừa cười: "Đây là cháo khoai lang."

"Ừm... Ở đâu ra thế?"

"Lúc mua thức ăn có một bác trai cho." Ninh Vi Nhân cười híp mắt trả lời, nếu không phải gả vào nhà họ Nhan, có cuộc sống độc lập, cô vĩnh viễn không biết cách mua thức ăn, tâm tình cũng không tốt như vậy. Mọi người bán thức ăn ở chợ đều rất hòa thuận hơn nữa họ còn giúp cô phân biệt rau mới và rau cũ, cô học được rất nhiều điều mà trường đào tạo cô đâu không dạy. Nhưng mà, thế giới tốt đẹp này đều có rất nhiều nguyên nhân, là vì người trong lòng ở bên cạnh cô sao, chỉ cần nghĩ đến Nhan Duệ đang ở trong nhà, Ninh Vi Nhân cảm thấy cả người tràn đầy năng lượng: "Bác ấy nói là mang từ trang trại của bác ấy đến, mùi vị rất ngon, Duệ, anh ném thử xem." Cô chỉ chỉ cái thìa trong bát khoai lang, quay về phía Nhan Duệ thân nhiên cười. Nụ cười của cô làm anh mất hồn, Nhan Duệ vội vàng cầm thìa lên giả vờ như ăn cháo hỏi: "Em đi mua đồ ăn lúc nào, sao anh không biết?"

"Lúc đó anh còn đang ngủ." Ninh Vi Nhân nghiêng nghiêng đầu, rõ ràng đã thành vợ người ta rồi, nhưng trên người cô vẫn còn sự ngây thơ giống em gái nhỏ, có lẽ từ nhỏ bị trời buột nhiều, sau khi cô hoàn toàn buông lỏng, sẽ có biểu hiện như vậy. Khụ, điều này cũng là sự thật, phần lớn thời gian Nhan Duệ tỉnh lại Ninh Vi Nhân cũng đã chạy bộ trở về. Nói đến cũng kỳ lạ, cho dù anh ngủ sớm giống cô, sáng sớm ngày hôm sau vẫn không tỉnh, có lẽ là do thói quen xấu nhiều năm hình thành. Mà Ninh Vi Nhân thì ngược lại, trừ bỏ đêm tân hôn với ngẫu nhiên vài lần không khống chế được, cho dù buổi tối hôm đó cô bị Nhan Duệ ép đến thê thảm, ngày hôm sau cô vẫn dậy sớm như thường, cô thậm chí có thể không cần đến đồng hồ báo thức mà vẫn tỉnh dậy đúng thời gian cố định. Nói dứt lời, Ninh Vi Nhân đi đến chỗ tủ lạnh, mở ra tìm thức ăn cho chó: "A... Chỉ còn một chút như vậy..."

Nhan Duệ ngẩng cao cổ nhìn: "Không còn à?"

"Ừ." Cô lắc lắc lon trong tay: "Đây là lon cuối cùng rồi." Nói xong liền cao giọng gọi: "Chocolate ---"

Chú chó nhỏ trắng như tuyết lập tức từ trên ghế salon phòng khách bò dậy, mạo hiểm nhảy xuống đất, chạy đến chỗ phát ra giọng nói dịu dàng quen thuộc. Cái mõng nhỏ uốn éo uồn éo, đáng yêu vô cùng. Nhìn đôi mắt to ướt át, Ninh Vi Nhân cảm thấy trong lòng sắp tan chảy... Trên đời này sao lại có động vật nhỏ đáng yêu như thế? Cô ôm lấy Chocolate, hôn lên đầu nó, sau đó mở lon đồ hộp, Chocolate lập tức đưa mũi đến người, móng vuốt cũng không chịu yên, giống như vội vã muốn ăn nó: “A, em đói bụng phải không? Để chị đồ ra đã, có được không?” Vừa nói vừa đem đồ ăn đổ vào đĩa, sau đó để xuống. Chocolate rất phấn khởi, lập tức tiến đến đồ ăn, Ninh Vi Nhân lại lấy sữa đổ vào một đĩa nhỏ khác, đôi mắt xinh đẹp thủy chung chỉ nhìn con chó nhỏ, cảm thấy hành động nào của nó cũng đáng yêu hết. Bị xem nhẹ thật lâu Nhan Duệ cảm thấy khó chịu, bất kể chỗ nào anh đến đều được vạn người chú ý, tại sao đứng trước mặt vợ lại thành nền thế này? Để chứng tỏ tâm tình mình khó chịu, anh cố ý ho nhẹ một tiếng, nào biết Ninh Vi Nhân căn bản không để ý đến anh, ngược lại vẫn đứng trước bàn nhìn Chocolate ăn.

“Khụ, khụ!” Lần này anh gia tăng âm lượng, quả nhiên Ninh Vi Nhân bị anh làm cho giật mình, cô lập tức hỏi: “Làm sao vậy, không hợp khẩu vị?”

“Không có, ăn rất ngon.” Anh tươi cười tuần tú mẽ hoặc, thừa dịp quyến rũ cô: “Nếu em ăn cùng với anh, anh nghĩ nó nhất định sẽ ngon hơn nhiều.” Lòng mảy khẽ nhủ, gương mặt đẹp trai trong nháy mắt càng hấp dẫn con mắt người khác, Ninh Vi Nhân cũng không ngoại lệ. Không hổ là lăng tử nổi danh, thuận miệng nói ra một câu cũng tràn đầy quyến rũ. Ninh Vi Nhân kinh ngạc một chút, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng. Từ trước đến giờ chưa từng có người theo đuổi cô, gia giáo nhà cô rất nghiêm khắc cho nên ngay cả tiểu thuyết lãng mạn và phim thần tượng cô cũng chưa từng xem qua, lời nói này của anh đối với cô là lời trêu ghẹo. Nhưng những lời này từ miệng Nhan Duệ nói ra, Ninh Vi Nhân thậm chí không ghét, mà còn có cảm giác thích giống như câu “Anh thích em”

“Vi Nhân, đến đây.” Nhan Duệ liếc mắt nhìn chú chó nhỏ đang ăn vui vẻ, anh cảm thấy xấu hổ vì đặt tên cho nó là “Chocolate”. Cho dù là BIL-LY, BOB-BY,... so với Chocolate dễ nghe hơn nhiều, anh làm sao lại gọi nó là Chocolate chứ? “Anh không thích em với nó gần gũi quá.”

Ừm... Vì ngày đó Ninh Vi Nhân ăn chocolate, sau đó mình hôn cô ấy cảm thấy rất ngọt ngào sao? Đôi mắt đào hoa nheo lại, vật nhỏ lại còn vừa ăn vừa cọt: “Vi Nhân, anh không thích em với nó dựa vào quá gần.”

Cô nhìn anh một cái, bắt đầu suy nghĩ, không yên lòng về Chocolate: “Nhưng nó vẫn còn rất nhỏ...” Ngộ nhờ bị sắc cái gì thì làm sao? Bất đắc dĩ, Nhan Duệ đành xuất đòn sát thủ: “Sẽ không bị sắc, em không đến đây anh không ăn.” Một con chó còn quan trọng hơn người đàn ông của cô? Uy hiếp này quả nhiên có tác dụng, Ninh Vi Nhân kì kèo mè nheo đi đến, Chocolate mất đi chỗ dựa âm áp, vừa ăn vừa “Gâu gâu” nho nhỏ, Ninh Vi Nhân vừa đi liền quay đầu lại nhìn, cho đến khi bị Nhan Duệ kéo vào trong ngực: “Anh nói này, rốt cuộc con chó kia quan trọng hay người đàn ông của em quan trọng?” Tự nhiên con chó so với người còn quan trọng...

“Từ trước đến giờ em chưa từng nuôi.” Ninh Vi Nhân sợ hết hồn, sau đó ngoan ngoãn ngồi trong ngực anh, mắt lại nhìn Chocolate: “Em sợ nuôi nó không tốt, nó là anh tặng cho em nha.”

Nhan Duệ rất hài lòng với đáp án này: “Cho nên trong lòng em, anh quan trọng nhất?” Mắt đào hoa nhìn chằm chằm Ninh Vi Nhân không chớp, Nhan Duệ không ý thức được mình đang nói cái gì. Anh rất ghét phụ nữ hỏi anh: “Em và xe đua cái nào quan trọng?” Nhưng hiện tại, anh lại hỏi vấn đề giống như vậy, Chỉ là mình Nhan Duệ không ý thức được thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Edit: meoluoilhamngu

“Tất nhiên là anh quan trọng.” Ninh Vi Nhân không cần suy nghĩ liền nói: “Chocolate là anh tặng em nha.” Ý nói chính là vì anh đưa, cho nên em mới để ý.

Đáp án này thành công lấy lòng Nhan Duệ, anh hài lòng gật đầu, ôm Ninh Vi Nhân học cô nghiêng đầu nhìn Chocolate, Chocolate không phải là đám người điên cuồng say mê người phụ nữ của anh, mặc kệ Nhan Duệ nhìn nó như thế nào, nó cũng không ngẩng đầu từ trong đĩa thức ăn lên nhìn anh, Nhan Duệ tức giận khẽ rủa nói: “Chó nhỏ phá hoại, không sợ sắc!”

Lời nói trẻ con của anh làm cho Ninh Vi Nhân bật cười ra tiếng, Ninh Vi Nhân liếc Chocolate, lại liếc nhìn Nhan Duệ, khe khẽ đẩy anh: “Được rồi Duệ, thả em xuống, anh ăn đi.”

“Em ăn cùng anh.” Thu hồi suy nghĩ trên người chú chó nhỏ, Nhan Duệ tiến sát vào ngực Ninh Vi Nhân làm nũng.

“Vậy anh buông em ra trước mới được chứ!”

Không tình nguyện để vợ xuống, Nhan Duệ trừng mắt nhìn bà xã đi đến chỗ con chó nhỏ phá hoại, sờ sờ đầu nó rồi để sữa cho nó uống, sau đó mới đi đến chỗ anh múc cháo.

Tốc độ ăn cơm của Ninh Vi Nhân rất nhanh, nhưng lại rất nhả nhẹn, vừa nhìn thấy là biết ngay con nhà gia giáo, Nhan Duệ cũng không chú ý những

chuyện vặt vãnh này, anh gần như đem cả chén cháo nuốt luôn vào trong bụng, hơn nữa còn đưa bát cho Ninh Vi Nhân muốn cô lấy thêm cho anh một chén nữa.

Nhưng rất kỳ lạ, mặc dù Nhan Duệ ăn com không giống người quý phái, nhưng anh lại là người đàn ông rất có sức hấp dẫn, là phụ nữ thì đều sẽ bị anh mê hoặc.

Bữa sáng ăn khoảng nửa giờ, sau khi ăn xong Ninh Vi Nhân liền đem bát đĩa để vào trong bồn rửa bát, Nhan Duệ ngồi ở trên ghế sau lưng cô nhìn cô bận rộn cảm giác không thể lý giải được: “Vi Nhân...”

“Hả?” Cô quay đầu lại, nhìn anh mỉm cười.

“Thuê giúp việc không được sao?” Vừa nói vừa chống cằm “Một người mỗi ngày đều giặt quần áo nấu com quét dọn phòng không thấy mệt sao?” Những công việc này khẳng định sẽ làm anh nhức đầu.

“Tất nhiên là được.” Ninh Vi Nhân không ngần ngại đầu lên trả lời, sau đó đeo bao tay hình quả dưa: “Nhưng mà những chuyện này một mình em đều làm được.”

“Em ở nhà mẹ cũng như vậy sao?” Anh tò mò hỏi, ai biết được sắc mặt Ninh Vi Nhân lập tức thay đổi --- dĩ nhiên, Nhan Duệ chỉ nhìn thấy được lưng của cô.

Ninh Vi Nhân im lặng một lát mới trả lời: “... Không có, mẹ không cho phép em làm những việc như vậy.” Ở trong mắt Ninh phu nhân, loại chuyện như vậy chỉ dành cho người làm, một tiểu thư khuê các hoàn mỹ sẽ không làm những việc như thế này để cho người khác cười nhạo. Bà không cho phép Ninh Vi Nhân làm, dĩ nhiên bà cũng không biết làm, trên thực tế mười ngón tay Ninh phu nhân không bao giờ phải động vào nước, thậm chí ngay cả lúc ăn com người giúp việc cũng phải kéo ghế ra cho bà, mọi hành vi cử chỉ của bà đều theo quy tắc của gia đình danh giá, theo đúng quy củ, không cho con gái của mình vi phạm quy củ đó.

Nhan Duệ biết mình hỏi những điều không nên hỏi, nhưng anh không hối hận. Ninh Vi Nhân là vợ của anh, là người phụ nữ cả đời của anh, theo lý thuyết chuyện của cô anh phải biết rõ mới phải, trên thực tế thì chính xác là như vậy --- nếu không phải những câu hỏi không quan trọng, Nhan Duệ sẽ hỏi.

Nhưng anh không có hỏi.

Anh nén ham muốn xúc động muốn hỏi của mình lại --- Nhan Duệ không muốn chính mình có hứng thú trên người phụ nữ nào đó, sẽ làm cho anh cảm thấy hít thở không thông. Nhiều năm như vậy không có, Ninh Vi Nhân là người đầu tiên làm cho anh nảy sinh nguy cơ đó, anh sẽ đem nguy cơ này bóp chết từ trong trứng nước.

Nhan Duệ chỉ đáp lại một tiếng “ồ”, phản ứng của Ninh Vi Nhân không quá lớn, ai cũng không biết trong tim cô mất mát nhiều thế nào, nhưng mất mát này chỉ trong chốc lát, chưa đến vài phút đã bị cô ném ra sau đầu. Dĩ nhiên Ninh Vi Nhân không phải ngu ngốc, nhưng mấy tháng ở chung đã làm cho cô mất hồn, cô đã quên Nhan Duệ đến tận cùng là loại người nào rồi. Nhan Duệ đối với cô sẵn sốc dịu dàng, thỉnh thoảng có chút bá đạo nhưng là đều vì tốt cho cô, có lẽ Nhan Duệ không phải cố ý, nhưng đúng là anh đặt trước mặt Ninh Vi Nhân một cái bẫy thật lớn, dẫn dụ cô đi vào bên trong, sau đó đem cô bao vây vào trong nhà tù không thể động đậy.

Đến lúc đó, thợ săn sẽ không hề áy náy mà xoay người rời đi, chỉ còn lại người đáng thương giẫy giụa bên trong không nghĩ.

Rửa bát xong, đem bỏ vào trong máy sấy. Ninh Vi Nhân cởi bao tay rồi rửa tay, còn chưa kịp lau, một vật nhỏ lông mượt đã chạy đến chân cô không ngừng làm nũng, kêu “Gâu gâu” không dứt. Lau tay xong, cô ôm Chocolate từ dưới đất lên, tiểu tử tròn vo mắt đen như mực đang nhìn cô chằm chằm, bên trong mắt hơi nước bao phủ, đáng yêu làm cho lòng người biến hóa: “A... Em sao thế? Có phải chưa được ăn no không?”

Chocolate giống như nghe hiểu được lời cô nói, cọ xát vào ngực cô, sau đó kêu “gâu gâu”.

Ninh Vi Nhân đau lòng sờ đầu nó: “Giờ đi mua có được không? Lập tức sẽ có đồ ăn nha.”

Được nữ chủ nhân dịu dàng an ủi, lúc này Chocolate mới dần dần bình tĩnh lại, nằm trong ngực Ninh Vi Nhân ngủ thiếp đi.

Nhìn chú chó nhỏ yên lặng, Ninh Vi Nhân cảm thấy đời này cô chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc như vậy. Cô mỉm cười, không nhận được cái đầu hôn cái chán đầy lông của Chocolate. Tên tiểu tử này còn nhỏ, hơn nữa lại thông minh, nhìn giống như đứa trẻ.

Nhìn vợ vừa ôm vừa hôn con chó rất thân mật, Nhan Duệ cảm thấy ghen tị, con người đều muốn trèo ra ngoài. Anh khó chịu từ lâu rồi nhưng vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp cướp vợ và đuổi con chó đi, ba phút sau, anh nhanh chóng nghĩ ra được biện pháp: “Vi Nhân, muốn đi siêu thị phải không? Anh đi cùng với em, bây giờ đi luôn.”

Nghe anh nói Ninh Vi Nhân thoáng sững sốt, cô mở to mắt nhìn anh, không thể tin được những điều mình nghe thấy: “... Anh đi cùng em?”

Thấy mình thành công thu hút sự chú ý của vợ, Nhan Duệ rất hài lòng, anh từ trên ghế đứng dậy đẩy cô đi lên lầu --- dĩ nhiên không quên đem Chocolate để xuống dưới: “Đúng vậy, chúng ta đi thay quần áo, cùng nhau đi.”

Ninh Vi Nhân cứ như vậy bị anh đẩy lên lầu, vui mừng khiến cho cô quên đi Chocolate

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Edit: meoluoihamngu

Nhan Duệ chưa bao giờ đi siêu thị mua đồ dùng sinh hoạt, cho nên anh cảm thấy hiếu kỳ đối với nơi này, trước kia Ninh Vi Nhân cũng giống như anh, nếu không kết hôn, có thể cô sẽ sống mãi trong ánh hào quang của cha mẹ, nói chính xác chính là cả đời này cô cũng đừng nghĩ đến những nơi của “những người cấp thấp”. Giống với Ninh Vi Nhân trước kia, Nhan Duệ giống như bà Lưu đi vào trong khu vườn lồng lầy, anh cướp xe đẩy trên tay Ninh Vi Nhân, sau đó ôm lấy bà vai Ninh Vi Nhân, hai người thân mật làm cho rất nhiều nam nữ liếc mắt.

“Duệ, anh thích loại này hay loại này?” Ninh Vi Nhân đẩy tay Nhan Duệ ra, lấy hai gói mỳ Ý trên kệ, hỏi ý kiến Nhan Duệ.

“Em thích loại nào?” Anh không trả lời hỏi ngược lại, hơn nữa rất bất mãn việc cô thoát khỏi, lại đem cô kéo trở lại.

“Ừ... Loại nào cũng được.”

“Vậy cái này được rồi.” Ngón tay Nhan Duệ chỉ gói bên tay trái của cô, sau đó lấy nó đem ném vào trong xe đẩy: “Dù sao anh cũng không kén ăn, chỉ có mấy loại rau không ăn thôi, em thích em cứ mua, anh thế nào cũng được.”

Lời nói của anh làm cho tim cô ấm áp, Ninh Vi Nhân nhìn không được mím môi nở nụ cười, cô nhìn xung quanh, móc từ trong túi áo ra danh sách những đồ cần mua, trong miệng còn lầm nhảm: “Ừ... Còn thiếu rau, thịt, tương salad, gia vị...” Mấy chữ cuối cô nói lầm nhảm trong miệng. Nhan Duệ thấy miệng vợ đóng mồm, nhưng không nghe rõ cô nói cái gì, liền nghiêng mặt tiến sát gần cô hỏi: “Vi Nhân, em vừa mới đọc cái gì?”

Ánh mắt mọi người nhìn chằm chằm bọn họ, đây là đôi kim đồng ngọc nữ, người đàn ông anh tuấn, người phụ nữ xinh đẹp động lòng người, nhất là khi hỏi gò má người đàn ông áp vào bên tai người phụ nữ, hai người nhìn rất tình cảm, tiểu thuyết và phim thần tượng quả nhiên không gạt người, ai nói kết hợp hoàn mỹ như vậy tìm không thấy được trong cuộc sống? Có rất nhiều người vừa len lén nấp vừa cầm điện thoại chụp lại, nhưng Ninh Vi Nhân và Nhan Duệ không chú ý chút nào, vì cô và chồng mình thân mật có gì sai, hoặc có thể do đã quen được nhiều người chú ý, cho nên ai cũng không quan tâm đến xung quanh --- dù sao bọn họ cũng chỉ đến đây để mua đồ, mọi người chụp ảnh hai người đều không quan tâm: “Ách... Không có, không có.”

Rõ ràng là chột dạ. Chân mày Nhan Duệ nhướng cao, mắt hoa đào khẽ nháy câu hồn bất kể người phụ nữ nào, tất cả người phụ nữ ở đây đều không tự chủ được đem ánh mắt đặt trên người anh, khi anh hôn Ninh Vi Nhân, có người tỏ ra ghen ghét, Ninh Vi Nhân lúng túng muốn đem danh sách giấu đi, cho nên căn bản không chú ý xung quanh. Về phần Nhan Duệ --- đây là thói quen của anh, anh còn thích cái cảm giác được người khác chú ý. Nói cách khác ở ngoài anh không những là một lãng tử đào hoa, anh còn là một vương tử cao quý. Thật ra anh cũng giống như hoàng tử, hoàng tử rất nhiều tiền: “Thật không có sao?” Trán anh áp sát vào trán Ninh Vi Nhân, hơi thở hai người rất gần, rất là thân mật. Mặt Ninh Vi Nhân hồng lên rất nhanh, cô có chút xấu hổ nhìn xung quanh, cô không có thói quen ban ngày ban mặt ở nơi công cộng thân thiết với nhau, nhưng đành phải theo ý Nhan Duệ, cho dù là thói quen không thích cô vẫn chịu được, nhưng mà Nhan Duệ hỏi cô có đánh chết cô cũng không trả lời: “Thật, thật không có...”

Giọng nói yếu ớt, rõ ràng là nói dối. Mắt Nhan Duệ híp lại, giả bộ cúi đầu xuống hôn miệng cô, làm cho Ninh Vi Nhân sợ đến mức cả người cứng ngắc. Lúc cô nghĩ anh sẽ hôn cô, Nhan Duệ liền dừng lại, lấy đi mắt từ giấy. Ừ.. Tờ giấy? Trong nháy mắt Ninh Vi Nhân bị sợ hãi làm cho tỉnh lại. Cô hoảng hốt nhìn Nhan Duệ, tay nhỏ bé sờ túi quần mình – danh sách mua đồ quả nhiên không thấy, người đàn ông này là trộm sao? Tại sao động tác so với trộm còn nhanh hơn? “Duệ, nhanh trả cho em --” nói xong liền đưa tay ra lấy, Nhan Duệ đã sớm nhìn thấu ý đồ của cô, thân thể cao lớn không di chuyển, chỉ đem tay giờ lên cao, Ninh Vi Nhân với cũng không tới. Thật ra cô được 168cm không tính là thấp – nhưng đứng trước mặt Nhan Duệ cao 185cm, vẫn khó khăn để với tới. Vì vậy Nhan Duệ dựa vào ưu thế chiều cao xem tờ giấy viết những gì: “Anh xem một chút... Còn có --- A, sữa tắm, nước rửa tay, áo lót, băng vệ sinh --”

Ninh Vi Nhân cảm thấy mặt mũi của cô đều bị mắt sạch, cô che mặt không dám nói chuyện, không nguyện ý nằm yên trong ngực Nhan Duệ, tay nhỏ bé liền tránh thoát khỏi trói buộc của anh để bỏ đi, nhưng bị Nhan Duệ kéo lại. Hiện tại hai người kết hợp giống như trẻ sinh đôi, ai cũng đừng nghĩ chạy. Bất đắc dĩ, Ninh Vi Nhân phải úp mặt vào lồng ngực Nhan Duệ --- vì ai dạy anh đọc lớn tiếng như vậy, giống như sợ người khác không biết ấy! Xung quanh có nhiều ánh mắt nhìn lại: kinh ngạc, buồn cười, hâm mộ,... Dù loại, rất nhiều ánh mắt mà cô không biết nữa “Không cần đọc, không cần đọc --” cô lắc lắc đầu, nhưng Nhan Duệ không đọc, anh đang cười! Có câu thô tức giận sẽ cắn người, huống chi là Ninh Vi Nhân? Cô xấu hổ, sao có người lại nói ra mấy cái này? Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên cô đi ra ngoài mua băng vệ sinh được không... “Không nên cười!”

Nào biết cô vừa nói, Nhan Duệ không những không ngừng cười, ngược lại còn cười vui vẻ hơn! Ninh Vi Nhân phồng má bất mãn, không dám nhìn mọi người mua đồ xung quanh – ô ô, mọi người sẽ cười nhạo đến chết mất, cô không muốn nổi tiếng. Nhan Duệ cười đủ rồi, thì Ninh Vi Nhân đã xấu hổ đến chết, anh nhìn cười hôn mặt cô, nói nhỏ: “Cái này có gì không thể nói, anh cũng không cười em.”

... Anh đã cười. Trong lòng Ninh Vi Nhân châm chọc. Ôm bà vai vợ, Nhan Duệ vô cùng anh tuấn nhìn xung quanh, lại nhìn bảng chỉ dẫn trong siêu thị, mạng Ninh Vi Nhân quẹo trái một vòng quẹo phải một vòng, khi Ninh Vi Nhân ý thức được, bọn họ đã đứng ở hàng bán băng vệ sinh: “Em bình thường hay dùng loại nào?”

Anh hỏi tự nhiên như vậy, tự nhiên giống như hỏi sáng nay ăn gì. Ninh Vi Nhân không giống anh, cô xấu hổ không biết phải làm sao, bình thường người làm nữ trong nhà sẽ giúp cô chuẩn bị, cô chưa bao giờ tìm hiểu mình dùng loại nào? Nhan Duệ giống như sợ cô chưa đủ lúng túng: “Vậy để anh chọn cho

em” Nói xong tự nhiên cầm lên một bọc “ABC”, “Cái này hình như có vẻ tốt.” Anh lật tới lật lui nhìn ngay sản xuất với cách sử dụng cần phải biết, sau đó quay sang Ninh Vi Nhân hỏi ý kiến của cô, hoàn toàn không thấy bên cạnh có mấy học sinh nữ đang chọn đồ.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Edit: meoluoilhamngu

Ninh Vi Nhân cảm thấy mặt mũi của cô đều bị mất hết, Nhan Duệ vẫn không bỏ qua cho cô, cô thấy anh đùa càng ngày càng cao hứng: “Duệ...”

“Sao thế, em không thích loại này?” Nhan Duệ giống như không hiểu Ninh Vi Nhân muốn nói điều gì, anh cau mày: “Loại kia, em đã dùng rồi, cảm thấy thế nào?”

Nhìn chăm chăm băng vệ sinh “Sophie” trong tay anh, mặt Ninh Vi Nhân hồng sấp rì máu, cô lúng túng nhìn xung quanh, quả nhiên, mấy bé gái đang nhìn chăm chăm bọn họ, quá mất mặt, thật sự mất thể diện! Cô nhìn không được đưa tay kéo Nhan Duệ: “Em có thể tự chọn, anh đi mua cái khác trước có được không?” Ông trời, cô không nên cho anh đi cùng, sớm biết xảy ra chuyện như vậy, đánh chết cô cũng không để chuyện này xảy ra. Tóm lại, sẽ không có lần thứ hai, tuyệt đối sẽ không! Mặc dù ngượng ngùng, nhưng trong lòng cô cảm thấy rất ngọt ngào, dù cô không hiểu nhiều thứ, nhưng trên thế giới này người đàn ông nguyện ý mua băng vệ sinh cho vợ rất ít, chứ đừng nói là quang minh chính đại đi mua. Cô càng nghĩ, lại thấy mình đã gả cho đúng người, tương lai tươi đẹp đang ở trước mắt, tất cả đều tốt đẹp khiến cô không dám tin.

“Vậy anh đi trước mua áo lót giúp em được không?” Nhan Duệ thay đổi đối tượng, đôi mắt hoa đào cười đến híp lại, cố ý làm Ninh Vi Nhân cảm thấy xấu hổ: “Nhân tiện đôi luôn mấy bộ đồ ngủ mới được không? Anh vừa mới thấy mấy cái áo ngủ gọi cảm -- ”

“Em lấy ABC.” Ninh Vi Nhân quả quyết cắt đứt lời của anh, cô có cảm giác nếu mình tiếp tục nghe tiếp những lời anh nói sẽ chết không biết chừng. “Loại này được rồi.” Nói xong cô lấy băng vệ sinh, bỏ vào trong xe đẩy, bỏ đi không quay đầu lại, Nhan Duệ ở sau lưng cô nở nụ cười, bỏ gói băng vệ sinh khác ở trên tay xuống rồi vội vàng đuổi theo, trong miệng còn kêu: “Vợ, vợ chờ anh một lát ~”

Ninh Vi Nhân đi về phía trước, khoe miệng không nhìn được cong lên. Những điều tốt đẹp này không chân thật, giống như cô đang nằm mơ. Ai nói không có khả năng? Ai nói Nhan Duệ không thích hợp làm chồng chứ? Anh đối với cô tốt như vậy, tốt đến mức cô còn muốn rơi nước mắt. Nhan Duệ đi vài bước đã đuổi kịp cô, anh kiên trì ôm lấy bà vai cô, không biết anh muốn bày tỏ sự thân mật giữa vợ chồng hay là vì phòng ngừa ở trong siêu thị Ninh Vi Nhân bị người khác đụng vào: “Được rồi được rồi, em tức giận? Anh đùa làm em cảm thấy khó chịu sao?” Anh có chút bận tâm nhìn mặt Ninh Vi Nhân không có chút cảm xúc nào, thật sự là cô quá lạnh nhạt, cho nên anh mới trêu chọc cô. Con người sống được bao nhiêu lâu, phải sống cho cho thật tốt, tốt cho chính bản thân mình, vì sao lại không làm?

“Em không có tức giận.” Ninh Vi Nhân cười ngọt ngào, tay nhỏ bé cầm xe đẩy, nắm lấy tay Nhan Duệ: “Em chỉ vui mừng thôi.”

Chân mày Nhan Duệ cau lại, nhưng không có hỏi cô vì sao vui mừng, hai người đi đến khu vật nuôi chọn thức ăn cho Chocolate, mua thêm mấy món đồ chơi cho nó, rồi đi đến khu nguyên liệu nấu ăn. Hôm nay là thứ năm, siêu thị đang giảm giá, một đám các bà mẹ đứng trước gian hàng khuyến mãi cướp đồ rất vui vẻ. Ninh Vi Nhân sững sờ nhìn phía trước, cô cảm thấy cô không biết rất nhiều. Nhan Duệ nhìn vẻ mặt buồn cười của cô, nắm bà vai cô rồi nói sang đề tài, hỏi: “Buổi trưa hôm nay ăn gì?”

“Buổi trưa?” Ninh Vi Nhân sững sờ “Anh muốn ăn cái gì?”

“Chúng ta mang đồ về nhà, rồi đi ra ngoài ăn được không?” Anh cười cười, nhìn cô. “Giống như hẹn hò được không.”

Ninh Vi Nhân dĩ nhiên đồng ý, vì chỉ có hai người đi ăn với nhau, những đồ kế tiếp cũng mua rất nhanh, không lâu sau liền mua xong toàn bộ, một tay Nhan Duệ đẩy xe đẩy, một tay ôm vai Ninh Vi Nhân, quầy thu tiền có rất nhiều người, bọn họ đứng ở gần cuối cùng, nhưng Nhan Duệ không thấy sốt ruột, thật là hiếm thấy, ngày thường có hẹn nếu đối phương đến hẹn muộn một phút, anh sẽ không nói hai lời đứng dậy rời đi. Hôm nay đi dạo siêu thị cùng với vợ của mình, buổi sáng mua đồ còn phải phiền não, trả tiền còn phải xếp hàng, anh một chút đều không cảm thấy không thú vị, chỉ thừa dịp Ninh Vi Nhân không chú ý liền cầm tay cô hôn nhẹ lên mặt cô, làm cho anh có cảm giác thoải mái vô cùng. Thật vất vả mới đến lượt hai người, thu ngân len lén nhìn hai người, Ninh Vi Nhân lấy ví tiền trong túi ra, mới thấy Nhan Duệ đang nghiêm túc nhìn cái gì đó. Phản ứng đầu tiên của cô không phải nhìn xem anh đang nhìn cái gì, mà hỏi anh trước: “Sao vậy?”

Nhan Duệ không lên tiếng, chỉ sờ sờ cằm, bấu môi bảo Ninh Vi Nhân nhìn phía trước. Thì ra là ở gần quầy thu ngân có một gian hàng nhỏ, phía trên bày kẹo cao su, khăn ướt, giấy lau, còn có --- áo mưa an toàn. Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, Ninh Vi Nhân không thể tin được trong đầu Nhan Duệ muốn cái gì, cô mím môi giả bộ như không nhìn thấy, sau đó lập tức quay đầu, bộ dáng nghiêm túc, Nhan Duệ không phải là cô, anh lấy mấy gói ném vào trong đồng hồ, Ninh Vi Nhân trở mặt nhìn, gương mặt ửng hồng. Tất cả mọi người đang nhìn... .

Lần đầu tiên Nhan Duệ ôm nhiều đồ như vậy, Ninh Vi Nhân muốn giúp anh nhưng anh không đồng ý: “Đây là chuyện của đàn ông.”

“Nhưng rất nặng...”

“Có chút đồ ko nặng.” Nhìn ánh mắt không tin tưởng của vợ, Nhan Duệ nhú mày, nhắc lại một lần nữa anh không có gạt cô: “Thật sự không nặng.” Tuy rằng anh không phải là chuyên gia về thể hình, nhưng cơ bắp trên người anh không thua kém gì người khác, mười người chưa chắc đánh thắng được anh. Không có biện pháp, muốn tán gái, phải có bản lĩnh. Ninh Vi Nhân gật đầu, miễn cưỡng tin lời anh, cô đi trước anh một bước nhỏ, để dẫn đường. Đến bãi đậu xe, Nhan Duệ bảo cô lấy giúp anh chìa khóa xe: “Vi Nhân, chìa khóa xe ở trong túi quần, lấy giúp anh.”

Hôm nay anh mặc quần jean, túi quần dán sát vào thân thể của anh, nếu Ninh Vi Nhân đưa tay ra lấy, sẽ đụng chạm đến thân thể Nhan Duệ. Cho nên cô do dự, nhưng Nhan Duệ ôm quá nhiều đồ, hơn nữa, hơn nữa túi bằng vệ sinh kia để ngay đầu túi, dễ gây chú ý, dễ gây chú ý... Quên đi! Sau khi quyết định xong, Ninh Vi Nhân cho tay vào túi quần Nhan Duệ, lấy chìa khóa với tốc độ rất nhanh, mở khóa xe, sau đó mở cửa, cô đưa tay muốn cầm đồ trong ngực Nhan Duệ, nhưng anh không đưa, mà để hết đồ xuống đất, sau đó lấy chìa khóa xe trong tay cô mở cốp xe. Mất đào hoa khề neo lại, nhìn ánh nắng mặt trời, lại nhìn vợ mình bị phơi nắng đến ửng hồng, Nhan Duệ quyết định đẩy Ninh Vi Nhân thật nhanh vào trong xe: “Em đừng đi chuyển, ở yên trong xe chờ anh.” Nói xong liền đem đồ bỏ hết ra cốp xe, anh để đồ dùng của phụ nữ vào một túi, đồ còn lại để vào một túi khác. Ninh Vi Nhân nhìn thấy, trong lòng cảm thấy ấm áp, mắt ươn ướt, sắp khóc.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Edit: meoluoihamngu

Cắt đồ xong, Nhan Duệ liền ngồi vào ghế lái xe, dọc đường đi đèn đỏ rất nhiều, may mắn là anh đi không nhanh, vẫn duy trì ở tốc độ thấp, ngược lại làm Ninh Vi Nhân bị dọa sợ: “Duệ, sao hôm nay anh đi chậm vậy?” Cô nhớ rõ lần đó anh mang cô về nhà mẹ chồng tốc độ xe --- cô vừa xuống xe liền ới.

“Em sẽ choáng váng.” Anh lời ít mà ý nhiều. Đáp án của anh làm Ninh Vi Nhân sùng sốt, ngượng ngùng quay mặt đi, nhưng anh vẫn nhìn thấy nụ cười dịu dàng trên mặt cô. Nhan Duệ nhìn thấy trên người cô tỏa ra hơi thở của hạnh phúc, không tự chủ được cũng cười theo. Hai người cứ như vậy đến khi trở về nhà, mới vừa mở cửa để đồ xuống đã thấy Chocolate nằm trên mặt đất, tư thế ngủ quái dị không từ nào có thể miêu tả được. Nhan Duệ định nói chuyện, vật nhỏ này liền tỉnh, nó chỉ thừa nhận mỗi Ninh Vi Nhân, hơn nữa cũng chỉ hôn mỗi mình cô, Nhan Duệ nói nó đều mặc kệ. Trước mặt anh, Chocolate cọ vào chân Ninh Vi Nhân, bốn móng vuốt nhỏ bám lấy cô không chịu buông, Ninh Vi Nhân cười, đánh phải cúi người xuống ôm lấy nó, nhìn mũi đen của nó ươn ướt liền hỏi: “Sao thế, lại đói bụng?”

Chocolate giống như nghe hiểu lời cô nói, lấy đầu cọ tới cọ lui vào ngực Ninh Vi Nhân, làm Nhan Duệ tức giận đến phát hỏa. Anh kéo Ninh Vi Nhân, để cô dựa vào ngực mình, sau đó trừng con chó nhỏ phá hoại trong ngực cô, miệng không quên châm chọc: “Nó đói cái gì! Em thấy sáng sớm hôm nay nó ăn ít sao?” Con chó phá hoại, không sợ mập chết sao. Anh đưa cô con chó nhỏ là để chơi đùa, không phải để nó tranh thủ tình cảm với cô! Ninh Vi Nhân nhìn anh cười, sờ đầu Chocolate: “Ăn thêm chút nữa được rồi, nó cũng không ăn nhiều lắm.” Nói xong liền bảo Nhan Duệ buông tay ra để cô đi lấy đồ ăn cho nó. A, đồ mới mua cũng phải cất đi đã. Nhan Duệ để cô đi mới lạ, anh tức giận trừng mắt nhìn Chocolate một cái, ăn hai vai Ninh Vi Nhân để cô ngồi xuống ghế salon, sau đó chính mình tự mở tủ lạnh, đem rau thịt trái cây nhét vào, cuối cùng mới mở đồ hộp đổ vào đĩa nhỏ của Chocolate bụng đến. Mẹ kiếp, anh đang phục vụ người --- không, là chó chứ? Ngay cả ba mẹ anh cũng chưa bao giờ được hưởng thụ qua đãi ngộ này! Anh... đang là cái gì thế này. Nhan Duệ cảm thấy kì lạ, nhưng nụ cười của Ninh Vi Nhân đã làm anh quên mất suy nghĩ của mình. Anh ngồi xuống ghế salon, một tay ôm lấy bà vai Ninh Vi Nhân, kéo đầu cô dựa vào vai anh, đem chú chó nhỏ phá hoại trong ngực cô bỏ xuống, nhìn nó vui đầu vào trong đĩa thức ăn, cười nói: “Nên gọi nó là đầu heo mới phải, không nên gọi là Chocolate.” Nhìn nó ăn kia, rất giống con heo.

“Nhưng em cảm thấy cái tên Chocolate nghe rất êm tai.” Đầu Ninh Vi Nhân từ trên vai Nhan Duệ ngược lên nói, đưa tay sờ đầu Chocolate cho đến khi lông nó rối bù: “Vừa đáng yêu lại thông minh, đúng là một con chó ngoan.”

“Gâu gâu.” Cho dù vui mừng vì được ăn, nhưng Chocolate vẫn đáp lại Ninh Vi Nhân một tiếng. Nhan Duệ càng nhìn càng thấy không vừa mắt, anh liếc mắt xem thường nó, hỏi: “Vi Nhân, anh đói, chúng ta đi ra ngoài ăn cơm có được không?”

“Được.” Cô đồng ý rất nhanh. “Đi ăn cơm ở đâu?”

“Ăn cơm tây được không?”

Ninh Vi Nhân suy nghĩ một chút: “Cũng được, anh thích là được.”

“Vậy chúng ta đi luôn bây giờ đi.” Nói xong liền kéo cô. Ninh Vi Nhân ngạc nhiên nhìn anh. “Sao lại gấp như vậy, anh rất đói sao? Có muốn em lấy ít đồ cho anh ăn trước không? Trong tủ lạnh còn bánh ngọt --- ”

“Không cần, anh muốn ăn cơm Tây.” Nhan Duệ rất kiên trì. Bình thường Nhan Duệ muốn làm gì Ninh Vi Nhân đều không từ chối, mặc dù cô muốn ở lại cùng với Chocolate, nhưng vẫn đứng dậy, Chocolate ăn xong hết thức ăn trong đĩa, cô đang định nói, cả người liền bị Nhan Duệ ôm đẩy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Edit: meoluoilhamngu

Thời gian ăn cơm cũng không lâu, Nhan Duệ mang Ninh Vi Nhân đến một nhà hàng đồ ăn Tây nổi tiếng ở thành phố S, ngày thường muốn ăn đồ ăn ở đây cũng phải xếp hàng trước, mặc dù Ninh Vi Nhân chưa bao giờ đi, nhưng cũng đã nghe đến danh tiếng của nhà hàng này, lúc Nhan Duệ mang cô đi vào cô vẫn còn cảm thấy kỳ quái anh đặt chỗ lúc nào, hay là nhà hàng này cũng là một trong những sản nghiệp của nhà họ Nhan, có gian phòng đặc biệt chuẩn bị cho người nhà họ Nhan. Nhan Duệ đưa cho Ninh Vi Nhân rượu khai vị, bảo cô uống, rượu này nồng độ không cao, hơn nữa Ninh Vi Nhân cũng được coi là người có tử lượng, cho nên không từ chối anh. Sau đó đồ ăn được mang lên, hai người ăn bữa chính mất gần hai giờ, hơn nữa còn ăn điểm tâm ngọt và trái cây, ăn xong đã đến xế chiều! Nhan Duệ nhìn đồng hồ trên tay, nhin không được kích động đề nghị: “Thế nào, chúng ta đi uống trà được không?”

Ninh Vi Nhân đề nén rất lâu: “... Nhưng em no rồi.” Lần đầu tiên cô ăn no như vậy. “Ừm... Về nhà đi. Không biết Chocolate ở nhà thế nào.” Nó còn nhỏ như vậy, không biết cô đặc biệt chuẩn bị cho nó “nhà cầu nhỏ”. Nghe lời Ninh Vi Nhân nói, mặt Nhan Duệ cứng đờ. Tại sao lại nói về con chó phá hoại kia chứ? Mất đào hoa xoay hai vòng, anh quyết định đem ý nghĩ của cô bóp chết: “Vi Nhân, chúng ta đi dạo một chút, không phải em vẫn còn đồ chưa mua sao?”

“Đồ?” Ninh Vi Nhân ngạc nhiên. “Đồ gì?”

“Đi theo anh em sẽ biết.” Nói xong anh đứng dậy cầm lấy tay cô, kéo cô đi đến cửa phòng, quản lý nhà ăn đang đứng ở đó, Nhan Duệ thuận miệng nói một câu “Mùi vị trứng cá muối không được ngon lắm”, liền nắm tay Ninh Vi Nhân đi qua quản lý đang hóa đá để đi ra ngoài, hoàn toàn không chú ý đến câu nói của anh làm người ta chịu đã kích bao nhiêu. Sau khi rời khỏi đây, Ninh Vi Nhân mới hỏi: “Trứng cá muối không ngon sao?” Sao cô không thấy vậy chứ?

“Không có, rất ngon.” Nhan Duệ nhủ mày, móc chìa khóa xe. “Trứng cá muối Ý chính tông, một chút vấn đề cũng không có.”

“Vậy những lời anh vừa nói ---”

“Không có biện pháp.” Anh nhún vai. “Vị quản lý này nổi tiếng là trái tim trong suốt.” Mỗi lần anh đến nơi này ăn cơm, không kiến nghị vị kia thì sẽ giống như cha mẹ chết, nói với hắn mấy câu, tiết kiệm thời gian lãng phí của mình. Ninh Vi Nhân không nhịn được cảm thấy buồn cười, hoàn hồn lại mới phát hiện con đường này cô chưa thấy qua, trong lòng sợ hãi, có dự cảm chẳng lành: “Duệ, chúng ta đang đi đâu vậy? Con đường này... Đây là chỗ nào?”

“Mang em đi bán.” Nhan Duệ trêu đùa cô, sau đó nghiêng đầu hôn lên má cô: “Sợ chưa?”

“Bán được tiền chia ba bảy được không?”

Nhan Duệ kinh ngạc. “Em ba anh bảy?”

“Tất nhiên là em bảy anh ba.” Ninh Vi Nhân lấy giấy lau mặt, trong xe mở điều hòa không khí, nhưng cô vẫn cảm thấy trên người dính nhờn nhớt, giống như dính cái gì đó. “Người bị bán là em, anh chỉ là người bán, sao lại được nhiều như vậy chứ?”

“Vậy em cảm thấy có thể bán được bao nhiêu?” Nhan Duệ cười hì hì cùng cô nói. “Mười đồng được không?”

“Quá ít chứ sao?” Ninh Vi Nhân bĩu môi, vẻ mặt không giống tiểu thư khuê các, ngây thơ giống như nữ sinh nhỏ. “Không bằng em đi nhặt ve chai.”

“Không được, nếu em đi nhặt ve chai, người ta sẽ nói chồng em không có trách nhiệm đúng không?” Môi mòng khẽ nói, thành công rồi đi sự chú ý của cô. “Không bán nữa.” Bởi vì đã đến nơi. Ninh Vi Nhân ngạc nhiên một chút, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mày thanh tú khẽ nhíu lên. “Nơi này là...”

“Đây là sản nghiệp nhà chúng ta, đi, anh dẫn em đi mua đồ.” Nói xong, Nhan Duệ bước xuống xe, sau đó đi đến chỗ Ninh Vi Nhân lịch sự mở cửa xe cho cô. Nhìn bàn tay của anh, Ninh Vi Nhân vẫn có chút không hiểu. “Mua đồ?” Mua đồ gì?

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Edit: meoluoilhamngu

Cô biết mua cái gì đây. Ninh Vi Nhân đứng cách quầy bán hàng không xa sống chết không chịu đi, mặt cô đỏ ửng, nếu Nhan Duệ không lôi kéo cô, nói không chừng cô sẽ đảo một cái hồ rồi chui xuống đó. “Duệ... Duệ anh tha cho em đi, em không mua đâu, không mua thật đâu ---”

Bình thường Nhan Duệ muốn làm gì thì anh sẽ làm nó bằng được, không ai có thể ngăn cản được anh: “Không phải trong danh sách đồ cần mua của em có viết sao? Không sao, đây là công ty bách hóa của chúng ta, sẽ không có người cười em.”

... Cô mặc kệ người ta có cười cô hay không... Vấn đề là anh có được không! “Không được thật sự không được, nếu không em tự đi mua, anh ở đây chờ em có được không? Em vừa thấy ở dưới lầu có một quán trà, anh đi uống trà trước có được không? Mua xong đồ em đi tìm anh...”

Nhan Duệ kiên quyết: “Không được, anh đi cùng em.”

Ninh Vi Nhân vừa ngại ngùng vừa lúng túng, trước mặt mọi người cô ngại ngùng bị anh lôi lôi kéo kéo, chỉ có thể tro mắt nhìn mình bị Nhan Duệ dẫn đến quầy bán đồ lót. Cô bán hàng nhìn thấy Nhan Duệ, hút một hơi khí lạnh, người nào mà không biết Nhan thiếu gia chứ! Lần đầu tiên nhìn thấy người thật ngoài tivi và báo chí! “Thiếu, thiếu gia, chào ngài!” Một câu nói lắp ba lắp bắp, ở trước mặt người ngoài, cô chỉ lộ ra bộ dáng cười nhạt, khôi phục lại bộ dáng ưu nhã, cô nhìn người bán hàng, lại nhìn Nhan Duệ một chút, thấy anh đang mỉm cười nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên: “Anh đừng nhìn em.”

“Vợ anh xinh đẹp như vậy, vì sao không thể nhìn?” Nhan Duệ cau mày, không quên người bán hàng, liền quay mặt sang, khuôn mặt tươi cười: “Chào cô, cô hãy mang áo lót 34C đến đây cho tôi xem.”

Đầu tiên cô bán hàng nghe anh gọi Ninh Vi Nhân liền bị hù dọa, quan hệ thông gia hai nhà Nhan Ninh mọi người ai cũng biết, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy đôi vợ chồng này chân thực bên ngoài, hôm nay là ngày may mắn của cô sao? Nhưng... Không phải Nhan thiếu gia là một hoa hoa công tử sao? Làm sao lại cùng vợ mình đi mua áo lót được chứ? Đầu năm nay hoa hoa công tử đều như vậy sao? Hay là thiếu gia hồi tâm rồi? Có thể sao? Cô lo lắng đi đâu rồi, Nhan Duệ nhếch mày thúc giục cô: “Nhanh lên một chút.”

Thừa dịp cô bán hàng xoay người, Ninh Vi Nhân vội vàng nhìn Nhan Duệ, trong mắt tràn đầy vui mừng, nhưng Nhan Duệ có thể là người tốt như vậy sao? Anh nhận lấy áo lót được mang tới, xem xét, mắt hoa đào cúi xuống, nhìn Ninh Vi Nhân. Ninh Vi Nhân che ngực, ngăn trở ánh mắt nhìn cô rất đỗi trụy của anh, mở miệng sắp khóc đến nơi: “Duệ, anh tha cho em có được không, đừng đùa nữa...”

Nhan Duệ suy nghĩ: “Vậy em hứa với anh một chuyện?”

Nghe lời anh, mặt Ninh Vi Nhân lại càng đỏ hơn.

“Em đồng ý, anh sẽ ở dưới lầu chờ em, nếu không chúng ta tiếp tục chọn.” Dù sao thì thời gian của anh cũng còn nhiều mà.

... Nước mắt chủ quyền. Ninh Vi Nhân cắn môi nửa ngày, cuối cùng mới gắng gượng gạt đầu, không tự chủ được liếc mắt nhìn áo ngủ “kính khủng” nào đó... Tại sao nó lại kính khủng như vậy? Vì nó là áo ngủ bằng voan mỏng, hơn nữa ở vị trí ngực lại trống rỗng, trống rỗng còn không tính, ở giữa là một cái nơ con bướm...

Chiều dài... Nhiều lắm cũng chỉ dài đến mông Ninh Vi Nhân, mặc vào khẳng định sẽ làm người ta phát hỏa, vô cùng hấp dẫn, tất cả đàn ông đều thích. Lấy được đáp án hài lòng, Nhan Duệ giữ đúng lời, anh hôn lên mặt Ninh Vi Nhân một cái rồi đưa ví cho cô, không quên dặn dò một tiếng: “Nhớ tìm anh, trên người anh một xu cũng không có.” Cho dù là sản nghiệp của nhà mình, nhưng nên tốn tiền vẫn phải tốn, đây mới chính là niềm vui khi mua đồ đúng không? Cũng tính là cống hiến một phần tăng trưởng GDP. Sau khi anh đi, Ninh Vi Nhân thở phào nhẹ nhõm, tuy rằng đã đáp ứng hiệp ước không bình đẳng, nhưng nếu cùng Nhan Duệ thảo luận SIZE áo lót cùng cô, cô thà mua áo ngủ kia còn hơn...

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Edit: meoluoihamngu

Lần đầu tiên Nhan Duệ đến chỗ này uống trà. Nhan Duệ ở lầu một quán cà phê gọi một ly cà phê Lam Sơn, nhưng anh chỉ uống một ngụm rồi không uống nữa --- mùi vị khác xa so với Ninh Vi Nhân pha, hơn nữa vợ anh pha còn miễn phí. Tay anh để trên bàn, Nhan Duệ hoàn toàn buông lỏng dựa lưng vào ghế sofa, mắt hoa phóng điện một vòng, thành công thu hút sự chú ý của những người phụ nữ khác, trong đáy lòng thờ dài một hơi: Đầu năm nay mỹ nữ một người cũng không có sao? Không cần quá xinh đẹp, ít nhất... Ừm... Phải giống một phần ba vợ anh chứ? Tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhiều người phụ nữ đi qua như vậy cũng không thu hút được sự chú ý của anh, môi mỏng khẽ mỉm, Nhan Duệ đưa tay khuấy cà phê, chân người này quá thô... Cái eo người kia không đủ thon...

Tỷ lệ đáng người không tốt. Đáng người quá thô. Trang điểm quá đậm. Tóc quá ngắn. Ăn mặc không có mắt thẩm mỹ.

...

Mẹ kiếp, những người phụ nữ này ra ngoài để làm hại người khác sao? Trong lúc đang mắng người, Nhan Duệ cảm thấy hoảng hốt, anh không thể tin được trong đầu anh đang nghĩ cái gì, vừa mới nhìn ra ngoài cửa sổ thấy những người phụ nữ khác thì trong lòng anh... Tự nhiên lại nghĩ đến Ninh Vi Nhân! Sau đó lại đem Ninh Vi Nhân so sánh với những người phụ nữ ngoài kia. Chân Vi Nhân nhỏ hơn cô ta. Da cô đẹp hơn da cô ta. Dáng Vi Nhân đẹp hơn so với cô ta. Vi Nhân mặc quần áo trang nhã động lòng người, mặc trên người cô ta giống như những cô gái lãng lơ.

...

Nhan Duệ cảm thấy anh sắp phát điên rồi, anh lắc đầu, vừa định nhắm mắt, thấy chỗ ngồi bên cạnh mình lún xuống, giống như có người ngồi. Anh nhúu mày, lười biếng nhìn sang, đập vào mắt anh là khuôn mặt trang điểm đậm. Vẫn là Vi Nhân xinh đẹp, trên mặt người phụ nữ này đang son tường sao?

“Duệ!” Người phụ nữ kinh ngạc vui mừng như điên. “Làm sao anh ở đây? Em còn tưởng em nhìn nhầm!” Cô ta vừa nói vừa chui vào trong ngực Nhan Duệ, giống như tình nhân cũ lâu ngày không gặp. Nhan Duệ lại nhúu mày, người phụ nữ này là ai, một chút ấn tượng với anh cũng không có? Người phụ nữ mặc kệ anh có nhận ra hay không, không ngừng dán lên trên người anh, bên tai còn nói không ngừng: “Em vừa nhìn thấy anh ở lâu hai, em còn tưởng mình nhìn nhầm! Em biết ngay mà, anh sẽ không hồi tâm lại mà! Mọi người đều nói anh bây giờ đều ở nhà, em đều không tin, một đại tiểu thư cứng nhắc sao có thể thỏa mãn anh được chứ? Đúng không? Đúng rồi, anh... Tối nay có rảnh không? Chúng ta đã lâu không gặp, trò chuyện một chút được không?” Tay đeo chiếc nhẫn kim cương chói mắt đất tiền động vào cánh tay anh, mập mờ đụng chạm. Mắt đào hoa nhúu lại, Nhan Duệ ghét bỏ xem thường cô ta: “Bọn họ nói cái gì?”

“Ah, anh không biết à?” Người phụ nữ này làm bộ dạng khoa trương, nhìn mặt Nhan Duệ chăm chăm, gương mặt trang điểm đậm chậm chậm nói: “Tất cả mọi người đều nói đại thiếu gia nhà họ Nhan muốn hồi tâm lại, ở nhà với vợ mới ba tháng, dịu dàng săn sóc,... Em biết ngay là không thể nào á... Bọn họ đều nói vậy! Anh làm sao có thể hồi tâm chứ?” Một tuần anh đối xử với người bạn gái là hoa hoa công tử siêu cấp, khiến tất cả phụ nữ vừa yêu vừa hận anh, yêu tính phong lưu phóng khoáng của anh, vừa hận anh bạc tình vô nghĩa, vì vậy một người đàn ông sao có thể hồi tâm vì người phụ nữ đây?

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Edit: meoluoilhamngu

Thông thường, nếu Nhan Duệ nghe được có người khua môi múa mép nói chuyện của anh anh sẽ cười cho qua, đối với anh mà nói không so đo sống thoải mái quan trọng hơn, người khác nói cái gì đối với anh nửa chút quan hệ cũng không có, anh là anh, về phần người ta, nói như thế nào... Anh cũng không để ý. Nhưng lúc này lại khác. Tư thế ngồi của anh... Quả thật là nghiêm chỉnh. Người phụ nữ thấy vẻ mặt của anh thay đổi, trong lòng vui mừng, nghĩ rằng mình đã nói đúng: “Em đã nói rồi, trên đời này Duệ là người đàn ông thích tự do, nếu như Duệ hồi tâm, những người phụ nữ đáng thương như chúng em phải làm sao?”

Gương mặt nghiêng tuấn tú, người phụ nữ nhìn gò má tuấn tú của Nhan Duệ, cô kiềm chế nhịp tim tăng nhanh, muốn giữ hình tượng trước mặt người đàn ông tốt như vậy, ít nhất --- không cho anh biết trái tim cô sắp kích động đến nơi rồi: “Duệ, Duệ...”

Nhan Duệ vươn tay, người phụ nữ ngừng thở. Ai ngờ anh chống cằm mình, người phụ nữ sụp đổ, khó nén vẻ thất vọng. Nhưng câu nói tiếp theo của Nhan Duệ làm cô ta tràn đầy sức sống: “Hả? Nếu như anh nói không có, em định làm cái gì?”

Giọng nói tán tỉnh này của anh. Người phụ nữ vui hơn, mặc dù là người bách chiến bách thắng, nhưng đứng trước mặt Nhan Duệ cô vẫn không nhịn được vẻ ngượng ngùng như nữ sinh nhỏ: “Định làm gì là sao, không phải anh biết rõ nhất hay sao?”

“Anh?” Nhan Duệ chỉ chỉ mình, bật cười: “Anh không biết, ngay cả em là ai anh còn không biết nữa là.”

Người phụ nữ nháy mắt trở nên khó chịu, nhưng cô ta vẫn chịu đựng không dao động, hơn nữa không ngừng cố gắng cười duyên: “Vây... Chúng ta cùng nhau đi ăn một bữa cơm, sau đó làm quen một chút được không?”

Nhan Duệ cũng cười, cười đến khi trong lòng người phụ nữ giống như con nai nhảy loạn, nhưng câu trả lời của anh không chút tình cảm và không giữ thể diện cho cô ta: “Có thể nha.” Người phụ nữ chưa kịp vui vẻ, anh lại nói: “Điều kiện trước tiên là cô nên đầu thai lại lần nữa.”

Nụ cười của cô ta cứng đờ, anh cười đứng dậy, bụng cá phê “Không thể uống” lên đôi chỗ ngồi, sắc mặt người phụ nữ vừa xanh vừa trắng, đang định đứng lên đuổi theo, liền thấy phía chỗ ngồi đối diện Nhan Duệ một người phụ nữ mặc váy màu vàng nhạt khí chất tao nhã --- cô ngồi đối diện Nhan Duệ, chân mày nhíu lên, lửa ghen hừng hực thiêu đốt, dù gì cô ta và Nhan Duệ cũng có một đoạn tình cảm, phải nói đến thứ tự trước sau chứ? Đứng dậy, cô ta vừa định đi đến, bị đoạn nói chuyện của hai người dọa sợ không dám động đậy. Cô, cô không nghe lầm đấy chứ? Người phụ nữ này chính là thiếu phu nhân của nhà họ Nhan! Hoàn toàn không phải là đồ ăn của Nhan Duệ! Ninh Vi Nhân lúng túng, cô vừa mới ngồi xuống, phục vụ liền mang nước trái cây, cô uống một ngụm, đem đồng hồ mua được để sang ghế bên cạnh, kỳ lạ là Nhan Duệ không nói cái gì, lẽ ra anh phải bắt nạt cô đến khi cô đỏ mặt chứ.

... Nhìn anh có chút kỳ lạ. Ninh Vi Nhân nhìn không ra Nhan Duệ đang suy nghĩ cái gì, vẻ mặt anh lạnh lùng, giống như có chuyện gì đó xảy ra làm anh thay đổi thái độ, không lẽ cô mua đồ lâu quá chẳng? Tất cả đều là suy đoán, cô do dự mở miệng: “Duệ...”

“Đi thôi.”

Cô mới gọi tên anh, Nhan Duệ liền lập tức đứng dậy, không giải thích và không đợi cô, Ninh Vi Nhân cầm túi đuổi theo, nhưng không biết vì sao thái độ của anh rất xấu. Lúc lên xe vẫn như vậy, Nhan Duệ vẫn lạnh lùng, Ninh Vi Nhân nhìn anh nhiều lần, muốn hỏi lại không dám hỏi, không biết xảy ra chuyện gì, cô mới không ở cạnh anh một lúc, thái độ lại thay đổi nhiều đến vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Từ trước đến giờ Ninh Vi Nhân không cãi nhau với người khác, người nhà cô đã dạy cho dù khó chịu đến cực điểm cũng phải nhẫn nhịn đến điên, cho nên dọc đường đi dù Nhan Duệ không nói cái gì, về đến nhà không cùng cô nói chuyện mà đi thẳng vào phòng ngủ, thì cô vẫn không nói gì. Chocolate vẫn đứng ở cửa như cũ phe phẩy đuôi nhìn cô, nuôi nó cũng một thời gian dài, hình như nó đã nhận ra được cô, Ninh Vi Nhân ngồi xổm người xuống sờ sờ đầu Chocolate, nó kêu “âu ầu”, vì vẫn là chủ chó nhỏ, cho nên kêu “gâu gâu” không được, thỉnh thoảng nó kêu lên một tiếng mềm mại giống tiếng khóc của trẻ nhỏ. Cô chơi với Chocolate ở cửa ra vào một lát, cho đến khi chân cảm thấy tê dại mới đi vào phòng ngủ, chủ chó nhỏ cũng đi theo cô, quanh quẩn chân cô, thỉnh thoảng còn cắn dây buộc giày của cô. Đi đến trước phòng ngủ, Ninh Vi Nhân vẫn có chút lo lắng, không biết sẽ xảy ra chuyện gì làm cô bất an. Mới vừa đưa tay cầm tay nắm cửa, cửa bỗng nhiên bị kéo mạnh ra, Nhan Duệ cầm chìa khóa xe đi ra ----- Anh cảm không phải chìa khóa xe lúc bọn họ ra ngoài, bởi vì chìa khóa chiếc xe kia để trên kệ tủ ngay cửa ra vào, chiếc xe này... Hình như là xe Nhan Duệ dùng để đi ra ngoài, tính năng tốt, có thể đua xe rất nhanh.

“Duệ, anh --- -----”

Một chữ “anh” vừa nói ra, thậm chí còn chưa nói xong, Nhan Duệ liền đi qua người cô, từ đầu đến cuối, không liếc nhìn cô một cái, cũng không nói một chữ. Ninh Vi Nhân không biết xảy ra chuyện gì, anh đột nhiên thay đổi, nhưng cô có dự cảm xấu, giống như lần này Nhan Duệ đi ra ngoài sẽ không quay trở lại. Mặc dù biết không đúng, nhưng cô vẫn nhìn không được kéo lấy vạt áo anh: “Duệ!”

Nhan Duệ đứng lại, không có xoay người lại, chỉ từ từ quay đầu, Ninh Vi Nhân nhìn vẻ mặt xa lạ của anh, cho rằng cô đang nằm mơ, không tự chủ được buông lỏng tay ra, Nhan Duệ liền đi qua Chocolate ra ngoài. Tiếng đóng cửa nhẹ truyền đến, Ninh Vi Nhân ngây ngốc đứng tại chỗ, không hiểu vì sao chỉ một thời gian ngắn tất cả liền thay đổi. Chocolate bắt đầu cắn giày cô lôi lôi kéo kéo, cô ngồi xổm người xuống sờ sờ đầu nó, nó liền ngoan ngoãn nằm im. Thật biết điều, thật ngoan, chỉ cần quan tâm đến nó một chút, thì nó có thể đều ngoan hơn so với ai khác.

Cảm giác lo lắng rồi cuộc cũng thành sự thật, từ ngày Nhan Duệ rời đi, đã tròn nửa tháng, anh cũng không quay về nhà. Nếu không phải là sinh nhật của mẹ chồng, có lẽ anh cũng không trở về nhà. Ninh Vi Nhân nhớ lại. Sau khi anh rời đi ba tiếng, cô không dám gọi điện thoại cho anh, chỉ sợ anh đang lái xe, nhưng về sau cô gọi bao nhiêu cuộc, Nhan Duệ cũng không trả lời, thỉnh thoảng có mấy lần bắt máy, đều là giọng nói xa lạ của người phụ nữ. Ninh Vi Nhân không phải đứa ngốc, cô đương nhiên biết điều này là gì. Nhưng cô không hiểu, bọn họ không phải đã tốt hơn rồi sao? Hơn nửa ba tháng qua sống rất vui vẻ không phải sao? Bọn họ có một ngôi nhà xinh đẹp, một con chó nhỏ đáng yêu, sau này sẽ có đứa bé... Đây không phải là bức tranh gia đình hạnh phúc sao? Vì sao lại đột ngột thay đổi? Hơn nữa tại sao không nói cho cô biết?! Ngồi bên cạnh Nhan Duệ, Ninh Vi Nhân cảm thấy trái tim cô đập dồn dập, cô len lén nhìn anh, thấy anh đang chuyên tâm lái xe, sợ quấy rầy đến anh, Ninh Vi Nhân không dám lên tiếng, cô muốn đợi đến khi xuống xe, nhưng ngay cả cơ hội này Nhan Duệ cũng không cho cô, trực tiếp lái xe vào trong nhà, sau đó xuống xe, từ đầu đến đuôi, một câu cũng không nói. Anh đi phía trước, Ninh Vi Nhân đuổi theo phía sau, nhiều lần cô muốn theo kịp anh, nhưng Nhan Duệ giống như biết suy nghĩ của cô, mỗi khi cô tăng nhanh bước chân, anh lại nhanh hơn chút ----- thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không muốn nhìn cô! Đến phòng khách, vợ chồng nhà họ Nhan đang ngồi trên ghế salon xem tivi, nhìn bọn họ đến cũng chỉ tùy tiện lên tiếng chào, mẹ Nhan nhìn Ninh Vi Nhân rất hưng phấn, nhưng bà chưa kịp nói gì, một bóng dáng nhiều màu sắc đã nhào thẳng vào trong ngực Ninh Vi Nhân, cổ làm ra vẻ ngây thơ nói: “Chị dâu ~~~~~ chị đã đến! Em nhớ chị muốn chết!”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Ninh Vi Nhân sợ hết hồn, sau đó mới nhìn rõ người nhào vào trong lòng mình là Nhan Tư Tư. Cô cười sờ đầu Tư Tư, nhìn tóc tai và quần áo nhiều màu sắc của nó nói: “Làm sao vậy?”

“Chị dâu ~~~~~” Cọ tới cọ lui ngực cô, Nhan Tư Tư vừa gọi ngọt ngào một tiếng chị dâu, liền bị Nhan Duệ kéo ngược lại: “Đàng hoàng một chút.”

“Này, em gọi chị dâu em thì có quan hệ gì với anh không!” Đối với anh trai độc tài, Nhan Tư Tư bày tỏ bất mãn, nhưng cô chỉ dám giương nanh múa vuốt kêu gào vài câu, cô thật sự muốn tiến lên đánh nhau với Nhan Duệ... Cô chạy trốn nhanh hơn so với bất cứ ai. Làm ơn, cô không phải ngu ngốc, cô hiểu rõ anh trai cô được không? Tuy rằng anh xứng với cái tên ngựa giống – nhưng là một ngựa giống rất lợi hại! Chỉ cần chọc đến anh, phạm vào điều cấm kị của anh, cô sợ mình chết không có chỗ chôn... “Buông em ra, buông em ra mau!” Bị ném lên ghế sofa, Nhan Tư Tư lập tức bò dậy, vừa mới chuẩn bị nhào vào ngực Ninh Vi Nhân, liền bị Nhan Duệ trừng mắt không dám nhúc nhích. Hơn ba tháng nay, Nhan Tư Tư luôn muốn Ninh Vi Nhân làm người mẫu của mình, cô dùng thời gian lâu như vậy để làm quen với Ninh Vi Nhân hơn nữa còn trở thành chị em tốt của chị dâu, nhưng lại gặp trở ngại vì anh trai cô, cho nên cô mới không thành công. Ninh Vi Nhân nhấp máy miệng, cẩn thận, tự cho rằng mình không để lại dấu vết nhìn lên Nhan Duệ, anh không có nhìn cô, mà trực tiếp đến ghế sofa ngồi xuống --- anh ngồi ghế sofa 1 người. Nhan Tư Tư thấy anh trai không có dấu hiệu tức giận, lập tức lôi Ninh Vi Nhân qua một bên nói chuyện, không để Nhan Duệ vào trong mắt. Mà Nhan Duệ ngồi một mình phiền não, rõ ràng đã quyết tâm, nhưng nhìn Nhan Tư Tư cọ cọ vào ngực cô, nhìn không được nghĩ muốn đem cô kéo vào trong lòng mình. Thật may anh giữ được ranh giới cuối cùng, chính là đem Nhan Tư Tư xách lên, nếu không --- quả thực cần phải xin lỗi chính mình! Anh đã quyết định không chịu ảnh hưởng từ Ninh Vi Nhân, tuyệt đối không cho phép chính mình làm không được. Mọi người ở đây đều đang nói chuyện hăng say, một em bé, bóng dáng có chút lảo đảo xuất hiện trước tầm mắt của mọi người, vợ chồng nhà họ Nhan kinh ngạc, Nhan Duệ ghét bỏ, còn Nhan Tư Tư thì sợ hãi, chỉ có Ninh Vi Nhân là nở nụ cười. Cô không cần nghĩ ngợi vuton tay ra: “Đến đây, đến đây.”

Vật nhỏ béo ụt ịt nhìn trái nhìn phải, đầu tiên dùng một chân nhỏ thăm dò, sau đó tiến đến chỗ Ninh Vi Nhân, không chút sợ hãi chui vào ngực cô, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra nụ cười ngọt ngào. Ninh Vi Nhân cẩn thận ôm nó giống như bảo vật quý hiếm, dịu dàng hỏi: “Con tên là gì?”

“Đưa bé này ở đâu ra vậy?” Mẹ Nhan đứng dậy, đến gần nói: “Tại sao mẹ chưa bao giờ nhìn thấy?”

Thấy có người đến, bé gái nhỏ liền chui vào ngực Ninh Vi Nhân, rụt rè nhìn mẹ Nhan, ngón tay nhỏ nhắn cho vào trong miệng. Mắt xinh đẹp nhìn Ninh Vi Nhân, sau đó nũng nịu nói: “Củ tỏi nhỏ, tên con là củ tỏi nhỏ.”

Thật đáng yêu! Ninh Vi Nhân cảm động sắp rơi nước mắt, đứa trẻ mập mạp ngọt ngào... Cô không nhận được hôn một cái: “Mẹ con đâu?”

“Mẹ?” Củ tỏi nhỏ suy nghĩ một chút, đem ngón tay mút chùn chụt: “Mẹ... Mẹ không biết...”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Mẹ không biết? nghe câu trả lời của nhóc con Ninh Vi Nhân ngạc nhiên, nhưng sau đó suy nghĩ lại, bé gái nhỏ như vậy không biết là rất hợp lý, nhưng cô chưa sống chung với trẻ con bao giờ, không biết dụ dỗ như thế nào mới tốt... “Ừ... Củ tỏi nhỏ có muốn ăn cái gì không?”

Bé gái nhỏ chớp chớp đôi mắt trong suốt, nhìn cô cười, mặc dù khuôn mặt bé con bần thủ, nhưng lòng của Ninh Vi Nhân vì đứa nhỏ mà có chút thay đổi: “Muốn!”

Cô ôm lấy củ tỏi nhỏ, sau đó cười với mẹ Nhan: “Mẹ, con mang nó đi kiếm đồ ăn trước.”

Mẹ Nhan vội vàng khoát tay: “Đi đi.”

Nhan Tư Tư vội vàng nhảy dựng lên: “Chị dâu em đi cùng chị!”

“Cô ấy tự tìm được phòng bếp, cũng sẽ không lạc đường, em tạm thời ở chỗ này đi.” Đối với việc Nhan Tư Tư nịnh nọt, Nhan Duệ tỏ ra khinh bỉ. Nhưng lúc Ninh Vi Nhân nhìn anh, anh giả chết quay mặt đi. Đến khi Ninh Vi Nhân và Nhan Tư Tư biến mất ở lối rẽ, mẹ Nhan mới nhìn Nhan Duệ, cười híp mắt nói: “Vi Nhân đúng là con dâu tốt, vừa nhìn là biết sẽ làm một người mẹ tốt. Đùng rồi Nhan Duệ, các con tính toán khi nào thì có đứa bé? Đáng đáp Vi Nhân xinh đẹp như vậy, đứa bé sinh ra khẳng định còn xinh đẹp hơn.” Tưởng tượng về sau mang theo cháu trai cháu gái ra ngoài đi dạo, mẹ Nhan cảm thấy hạnh diện.

“Mẹ con nói rất đúng, các con tính toán lúc nào thì có đứa bé? Bố thấy Vi Nhân rất thích bé gái kia, nhất định có thể làm một người mẹ tốt.” Ba Nhan buông tờ báo trong tay xuống hỏi: “Bố với mẹ con cũng muốn đi du lịch, con đã hỏi tâm rồi, nên đến công ty giúp đỡ bố, sau đó bố đem công ty giao cho con, mới có thể rảnh rỗi đi du lịch được.”

“Đúng vậy, đúng vậy. hiện tại mẹ muốn ôm cháu gái của mẹ rồi!”

Cha mẹ một người đàn một người hát khiến Nhan Duệ phiền não, anh bưng cả phê trên bàn uống một ngụm, nằm xuống ghế sofa, gãi gãi đầu muốn nói chuyện lại nhìn không được, một lúc sau, dưới ánh mắt mong đợi của cha mẹ đứng dậy: “Con xin hai người, muốn có đứa bé hay không là chuyện của hai chúng con được không? Hơn nữa ai bảo con hỏi tâm rồi hả? Hai người đừng tự cho là mình đúng quyết định cuộc đời con!” Nói xong tức giận đi lên lầu, hoàn toàn không thấy được vẻ mặt nửa kinh ngạc nửa nghi ngờ của hai người. Đợi đến khi bóng dáng của Nhan Duệ biến mất, mẹ Nhan mới quay đầu nhìn chồng mình: “Làm sao vậy, ăn phải thuốc nổ sao? Vài ngày trước không phải rất tốt sao? Không lẽ giận dữ với cô dâu mới?”

Ba Nhan run rẩy cảm tờ báo trong tay cười khê: “Em còn không nhìn ra được sao? Có người vẫn đang mơ màng.”

“Mơ màng?” Nghe lời chồng mình nói, mẹ Nhan áp lực như núi. “Anh xem tiêu tử kia giống như mơ màng sao? Đối với chúng ta hung ác như vậy, Ninh Vi Nhân làm sao mà chịu được nó chứ.”

“Vậy em thấy nó đã bao giờ tức giận như vậy chưa? Vì một người phụ nữ?” Đứa con này của ông vẫn chưa ý thức được hành vi của mình, nói không mơ màng ai tin. Mẹ Nhan nháy mắt mấy cái, nói như vậy... Hình như cũng đúng. Hai vợ chồng ngồi trên ghế mất to trùng mắt nhỏ, trong phòng bếp Ninh Vi Nhân rất vui vẻ, cô đem bé gái nhỏ để trên ghế, sau đó mở tủ lạnh tìm đồ ăn. Bên trong có bánh ngọt và kem, cô suy nghĩ một chút, mới lấy một miếng bánh ngọt cho vào đĩa nhỏ, sau đó đem thìa bỏ vào, bưng ra ngoài. Dù sao nó cũng chỉ là đứa bé, đối với đồ ăn vặt hoàn toàn không có sức chống cự, chỉ thấy mắt củ tỏi nhỏ tròn to, nước miếng sắp nhỏ xuống, Ninh Vi Nhân buồn cười, sờ sờ đầu nó, dịu dàng hỏi: “Có muốn ăn không?”

“Muốn!” Tiếng trả lời rất lớn và vang dội. Vì vậy Ninh Vi Nhân cầm thìa xúc một miếng bánh ngọt đưa đến, củ tỏi nhỏ há mồm thật to ăn, hành động đáng yêu của bé làm cô không nhịn được chỉ muốn ôm nhóc con mãi. Nhan Tư Tư tựa vào cạnh cửa, trong mắt tràn đầy than thở, cô đối với những đứa trẻ như vậy không thể nói nên lời, hơn nữa theo ý cô, tất cả những đứa bé khéo léo đều là ác ma chuyển thế, không mang phiền toái đến cho mình là tốt lắm rồi: “Chị dâu, về sau chị nhất định sẽ là người mẹ tốt.”

Ninh Vi Nhân nghiêng đầu sang nhìn cô, cười, nhưng động tác trên tay vẫn dịu dàng như cũ: “Chưa chắc đâu, nhưng mà... Nếu như chị có đứa bé, chị sẽ tốt với nó.” Bàn tay trắng nõn rút tờ giấy trên mặt bàn, lau bàn tay bẩn thỉu của củ tỏi nhỏ. “Ăn chậm một chút, không nghẹn. Tư Tư, em có thể rót một ly nước trái cây đến đây được không?”

“Dĩ nhiên là được.”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Edit: meoluoilhamngu

Thật đáng tiếc Ninh Vi Nhân không được ở lâu cùng với củ tỏi nhỏ, bà nội của bé Lý Thâm rất nhanh đã đến rồi, cảm ơn cô rồi đem củ tỏi từ trên tay Ninh Vi Nhân ôm đi, trước khi đi bé còn muốn Ninh Vi Nhân ôm bé, biết nhất định phải đi nên không còn khóc và náo loạn nữa, đôi mắt xinh đẹp chỉ nhìn Ninh Vi Nhân, một bộ dáng không bỏ được, trái tim Ninh Vi Nhân tan nát, hận không thể bế bé trong ngực mãi không thả. Nhưng đứa bé này không phải là con của cô. Nhan Tư Tư nhìn ra được sự mất mát của cô, rất hào phóng ôm bà vai cô an ủi: “Không có chuyện gì đâu chị dâu, sau này chị cũng sẽ có đứa nhỏ.” Thật không thể tưởng tượng được có người lại thích tiểu ác ma chứ? Nhìn bé gái bẩn thỉu kia, chị dâu tự nhiên có thể ôm nó, nếu là cô thì đã sớm phát điên... Ách, quả nhiên cô không thích hợp làm phụ nữ...

Ninh Vi Nhân cười, cô vỗ vỗ bàn tay trên vai, mặc dù Nhan Tư Tư lừa gạt cô làm người mẫu, nhưng cô rất thích em gái này, cho cô cảm giác rất thoải mái. Hai người vừa nói chuyện vừa ra khỏi phòng bếp, vợ chồng nhà họ Nhan vừa ngồi trên ghế vừa thảo luận về Nhan Duệ, vừa nhìn thấy con dâu đi ra liền lập tức ngậm miệng không nói, đều nói người trong cuộc mơ hồ, điều này không phải là không có lý. Chuyện vợ chồng son hai người bọn họ không nên nhúng tay vào. Con cháu cũng có phúc của con cháu! Ninh Vi Nhân đi ra không nhìn thấy Nhan Duệ, tâm tình của cô hạ xuống. Cô không hiểu rốt cuộc cô làm sai cái gì, tại sao anh đột nhiên không để ý đến cô, hơn nữa còn nhìn cô rất căm thù chứ? “Cha, mẹ, con lên lầu xem.”

Vợ chồng nhà họ Nhan khoát tay bảo cô cứ đi. Nhìn bóng dáng cô biến mất ở ngã rẽ, Nhan Tư Tư neho mắt lại: “Cha, mẹ, hai người đang định làm gì thế? Chúng con vừa ra liền không nói nữa? Còn anh trai nữa, anh ấy uống lộn thuốc à, đối xử với chị dâu như vậy?” Mẹ nó, hoa tâm đại củ kia không xứng với chị dâu, cưới vợ xinh đẹp dịu dàng như vậy còn không thỏa mãn, còn ra ngoài lăng nhăng --- đừng tưởng Nhan Tư Tư cô là người mù, vì tìm kiếm người nẫu thích hợp cô đi rất nhiều nơi trong khu nội thành, nhiều nơi cô còn rất quen thuộc, sau khi anh trai kết hôn cô còn nhìn thấy nhiều lần anh ôm ấp những người phụ nữ khác. Cô thật sự không hiểu, tại sao đàn ông đều như vậy chứ? Cho dù theo đuổi là bản tính của con người, nhưng anh trai cô đã kết hôn rồi được không? Sau khi kết hôn phải trung thành với hôn nhân chứ! Hại cô không dám nói với chị dâu, sợ chị dâu đau lòng.

“Nào có định làm gì, cái nha đầu này nói cái gì thế.” Cha Nhan liếc con gái một cái: “Là đang nói về anh trai với chị dâu con.”

Nhan Tư Tư cau mày: “Có gì đâu chứ, mọi chuyện không phải quá rõ ràng rồi sao? Anh trai không biết xấu hổ, kết hôn còn ra ngoài lăng nhăng, chị dâu thật đáng thương, cái gì cũng không biết, ở nhà còn bị anh ấy cau mặt.” Mẹ nó, nếu cô gả cho người đàn ông như vậy, đã tát cho anh ta một cái rồi. Khụ,

cô lẽ cả đời này cô cũng không thể làm thực nữ giống như chị dâu được...

“Nha đầu ngốc.” Mẹ Nhan cười cười: “Anh con tâm cao khí ngạo, từ nhỏ đến lớn đều có phụ nữ theo đuổi, có thể yêu chị dâu con dễ dàng sao? Nếu như yêu, nó cũng sẽ không nói gì, chỉ có bài xích.” Bà chỉ chỉ trên lầu. “Giống như lúc này vậy.”

Nhan Tư Tư liếc mắt xem thường. “Mẹ lên xem đi, chị dâu không biết chuyện, nếu chị dâu biết anh trai ở bên ngoài làm loạn, không phải khóc đến chết sao. Bố mẹ không nhìn ra được sao? Chị dâu rất hy vọng với cuộc hôn nhân này, cho nên mới đối tốt với anh trai như vậy, nếu chị ấy biết được anh trai không đáng giá như vậy, đừng nói đợi đến khi anh trai phát hiện ra anh yêu chị ấy, sẽ không còn cơ hội nữa đâu! Hơn nữa, từ nhỏ đến lớn được nhiều người phụ nữ theo đuổi, đó là lý do anh ấy có thể bắt nạt vợ mình sao? Mẹ, kết hôn là chuyện cả đời, nhà họ Nhan và nhà họ Ninh không thể ly hôn, không có bất ngờ xảy ra thì hai người họ sẽ sống với nhau cả đời, anh ấy cũng không thể để chị ấy đợi cả đời, như vậy là bắt nạt người khác. Đàn ông đều như vậy mà trở nên hư hỏng, ngay cả mẹ cũng nghĩ như vậy. Bên ngoài anh trai, có thật lòng xin lỗi chị dâu không?” Một đám người không ra gì... Cho nên cô mới không thích cuộc sống của giới thượng lưu, còn không bằng sống trong một ngôi nhà bé nhỏ bình thường, ít nhất sẽ không mệt mỏi như vậy. Nghe lời con gái nói, mẹ Nhan nghiêm túc suy nghĩ, bà nhìn chồng mình, vẻ mặt của ba Nhan cũng có chút kỳ quái. Đúng rồi, đây chính là vấn đề. Bọn họ sống an nhàn sung sướng, quên mất những sai lầm của con trai mình. Cho dù tương lai nó phát hiện mình yêu vợ, thì phải làm sao đây? Nó đã phản bội con dâu, phản bội hôn nhân, cho nên bọn họ mới có thể nói lạnh nhạt như vậy, nếu như là mình thì sao đây? Bọn họ còn có thể nghĩ con dâu có thể chờ đợi được sao? Con trai bọn họ, muốn nó lập tức quay đầu, căn bản không thể làm được. Trừ khi rơi đầu bể máu, nếu không vĩnh viễn nó sẽ không biết quý trọng.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Edit: meoluoihamngu

Trong sinh mệnh của Ninh Vi Nhân có ba người quan trọng nhất đó là: Cha, mẹ và Nhan Duệ. Nhưng từ nhỏ cô không nhận được một chút quan tâm nào từ cha mẹ, hiện tại thật vất vả nhận được một chút quan tâm từ Nhan Duệ, muốn cô không cần, cô có thể dễ dàng không cần sao? Cô mơ hồ cảm thấy lạ ở chỗ nào đó, nhưng không nghĩ ra được lạ ở chỗ nào, làm cho Nhan Duệ cảm thấy cô rất phiền. Anh thậm chí còn không nói chuyện với cô, thỉnh thoảng khi cô mở miệng nói chuyện, anh lập tức kiểm soát trốn tránh, không cho cô cơ hội. Giờ phút này đứng trước cửa phòng Nhan Duệ, tự nhiên Ninh Vi Nhân lại chần chừ. Cô gõ tay, không dám gõ cửa, giống như sợ nếu cô gõ cửa sẽ phải đối mặt với sự tuyệt vọng. Trong lúc cô đang chần chừ, cửa được mở ra, khuôn mặt lạnh như băng của Nhan Duệ ngay trước mặt cô: “Em còn định đứng ở cửa đến lúc nào?” Nói xong liền xoay người về phía giường lớn, không nhìn Ninh Vi Nhân một chút nào.

“Duệ...” Ninh Vi Nhân muốn nói lại thôi, chỉ cảm thấy miệng mình khô khốc.

“Vi Nhân, nếu đã như vậy, chúng ta liền nói chuyện rõ ràng đi. Em có còn nhớ ngày kết hôn tôi nói với em những gì không?” Anh hỏi. Anh muốn nói rõ với em. Anh sẽ không vì kết hôn với em mà vứt bỏ cuộc sống trước đây, em có thể là người vợ duy nhất trong đời anh, nhưng tuyệt đối không phải là người phụ nữ cuối cùng. Anh không thể vì một tờ giấy đăng ký kết hôn mà bỏ qua cả một rừng cây. Ninh Vi Nhân thần thờ gật đầu một cái, đến bây giờ cô vẫn nhớ rõ vẻ mặt của Nhan Duệ lúc đó, tràn đầy không kiên nhẫn và khinh thường, giống như cô với bất kì người phụ nữ mà anh thích đều giống nhau, chính là mơ mộng hão huyền.

“Tôi đã bồi em mấy tháng, em nên thỏa mãn, chưa có người phụ nữ nào được hưởng đãi ngộ giống như em” Nhan Duệ nhếch môi mỉm cười, hành động này của anh hấp dẫn chết người. Nhưng mỗi câu nói của anh giống như một thanh đao đâm vào tim cô, máu tươi đầm đìa. Cô há miệng cố gắng phát ra âm thanh, nhưng rốt cuộc không thể. Nhan Duệ đứng dậy, rút một điếu thuốc --- thật ra anh không thích hút thuốc lá, lúc phiền lòng mới hút một hai điếu. Ninh Vi Nhân nhìn anh, chưa kịp nói chuyện, giọng nói từ cửa truyền đến: “Anh, anh thật sự cho mình là tình thánh, nếu là tình thánh cũng không có người tự luyện như vậy.” Đây chính là nguyên nhân cô ghét anh trai mình, cho dù anh trai vừa tuấn tú lại có tiền và có tài, nhưng thích trêu hoa ghẹo nguyệt, cho dù đã kết hôn, vẫn không là người đàn ông có trách nhiệm, làm sao lại không khinh bỉ được chứ? Giọng điệu khinh bỉ của Nhan Tư Tư càng làm cho Nhan Duệ thêm tức giận. Anh không đem tức giận trút lên người em gái mình, mà lựa chọn Ninh Vi Nhân “Mặc kệ như thế nào, lời tôi đã nói, em nghe có hiểu không. Tôi đã sớm cảnh cáo em, không muốn em mơ mộng hão huyền với những thứ em không thể nào có, nhưng em cứ yên tâm, tôi sẽ không ly hôn với em, chúng ta mỗi người đều tự do làm theo ý thích của mình, ai cũng không được can thiệp vào cuộc sống của người kia, em cảm thấy như thế nào?”

Cô cảm thấy như thế nào... Cô có thể cảm thấy như thế nào đây? Ninh Vi Nhân cười miễn cưỡng, lại phát hiện khóe miệng mình cười cứng ngắc. Ngược lại Nhan Tư Tư bị Nhan Duệ chọc tức, nhiều năm như vậy đều là cô gây phiền phức cho anh trai mình, từ trước đến giờ đều là Nhan Duệ bị cô làm cho tức giận đến giờ chân, anh làm cô tức giận như vậy là lần đầu tiên. Đàn ông cận bã, đây chính là đàn ông cận bã trắng trợn, nên róc xương lóc thịt cắt nhỏ JJ của người đàn ông cận bã này! Nhan Tư Tư cảm thấy anh trai mình may mắn vì trong phòng không có dao, nếu không không cần chị dâu ra tay, cô sẽ thay trời hành đạo! Cô vừa định cãi lại, lại phát hiện vẻ mặt không thay đổi của Ninh Vi Nhân, giống như lời nói của Nhan Duệ không ảnh hưởng đến chị ấy. Nhưng Nhan Tư Tư cô là ai, cô là người hoa văn giống như nhiếp ảnh gia, ưu tú như một nghệ thuật gia để có thể nhìn thấu: “Chị dâu...”

Khóe môi Ninh Vi Nhân cười, Nhan Tư Tư hận không thể lấy dao chặt anh trai mình, tính tình cô nóng nảy, không nhịn nổi có người bị bắt nạt, hơn nữa người bị bắt nạt còn là chị dâu của mình. Có lúc Nhan Tư Tư cảm thấy kỳ lạ, rõ ràng là cùng một ba mẹ sinh ra, tại sao Nhan Duệ lại không di truyền được tính tốt chứ? Trên đời này những người phụ nữ dễ trêu đùa, đáng giá để anh cảm hạnh phúc của mình ra đánh cược sao? Chỉ sợ sau này hối hận

cũng không kịp! Trong lòng cô tức giận, lại thấy trong mắt Ninh Vi Nhân có lệ, không đành lòng kích thích chị dâu, liền cầm tay Ninh Vi Nhân đi ra ngoài: “Chị dâu, chúng ta đi, em dẫn chị đi dạo phố! Không có đàn ông phụ nữ chúng ta vẫn có thể sống được. chị nói có phải không?” Cô nói xong quay đầu về phía Nhan Duệ hừ lạnh một tiếng: “Đàn ông cần bà, em mang chị dâu đi tìm người đàn ông tốt, anh ở đây chờ khóc đi!”

Thành công chọc tức Nhan Duệ đến mức sắp bộc phát, nhưng anh vẫn mạnh mẽ, cứng ngắc xoay mặt trả lời một câu: “Anh đã nói rồi, sẽ không can thiệp vào chuyện của cô ấy, chỉ cần không bị báo chí gièm pha là được, hai nhà Nhan Ninh cũng không bị mất mặt.”

Nhan Tư Tư cắn răng nghiêng lợi, Ninh Vi Nhân chỉ khẽ mỉm cười, trong mắt tuyệt vọng chợt lóe rồi biến mất. Lúc xuống lầu vợ chồng nhà họ Nhan đang ngồi trên ghế salon nhỏ giọng nói gì đó, thấy Ninh Vi Nhân và Nhan Tư Tư cùng nhau đi xuống, lại nghe thấy các cô nói muốn đi dạo phố, liền phát tay một cái bảo các cô cứ đi đi, nhưng mà về mặt nhìn Ninh Vi Nhân có chút lo lắng. Thần kinh mẹ Nhan thô nên không cảm nhận được gì, nhưng ba Nhan ở trên thương trường trải qua vô số sóng to gió lớn, ông cảm thấy, ừm, con trai ông gặp phải rắc rối. Quả nhiên, không bao lâu sau, đã nhìn thấy Nhan Duệ từ trên lầu đi xuống, mỗi bước đi đều dùng sức, giống như làm như vậy có thể xả giận. Ai ui, tuổi trẻ thật tốt, trong lòng Nhan Duệ nhớ lại lời Nhan Tư Tư vừa mới nói đưa Ninh Vi Nhân đi tìm đàn ông, nếu chuyện này nói với người khác anh cần bản không quan tâm, nhưng nhà đầu Nhan Tư Tư chết tiệt kia chuyện gì cũng có thể làm được, anh không thể không đề phòng, về phần vì sao anh muốn đề phòng, anh cho rằng là vì sợ Ninh Vi Nhân gặp người không quen, làm cho hai nhà Nhan Ninh mất thể diện: Anh muốn hỏi Nhan Tư Tư mang Ninh Vi Nhân đi đâu, nhưng anh lại ngượng ngùng, sợ mất mặt, trong lòng ghen vì chuyện không thể hỏi này, trên mặt tức giận ngày càng tăng. Ninh Vi Nhân từ nhỏ đến lớn đều ở trong nhà, đừng nói là đi dạo phố, ngay cả trường học cũng chưa bao giờ đi, vợ chồng nhà họ Nhan đều mới giáo sư dạy kèm ở nhà. May mắn Ninh Vi Nhân tư chất thông minh, học bài đều không cần quá cố sức. Lúc cô lớn hơn một chút liền bị mang đến trường đào tạo cô dâu tại Nhật Bản, nơi đó quản lý khép kín, nói khó nghe chính là vào nhưng không ra được. Ninh Vi Nhân học ở đó năm năm, chưa từng đi ra ngoài trường học. Đối với thế giới bên ngoài, cô đơn thuần giống như một đứa trẻ. Không phải là cô không hiểu kỳ, nhưng mà những thứ kia đối với việc lấy lòng ba mẹ, không coi là gì. Ba mẹ hài lòng về mình, cô liền cao hứng. Hiện tại Nhan Tư Tư mang cô ra ngoài, hỏi cô muốn đi đâu, cô thực sự nghĩ không ra.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Edit: meoluoihanngu

Theo ý thích của Nhan Tư Tư, cô mang Ninh Vi Nhân đến khu trưng bày mỹ thuật, sau đó đi ăn gì đó. Từ nhỏ dạ dày của Ninh Vi Nhân bị nuôi giống như chim, đồ ăn ở bên ngoài, mùi vị rất thơm, nhưng cô không có ý định ăn. Nhan Tư Tư nhìn cô lạnh nhạt, nhưng trong mắt rõ ràng có chua xót, nhìn không được khuyên nhủ: “Chị dâu...”

Ninh Vi Nhân lắc đầu: “Chị không sao, em ăn nhanh đi.”

Nhan Tư Tư muốn nói cái gì, lại không nói, vùi đầu vào đồ ăn. Ninh Vi Nhân ngồi ở đó, cô đơn một mình, khoe môi ý cười nhàn nhạt, vừa nhìn là biết chính là tiểu thư khuê các được nuôi dạy tốt. Nhất là khi cô ngắm ngoài cửa sổ về mặt đau thương, càng làm cho người ta nhìn không được nổi lên ý muốn bảo vệ. Nhan Tư Tư vốn thích mỹ nhân, hơn nữa người này lại là chị dâu cô, cô dĩ nhiên muốn bảo vệ chị dâu thật tốt. Cho nên chỉ cần có người đàn ông muốn đến gần, cô liền đuổi người đó. Ninh Vi Nhân không có chú ý tới những thứ này, cô chỉ kinh ngạc nhìn ngắm những đôi tình nhân trên đường, lại thấy thật nhiều những đôi vợ chồng mang theo đứa nhỏ, trên mặt bọn họ tràn đầy nụ cười. Mà cô... đã sớm không biết nụ cười thật sự là như thế nào.

Cô nhắm mắt lại, dựa vào cửa thủy tinh, cảm thấy cả người mệt mỏi. Mấy tháng ở chung với nhau, thì ra trong mắt của anh, không là cái gì cả. Ninh Vi Nhân cũng không biết mình rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, gia đình ám áp cái gì... Rất nhiều người cả đời không có, tất cả bọn họ không phải đều sống tốt đấy sao?

Cô chẳng qua là, không cam lòng mà thôi.

Không biết lúc nào, Nhan Tư Tư đã ăn đồ xong, cô chống má nhìn Ninh Vi Nhân, không thể không thừa nhận chị dâu cô đáng đáp cực kỳ xinh đẹp, ngay cả u buồn đều làm cho người ta thương xót, cô còn kém xa so với chị ấy, chỉ có thể cả đời làm nam nhân bà.

Thấy Nhan Tư Tư đã ăn xong, Ninh Vi Nhân vừa định nói chuyện, lại thấy trong mắt Nhan Tư Tư có chút quỷ dị. Cô đứng dậy, kéo tay Ninh Vi Nhân: “Đi, chị dâu, em dẫn chị đi mua quần áo!”

Mua quần áo? Mua quần áo gì, cô có rất nhiều quần áo nha, nếu như muốn mua quần áo mới, cũng tự nhiên sẽ có người mang các mẫu quần áo đến, cô chỉ việc chọn lựa cần gì đi mua chứ? Trong lòng cô nghĩ như vậy, lại không ngăn cản được Nhan Tư Tư. Cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ bị cô túm đến công ty bách hóa, hai người một đường cần quét, trong mắt người bán hàng trở thành đại kim chủ.

Ninh Vi Nhân và Nhan Tư Tư đều cùng dáng, hai người đều cao, nhưng phong cách lại hoàn toàn khác nhau. Ninh Vi Nhân ưu nhã dịu dàng, Nhan Tư Tư hơi thờ phổng khoáng, nhưng đều giống nhau xinh đẹp. Nhưng mà đánh chết Nhan Tư Tư cũng không chịu mặc váy --- đó là thứ mà cô ghét nhất.

Đầu tiên mua một đồng lớn quần áo cho Ninh Vi Nhân, Nhan Tư Tư thoải mái cà thề, nói là cô mời khách, căn bản không nói thề này là Nhan Duệ cho cô. Cô đảo mắt nhìn xung quanh, lại có chủ ý: “Chị dâu, chúng ta đi xem đồ lót.” Ninh Vi Nhân không kịp nói chuyện, liền bị cô hùng hăng hồ hồ kéo đi, đành phải đi theo cô.

Ninh Vi Nhân chưa bao giờ ra ngoài mua áo lót, trong nhà có người làm đặc biệt phụ trách đo ngực, sau đó có người may. Cho dù người nhà họ Ninh không có tình cảm, nhưng đối với con gái, vợ chồng nhà họ Ninh đều rất hào phóng, chưa bao giờ keo kiệt về vấn đề tiền bạc trên người Ninh Vi Nhân. Hiện tại bị Nhan Tư Tư kéo đi mua quần áo, nói không hiểu kỳ cũng là giả, nhưng cô cũng không muốn mua gì, nhưng Nhan Tư Tư không cho cô nghĩ như vậy, cầm vài món nội y kín đáo đưa cho cô đẩy cô đi vào phòng thay quần áo.

Không thể không nói, những thứ này... Mặc lên người hiệu quả rất tốt, vóc người Ninh Vi Nhân mảnh khảnh, bộ ngực không tính là quá lớn nhưng đầy đặn, mặc áo nịt ngực ma thuật, càng thêm vẻ sóng lớn mãnh liệt, cô mặc thử mấy bộ về sau không chịu thử nữa, bởi vì Nhan Tư Tư kín đáo đưa cho cô đều là áo ngủ kêu gọi người bình thường không dám mặc! Nhưng Nhan Tư Tư là người tốt như vậy sao? Trong lòng cô tính toán muốn chị dâu cô đi quyến rũ anh trai, đàn ông sao, trên giường đều giống nhau, cô không tin anh trai có thể thoát được sức hấp dẫn của mỹ nữ. Thuyết phục Ninh Vi Nhân mặc áo lót sexy, Nhan Tư Tư mang theo cười gian, nếu như không phải sợ quấy rầy, cô thật sự muốn cùng Ninh Vi Nhân về nhà nhìn một chút tối hôm nay có thể có một cuộc đại chiến hay không.

Đàn ông nào mà không thích phụ nữ sexy chứ, chị dâu đáng người xinh đẹp như vậy, chỉ cần ăn mặc một cái, có thể đem anh trai say mê đến thần hồn điên đảo, không tính là chuyện lớn gì. Đầu tiên Ninh Vi Nhân không dám mặc, nhưng bị Nhan Tư Tư đầu độc thuyết phục, nhắm mắt mặc lên người, nhưng cảm giác không được tự nhiên, giống như đi trên đường cũng có thể bị người ta nhìn thấy. Ban đầu cô phải trở về nhà họ Ninh, nhưng nửa đường mẹ Nhan gọi điện thoại đến nói Nhan Duệ vừa mới về nhà, hỏi cô về nhà hay về nhà họ Ninh, Ninh Vi Nhân suy nghĩ một chút, nhìn Nhan Tư Tư, nói cô phải về nhà, mẹ Nhan cười híp mắt nói vợ chồng son gây gỗ đầu giường hợp, bảo cô không nên so đo với Nhan Duệ, nói con trai bà hồ đồ, cô hãy tha thứ cho nó, Ninh Vi Nhân dĩ nhiên đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Editor: YanKui

Lúc Ninh Vi Nhân về đến nhà, Nhan Duệ cũng chưa về. Để hết đồ đạc vừa đi mua cùng Nhan Tư Tư xuống xong, cả người cô cũng mềm nhũn, nằm bẹp xuống giường. Nằm ở đầu giường, Chocolate hương đôi mắt đen lấy khôn ngoan nhìn cô. Ninh Vi Nhân nhìn nó, không nhận được, nước mắt đột nhiên rơi xuống.

Ôm Chocolate vào bếp lấy cho nó chút đồ ăn, nhìn con vật nhỏ chỉ cần một chút xú đồ đã thỏa mãn tràn ngập sức sống, Ninh Vi Nhân cảm thấy thế giới thật trống rỗng. Cho Chocolate ăn xong, cô quay trở lại phòng ngủ, thay quần áo chuẩn bị nghỉ ngơi, ánh mắt đảo qua mấy bộ quần áo cùng Nhan Tư Tư mua lúc trước.

Do dự một lúc lâu, cô mới run rẩy đưa tay cầm lên.

Không biết qua bao lâu, Nhan Duệ mới trở về. Trên người anh sặc sụa mùi thuốc lá, nước hoa và cả những mùi vị khác nữa. Ninh Vi Nhân ngửi thấy, không nhận được hắt hơi một cái. Cô ngồi dậy, thấy anh đang tìm áo sơ mi sạch trong tủ quần áo rồi đi vào phòng tắm tắm. Tiếng nước chảy ào ào không ngừng rót vào bên tai, nhưng cô lại cảm thấy Nhan Duệ quá xa xôi không thể tưởng tượng nổi.

Rõ ràng... Rõ ràng là đã cùng nhau chung sống tốt như vậy, lúc trước rõ ràng là cả hai người đều yêu thương vui vẻ bên nhau, tại sao bỗng nhiên lại thay đổi thế này? Ninh Vi Nhân không hiểu, cô không hiểu, không cách nào hiểu nổi.

Nhan Duệ tắm rất nhanh, lúc ra khỏi nhà tắm trên người đã ăn mặc chỉnh tề. Ngay cả nhìn anh cũng không nhìn Ninh Vi Nhân một cái liền chuẩn bị rời đi. Ninh Vi Nhân không muốn anh đi, nhưng lại không có cách nào giữ anh lại. Cuối cùng, chẳng nghĩ ra cách nào, cô liền trực tiếp chạy đến ôm lấy anh, cúi đầu gọi tên anh: “Duệ...”

Thân hình thon dài thoáng cứng ngắc, không động đậy. Mấy giây sau, anh phủ tay lên hai bàn tay đang ôm hông mình, định gạt tay cô xuống. Ninh Vi Nhân kiên trì, khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào lưng anh, mắt ngân ngấn đầy nước, nhưng cô không để cho anh thấy, cũng cố gắng kìm nén để nước mắt không chảy xuống: “Duệ... Anh đừng đi, đừng đi...”

“Vi Nhân, buông tay ra”

Cô lắc đầu, rồi buông lỏng tay ra, đi tới trước mặt anh. Nhan Duệ ngẩng nhìn người con gái trước mặt, thân thể mềm mại trần trụi chỉ mặc một cái áo ngủ bằng voan mỏng màu đen, bộ ngực đầy đặn, vòng eo mảnh khảnh, hai chân thon dài, tất cả đều lộ ra không sót thứ gì. Bụng dưới chột căng thẳng, Nhan Duệ lại nghĩ tới tư vị tuyệt mỹ đã từng trải qua trước đây. Anh cố gắng nhìn xuống, lông mày nhíu chặt lại: “Em thế này là muốn làm gì?”

“Ôm em, đừng đi”. Ninh Vi Nhân không biết mình đã phải cố gắng thu hết mấy đời dũng khí mới đủ can đảm nói ra như vậy, cô chỉ biết rằng cô không muốn anh đi, cô muốn giữ anh lại, ở lại bên cạnh cô, cô... Cô yêu anh, không muốn anh rời bỏ cô. Nếu như có thể, cô nguyện lấy cả tính mạng mình

đem đánh cược một lần, đánh cược xem rốt cuộc anh có tình nguyện ở lại hay không.

Bàn tay nhỏ bé nồn nà nắm lấy bàn tay to lớn rấn ròi đặt lên bộ ngực đầy đặn. Da của cô rất đẹp, chạm vào trơn mịn giống như chạm vào đồ gốm sứ tinh xảo, lại mang theo mùi thơm mát lạnh. Nhan Duệ bị cô làm cho mê hoặc, không nhận được nữa, chột ôm chặt lấy cô.

Ninh Vi Nhân nhắm mắt lại, giấu đi sự ngỡ ngàng, chủ động hướng về phía anh, mở rộng hai tay ôm cổ Nhan Duệ, môi hồng chủ động đưa lên bắt đầu hôn. Nhưng tại sao, cho dù anh thân mật với cô như vậy, bọn họ hiện đang làm chuyện thân mật nhất trên đời như vậy, mà trong lòng cô lại tràn đầy trống rỗng thế này? Giống như, có những thứ mãi mãi vẫn không thuộc về mình vậy.

Cho dù có cố gắng thế nào, tất cả đều chỉ phí công.

Dục vọng của Nhan Duệ quá lớn, hôm nay Ninh Vi Nhân quá mức mê người, anh cũng không kịp làm bước chuẩn bị liền tiến thẳng vào. Ninh Vi Nhân cắn môi chịu đựng cơn đau, nhưng không nhận được nước mắt tràn ra sụt sùi khóc. Cô khôn biết mình đang khóc cái gì nữa, khóc Nhan Duệ tàn nhẫn hay khóc chính mình đa tình.

Mà hơn thế, có lẽ là khóc cho tương lai mờ mịt.

Sáng sớm hôm sau, Ninh Vi Nhân tỉnh lại, Nhan Duệ đã không còn ở nhà. Cô ngồi dậy, chỉ cảm thấy thân thể đau đớn dữ dội, khắp người đều là dấu vết Nhan Duệ lưu lại, nếu không phải gối bên cạnh hơi lồi xuống, Ninh Vi Nhân thậm chí còn hoài nghi không biết Nhan Duệ có phải thật đã ở đây ôm mình. Cô nhắm mắt lại, rồi lại ngã vật xuống giường.

Một tiếng rên khẽ khẽ truyền đến, cô vội vàng mở mắt ra, thì ra là Chocolate. Không biết nó đã vào phòng ngủ từ khi nào, đang nằm trên sàn nhà tỏ vẻ đáng thương nhìn cô, khẽ rên ư ừ, chắc là đang đói bụng.

Ninh Vi Nhân ôm Chocolate lên giường, bỗng nghe thấy một hồi chuông chói tai, là điện thoại của Nhan Duệ, anh không mang đi.

Nhìn trên màn hình điện thoại gọi tới, tên hiện lên là “Lilya”, Ninh Vi Nhân không dám nhận điện, cô không muốn biết đầu kia là người nào, cũng không muốn biết là nam hay nữ, giống như sợ chạm phải củ khoai nóng, sờ vào là bỏng tay. Cô đẩy điện thoại ra xa, hung hăng cắn môi, tay ôm chặt Chocolate. Chú chó nhỏ dường như biết cô đang khóc, không ngừng lè lưỡi liếm vào mặt cô, đồng thời từ cổ họng phát ra tiếng kêu u u.

Ngay cả con chó cũng thương tiếc cho cô, thế mà cái người nên thương cô nhất thì lại trở mặt vô tình, đến nhìn cô một cái cũng không muốn nhìn.

Cô ngơ ngẩn ngồi lại trên giường, thật lâu sau khóe mắt mới chảy xuống một giọt lệ.

Điện thoại di động kêu rất lâu mới ngừng, nhưng ngay sau đó lại có cuộc gọi khác gọi tới. Ninh Vi Nhân nhìn màn hình điện thoại, rõ ràng là tên của phụ nữ, tay cô run run, muốn nghe máy, nhưng người cứ cứng ngắc, không dám cầm điện thoại lên. Chocolate nghịch ngợm đập đập bàn chân nhỏ của nó, không cẩn thận chạm đúng vào nút kết nối.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

Edit: meoluoilhamngu

“... Duệ, anh còn đang ở nhà sao? Chúng em chờ anh thật lâu, không phải anh nói chỉ về nhà thay quần áo thôi sao? Tại sao lại lâu như vậy chứ, người ta đợi anh cả một đêm, anh đến nhanh lên một chút nha! Duệ, Duệ? Anh có nghe không? Duệ? Duệ ---”

Ninh Vi Nhân run rẩy thu tay lại, cô đem điện thoại của Nhan Duệ bỏ xuống đầu giường, ôm Chocolate đi ra khỏi phòng ngủ. Rõ ràng cả đêm tối hôm qua triền miên, nhưng tại sao cô vẫn cảm thấy cách anh xa đến như vậy chứ?

Lại một hồi chuông điện thoại chói tai, Ninh Vi Nhân sợ hết hồn, mới phát hiện là điện thoại bàn trong nhà kêu. Cô nhận điện thoại, lại là giọng phụ nữ, cô định cúp máy, người phụ nữ kia lên tiếng: “Cô chính là vợ của Duệ sao? Đại tiểu thư nhà họ Nhan phải không?”

Cô không biết mình nên phản ứng như thế nào, cô chỉ mím môi, cô được giáo dục đẳng hoàng cho nên cô không có cách nào cúp điện thoại, cũng không có cách nào vui vẻ với người phụ nữ này, nắm chặt điện thoại đến mức khớp xương hơi trắng bệch, Ninh Vi Nhân hít một hơi thật sâu, Chocolate nằm trên đầu gối cô làm nũng, cô sờ sờ đầu vuốt ve nó.

Người phụ nữ đó cười, ngông cuồng đắc ý nói: “Chính là cô nha, ngay cả đàn ông cũng không giữ được. Nhưng mà cô cũng rất lợi hại, có thể chiếm đoạt Duệ lâu như vậy, phải biết rằng một tuần anh ấy đổi phụ nữ một lần, tôi thật sự muốn gặp cô một lần, xem cô có lợi hại như vậy thật không, có thể ôm Nhan Duệ đến tận nửa năm. Không lẽ vì cô là thiên kim đại tiểu thư nên có hứng thú hơn sao?” Nói xong lại tự nhiên cười, Ninh Vi Nhân có thể tưởng tượng được vẻ mặt của người phụ nữ đầu dây bên kia như thế nào, có lẽ đang thổi móng tay sơn đỏ tươi, lộ ra nụ cười đắc ý.

Cô đã thấy rất nhiều lần, phụ nữ của cha ở bên ngoài đều có nụ cười như vậy.

Thấy Ninh Vi Nhân không lên tiếng, người phụ nữ kia bắt đầu nóng nảy: “Ôi chào, tôi nói này, tại sao cô không lễ phép như vậy, tôi đang nói với cô, cô không biết trả lời một câu sao?”

Trong lòng Ninh Vi Nhân cười, tiểu tam gọi điện thoại đến nói vợ cả không lễ phép, có người như vậy sao?

“Chính vì như vậy, cô mới không thể nắm giữ được trái tim của Nhan Duệ, Duệ không thích những người phụ nữ không thú vị như cô, sáng sớm hôm nay Duệ đã đến đây, anh ấy thật nhiệt tình... Nhiệt tình quá tôi không chịu được nha, cô nghe thấy âm thanh trong nhà tắm không? Là anh ấy đang tắm đấy! Anh ấy còn mang tôi đi ra ngoài ăn cơm, cô nhất định chưa có hưởng thụ qua đi? Duệ quan tâm đến người tình như vậy, cô nên biết điều một chút, điểm tâm sáng đã chuẩn bị rồi chứ!”

“Đồ” một tiếng, bên kia đã cúp điện thoại. Ninh Vi Nhân kinh ngạc nhìn điện thoại trên tay, cố gắng kiềm chế cảm xúc, cô không nghĩ đến sẽ nhận được điện thoại của người phụ nữ khác gọi đến ra oai, cô thế nào cũng không nghĩ đến, thế nào cũng không nghĩ đến!

Chocolate nhận ra được cô đau lòng, đầu lưỡi nhỏ nhỏ liếm qua liếm lại trên bàn tay cô, Ninh Vi Nhân cúi đầu, hít một hơi thật sâu, cúp điện thoại xuống tay run rẩy.

Đêm qua anh ở với cô, sáng nay liền động vào người phụ nữ khác.

Cô dùng sức lắc đầu, muốn đem hình ảnh trong đầu vứt bỏ, sau đó ôm Chocolate đứng dậy, đi lấy đồ cho nó ăn. Mở cửa sổ phòng bếp ra, Ninh Vi Nhân không muốn ăn uống cái gì, liền xuống nhà kiếng trồng hoa.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh. Ninh Vi Nhân nhớ nửa năm trước cô còn là đại tiểu thư nhà họ Ninh, hiện tại là vợ của nhà họ Nhan. Cô nhắm mắt lại, cảm thấy mệt mỏi.

Ninh Vi Nhân không lên mạng, cô luôn luôn không thích Internet, cảm thấy nó chính là thứ mà loài người tạo ra để hủy diệt loài người, nếu không cần thiết thì nhất thiết cô không động vào. Nhan Duệ không trở về nhà, cô cũng không muốn tham gia dự tiệc, hơn nữa từ khi gả cho anh, cô cũng chưa có đi định kỳ làm SPA và không đi thẩm mỹ viện, cả ngày ở nhà xem sách dạy nấu ăn, chờ Nhan Duệ quay về.

Nhưng kể từ khi anh đi lần này, anh không quay về.

Ninh Vi Nhân sạc điện thoại cho anh đủ pin, lẳng lặng đợi ở nhà, không có người đến quấy rầy cô, trừ người mang rau quả tươi đến, trong nhà an tĩnh chỉ có một mình cô, nhưng cũng may còn có Chocolate bên cạnh cô, cũng không tính là cô đơn.

Ở chỗ này, với nhà họ Ninh trước kia, lại có gì đó khác nhau? Ít nhất ở nhà họ Ninh, cô không cảm nhận được đau lòng như thế, cũng không nhận được nhiều điện thoại ra oai như vậy.

Đúng vậy, gần gũi một tuần lễ, cô nhận được mười mấy cuộc điện thoại của phụ nữ gọi đến. Lúc đầu có đau lòng, sụp đổ... Đến bây giờ đau lòng cũng như không, Ninh Vi Nhân không thể hình dung được tâm tình mình giờ phút này như thế nào.

Đang ngồi trên ghế salon trêu chọc Chocolate, chuông điện thoại lại vang lên. Ninh Vi Nhân thờ dãi, đưa tay lấy điện thoại nghe máy: “Thật xin lỗi, Nhan Duệ không có ở đây ----” một câu chưa nói xong liền cứng đờ.

“Vi Nhân, con đang ở nhà?”

Là điện thoại người nhà gọi.

“... Phải.” Ninh Vi Nhân theo thói quen cuộn tròn người lại: “Mẹ gọi cho con có chuyện gì không?”

“Mẹ gọi cho con chỉ xác định xem con có làm được những điều mẹ dạy cho con trước kia không, để bây giờ con sẽ không vì những tin tức kia mà mất không chế, thế là được rồi.” Nói xong liền cúp điện thoại, không để Ninh Vi Nhân hỏi thêm.

Tin tức... Tin tức gì?

Ninh Vi Nhân nhũn mảy, cô thường không thích đọc báo, thích ru rú ở trong nhà, nhưng trong thư phòng có máy tính vẫn có thể kết nối Internet, suy nghĩ một chút, liền để Chocolate xuống, nhưng tiểu tử kia không thể rời cô, theo cô đi vào thư phòng.

Mở tin tức ra, ngay trang đầu là hai hàng chữ đỏ tươi: Thiếu gia nhà họ Nhan qua đêm với mỹ nữ ở khách sạn, nửa tháng không về nhà. Để làm chấn động sự kiện, còn thêm ba dấu chấm than ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Edit: meoluoihamngu

Ninh Vi Nhân nhìn những dòng chữ kia, trong lòng hoảng hốt.

Tại sao lại như vậy chứ?

Cô không hiểu.

Cô thật sự không hiểu.

Rõ ràng trước đó bọn họ còn rất tốt, rất hạnh phúc, tại sao chớp mắt liền biến thành như vậy? Nhan Duệ... Nhan Duệ, trong lòng anh rối cuộc nghĩ như thế nào, nói cho em biết được không? Em quá ngu ngốc, không cách nào hiểu được những lời anh nói, anh nói cho em biết có được hay không?

Nắm con chuột trong tay run rẩy, Ninh Vi Nhân hít một hơi thật sâu, tắt máy vi tính, đem đầu vùi vào lòng bàn tay, cô trùng tà sao? Tại sao cô lại như vậy, hèn mọn đi yêu một người chứ? Cô chỉ muốn một mái nhà mà thôi, tại sao Nhan Duệ lại không thể cho cô chứ?

Cô không chịu nổi nước mắt sắp rơi, đột nhiên nghe thấy tiếng Chocolate kêu, tiếng kêu rất nhỏ, báo hiệu chủ nhân trở về. Không lẽ, không lẽ anh ấy quay về rồi? Ninh Vi Nhân vội vàng vỗ vỗ mặt mình, sợ bị nhìn ra đầu mối gì, sau đó đi ra khỏi thư phòng. Nhan Duệ đang ngồi trên ghế salon trên chộc Chocolate, thấy cô đi ra, về mặt có chút cứng ngắc, lại không lên tiếng. Ninh Vi Nhân hỏi: “Anh đã về rồi, đói bụng không, có muốn ăn chút đồ gì đó không?”

Mặt Nhan Duệ giật giật, buồn buồn nói: “Không cần, em không cần bận rộn, tôi quay trở lại lấy điện thoại di động.” Phi, trong lòng anh khinh bỉ chính mình, anh nhìn thấy tiêu đề mới trên báo chí mới về nhà, chỉ sợ cô nhìn thấy... Bây giờ nhìn lại, cô giống như không biết sự việc kia, anh còn quay về nhà, anh đang lo lắng cái gì chứ? Cô có biết hay không liên quan gì đến anh chứ?

Ninh Vi Nhân a một tiếng: “Em vừa mới sạc pin, để em đi lấy.”

“Không cần!” Lời vừa nói ra khỏi miệng liền ý thức được mình nói quá lớn: “Tôi đi mua cái mới.” Trên thực tế phát hiện mình không có mang điện thoại di động anh đã mua mới, Nhan Duệ muốn nói điều gì, nhưng nhìn khuôn mặt Ninh Vi Nhân tràn đầy mong đợi và dịu dàng, trong lòng xao động, đột nhiên đứng dậy rồi đi ra ngoài.

“Duệ ---” Ninh Vi Nhân đuổi theo, cẩn thận hỏi: “Anh muốn đi đâu vậy?”

Nhan Duệ lạnh lùng quay đầu lại: “Tôi đi đâu cần phải báo cáo với cô sao?”

Môi khẽ mở, cuối cùng vẫn không nói gì, miễn cưỡng cười cười: “... Em không có ý này, thế... Tôi hôm nay anh có về nhà không?”

“Không xác định.” Anh xoay người hướng nhà để xe đi, Ninh Vi Nhân bước nhỏ theo sau, hai người thủy chung duy trì khoảng cách ba bước.

Đến nhà để xe, Nhan Duệ theo thói quen móc túi lấy chìa khóa, sờ soạng nửa ngày mới phát hiện không thấy chìa khóa xe. Anh tức giận khế nguyên rửa, đều tại người phụ nữ này, cho nên anh mới quên mang chìa khóa, về nhà liền tiện tay để trên bàn trên tầng.

Ninh Vi Nhân nhận ra anh không mang chìa khóa, vội vàng nói: “Để em đi lấy cho anh, anh chờ một lát được không?” Cô nhìn anh, tràn đầy mong đợi.

Bị đôi mắt kia nhìn trong lòng anh cảm thấy khó chịu, Nhan Duệ nhàn nhạt liếc cô một cái, không thể không gật đầu, Ninh Vi Nhân lập tức nở nụ cười, xoay người chạy vào trong nhà.

Nhan Duệ há miệng, không nói được lời nào. Anh muốn nói cô chạy chậm lại một chút, sân lớn, còn có rất nhiều đá cuội, anh thật sự sợ cô không cẩn thận té ngã, ở chung với nhau gần một năm, anh biết cô rất sợ đau, cho dù là trên thân thể hay trên tinh thần.

Nhưng cuối cùng anh vẫn không nói một chữ.

Mấy ngày nay, cho dù anh không ở trong nhà, nhưng anh càng ngày càng dao động, thậm chí khi đối mặt với trò đùa xe anh thích nhất anh cũng không có hứng thú. Trong ngực ôm những người phụ nữ khác nhau, lại luôn nhìn ra khuôn mặt Ninh Vi Nhân. Nhưng cứ quay đầu như vậy, anh không cam lòng, anh mới hai mươi bảy tuổi, sớm như vậy liền thành gia lập nghiệp, sinh mệnh còn gì là niềm vui thú chứ?

Mà Ninh Vi Nhân cũng không có suy nghĩ nhiều như vậy, cô chỉ khát vọng ấm áp về tình yêu phụ nữ, từ khi cô biết cả đời này mình đều phải ở cùng Nhan Duệ, cô liền không hối hận, mà là yêu anh, cũng hi vọng anh có thể yêu cô.

Đây chính là tình yêu, cô cho người ta, người ta không nhất định cho cô, thậm chí không nhất định phải cho cô, dù cô có tốt đến đâu.

Nắm chặt chìa khóa trong tay, Ninh Vi Nhân sốt ruột muốn đưa chìa khóa cho Nhan Duệ, cho nên xuống lầu với tốc độ nhanh hơn bình thường, sợ anh sốt ruột, tức giận bỏ đi, ngay cả nói cũng không cho cô nói một câu. Nhưng không cẩn thận, chân đạp vào khoảng không, cả người bị rơi xuống, trong lòng cuống quýt, cô chỉ kịp ôm đầu.

Thật may mắn không nghiêm trọng lắm, Ninh Vi Nhân thở phào nhẹ nhõm, đứng dậy. Nhưng dưới bụng đột nhiên đau nhói, cô luống cuống, mắt to luống cuống nhìn xuống, chỉ thấy trên váy vàng nhạt có một vết máu nhỏ, từ từ lan ra, nhuộm thành một mảnh chói mắt. Máu đỏ kia, còn tiếp tục khuếch tán ra xung quanh... Càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn...

Này, đây là ---?

Khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc trắng bệch, trái tim đau đớn khiến cô mở miệng cầu cứu cũng không còn khí lực, nhà để xe cách nhà chính quá xa, Nhan Duệ không nghe được tiếng kêu cứu của cô, trong nhà lại không có người giúp việc... Ngay cả điện thoại cũng cách cô rất xa.

Ninh Vi Nhân chống đỡ đứng dậy, khó khăn đi đến chỗ điện thoại, dọc theo đường đi, máu tươi tràn đầy.

Cái cán tuyết trắng mờ hôi lạnh chảy ròng ròng, máu giống như nước lũ từ trong cơ thể cô trào ra, nhưng cô không kịp đau, hóa ra cô mang thai, cô vô tâm ngay cả làm mẹ cũng không biết! Lúc biết lại là lúc đứa nhỏ gặp nguy hiểm!

Nhưng bất kể như thế nào cô cũng không với tới được điện thoại trên tủ, cánh tay mảnh khảnh giờ lên thật lâu, thế nào cũng không lấy được, cuối cùng chỉ có thể vô lực buông xuống.

Mà ở trước cửa nhà để xe Nhan Duệ tâm tình thấp thòm. Anh chờ hơn nửa giờ, người phụ nữ ngu ngốc kia sao còn chưa quay trở lại chứ? Sẽ không xảy ra chuyện gì đấy chứ? Nếu không nhanh chân đến thử xem?

Vừa mới nghĩ như vậy, anh liền mắng chửi mình một câu, trí tưởng tượng quá phong phú, ở nhà có thể xảy ra chuyện gì chứ? Vì vậy anh cố ý bỏ qua trái tim rối loạn, móc điện thoại ra gọi.

Mười phút sau, một chiếc xe mui trần thể thao dừng trước cửa biệt thự, bên trong xe là một người phụ nữ cao gầy, Nhan Duệ thay đổi tư thế từ dựa vào xe thành đứng, ưu nhã đi ra ngoài, đóng cổng, ngồi lên xe, nghiêng ngàng đi.

Nhưng chiều nay, bất kể anh chơi như thế nào, cũng cảm thấy có cái gì đó không đúng, giống như chỗ nào đó có vấn đề, mà anh không biết được. Không cao hứng nổi, cũng không muốn đi đua xe, chỉ có thể ở trong quán rượu uống say khướt, mới quay về nhà.

Trong nhà rất yên tĩnh, không có một âm thanh nào, Ninh Vi Nhân thường để đèn nhỏ trên tường cho anh, khắp nơi trong nhà tràn ngập một mùi khó ngửi. Sờ soạng mở đèn, mắt hoa đào theo thói quen nhìn vào bàn trên phòng bếp --- trước kia bất kể lúc nào anh trở lại, nơi đó cũng sẽ để lại một phần thức ăn, bất kể anh có ở đó hay không.

Hừ, hôm nay tự nhiên không có gì cả. Nhan Duệ tức giận hừ một tiếng, cô không đợi ở nhà, không làm cơm, dù sao anh cũng không cảm thấy lạ, có chút lão đạo muốn đi lên lầu, đi lên bậc thang thứ nhất không cần thận ngẫm, cả người té lăn trên đất, vô cùng chật vật, chớp mũi người được mùi kỳ lạ ngày càng đậm.

“Ừm...” Buồn bực hừ một tiếng, Nhan Duệ cố gắng bò dậy, bộ dáng anh như vậy không thể để Vi Nhân nhìn thấy... Nếu không mặt mũi sẽ mất hết...

Ách, cái này là cái gì, đen sì sì trong lòng bàn tay...

Híp mắt nhìn thật lâu, Nhan Duệ mới chợt ý thức được: Đây là máu nha!

Một buổi chiều trái tim anh lo lắng và bất an bộc phát, giờ phút này anh hoàn toàn tỉnh rượu, tại sao lại có máu chứ? Tại sao? Hơn nữa... Nhiều như vậy... Vi Nhân đâu? Anh ở dưới lầu gây ra tiếng động lớn như vậy, sao cô một chút phản ứng cũng không có chứ?

Một giây trước anh còn trách cô không chờ anh, không nấu cơm cho anh mà ghi hận, nhưng giờ khắc này, anh hy vọng cô đang ngủ!

Chật vật từ dưới đất bò dậy, nhưng tay run rẩy làm Nhan Duệ vừa mới đứng thẳng liền té ngã, anh say thật, ánh mắt nhìn cũng không rõ. Nhưng anh không cần biết nhiều như vậy, liền chạy vội lên lầu, đẩy phòng ngủ, mở đèn, trên giường không có một bóng người, chăn màn chỉnh tề, gian phòng sạch sẽ, giống như không có người ở. Còn có quyển sách kia... Anh nhớ cô đọc xong, liền bỏ ở chỗ đó.

Không phải không để ý sao, vậy sao mỗi hành động của cô đều nhớ rõ chứ?

Lấy điện thoại di động ra muốn gọi, mới nghĩ đến anh mới đổi điện thoại di động không có số của ai, anh cũng không nhớ rõ số Ninh Vi Nhân!

Khóc mắt liếc nhìn điện thoại cũ trên giường, bên trong có số nhà và số Vi Nhân, bàn tay run rẩy cầm lên, mới phát hiện hết pin. Nhan Duệ tìm được mấy sạc pin, run rẩy cắm nhiều lần vào không được, hơn mười lần mới thành công.

Mới vừa mở máy, liền thấy rất nhiều cuộc gọi nhớ và tin nhắn, có cha mẹ, có Tư Tư, có bạn bè, những người phụ nữ kia... Duy chỉ có cha mẹ và Nhan Tư Tư gọi mười mấy cuộc. Anh vừa định gọi lại, điện thoại trong tay liền vang lên.

Nhan Duệ nhận, giọng nói khàn khàn: “Này?” Tay run rẩy, cầm không chặt điện thoại.

Đầu kia là Nhan Tư Tư, cô khóc kêu: “Anh, anh... Anh chết ở chỗ nào... Anh chết ở chỗ nào vậy... Ô ô, anh có biết hay không Vi Nhân thiếu chút nữa là chết đó ô ô ---”

Trong nháy mắt, Nhan Duệ như rơi vào hầm băng, điện thoại di động cách một tiếng, từ trong tay rơi xuống sàn nhà.

Chương 38

Editor:Yankui

Say rượu, lái xe vượt quá tốc độ, vượt đèn đỏ. Nhan Duệ có cộng giấy phạt từ trước đến nay của anh cũng không thể nhiều như hôm nay.

Anh phát huy trọn vẹn sở trường đua xe thiên tài của mình, lái xe cực nhanh, đến xe cảnh sát cũng bị rút lại phía sau. Sau khi đến bệnh viện, liền lao đảo chạy vội vào trong, trên đường hỏi thăm rất nhiều y tá, nhưng không ai biết người anh nói tới là ai.

Dĩ nhiên là chẳng có ai biết, chuyện con dâu nhà họ Nhan xảy thai tuyệt đối không thể đề xuất hiện trên báo chí, cho nên ông bà Nhan đã chọn phương án bí mật nhập viện, may mà Nhan Tư Tư ra ngoài để chờ anh, mới kịp thấy anh đang gần như nổi điên rồi đưa anh lên lầu. Trong thang máy, Nhan Tư Tư quyết không nói chuyện với Nhan Duệ, không ngừng khóc nức nở, Nhan Duệ gắt gao giờ nắm đầm đe dọa, mắt nổi đầy tia máu.

Thấy trên người Nhan Duệ đầy mùi rượu lẫn mùi nước hoa, Nhan Tư Tư hận không thể đập chết anh, cô cũng không hiểu, anh tại sao lại u mê như thế, như thể một ngày không chơi bởi thì sẽ chết hay sao, đối với anh sức hấp dẫn của phụ nữ và đua xe thật lớn hơn gia đình hay sao?! “Anh . . . Anh biết không? Đứa nhỏ trong bụng chị dâu mới vừa được hơn ba tháng, mất rồi.”

Nhan Duệ không trả lời cô, anh chỉ nghiêng răng kết kết, còn lại không nói nổi câu nào.

Nhan Tư Tư không nhịn được lại muốn khóc: “Làm sao anh độc ác như vậy hả? Nếu đã đồng ý kết hôn, anh phải gánh vác trách nhiệm như một người đàn ông chứ, về điểm này ngay cả em cũng hiểu, làm sao anh lại không hiểu hả? Tự do, phụ nữ . . . thật quan trọng như thế sao? Chẳng lẽ vợ con của anh không thể thay thế được mấy cái đó sao? Nếu như anh không gánh nổi trách nhiệm của người đàn ông thì ngay từ đầu cần gì phải đồng ý kết hôn? Chỉ cần anh thẳng thắn cự tuyệt, ba mẹ sẽ ép được anh sao? Sao phải như vậy? Để đến tình trạng như bây giờ . . . anh đi nhìn chị dâu xem, chị ấy sắp phát điên rồi.”

Nhan Duệ thủy chung không nói gì, anh há miệng, mắt rũ xuống. Nhan Tư Tư không biết anh đang nghĩ gì, cô cũng không muốn biết. Đúng lúc thang máy tới nơi, tiếng “Đình” vừa vang lên, cô không thèm nhìn Nhan Duệ lấy một cái liền đi ra ngoài, Nhan Duệ trầm mặc đi theo phía sau cô.

Anh đã nghĩ đến rất nhiều cách biểu hiện của Ninh Vi Nhân khi gặp anh, nhưng thế nào cũng không nghĩ đến là cô lại mỉm cười. Cô cười, nhưng nụ cười kia rõ ràng là khiến lòng người chua xót, chua xót đến mức cảm thấy không thể hít thở nổi.

Nhìn thấy anh, Ninh Vi Nhân chỉ cười nhẹ, giống hệt nụ cười của cô lúc bình thường, chỉ khác là gương mặt nhợt nhạt trắng bệch không chút huyết sắc. Cô nhẹ giọng: “Anh tới rồi.”

Nhan Duệ không biết mình nên làm gì, hai tay anh nắm chặt bụng xuôi bên người, cố gắng kiềm chế bàn tay muốn vuốt ve gương mặt tái nhợt của cô. Ninh Vi Nhân nhìn anh, ông bà Nhan và Nhan Tư Tư cũng đều nhìn anh.

Sâu bên trong, tựa hồ như có cái gì đó điều khiển anh, Nhan Duệ đi lên trước, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Ninh Vi Nhân, sau đó run rẩy cầm tay cô, thấp giọng nói một câu “Thật xin lỗi.”

Ninh Vi Nhân vẫn mỉm cười, cũng không trách gì anh: “Là em không cẩn thận, không liên quan đến anh.” Nói thì nói như thế, nhưng lòng của cô đau như muốn vỡ ra. Đứa bé của cô . . . người thân duy nhất của cô . . . cứ như vậy không còn rồi. Bởi vì cô không cẩn thận. Là tự mình kiên quyết tới gần, sao có thể trách Nhan Duệ đây? Muốn trách, cũng chỉ có thể trách mình quá sơ suất, em bé cũng đã ba tháng rồi, thế nào mà mình lại hoàn toàn không ý thức được.

Nghĩ đến đứa bé từ trong thân thể mình biến thành một vũng máu rồi đi, Ninh Vi Nhân thiếu chút ngắt đi. Nhưng cô không thể. Nhan Duệ nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, nhìn cô miễn cưỡng mỉm cười, bỗng thấy đau đớn giống như tim mình bị người nào đó hung hăng cắt ra, sau đó ném xuống đất giẫm đạp lên. Ninh Vi Nhân nhìn anh, cười với anh, nhưng anh lại cảm thấy cô đang khóc. Trước mặt nhiều người như vậy, cô không thể khóc, cô không chỉ là thiếu phụ nhân nhà họ Nhan, cô còn là đại tiểu thư nhà họ Ninh, đại diện cho thể diện nhà họ Ninh, cô đã được giáo dục trong điều kiện chuẩn mực nhất, sức kiềm chế cực tốt, cho dù dưới tình huống nào thì cũng không thể khóc, không thể để mất mặt nhà họ Ninh.

Cô nhất định phải cư xử sao cho xứng với thân phận của mình.

Nhan Duệ bỗng ôm chặt lấy cô, kéo Ninh Vi Nhân áp chặt vào trong ngực anh, nghẹn ngào: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi . . . anh sẽ không đi nữa, không bao giờ rời em nữa . . . Anh sẽ làm người chồng tốt . . . chúng ta sau này vẫn có thể sinh con, Vi Nhân, Vi Nhân em đừng khóc . . . Anh ở đây rồi . . .”

Mọi người trong phòng nghe thấy lời này của anh đều ngây ngẩn cả người, ngay cả Ninh Vi Nhân cũng ngẩng khuôn mặt tái nhợt lên kinh ngạc nhìn anh, thật lâu sau mới mấp máy môi nói thành câu: “Thật, thật không?”

Không, không phải vậy... Anh không định nói như thế, anh không có! Nhan Duệ căng thẳng nhìn vào cặp mắt tràn đầy chờ mong của Ninh Vi Nhân, nhưng thế nào anh cũng không thể nói ra được lời nói tàn nhẫn này, cuối cùng chỉ có thể cứng đờ người gật đầu một cái.

Nhan Tư Tư há to miệng, thật không dám tin là mình vừa nghe thấy gì, chẳng lẽ mấy câu chửi rủa của mình vừa rồi đã đem anh trai mình trở về con đường chính đạo rồi sao?! Không, không thể nào, tuyệt đối không thể nào! Vậy thì vì cái gì? Lễ nào trong lòng anh trai thật sự có chị dâu? Lễ nào một câu nói của cha thành sám truyền rồi sao? Lễ nào là bởi vì mất đi đứa bé?!

Cô cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, anh trai cô đức hạnh thế nào cô là người hiểu rõ nhất, nhưng để cô nói ra chuyện không đơn giản ở chỗ nào thì cô không thể nói ra được, chỉ cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng cô nhìn xung quanh, gương mặt của ba mẹ cùng chị dâu đều hiện lên mừng rỡ, coi như cô cảm thấy anh trai không đáng tin nhưng cũng không thể nói gì.

Ninh Vi Nhân ôm chặt Nhan Duệ, nỗi đau mất đi đứa bé vẫn còn đây, nhưng cô lại xúc động đến phát khóc. Nhưng do đã quá nhiều năm không khóc, cô đã sớm quên mất làm thế nào để rơi nước mắt, hiện tại coi như cô thật muốn khóc, cô cũng khóc không nổi nữa rồi.

Chỉ có thể ôm anh thật chặt, chặt hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Editor: Yankui

Ninh Vi Nhân ở lại bệnh viện điều dưỡng một tháng sau mới về nhà, trong lúc đó Nhan Duệ đều tự mình làm mọi việc, quyết không nhờ đến người khác. Không ai tin người đàn ông này thật sự có thể hồi tâm. Báo chí liên tục đưa tin suốt hơn nửa tháng liền, thậm chí còn có người lấy việc này ra để cá cược, tỷ lệ lên đến một ăn mười, đủ thấy được hình tượng Nhan Duệ có bao nhiêu sức hấp dẫn. Tuy nhiên, Ninh Vi Nhân không hề quan tâm những điều này, cô đã hoàn toàn sa vào tình yêu hoàn mỹ mà Nhan Duệ tạo ra, quên đi tất cả những thứ khác.

Cô là như thế, toàn tâm toàn ý tin tưởng Nhan Duệ, tin tưởng lời anh nói với cô rằng sẽ không bao giờ rời xa cô nữa, tin tưởng anh sẽ trở thành một người chồng tốt, tin tưởng đến mức chưa từng cảm thấy hoài nghi. Bạn biết đấy, làm sao một cô gái từ nhỏ đến lớn sống trong môi trường không có tình yêu như cô lại có thể hoài nghi người đầu tiên nói rằng muốn yêu thương cô đây?

Chocolate béo ụt ịt sung sướng chạy tới, cọt cọt lui dưới chân Ninh Vi Nhân. Ninh Vi Nhân liền ôm nó lên, cưng nựng nó. Từ trên lầu, Nhan Duệ đi xuống, thấy chân cô không đi giày, lông mày liền nhíu lại: “Sao lại không đi giày?” Nói xong liền lấy một đôi dép nhung đi tới, cẩn thận đi vào chân giúp cô. Lúc anh sờ sờ vào đầu ngón chân cô, Ninh Vi Nhân cảm thấy buồn buồn ngura ngúra, bật cười khanh khách né tránh, lại bị anh lập tức bắt được.

Đi giày cho Ninh Vi Nhân xong, Nhan Duệ liền vuốt ve khuôn mặt nhợt nhạt của cô. Mặc dù đã điều dưỡng hai tháng, nhưng xem ra cô vẫn cực kỳ gầy yếu, cảm giác như chỉ cần một trận gió cũng có thể thổi bay cô đi: “Đói bụng chưa?”

Ninh Vi Nhân lắc đầu: “Em vừa ăn bánh ngọt rồi”. Kể từ ngày cô gả cho anh, tủ lạnh trong nhà lúc nào cũng chật ních, chất đầy trái cây cùng bánh ngọt. “Anh đói rồi à? Có cần em đi làm chút đồ ăn cho anh không?”

“Anh không đói, em đó, mặc nhiều đồ thêm một chút, tuy là đã bật điều hòa nhưng cửa sổ vẫn mở, có gió, cẩn thận kéo bị nhiễm lạnh.” Anh khẽ hôn lên môi cô, rồi ôm cô vào lòng, “Nên ngủ trưa rồi, nếu không buổi tối cùng anh một lát là lại buồn ngủ.”

Ninh Vi Nhân cười cười vui khuôn mặt nhỏ nhắn vào cổ anh, thành thực ngáp một cái, làn mi dài chớp chớp rồi từ từ khép lại. Nhan Duệ ngắm nhìn cô gái đang nhắm mắt rúc vào cổ mình, lòng mềm xuống. Hồi tâm, chuyện này dường như cũng không phải là chuyện gì quá khó sợ. Ngày đó ở phòng bệnh, ma xui quỷ khiến thế nào khiến anh đã nói ra những lời đó, khiến ngay chính bản thân anh cũng cảm thấy kinh hãi, nhưng đến bây giờ anh mới phát hiện, thật ra bản thân cũng không thấy hối hận. Cứ thế này yên yên ổn ổn sống qua ngày cũng chẳng có gì không tốt, vì vợ cố gắng làm việc nuôi gia đình, chờ đợi đứa bé ra đời... tất cả đều đẹp để biết bao. Từ trước đến nay, Nhan Duệ chưa từng nghĩ tới có ngày mình sẽ sống giống như một người bình thường thế này, anh vốn cho rằng bản thân sẽ sống phóng túng suốt cả đời.

Nhẹ nhàng đặt người phụ nữ trong ngực lên giường, bàn tay to với những khớp xương rõ ràng dịu dàng vuốt ve khuôn mặt mềm mại của cô. Từ sau khi sảy thai, Ninh Vi Nhân luôn đặc biệt dễ ngủ, dễ mệt mỏi, nhưng cô vẫn không làm khó anh, trước mặt anh lúc nào cũng chỉ mỉm cười. Nhan Duệ thả rằng cô tức giận, hận anh, hung hăng mắng anh, đánh anh còn hơn cô cứ luôn im lặng, giấu mọi chuyện ở trong lòng, không khóc cũng không ảm ỉ, cứ sống lặng lẽ như vậy.

Mấy ngày nay cô gầy đi rất nhiều, mặc dù đầu bếp đã đổi sang nấu cho cô mấy món tắm bổ nhưng hiệu quả chưa được bao nhiêu.

Ninh Vi Nhân ngủ thiếp đi.

Cô mơ thấy một giấc mơ kỳ lạ. Trong mơ, một bé trai còi trướng, mắt to, khuôn mặt nhỏ trắng nõn như trứng gà bóc, đang chu môi khóc gọi cô là mẹ.

Đứng khóc, đừng khóc nữa Để mẹ ôm con nha ...

Cô giang hai tay, liên tục quàng tay giống như muốn ôm thằng bé vào trong ngực, nhưng thằng bé cứ tiếp tục khóc, rồi từ từ, từ từ biến mất.

Ninh Vi Nhân mở mắt ra, lại phát hiện mình đang ôm chặt Nhan Duệ, không thấy đứa bé đâu cả.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Editor: Yankui

Hiện tại, cho dù mỗi ngày Nhan Duệ đều ở bên cạnh, nhưng Ninh Vi Nhân biết, có những thứ cô đã vĩnh viễn mất đi.

Đó là đứa con đầu tiên của cô, đứa con máu mủ ruột thịt của cô! Cô nhắm mắt lại, đã tỉnh cô không thể ngủ tiếp được nữa, nhưng Nhan Duệ đang ngồi ở bên giường cô, cô không muốn để anh phải lo lắng.

Khoảng nửa giờ sau, Nhan Duệ mới rời đi. Ninh Vi Nhân từ từ mở mắt ra. Ban đêm, cô liên tục bị mất ngủ, thậm chí tóc cô cũng bị rụng từng mảng từng mảng lớn, nhưng cô vẫn không muốn cho Nhan Duệ biết. Có anh luôn ở bên thế này, mỗi ngày trôi qua tưởng như rất hạnh phúc, nhưng sâu trong con người cô vẫn thấy thiếu đi cái gì đó.

Đứa trẻ non nớt yếu đuối ...

Đứa con của cô, máu mủ của cô, người thân của cô.

Ninh Vi Nhân từ từ ngồi dậy, vòng tay ôm lấy đầu gối, úp mặt xuống lặng lẽ khóc.

Nhan Duệ đang ở phòng bếp thử nấu đồ ăn, về khoản này anh hoàn toàn không am hiểu gì, đồ anh làm ra, Chocolate cũng không thêm ngửi qua lấy một cái, nhưng hôm nay đầu bếp trong nhà xin nghỉ, anh chỉ có hai lựa chọn, hoặc là gọi đồ ăn sẵn mua bên ngoài, hoặc là tự mình làm. Tất nhiên Nhan Duệ không thể để Ninh Vi Nhân làm được, đừng nói cô không thể, ngay cả cô có thể thì anh cũng không để cô làm.

Đang lúc bị la liệt các loại gia vị làm cho luống cuống tay chân, chuông điện thoại chợt vang lên. Anh rào bước, thở phào, tắt bếp, xoa xoa tay lên tạp dề, nhận điện thoại: “Alô?”

Người ở đầu dây bên kia rõ ràng là ngạc nhiên đến ngẩn người, cho đến khi Nhan Duệ hết kiên nhẫn hỏi lại mới giật mình nói: “Duệ?! Duệ, anh ở nhà sao?!”

Nhan Duệ bị giọng nói sắc bén của cô gái đầu bên kia làm cho sợ hết hồn, lông mày đẹp không khỏi nhíu chặt lại, “Cô là ai?”

Cô gái rõ ràng bị nghẹn lại một chút, cười khan một tiếng: “Em là Sandy đây, anh không nhớ em sao?”

Sandy? Lại là một lá cây cộng hành nào đây? Nhan Duệ nheo mắt lại: “Có chuyện gì cứ nói.”

“Duệ, Duệ anh ra ngoài chơi đi? Lâu lắm rồi em không gặp anh, báo chí đều đưa tin anh đã hồi tâm rồi, là thật hay giả đấy? Nhất định là giả! Hay là chúng ta gặp nhau được không? Nhân tiện “giao lưu” tìm hiểu lẫn nhau một chút.”

Nhan Duệ dập điện thoại đánh rụp, nhưng mấy giây sau tiếng chuông điện thoại lại vang lên, anh cau có bực bội rút luôn dây điện thoại ra, rốt cuộc cũng được yên tĩnh.

Sau đó, anh quay lại nhà bếp tiếp tục tra tấn bản thân.

Ba giờ sau, Ninh Vi Nhân đi xuống. Trên bàn đã bày biện xong thức ăn trông khá ngon mắt, Nhan Duệ đang ra sức kéo kéo đẩy đẩy cây lau nhà ở trong bếp. Chocolate chạy tới, không ngừng cọ cọ vào chân cô, Ninh Vi Nhân mỉm cười ôm nó, ngạc nhiên hỏi: “Những thức ăn này ...”

Nhan Duệ mặt dày nói: “Ừ, là anh làm.”

Ninh Vi Nhân kinh ngạc, ôm Chocolate ngồi vào bàn ăn, gấp thử một đĩa thức ăn đưa vào miệng, sau đó bật cười. Nhan Duệ then quá hóa giận: “Em cười cái gì?”

Dù sao cũng là chồng mình, vẫn nên nể mặt anh thì hơn, Ninh Vi Nhân lắc đầu: “Không có gì, ăn rất ngon.”

Cô dịu dàng cười thấy Nhan Duệ vẫn còn đang xấu hổ. Anh thật đúng là không thích hợp ở nhà bếp, làm suốt hai giờ, đến rán trứng cũng không làm tốt

được, chắc chắn là gọi điện thoại mua đồ ăn bên ngoài. Ninh Vi Nhân rất kén ăn, chắc chắn đồ ăn đó không phải là anh làm.

Nhan Duệ hậm hực, cầm cây lau nhà đầy tới kéo lui, đem giặt qua loa xong liền đi tới ngồi xuống, nhéo tai Chocolate rồi lấy cho Ninh Vi Nhân bát canh: “Uống canh trước đi rồi ăn cơm.”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Edit: meoluoihanggu

Thời gian tốt đẹp luôn luôn ngắn ngủi. Rất nhanh, Nhan Duệ đã phải đi làm.

Ba mẹ, Nhan Tư Tư và Ninh Vi Nhân rất lo lắng, Nhan Duệ quen sống tự do, nếu mỗi ngày sáng chín chiều năm đi làm, xem báo cáo và ký văn kiện, việc chưa xong lại còn phải đi xã giao tiếp... Anh chịu được sao? Nhưng Nhan Duệ rất vui vẻ, cho dù anh thích tự do, nhưng anh rất thông minh, lúc học đại học, một tháng có mấy tiết, thành tích của anh vĩnh viễn dẫn đầu, trên thế giới luôn có những nhóm người như vậy, cả đời thuận buồm xuôi gió, mọi mặt đều ưu tú làm người ta phải ghen tị.

Mà Nhan Duệ chính là người nổi bật như vậy.

Cho nên nửa tháng sau, mọi người rốt cuộc có thể yên lòng, Nhan Duệ không chỉ không thích ứng, mà còn như cá gặp nước, anh là người như thế vô luận ở đâu cũng có thể sống được, làm cái gì cũng dễ dàng, không gặp thách thức không gặp khó khăn, mọi thứ đều dễ như trở bàn tay, có gì có thể làm khó được anh được sao?

Hiện tại thân thể Ninh Vi Nhân đã khá hơn, liền theo Nhan Duệ đi xã giao, là người thừa kế của nhà họ Nhan, chuyện anh cần làm thật sự quá nhiều, tham gia tiệc rượu nhiều không đếm xuể, đây là lần đầu tiên hai vợ chồng cùng nhau xuất hiện ở nơi công cộng, báo chí đăng liên tiếp mấy ngày trên trang đầu, chiếm không ít trang báo, còn khoa trương dùng tiêu đề chấn động Ninh đại tiểu thư thu phục được lãng tử đào hoa.

Cuộc sống như vậy, cũng không có gì không tốt. Ninh Vi Nhân cũng dần dần bớt đau đớn vì mất đi đứa bé. Cuộc sống bây giờ của cô, có ba mẹ chồng thương, chồng dịu dàng quan tâm, có em chồng làm bạn... Chỉ cần có đứa bé nữa, cuộc đời cô sẽ hoàn toàn hạnh phúc.

Nhưng mọi việc làm sao có thể tính toán trước được chứ?

Làm tổng giám đốc ở công ty nhà họ Nhan, mỗi ngày Nhan Duệ đi làm đều sáng chín chiều năm, rốt cuộc vẫn không chịu nổi cô đơn và bị tung ra tin tức có quan hệ bất chính.

Thư ký trong công ty là con gái, dáng dấp rất đẹp, đôi môi quyến rũ, xinh đẹp vô cùng. Ngày thứ nhất nhìn thấy Nhan Duệ liền có ý định quyến rũ, gả cho anh khẳng định là không thể, nếu lọt vào mắt của Nhan Duệ cho dù là một đoạn tình cảm ngắn ngủi, cô có thể lấy được rất nhiều, cả đời không lo ăn mặc. Nhan Duệ rất hào phóng với người phụ nữ của mình, tuyệt đối không bạc đãi.

Lúc Ninh Vi Nhân biết được tin tức này, đã là nửa tháng sau, nếu như không phải con chó nhỏ mang đến, cô có thể sẽ không hay biết gì. Mọi người ai cũng biết, chỉ có cô là người biết cuối cùng.

Để bày tỏ rằng mình hối hận, Nhan Duệ lập tức chia tay với người phụ nữ kia, đưa một trăm vạn phí chia tay, để vào bên trong đồ trang sức rồi đưa cho cô ta, người phụ nữ kia kiểm được lời.

Nhưng cô ta không nghĩ tới chính mình bị xa thải, người phụ nữ này lựa chọn tham gia chương trình truyền hình, nói Nhan Duệ lúc ấy theo đuổi cô ta như thế nào, oán trách vợ ở nhà cứng nhắc và đánh người ra làm sao... Ăn nói dối trắng thay đen, chính mình chủ động quyến rũ Nhan Duệ đều không nhắc đến. Trong lúc vô tình thấy chương trình này Nhan Duệ giận tím mặt, muốn giết đám truyền thông kia, người phụ nữ kia cũng không còn xuất đầu lộ diện nữa.

Ninh Vi Nhân cảm thấy mệt mỏi, nhưng Nhan Duệ ôm cô rồi dụ dỗ, nói đây là lần cuối cùng, sẽ không có... lần sau nữa. Cô không phải là đứa trẻ, cô cũng hiểu đã có lần một thì sẽ có lần hai, quả nhiên, trong suốt ba năm, anh lại một lần một lần mắc phải, nhưng cô chỉ có thể tha thứ. Cô cũng muốn ôn ào, cũng muốn khóc, nhưng phải làm như thế nào đây? Cô là đại tiểu thư nhà họ Ninh, là thiếu phu nhân nhà họ Nhan, không biết có bao nhiêu người đang chờ để chế giễu cô, chờ cô trở thành người phụ nữ bị vứt bỏ. Cô không thể khóc không thể ảm đạm thậm chí không thể ra vẻ đau lòng, còn phải đứng trước mặt người ngoài biểu hiện tình cảm gắn bó như keo sơn với Nhan Duệ.

Ở trung với Nhan Duệ từ năm mười tám tuổi cho đến tận bây giờ, Ninh Vi Nhân không thể chịu đựng được nữa, trái tim cô đau đớn, không cách nào có thể hô hấp, cô thật sự không hiểu, bọn họ kết hôn đã năm năm, trong suốt năm năm này, anh chưa bao giờ ngừng trêu hoa ghẹo nguyệt ở bên ngoài, chẳng qua là cô không biết thôi, anh nghĩ trái tim cô làm bằng sắt sao, cô không thể chịu nổi anh cứ nói dối cô một lần lại một lần nữa?

Ninh Vi Nhân không chịu chấp nhận, cô không chịu tin tưởng người đàn ông mà cô gả thật ra chính là người cặn bã. Nhan Duệ chỗ nào cũng tốt, ngoại

trừ tình cảm. Cô cái gì cũng có thể chịu đựng được, duy nhất chỉ có cái này là không chịu nổi. Cô không dám tưởng tượng trước kia mẹ cô tại sao lại chịu đựng được, ở bên ngoài cha có rất nhiều phụ nữ, nhiều năm như vậy tại sao mẹ có thể làm như không thấy được chứ?

Từ lúc cô gả cho anh đến nay, Ninh Vi Nhân sắp đi đến giới hạn cuối cùng. Nhưng Nhan Duệ thì rất chắc chắn, đây thật sự là lần cuối cùng, sẽ không có lần sau nữa, cô vẫn còn tin anh.

Cô tự nói với chính mình, cô chịu đựng đủ rồi, nếu như anh thật sự có lần sau... Cô sẽ thật sự điên mất.

Đêm hôm đó, cô dựa vào trong ngực Nhan Duệ, ngực của anh ấm áp như vậy, tay của anh dày và rộng là người có thể tin tưởng được, nhưng những việc anh làm khiến người ta đau lòng và thất vọng.

Nhan Duệ nói: Vi Nhân, cảm ơn em

Cảm ơn em cái gì đây? Cảm ơn em đã giúp anh giải quyết những người phụ nữ kia, để cho anh đi chơi không có chút buồn phiền nào, cảm ơn em đã tha thứ cho anh một lần lại một lần, cam tâm tình nguyện bị anh lừa gạt sao?

Ninh Vi Nhân không muốn nói chuyện, cô thật sự quá mệt mỏi. Nằm trong ngực Nhan Duệ, trong phòng ngủ tối tăm không có ánh sáng, cô nói: Nhan Duệ, đây thật sự là lần cuối cùng, nếu như có lần sau...

Lời còn chưa dứt, Nhan Duệ liền vội phản bác: Không có, sẽ không có lần sau.

Cô tin tưởng anh nhiều lần như vậy, lần này sẽ là lần cuối cùng.

Ai cũng biết lần này Ninh Vi Nhân quyết tâm bao nhiêu, bao gồm Nhan Tư Tư, bao gồm Nhan Duệ, bao gồm tất cả mọi người.

Cô rất chú trọng vào cuộc hôn nhân này, cô sẽ không để trái tim mình bị chà đạp nhiều lần. Nhan Duệ rất rõ ràng, mặc kệ như thế nào, anh không thể rời bỏ Ninh Vi Nhân, anh thậm chí yêu cô, chẳng qua tình yêu của anh dành cho cô không thể cao hơn tự do và khát vọng theo đuổi phụ nữ. Bọn họ kết hôn năm năm, tính cách đối phương đã sớm hiểu rõ, anh biết mình làm tổn thương cô nhiều, cũng biết cách làm cô mềm lòng và tha thứ cho anh.

Đúng vậy cô thương anh, cho nên sẽ mềm lòng. Ninh Vi Nhân đã trải qua đủ kiểu đau lòng, đã sớm luyện ra kim cương bất hoại, lì lợm, bách độc bất xâm, tất cả mọi người đều hiểu tại sao cô lại chịu đựng như vậy, vì cô yêu Nhan Duệ, cho nên cô ngấm ngấm chịu đựng Nhan Duệ càn rỡ, chịu đựng anh luôn miệng nói sẽ không tái phạm, nhưng sẽ lại tái phạm một lần nữa.

Có lẽ ngay cả chính Ninh Vi Nhân cũng không biết một lần quyết tâm sẽ khắc sâu như thế nào.

Cô ôm chặt Nhan Duệ, vành mắt khô khốc, không khóc nổi. Lúc bảy tuổi cô muốn ôm mẹ, bị bà hung hăng đẩy ra, Ninh Vi Nhân không bao giờ... khóc nữa. Lúc cô ba tuổi, mỗi lần nhìn thấy cha mẹ liền nấn nỉ muốn bọn họ ôm, nhưng bọn họ đều không chịu để ý đến cô, cô cũng không từ bỏ, cho đến bốn năm sau, một lần cuối cùng bị mẹ hung hăng đẩy ra, Ninh Vi Nhân tự giam mình trong phòng khóc khàn cả giọng, từ đó về sau, không còn nhìn thấy cha mẹ là muốn đưa tay ra nữa, cũng không bao giờ chảy nước mắt nữa.

Cô cũng nhẫn tâm, nhưng điều kiện đầu tiên đó là cô không thể chịu đựng được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Edit: meoluoihangmu

Từ bữa tiệc trở về nhà, thể xác và tinh thần Ninh Vi Nhân đều mệt mỏi. Cô đi vào nhà để túi dự tiệc xuống, lại nhìn thấy Chocolate đang vùi đầu dưới chân cầu thang. Năm năm, nó từ chú chó nhỏ giờ đã trở nên to lớn, nhưng đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy nó đáng thương như vậy, Chocolate bị cô cứng chiều đến mức coi trời bằng vung.

Nhìn thấy Ninh Vi Nhân quay trở về, Chocolate kích động nhào đến, kêu gâu gâu cắn vạt áo cô kéo cô đi lên lầu, Ninh Vi Nhân vội vàng bước đuổi theo nó, nhưng cô đang mặc lễ phục dạ hội, sẽ bị nó kéo rách mất.

Càng đến gần phòng ngủ, cô càng lo lắng. Cô bắt đầu cảm thấy sợ, muốn xoay người bỏ chạy. Chocolate vẫn kêu như cũ, âm thanh rất nhỏ, giống như là tiếng nước nổ. Ninh Vi Nhân nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ, cả đời cô sẽ không thể quên được hình ảnh này, cô sống hai mươi mấy năm, ghê tởm nhất chính là một màn này.

Cô lẳng lặng đứng dựa vào cạnh cửa, người phụ nữ kia nhìn thấy cô, lại không nhắc Nhan Duệ, mà ôm chặt đầu vai anh, hai chân ôm chặt hông anh để tỏ rõ uy lực của bản thân, Ninh Vi Nhân có một loại xúc động muốn nôn mửa. Cô giơ tay lên, giữ vững phong độ tiểu thư khuê các, nhẹ nhàng gõ cửa. Nhan Duệ chột quay đầu lại, nhìn thấy cô, trên mặt hiện lên hàng loạt vẻ mặt: Áy náy, kinh ngạc, chột dạ... Mỗi lần bị cô bắt được, anh cũng làm vẻ mặt

như vậy.

Cô nhắm mắt lại, xoay người rồi đi.

Nhan Duệ vội vàng mặc bộ áo quần áo ngủ trên đầu giường, nhấc chân đuổi theo cô, người phụ nữ sau lưng ôm lấy anh, giọng nói mềm mại: “Duệ~~~~~” mình là người phụ nữ đầu tiên anh mang về nhà, như vậy, ở trong lòng anh, mình đặc biệt phải không?

“Cút!” Nhan Duệ không kiên nhẫn đẩy tay người phụ nữ kia ra. “Khi tôi quay lại tôi không muốn nhìn thấy mặt cô, nếu không cô sẽ biết tay tôi.” Anh không quay đầu lại nói rồi chạy vội ra ngoài, để lại người phụ nữ sợ hãi ở trong phòng.

Anh tìm trong nhà nửa ngày không thấy Ninh Vi Nhân, anh cứ nghĩ cô ở trong thư phòng, nhưng không có, phòng bếp, phòng khách,... Cũng không có. Nhan Duệ cắn răng mặc quần áo ngủ đi ra khỏi phòng khách đi vào nhà kiếng trồng hoa, trong nhà kiếng ban đêm đều bật đèn, nhưng hôm nay lại tắt, Vi Nhân nhất định ở bên trong. Anh hào hứng chạy vào bên trong, đi được hai bước đột nhiên lại có dự cảm xấu, nhưng Nhan Duệ không có để ý, chỉ lắc đầu, đẩy cửa ra: “... Vi Nhân?”

Rất yên tĩnh, rất yên tĩnh.

Anh sờ soạng bật đèn, Ninh Vi Nhân đang ngồi trên ghế dài dựa lưng về phía cửa, sống lưng cô rất thẳng, cô mặc trên người lễ phục dạ hội màu tím, càng làm cho cơ thể cô thêm nhỏ bé, đường cong duyên dáng, mấy sợi tóc đen rơi xuống, càng tăng thêm phong tình.

“Vi Nhân...” Anh nhẹ giọng gọi tên cô, nhưng Ninh Vi Nhân không có bất kỳ phản ứng nào.

Nhan Duệ nhất thời luống cuống ---- cô chưa bao giờ không để ý đến anh, cho đến bây giờ cũng không có. Lo lắng lúc trước lại đến, anh nhìn không được ba bước cũng thành hai bước đứng trước mặt cô, lại ngăn cản cả người, mắt hoa đảo trùng lớn.

Cô đang khóc, Vi Nhân đang khóc!

Cô thật sự đang khóc, nhưng cô khóc không có âm thanh, mặt không chút thay đổi, nước mắt như những hạt châu rơi xuống. Kết hôn năm năm, Nhan Duệ chưa bao giờ thấy Ninh Vi Nhân khóc, cho đến bây giờ cũng không có. Anh hoảng hốt vội vàng lấy tay lau nước mắt cho cô, Ninh Vi Nhân không nhúc nhích, mặc kệ anh lau như thế nào, nước mắt sẽ lại tiếp tục chảy, giống như muốn đem mình khóc khô.

Ninh Vi Nhân từ từ ngã sang bên cạnh, đầu dựa vào tường, nước mắt trong suốt từ khóe mắt cô rơi xuống, Nhan Duệ hoảng hốt, ôm cô nhẹ giọng dụ dỗ, những lời ngon tiếng ngọt kia Ninh Vi Nhân không muốn nghe. Cô lặng lẽ chảy nước mắt, nhẹ giọng hỏi: “Tại sao?”

“Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?” Ninh Vi Nhân tiếp tục hỏi, giọng nói bình tĩnh giống như không có một chút tình cảm. “Một lần lại một lần, Nhan Duệ, anh cho rằng tôi là cái gì? Tôi là kim loại sao? Anh nghĩ chúng ta sẽ không ly hôn, cho nên anh mới lừa gạt tôi sao? Nhan Duệ, Nhan Duệ... Tại sao?”

Anh há miệng, á khẩu không trả lời được.

Ninh Vi Nhân nhắm mắt, khóe miệng nở nụ cười giễu cợt: “Do tôi quá ngu ngốc, cho nên mới tin tưởng lời anh nói... Thật là nực cười. Tôi nghĩ rằng tôi chịu đựng, thì anh sẽ biết điều. Anh ở bên ngoài làm cái gì, tôi cũng nhắm mắt mở cho qua, nhưng hôm nay anh lại đem người mang về nhà, ở trong phòng ngủ của chúng ta, ở trên giường của chúng ta... Nhan Duệ, anh được lắm.”

Lúc cô nói những lời này, nước mắt không ngừng rơi xuống: “Nhan Duệ à Nhan Duệ... Tôi đã làm gì, mà anh lừa gạt tôi như thế? Một lần lại một lần một lần cuối cùng... Tại sao tôi lại đi tin anh chứ?” Cô giống như đang hỏi anh, lại càng giống như đang tự hỏi chính mình.

Nhan Duệ nói không ra lời, chỉ nắm tay Ninh Vi Nhân thật chặt, không để cho cô đi.

Cô khóc thật lâu, thật lâu thật lâu,.. Từ trời tối, cho đến sáng ngày thứ hai cũng không có ngừng. Không thể tin nổi con người có thể chảy nhiều nước mắt như vậy, mỗi một giọt, mỗi một giọt giống như dao găm sắc bén, đâm vào trong lòng Nhan Duệ. Anh không dám buông tay, cũng không dám chớp mắt, anh cũng không dám lên tiếng, không dám khuyên cô, không dám ôm cô, Ninh Vi Nhân không còn nói chuyện, nhưng nước mắt thủy chung vẫn rơi không ngừng.

Cô vẫn khóc, vẫn khóc, ánh mắt cô sưng đỏ, hiện ra tia máu, giống như muốn đem mình khóc mù. Cô không từ chối Nhan Duệ đến gần, nhưng cũng không chấp nhận, ngồi trên ghế dài, dựa vào tường, không ngừng khóc.

Đau.

Đau xé gan xé ruột.

Ninh Vi Nhân không biết cô kiên trì năm năm để làm gì. Cô cố chấp phải có được, thật sự là của cô sao? Còn nói... Cô vẫn luôn theo đuổi, nhưng thật ra có xứng đáng để cô theo đuổi không?

“Vi Nhân, Vi Nhân... Đừng khóc, em đừng khóc có được không?” Nhan Duệ không dám động vào cô, sốt ruột vô cùng, nhưng không dám động, cũng không dám rời cô nửa bước. Những lời xin lỗi của anh, cô cũng không để ý đến nữa, không chịu nghe anh quay vào trong nhà. Thật may trong nhà kiếng nhiệt độ không đổi, không tính là lạnh. Cho dù như vậy, nhưng khi anh cầm bàn tay nhỏ bé của cô vẫn cảm thấy lạnh như băng: “Vi Nhân... Anh xin em, em đừng khóc nữa có được không?”

Thật là khổ... Số cô thật là khổ... Ninh Vi Nhân ngo ngác nhìn về phương xa, ánh mắt xuyên thấu qua mắt Nhan Duệ, không có tiêu cự, không có tình cảm

Cô sẽ khóc chết, cô nhất định sẽ khóc đến chết mất.

Nhan Duệ tin tưởng ý nghĩ này, anh một lần lại một lần thừa nhận sai lầm của mình, cam kết không bao giờ... tái phạm nữa, thậm chí còn thề độc, nhưng Ninh Vi Nhân không có một chút phản ứng, thậm chí liếc mắt nhìn anh cũng lười.

Suốt một ngày hai đêm, đến sáng ngày thứ hai, Ninh Vi Nhân không chịu được nữa, hôn mê bất tỉnh. Nhan Duệ ôm cô vào trong ngực, trái tim đau đớn, đau đớn đến mức anh không có cách nào hô hấp.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Edit: meoluoihanngu

Hình như tôi mơ một giấc mơ rất dài rất dài.

Giấc mơ về hai mươi mấy năm qua, nhưng cuối cùng mơ về năm năm đau lòng nhất.

Trong mơ là những người mà tôi yêu. Cha, mẹ... Còn có anh. Bọn họ đứng ở phía trước tôi, tôi chỉ cần đưa tay liền có thể với tới được, nhưng tôi đuổi theo lại đuổi theo, làm thế nào cũng không đuổi kịp.

Không có ai yêu tôi.

Giấc mơ này rất dài, tôi ngay cả khóc cũng quên. Tôi nhìn thấy cha đứng ở trước mặt tôi, mặt không thay đổi dặt tay tôi, mang tôi đi lên thăm đồ, lạnh như băng giống như đất một con chó.

Tôi nhìn thấy mẹ ưu nhã ngồi trên ghế salon sửa móng tay, nâng mắt lên nhìn tôi, nói: Đừng làm cho nhà họ Ninh mất thể diện.

Tôi còn thấy Nhan Duệ, anh ôm rất nhiều phụ nữ, anh hôn các cô ấy, cùng các cô ấy ở trên giường tôi mây mưa, sau đó ôm tôi dụ dỗ. Giọng nói của anh rất dễ nghe, trầm thấp, và rất dịu dàng. Anh nói anh yêu tôi, anh nói anh không thật lòng với những người phụ nữ kia, anh nói trong lòng anh chỉ có mình tôi, anh nói anh sẽ không bao giờ... tái phạm nữa.

Tôi lại nhìn thấy một đứa bé nhỏ, bé duỗi tay đòi tôi ôm, khanh khách cười, bò loạn khắp nơi. Tôi rất muốn ôm bé, hôn bé, đó là đứa bé của tôi, là cốt nhục duy nhất của tôi, tôi chưa có mà đã mất đi người thân duy nhất.

Kiên trì lâu như vậy... Tôi nhận được cái gì chứ?

Con ác mộng này kéo dài quá lâu, tôi muốn tỉnh táo lại, tôi không thể đắm chìm vào nó hơn nữa.

Tại sao trên đời này lại có người trăm phương ngàn kế muốn có được hạnh phúc, cuối cùng nhận được cái gì chứ? Tại sao có người bạc tình bạc nghĩa thay lòng đổi dạ, ăn nói lung tung như vậy? Tôi không hiểu, tôi thật sự không hiểu.

Thật sự tôi không hiểu. Nhưng mà, có lẽ tôi cũng không cần hiểu. Sẽ có một con đường mà tôi đi không phải nhìn thấy những con ác mộng dày vò này nữa, nhưng tôi lại ngại đoạn đường ấy vắng lặng tôi không muốn đi, không có chỗ nào có thể đi.

Người ngu ngốc phải bị thương tích đầy mình mới biết được sai lầm của mình, cũng chỉ có người ngu ngốc mới không tin người đi trước chỉ bảo.

Mà tôi lại chính là người ngu ngốc kia.

OOXXOOXXOOXXOOXXOOXX tôi là đường phân cách OOXXOOXXOOXXOOXX

Lần này Nhan Duệ thật sự hoảng sợ.

Anh ngồi bên cạnh giường bệnh, cầm tay Ninh Vi Nhân không chịu buông ra, trong lòng vừa kích động vừa hối hận. Mỗi một lần ôm người phụ nữ khác, anh cũng sẽ hối hận, nhưng chưa từng hối hận như bây giờ.

“Vi Nhân, Vi Nhân...” mỗi một lần anh kêu tên cô, đều nắm tay hôn lên bàn tay cô, nhưng Ninh Vi Nhân không có mở mắt. Nhan Duệ ở bên tai cô áy náy nói và hứa hẹn, cô cũng không có nghe được, nếu như nghe được, cũng sẽ không tin nữa.

Nhưng cô ngủ cũng không lâu, khoảng bảy tám giờ sau liền tỉnh. Cô vừa tỉnh, Nhan Duệ nằm ở mép giường cũng mở mắt ra, thấy cô nhìn mình, anh lập tức nắm chặt tay cô: “Vi Nhân, Vi Nhân em tỉnh rồi? Anh đảm bảo, đây thật sự là lần cuối cùng, anh đảm bảo!” Anh giờ tay lên thềm, sau đó run rẩy ôm lấy thân thể mảnh khảnh của Ninh Vi Nhân, nước mắt tí tách rơi xuống, rơi vào bộ đồng phục bệnh nhân màu trắng của cô.

Anh hồi hận... Thật sự hồi hận! Cuộc đời Nhan Duệ nói qua rất nhiều lời ngon tiếng ngọt với không biết bao nhiêu người phụ nữ, nhận được ba chữ anh nói “Thích em” cũng có khối người, nhưng người duy nhất anh nói ra “Anh yêu em”, cũng chỉ có mình Ninh Vi Nhân. Nếu không phải Ninh Vi Nhân té xỉu, nếu như không phải cô khóc đến tuyệt vọng, anh có lẽ sẽ tiếp tục ngu xuẩn như trước.

Ninh Vi Nhân im lặng tùy anh ôm, không từ chối, nhưng cũng không phối hợp, một câu cũng không nói.

“Vi Nhân, em đừng ly hôn với anh, ngàn vạn lần không nên ly hôn với anh, cho anh thêm một cơ hội cuối cùng, anh đảm bảo không bao giờ... sẽ làm em đau lòng nữa, cho anh thêm một cơ hội nữa có được không?” Anh cầm tay cô, giọng nói cầu xin, nghẹn ngào: “Chúng ta có đứa bé, chúng ta sẽ không tách ra sẽ không ly hôn được không?”

Cô nhìn anh, từ từ đem tay mình rút về, môi không có chút huyết sắc nào – giống như bình thường nói với anh. “Ừ.”

Nhan Duệ chỉ lo vui vẻ, lại quên hỏi cô, “Ừ” là đáp ứng cho anh một cơ hội nữa, hay là đồng ý không ly hôn. Anh hưng phấn ôm chặt Ninh Vi Nhân, cô im lặng đem mặt vùi vào bả vai anh, nhẹ giọng thì thầm: “Không ly hôn, không ly hôn...” Mẹ sẽ không đồng ý, cha cũng sẽ không đồng ý, xã hội thượng lưu, có mấy người có thể thật lòng ở bên cạnh một người phụ nữ đến già được chứ? Là mình yêu cầu quá cao.

Cô cứ nói một lần lại một lần, giống như là nói cho anh nghe, cũng giống như là đang nói cho chính mình nghe.

Xã hội thượng lưu không có yêu, không có yêu, sẽ vui vẻ hơn.

Ninh Vi Nhân nhớ lại lời mẹ nói trước khi lấy chồng, bỗng dưng cười. Đến bây giờ cô mới hiểu được lời này chứ? Mẹ nói đúng, đừng mộng tưởng hảo huyền, sẽ không đau khổ.

Giờ phút này, nghe giọng nói dịu dàng của Nhan Duệ, tim cô không còn cảm giác, anh xin lỗi anh hồi hận anh hứa hẹn... Cũng không ảnh hưởng đến cô, nước mắt của anh cũng không làm cô đau lòng. “Nhan Duệ, tôi mang thai có phải không?”

Anh ôm cô gật đầu: “Đúng, chúng ta có đứa bé, đứa bé của chúng ta đã quay lại.”

Ninh Vi Nhân cúi đầu suy nghĩ một chút, nói: “Anh giúp tôi gọi bác sĩ đến, tôi có một số việc muốn hỏi bác sĩ. Sau đó anh đi về nhà đi, quần áo trên người anh nên thay đi, bị người khác nhìn thấy không được.”

Yêu cầu của cô Nhan Duệ dĩ nhiên làm theo, Ninh Vi Nhân nhìn bóng lưng anh rời đi, ánh mắt nhàn nhạt, từ từ âm trầm, giống như không có màu sắc. Cô dịu dàng vuốt bụng mình, đứa nhỏ đã quay lại... Đây mới là cốt nhục của cô, là người thân của cô, là người mang lại ấm áp và hạnh phúc cho cô, những người khác, đều không phải.

Bác sĩ và Nhan Duệ cùng nhau đi vào, Ninh Vi Nhân bảo Nhan Duệ về nhà, cô hỏi bác sĩ mấy vấn đề, bác sĩ đều trả lời đầy đủ. Đây là phòng bệnh VIP, nhìn thái độ của viện trưởng cũng biết người phụ nữ này không phải là người bình thường, ông nào dám chậm trễ, Ninh Vi Nhân hỏi cái gì, ông liền thành thật trả lời, cũng dặn dò cô tốt nhất nên điều dưỡng thân thể, nếu không lúc sinh sẽ rất nguy hiểm. Ninh Vi Nhân đồng ý.

Biết Ninh Vi Nhân mang thai, bố mẹ chồng và Nhan Tư Tư rất vui vẻ, đã sớm chuẩn bị xong đồ chơi giường nhỏ và quần áo của đứa nhỏ, sau khi Ninh Vi Nhân hồi phục liền xuất viện, mới phát hiện Nhan Duệ mang cô về nhà, không phải là biệt thự trước kia, mà đến một ngôi nhà ở gần nội thành, cách bệnh viện rất gần, giao thông cũng dễ dàng, bên trong trang hoàng rực rỡ. Ninh Vi Nhân biết anh muốn để cô quên đi cảnh anh và người phụ nữ khác mây mưa trên giường cho nên mới đổi chỗ ở, nhưng cô không hỏi cái gì, giống như tự nhiên không phát sinh chuyện gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44

Editor: Yankui

Nhìn vào giường lớn trong phòng ngủ, Nhan Duệ nhíu mày, trong lòng có chút hốt hoảng. Anh vội đi tới chỗ tủ quần áo, mở ra nhìn, thấy bên trong không có bất cứ đồ gì của mình, liền hấp tấp vừa định đi tìm Ninh Vi Nhân, xoay người lại đã nhìn thấy cô đang đứng ở cửa phòng, cau mày hỏi anh: “Anh ở đây làm gì?”

“Đây là phòng ngủ của chúng ta, anh tất nhiên là phải ở đây rồi.” Nhan Duệ đi tới định dìu cô đến bên giường, lại bị Ninh Vi Nhân như có như không né tránh. “Vi Nhân, quần áo của anh đâu, sao không treo vào đây? Sao đồ đạc đều chưa dọn dẹp à?”

Ninh Vi Nhân nhẹ nhàng vén chăn mỏng lên, mỉm cười hướng về phía anh: “Dọn dẹp rồi, tất cả đều đặt ở trong phòng anh rồi.” Vừa nói vừa cầm lược lên chải đầu, Chocolate chạy vào, cô dịu dàng xoa xoa cái đầu đầy lông của nó, ý bảo nó nằm xuống cái đệm. Chocolate ngoan ngoãn liếm liếm ngon tay Ninh Vi Nhân, theo chỉ thị của cô liền nằm xuống.

“Vi Nhân?”

“Phòng của anh ở ngay bên cạnh.” Cô ngước mắt lên, thu lại bàn tay đang vuốt ve Chocolate, mười ngón tay thon đặt lên đầu gối, sắc mặt dung hòa, giọng tay nhắc chân đều tào nhả, cao quý mang khí chất của người danh môn khuê tú. “Em cảm thấy chúng ta không ở chung phòng thì tốt hơn. Hiện em đang mang thai, cũng không thể giúp anh vui vẻ, anh có thể tự tìm cách giải quyết, như vậy tốt cho em, cũng tốt cho con.”

“Anh không muốn.” Anh phát tay, xoay người vùng vằng như đứa trẻ con chạy qua phòng kẻ bên chuyển đồ đạc của mình qua, Ninh Vi Nhân không ngăn cản, chỉ nhẹ giọng nói: “Nếu anh nhất định chuyển vào phòng này thì em sẽ dọn sang phòng khác.”

“Vi Nhân!” Nhan Duệ luống cuống, vọt tới trước mặt cô cầm tay cô, “Anh thật sự biết sai rồi, em cho anh thêm một cơ hội, cho anh thêm một cơ hội nữa có được không?!”

Ninh Vi Nhân từ từ nắm lấy bàn tay đang đặt trên tay mình của anh, nhìn thẳng vào mắt anh và không hiểu: “Anh đang nói gì? Anh vốn chẳng làm gì có lỗi với em.” Thấy Nhan Duệ có vẻ còn muốn nói nữa, cô tiếp lời: “Đừng rồi, đừng quên tối nay là tiệc sinh nhật chúc thọ 70 tuổi của Ông Ngô, anh với em phải cùng tham gia, đến lúc phải đi chuẩn bị một chút rồi.” Nói xong, liền đứng dậy gọi điện thoại sai người mang lễ phục tới.

Nhan Duệ ngây ngốc nhìn cô, trong tiềm thức dấy lên dự cảm chẳng lành, nhưng anh cũng không nói ra được vấn đề nằm ở đâu. Vi Nhân không tức giận, nhưng cũng thêm đề ý đến anh, tại sao? Chẳng phải cô đã tha thứ cho anh sao? Rõ ràng cũng như bao nhiêu lần trước cô đã tha thứ cho anh, thế nhưng lần này Nhan Duệ cực cảm thấy có chỗ không đúng.

Vi không muốn làm Ninh Vi Nhân tức giận, anh đành ngoan ngoãn đi sang phòng thay quần áo. Cởi xuống bộ quần áo phóng túng thường ngày, thay sang lễ phục chỉnh tề càng làm cho Nhan Duệ trông vô cùng phong lưu, tuấn tú. Đôi mắt đào hoa đảo qua đảo lại một cái, sóng gió liền nổi lên câu đi hồn phách của các chị em. Ninh Vi Nhân kéo cánh tay anh, đối với ánh mắt hoặc tò mò dò xét, hoặc hâm mộ, hoặc ghen tỵ không có ý tốt của người khác cô đều làm như không thấy, trực tiếp cùng Nhan Duệ đi tới trước mặt Ông Ngô, đưa lên quà tặng mà Ba Nhan đã chuẩn bị, lại khéo léo nói mấy câu chúc mừng dễ nghe, Ông Ngô hài lòng cười ha hả, hướng về phía Nhan Duệ giọng nói tay cái lên: “Duệ Duệ, cháu cưới được vợ tốt đấy, rất tốt đấy!! Không giống lão già ta đây, sau bốn lần lấy vợ đến nay cũng chẳng còn bà nào ở lại bên cạnh!” Ông có bốn bà vợ chính thức, nhưng người thì chết, người thì bỏ đi, chẳng ai ở lại, thậm chí ngay cả một người nam không ra nam, nữ không ra nữ cũng chẳng có.

Ninh Vi Nhân đảo đôi mắt đẹp nhìn quanh, liền thấy không ít người nhà họ Ngô cùng nhìn chằm chằm về phía này, cười nói: “Bác Ngô nói thế chứ không có vợ thì càng lộ vẻ phong lưu tiêu sái, hơn nữa, bác Ngô trông còn vô cùng trẻ thế này, trông chẳng có vẻ gì là người già cả.”

Được người trẻ tuổi ca ngợi, Ông Ngô vui mừng ra mặt, “Biết tiến biết lùi, biết rõ đạo lý, lão già này chỉ tiếc lúc còn trẻ không gặp được người như cháu vậy! Cháu Duệ thật may mắn, thật may mắn!”

Nhan Duệ cũng mỉm cười, mắt đào hoa không tự chủ được nhìn về phía Ninh Vi Nhân. Nhưng cô không thêm chú ý đến anh, chỉ buông tay anh rồi kéo Ông Ngô đi tới ghế salon nói chuyện phiếm, trước khi đi còn dặn anh: “Anh đi ngồi một chút, hoặc đi ăn chút đồ, nhớ là đến màn khiêu vũ mở đầu thì nhảy cùng em, chứ đừng nhảy cùng các cô gái lộn xộn mà hỏng danh tiếng.” Nói xong liền xoay người rời đi, để lại Nhan Duệ cô đơn đứng một mình, cứng ngắc.

Không biết có bao nhiêu cô gái muốn làm quen với anh, Nhan Duệ dằng dấp anh tuần, nhìn là biết ngay con nhà đại phú đại quý, lại dịu dàng săn sóc đối với phụ nữ, là người tình trong mộng của biết bao cô gái. Hôm nay mặc dù là lễ chúc thọ của Ông Ngô, nhưng cũng có người muốn nhân cơ hội kiếm chàng rể quý, cho dù Nhan Duệ đã kết hôn, nhưng ai bảo làm Nhị phu nhân của nhà họ Nhan không tốt đây? Nhà họ Nhan sản nghiệp lớn như vậy, cho dù chỉ làm thê thiếp thì cái ăn cái mặc cả đời cũng không phải lo lắng rồi.

Nhưng Nhan Duệ chỉ liên tục uống rượu, anh nhử chặt lông mày, nhìn Ninh Vi Nhân vừa nói vừa cười với Ông Ngô, nhìn không ít người họ Ngô cứ lượn quanh bọn họ, trong lòng cảm thấy rất khó chịu. Đây không phải là lần đầu anh cùng Ninh Vi Nhân tham dự tiệc, nhưng lần này ... Làm sao lại khó chịu như vậy chứ? Chẳng lẽ là vì thái độ của Vi Nhân?!

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Editor: YanKui

Theo thông lệ, màn khiêu vũ mở đầu sẽ là Ông Ngô khiêu vũ cùng bạn nhảy, nhưng ông lấy lý do tuổi cao nên đã nhờ Nhan Duệ và Ninh Vi Nhân thay mình nhảy điệu mở đầu. Ninh Vi Nhân dĩ nhiên không muốn làm trái ý chủ bữa tiệc, đảo mắt một cái liền tìm thấy vị trí của Nhan Duệ. Cũng chẳng phải là cô và Nhan Duệ có tâm ý tương thông, càng không phải là cô luôn đề ý đến anh, tóm lại muốn biết vị trí của Nhan Duệ, đơn giản chỉ cần hướng đến nơi các cô gái đang xúm lại chỗ nào thì nhất định là anh đang ở đó.

Nhưng giữa chốn đông người như vậy nếu chủ động đi tới lại có chút ảnh hưởng đến thân phận, không biết có bao nhiêu con mắt vụng trộm đang chờ xem kịch hay ở đây. Trong cái vòng luẩn quẩn xã giao của giới thượng lưu này, đối với một cặp đôi thiếu đấng gia như cô và anh họ cũng chẳng có mấy cái nhìn thiện cảm. Nhan Duệ quá mức tự do phóng đãng, không thể lường trước được, còn Ninh Vi Nhân sau khi được gả vào nhà họ Nhan thì rất ít khi xuất hiện, không biết có mảnh khốc gì lợi hại mà lại vượt qua bao nhiêu tiểu thư để đứng giữa hai đại gia tộc Nhan – Ninh.

Ninh Vi Nhân từ từ đi qua chỗ người phục vụ cầm lên ly rượu đỏ, cũng không uống, chỉ nhẹ nhàng lắc qua lắc lại, trong nháy mắt Nhan Duệ dường như biết cô đang muốn tìm anh, thấy cô đang đứng ưu nhã giữa sàn nhảy giờ lên ly rượu, liền không nói câu nào, đẩy ra mấy cô gái trang điểm lộng lẫy xung quanh, chạy thẳng đến chỗ vợ mình.

Tay ôm vào vòng eo nhỏ nhắn uyển chuyển, nhắc ly rượu từ tay cô lên uống một hơi cạn sạch, sau đó đưa ly cho người phục vụ, Nhan Duệ phàn nàn như trẻ con: “Ông Ngô cũng quá hẹp hòi rồi, đem loại rượu thể này đến đãi ta.” Thấy Ninh Vi Nhân như có như không nhìn mình cười, lập tức trong lòng trống rỗng, lúc trước anh phóng túng khắp nơi, rượu ngon gái đẹp đều thử qua không ít, rượu này trong mắt người thường coi như là cực phẩm nhưng với anh thì cũng chẳng khác gì nước đá nguội. Vừa định giải thích với cô, Ninh Vi Nhân đã chủ động chuyển đề tài trước: “Nhảy đi, nhảy xong anh qua nói vài câu với Ông Ngô, sẽ tốt trong việc giao tế sau này của anh.”

Từ trước đến nay Nhan Duệ vốn không thích những thứ lễ nghi phiền phức kiểu này, cau mặt nói: “Nhất định phải đi à?”

“Anh không muốn đi cũng không sao, tùy anh thôi.” Ninh Vi Nhân mang theo nụ cười hoàn mỹ, tay chân mềm mại, phong cách ưu nhã, tướng mạo xinh đẹp ... cùng anh bước những bước nhảy đẹp mắt trên sàn khiêu vũ làm những người đang đợi xung quanh ngáy ngẩn cả người.

“Vi Nhân, anh không có nói là không đi, anh đi, tất nhiên sẽ đi.” Nhan Duệ thấy cô mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng liền vội vàng đồng ý, bàn tay siết vòng eo mảnh khảnh của cô, anh mất sáng quắc đột nhiên liếc thấy ánh mắt si mê của bao nhiêu đàn ông xung quanh, mắt đảo hoa lại nhìn vào mặt Ninh Vi Nhân, anh luôn biết cô rất đẹp, nhưng chưa lúc nào thấy cô đẹp tới mức kinh tâm động phách như lúc này. Lông mày như trăng lưỡi liềm, mắt hạnh nhân, mũi tinh xảo, môi hồng nhuận, ngũ quan đều vô cùng đẹp đẽ. Trước kia, anh từng có vô số mỹ nhân, nhưng không ai có thể đẹp được như cô. Ninh Vi Nhân không chỉ đẹp ở hình dáng bên ngoài, hơn nữa ở cô còn toát ra vẻ thanh nhã cao quý, đây là thứ mà các cô gái bình thường không thể bắt chước được. Khí chất hơn người khiến vẻ đẹp của cô càng tăng thêm mấy phần, làm cô đặc biệt nổi bật, cho dù cô chen chúc giữa đám đông thì cũng chỉ cần liếc nhìn là nhận ra cô.

“Vậy thì tốt.” Cô không nói thêm gì nữa, đợi bài nhảy gần hết mới dặn dò thêm: “Nếu như anh còn muốn khiêu vũ nữa, nhớ để ý khoảng cách an toàn, ở đây có rất nhiều ký giả trà trộn vào, chỉ một câu nói lỡ miệng là phiền phức sẽ kéo đến, tự anh chú ý một chút là được.” Vừa dứt lời, nhạc cũng ngưng lại, Ninh Vi Nhân khéo léo đẩy Nhan Duệ ra mà không lưu lại dấu vết gì, khiến trong mắt người ngoài vẫn chỉ thấy đây quả là một cặp trời sinh, thật xứng đôi vừa lứa.

Cô xoay người muốn tìm chỗ nghỉ ngơi một lát, dù sao bây giờ thân thể cũng không phải của một mình cô, cô không tự chăm sóc mình còn đợi ai chăm sóc? Nhưng vừa đi được mấy bước, một người đàn ông cao lớn liền đứng chắn trước mặt: “Nhan phu nhân, không biết có nề mặt nhảy cùng tôi một bài không?”

Người đàn ông đứng ngược sáng ánh đèn, Ninh Vi Nhân không thấy rõ diện mạo của anh ta, chỉ cảm thấy một luồng hơi thở nguy hiểm phả vào người cô. Cô không thích người như vậy, liền lùi về phía sau một bước, không ngờ người đàn ông lại ngang nhiên tiến tiếp về phía cô, như thể nếu không mời được cô khiêu vũ sẽ không bỏ qua: “Nhan phu nhân, xin cô nể mặt.”

Ninh Vi Nhân nheo mắt lại, vừa định cự tuyệt lại thấy mình ngã vào một vòm ngực ấm áp sau lưng. Nhan Duệ nở nụ cười làm điên đảo chứng sinh, mắt đảo hoa chứa đầy tà khí: “Rất tiếc, tiên sinh, vợ tôi đang có bầu, nhảy bài vừa rồi chỉ là vì thay chủ nhân bữa tiệc mở màn, thật sự không thể nhảy cùng người lạ nữa.” Lời nói thể hiện rõ ý tứ: Người lạ là cái quái gì.

Người đàn ông xem ra rất có giáo dục liền cười, nhưng Ninh Vi Nhân rõ ràng cảm thấy hắn đang tức giận. Người đàn ông này ... thật sự rất giống cha! Giống nhau về nguy hiểm, giống nhau hình dáng cao lớn, cũng giống nhau cả sự vô tình! Cô không thích người này, không thích một chút nào! Bàn tay nhỏ nhắn cầm tay Nhan Duệ đang ôm bên hông mình: “Em thấy trong người không thoải mái, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Nhan Duệ nhẹ hôn lên trán cô: “Được.” Sau đó liền dắt cô đi, không thèm nhìn người đàn ông kia lấy một cái.

Cho đến khi cách xa người đàn ông kia, Ninh Vi Nhân vẫn không khống chế nổi sự sợ hãi trong lòng. Người đàn ông vô tình giống cha ... cô liền nghĩ cũng không muốn nghĩ đến nữa!

“Vi Nhân, em không sao chứ? Có buồn nôn không? Có muốn ăn chút gì không?” Nhan Duệ đỡ cô ngồi xuống ghế sofa, quan tâm hỏi.

Ninh Vi Nhân xua tay, ý bảo cô không sao: “Anh đi chơi đi, không cần để ý đến em, em rất khỏe.”

“Anh ở đây cùng em” Nhan Duệ cũng rất cố chấp.

Cô nhắm mắt lại: “Tùy anh.” Nói xong lại khép hai mắt, vốn chỉ định giả vờ ngủ, ai ngờ cuối cùng lại thật sự ngủ thiếp đi! Đợi đến khi tỉnh lại, mới phát hiện đã đang nằm ở trên giường của mình rồi. Quần áo lễ phục trên người đã thay ra, mặc trên người cô hiện giờ chỉ là một áo ngủ bằng lụa mỏng. Ninh Vi Nhân cảm thấy khát nước, từ trên giường ngồi dậy sờ soạng tìm cái ly, bỗng dưng sờ thấy một vật ấm áp. Cô sợ hết hồn mới phát hiện ra là Nhan Duệ, anh lại đang nằm cùng cô trên giường lớn!

Không để ý đầu vẫn còn choáng váng, Ninh Vi Nhân chân trần bước xuống giường, tay nắm thành quyền, hơi rung động, cuối cùng ngay cả chân gối cũng không cảm theo, liền xoay người đi ra phòng khách.

Cô sợ mình không nhận được sẽ nôn ói.

Nhan Duệ dơ bẩn, ít nhất trong lòng cô, anh đã bẩn tới hết thuốc chữa. Ở chung một phòng với anh cô liên cảm thấy ghê tởm, lúc anh chạm vào người cô, cô sẽ luôn nghĩ đến ở những nơi cô không nhìn thấy anh ôm ấp các cô gái khác thế nào, càng nghĩ càng thấy bẩn, càng nghĩ càng thấy buồn nôn.

Tình hình này chắc cô sẽ phải đổi sang phòng ngủ khác mới được.

Sáng sớm hôm sau, đầu bếp đã làm xong bữa sáng. Ninh Vi Nhân vẫn duy trì thói quen sinh hoạt chuẩn mực như cũ, nhưng sẽ dậy muộn hơn so với bình thường hai giờ, trước đây là tám giờ thì bây giờ là mười giờ. Cô cứ tưởng rằng Nhan Duệ đã ra ngoài, không nghĩ tới anh lại đang ngồi trong phòng ăn chờ cô. Thán nhiên lên tiếng hỏi han cô rồi bảo nữ giúp việc bụng đồ ăn sáng lên. Bây giờ, cô đã không còn tự mình làm đồ ăn nữa, chẳng có quý phu nhân nào lại tự mình xuống bếp, nếu để người ngoài biết còn ra cái thể thống gì.

Trong lúc ăn sáng, mấy lần Nhan Duệ muốn nói chuyện, Ninh Vi Nhân đều không để ý tới. Quy tắc khi ăn không nói chuyện chắc chắn anh không thể không biết. Nếu đã biết, vậy thì bắt đầu từ bây giờ nên tuân thủ rồi.

Rút ra tờ giấy ăn ưu nhã lau miệng, Ninh Vi Nhân bụng lỵ sữa tươi lên uống một hóp, xoa xoa bụng, đứa bé của cô đã trở lại, lần này cô nhất định phải thật cẩn thận mới được.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Editor: Yankui

Uống cạn ly trà, Ninh Vi Nhân nhìn về phía Nhan Duệ thấy anh mấy lần muốn nói lại thôi, lạnh nhạt hỏi: “Làm sao, anh định nói gì?”

“Vi Nhân...” Anh biết đêm qua cô rời đi, sáng dậy liền muốn hỏi cô tại sao, nhưng nhìn thấy cô cười thì lại không dám hỏi nữa, chỉ cảm thấy trong lòng chất chứa khó chịu. “Em đừng như vậy...”

Ninh Vi Nhân nhú chặt chân mày, ngay cả động tác cau mày của cô mà so với người bình thường khác vẫn đẹp hơn rất nhiều. “Em làm sao? Anh rốt cuộc muốn nói gì?”

Nhan Duệ đang muốn mở miệng nói, chuông điện thoại lại đột nhiên vang lên, thấy ánh mắt ra hiệu, người giúp việc lập tức đi nhận điện thoại, một lát sau liền mang ông nghe tới: “Phu nhân, có người tìm cô.”

Tìm cô?

Đưa tay nhận điện thoại, Ninh Vi Nhân “Alô” một tiếng, sau đó không nói gì nữa, mặc cho người ở đầu bên kia nói đến văng nước miếng. Nhan Duệ thấy mặt cô lạnh đi, không biết là ai gọi, đưa mắt ý hỏi cô, Ninh Vi Nhân cũng không thêm đề ý tới anh. Người ở đầu bên kia dường như đã nói xong, Ninh Vi Nhân khẽ cười: “Vi tiểu thư này, chỉ có người phụ nữ ngu xuẩn nhất mới ra tay với phụ nữ, định uy hiếp tôi à, cô tìm nhầm người rồi? Đầu óc ngu ngốc không sai, dù sao trời sinh chỉ số thông minh cũng chỉ có vậy. Sao cô không mở to mắt ra xem ai là người của cô, đúng là không phải cô gái nào cũng được dạy bảo đến nơi đến chốn... Sao, cô nói tôi vô liêm sỉ? Tiểu thư à, trên đời này chắc chỉ có mình cô, không thêm đề ý đến việc anh ấy là người đã có gia đình còn có tình gọi điện tới đây, sao nào, cô chưa được đi học đúng không, đến cái tội làm tiểu tam phá hoại gia đình người khác cũng không hiểu sao? Còn cần tôi phải nói rõ ràng thế nào với cô? ... Tôi cũng không giữ anh ấy, nếu cô có bản lĩnh, tốt nhất là đem anh ấy đi, nếu như có thể làm cho anh ấy cưới cô thì càng tốt, còn nếu không thể ... Tôi khuyên cô sớm tỉnh ra một chút, đừng có mơ mộng hão huyền, đến lúc tỉnh ra sợ là sẽ rất thê thảm. Nên biết rằng, chỉ cần tôi muốn, thì nội trong ba ngày cả cô và người nhà của cô có thể sẽ biến mất vĩnh viễn khỏi thế giới này.” Nói xong, liền ưu nhã cúp điện thoại, khoe miệng khẽ nâng lên tạo thành đường cong cười nhạt, chứa đầy vẻ giễu cợt.

Nhớ tới lúc trước cô đã đau lòng khổ sở thế nào khi nhận được cuộc gọi kiểu này, Ninh Vi Nhân cảm thấy thật châm biếm, khổ sở thì có ích gì, chẳng qua cũng chỉ như vậy thôi.

Cô đứng dậy muốn đi lên lầu, lại bị Nhan Duệ gọi giật lại: “Vi Nhân!”

Cô xoay người, dùng ánh mắt ý hỏi anh có chuyện gì.

“Vừa rồi điện thoại ... là ai gọi tới?” Giọng anh có chút run run.

Ninh Vi Nhân nhướn mày kinh ngạc: “Sao, anh không nghe ra à?” Nụ cười tối dần. “Là một trong những cô bạn gái của anh, về phần tên gọi là gì ... hình như cô ta có nói, nhưng em không chú ý. Nếu anh muốn biết, có thể sai người giúp việc gọi lại hỏi.” Nói xong, xoay người rời đi. Nhan Duệ chạy theo bắt lấy cổ tay cô, Ninh Vi Nhân cau mày, “Nhan Duệ, hiện tại em không muốn anh chạm vào người em, buông ra.”

Anh vốn muốn nói gì đó, nhưng nhìn không ra, trong mắt Ninh Vi Nhân ẩn chứa tâm trạng gì, anh ỉu xìu: “Thật xin lỗi ... anh không biết. Thật không biết ... rất nhiều cô gọi điện thoại tới sao?” Họ chẳng phải đều là các cô gái dịu dàng như nước sao? Từng người chẳng phải đều nói rằng chỉ cần có thể cùng anh vui vẻ, căn bản sẽ không quan tâm đến danh phận sao?!

“Rất nhiều?” Ninh Vi Nhân cười nhẹ. “Nói thế nào để hình dung cho đúng đây, lúc mới đầu nhiều nhất một ngày em có thể nhận được mười cuộc điện thoại, anh nói xem? Đúng rồi, anh ở bên ngoài phóng túng làm càn đã đành, nhưng cũng không nên để mấy tờ báo lá cải đó chụp được, rồi tung tin tức gièm pha này nọ, anh tự giải quyết cho tốt đi.”

Nhan Duệ ngây ngốc nhìn Ninh Vi Nhân biến mất sau cánh cửa phòng ngủ, thân hình cao lớn thon dài bỗng dưng mềm nhũn ra.

Tìm kiếm với từ khoá: yankui về bài viết trên: Huogmi Re: [Hiện đại] Quay đầu - Lệ Ưu Đàm - Điểm 11 Chương 47:

Editor: Yankui

Mấy ngày sau đó, Ninh Vi Nhân không hề gặp Nhan Duệ, mà cô cũng không quan tâm anh ở đâu, chỉ sai người để ý động tĩnh tin tức bên báo chí, tránh việc lại tung ra xì căng đan mới.

Thời gian này cô sống rất đơn giản, tham gia tiệc tùng, đi spa, rồi cắm hoa chơi đàn, ngoại trừ cố gắng làm tròn trách nhiệm của một Nhan thiếu phu nhân chuẩn mực ra, Ninh Vi Nhân luôn cố gắng giữ cho tâm trạng mình được vui vẻ. Dù sao bây giờ cô cũng không phải chỉ có một mình, trong bụng cô còn có đứa nhỏ. Nhà mới cũng có một phòng trồng hoa, Ninh Vi Nhân rất thích căn phòng này, thường ở trong đó tìm hiểu về nghệ thuật cắm hoa. Ngày trước khi còn ở trường học của các cô dâu Nhật Bản, thành tích học của cô về trà đạo, hoa đạo cũng không tệ.

Cô loay hoay nghiên cứu xem nên làm sao để cắm lẫn hai loại hoa Thiên Điều và Linh Lan cho đẹp thì người giúp việc ở bên ngoài gõ cửa, báo là Nhan tiểu thư tới.

Ngay lập tức, một người tràn đầy sức sống chạy vào, “Chị dâu!”

Thấy Nhan Tư Tư, Ninh Vi Nhân không nhận được, khẽ mỉm cười, nhưng Nhan Tư Tư lại cảm thấy nụ cười này hơi khác thường, nhưng khác chỗ nào thì cô không nói ra được. “Chị dâu, chị ở đây làm gì đấy ... A, lại đang cắm hoa sao? Em thật không hiểu cắm hoa thì có gì hay, chỉ là mấy thứ vớ vẩn của bọn giặc Nhật, hừ.” Trong giọng nói thể hiện rõ sự chán ghét với nước Nhật.

Ninh Vi Nhân mỉm cười, rút ra một cành hoa cúc, đối vào một nhánh Hồ Điệp: “Chị ngược lại cảm thấy rất hay, có thể giúp tinh thần tốt lên. Tư Tư, nếu em không thích thì đi chơi cờ với chị nhé?”

Nghe thấy Ninh Vi Nhân nói thế, Nhan Tư Tư vội xua tay thể hiện rằng xin chị tha cho kẻ bất tài: “Đừng, đừng mà, em không chịu nổi đâu, chị dâu, thôi chị cắm hoa tiếp đi.” Cô cũng không thể kiên nhẫn ngồi bên bàn cờ suốt mấy tiếng đồng hồ, mong cô sẽ ẽ ảm mắt.

Ninh Vi Nhân chỉ nhàn nhạt cười, rồi lại tập trung chú ý vào bình hoa đang bắt đầu thành hình. Mười ngón tay cô thon dài, trắng như ngọc, ngũ quan tinh xảo, tóc đen dài mượt buông xõa, lại mặc trên người một chiếc quần dài Hy Lạp khiến thoạt nhìn trông giống như nàng tiên cá vậy. Nhan Tư Tư không nói gì, cô cũng không chủ động mở miệng. Cuối cùng, vẫn là Nhan Tư Tư không chịu nổi nhìn thấy cô cứ thoải mái vui vẻ, nói: “Chị dâu ... em có thể hỏi chị chuyện này được không?”

Cô chớp chớp lông mi, đảo mắt nhìn sang: “Được.”

“Chị với anh trai em lại có chuyện gì à? Anh ấy mấy hôm nay đều ở nhà lớn, không thấy ra bên ngoài lêu lổng, cha nói nhất định là chị đã cho anh ra rìa rồi.” Thấy Nhan Duệ bị như vậy, Nhan Tư Tư ngược lại rất vui vẻ.

Ninh Vi Nhân lại cười: “Bọn chị không có cãi nhau, có thể là anh ấy cảm thấy chán ở đây, muốn đổi chỗ khác, em không cần phải lo lắng. Hơn nữa ... chị cũng không có bản lĩnh lớn đến nỗi có thể khiến anh ấy vì chị mà thôi lêu lổng, Tư Tư, em nên biết, trên đời này thật sự là có những người giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”.

Nhan Tư Tư cảm thấy xấu hổ vì nhân phẩm thấp kém của anh trai mình, lại nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Ninh Vi Nhân, cứ cảm thấy có chỗ không đúng. “Chị dâu, chị không sao chứ? Trước kia chị không giống thế này ... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh trai rất lo cho chị ... ờ, em cũng rất lo lắng, hắc hắc.”

Nghe xong những lời này, Ninh Vi Nhân biết ngay là cô đang làm thuyết khách cho Nhan Duệ, trong lòng bỗng thấy nguội lạnh. Đến tận cùng, Nhan Tư Tư và Nhan Duệ vẫn là anh em ruột, cho dù em ấy có thật tốt với mình đi nữa, chắc chắn cũng sẽ không phá hỏng chuyện của anh trai mình. “Em nói xem trước đây chị thế nào?”

“Ừ” câu hỏi này thật làm khó Nhan Tư Tư. “Rất dịu dàng, rất đẹp ... rất thông minh.”

Ninh Vi Nhân hỏi ngược lại: “Vậy hiện tại chị không dịu dàng, không xinh đẹp, không thông minh sao?”

Dĩ nhiên là không, cô vẫn dịu dàng, xinh đẹp, thông minh, nhưng chỉ là có cái gì đó không giống. Nhan Tư Tư cũng không nói lên được, chị dâu sau khi xuất viện thì hình như có gì đó thay đổi, nhưng cô chỉ cảm thấy có chỗ không đúng, mà lại không nói ra được là cái gì. Nghĩ đến anh trai mình chắc cũng cảm thấy như vậy, nhưng lại không dám nói cùng chị dâu, cho nên mới buồn bực ở lại nhà lớn không ra khỏi cửa, nhờ vả cô đến đây xem tình hình chị dâu. “Cũng không phải ...”

“Tốt, không phải thì thôi, đừng nói đến chuyện Nhan Duệ nữa, kết thúc chuyện này nhé, em làm cô kiểu gì mà đến đây không hỏi thăm cháu gái tương lai lấy một tiếng lại chỉ nghĩ đến chuyện của ba nó hay sao?” Ninh Vi Nhân khẽ cười, “Tur Tur, em không phải lo lắng, chẳng có chuyện gì xảy ra cả, tất cả đều vẫn giống như trước kia.”

Nhan Tur Tur cố kiềm chế để không hỏi thêm nữa, chỉ nghiêm túc hỏi: “Thật à?”

Cắm nốt bông hoa Diên Vĩ cuối cùng vào giữa bình hoa, Ninh Vi Nhân ra hiệu cho người giúp việc vào ôm bình hoa đi, rồi cầm khăn bông lau tay nói: “Đương nhiên, sao chị phải dối em chứ? Sau này em cũng đừng hỏi chị chuyện này nữa, nếu không chị không nể mặt đâu đấy.”

“Hix, hix.” Nhan Tur Tur nhăn nhó cười “Chị dâu, chị dâu ... vậy tuần sau là sinh nhật em, chị nhất định phải tới nhé, từ sau khi chị xuất viện hình như cũng không được hoạt bát như trước.”

Hoạt bát?

Từ này là đang nói về cô sao?

Ninh Vi Nhân lơ đãng vuốt ve khuôn mặt Nhan Tur Tur: “Được, vậy em muốn quà gì nào?”

“Em muốn ...”

“Ngoại trừ việc dùng thân thể của chị làm mẫu cho em vẽ ra nhé.” Ninh Vi Nhân còn không biết cô đang muốn nói gì sao.

Kế hoạch bị bóp chết từ trong trứng nước, Nhan Tur Tur không còn cách nào đành nhìn Ninh Vi Nhân đang bụng tách trà lên ưu nhã nhấp một ngụm, trong lòng thầm oán trách anh trai mình quả nhiên không xứng với chị dâu.

Ninh Vi Nhân uống trà, trong mắt mang theo ý cười.

Thật ra rất ít người biết, cô từng đọc qua một tập thơ, phía trên có một câu mà đến nay cô vẫn nhớ như in.

HÀ NHƯ THỊNH NIÊN KHÚ, HOAN ÁI VĨNH TƯƠNG VONG

(Tạm dịch là: Những năm tháng tươi đẹp đã qua đi thì những yêu thương vui vẻ cũng nên quên hết đi).

Không có Nhan Duệ, cô cũng sẽ chẳng còn khổ sở nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Editor: Yankui

Mấy ngày sau đó, Ninh Vi Nhân không hề gặp Nhan Duệ, mà cô cũng không quan tâm anh ở đâu, chỉ sai người để ý động tĩnh tin tức bên báo chí, tránh việc lại tung ra xì căng đan mới.

Thời gian này cô sống rất đơn giản, tham gia tiệc tùng, đi spa, rồi cắm hoa chơi đàn, ngoại trừ cố gắng làm tròn trách nhiệm của một Nhan thiếu phu nhân chuẩn mực ra, Ninh Vi Nhân luôn cố gắng giữ cho tâm trạng mình được vui vẻ. Dù sao bây giờ cô cũng không phải chỉ có một mình, trong bụng cô còn có đứa nhỏ. Nhà mới cũng có một phòng trồng hoa, Ninh Vi Nhân rất thích căn phòng này, thường ở trong đó tìm hiểu về nghệ thuật cắm hoa. Ngày trước khi còn ở trường học của các cô dâu Nhật Bản, thành tích học của cô về trà đạo, hoa đạo cũng không tệ.

Cô loay hoay nghiên cứu xem nên làm sao để cắm lẫn hai loại hoa Thiên Điều và Linh Lan cho đẹp thì người giúp việc ở bên ngoài gõ cửa, báo là Nhan tiểu thư tới.

Ngay lập tức, một người tràn đầy sức sống chạy vào, “Chị dâu!”

Thấy Nhan Tur Tur, Ninh Vi Nhân không nhịn được, khẽ mỉm cười, nhưng Nhan Tur Tur lại cảm thấy nụ cười này hơi khác thường, nhưng khác chỗ nào thì cô không nói ra được. “Chị dâu, chị ở đây làm gì đấy ... A, lại đang cắm hoa sao? Em thật không hiểu cắm hoa thì có gì hay, chỉ là mấy thứ vớ vẩn của bọn giặc Nhật, hừ.” Trong giọng nói thể hiện rõ sự chán ghét với nước Nhật.

Ninh Vi Nhân mỉm cười, rút ra một cành hoa cúc, xoắn vào một nhánh Hồ Điệp: “Chị ngược lại cảm thấy rất hay, có thể giúp tinh thần tốt lên. Tur Tur, nếu em không thích thì đi chơi cờ với chị nhé?”

Nghe thấy Ninh Vi Nhân nói thế, Nhan Tư Tư vội xua tay thể hiện rằng xin chị tha cho kẻ bất tài: “Đừng, đừng mà, em không chịu nổi đâu, chị dâu, thôi chị cầm hoa tiếp đi.” Cô cũng không thể kiên nhẫn ngồi bên bàn chờ suốt mấy tiếng đồng hồ, mong cô sẽ ề ảm mắt.

Ninh Vi Nhân chỉ nhàn nhạt cười, rồi lại tập trung chú ý vào bình hoa đang bắt đầu thành hình. Mười ngón tay cô thon dài, trắng như ngọc, ngũ quan tinh xảo, tóc đen dài mượt buông xõa, lại mặc trên người một chiếc quần dài Hy Lạp khiến thoát nhìn trông giống như nàng tiên cá vậy. Nhan Tư Tư không nói gì, cô cũng không chủ động mở miệng. Cuối cùng, vẫn là Nhan Tư Tư không chịu nổi nhìn thấy cô cứ thoải mái vui vẻ, nói: “Chị dâu ... em có thể hỏi chị chuyện này được không?”

Cô chớp chớp lông mi, đảo mắt nhìn sang: “Được.”

“Chị với anh trai em lại có chuyện gì à? Anh ấy mấy hôm nay đều ở nhà lớn, không thấy ra bên ngoài lâu lắm, cha nói nhất định là chị đã cho anh ra rìa rồi.” Thấy Nhan Duệ bị như vậy, Nhan Tư Tư ngược lại rất vui vẻ.

Ninh Vi Nhân lại cười: “Bọn chị không có cãi nhau, có thể là anh ấy cảm thấy chán ở đây, muốn đổi chỗ khác, em không cần phải lo lắng. Hơn nữa ... chị cũng không có bản lĩnh lớn đến nỗi có thể khiến anh ấy vì chị mà thôi lâu lắm, Tư Tư, em nên biết, trên đời này thật sự là có những người giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời”.

Nhan Tư Tư cảm thấy xấu hổ vì nhân phẩm thấp kém của anh trai mình, lại nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Ninh Vi Nhân, cứ cảm thấy có chỗ không đúng. “Chị dâu, chị không sao chứ? Trước kia chị không giống thế này ... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh trai rất lo cho chị ... ờ, em cũng rất lo lắng, hắc hắc.”

Nghe xong những lời này, Ninh Vi Nhân biết ngay là cô đang làm thuyết khách cho Nhan Duệ, trong lòng bỗng thấy nguội lạnh. Đến tận cuối cùng, Nhan Tư Tư và Nhan Duệ vẫn là anh em ruột, cho dù em ấy có thật tốt với mình đi nữa, chắc chắn cũng sẽ không phá hỏng chuyện của anh trai mình. “Em nói xem trước đây chị thế nào?”

“Ừ” câu hỏi này thật làm khó Nhan Tư Tư. “Rất dịu dàng, rất đẹp ... rất thông minh.”

Ninh Vi Nhân hỏi ngược lại: “Vậy hiện tại chị không dịu dàng, không xinh đẹp, không thông minh sao?”

Dĩ nhiên là không, cô vẫn dịu dàng, xinh đẹp, thông minh, nhưng chỉ là có cái gì đó không giống. Nhan Tư Tư cũng không nói lên được, chị dâu sau khi xuất viện thì hình như có gì đó thay đổi, nhưng cô chỉ cảm thấy có chỗ không đúng, mà lại không nói ra được là cái gì. Nghĩ đến anh trai mình chắc cũng cảm thấy như vậy, nhưng lại không dám nói cùng chị dâu, cho nên mới buồn bực ở lại nhà lớn không ra khỏi cửa, nhờ vả cô đến đây xem tình hình chị dâu. “Cũng không phải ...”

“Tốt, không phải thì thôi, đừng nói đến chuyện Nhan Duệ nữa, kết thúc chuyện này nhé, em làm cô kiểu gì mà đến đây không hỏi thăm cháu gái tương lai lấy một tiếng lại chỉ nghĩ đến chuyện của ba nó hay sao?” Ninh Vi Nhân khẽ cười, “Tư Tư, em không phải lo lắng, chẳng có chuyện gì xảy ra cả, tất cả đều vẫn giống như trước kia.”

Nhan Tư Tư cố kiềm chế để không hỏi thêm nữa, chỉ nghiêm túc hỏi: “Thật à?”

Cầm nốt bông hoa Diên Vĩ cuối cùng vào giữa bình hoa, Ninh Vi Nhân ra hiệu cho người giúp việc vào ôm bình hoa đi, rồi cầm khăn bông lau tay nói: “Đương nhiên, sao chị phải dối em chứ? Sau này em cũng đừng hỏi chị chuyện này nữa, nếu không chị không nể mặt đâu đấy.”

“Hix, hix.” Nhan Tư Tư nhăn nhó cười “Chị dâu, chị dâu ... vậy tuần sau là sinh nhật em, chị nhất định phải tới nhé, từ sau khi chị xuất viện hình như cũng không được hoạt bát như trước.”

Hoạt bát?

Từ này là đang nói về cô sao?

Ninh Vi Nhân lơ đãng vuốt ve khuôn mặt Nhan Tư Tư: “Được, vậy em muốn quà gì nào?”

“Em muốn ...”

“Ngoại trừ việc dùng thân thể của chị làm mồi cho em vẽ ra nhé.” Ninh Vi Nhân còn không biết cô đang muốn nói gì sao.

Kế hoạch bị bóp chết từ trong trứng nước, Nhan Tư Tư không còn cách nào đành nhìn Ninh Vi Nhân đang bung tách trà lên ưu nhã nhấp một ngụm, trong lòng thầm oán trách anh trai mình quả nhiên không xứng với chị dâu.

Ninh Vi Nhân uống trà, trong mắt mang theo ý cười.

Thật ra rất ít người biết, cô từng đọc qua một tập thơ, phía trên có một câu mà đến nay cô vẫn nhớ như in.

HÀ NHƯ THỊNH NIÊN KHÚ, HOAN ÁI VĨNH TƯƠNG VONG

(Tạm dịch là: Những năm tháng tươi đẹp đã qua đi thì những yêu thương vui vẻ cũng nên quên hết đi).

Không có Nhan Duệ, cô cũng sẽ chẳng còn khổ sở nữa.

Chương 48

Editor: Yankui

Đứa bé trong bụng Ninh Vi Nhân thật biết điều, mặc dù đã được hơn ba tháng nhưng nó vẫn ngoan ngoãn không hề phá phách, cứ như thể nó không tồn tại vậy. Có lúc Ninh Vi Nhân còn lo lắng, đứa nhỏ này thật sự không có vấn đề gì chứ?

Buổi chiều, cô gọi tài xế đưa mình đi bệnh viện kiểm tra, mặc kệ thể nào, cô cũng muốn đi khám thai, mặc dù có thể gọi bác sĩ đến nhà, nhưng cô cũng đã ở nhà quá lâu rồi, ra ngoài một chút vẫn tốt hơn.

Dặn tài xế ở bên ngoài chờ, Ninh Vi Nhân lấy sổ, ngồi ngoài chờ đến lượt mình. Cô xinh đẹp, lại giờ tay nhắc chân đều ưu nhã hơn người, nếu không phải là bụng đã nổi lên thì không có vẻ gì giống với phụ nữ mang thai cả. Xung quanh rất đông người, đại đa số đều cổ bon chen xếp hàng, chỉ có cô ngồi yên ở đó chờ đợi, an tĩnh giống như một bức tranh tuyệt mỹ. Những người xung quanh bước qua chỗ cô cũng không tự chủ mà bước nhẹ hơn, như thể sợ sẽ quấy rầy đến cô.

Một cô gái như vậy, thật không thích hợp để xuất hiện trong bức tranh lộn xộn đang diễn ra ở đây.

Ninh Vi Nhân ngồi ở trên ghế, rất bình thản, như thể dù có phải đợi ba giờ liền thì cũng không sao hết. Đúng lúc này, một phụ nữ có thai đang ôm bụng cau có ngồi xuống phía bên phải cô, vừa hậm hực vừa oán trách: “Tôi tới trước, sao lại bắt tôi đợi mãi sau? Anh ta sao không nói ngay từ đầu là phải lấy sổ chứ? Làm tôi chen lấn nửa ngày mà không lấy sổ, kết quả đến lượt tôi thì lại bảo không có sổ, anh ta cho mình là vua chắc? Bác sĩ phụ sản thì giỏi lắm sao, còn bắt lấy phiếu, xếp số... quá được nuông chiều rồi!”

Nghe cô ta lăm nhăm oán trách, Ninh Vi Nhân mở mắt ra, nhìn lướt qua cô ta. Người phụ nữ này nhìn qua dáng dấp cũng coi là xinh đẹp, nhưng nếu so với Ninh Vi Nhân thì không là gì cả, hơn nữa phong cách hai người thì cực kỳ khác nhau, một trên trời một dưới đất, người ngoài vừa nhìn là hiểu ngay.

Từ trước đến giờ Ninh Vi Nhân cũng không cần so đo với loại người này, cô chỉ liếc một cái, rồi lại nhắm nghiền hai mắt. Đúng lúc đó, cô y tá gọi: “Số 124! Ai là số 124?!”

Cô từ từ đứng dậy, dù đang mang bầu nhưng cử chỉ vẫn vô cùng tao nhã. Vừa định bước đi, người phụ nữ bên cạnh đột nhiên níu lấy ống tay áo cô: “Cô số 124 à? Tôi với cô đôi số!” Nói xong liền không nói thêm gì định nhao tới cướp phiếu số trên tay Ninh Vi Nhân.

Lông mày khẽ nhíu lại, Ninh Vi Nhân né tránh bàn tay kia, bước lui về phía sau một bước, giật ống tay áo của mình lại, lạnh nhạt nhìn người phụ nữ kia một cái, rồi cất bước đi về phía trước.

Thật ra nếu không đôi số cũng không sao, nhưng chính vì ánh mắt Ninh Vi Nhân nhìn cô ta, làm cô ta trong lòng khó chịu không thôi, giả bộ cao quý gì chứ? Chẳng phải cũng là người đến bệnh viện xếp hàng ư? Tốt xấu gì mình còn có bạn trai đi cùng, mà cô gái này thì chẳng có ai cả, sao dám nhìn mình kinh thường giống như nhìn con kiến hôi thế chứ?! “Này! Tôi đang nói cô đấy!”

Ninh Vi Nhân thật không tin nổi trên đời lại có loại người như vậy, thấy cô không nói câu nào là có thể nghĩ này nghĩ nọ, sắc mặt lập tức trầm xuống, khí chất cao quý của con nhà gia thế từ từ thể hiện ra ngoài, nhưng cô lại giữ cho mình biểu hiện dịu dàng làm cho người ta cảm thấy cô gái này giống như hoàng hậu trong thời cổ đại, không giận mà uy, nhưng cũng không mất đi khí thế hào hùng. “Buông ra.”

Thấy sự sững sờ trong mắt người phụ nữ kia, cô giật lại ống tay áo khoác vừa thay lúc ra khỏi nhà, bần mắt rồi.

Vừa đi vừa cởi áo khoác ngoài ra, rồi tiện tay ném luôn vào thùng rác bên cạnh, Ninh Vi Nhân vẫn cau mày khó chịu. Không phải cô xem thường người khác, mà là người phụ nữ này quả thật để người ta phải xem thường.

Hành lang vốn đang ồn ào náo nhiệt trong nháy mắt trở nên yên lặng như tờ, mọi người đều nhìn chăm chăm vào cái áo khoác bị Ninh Vi Nhân vứt bỏ, nếu không nhìn nhầm thì cái này ít nhất giá cũng phải mấy chục vạn, thế mà cô gái này tiện tay là vứt bỏ luôn?!

Ninh Vi Nhân không thèm để ý đến những người khác đang nghĩ gì, đi thẳng vào phòng khám, làm một loạt xét nghiệm, siêu âm xong, cô cầm trên tay ảnh chụp siêu âm, miệng không ngừng cười.

Lúc cô không cười trông cô hơi có vẻ lạnh lùng, nhưng khi cười một cái thì giống như hoa xuân nở rộ, dịu dàng khôn tả, trên mặt lóe sáng tình mẫu tử, bất luận ai nhìn thấy mặt cô đều có thể tưởng tượng ra được cô yêu đứa trẻ trong bụng biết bao.

Đứa bé của cô đã trở lại.

Cô nhớ tới lúc trước cô nằm mơ thấy đứa bé trắng trẻo xinh đẹp, ánh mắt Ninh Vi Nhân dịu lại, đứa bé của cô ... đi được mấy bước, liền đụng phải một

người phụ nữ, vừa ngẩng đầu lên nhìn, chân mày càng vặn chặt hơn, lại vẫn là người phụ nữ kia.

“Này! Sao cô đứng tôi!”

Ninh Vi Nhân không muốn chấp nhận với cô ta, liền tránh qua định đi, nhưng cánh tay lại bị giữ lại.

“Đứng vào người khác mà định đi sao? Không dễ như vậy đâu!”

“Cho nên cô muốn thế nào?” Trên đời sao lại có loại người như thế chứ! Có điều nếu nghĩ kỹ một chút, đến người như Nhan Duệ còn có, loại người thô lỗ, ngu ngốc chỉ nhìn cái lợi trước mắt như thế này làm sao không có được đây? Ninh Vi Nhân ngẩng mặt lên, mắt khẽ nhắm lại, cô cũng không tức giận, nhưng từ người cô lại tản ra lực uy hiếp khiến người phụ nữ kia sợ hãi người, đành buông tay tránh đường. Ninh Vi Nhân đi rồi, cô ta mới hết với theo: “Cô đứng lại! Cô vừa mới đứng vào tôi, không xin lỗi, không bồi thường đã muốn đi sao?” Quần áo đắt tiền như vậy cũng có thể tùy tiện vứt đi, nhất định là kiểu tiểu tam được người ta bao nuôi, chính là loại người lừa tình lấy tiền.

Hoàn toàn không thêm để ý đến việc vừa rồi là chính mình cố ý đứng vào.

Xin lỗi? Bồi thường? Ninh Vi Nhân không thể ngờ rằng chỉ có đi khám thai mà cũng xảy ra nhiều chuyện như vậy. Cô đứng lại, xoay người nhìn về phía người phụ nữ kia, ánh mắt lạnh thấu xương khiến người khác nổi da gà, khiến người phụ nữ kia nói chuyện cũng trở nên cà lăm: “Cô, cô nhìn cái gì, đừng tưởng là cô có tiền thì tôi sợ cô nhé!” Ánh mắt sắc bén liếc qua người bạn trai của mình vừa đi tới, vội vàng kéo anh ta đến bên cạnh. “Nhanh một chút xin lỗi, bồi thường tiền a, nếu không đừng trách tôi không khách khí!”

Ninh Vi Nhân nhìn anh chàng kia một cái, khóe miệng nâng lên một nụ cười giễu cợt, vừa định mở miệng nói, một âm thanh quen thuộc truyền tới: “Vi Nhân? Em ở đây làm gì?”

Quay đầu lại, là Nhan Duệ.

Nhìn Nhan Duệ đi tới, cô lạnh lùng nói: “Sao anh lại tới đây.”

“Anh không thấy em ở nhà.” Người đàn ông cao lớn như vậy, nhưng lúc nói câu này lại mang theo mấy phần uất ức, mắt đảo hoa nhìn thấy đôi nam nữ đứng cách đó không xa, “Bọn họ là ai?”

“Chỉ là mấy kẻ lừa đảo muốn bắt nạt người thôi mà.” Ninh Vi Nhân giễu cợt, xoay người rời đi: “Em về trước, ở đây giao cho anh xử lý.”

“Vi Nhân!” anh bắt được cổ tay của cô, mang theo một tia cầu khẩn: “Anh về cùng em.”

Ninh Vi Nhân không nói gì, khiến người phụ nữ có thai kia không kiềm chế được, vọt lên: “Cô định cứ thế mà đi được à? Cô còn chưa xin lỗi tôi!” Nhìn dáng vẻ cô gái này có vẻ không phải là tiểu tam, nếu tiền không lấy được, dù sao được câu nói xin lỗi cũng được rồi, coi như là cho bạn trai cô thể diện. Cô đã nghĩ rồi, chỉ cần cô gái này chịu xin lỗi cô, cô liền thuận nước đẩy thuyền bỏ qua, cũng sẽ giữ được cái tiếng hào phóng không so đo.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Editor: Yankui

Ninh Vi Nhân vốn không có ý định so đo tính toán, bởi nói cho cùng thân phận của cô đã rõ ràng, nhưng người phụ nữ này năm lần bảy lượt cố tình khiêu khích, cho dù cô có là tượng đất cũng không thể hoàn toàn không có cảm nhận gì, huống chi cô ta cũng không phải người bình thường. Mắt đẹp nhắm lại, cô từ từ xoay người lại, khẽ nâng khóe miệng cười nhạt: “Tôi còn chưa xin lỗi cô ư? Chưa nói đây không phải lỗi của tôi, cho dù là lỗi của tôi, cũng phải xem xem cô có khả năng nhận nổi lời xin lỗi này không.”

Nhan Duệ đặt tay lên vai cô, hướng về phía cô gái mang thai cười cợt nhả: “Tiểu thư, chúng tôi có tiền sao phải xin lỗi, nếu cô thấy không phục, chỉ cần có bản lĩnh đấu với chúng tôi thì xin mời cứ việc.”

Không muốn nghe anh nói nữa, Ninh Vi Nhân gạt tay anh ra khỏi vai mình, lạnh nhạt: “Anh ở đây xử lý, em về trước đây.” Nói xong liền xoay người bỏ đi, không thêm liếc Nhan Duệ lấy một cái. Anh vội vàng rút điện thoại ra gọi người tới giải quyết, ngay sau đó đi theo, “Vi Nhân, Vi Nhân ...”, anh sai bước đuổi theo cô, rồi rít giống như con chó nhỏ sợ bị chủ nhân bỏ rơi: “Sao em đi khám thai mà không nói với anh? Anh về nhà không thấy em, còn tưởng rằng em đã đi đâu mất rồi ...”

“Nhan Duệ.” Đi tới chỗ vắng người, Ninh Vi Nhân đột nhiên dừng lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thẳng vào anh, không có bất kỳ tình cảm nào.

“Vi Nhân.” Lần đầu tiên từ khi sinh ra, Nhan Duệ lo lắng nuốt miếng, chờ đợi quyết định của cô. “Anh không phải cố ý không về nhà, chỉ là chưa thể nghĩ thông được, nên mới đến chỗ ba mẹ, đợi nghĩ thông suốt rồi liền trở về. Có phải em còn giận anh nói không giữ lời, không làm được như đã hứa với em không? Lần này anh thật sự sửa sai rồi, em đừng giận anh nữa được không?”

“Nhan Duệ.” Ninh Vi Nhân lại gọi tên anh lần nữa, trong mắt vẫn không có chút tình cảm nào, chỉ có vô tận bình tĩnh. “Anh biết không? Em đã thất vọng đủ rồi, sẽ không tin tưởng anh nữa đâu. Còn nữa, xin anh đừng bày ra cái bộ dạng đáng thương này nữa, từ trước đến giờ em chưa từng có lỗi với anh, là anh phá bỏ lời thề trước, vì thế anh đừng làm như thể mình là người bị phụ ở trước mặt em như thế. Em đã nói từ đầu, chúng ta không ly hôn, nhưng cũng không có nghĩa là chúng ta phải tiếp tục làm vợ chồng. Em không thể yêu anh nữa, anh làm em cảm thấy thật dơ bẩn. Về sau, anh muốn làm gì, thích làm gì đều không liên quan đến em, xin anh cứ tự nhiên. Nhưng anh nhớ cho, Ninh Vi Nhân em không phải là con cóc, sẽ không để anh hết lần này đến lần khác vũ nhục em, mãi mãi đứng ở sau lưng chờ anh quay đầu lại. Nhan Duệ, là con người sẽ có lúc tuyệt vọng, phiền anh đặt vào vị trí của em nghĩ giúp em một chút, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, không ai nợ ai, cũng không ai làm khó ai, nhưng lúc chỉ có hai người chúng ta phiền anh cất cái bộ mặt giả nhân giả nghĩa đó đi. Anh biết không? Em lớn đến từng này, cũng chưa gặp qua người nào giả dối như anh. Rõ ràng biết không làm được, còn dễ dàng buông lời hứa hẹn, hứa hẹn xong rồi lại không mảy may gì tự phá bỏ lời hứa, coi người khác như trò chơi.” Cô xoay người, chỉ bỏ lại một câu cuối cùng “Em sẽ không chờ anh nữa, anh cũng không cần quán lấy em nữa, dù sao có em hay không cuộc sống của anh cũng chẳng khác gì nhau. Nếu như anh còn có chút lương tâm, xin đừng để những tin tức tình cảm của anh xuất hiện trên báo chí nữa. Em không muốn sau khi con ra đời, sẽ không biết nên giải thích cho con ba của nó là người thế nào, càng không muốn con vì anh mà hổ thẹn.”

Nhan Duệ kinh ngạc đứng chết chân, một chữ cũng không nói ra được.

Từ sau khi cô khóc lần đó, đây là lần đầu tiên cô nói nhiều như vậy với anh.

Lưng Ninh Vi Nhân thẳng tắp, giống như sự kiên quyết của cô. Từ trước đến nay Nhan Duệ cũng không phát hiện ra rằng nhìn bóng cô lúc đi bộ lại cô tịch đến thế, giống như bị cả thế giới bỏ rơi vậy.

“Vi Nhân ... Vi Nhân!” anh sai bước đuối theo, cho dù lời cô nói làm anh thấy khó chịu như bị chày đánh, nhưng anh cũng không muốn buông tay cô. Cảm giác giống như nếu anh buông tay bây giờ, thì sẽ chẳng bao giờ có cơ hội nữa. “Vi Nhân ...”

“Nhan Duệ, anh còn không hiểu sao? Mọi người đều có quyền thất vọng.” Cô bình tĩnh nhìn anh, khóe miệng cười giống như đang giễu cợt anh, càng giống như đang tự giễu chính mình. “Em thất vọng hết lần này đến lần khác, đã sớm học được không nên tin tưởng anh nữa. Thế giới này không phải chỉ xoay chuyển xung quanh anh, anh đã rất bẩn, rất rất bẩn rồi, bẩn đến nỗi em không tin là có thể rửa sạch anh nữa.”

Lần này, anh không còn đủ dũng khí để cầm tay cô nữa.

Cũng không dám nữa.

Ninh Vi Nhân bước từng bước ra khỏi bệnh viện, mặt trời sáng chói chiếu tia nắng như đâm thẳng vào mắt cô đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Editor: Yankui

Ngồi vào trong xe, tài xế thấy chỉ có mình cô trở lại thì cảm thấy có điểm không hợp lý, nhưng Ninh Vi Nhân chỉ cụp xuống hai mắt, nhẹ nhàng nói: “Lái xe đi.”

Tài xế nhìn sắc mặt không thoải mái của cô, cũng không dám nói gì, liền khởi động xe lái đi.

Ninh Vi Nhân nhắm mắt lại, tâm tư không biết hướng về đâu. Đang muốn chợp mắt một chút thì xe đột nhiên dừng lại. Cô mở mắt, còn chưa biết xảy ra chuyện gì thì một bàn tay màu đồng rắn rỏi đã thò vào, mở chốt cửa, sau đó không hề khách khí mở cửa xe ngồi tọt vào trong sát bên cạnh cô, đồng thời không quên ra lệnh cho tài xế: “Mau lái xe!”

Ngày hôm nay đúng là gặp toàn gặp chuyện lạ.

Mặc kệ người đàn ông này muốn làm gì, Ninh Vi Nhân lạnh lùng nói: “Không được đi.” Đây là tài xế của nhà họ Nhan, tất nhiên phải nghe lời cô, vì thế liền giữ tay lái, không dám khởi động xe. Sau đó tay cô ôm ngực, lạnh mắt nhìn về phía người đàn ông: “Anh là ai?”

Người đàn ông cũng kinh ngạc, người phụ nữ này không nhớ ra hắn, thật khổ cho hắn lâu nay vẫn nhớ mãi không quên được cô. “Nhan Phu Nhân không nhớ ta sao?” Vừa hỏi, vừa tự giễu nói: “Cũng phải, một điệu nhảy mà phu nhân cũng không nể mặt, làm sao lại nhớ đến ta chứ?”

Ninh Vi Nhân không muốn phải nghe hắn ở đây nói năng bừa bãi, thế nhưng cái cảm giác quen thuộc toát ra từ người đàn ông này lại khiến cô nhú mảy, cô liền nghĩ tới ... đàn ông làm cô cảm thấy bài xích chán ghét không nhiều, Nhan Duệ là một, người đàn ông này là hai.

Bởi vì, vì khí chất của hắn cực kỳ giống cha cô, lạnh lẽo, bạc tình, tàn nhẫn, vừa nhìn đã biết không phải người tốt.

Cô mở to mắt, nâng lên khóe môi, cười như không cười: “Có chuyện gì sao?”

“Có người ở đuôi theo ta, cho nên xin Nhan Phu Nhân giúp ta một chút.” Người đàn ông vẽ mặt rất thành khẩn.

Đáng tiếc, Ninh Vi Nhân không tin. Cô cũng không đến nỗi là cô gái tối ngày chỉ ở trong nhà, cũng không ngờ đến nỗi tin rằng người đàn ông với khí chất như thế này lại bị người ta truy đuổi chạy trốn chết như thế. Chắc chắn là có mục đích khác nên mới muốn làm quen với mình. Chỉ là, mặc cho hắn có mục đích gì, e rằng hắn sẽ phải thất vọng, bởi vì cô không định cho hắn bất kỳ cơ hội nào. “Thật không biết xấu hổ, chúng ta không quen biết nhau, tôi cũng không phải nhà từ thiện, hiện anh có hai lựa chọn, một là tự mình xuống xe, hai là cứ ngồi ở đây chờ người ta đuổi tới. Dù sao, tôi cũng rảnh, không ngại ngồi thêm một lát.”

Người đàn ông cười hết cỡ khoe ra hàm răng trắng bóng: “Rất tốt, có thể ngồi cùng một tiểu thư xinh đẹp thế này ở đây, ta thà rằng bị người ta đuổi kịp cũng không sao.” Một cách tự nhiên, đổi cách xưng hô với cô từ Nhan Phu Nhân biến thành tiểu thư.

Ninh Vi Nhân vô cùng kiên nhẫn mỉm cười, không thèm để ý đến hắn, mặc hắn ta cứ chủ động quay vào chào hỏi: “Ninh tiểu thư, hay là chúng ta làm quen một chút được không? Ta họ Trương, tên chỉ một chữ Kế, Trương trong chữ Trương Phiên, Kế trong chữ Kế thừa, là Trương Kế.

“À?” Ninh Vi Nhân kinh ngạc nhũn mày, trong mắt nổi lên một tia châm biếm. “Người nổi danh háo sắc, thích nhất chính là những phụ nữ đã có chồng phải không?”

Nhưng hình như cô đã đánh giá thấp độ dày của da mặt của hắn, hắn cười to, “Đâu có, đâu có, đều là hư danh thôi, thật ra bản thân ta rất chung thủy.”

Ninh Vi Nhân đột nhiên cười khê, cô nhẹ nhàng lau đi giọt lệ trên khóe mắt, thật đáng cười, cũng cái kiểu giống như Nhan Duệ nói anh sẽ giữ đúng lời hứa vậy. Đàn ông đây, đều là loại người ăn ở hai lòng. “Tôi nói cho anh biết, lâu lắm rồi tôi không có cười, anh thật biết nói đùa, tôi thích.”

Thấy cô cười, đáy mắt hắn thoáng qua một tia kinh ngạc. Vốn Ninh Vi Nhân đã rất xinh đẹp, lúc bình thường không cười trông cô giống như cô gái trong sáng thuần khiết khiến người khác không dám đến gần, nhưng khi cô cười, lại lộ ra vẻ dịu dàng động lòng người. “Vậy sao? Ninh tiểu thư thích là tốt rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Edit: meoluoihamngu

Sau khi cười xong, Ninh Vi Nhân nhắm mắt lại: “Anh có thể cắt.”

“Ninh tiểu thư vô tình như vậy không tốt chút nào?” Người đàn ông không dễ dàng buông tha. Đam mê lớn nhất của hắn chính là đem người phụ nữ khác lừa gạt trong tay, đùa giỡn một phen, tận tình sủng ái, đợi người phụ nữ kia yêu hắn, liền không chút lưu tình vứt bỏ, hắn chia rẽ không biết bao nhiêu đôi tình nhân và vợ chồng. Ninh Vi Nhân không phải người ngu ngốc, dĩ nhiên biết người đàn ông này ở bên ngoài nổi tiếng như thế nào. Nhan Duệ còn có một chút nhân cách, còn người đàn ông này, căn bản là mặt dày vô cùng.

Đáng nhẽ người này mặt dày hay không cũng không liên quan đến cô, nhưng vấn đề chính là, hơi thở trên người hắn và cha thật sự giống nhau. Từ khi cô còn bé cha đã ở bên ngoài đùa giỡn phụ nữ, lạnh lẽo vô tình trong đầu chỉ có tiền tài lợi ích và người phụ nữ của cha.

Người đàn ông như vậy...

Cô nheo mắt lại: “Tôi không muốn làm quen với anh, ai mà không biết chuyện tình của anh, mà tôi cũng không có hứng thú làm đồ chơi của anh, huống chi...” Cô mở mắt ra, nhìn về phía hắn, cười lạnh một tiếng: “Tôi nghĩ anh không xứng để đùa giỡn tôi.” Nói xong liền bảo tài xế. “Bảo cảnh sát.”

Tài xế kinh ngạc một chút, lắp bắp đáp một tiếng, tay chân luống cuống lấy điện thoại ra muốn gọi, lại bị một giọng nói chen ngang, cười nói: “Ninh tiểu thư, nhất định phải làm đến mức này sao? Anh thật sự thích em, không thể cho anh một cơ hội sao? Chồng em đối với em không tốt, em còn muốn vì hắn giữ gìn tiết hạnh sao?”

Đối với lời lý luận của hắn, Ninh Vi Nhân chỉ cười nhạt: “Không nên trêu chọc tôi, tôi giữ gìn tiết hạnh không cần anh quản, về phần anh nói thích tôi... A, anh nói dễ dàng như vậy, ngược lại tôi cảm thấy ghê tởm.” Bàn tay trắng nõn cầm điện thoại, đã kết nối được 110, hơn nữa cảnh sát có thể biết vị trí của cô nhờ GPS. Ninh Vi Nhân nhếch khóe miệng, cười ngạo mạn, khinh bỉ: “Còn chưa cắt, không lẽ muốn tôi bảo cảnh sát đuổi anh sao?”

Hắn tự nhiên mê muội nụ cười khó có được của cô mà quên cô ấn điện thoại, hắn kinh ngạc, sau đó cười lớn: “Anh thích em, Ninh tiểu thư, bây giờ anh

thật sự thích em!” Nói xong, hấn nhào tới nhanh như tia chớp, hôn lên môi cô, sau đó cười to rồi rời đi.

Mặt Ninh Vi Nhân không chút thay đổi, nhìn phương hướng hấn rời đi, ánh mắt lạnh nhạt như là dao găm. Cô lấy giấy lau, lau miệng, lại vẫn cảm thấy bản thủ không chịu nổi.

Tài xế thận trọng nhìn cô thông qua kính chiếu hậu, Ninh Vi Nhân vừa định bảo anh ấy lái xe, cửa xe lại bị mở ra, một người đàn ông lại ngồi vào, chắc là Nhan Duệ.

Phản ứng của cô là nhắm mắt lại, không để ý đến anh.

Tài xế rất có năng lực quan sát, vội vàng khởi động xe.

Trong xe không ai nói gì.

Nhan Duệ nhiều lần muốn mở miệng, muốn nói nhưng lại thôi. Cuối cùng anh cũng không nhìn được, đưa tay ấn nút mở vách ngăn, vội vàng hỏi: “Vi Nhân, vừa rồi người kia ---” mặc dù không nhìn thấy mặt, nhưng anh nhận ra được người kia, là cậu chủ nhà giàu, nổi danh phóng đảng, so với anh chỉ hơn chứ không kém. Anh sẽ không cùng người đã kết hôn hoặc người phụ nữ đã có người yêu quan hệ, mà hấn lại ngược lại, hấn thích nhất là người phụ nữ đã có chồng, nói là chơi đùa như vậy mới có cảm giác, không chỉ một lần mời anh cùng gia nhập, nhưng bị Nhan Duệ từ chối.

Anh chỉ phong lưu chứ không hề tiện, anh khinh thường đứng cùng với những người như thế.

Ninh Vi Nhân đương nhiên nhìn ra được suy nghĩ của Nhan Duệ, cô chỉ cảm thấy buồn cười, người đàn ông nào có chuẩn mực, cho dù là ngựa đực, cũng cho rằng mình là giống ngựa đực cao quý, thật ra anh và hấn có gì khác nhau chứ? “Anh hỏi cái gì?”

Nhan Duệ hắng giọng một cái, thấy vẻ mặt Ninh Vi Nhân lạnh nhạt, anh lại cảm thấy anh giống như đứa trẻ cố tình gây sự, nhưng anh rõ ràng nhìn thấy... Hấn từ trong xe đi ra ngoài, còn thỏa mãn lau miệng. Mặt hoa đào nhìn Ninh Vi Nhân, phát hiện môi của cô hơi sưng, rất giống bị hôn, giống như mỗi lần sau khi anh hôn cô môi cô trở nên mềm mại ướt át... Hôn, đã bao lâu anh không chạm vào cô rồi chứ? Từ sau khi cô xuất viện, cô và anh phân phòng ngủ, gặp mặt cũng không nói, thậm chí nụ cười cũng tiều tụy ban thường cho anh, giống như hoàn toàn đem tình cảm dành cho anh vứt bỏ... Nhan Duệ không biết anh như vậy có được tính là bị coi thường không, lúc Ninh Vi Nhân yêu anh, anh đã làm cô thất vọng đi thất vọng lại nhiều lần, khi cô không quan tâm anh không để ý đến anh lạnh lùng với anh, anh lại nhớ đến trước đây cô dịu dàng với anh như nào.

Nhưng anh có thể nói Ninh Vi Nhân sao? Cô cũng không có mắng chửi anh, thậm chí ngay cả ở riêng cũng lấy cớ vì đứa bé, trong lòng Nhan Duệ khó chịu, hốc mắt chưa xót, anh nhận thấy anh đã mất đi một thứ gì đó.

“Hấn...” Nhan Duệ cân nhắc từ ngữ. “Chính là, người đàn ông vừa nãy... Hấn, hấn không phải là người tốt gì... Em đừng để bị hấn lừa...” Ninh Vi Nhân cười như không cười.

Ninh Vi Nhân chỉ cảm thấy buồn cười, nhưng cũng không nói gì, không có chê cười – trên thực tế là cô mặc kệ, cô chưa bao giờ mở miệng nói một câu ghét Nhan Duệ, càng không vì anh phụ bạc mà đi chà đạp mình. Anh không thương cô, không sao, cô còn có đứa bé, cô còn có thể yêu chính bản thân mình. Không có anh cô vẫn sống được, có thể hô hấp uống nước ăn cơm, không khác gì trước đây. Nhưng nhìn hiện tại, anh đang nói với bản thân mình cái gì? Anh cho rằng ai cũng giống như anh, không biết xấu hổ sao? Nhưng cô cũng không nói gì, chỉ nhàn nhạt nâng khóe miệng, bàn tay trắng nõn xoa bụng, đứa bé vẫn còn là một bào thai nhỏ nhỏ, không có nhịp đập, lại đủ cho cô dũng khí và ấm áp: “Không phải ai cũng giống như anh.”

Ý tứ trong lời nói chính là: Đừng có nghĩ rằng ai cũng mặt dày giống như anh.

Ninh Vi Nhân kiêu ngạo, mặc kệ có Nhan Duệ hay không, cô đều chung thủy.

Nhan Duệ á khẩu không trả lời được, còn muốn nói chuyện, lại nhìn thấy Ninh Vi Nhân nhắm mắt lại, giống như là mệt mỏi. Trong lòng mềm nhũn, cô đang ôm bào bảo. Bàn tay từ từ đưa ra, thật là nhớ cảm giác ôm cô... Anh đã rất lâu không có ôm cô, cảm thấy trong ngực trống rỗng giống như mất đi thứ gì đó, khó chịu muốn chết.

Nhưng tay đưa ra, lại không dám.

Anh thật tâm xin lỗi Ninh Vi Nhân, nếu như lúc kết hôn anh biết quay đầu, như vậy trong lòng sẽ không áy náy như vậy, Ninh Vi Nhân sẽ không thất vọng về anh. Ninh Vi Nhân hết hi vọng là vì: Anh không giữ đúng lời hứa với cô, nói yêu cô, nhưng lại một lần lại một lần làm cô thất vọng, anh giống như đứa bé chán cừ, kết quả như thế nào chứ? Đứa bé kia nói lão cừ bị sói ăn, nhưng thiếu gia nhà họ Nhan vẫn ung dung tự tại như cũ.

Đây chính là cuộc sống bất công trong xã hội.

Ninh Vi Nhân không oán giận.

Từ ngày gả cho Nhan Duệ, thật ra mọi chuyện cũng đã kết thúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52

Editor: Yankui

Về đến nhà, Ninh Vi Nhân kêu nhà bếp làm cho mình chén canh, sau khi dọn dẹp đồ đạc xong liền đi tới nhà trồng hoa.

Cô càng ngày càng không muốn ở lại ngôi nhà này, đáng tiếc không còn cách nào khác, cả đời này e là cô sẽ phải ở đây. Thế nhưng, cô cũng đã không còn mơ mộng đến cái gọi là tình yêu và sự ấm áp trong ngôi nhà này nữa.

Nhan Duệ đứng ở bên ngoài nhà trồng hoa không dám vào, đó dường như là nơi chỉ thuộc về Ninh Vi Nhân. Trước kia, anh là người duy nhất cô chia sẻ những bí mật của mình. Nhưng kể từ sau lần đó, Ninh Vi Nhân đã không cho phép anh vào nhà trồng hoa nữa, cô cũng không hề sang phòng anh, không vào phòng tập thể thao của anh và thậm chí cả ghế sofa anh thường ngồi cô cũng hề ngồi vào. Đồng thời, cô cũng hoàn toàn cấm anh đụng chạm vào bất cứ đồ gì của cô.

Con người đều ích kỷ vậy sao? Trước kia khi cô yêu anh, anh luôn nghĩ chơi thêm vài năm nữa, dù sao cô cũng không thể rời đi, vĩnh viễn sẽ ở đó chờ anh. Nhưng bây giờ, khi cô không đợi nữa, không cần anh nữa, anh lại cảm thấy mệt mỏi.

Nhan Duệ mơ màng cảm thấy như mình có thể sẽ mất đi thứ quan trọng nhất trong đời. Nhưng anh không biết cụ thể là cái gì, cũng không biết nên làm thế nào để thay đổi nó. Ninh Vi Nhân hoàn toàn đẩy anh ra khỏi cuộc sống của cô, không bao giờ cho phép anh tự tiện tiến vào nữa.

Câu nói kia như thể nói rằng, cô đã để cho anh tiến vào thế giới của cô, nhưng tuyệt đối không cho phép anh muốn vào thì vào, muốn ra thì ra. Lúc cô yêu anh, mọi lời nói của anh đều là thánh chỉ, cô tự nguyện phục tùng gọi dạ bảo vâng, nhưng khi cô đã không còn yêu anh, thì anh chẳng còn là gì với cô nữa.

Một người có thể có mấy trái tim để cho người khác hết lần này đến lần khác làm tổn thương đây? Loại người từ nhỏ được sống trong tình yêu thương của cha mẹ như Nhan Duệ vĩnh viễn sẽ không thể nào hiểu được. Anh tự cho mình là người phóng khoáng, yêu thích tự do, nên không cần biết hai chữ trách nhiệm được viết như thế nào. Đối với tin tức lùm xùm trên báo thậm chí còn xem như một thứ đáng tự hào. Ninh Vi Nhân cũng cảm thấy kỳ quái, tại sao trước đây cô lại yêu người đàn ông như thế chứ?

Rõ ràng, rất rõ ràng anh không phải là một người chồng đúng nghĩa, mà cô cả đời này cũng sẽ chẳng có chồng.

Thật ra thì cũng chẳng có gì to tát, mỗi người đều có cách sống riêng. Trên thế giới này còn nhiều người khổ sở hơn cô nhiều. Dân tị nạn Châu Phi quanh năm không đủ ăn, thậm chí nước sạch cũng không có để uống, trong hoàn cảnh sống khó khăn khổ sở đó, mấy câu nói yêu đương nơi cửa miệng sẽ chẳng có ý nghĩa gì. Chẳng qua cô đang sống trong hoàn cảnh không phải lo cơm áo gạo tiền, nên mới mong đợi vào những thứ hảo huyền như thế, giờ nhận ra được là cũng tốt lắm rồi.

Đem cắt bỏ một nhánh hoa Hồ Điệp rồi vứt vào thùng rác. Nở không đúng lúc, chi bằng không nở còn hơn.

Ninh Vi Nhân ngồi trên ghế dài, hít một hơi thật sâu, cô sờ vào bụng mình, bụng cô đã bắt đầu nổi lên, mặc dù cô còn chưa thực sự cảm nhận được đứa bé, nhưng chỉ cần nghĩ tới nó, cô đã cảm thấy vô cùng thỏa mãn rồi.

Đáng tiếc, nó ra đời, cũng là một bi kịch.

Đứa bé phải gánh vác quá nhiều trách nhiệm, nhiều đến nỗi cô cũng không có cách nào giảm bớt cho nó được.

Cô nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, hoàn toàn không còn hơi sức để nghĩ nữa. Cô biết Nhan Duệ đang đứng bên ngoài, anh cứ giả mù sa mưa như thế cũng không phải lần đầu cô thấy, hết lần này đến lần khác, anh đều như vậy. Anh dùng hết các thủ đoạn để làm cô vui vẻ, cho đến khi cô thật tin anh thì anh lại hung hăng cho cô một đao. Có lúc Ninh Vi Nhân thậm chí hoài nghi mình cùng Nhan Duệ dường như có thù không đội trời chung, nếu không vì sao anh phải làm như vậy với cô đây? Cô thà bị anh đối xử tệ bạc, cũng không muốn anh ôn tồn dụ dỗ cô như vậy, để rồi sau đó lại từ sau lưng đâm cho cô một nhát dao thật sâu đau đớn. Nhan Duệ đã bị làm hư rồi, bị cha mẹ anh, bị em gái anh, bị những cô gái yêu anh trên đời này làm hư rồi. Bọn họ đều nói anh là lãng tử, nói anh chỉ là tạm thời chưa có nhận ra, nói anh rồi sẽ thành người tốt.

Ninh Vi Nhân không thể tin thêm nữa.

Sau lần đó, mỗi lần đi khám thai Ninh Vi Nhân đều không nói với Nhan Duệ, nhưng không hiểu vì sao anh luôn biết, và luôn gắt gao đi theo cô, thậm chí tìm đủ mọi cách theo dõi cô, chỉ sợ cô sẽ lén đi khám thai một mình. Ninh Vi Nhân cảm thấy rất buồn cười, thực sự anh muốn làm gì chứ?

Làm như vậy đối với cô rất phiền nhiễu.

Báo chí lại bắt đầu liên tục đưa tin Nhan lăng tử đã hồi tâm. Ninh Vi Nhân mỗi lần xem báo, đều cảm thấy vô cùng nhàm chán. Ai nói Nhan Duệ đã quay đầu lại? Những người đó dựa vào cái gì nói cô xua được mây mờ để thấy sáng trắng chứ?

Nhan Duệ không xứng.

Một chút cũng không xứng.

Chương 53

Editor: Yankui

Ngược lại, việc Ninh Vi Nhân đến bệnh viện khám thai lại bị mấy tờ báo nhỏ chụp được, rồi ầm ĩ tung tin rằng con dâu nhà họ Nhan không được sủng ái, đến đi khám thai cũng phải tự đi một mình. Cô cũng không vì thế mà ảm ức, đối với mấy tin đồn không có căn cứ trên mấy tờ báo lá cải cô chỉ xem qua cho biết thôi chứ không phản ứng gì. Cha mẹ chồng cô cũng là những người sáng suốt, mặc dù việc khám thai của cô có thể làm tại nhà, nhưng với thân phận của cô, lúc bình thường cũng không thể tùy tiện đi ra ngoài lang thang đây đó được, vì thế đi khám thai cũng coi là một hình thức vận động cho thoải mái.

Cha mẹ chồng cô không nói gì, ngược lại càng làm cho người bên ngoài có cơ hội suy đoán ra đủ các tình huống khiến Ninh Vi Nhân thực sự khó chịu. Nhan Duệ tình tường, nhìn ngay ra là vợ mình mấy ngày nay tâm tình không tốt, chắc chắn là bị mấy tờ báo kia đưa tin gièm pha. Kỳ thực suốt mấy ngàn năm qua, phụ nữ ai mà không muốn được đàn ông yêu chiều, đàn bà nếu bị thất sủng đương nhiên cũng chẳng còn gì nữa. Ninh Vi Nhân tất nhiên cũng hiểu đạo lý này, cho nên tâm tình mới không được tốt. Rõ ràng là Nhan Duệ sai trước, kết quả là người ta không những không phê phán tính phong lưu của anh mà ngược lại lại quay ra trách cô không giữ nổi trái tim anh.

Cô vẫn ở trong nhà không đi ra ngoài, mấy ngày sau nhà họ Ninh liền chuyển lời gọi cô về nhà một chuyến. Ninh Vi Nhân không nói gì, nhận lời đồng ý sẽ về, nhưng chưa trở về ngay, trong lòng biết rằng không quá mấy ngày mẹ cô nhất định sẽ đích thân tới tìm cô.

Quả nhiên, ba ngày sau mẹ Ninh đích thân đến nhà cô một chuyến.

Người giúp việc bưng trà lên, Ninh Vi Nhân liền ra hiệu cho bọn họ đi xuống. Mẹ Ninh không nói gì, cô cũng không nói. Trước kia bản lĩnh của cô không đủ, nên mới luôn bị mẹ nắm trong tay chỉ đạo mọi việc, nhưng bây giờ khác rồi, nếu so tính nhẫn nại, nhất định cô sẽ không chịu thua.

Nhẹ nhàng bưng ly sữa tươi lên uống một hớp, Mẹ Ninh khẽ cau cặp lông mày được cắt tỉa rất tỉ mỉ của mình: “Bao nhiêu tuổi rồi mà còn uống sữa tươi, nếu để truyền ra ngoài lại để người ta chê cười.”

Ninh Vi Nhân khẽ cười, uống một hớp ngay trước mặt mẹ, thông thả ung dung nói: “Mẹ không biết con đang mang thai sao? Chẳng lẽ mẹ muốn con uống đồ uống chứa chất kích thích không lợi cho thai nhi như cà phê hay sao?”

Trong lòng cảm thấy rất châm chọc, con gái mang thai, mẹ đẻ không quan tâm chút nào, lại có thể chất vấn kiểu này.

Mẹ Ninh nghẹn lại một chút, nói: “Ai dạy con nói chuyện như thế với người lớn? Không có phép tắc quy củ gì hết. Nếu bị người nhà họ Nhan biết, người ta lại không cười mẹ không biết dạy con gái à?”

Ninh Vi Nhân đặt ly sữa xuống, trong mắt thoáng qua tia cười lạnh: “Mẹ, mẹ quên là hiện con đã là người nhà họ Nhan hay sao?” Thấy mẹ Nhan thần sắc ngay lập tức biến đổi, liền nói: “Được rồi, mẹ tới đây có chuyện gì cứ nói, đừng vòng vo nữa.”

Bị con gái chặn lời như vậy, chân mày mẹ Ninh vệt chặt hơn, bèn ném tờ báo trên tay xuống trước mặt Ninh Vi Nhân, thần sắc lạnh lùng, giống như đang giao huấn một đứa trẻ con: “Tự con xem một chút đi, đây là cái gì!”

Trên tờ báo có bài báo tiêu đề in đậm chữ to màu đỏ, đăng tin gần đây Ninh Vi Nhân đều một mình tự đi khám thai, giọng điệu lộ ra sự châm biếm hả hê. Mọi người thích xem nhất chính là mấy chuyện thị phi vớ vẩn kiểu này của giới thượng lưu, vì vậy chuyện được xáo lên suốt mấy ngày nay mà sức nóng vẫn không hề có dấu hiệu giảm đi chút nào.

“Đây là cái gì, chả lẽ mẹ xem còn không hiểu sao?” Ninh Vi Nhân giương mắt hỏi, trên mặt hoàn toàn không biểu lộ cảm xúc gì.

Mẹ Ninh giọng nói tăng thêm mấy phần tức giận: “Mẹ dĩ nhiên hiểu, mẹ chỉ tới hỏi con, tại sao lại làm ra chuyện khiến cả hai nhà đều phải xấu hổ thế này.”

Xấu hổ ... Cô cũng chỉ là một mình đi khám thai thôi mà, Nhan Duệ mỗi lần mặt dày mày dạn đi theo, cũng bị cô bắt ở lại trong xe, mấy tên nhà báo đó không chụp được còn trách cô hay sao? Chuyện này cũng phải xấu hổ ư? Ninh Vi Nhân lại nhấp một hớp sữa tươi, chất lỏng ấm áp chảy xuống bụng, cô mới cảm thấy dễ chịu thêm mấy phần. “Nếu mẹ cảm thấy xấu hổ, thì đừng xem nữa, cha mẹ chồng con còn chưa nói gì, ngược lại nhà mẹ đẻ đã vội vàng phản ứng, mẹ không sợ chuyện này truyền ra ngoài sẽ rất mất mặt sao? Chuyện mới chỉ có vậy mà Ninh gia đã không kiên nhẫn nổi thì chỉ làm cho người ta cảm thấy đúng là nhà mình có lỗi, chẳng phải càng làm cho người ta tin rằng con không được cha thương, mẹ yêu lại còn không được chồng cưng chiều sao?”

Mẹ Ninh cứng người, rốt cuộc không nói được câu nào.

Chương 54

Editor: Yankui

Cô cảm thấy mệt mỏi, không muốn mẹ cô tiếp tục dây dưa chủ đề này nữa. Ninh Vi Nhân đứng lên. “Mẹ, con nói đến thế thôi, về sau mẹ còn gì không vừa lòng, xin mẹ đừng đến đây chất vấn con nữa. Con bây giờ là thiếu phụ nhân nhà họ Nhan, trong bụng đang mang thai người thừa kế của Nhan gia, mẹ tùy tiện đến đây như vậy, mẹ nên nghĩ đến nếu để người ta biết được mà mượn cớ đặt chuyện, đến lúc đó tin tức truyền ra ngoài e rằng còn khó nghe hơn nữa.”

“Vi nhân!” Mẹ Ninh kích động, cả người run rẩy hít một hơi khí lạnh.

Ninh Vi Nhân thực không muốn cùng mẹ mình nói nhảm thêm nữa, trong lòng mỗi người đều biết rõ đối phương là hạng người gì, hà tất còn phải tiếp tục ở đây giả bộ với nhau? Bước chân đi thẳng lên lầu, “Mẹ biết cửa ở đâu rồi đấy, con không tiền đâu.”

Mẹ Ninh đang muốn nói thêm gì đó, bỗng nghe thấy một giọng nói tràn đầy sinh lực cùng tiếng sủa gâu gâu của chú chó: “Vi Nhân, Vi Nhân! ! Em xem anh và Chocolate tìm được cái gì này! !”

Vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Nhan Duệ, lập tức theo thói quen nở nụ cười ôn nhả: “Nhan Duệ, con không đi làm sao?”

Nhan Duệ sống tới nay hai mươi mấy năm, chơi đùa với đủ loại phụ nữ, anh cũng luôn thích cảm giác chinh phục phụ nữ, nhưng nếu như thật sự có một loại phụ nữ mà anh không thích nhất, đó chính là kiểu người giống như mẹ vợ anh, người luôn lạnh lẽo, cứng nhắc, không hề biểu lộ tình cảm gì. Vì ấn tượng rất không tốt với mẹ vợ, nên hôm nay gặp anh cũng chỉ khẽ gật đầu, “Chào mẹ.”

Mẹ Ninh khẽ mỉm cười nụ cười xã giao: “Con đã về rồi, ta liền đi đây, chuyện trên báo chí mong con thông cảm. Vi Nhân ở nhà bị mẹ và cha nó chiều quá thành hư rồi, khó tránh khỏi tính khí vẫn còn trẻ con.”

Nhan Duệ không thể tin nổi mình đang nghe thấy cái gì, Vi Nhân tùy tiện?! Vi Nhân bị chiều thành hư rồi sao?! Cô căn bản không phải là người dễ cáu giận! Cưng chiều ... Anh nghĩ ngờ vợ chồng nhà này rốt cuộc có coi Vi Nhân là con gái họ hay không! Nhưng Mẹ Ninh dù sao cũng là bề trên, dù trong lòng anh không vừa lòng thì cũng không biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể nở nụ cười cứng nhắc nhìn mẹ Ninh rời đi.

Từ trên cầu thang, Ninh Vi Nhân xoay người lại, Chocolate kêu ô ô chạy tới, cô dịu dàng xoa xoa lên bộ lông trắng mềm mại rồi bù của nó trách cứ: “Sao lại bần thế này? Thành ra hắc cầu rồi.”

Giọng nói vô cùng dịu dàng, giống như là giọng nói trước kia cô hay nói với anh vậy. Nhan Duệ kinh ngạc nhìn Ninh Vi Nhân, thật muốn đi tới cầm tay cô, dắt cô đi chơi, muốn cô không còn cứ buồn bã, đè nén mình như vậy nữa. Nhưng ... ai cũng có tư cách an ủi cô, trừ anh ra. Vi Nhân vốn không phải như thế này, chính anh đã đẩy một Vi Nhân xinh đẹp dịu dàng thành cô như hiện nay.

Hốc mắt Nhan Duệ chưa xót, nhìn Ninh Vi Nhân vuốt ve đỉnh đầu Chocolate, hận không thể hoán đổi vị trí cùng Chocolate để hưởng thụ sự dịu dàng của cô.

Đã rất lâu cô không thèm để ý tới anh, dù anh bám lấy cô cả ngày, quây ảm ỉ lên muốn chơi đùa cùng cô, nhưng trừ khi cần thiết, nếu không thậm chí một câu nói cô cũng không muốn nói với anh. Nhan Duệ nhớ rất rõ ngày đó ở bệnh viện, Ninh Vi Nhân đã biểu hiện sự chán ghét anh đến mức nào, cô nói anh dơ bẩn, cô nhìn anh như nhìn thấy thứ gì đó dơ bẩn nhất trên đời này vậy.

Tại sao con người không thể đặt mình vào vị trí của người khác để suy nghĩ đây? Nhan Duệ chỉ cần nghĩ đến cảnh Ninh Vi Nhân ở trên giường cùng người đàn ông khác, liền không nên được cảm giác muốn giết người. Hôm đó nhìn thấy người đàn ông từ trong xe bước ra, thỏa mãn vuốt khóe miệng, lại nhìn thấy cánh môi Ninh Vi Nhân sưng đỏ, nhưng một tiếng anh cũng không dám hỏi, loại cảm giác đó ... khổ sở tới cực điểm, giống như tay chân xương cốt đều bị trúng chất kịch độc, đến hít thở cũng không thông.

Cho nên, lúc anh cùng những người phụ nữ khác anh em em, tâm tư Vi Nhân sẽ như thế nào chứ?

Chương 55

Editor: Yankui

Vỗ vỗ đầu Chocolate, Ninh Vi Nhân gọi người giúp việc đến đưa nó đi tắm cho sạch sẽ, rồi không thèm nhìn Nhan Duệ lấy một cái liền xoay người đi lên lầu. Nhan Duệ khẽ cắn răng, liền theo cô đi lên.

Ninh Vi Nhân đang thay quần áo thì cửa bị đẩy ra. Cô sợ hét hồn vội che ngực, chỉ thấy Nhan Duệ mặt đỏ tới mang tai đứng chết chần ở cửa. Nhanh chóng mặc quần áo vào, vừa thắt dây áo ngủ vừa hỏi: “Có chuyện gì không?” Trong lòng cảm thấy có chút buồn cười. Không nghĩ tới hoa hoa công tử Nhan Duệ cũng có ngày phải đỏ mặt như vậy.

Giọng nói của cô ... quá lạnh nhạt, giống như đang nói chuyện với người xa lạ. Hiện nay, được cô đối xử dịu dàng cũng chỉ có Chocolate, nhưng cho dù là Chocolate, Ninh Vi Nhân cũng không còn tự mình tắm hay dắt nó ra ngoài đi dạo nữa.

Ninh Vi Nhân của những ngày vui vẻ bên nhau trong trí nhớ của anh, đã hoàn toàn không còn nữa.

“Cái này ...” Anh lấp bắp đưa tay ra, lòng bàn tay mở ra, một con nhím nhỏ xíu trông rất đáng yêu. “Anh cùng Chocolate tìm thấy trong vườn hoa ... em, em thích không?”

Ninh Vi Nhân sững sốt một chút, nhưng rồi cũng chỉ liếc mắt nhìn, không có phản ứng gì, khóe miệng hơi nhếch lên thành một đường cong: “Nếu tìm thấy nó trong vườn hoa, thì cần gì phải đưa tới đây? Chúng ta cũng không biết cách nuôi, anh trả nó trở về đi.” Nói xong liền cầm lược lên chải chải mái tóc đen nhánh của mình. Cho dù mang thai, da của cô vẫn rất đẹp, mang thai chỉ làm cho cô càng trở lên xinh đẹp hơn thôi.

Nhan Duệ si ngốc nhìn cô, có chút ngây ngất, Ninh Vi Nhân ngược lại không thèm để ý đến anh, trèo lên giường cầm cuốn sách lên đọc. Cô không đuổi anh đi, cũng không cho anh vào, lạnh nhạt giống như anh hoàn toàn không tồn tại vậy.

Yên tĩnh như tờ.

Nhan Duệ nhiều lần há miệng, nhưng lại không nói ra được câu gì. Tay anh nắm thành quyền thả xuôi theo người. Ninh Vi Nhân với anh bây giờ đúng là gần ngay trước mặt mà lại như xa tận chân trời. “Vi nhân ...”

Ninh Vi Nhân nhàn nhạt giương mắt, nhìn anh đang tiến lại gần, không nói gì.

“Em xem nó, xem một chút thôi, được không?” Giọng nói mang theo một chút cầu khẩn.

Con nhím nhỏ đang co lại thành một cuộn. Nếu là trước đây có lẽ Ninh Vi Nhân sẽ mừng phát điên lên vì Nhan Duệ tặng quà cho cô, nhưng bây giờ thì không. Thật ra, cô cũng không thích những động vật này, ngay cả Chocolate cũng thế. Chẳng qua là bởi vì Nhan Duệ tặng cô, mà trong tiềm thức của cô, cô cũng cảm thấy một gia đình hoàn chỉnh thì phải có một con chó, vì thế mới cưng chiều Chocolate.

Nhưng bây giờ cô không còn cảm thấy như vậy nữa. Đặt cuốn sách trên tay xuống, Ninh Vi Nhân nhạt giọng nói: “Nếu như anh không bận thì giúp em đem Chocolate đi đi. Em hiện tại đang mang thai, Chocolate ở lại cũng không tiện, đối với đứa bé cũng sẽ bị ảnh hưởng. Anh tìm một trung tâm thú cưng tốt một chút đưa nó đến đó đi.” Nói xong liền nhắm mắt lại, âm thanh bình tĩnh giống như chưa có chuyện gì xảy ra. “Em mệt rồi, anh ra ngoài phiên anh đóng cửa giúp em”

Nhan Duệ vẫn chưa đi, Ninh Vi Nhân nhận thấy mép giường lún xuống, mở mắt ra nhìn, Nhan Duệ đang nhìn cô chăm chăm. Cô nhú mày, ánh mắt này của anh, giống như là cô làm gì có lỗi với anh vậy. “Anh sao thế?”

“Vi Nhân.” Anh hít thở thật sâu. “Chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Anh cho là Ninh Vi Nhân sẽ cự tuyệt, nhưng cô lại gật đầu: “Ừ.”

Hai người đã từng rất gần gũi, vậy mà hiện giờ ngồi sát bên nhau như thế mà lại cảm thấy xa xôi không cách nào chạm tới nhau được. Ninh Vi Nhân ngồi thẳng dậy, không dựa vào thành giường, mặt đẹp không biểu lộ tâm tình gì, nhìn về phía Nhan Duệ: “Anh muốn nói gì?”

Đúng vậy, anh muốn nói gì? ! Nhan Duệ cũng không biết. Nhưng anh biết rõ, anh không thể để mất đi Ninh Vi Nhân, không thể! Anh cũng không chịu được việc cô không thèm để ý đến anh, không thích anh, không cười với anh, thậm chí không thèm nhớ đến khoảng thời gian tốt đẹp của họ!

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Editor: Yankui

Nửa giờ trôi qua.

Ninh Vi Nhân lướt nhìn đồng hồ đeo tay, chân mày nhẹ cau lại, hơi khó chịu: “Anh rốt cuộc muốn nói gì, đã nghĩ xong chưa?”

Nhan Duệ há miệng, lại cảm thấy không biết nên nói gì. Ninh Vi Nhân nhìn đáng vẻ ngập ngừng của anh, híp híp mắt, nhẹ giọng thở dài: “Nhan Duệ, em với anh đều không còn là trẻ con nữa, anh nghĩ gì cứ nói ra, em cũng sẽ không vì thế mà không hài lòng đâu.” Cô đắm đắm vào hông mình, gần đây cô cứ ngồi như vậy một lúc là cảm thấy ê ẩm không chịu nổi.

“Vi nhân, anh ——”

Anh vốn muốn nói lời xin lỗi, muốn giải thích, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, nhìn vào cặp mắt xinh đẹp kia, Nhan Duệ lại không nói ra được. Anh lấp bắp, đưa hai tay hơi run rẩy ra: “Vi nhân.”

Ninh Vi Nhân nghiêng người tránh khỏi tay anh, cô nhìn phản ứng của Nhan Duệ, thở dài nói: “Đừng nói những câu kiểu xin lỗi, rất xin lỗi hay anh hứa sẽ thay đổi nữa, em đã không tin nữa rồi.”

Nghe vậy, Nhan Duệ cứng người tại chỗ, một câu cũng không nói lên lời.

“Nhan Duệ, cái gì đã qua nên để cho nó trôi qua, dù sao cũng chẳng phải chuyện gì quan trọng.” Ninh Vi Nhân nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra. “Về sau anh muốn đưa xe hay chơi gái đều có thể, tùy ý anh, chỉ cần anh lưu tâm một chút, đừng để cho dư luận bàn tán là được. Những chuyện gièm pha trên báo chí kiểu này sẽ gây tổn thương cho con rất nhiều khi nó được sinh ra. Nếu anh thật sự gặp được người ưng ý, cũng có thể nuôi cô ta bên ngoài, em cũng không có ý kiến, chỉ cần đừng đưa cô ta về nhà, cũng đừng để cô ta sinh ra đứa bé lớn hơn con của em, thế là được rồi. Em cũng không yêu cầu anh gì khác, chỉ mong anh có thể làm được những việc này.” Cô lại nhắm mắt, khi mở mắt ra lại, trong mắt đã lạnh lẽo không còn tình cảm, giống như đang nói một chuyện không có gì quan trọng vậy.

“Không!” Nhan Duệ vội vàng cầm tay cô, gần giọng không cho cô cự tuyệt: “Anh không đồng ý, tuyệt đối không đồng ý! Anh muốn ở bên cạnh em và con, chúng ta sẽ rất hạnh phúc, những chuyện trước đây sẽ không bao giờ xảy ra nữa!”

Nhưng Ninh Vi Nhân chỉ nhìn anh như cười như không: “Nhan Duệ, anh nói câu này không cảm thấy quen thuộc sao?” Thấy anh sùng sốt, cô nở nụ cười sâu hơn. “Anh đã nói bao nhiêu lần, rằng anh sẽ thay đổi, rằng anh sai rồi, rằng anh sẽ không bao giờ . . . Nhan Duệ, anh không thấy mệt, nhưng em nghe đã thấy nhàm rồi. Em bị anh lừa dối hết lần này đến lần khác, em đã không còn tin tưởng anh nữa rồi. Chúng ta sẽ không ly hôn, nếu không xảy ra biến cố gì bất ngờ, chúng ta sẽ vẫn cùng nhau đi đến hết đời này. Chỉ là, em hy vọng anh có thể hiểu, em sẽ không mơ tưởng hảo huyền như trước kia nữa. Anh nói đúng, đối với kiểu hôn nhân thương mại của chúng ta, tốt nhất là không nên can thiệp chuyện riêng của nhau, đôi bên đều có thể có tình yêu riêng của mình, nhưng chỉ ngầm biết là được, trước mặt người ngoài sẽ vẫn là một cặp vợ chồng ân ái ái ái.”

Nhan Duệ không thể tin nổi bản thân đang nghe thấy cái gì. Anh nắm chặt tay Ninh Vi Nhân, giống như nếu buông lỏng một chút thôi sẽ không thể nắm giữ được nữa: “Không, Vi Nhân, van em, cho anh thêm một cơ hội, một lần này nữa thôi!”

Cô kiên định, từ từ đẩy ra từng ngón từng ngón tay đang nắm chặt tay cô của anh. “Em không tin anh, Nhan Duệ. Ngay cả khi em có thể cho anh một cơ hội nữa, em cũng không thể quên được những chuyện đã xảy ra. Việc anh cùng người phụ nữ khác có thể ân ái ngay tại gian phòng của chúng ta, ngay tại nơi mà chúng ta đã từng ân ái đã làm em vô cùng ghê tởm.” Cô thờ hất ra, giọng nói nghe xa xôi như tận chân trời. “Nghe đây, Nhan Duệ, hiện tại rất cuộc em đã hiểu, em được sống trong hoàn cảnh như thế này, có rất nhiều thứ mà người khác mong mỏi cả đời cũng không thể có được, nhưng ông trời rất công bằng, cho ta cái này thì nhất định phải lấy đi cái khác. Em rốt cuộc hiểu ra rồi, anh chính là thứ mà đời này em không thể có được. Đã vậy, em cũng không cần nữa, em chấp nhận, dù là cả đời này cứ như vậy, em cũng biết mình không sai. Nhưng nếu như còn tin anh nữa, rồi lại tự làm tổn thương chính mình, nếu vậy là em đã có lỗi với chính bản thân mình rồi. Là người có thể có lúc bị coi thường, nhưng hết lần này đến lần khác để người ta coi thường, thì không những không có liêm sỉ mà còn là hổng thật rồi. Bây giờ em đã có con, đã không còn cần anh nữa.”

“Vi Nhân, Vi Nhân em hãy nghe anh nói . . .” Nhan Duệ run rẩy, muốn nói gì đó để thay đổi suy nghĩ của cô, nhưng mặc cho anh vắt óc suy nghĩ thế nào, rốt cuộc cũng không biết nên nói gì. Sau khi nói một hồi, Ninh Vi Nhân lặng lẽ thờ, thái độ vô cùng bình tĩnh.

Nhưng chính cái bình tĩnh đó lại làm Nhan Duệ vô cùng sợ.

“Nhan Duệ, em không muốn nghe anh nói những câu kiểu anh yêu em hay anh thật xin lỗi em nữa.” Ninh Vi Nhân ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn anh. “Sao anh không học ba em một chút đi? Kể từ lúc ông ấy kết hôn cùng mẹ em tới nay, chưa từng lừa gạt bà ấy. Ông ấy chơi gái, đua ngựa, trải qua những kiểu sống sa đọa thối nát nhất, uống những loại rượu đỏ cao cấp nhất, chơi đùa những cô gái xinh đẹp nhất . . . nhưng cho dù ông ấy làm gì, mẹ em đều biết. Bọn họ giống như hai diễn viên vô cùng ăn ý, diễn kịch suốt cả một đời, đằng sau sân khấu mỗi người lại có cuộc sống riêng, nhưng chẳng để ai biết được. Chỉ cần anh đồng ý, hai chúng ta cũng có thể làm như vậy, không phải rất tốt sao?”

Nhan Duệ không ngừng lắc đầu.

“Anh ra ngoài đi, em mệt rồi, muốn đi ngủ.” Ninh Vi Nhân không muốn phí lời thêm nữa, cười nhạt rồi nằm xuống.

Cô bị lừa gạt nhiều lần như vậy, đã không còn muốn nghe những lời ngon tiếng ngọt hoang đường của Nhan Duệ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Edit: meoluoihamngu

Nhan Duệ mệt mỏi quay về phòng mình. Anh nhìn xung quanh, không bao giờ... có thể giống cuộc sống của bọn họ ở căn biệt thự kia, bóng dáng dọn dẹp nhà cửa đã biến mất không còn nữa, không còn nữa rồi.

Giường lớn xa lạ, khăn trải giường xa lạ, chăn xa lạ... Tất cả những thứ ở trong phòng ngủ này, đều do người giúp việc chuẩn bị, Ninh Vi Nhân không nhúng tay vào.

Quần áo của anh, toàn bộ đều giao cho người giúp việc làm, cô không còn quản lý nữa.

Com anh ăn, đều do đầu bếp cao cấp làm, cô không còn đi vào phòng bếp nữa.

Hành tung của anh, không có ai quan tâm, cũng không có ai quản lý. Anh có thể đêm không về, cũng có thể suốt đêm tằm hoan mua vui, nhưng khi về nhà sẽ không còn người để đèn, ngồi trên ghế salon chờ anh, trên bàn com cũng sẽ không còn mùi thơm mê người của đồ ăn đêm nữa.

Anh thậm chí, ngay cả động vào cô cũng không dám.

Ánh mắt lạnh như băng của Ninh Vi Nhân luôn quanh quẩn trong tâm trí anh, Anh vẫn cho rằng, nếu mình không ở bên ngoài điên cuồng phóng đảng, khi về đến nhà, cô sẽ mỉm cười đón tiếp anh. Nhưng không phải như vậy, cô không cần anh nữa.

Nhớ đến đêm hôm đó, Ninh Vi Nhân phát hiện anh và người phụ nữ đó vụng trộm, Nhan Duệ cảm thấy trái tim mình đau đớn. Cô đang khóc, khóc đến đáng thương như vậy, ủy khuất như vậy. Nhan Duệ nghĩ, anh đã làm cô ủy khuất rồi. Cô xinh đẹp, hơn nữa gia thế cao quý, tùy tiện gả cho người khác sẽ không làm cô thể thảm như bây giờ. Anh mặc dù không đánh mắng cô, nhưng lại làm những chuyện khiến cô chán ghét như vậy.

Cô thất vọng, thương tâm cỡ nào, mới có thể chảy nhiều nước mắt như thế chứ? Nhan Duệ nhớ lại lúc ấy Ninh Vi Nhân luôn luôn khóc, bất kể anh nói gì, nhận sai như thế nào, hối hận như thế nào, cô vẫn khóc. Không tiếng động, khóc không ngừng, làm người khác đau lòng. Cô khóc đáng thương như vậy, đáng thương khiến trái tim anh tan nát. Trước đó, bất kể anh tạo ra scandal gì, cùng phụ nữ dây dưa, cô cũng không có khóc. Chỉ cần anh nhận sai lầm, cô sẽ lập tức tha thứ cho anh.

Nhưng cuối cùng anh lại đem sự tha thứ của cô sử dụng hết.

Nhan Duệ còn nhớ rõ ngày bọn họ kết hôn, anh lạnh lùng nói những lời đã thương người, nhưng Ninh Vi Nhân lại run rẩy lông mi, cẩn thận giải thích, cẩn thận kiên trì, anh còn nhớ rõ lúc ấy ánh mắt cô kiên định như thế nào, nhưng gần gũi năm năm, anh đem cô hủy diệt hoàn toàn.

Cô nói anh bẩn, lúc nói chuyện một chút biểu cảm cũng không có.

Thật ra Nhan Duệ cũng biết tính cách của anh, nói dễ nghe là phong lưu, nói khó nghe chính là nhớ ăn không nhớ làm, dạy mãi không biết sửa. Nếu như sửa được mấy ngày, một khi có ai đó hấp dẫn xuất hiện, sẽ lập tức bị người đó hấp dẫn. Ninh Vi Nhân nhìn thấu điểm này, mới có thể hoàn toàn chết tâm đối với anh. Nếu như cô không yêu anh, không quan tâm anh, như vậy, anh làm việc đến chết, có ai để ý đến anh chứ? Nếu như cô không yêu anh, Nhan Duệ, còn cần tiền làm gì chứ?

Nói như vậy, bất luận là anh sống hay chết, không liên quan đến Ninh Vi Nhân.

Thân phận của bọn họ buộc bọn họ cả đời phải gắn chặt với nhau, không thể ly hôn. Ninh Vi Nhân đã từng khờ dại yêu Nhan Duệ, cũng làm Nhan Duệ yêu cô, nhưng cuối cùng nó lại là chuyện khôi hài. Tình yêu là thứ nguy hiểm nhất trên thế gian này. Có ngọt ngào, nóng bỏng, đau đớn, nước mắt, buồn nôn. Trái tim sẽ vì tình yêu mà bị đốt thành tro bụi.

Nhan Duệ có rất nhiều trái tim, mà Ninh Vi Nhân chỉ có một.

Đã từng ở chung phòng, cô đã vì anh làm rất nhiều chuyện, nụ cười của cô, tất cả mọi thứ của cô, Chocolate... Tất cả tình cảm dành cho anh, Ninh Vi Nhân đều vứt bỏ toàn bộ.

Nghe rõ, vứt bỏ, không phải là bỏ qua. Nếu bỏ qua thì vẫn còn có thể tha thứ, nhưng lại là vứt bỏ, giống như vứt bỏ đồ bỏ đi, vứt bỏ một phần bản thân thối nát, không cần bất luận tình cảm gì.

Tràn đầy khinh thường và khinh miệt.

Ý thức được điều này Nhan Duệ vô cùng sợ hãi. Lúc Ninh Vi Nhân nói bọn họ kết thúc rồi, anh thậm chí muốn quỳ xuống ôm lấy bắp đùi cô cầu xin tha thứ. Nhưng trong tiềm thức của anh lại rất rõ ràng, Ninh Vi Nhân không phải đang nói đùa, cô nói nghiêm túc, cô thất vọng thật sự.

Từ nhỏ Nhan Duệ đã là thiên chi kiêu tử (được cha mẹ cưng chiều quá sinh kiêu), ai cũng bảo vệ anh tăng bốc anh, anh cũng không bị thua thiệt gì, toàn bộ thế giới đều nằm trong bàn tay. Nhưng trên thực tế, mọi người không có anh có thể sống được không? Anh không phải là nước, cũng không phải là không khí, cũng không phải là ánh mặt trời, tại sao Ninh Vi Nhân không có anh sẽ chết chứ? Người tự cho rằng mình là cao nhất, quả nhiên không phải là chuyện tốt.

Nhan Duệ nghĩ, anh không biết bây giờ phải làm sao? Vi Nhân không cần anh nữa, anh nên làm cái gì bây giờ? Dứt khoát buông tay, hai người sống tôn trọng nhau như khách, anh tiếp tục đua xe và đùa giỡn phụ nữ, mà cô tha hồ tìm người đàn ông khác? Con mẹ nó! Nhan Duệ tức giận đập một phát vào giường, bọn họ tôn trọng nhau như khách, con mẹ nó đùa giỡn phụ nữ tìm đàn ông! Không như vậy thì làm sao? Dùng chân thành cảm động trái tim cô sao? Không, không thể nào, Vi Nhân sẽ không tin tưởng anh. Anh cảm thấy nếu bây giờ anh chết trước mặt cô, cô cũng sẽ không có phản ứng. Có thể làm một người tổn thương đến trình độ này, Nhan Duệ không biết nên khen mình, hay nên cho mình hai cái bạt tai đây.

Kia... Kia phải làm sao đây? Không thể nào buông tay, thật lòng cũng không được... Chẳng lẽ tiếp tục dây dưa quấn lấy cô?

Nhan Duệ nhớ đến mấy tháng này anh sống chết dây dưa, mặc kệ mặt Ninh Vi Nhân lạnh lùng anh đều điên cuồng đi theo, nhưng cô vẫn không có chút nào mềm lòng. Đôi mắt xinh đẹp luôn lạnh lùng nhìn anh, giống như nhìn con khỉ lừa dối cô.

Mất mặt, nhưng chỉ có phương pháp này mới còn một chút hi vọng.

Nếu muốn làm vợ mình xoay chuyển, anh chỉ còn biện pháp này. Nhan Duệ nghĩ linh tinh, trong đầu lập tức thoáng qua ngày đó hần từ trong xe đi ra ngoài, thỏa mãn sở miện, giống như trộm được mèo tinh, hết lần này đến lần khác anh không có quyền không có tư cách ngăn cản. Chính bản thân mình không thể, làm gì có tư cách yêu cầu Ninh Vi Nhân vì anh thủ thân như ngọc chứ?

Đây là lần đầu tiên, Nhan Duệ cảm thấy anh giống như một khóm hoa trải qua một trận quấy phá. Anh không phải là xử nam, nếu Ninh Vi Nhân muốn so đo cái này, vậy anh chỉ có thể tự sát đầu thai, hoặc là trùng sinh đến năm anh mười bốn tuổi.

Nhan Duệ hận mình là kẻ bị ối nguyên rửa năm đó tại sao lại đi dụ dỗ giáo viên của mình chứ. Mẹ kiếp, anh tại sao lại không giữ mình trong sạch chứ? Anh oán hận, mặc dù biết giận chó đánh mèo là kẻ tiểu nhân, nhưng vẫn không nhịn được.

Nếu dùng chiêu chết cũng không biết xấu hổ để đối phó với Ninh Vi Nhân, như vậy anh phải làm một bản ghi chép mới được.

Nghĩ đến đây, Nhan Duệ lập tức chạy vào thư phòng, mở máy tính xách tay, bắt đầu viết linh tinh.

Ninh Vi Nhân cảm thấy kì lạ, kể từ khi Nhan Duệ thay đổi ngoan ngoãn đến nay, đây chính là lần đầu tiên một tuần lễ không nhìn thấy anh. Nhưng mà cô cũng không thêm để ý, dù sao anh thích làm cái gì thì làm cái đó, không liên quan đến cô, chỉ cần không tạo ra tin tức nào quá lớn, cô có thể ứng phó.

Cô không biết được rằng mình bị người khác theo dõi suốt một tuần lễ.

Nhan Duệ có chút buồn bực, nhưng vui vẻ nhiều hơn. Bởi vì anh chứng minh được vợ xinh đẹp của mình không bị bất cứ người đàn ông nào nhúng chàm, buổi sáng mười giờ rời giường, dùng bữa sáng, không ăn bữa trưa, xem một chút sách đánh đàn hoặc xem CD dưỡng thai, sau đó uống trà chiều, làm SPA, thẩm mỹ, đến ngày kiểm tra thai nhi cô liền ngoan ngoãn đi, buổi tối quay về ăn bữa tối, nếu như có tiệc rượu gì liền trang điểm ăn mặc rất sớm, nhưng hiện tại cô đang mang thai, không thể trang điểm và đi giày cao gót, cho dù cô để mặt mộc, Nhan Duệ nhìn vẫn cảm thấy cô vô cùng xinh đẹp.

Ninh Vi Nhân đang trong phòng ngủ đọc sách. Cô nhìn Nhan Duệ hấp tấp chạy vào, trong tay còn ôm chăn gối gì đó, sắc mặt lập tức lạnh lẽo: “Anh đang làm cái gì vậy?”

Nhan Duệ ưỡn ngực nghiêm mặt nói: “Chúng ta là vợ chồng, cùng nhau ngủ chung.”

Ninh Vi Nhân không nhịn được, đây không phải là lần đầu tiên cô nói những lời này với Nhan Duệ, nhưng cô vẫn phải nhắc đi nhắc lại, vẫn phải nói: “Tôi nói rất nhiều lần rồi, chúng ta sẽ không ngủ cùng một ---” chưa kịp nói xong, liền thấy Nhan Duệ mang cái gì đó kỳ quái đi vào, Ninh Vi Nhân chưa từng nhìn thấy đồ vật kia, khi anh mở ra cô mới biết là đệm hơi.

Anh cười có chút sợ sệt, nhưng mặt dày không dao động: “Hi hi, anh ngủ dưới đất là được.” Từng bước từng bước, anh cẩn thận lấy lòng cô.

Ninh Vi Nhân hí một mắt: “Mời anh đi ra ngoài.”

“Vi Nhân ~~~~~” lượn về ăn vạ phụ nữ, Nhan Duệ dám xưng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất. Anh hăng giọng, đáng thương. “Mấy ngày nay ba mẹ có thể đến đây ở, bị bọn họ nhìn thấy chúng ta phân phòng thì làm thế nào?”

Anh cứ cho là Ninh Vi Nhân sẽ thỏa hiệp, đáng tiếc anh sai lầm rồi.

Ninh Vi Nhân người phụ nữ này, lúc dịu dàng thì thủy mị như nước, nhưng lúc tuyệt tình thì tâm địa sắt đá. “Tôi không ngại bị bọn họ nhìn thấy, tóm lại, tôi không muốn ở chung một phòng với anh, Nhan Duệ, tôi nói thẳng thắn rồi, không phải anh muốn tự tìm mất mặt chứ.”

Ánh mắt và giọng nói lạnh như băng cũng không thể ngăn cản bước chân Nhan Duệ, thấy hông nhô cứng rắn đều không dừng được, anh dứt khoát tỏ ra vô lại tiếp: “Mặc kệ mặc kệ, anh muốn ở chỗ này, em đi đâu anh liền đi đó, em ngủ ở đâu anh ngủ chỗ đó ---” thấy Ninh Vi Nhân càng ngày càng tức giận, lại vội vàng nói lời dịu dàng: “Em yên tâm, anh sẽ không quấy rầy em, nếu anh gây ra tiếng động nào ảnh hưởng đến em, em có thể đuổi anh, anh nửa câu cũng không nói! Vi Nhân... Cầu xin em, anh tuyệt đối sẽ không làm cho em cảm thấy mất hứng.”

Ninh Vi Nhân không biết anh muốn làm cái gì, chẳng lẽ anh muốn bù đắp lại sao? Vậy cũng quá buồn cười đi. Đưa tay để sách xuống, cô nhàn nhạt nhìn Nhan Duệ một cái: “Tùy anh.”

Cô đã từng sống chết dây dưa với anh, cho nên không muốn nhiều lời với anh nữa. Nhà này vốn là của anh, cùng anh tranh, mình chiếm không được. Lập tức liền nằm xuống, nhắm mắt lại, không để ý đến Nhan Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Edit: meoluoihamngu

Ninh Vi Nhân cho rằng nếu cô không để ý đến Nhan Duệ thì có thể yên tĩnh, nhưng mà sai lầm rồi.

“Vi Nhân... Em khát không? Có muốn uống nước không?”

Cô nhìn đầu giường đột nhiên có một cái đầu, con người đen như mực lấp lánh rực rỡ, rất đẹp. Nhưng nửa đêm đột nhiên nhô ra, rất dọa người được không? Ninh Vi Nhân âm thầm kìm nén tức giận vì bị dọa, nhàn nhạt nói: “...Anh làm cái gì vậy?”

“Anh sợ em khát nước... Trong sách nói phụ nữ có thai thường cần uống nước, từ bữa tối đến giờ đã sáu tiếng em không uống nước, em, em có khát không?”

Nhìn khuôn mặt tuần mỹ lo lắng, Ninh Vi Nhân cảm thấy mệt mỏi. Cô chán nản lại nằm xuống, thở phào một cái. Cứ tưởng rằng để cho anh ở trong phòng ngủ trên đất là đủ rồi, không nghĩ đến lại trở thành con ác mộng. “Tôi không khát, anh ngủ đi.”

“... Được.” Vừa mới đồng ý xong, anh liền ngồi dậy. “Vậy nếu em khát hoặc muốn đi vệ sinh, nhất định phải nói cho anh biết.”

“Ừ.”

Nhưng là... Sẽ yên tĩnh như vậy sao?

Có thể sao?

Khi lần thứ N Ninh Vi Nhân nhìn thấy cái đầu kia, cô không còn sức để để ý nữa. “Tôi thật sự không mệt không đói bụng không khát không muốn đi vệ sinh không cảm thấy buồn chán, Nhan Duệ, anh có thể đăng hoàng ngủ được không? Tôi rất mệt mỏi, không có thời gian chơi với anh.”

Trái tim Nhan Duệ đau đớn, nhưng anh kiên trì lộ ra nụ cười: “Thế, em có sợ hay không? Có cảm thấy máy điều hòa nhiệt độ có chút thấp không?”

... Anh đến tốt cùng là muốn làm cái gì chứ?

Một lần nữa Ninh Vi Nhân tỉnh táo, con buồn ngủ lập đi lập đi lại bị quấy rầy. Cô chợt ngồi dậy, Nhan Duệ vì động tác của cô theo bản năng thẳng lưng, Ninh Vi Nhân ngồi ở trên giường, từ trên cao nhìn anh. Hai người cứ như vậy cứng nhắc nhìn lẫn nhau, Nhan Duệ thấp thòm bất an, không biết Ninh Vi Nhân muốn nói gì, mà Ninh Vi Nhân cảm thấy mệt mỏi, cô thật sự không hiểu Nhan Duệ. Lúc cô yêu anh thương anh anh khinh thường quay đầu lại nhìn, nhiều lần dụ dỗ lừa gạt cô, hiện tại cô quyết định buông tay, anh lại làm đáng về si tình đáng thương, anh đến tốt cùng muốn làm gì? “Nhan Duệ...”

“A, anh mệt rồi, Vi Nhân em nhất định cũng mệt rồi, nhanh ngủ đi, anh đảm bảo lần này sẽ không quấy rầy em, anh đảm bảo!” Anh gơ ba ngón tay lên bày tỏ quyết tâm của mình. Ninh Vi Nhân không có ý định nhìn anh giả bộ ngu ngốc: “Nhan Duệ --- bất kể trong lòng anh muốn gì, tôi cũng không quản anh, tôi chỉ nhắc cho anh nhớ, chúng ta không thể trở về như trước kia được nữa. Tôi hiện tại rất tốt, đối với anh cũng đã chết tâm rồi, nên không muốn anh lại trêu chọc tôi, nếu như bị lừa gạt một lần nữa, tôi muốn tự sát, hoặc là giết anh, mà tôi không muốn như vậy. Tôi không muốn chết, cũng không muốn là người mang tội giết người. Cho nên tốt nhất anh nên dọn dẹp rồi quay về phòng của mình đi, tránh cho tôi nhìn thấy lại cãi nhau. Tôi không cần anh chăm sóc, không có tôi anh không phải là không sống nổi, chỉ cần sau này anh làm gương tốt cho đứa bé là được.”

Cô rút cuộc vẫn nói... Đấy mắt Nhan Duệ nhìn không được chua xót, anh sẽ không khóc, anh là đàn ông, có người đàn ông nào vì mấy câu nói đã kích một chút liền khóc không?

Ninh Vi Nhân nhìn vành mắt anh ửng đỏ, cũng không biết nên nói cái gì nữa, dù sao cô cũng đã đem lập trường của mình nói rõ ràng, trong lòng Nhan Duệ nghĩ cái gì, chuẩn bị làm cái gì, không có quan hệ gì đến cô.

Đem chân kéo lên, cô nhắm mắt lại, cả người mệt nhọc cô nghĩ mình sẽ lập tức ngủ ngay, nhưng trọn tròn mắt nhìn chăm chăm nóc nhà đen như mực, vẫn tỉnh táo như cũ.

Nhan Duệ co rúc ở trên đất, dùng chân che đầu. Anh biết trái tim Vi Nhân bị thương, anh biết anh có bao nhiêu ghê tởm. Nghĩ kỹ lại, anh không thể tin được những chuyện trước kia mình làm ra. Cô không tin anh, cũng phải thôi.

Nhưng như vậy thì làm sao chứ? Nếu vì một việc nhỏ nhỏ như này mà lâm trận lùi bước, anh không xứng đáng làm chồng Ninh Vi Nhân.

Không liên quan, không quan trọng... Anh để cho mình tạm thời đau lòng, sáng sớm ngày mai tỉnh lại, liền trở về làm Nhan Duệ sinh khí dồi dào.

Trước đây mình làm cô ấy đau lòng như nào, còn làm hại bọn họ mất đi một đứa bé, đây là anh nợ cô, cả đời này anh cũng không thể đền bù. Nếu như đứa bé sinh ra, anh muốn nói với đứa bé như thế nào đây, anh đã từng làm những điều xấu xa như thế nào chứ?

Anh hít một hơi thật sâu, sợ Ninh Vi Nhân nghe thấy, hít vào rất nhẹ nhàng, nhìn trần nhà lộ ra nụ cười. Mặc dù anh mặt dày không biết xấu hổ, nhưng anh nghĩ: Nhan Duệ anh, lại không bắt được một Ninh Vi Nhân sao? Bọn họ là vợ chồng, ở cùng nhau cả đời, anh không thể rời xa cô, cô cũng không thể không có anh, hai người yêu nhau, mới hoàn chỉnh.

Đúng đúng, chính là như vậy, chính là như vậy không sai.

Nhan Duệ nghĩ thông suốt, liền cười. Nhớ đến Ninh Vi Nhân ngủ trên giường ngay bên cạnh, lập tức che miệng lại không dám phát ra âm thanh. Như vậy nín rất lâu, anh mới dám cẩn thận thả lỏng mình lòng tràn đầy vui sướng. Cô đối với anh không có biểu cảm, đã nói lên tình cảm của cô với anh có bao nhiêu sâu đậm, cũng đại biểu hi vọng quay lại của anh ngày càng lớn.

Không sai không sai, chính là như vậy. Nhan Duệ càng nghĩ càng cảm thấy có lý, lập tức vui vô cùng, trần trọc trở mình không ngủ được, lòng tràn đầy mong đợi ngày mai, đã đến lúc triển khai hành động theo đuổi vợ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Edit: meoluoihanggu

Hôm sau, Ninh Vi Nhân nghĩ lại những lời nói tối qua của cô chưa đủ tàn nhẫn. Bởi vì sáng sớm khi cô tỉnh lại, cô nhìn thấy anh đang nhìn cô ngủ. Thấy cô tỉnh, vui mừng nói: “Vi Nhân, em thật là xinh đẹp, ngủ mà vẫn xinh đẹp như vậy.” Tất cả những người phụ nữ mà anh gặp không thể nào có thể so sánh được với cô, Nhan Duệ nghĩ sao anh có thể ngu ngốc như vậy chứ? Người xưa đã nói không thể vì một cây mà buông tha cho cả một rừng rậm, nhưng tại sao anh lại không nhìn ra cả rừng cây kia có thể bằng một cây được chứ?

Nằm ở mép giường nhìn Ninh Vi Nhân ngủ, Nhan Duệ càng nhìn càng say sưa. Anh thấy vợ anh đáng đáp thật xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo động lòng người, ánh mắt lúc mở sáng ngời như vì sao nhỏ trên bầu trời, miệng cười một tiếng, có thể làm cho anh thay đổi.

Nhưng anh lại nghĩ đến, đã thật lâu cô không cười với anh.

Bàn tay không nhịn được giờ lên, muốn sờ mặt Ninh Vi Nhân. Anh thật sự muốn động vào cô, dù chỉ một cái. Có tật giật mình sờ lần thứ nhất, liền muốn, sờ một lần nữa, liền sờ lần nữa... Cái thứ hai lại cái thứ ba, chỉ cảm thấy mình chỉ sờ thôi cũng không có quá đáng, cuối cùng vì sợ đánh thức Ninh Vi Nhân, anh cắn vào bàn tay mình, lúc này mới bình tĩnh lại.

Tiếp tục nhìn, tiếp tục mê muội, lại càng không hiểu trái tim của anh trước kia. Bây giờ suy nghĩ lại, anh cũng gần ba mươi rồi, hơn nữa đã có đứa bé, đã sớm lập gia đình, tại sao lại không sống tốt qua ngày chứ? Nhan Duệ sống ba mươi năm, lần đầu tiên nhìn lại cuộc sống của mình từ trước đến nay, phát hiện ra mình không có công lao to lớn gì, cũng không có gì để khoe khoang. Hiện tại anh nghĩ lại, anh ngay cả mặt những người phụ nữ trước kia đều không nhớ. Anh lãng tử đào hoa, nhưng cũng vô tình, không hôn môi với phụ nữ, không ở với phụ nữ cả đêm, không ở cùng một người phụ nữ vượt quá nửa tháng... Nhưng mà, kể từ khi kết hôn với Ninh Vi Nhân toàn bộ đều bị phá vỡ.

Trên thế giới quả thật có một người, cô chính là khắc tinh trời sinh của anh. Nếu như ban đầu anh xác định được, như vậy đau khổ sẽ giảm đi một ít, nhưng một khi không xác định được, hoặc xác định chậm... Như vậy những ngày tiếp theo sẽ rất khổ sở, không khoa trương chút nào.

Mình thật là hồ đồ... Nhưng có thể làm sao được chứ? Không lẽ đến bệnh viện vá màng xử nam sao?

Nhan Duệ phiền não, Vi Nhân chê anh bẩn, thật ra chính anh cũng bắt đầu ghét bỏ, chán ghét chính mình, nhưng có thể làm sao được chứ? Nếu anh sớm biết có ngày hôm nay, tuyệt đối sẽ thủ thân như ngọc chờ đợi cô xuất hiện.

Ninh Vi Nhân hơi ngần ra, đây được coi là nịnh bợ sao? Mới sáng sớm, cô chưa rửa mặt thay quần áo cũng chưa đánh răng mà khen cô xinh đẹp gì chứ? Ngủ xinh đẹp... Ngủ xinh đẹp nên nhìn sao?

Nhìn vẻ mặt của Nhan đại thiếu gia giống như không nói dối, Ninh Vi Nhân chỉ nghĩ anh bị động kinh, vừa định vén chăn, tính cách nô lệ của Nhan thiếu gia bộc phát, cẩn thận hơn nữa còn chân chó giúp cô vén chăn, sau đó mang dép lông xù đưa đến cho cô, nhìn tư thế kia, nếu như không phải Ninh Vi Nhân nhẹ nhàng trốn tránh, có thể anh sẽ giúp cô mặc quần áo.

Lúc đầu, Ninh Vi Nhân muốn: Tùy anh đi qua đi lại, dù sao anh là đại thiếu gia nóng nảy, mặt mặt sẽ rời đi. Nhưng cô sai lầm rồi, Nhan Duệ không những không đi, mà còn dùng ánh mắt nhìn cô giống chó nhìn thấy xương, giống như công việc say mê nhất chính là đi theo cô! Ninh Vi Nhân không để ý đến anh anh cũng không tức giận, tro mắt nhìn anh theo sát cô, cho đến khi Ninh Vi Nhân quay người, Nhan thiếu gia ở phía sau đụng vào cô, anh bị dọa sợ giật mình lùi lại phía sau. Một chút cũng không khoa trương, anh bị giật mình thật, lùi ra cách cô khoảng ba bước chân.

“Tôi muốn đi vệ sinh, anh cũng đi cùng sao?” Chân mày cô nhíu lại, thật sự không hiểu anh rốt cuộc muốn làm cái gì.

“A? Ha ha, ha ha, em đi đi, em đi đi...” Nhan Duệ lúng túng cười, trước khi Ninh Vi Nhân bước vào phòng tắm, bên trong ào ào tiếng nước chảy, Ninh Vi Nhân kiên nhẫn đứng chờ ở bên ngoài. Ba phút đồng hồ sau, Nhan Duệ đi ra, Khuôn mặt anh tươi cười, bảo Ninh Vi Nhân có thể vào. Đợi đến khi Ninh Vi Nhân đi vào, mới phát hiện bàn chải đánh răng đã chuẩn bị sẵn, nước súc miệng nhiệt độ vừa tầm, anh giống như biết cô có thói quen tắm vào buổi sáng, trong bồn tắm còn đầy nước.

Cô mệt mỏi thở dài, nói thật, nếu là trước đây, nếu cô không bị tổn thương, nhất định sẽ cảm động rơi nước mắt. Nhưng giờ đây, Ninh Vi Nhân cảm thấy tê dại. Nếu như để ý đến anh, cho anh hi vọng, như vậy trái tim cô trước đây bị tổn thương được coi là cái gì? Mất đi đứa bé, lại coi là gì chứ?

Từ từ đóng cửa phòng tắm, Ninh Vi Nhân mở vòi hoa sen, tiếng nước chảy bên trong phòng tắm, cúi thấp đầu xuống, mặt vui vào giữa hai chân. Cô sẽ không khóc. Mặc dù muốn khóc, vành mắt cô chưa xốt, nhưng cô không khóc nổi.

Cô giống như đem tất cả nước mắt khóc cạn vào đêm hôm đó.

Sau khi tắm xong đi ra ngoài, Nhan Duệ đã không còn ở trong phòng, trên đất đệm đã được gấp vào dựng ở trên tường, Ninh Vi Nhân mở tủ treo quần áo muốn thay, suy nghĩ một lát, lại đi đóng cửa lại, sau đó xoay người đi vào phòng thay quần áo.

Thay xong quần áo vừa quay đầu lại, lại phát hiện Nhan Duệ đang mong chờ đứng ở phía sau cánh cửa, ánh mắt mở to còn lớn hơn cả chuông đồng, trong đôi mắt hoa đào phấp phấp máu, lỗ mũi phía dưới có vết máu khô nghi.

Ninh Vi Nhân yên lặng lùi về phía sau từng bước, vòng qua anh, mở cửa đi ra ngoài.

Đợi Ninh Vi Nhân ra ngoài, Nhan Duệ mới cầm tay áo lên lau, anh thật sự không có ý, anh đến gọi cô xuống ăn sáng, ai biết mở cửa trong phòng không có ai, anh rất tự nhiên đi đến phòng thay quần áo, sau đó liền thấy được cảnh đẹp kia.

Thân thể của cô vẫn giống như trước trắng nõn mảnh khảnh, nhưng bụng đã nhô ra, cho dù như vậy, cô vẫn xinh đẹp như cũ khiến anh không thể nào hô hấp. Mang thai chỉ làm cô tăng thêm một phần xinh đẹp đầy đặn mà thôi. Nhan Duệ ngồi xồm xuống cạnh cửa, cẩn thận cầm rô quần áo Ninh Vi Nhân vừa mới thay lên, say mê đưa đến mũi mình, hít một hơi thật sâu.

Thơm quá... Thật là tốt, đây là mùi hương trên người cô, đã từng là mùi hương chờ đợi anh quay lại vô số lần trong đêm khuya.

Cầm lấy quần áo cất cẩn thận xong, Nhan Duệ nhắc chân đuôi theo đi xuống lầu.

Ninh Vi Nhân đã bắt đầu dùng cơm. Hiện tại cô đang mang thai, một ngày ba bữa đều đặc biệt đầy đủ dinh dưỡng, do đầu bếp đứng đầu làm. Nhan Duệ không có suy nghĩ muốn thể hiện tay nghề của mình, bởi vì anh biết rõ mình làm đồ ăn đến chó cũng không ăn --- anh đã thử qua, nhưng Chocolate ngay cả nghe cũng không thèm nghe anh gọi, hơn nữa còn cong đuôi chạy mất.

Cho nên cái anh có thể làm tốt nhất chính là phục vụ.

Nhưng Ninh Vi Nhân không có thói quen này. Cô quen người giúp việc đến bóc vỏ trứng và đưa sữa tươi, đổi thành Nhan Duệ, cô cảm thấy không được tự nhiên. Nhưng anh muốn làm thì cứ để cho anh làm, sau đó biết khó mà lui, bởi vì anh làm cái gì, cô cũng không có cảm giác nào.

Chỉ có tức giận.

Tại sao anh cho rằng cô phải vây quanh anh, tại sao chỉ cần anh ngoắc tay, cô sẽ giống như trước nhào đến bên anh chứ? Anh cho rằng ai cũng giống anh không tìm không phổi sao? Nhan Duệ lấy lòng, chỉ làm cho Ninh Vi Nhân cảm thấy bị làm nhục.

Cô yên lặng uống sữa tươi, không phát ra âm thanh nào, thể hiện rõ sự ưu nhã không thể nghi ngờ. Mà Nhan Duệ không có thói quen như vậy, anh có thói quen tự lập một mình, tự làm theo ý mình, cho đến bây giờ không ai có thể quản được anh, ăn không nói ngủ không nói anh làm sao mà chịu được. Nhưng mấy lần mở miệng nói chuyện, Ninh Vi Nhân đều không để ý đến anh. Cuối cùng, anh đành phải ngoan ngoãn cúi đầu ăn cơm, thỉnh thoảng nhìn Ninh Vi Nhân một cái.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Edit: meoluoilhamngu

Ăn bữa sáng xong, bình thường Ninh Vi Nhân không có chuyện gì làm, cô chỉ đọc sách hoặc vào nhà kính trồng hoa, hôm nay cũng giống như vậy. Việc làm của cô vô cùng nhàm chán, từ trước đến nay Nhan Duệ là một người rảnh rỗi, anh sẽ nhanh cảm thấy chán thôi.

Cô nghĩ như vậy. Mặc kệ anh dây dưa như thế nào, cũng không quá ba phút đồng hồ. Đợi đến khi anh phát hiện không thú vị, sẽ tự động rời đi. Cho nên cô mới không nói cái gì nữa, ai ngờ cô đánh giá thấp sự kiên nhẫn của Nhan Duệ. Cho đến nay, ở trong mắt cô anh là người bất cần đời, phóng đảng không kiềm chế được, Ninh Vi Nhân chưa từng thấy qua bộ dáng nghiêm túc của Nhan Duệ, cô vẫn cho rằng Nhan Duệ là người không có tính kiên nhẫn, bất kể làm một cái gì đó. Nào biết anh đi theo cô suốt mười sáu tiếng mà không chán, cô xem sách, anh liền ngồi một bên xem văn kiện, cô vào nhà kính trồng hoa, anh cũng giữ ở ngoài cửa chờ mong ---- từ sau chuyện đó, Ninh Vi Nhân cực kỳ ghét Nhan Duệ bước chân vào nơi dành riêng cho cô, Nhan Duệ cũng nhận thức được, không được Ninh Vi Nhân cho phép, anh sẽ không chủ động vào nhà kính trồng hoa.

Anh biết mình hồ đồ, làm tổn thương lòng cô. Hiện tại chỉ có thể bất chấp tất cả để cô có thể tha thứ, mới hi vọng gương vỡ lại lành. Nhan Duệ cảm thấy nếu bọn họ cả đời mà như vậy, anh sẽ điên mất.

Nhất định sẽ điên mất.

Lúc uống trà chiều trong nhà có khách không mời mà đến. Ninh Vi Nhân nhìn người giúp việc mang danh thiếp đến, trong lòng cảm thấy buồn cười, chỉ cảm thấy người này rất kỳ lạ, thể giới to lớn như thế, thật sự là có rất nhiều thứ kỳ lạ. Nhan Duệ thấy cô không vui vẻ, len lén nhìn danh thiếp kia, cả người lập tức cứng đờ. Trên danh thiếp những chữ khác không lọt vào trong mắt anh, trừ hai chữ to trên danh thiếp vàng: Trương Kế.

Người đàn ông kia đến nhà bọn họ làm cái gì thế?

Anh khẩn trương nhìn Ninh Vi Nhân, trong lòng mơ hồ cảm thấy tuyệt vọng... Cô rõ ràng cười, cười vì người đàn ông kia!

Đều nói người trong cuộc mơ hồ, lời này quả thật không sai. Nhan Duệ hoàn toàn không nhìn ra được đáy mắt cô cười nhạt và châm chọc, chỉ cảm thấy, trời muốn sập xuống! Khi anh không thể làm cho Vi Nhân tha thứ, thì Vi Nhân lại cười vì một người đàn ông khác!

Nhan Duệ sống ba mươi năm, từ trước đến nay mọi vấn đề phụ nữ anh đều rất thuận lợi, vô số mỹ nữ tranh giành anh, lúc nào anh cũng hưởng thụ cảm giác như thế? Bây giờ anh đã nếm trải, cảm thấy cả người giống như bị kim châm, thiếu dưỡng khí, đáy lòng ề ề, hận không thể xông ra mang người đàn ông quyến rũ vợ anh cắt thành tám khúc!

Anh suy nghĩ lại. Nhớ lại trước kia mình đã làm những việc khốn nạn, nghĩ đến mình và những người phụ nữ khác mây mưa trong nhà Ninh Vi Nhân sẽ cảm thấy như thế nào, càng cảm thấy có lỗi với cô hơn. Minh đầu lý, lại đã từng làm những việc kia, giải thích thế nào chứ? Tại sao phải bắt Ninh Vi Nhân thủ thân như ngọc vì mình? Xã hội thượng lưu những chuyện này có rất nhiều, không phải điều mới lạ gì. Hai vợ chồng trước mặt người ngoài ân ái ái, sau lưng nuôi vợ bé, ai cũng không can thiệp chuyện của ai. Nhưng chỉ vừa nghĩ đến Ninh Vi Nhân sẽ nuôi một vài tiểu bạch kiểm, lên giường với bọn họ, Nhan Duệ liền tức giận muốn đập bể đồ.

“Bảo anh ta quay về đi, nói tôi không thoải mái, không muốn gặp người ngoài...” Đem danh thiếp trong tay vứt qua một bên, Ninh Vi Nhân khẽ nhấp miệng uống nước trái cây, bây giờ cô đang mang thai, không thể uống trà, nước trái cây và sữa tươi không thể rời miệng.

Người giúp việc vừa định ra ngoài trả lời, nào có biết đã có người không được mời mà tự vào: “Ninh tiểu thư vô tình như vậy, không sợ trái tim người theo đuổi bị thương sao?”

Người vừa đến thân hình cao lớn, bộ dáng phong lưu, chính là Trương Kế.

Ninh Vi Nhân không để ý lời hắn nói, đưa tay để ly nước xuống, nhìn Nhan Duệ một cái, nói: “Anh giải quyết hắn.”

Bốn chữ này làm Nhan Duệ nhảy mất từ địa ngục bay lên thiên đường. Anh hừ một tiếng, vênh vao há hê, trong lòng Vi Nhân anh tương đối quan trọng. Anh không có biết thật ra Ninh Vi Nhân cảm thấy hai người họ rất phiền, không có ý định dây dưa cùng người nào.

Nhan Duệ hoàn toàn làm tổn thương trái tim cô, mà Trương Kế, chỉ cần ngửi mùi trên người hắn, cũng đủ để cô chán ghét rồi. Nếu như không phải vì Nhan Duệ, nếu như cô không bị tổn thương, Ninh Vi Nhân vĩnh viễn không biết được, cô hận cha mẹ mình sâu như vậy. Cô không có cách nào đối mặt với Nhan Duệ, giống như không có cách nào đối mặt với cha mẹ, cô sợ cô sẽ điên mất, sẽ sụp đổ.

Cô cũng nhận ra, trên đời này ai có thể toàn tâm toàn ý yêu một người được chứ? Trái tim của cô đã tan nát, không thể nào vá lại. Nhan Duệ đã phá hủy

hai mươi mấy năm khát vọng tình yêu hôn nhân và tất cả mọi thứ tốt đẹp của cô, cũng phá hủy nốt trái tim cô.

Có lẽ, không là Nhan Duệ, thì sẽ là những người khác. Cô sớm muộn cũng sẽ thành như vậy, chỉ là vấn đề về thời gian mà thôi. Cô nhất định sẽ trở thành một người vô tình vô nghĩa, ở chỗ này, ai không như vậy đâu. Chỉ là cô mơ mộng quá nhiều, cho nên đau khổ hơn so với người khác. Ninh Vi Nhân tình nguyện mình đối với Nhan Duệ không tìm không phôi, như vậy cô sẽ không bị tổn thương, như vậy mới không hề có kỷ niệm kìm nén anh thích làm gì thì làm.

Cô không thể tin tưởng bất luận kẻ nào, bao gồm Nhan Duệ và ngay cả chính bản thân cô.

Ai cũng không biết. Chỉ có chính cô là rõ ràng nhất, cô còn sống, nhưng thật ra thì đã chết rồi.

Từ lúc đứa bé thứ nhất mất.

Bây giờ cô không đấu tranh, không do dự, không xa cầu nữa.

Từ trước đến nay Trương Kế không cần người khác khách khí, từ lúc tiến vào hẻm đã nhắm vào Ninh Vi Nhân, thấy cô giống như muốn đi, liền ngồi xuống bên cạnh cô, cầm ly nước trái cây cô vừa mới uống, uống một hớp, tràn đầy say mê: “Thật là thơm.”

Dáng vẻ bị ối dâm đẳng, làm cho Ninh Vi Nhân muốn nôn.

Nhan Duệ đoạt lấy cái ly, hận đến nghiến răng, hết lần này đến lần khác bây giờ Trương Kế mới nhìn anh, nhưng lại kinh ngạc một tiếng: “Nhan thiếu, anh ở nhà sao!” Quay đầu nhìn Ninh Vi Nhân, mới chợt hiểu ra: “Tối hôm qua tôi nghe được có không ít người phụ nữ đang tìm tung tích của anh đấy, nói thật lâu rồi không nhìn thấy anh. Thế nào, không đi ra ngoài chơi sao?”

Nghe Trương Kế nói, phản ứng đầu tiên của Nhan Duệ là nhìn Ninh Vi Nhân, thấy vẻ mặt cô lạnh nhạt, bất sở vi động, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, nhưng lại mơ hồ đau. Anh không biết là cô thật sự không quan tâm hay là ngại trang. Nếu như cô thật sự không quan tâm, thì nó sẽ không làm cô tổn thương, chỉ mình anh có thể nếm một chút khổ sở thôi. Nếu cô ngại trang không quan tâm... anh hận không thể cho mình mấy cái bạt tai!” “Không cần anh phí tâm. Ngược lại là anh mới đúng, anh đến nhà chúng tôi làm gì?”

Trương Kế nhú mày, mặt dày nói: “Tôi tới tìm Ninh tiểu thư, không liên quan đến anh.”

“Cô ấy là vợ tôi!” Nhan Duệ miễn cưỡng đè nén lửa giận trong lòng, anh biết người này làm việc luôn không theo an bài, nghĩ đến chuyện hắn muốn thiết lập quan hệ với Ninh Vi Nhân, anh không thể tỉnh táo được.

Trương Kế là kẻ nổi danh phụ tình máu lạnh, cũng nổi danh không chừa bất cứ thủ đoạn nào, coi trọng người phụ nữ nào nhất định phải nắm trong lòng bàn tay, chơi đủ liền một cuộc đá văng, rất thích trêu đùa phụ nữ đã có chồng. Nhan Duệ tự xưng là phong lưu mà không hạ lưu, từ trước đến nay khinh thường làm bạn với những người như vậy. Hai người mặc dù có hoa danh ở bên ngoài, nhưng chân chính đánh nhau cũng không nhiều.

“Tôi biết.” Trương Kế nhìn Ninh Vi Nhân: “Mọi người đều có mắt nhìn, trong nhà người giàu có bao nhiêu bản thủ người nào mà không biết. Chỉ cần không can thiệp lẫn nhau, hai vợ chồng đều có thể có nhiều tình nhân. Mà tôi, xưng phong trở thành người tình thứ nhất của Ninh tiểu thư.” Nói xong, hắn nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Editor: Yankui

Nếu không phải vì Ninh Vi Nhân đang có mặt ở đây nên Nhan Duệ muốn giữ gìn hình tượng, phong độ của mình thì anh nhất định sẽ đá cho hắn một cước, nhất định sẽ hất luôn ly nước trái cây lên khuôn mặt hạ lưu dâm đẳng không biết xấu hổ kia của Trương Kế, anh thì anh nhất định sẽ làm như thế.

Nhưng anh chưa kịp thể hiện uy quyền của mình, thì Ninh Vi Nhân đã cười. Nụ cười vô cùng xinh đẹp nở trên khuôn mặt cô càng làm cho cô trở lên xinh đẹp tuyệt trần. Nhan Duệ si ngốc ngắm nhìn, ánh mắt sắc bén liếc thấy Trương Kế cũng đang si mê nhìn cô, liền bốc hỏa, hận không thể nhào tới đâm mù mắt hắn ngay lập tức.

“Muốn làm người tình của tôi ư?” Ninh Vi Nhân cảm thấy buồn cười. Đàn ông trên thế giới đều vô si đến thế này nhưng lại luôn tự cho là mình đúng sao? “Anh dựa vào cái gì?”

“Anh có rất nhiều ưu điểm.” Thấy Trương Kế nói như vậy, Ninh Vi Nhân nhướn mày, ý bảo cô đang rửa tai lắng nghe. Nhan Duệ vô cùng nóng nảy, nhưng nhìn sắc mặt Ninh Vi Nhân anh lại không dám nói gì, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào Trương Kế, ánh mắt hắn học như muốn bám vằm khuôn mặt hắn ra. “Anh cao ráo, dáng người rất được, thể chất mạnh mẽ, một đêm làm bảy lần tuyệt đối không có vấn đề. Anh có tiền, đáng đáp cũng coi là trong trăm người mới chọn được một, nếu em đồng ý để anh làm người tình của em, anh sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với em, tuyệt đối không quấy rầy làm khó em, hề em gọi là anh tới.”

Ninh Vi Nhân càng cảm thấy buồn cười: “Thế nào mà nghe như Trương thiếu gia lại bị ỏi tới mức muốn mua bán ở đây thế? Theo lời anh nói thì hình như ngoài trừ thân xác dơ bẩn cùng với tiền ra thì anh chẳng còn cái gì khác thì phải? Đã vậy tôi chọn hẳn người có vóc dáng bề ngoài cùng tư chất nghề nghiệp hạng nhất mà mua bán không hơn là giao dịch với người như anh sao? Chẳng lẽ còn phải tiết kiệm mấy đồng tiền chơi bời?” Nói tới đây, cô càng cảm thấy buồn cười hơn, đáy mắt đuôi mày đều dính vào nụ cười.

Cô thật không hiểu, trên đời sao lại có loại người như thế. Tự cho mình là đúng, không hiểu được mà cứ cho rằng cả trái đất cũng chỉ xoay quanh mình, giống như không có hẳn ta thì giới sẽ đến ngày tận thế vậy.

Nhan Duệ ngăn người, mặc dù Ninh Vi Nhân cũng đã không ít lần nói với anh những lời tàn nhẫn, nhưng thẳng thắn trần truồng đến mức không hề có chút giữ lễ nào trong lời nói thế này thì là lần đầu tiên anh nghe thấy. Cô sinh ra lớn lên ở nhà họ Ninh, từ bé đã được dạy dỗ về lễ nghi rất bài bản, mọi cử động đều tao nhã quý phái, anh cũng không phải là chưa từng thấy cô chán ghét ai, nhưng cho dù là trường hợp cô đang đối diện với người mà cô không ưa, Ninh Vi Nhân cũng sẽ không biểu hiện ra mặt, nhưng tại sao, đối với cái tên Trương Kế này, cô lại kích động như vậy?

Trương Kế cũng ngây người, hẳn trên hoa ghẹo bướm bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên gặp phải đối tượng khó chơi đến thế. Lần đầu nhìn thấy Ninh Vi Nhân ở một bữa tiệc, lúc ấy hẳn chỉ cảm thấy buồn cười, cô gái xinh đẹp mỹ lệ đến nhường ấy, xuất thân từ danh môn, lại đi si tình với hoa hoa công tử nổi danh Nhan Duệ. Xoay người, liền thấy Nhan Duệ đang thân mật với một cô nàng nóng bỏng nào đó, càng thấy nực cười, nghĩ rằng nếu có thể đoạt lấy cô gái si tình này, nhất định sẽ có cảm giác rất thành tựu, huống chi cô còn là vợ của Nhan Duệ, là đại tiểu thư nhà họ Ninh.

Nhưng lần thứ hai gặp mặt, hẳn lại cảm thấy có chút kỳ quái, cô dường như đã biến thành người khác, cả người tản ra một loại khí chất giống như cảnh báo người lạ chớ có lại gần. Cho dù cô đã nguy trang rất kỹ, nhưng vẫn không thể lừa gạt được ánh mắt sắc bén của hắn.

Trực giác giúp hắn biết rằng chắc chắn đã có chuyện xảy ra.

Càng theo dõi cô gái này, Trương Kế càng si mê cô. Thậm chí hắn còn tình nguyện nhân nhượng, tự đề xuất việc được làm người tình của cô. Tuy Trương gia không hơn được Nhan gia, nhưng cũng không kém hơn là bao nhiêu. Được hắn coi trọng, yếu mến tuyệt đối là điều biết bao cô gái cầu mà không được.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 62:

Editor: Yankui

Mặc cho hắn nói thẳng hay ám chỉ, cô gái này luôn bày ra vẻ mặt vô cùng chán ghét. Lúc đầu, Trương Kế còn tưởng rằng cô vờ tha để bắt, nhưng càng về sau hắn càng hiểu ra, cô thật ghét hắn, coi hắn giống như loài sâu bọ vậy.

Thật kỳ lạ, mặc dù hắn không phải là người ai gặp cũng yêu ngay, nhưng ít ra cũng là hạng đàn ông được các cô gái ưa thích, bị chán ghét coi thường đến như vậy thật cũng là lần đầu tiên. Cũng chính vì thế, hắn càng muốn có được cô gái này. Mặc cho ai nói đây là thói hư tật xấu của đàn ông, hay là bản chất tiện của con người cũng được, dù sao đi nữa hắn đã nhìn trúng Ninh Vi Nhân, đừng ai mong có thể thay đổi được ý hắn.

Hơn nữa, nghe mãi những lời nói gai góc lạnh lẽo của cô, hắn càng thêm hứng thú. Ừ thì ... bản tính đàn ông đều tiện tiện thế. “Chơi gái đàn ông phải tiêu tiền, ta chơi không cần tốn tiền, hơn nữa còn có thể kiếm tiền.” Mối mong nâng lên cười vui vẻ, Trương Kế nhìn chăm chăm khuôn mặt lạnh lùng của Ninh Vi Nhân, trong lòng cảm thấy ngứa ngáy khó chịu. “Ninh tiểu thư, Trương Kế ta thật lòng thích em, em xác định chắc chắn sẽ không cùng ta ân ái sao?”

Ninh Vi Nhân lười biếng nghiêng mắt nhìn hắn, mặt không biểu cảm gì: “Nếu như anh là trai tân, tôi còn có thể suy nghĩ một chút.”

Nhan Duệ vừa nghe, chuyện như vậy sao có thể, Trương Kế hẳn so với anh mà nói còn nổi tiếng chơi bời xấu xa hơn, làm sao có thể là trai tân được chứ? Nào ngờ, anh đã đánh giá thấp độ dày da mặt của Trương Kế, hắn vẫn tự nhiên nói: “Lần đầu với em, có được không?”

Vô sỉ, thật quá vô sỉ! Nhan Duệ vừa định lao đến, Ninh Vi Nhân lại cười, cô cười không lớn, nhưng đáy mắt đuôi mày đều mang nụ cười làm say lòng người: “... Xin lỗi, không được.”

“Oh, vậy thì thật đáng tiếc.” Trương Kế nhún vai, mắt dời về phía Nhan Duệ, không hề khách khí nói gay gắt: “Như vậy ngay từ đầu khi cùng Nhan Duệ kết hôn, Ninh tiểu thư cũng yêu cầu đối phương phải là trai tân sao?”

Nhan Duệ tức giận, vừa định đáp lời, Ninh Vi Nhân lại sử dụng ánh mắt ngăn anh lại. Anh cho là cô sẽ trả lời hắn, không ngờ cô chỉ hỏi hột nói một câu: “Việc này không liên quan đến anh.”

Nói xong, quay người đi lên lầu, tư thế cực kỳ cao quý đẹp mắt, để lại chiến trường đầy thuốc súng cho hai người đàn ông đang nhìn nhau một cách chán ghét.

Tương Kế ngồi xuống ghế, vắt chéo chân, nhìn ly nước trái cây trong tay Nhan Duệ rồi lên tiếng trước: “Nhan thiếu gia, ta đang khát, nếu không phiền, thì mời ta ly nước trái cây đó đi.”

Nhan Duệ hừ lạnh một tiếng, đem ly nước trái cây uống một hơi cạn sạch. Tương Kế sừng sốt một chút, nhưng ngay lập tức cười khê: “Nhan thiếu gia sao lại hẹp hòi thế, chẳng giống với tiếng tăm phóng khoáng được đồn thổi bên ngoài chút nào.”

Phóng khoáng cái con mẹ mày, phóng khoáng để mà vợ cũng chẳng còn à!

Mắt đào hoa chớp một cái, đối phó với loại người như Tương Kế, mình càng mất bình tĩnh thì càng dễ rơi vào bẫy của hắn, cuối cùng không những sẽ bị hắn đùa giỡn đến chết, mà còn giúp hắn được lợi. Mặc dù Nhan Duệ và Tương Kế không hề qua lại giao thiệp với nhau, nhưng đối với nhân phẩm, tính cách của hắn anh hiểu rất rõ ràng, ngược lại Tương Kế cũng thế, rất hiểu anh. Hai người đàn ông cứ ngồi ở phòng khách mắt to mắt nhỏ hăm hè nhau như vậy, rốt cuộc vẫn là Nhan Duệ không nhịn được. Cũng không phải anh không có tính nhân nại, mà do Ninh Vi Nhân đi lên lầu đã lâu, tìm anh cũng liền bay lên theo, chỉ muốn đi ngay lên xem cô đang làm gì, ngộ nhờ có việc cần đến anh. Ngồi đây đấu mắt với tên đàn ông thói tha này không giống với tác phong của anh. “Ta nói cho ngươi biết, ngươi nên đi đi.”

Tương Kế nhấp nháy đôi con ngươi đen, duỗi ngón tay gõ gõ vào mép bàn: “Ta tới là để thăm Ninh tiểu thư, cô ấy không đuổi ta đi, Nhan thiếu gia gấp cái gì chứ?”

“Phiền ngươi gọi cô ấy là Nhan Phu Nhân.” Nhan Duệ nghiêng răng, “Còn nữa, phụ nữ của ta không phải là người ngươi có thể mơ mộng đến.”

“Câu này ngươi nói không đúng rồi.” Tương Kế nhủ mảy, “Chúng ta sống trong giới này, ai mà không biết đến quy định bất thành văn, vợ hoặc chồng ở bên ngoài đều có thể tự kiểm tình nhân, vợ chồng sẽ không can thiệp chuyện riêng của nhau? Chỉ cần Ninh tiểu thư chọn ta, trong trường hợp này e rằng Nhan thiếu gia chỉ có thể đứng ngoài nhìn mới đúng.”

“Mẹ kiếp.” Nhan Duệ bực đến phát điên lên, văng tục. “Không can thiệp chuyện của nhau cái con mẹ mày, Ninh Vi Nhân là vợ tao, tao là chồng cô ấy, mày muốn chơi gái, cũng được, nhưng đừng có nhòm ngó đến người phụ nữ của tao!”

Tương Kế cười ha ha, đứng dậy, đẩy cái ghế lại vị trí cũ: “Ta không muốn chuyện sẽ đến nước này, Nhan thiếu gia đúng là người hai mặt, bản thân mình ở bên ngoài tự do phóng khoáng nhưng mặt khác lại không cho phép vợ mình có người tình, bản thân không giữ nổi mình nhưng lại bắt vợ mình phải giữ thân như ngọc. Chắc, chắc ... thật khó để cho Ninh tiểu thư coi trọng ngươi. Nói thật cho ngươi biết, ngoại trừ gia thế, ngươi chẳng xứng với cô ấy chút nào.”

Anh có xứng với Vi Nhân hay không, không cần người ngoài xen vào! Nhan Duệ hí mắt, giọng nói càng thêm lạnh lẽo: “Tao nói lại lần nữa, cút ra khỏi nhà tao.”

“Sẽ có ngày ta có được Ninh tiểu thư. Nhan thiếu gia ngươi hay lắm, nhưng chắc chắn thời gian ngươi sung sướng không còn bao lâu đâu.” Tương Kế tủm tỉm cười, không hề e sợ. Theo hắn thấy, Ninh Vi Nhân đã hoàn toàn mất tin tưởng vào tình yêu với Nhan Duệ, không thể quay lại như trước kia được nữa. Nhan Duệ bây giờ còn mạnh mẽ như vậy, nhưng sớm muộn gì cũng có ngày sẽ phải khóc. Việc hắn cần làm chính là tận dụng triệt để mọi cơ hội để có được Ninh Vi Nhân mà thôi. Có tên Nhan Duệ này làm chất xúc tác, cô gái kia chắc chắn sẽ càng ngày càng gần hắn hơn. “Có lẽ hiện tại Ninh tiểu thư chưa có tâm tư khác, nhưng Nhan thiếu gia ngươi quấy rầy làm phiền cô ấy như vậy, không đảm bảo được sẽ có ngày Ninh tiểu thư quyết định dứt tình đâu ~~~” nói xong câu này, đợi nhìn thấy sắc mặt Nhan Duệ biến đổi, tựa như muốn xông tới đánh người, hắn mới vừa cười vừa nói tiếp: “À, ta nói nhầm. Không phải là dứt tình, bởi Ninh tiểu thư sớm đã không còn yêu Nhan thiếu gia ngươi rồi. Khi đàn ông tàn nhẫn khiến người ta đau lòng, nhưng khi đàn bà tàn nhẫn thì thật là lấy mạng người a!”, rồi giống như lấy làm tiếc lắc lắc đầu, ngênh ngang đi ra ngoài.

Nhan Duệ mặt trắng bệch đứng ở đầu cầu thang, nắm tay xiết thành quyền chặt đến muốn ứa máu. Anh không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên anh hiểu ý tứ trong lời nói của Tương Kế. Nhưng anh tin sẽ không có chuyện đó, từ trong xương tủy Vi Nhân là người thanh cao kiêu ngạo, cho dù anh đã làm tổn thương cô sâu sắc, nhưng cô cũng sẽ không vì trả thù anh mà đi tìm người đàn ông khác. Đây chính là sự tự tôn với thân phận thiên kim tiểu thư nhà họ Ninh, không ai có thể thay đổi được.

Nhưng cũng như vậy, nếu cô quyết tâm làm ra chuyện gì thì anh cũng không có cách nào ngăn cản được.

Ví dụ như: cô không còn yêu anh nữa.

Điều anh có thể làm bây giờ, chỉ là cứ quán lấy cô, rồi từ đó tu thân dưỡng tính, quên hết cuộc sống hoang đường trước kia, cắt đứt liên lạc với những bạn bè không tốt, cũng không đi tìm hoa hồng liễu nữa, chỉ chuyên tâm quanh quẩn bên cô.

Nhưng ... còn có thể sao?

Nghĩ đến lời nói đầy khiêu khích và châm chọc của Tương Kế, Nhan Duệ lại cảm thấy đau lòng. Anh chỉ biết hường lạc, luôn nghĩ rằng mỗi khi quay đầu lại Vi Nhân sẽ luôn đợi anh mà quên mất chuyện quan trọng nhất. Vi Nhân là một cô gái xinh đẹp, cô ưu nhã, cao quý, hào phóng, biết tiến biết lùi. Dường như mọi phẩm chất tốt đẹp của phụ nữ trên đời đều tập trung trên người cô. Cô ăn nói khéo léo, không ham giàu sang, không nông cạn, không mềm yếu, đủ để làm cho bất kỳ người đàn ông nào trên thế giới say mê.

Anh chỉ biết mình tự do phóng đảng, lại quên mất cô cũng sẽ có người ái mộ. Biết đâu có ngày cô lại giống như anh, cảm thấy tự do thật tốt, vì thế mà buông tay từ bỏ tất cả những thứ này.

Không, cô không thể từ bỏ, càng không thể quên!

Lão đảo chạy lên lầu, Nhan Duệ đứng ở cửa phòng ngủ Ninh Vi Nhân, tìm đập thành thịch, đưa tay lên cả nửa ngày mà cũng không dám gõ cửa. Anh đứng đó thật lâu mới chậm rãi đưa tay lên cầm nắm cửa đẩy nhẹ ra.

Ninh Vi Nhân không có ở trong phòng. Nhan Duệ hốt hoảng, vội vàng tìm khắp nơi. May mà một người giúp việc thấy đáng vẻ cậu chủ như hồn bay phách lạc mới nói cho anh biết Ninh Vi Nhân đang ở phòng đọc sách.

Cô đang dựa vào gối tựa mềm mại xem CD dưỡng thai, hình ảnh mỗi đứa trẻ trên đó đều trắng trẻo, non nớt nhìn vô cùng đáng yêu. Ninh Vi Nhân lặng nhìn, lại nhớ tới đứa con trước kia đã không có duyên ở lại với cô. Thật ra thì, sao có thể nói là vô duyên đây? Là lỗi của bản thân cô nên ông trời mới bắt lại người thân vốn đã định ban cho cô. Nếu như cô đã không si tình đến mất hết lý trí, nếu như cô đã không ngu muội như thế, không kiên trì như thế, thì đứa bé đã sớm được sinh ra ... thậm chí đến giờ đã có thể đi học tiểu học rồi.

Đứa con của cô, người thân của cô, cốt nhục của cô. Cũng bởi vì Nhan Duệ mà không còn.

Ninh Vi Nhân không có cách nào tha thứ cho Nhan Duệ, càng không có cách nào tha thứ cho chính mình. Đến bây giờ cô mới nhận ra những chuyện mình làm ngu xuẩn, đáng khinh tới mức nào. Sau khi mất đi đứa con, cô không những không tỉnh ngộ, còn hết lần này đến lần khác bị anh lừa gạt suốt năm năm nay, ròng rã năm năm! Người như thế nào mà lại bị một người lừa gạt suốt năm năm đây? Nếu như không phải cô biết rất rõ mình muốn gì, Ninh Vi Nhân sẽ cho rằng mình điên rồi.

Chỉ có người điên mới đi tin tưởng những lời dối trá của một kẻ lường gạt.

Mà cô thì không muốn làm người điên nữa.

Nhan Duệ rón rén đi tới, không dám chạm vào Ninh Vi Nhân, chỉ ngồi xuống bên cạnh cô, cất tiếng dịu dàng mang theo ý tứ vô cùng hối hận và khổ sở: “Vi Nhân ...”

Ninh Vi Nhân không để ý tới anh, mắt vẫn tập trung nhìn CD, đáng vẻ vô cùng nghiêm túc. Cô không dám đáp lời anh, sợ rằng mình sẽ không nhận được ý muốn giết anh, thậm chí còn giết luôn cả chính mình.

“Thật xin lỗi.” Nhan Duệ nói nhỏ.

Thật xin lỗi. Xin lỗi cái gì? Xin lỗi ai?

Ninh vi nhân rất muốn hỏi, nhưng cuối cùng không thốt ra miệng. Mặc kệ Nhan Duệ nói gì, đều chẳng liên quan đến cô. Sau này, cho dù anh có làm ầm ĩ chuyện gì thì cũng chẳng có quan hệ gì tới cô nữa.

“Vi Nhân, Vi Nhân em nghe anh nói được không?” Nhan Duệ vội vàng nhìn cô, trong giọng nói có chút cầu khẩn. Ninh vi Nhân nghe mà phiền chán, cô thật sự không hiểu nổi người đàn ông này rốt cuộc đang suy nghĩ gì, chỉ đưa mắt về phía anh, nhàn nhạt nói: “Anh nói đi.”

Nhan Duệ có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói, nhưng đối mặt với ánh mắt lạnh lùng không mang theo chút tình cảm nào của cô thì một chữ lại cũng không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Chương 63:

Editor: Yankui

“Anh, anh——”

Anh cứ “Anh...” nửa ngày trời cũng không nói ra cái gì, Ninh Vi Nhân không muốn nghe liền ngáp một cái. Sau khi mang thai cô rất hay buồn ngủ. Nhan Duệ thấy cô lão đảo đứng lên liền vội vàng đi theo phía sau. Ninh Vi Nhân dấp tịt mắt đi ra cửa phòng, trên đường đi suýt chút nữa bị vấp ngã, may mà Nhan Duệ nhanh tay đỡ cô lại.

Cô trở về phòng, Nhan Duệ cũng theo cô vào. Cô lên giường đi ngủ, Nhan Duệ cũng mang đệm hơi chuyển ra nằm theo cô. Ninh Vi Nhân không muốn can thiệp vào bất kỳ việc gì anh làm, vì vậy cô liền kéo chăn nằm ngủ.

Nhan Duệ cũng muốn ngủ, nhưng lần qua lôn lại vẫn không ngủ được. Bình thường vào giờ này anh làm gì ư? A ... bình thường giờ này anh cũng ngủ, vì đêm hôm trước thường chơi quá khuya cho nên thời gian ban ngày anh đều dùng để ngủ bù.

Nhan Duệ đưa mắt nhìn Ninh Vi Nhân đang rúc cả người vào trong chăn, trong lòng cảm thấy vừa chua vừa chát. Anh biết anh không đủ tư cách yêu cầu Ninh Vi Nhân thủ thân như ngọc. Lời nói của Trương Kế mặc dù bi ối, nhưng cũng không sai. Nếu như Ninh Vi Nhân thật sự ưng thuận Trương Kế, muốn kiếm bạn tình, như vậy anh, đúng là cũng không có tư cách gì để khuyên ngăn cô.

Nhan Duệ sống ba mươi năm nay, chưa từng có việc gì anh không giải quyết được, đặc biệt là chuyện liên quan đến phụ nữ. Anh vẫn luôn cho rằng, mình làm việc gì cũng sẽ thuận lợi. Nhưng cho tới hôm nay anh mới ý thức được một sự thật vô cùng rõ ràng rằng: anh không phải thần thánh, không thể xóa hết được những chuyện đã xảy ra trong quá khứ cũng như không thể xóa được những tổn thương mà anh đã gây ra cho cô. Hiện giờ, ngoại trừ việc đem hết khả năng để bù đắp cho cô thì anh chẳng thể làm gì hơn được.

Ninh Vi Nhân hơi thở rất nhẹ, Nhan Duệ phải nín thở mới có thể nghe được tiếng của cô. Anh không biết cảm giác hiện giờ của mình là gì, chỉ cảm thấy nghe tiếng hít thở của cô mà muốn rơi lệ. Đã rất lâu rồi họ không có ở riêng hai người với nhau như vậy, không có nước mắt, không có tổn thương, cảm giác như tất cả những chuyện không hay đều chưa từng xảy ra.

Vi nhân.

Anh muốn nói với cô, muốn cô tin anh thêm lần nữa, muốn cô đừng thích người đàn ông khác, muốn cô sống những ngày tháng vui vẻ cùng anh, nhưng anh không dám, anh không có tư cách nói như vậy.

Nghĩ tới cuộc sống lêu lổng vô nghĩa của mình suốt ba mươi năm, chơi đùa với biết bao cô gái, trải nghiệm qua bao nhiêu khoái cảm nhất thời, nhưng cho tới bây giờ, ở trước mặt Ninh Vi Nhân, anh ngược lại không muốn nhớ tới bất kỳ điều gì. Anh từng ôm qua những loại phụ nữ nào, lái những loại xe đua nào, cá cược những vụ lớn thế nào ... toàn bộ anh đều không nhớ. Giống như những chuyện này không phải là quá khứ của anh, anh chỉ như một người đứng xem, không hề có cảm giác mình tồn tại trong đó.

Tại sao như vậy chứ?

Thậm chí Nhan Duệ đã nghĩ rằng cả đời anh sẽ không kết hôn. Sản nghiệp nhà họ Nhan lớn như vậy, cho dù anh có tiêu xài cả đời cũng không hết. Nhưng ngay lúc này đây, đột nhiên anh lại cảm thấy cuộc đời mình vô cùng trống rỗng. Chỉ có càn rỡ, lang thang, liêu lĩnh, không hề có trách nhiệm, không có mục tiêu và cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Trên giường, Ninh Vi Nhân đột nhiên xoay người, Nhan Duệ sợ làm cô thức giấc liền hít mạnh một hơi rồi lấy chăn trùm kín đầu, anh nằm trong bóng tối ngọt ngào nóng bức của cái chăn mềm mà hốc mắt cay xè.

Từ xưa đến nay, tình yêu là thứ mà con người không thể khống chế được. Theo thời gian nó cũng có thể biến đổi, cũng có thể lên men, mục nát, bốc mùi hôi thối, còn có thể làm cho người ta vô cùng thống khổ và hối hận. Con người một khi bị đau khổ cùng hối hận bủa vây mà không cách nào thoát ra được, ngược lại suốt ngày suốt đêm cứ nghĩ về đoạn tình cảm đã trôi rữa này thì sẽ gần như phát điên.

Không thể nói Ninh Vi Nhân không yêu Nhan Duệ. Nhan Duệ là người đầu tiên trong đời đem đến cho cô cảm giác dịu dàng cùng yêu thương. Từ nhỏ cô đã được bảo nấng và thầy giáo riêng của gia đình kèm cặp, cha mẹ cô không hề mảy may quan tâm đến ý. Khi đến tuổi liền đưa cô tới trường học chuyên đào tạo cô dâu Nhật Bản. Ở đó mọi quy định đều vô cùng hà khắc và nghiêm cần, càng không có chút tình người nào. Sau khi học xong trở về chưa được bao lâu, cha mẹ lại thông báo cho cô biết: họ đã sắp xếp hôn sự cho cô rồi.

Ninh Vi Nhân là con gái, cô cũng sẽ mơ mộng. Nhưng cô không mơ mộng chuyện yêu đương lãng mạn viễn vông như những nữ sinh bình thường, cô luôn biết tương lai của bản thân không nằm trong tay mình. Mà cha mẹ cô chẳng khác nào tuyên bố với cô: tương lai của cô, nửa đời sau của cô sẽ nằm trong tay một người cô chưa từng gặp mặt, một người đàn ông mà cô không hề biết cao thấp mập ốm ra sao, không hề biết nhân cách phẩm hạnh thế nào. Lúc này, việc cô có thể làm chỉ là đem toàn bộ những mong ước tốt đẹp của cô đặt vào Nhan Duệ. Thật ra, nói cho cùng thì không ai có lỗi với ai cả. Ngay từ đầu cô đã biết con người Nhan Duệ, tính cách Nhan Duệ, chắc chắn sẽ không giống với những gì cô mong ước.

Thế nhưng là con người, luôn không học được cách biết chấp nhận.

Nhan Duệ không phải là người chồng tự cô được lựa chọn, cô cũng không phải là tri kỷ của Nhan Duệ. Chỉ vì số mạng trêu đùa mà họ như những con rối bị giật dây đề đến với nhau. Tuy thế, điểm nào của anh cũng phù hợp với những ước mơ trong lòng cô. Ninh Vi Nhân cũng cảm thấy tự mình rất lộn xộn. Hôm nay cô yêu Nhan Duệ là vì nhìn thấy vẻ bề ngoài hào nhoáng cùng sự trẻ trung của anh. Nếu như ngay từ đầu cha mẹ cô gả cô cho một lão già bụng phệ, đầu to óc ngắn, quyền thế ngút trời thì sao đây? Vậy thì cô còn có thể si mê, có chấp như vậy không?

Sẽ không, Ninh Vi Nhân biết chắc chắn, cô sẽ không.

Cho nên cô có tư cách gì để trách cứ người khác? Mọi người đều giống nhau, luôn đổ lỗi cho người khác vì những ảo tưởng không thực tế của bản thân mình. Rồi lại vì những chuyện mình không có lỗi mà lòng áy náy.

Chỉ cần không tham lam, những chuyện này cũng sẽ không xảy ra.

Ninh Vi Nhân đang mơ thấy ác mộng. Tay cô nắm chặt góc chăn, trán toát mồ hôi lạnh, mặt trắng bệch, răng nghiến chặt. Cô thấy mình đang nằm trên bàn mổ lạnh như băng, phía dưới loang lổ máu lớn màu tươi, dao mổ lóe sáng màu bạc, mùi thuốc sát trùng xộc vào mũi, vách tường xung quanh một màu trắng xóa... thế nhưng lại không có tiếng trẻ con khóc.

Đứa bé, đứa bé của cô, con của cô.

Nhan Duệ bị tiếng ứ ớ mê sảng của cô đánh thức. Anh mở choàng mắt, lúc mới chui vào chăn anh không hề có ý định ngủ, nhưng rúc quá lâu, bất tri bất giác lại ngủ thiếp đi. Đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy Ninh Vi Nhân nằm trên giường lớn miệng vẫn đang lầm bầm gì đó, lại phát hiện mặt cô trắng bệch, anh cho rằng cô khát nước, liền vội vàng đứng lên.

Ninh Vi Nhân cảm thấy mình đang chìm xuống biển, bốn phía đều là mệnh mông nước không thấy bờ. Nước lạnh giống như con dao găm cửa vào mắt, mũi, miệng cô. Cô muốn kêu cứu, nhưng lại phát hiện ra mình không hề thấy sợ hãi. Chỉ cảm thấy cơ thể bị đè nén áp lực quá lớn, nỗi thống khổ này thật sâu, thật sâu.

Cô chỉ có một mình, thực sự trợ trợ một mình. Cô đã từng có cơ hội có một đứa con, nhưng đứa bé ấy đã vì cái tình yêu ngốc nghếch của cô mà mất đi.

Mở choàng mắt ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt cô là khuôn mặt đầy lo lắng của Nhan Duệ. Ninh Vi Nhân vội sờ xuống bụng, phát hiện đứa bé vẫn ở đây, mới thở nhẹ ra. Rất khó có lúc cô không cự tuyệt Nhan Duệ như lúc này, sau khi uống liền mấy ngụm nước anh đưa tới, cả người mới tạm trấn tĩnh lại. Cô biết trạng thái tinh thần mình gần đây không được tốt. Một khi khát vọng trong nhiều năm đột nhiên tan vỡ, cho dù là ai đi nữa cũng rất khó để lấy lại được niềm tin. Nhưng cô không thể, khi con cô còn chưa ra đời, cô không thể cứ tự dằn vò mình như thế.

Nhìn đồng hồ, đã sắp tới buổi tối, sau khi tỉnh lại từ ác mộng, Ninh Vi Nhân không còn buồn ngủ nữa, liền đẩy ly nước tay anh đang đưa tới bên môi ra, nhẹ giọng nói tiếng cảm ơn. Nhan Duệ không nói gì, chỉ cẩn thận canh chừng bước chân cô. Đầu óc Ninh Vi Nhân có chút choáng váng, xỏ chân vào giày bước đi chưa được hai bước liền muốn té ngã, may mà Nhan Duệ kịp kéo cô vào trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 64:

Editor: Yankui

Lòng ngực Nhan Duệ Thật ấm áp, ấm áp không giống với con người anh chút nào.

Ninh Vi Nhân không muốn bị trầm mê trong đó, nhưng tay chân cô vô lực, mấy lần muốn đẩy anh ra mà không có sức lực, cuối cùng đành chịu, cúi đầu nói: “Anh đỡ em ngồi xuống đi, em không sao.”

Nhan Duệ lắc đầu: “Không được, sắc mặt em rất không tốt, phải đi khám mới được.”

“Em không sao.” Theo anh quay lại giường, Ninh Vi Nhân ngồi xuống, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thở dài. “Anh đi ra ngoài đi.”

“Vi Nhân”

Ninh Vi Nhân không nhìn Nhan Duệ, chỉ lẳng lặng ngồi đó: “Em vừa mơ thấy ác mộng, bây giờ không muốn nhìn thấy anh.” Nhìn thấy anh, cô sẽ không tự chủ được mà nhớ tới cái mà cô đã tin là tình yêu, nhớ tới niềm mong ước xa vời mà cô đã vọng tưởng trong suốt năm năm, và nhớ tới cả đứa con mà cô đã mất. Những chuyện này đều giống như thủy triều dâng lên cứ liên tục tràn vào trong đầu cô, khiến cô không cách nào thoát ra, khiến cô không thể an tĩnh nghỉ ngơi, khiến cô muốn phát điên lên.

Cô mơ thấy ác mộng . . . là liên quan đến anh sao? Nhan Duệ muốn hỏi, lại không dám hỏi. Chỉ nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, rồi đi ra ngoài. Ninh Vi Nhân ngồi ở đầu giường, ánh mắt mờ mịt, cô càng ngày càng dễ mệt mỏi, không biết liệu có phải là dấu hiệu không tốt hay không.

Bàn tay trắng nõn xoa nhẹ lên bụng căng phồng, lẩm bẩm: “Con à . . . con đừng bỏ mẹ nha . . .”

Cô chỉ có đứa bé này, chỉ còn có con của cô.

Ngồi trên giường được một lát, Nhan Duệ liền đưa bác sĩ của gia đình tới. Ninh Vi Nhân ngồi an tĩnh ở mép giường nhìn bọn họ. Bác sĩ Trần đã ngoài năm mươi tuổi lập tức lên tiếng chào hỏi. Từ trước đến nay ông luôn thấy trên người thiếu phu nhân luôn toát ra một loại khí chất đặc biệt trầm tĩnh, mỗi lần gặp cô ông đều cảm thấy thiếu gia thật ra căn bản không xứng với cô. Sau khi nghe nhịp tim, đo nhiệt độ cho cô, ông nói: “Cả người không sao, chỉ sốt nhẹ, chú ý uống nhiều nước nghỉ ngơi tốt là được.”

Ninh vi nhân đứng lên, khẽ mỉm cười: “Cảm ơn bác sĩ Trần.”

“Thiếu phu nhân quá lời, đây là bổn phận của tôi mà.” Bác sĩ Trần cũng đứng lên theo, cười một tiếng rồi thu lại hòm thuốc. Nhan Duệ đứng một bên, vẫn còn rất khẩn trương: “Khoan, chờ chút . . ! Bác sĩ Trần, cô ấy thật không sao chứ? Vừa rồi cô ấy chảy rất nhiều mồ hôi, chân tay cũng rất lạnh . . .”

“Không có chuyện gì đâu thiếu gia, cậu chú ý đừng để thiếu phu nhân bị cảm là được. Cô ấy bây giờ là hai người chứ không phải một, khi nhiễm cảm lạnh không thể uống thuốc, sẽ rất khó chịu.” Xách hòm thuốc lên, bác sĩ Trần lại nhìn khuôn mặt đầy lo lắng của Nhan Duệ lần nữa. Người trẻ tuổi thời nay . . . ông thật sự không hiểu nổi bọn họ muốn gì. Hệ thống trước kia của ông vẫn tốt hơn, một khi đã quyết định kết hôn thì chính là chuyện cả đời người. “Thiếu gia, thiếu phu nhân, tôi đi trước đây.”

Nhan Duệ kêu quản gia tiễn bác sĩ Trần, bàn tay lại áp lên trán Ninh Vi Nhân. Trán cô lạnh toát, sắc mặt vẫn nhợt nhạt: “Em không sao chứ, Vi Nhân, em thật không sao chứ?”

Ninh Vi Nhân lắc đầu thể hiện mình vẫn khỏe, đồng thời khéo léo né tránh tay Nhan Duệ: “Em rất khỏe.”

Anh còn đang muốn nói thêm thì điện thoại di động lại vang lên, thấy là mẹ gọi tới anh liền lập tức nhận điện. Trong lúc nói chuyện lời nói lộ vẻ khó xử: “Không được, mẹ, mẹ không phải không biết hiện bụng Vi Nhân đã lớn thế nào, nếu ba mẹ không có thời gian, vậy để Nhan Tư Tư đi đi ... Cái gì? Nó đang ở nước ngoài? Nha đầu chết tiệt sao lại ra nước ngoài chứ? ... Con không đi, con muốn ở nhà với Vi Nhân. Hôm nay cô ấy đang bị sốt ... Không sao, mẹ không phải lo lắng, con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt ... Con biết rồi, con sẽ không làm cô ấy đau lòng nữa ...”

Ninh Vi Nhân nhìn anh, mơ hồ nghe được cuộc nói chuyện có liên quan tới mình, liền nói: “Để em nói chuyện với mẹ.”

Nhan Duệ đưa điện thoại di động cho cô, đồng thời ra hiệu cho cô: “Đừng có đồng ý.”

Nhưng Ninh Vi Nhân lại đồng ý. Lúc cúp máy Nhan Duệ rất không hài lòng: “Em đang khó chịu trong người, đồng ý làm gì? Ba mẹ căn bản là không muốn đi nên lấy cớ thôi.”

Ninh Vi Nhân không nói gì, chỉ trả lại điện thoại cho anh: “Không sao, chỉ là đi cho có mặt thôi. Ông Cố cùng hai nhà Nhan Ninh từ trước tới giờ qua lại rất tốt, em với anh phải có mặt mới thể hiện được sự tôn trọng ông ấy.”

“Biết thế ... nhưng em đang không được khỏe!”

Làm như không thấy vẻ gay gắt của Nhan Duệ, Ninh Vi Nhân xoay người đi về phía phòng thay đồ: “Anh thay quần áo đi, không có nhiều thời gian đâu, nửa giờ sau gặp lại.”

Nhan Duệ nhìn bóng lưng vợ rời đi, một lát sau hậm hực hừ một tiếng rồi cũng quay đi tìm quần áo thay.

Ông Cố cũng là một ngôi sao sáng trên thương trường. Mặc dù sản nghiệp không hơn được hai nhà Nhan Ninh, nhưng ông là người hào phóng lại có nghĩa khí vì thế rất được kính trọng trong giới. Mọi người đều biết, yến tiệc chúc thọ thật ra chỉ là bề ngoài, tìm kiếm cơ hội làm ăn, tìm phụ nữ mới là chủ yếu. Ba mẹ Nhan Duệ không thích những đối trá cùng kiểu cách trong các lễ chúc thọ, ba mẹ Ninh Vi Nhân lại cảm thấy nếu đi sẽ hạ thấp phẩm vị của mình nên cũng không muốn đi.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 65:

Editor: Yankui

Con người Ninh Vi Nhân luôn tỏa ra khí chất trầm tĩnh khác thường, khi cô lạnh lùng thì khí chất này càng bộc lộ một cách rõ ràng hơn. Cô đứng đó, mặt không biểu hiện gì, cũng không nói gì, thậm chí mọi người cảm thấy cô có chút nhu nhược, nhưng lại không ai dám tiến đến quấy rầy chứ đừng nói là dám khiêu khích cô. Hội trường lớn như vậy, chỉ có chỗ Ninh Vi Nhân đang ngồi là có chút an tĩnh.

Từ đáy mắt khuôn mặt cô, có thể nhìn ra hào quang mẫu tính của người sắp làm mẹ. Trông cô dịu dàng và thỏa mãn, giống như em bé trong bụng là toàn bộ thế giới của cô, tất cả những người khác cô đều không quan tâm.

Sau khi chào hỏi, ông Cố rất nhiệt tình giữ vợ chồng cô lại. Ninh Vi Nhân thấy không thể từ chối liền ngăn cản ý muốn cự tuyệt của Nhan Duệ. Nhan Duệ thấy cô không khỏe, sợ cô sẽ không chịu đựng được sự ồn ào ở đây, muốn về nhà trước, nhưng ông Cố kiên quyết giữ họ lại. Sau khi suy tính kỹ càng, Ninh Vi Nhân quyết định ở lại. Ông Cố năm nay đã 60 tuổi, cũng sắp rút khỏi thương trường rồi. Người thừa kế của Cố thị là Cố Trường Chí, con trai cả của ông. Cố Trường Chí bị ông Cố chèn ép bao nhiêu năm, cuối cùng rốt cuộc cũng có ngày mờ mịt mờ mịt. Mặc dù sản nghiệp và thể lực hai nhà Nhan Ninh vượt rất xa so với Cố gia, nhưng trên thương trường thêm bạn bớt thù, sớm một chút lời kéo vẫn tốt hơn.

Vì bữa tối còn chưa kịp ăn đã vội vã đi dự tiệc, Nhan Duệ sợ cô đói bụng liền đi lấy cho Ninh Vi Nhân chút đồ ăn. Ninh Vi Nhân ngồi ở ghế sofa nghỉ ngơi, xoa xoa bắp chân, mặc dù không đi dép cao, nhưng giày đế cứng vẫn không thoải mái như dép nhưng đi ở nhà, cho dù là hàng hiệu đi lâu một chút cô vẫn thấy bắp chân phồng lên ê ẩm.

Sau khi xoa bóp nhẹ nhàng mấy cái, thấy đã thoải mái hơn, Ninh Vi Nhân nhắm mắt thở nhẹ ra một cái.

Thật ra cô cũng không thích nhưng lễ tiệc xã giao kiểu này chút nào. Nhưng vì từ nhỏ đã được giáo dục khiến cô biết rằng cô buộc phải chấp nhận những thứ này. Hơn nữa, hiện nay cô cũng không còn cảm thấy khổ sở vì những thứ này nữa. Trên thế giới này có nỗi khổ nào là không chịu được đâu? Cô biết mình không phải là người đáng thương nhất. Nói về đáng thương thì những đứa trẻ không có nhà để ở, không có quần áo để mặc, thậm chí cả cơm cũng không đủ ăn còn đáng thương hơn cô nhiều.

Đang nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng một giọng nói sắc bén của phụ nữ truyền tới: “Cô chính là Ninh Vi Nhân?”

Ninh Vi Nhân không mở mắt ra, thần sắc vẫn lạnh nhạt như cũ.

Giọng của cô gái càng bén nhọn hơn: “Này, tôi đang hỏi cô đấy!”

Ninh Vi Nhân mở mắt, khoe miệng khẽ nâng lên cười nhạt, đảo mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới đánh giá cô gái trước mặt. Thấy cô ta mặc toàn hàng hiệu, ngón tay đeo chiếc nhẫn kim cương lớn chói mắt, móng tay sơn đỏ chói, mặt trang điểm dày bụi phấn son, rất rõ ràng là không phải cùng phẩm cấp với mình: “Ai đưa cô tới đây, không biết ở đây không cho phép loại ong bướm xuất hiện hay sao? Ông Cố không thích những phụ nữ không đứng đắn đâu.”

Tại thời điểm khi cô vừa mở mắt, cô gái kia liền giật mình ngầy ngẩn cả người. Cô ta biết Ninh Vi Nhân không phải người bình thường, nhưng cô ta vẫn cho rằng trên TV đều là cô diễn cho thiên hạ xem, trông thì có vẻ cao quý ưu nhã, nhưng thật ra thì cũng dễ bị bắt nạt. Xi căng đan của Nhan Duệ lúc trước chính là bằng chứng chứng minh điểm này. Nếu thật là một người lợi hại, tại sao lại có thể thờ ơ đến thế sau khi chồng mình đã làm loạn bên ngoài như vậy đây? Căn bản là không có bản lĩnh mà!

Thế nhưng sao vừa nhìn ... lại không giống như vậy.

Quay đầu lên nhìn người đàn ông đưa cô ta tới với tư cách bạn gái, rồi tự cổ vũ mình cố gắng tiếp tục: “Chắc cô chưa biết tôi, tôi là

“Cô là ai, không liên quan đến tôi.” Ninh Vi Nhân miễn cưỡng nâng mí mắt. “Nếu tôi là cô, sẽ lập tức rời khỏi tầm mắt của tôi ngay bây giờ.” Lúc trước chỉ là khiêu khích trên điện thoại, nhưng lớn mật như vậy dám tìm tới cô thì cô gái này là người đầu tiên. Thật không biết cô ta là can đảm hay là không sợ chết nữa.

Chẳng lẽ cô ta không hiểu sao? Chỉ cần cô nhìn cô ta không vừa mắt, ở xã hội thượng lưu này, cô ta đừng mong có thể bước chân vào, càng đừng mơ tưởng đến việc kiếm được tấm chồng như ý. Nhưng nghĩ lại, trên thế giới khó tránh khỏi việc có nhiều người không biết mình là ai, đặc biệt là phụ nữ. Cứ luôn nhầm tưởng rằng mình xinh đẹp tài hoa hơn người, nhưng thật ra trong mắt người khác, lại chẳng là gì hết.

Không có tiền, không có quyền, không có gia thế, thậm chí ngay cả dung mạo phong cách cũng kém xa cô, cô gái này không biết lấy dũng khí từ đâu mà dám tự tin đến kiếm chuyện với cô đây? Ninh Vi Nhân thậm chí cảm thấy đối phó với cô ta cũng là sỉ nhục chính mình, liền lập tức đưa mắt nhìn sang, trong mắt không thể hiện chút nào khinh thường, nhưng lại khiến người khác nhìn vào cảm thấy cô đang ở tư thế cao cao tại thượng mà nhìn xuống người khác.

Giống như ở trước mặt cô, tất cả mọi người chỉ là cát bụi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Chương 66:

Edit: meoluoihanngu

“Cô đắc ý cái gì, không phải cô chỉ là người đàn bà bị ruồng bỏ sao? Cô cho rằng cô có thể chiếm được Nhan Duệ bao lâu chứ?” Ánh mắt người phụ nữ ác độc nhìn cô, nhìn vẻ mặt của cô ta, giống như hận không thể xông lên cho Ninh Vi Nhân mấy bạt tai. Nhưng mà --- cô ta không dám. Hôm nay là ngày thọ yến cô ta không có tiền không có năng lực tài cán gì mà có thể tham gia, nhưng mà trước đó vài ngày bám víu được người có máu mặt, dùng thủ đoạn làm cho người kia hài lòng, mới dẫn cô ta đến đây, nếu như cô ta thật sự ra tay, như vậy kết quả của cô ta sẽ là cái gì, người phụ nữ này không phải người ngu ngốc. “Anh ấy sẽ ly hôn với cô sớm thôi, cô tưởng cô là Cửu Thiên huyền nữ hạ phàm chắc!”

Ninh Vi Nhân không nhịn được cười, cô đã thật lâu không có thật sự cười vui vẻ như vậy: “Vậy đợi tôi thành người phụ nữ bị ruồng bỏ rồi hãy nói. Này... Ừm.” Cô cẩn thận quan sát gương mặt người phụ nữ trang điểm dày phấn son, trong lúc nhất thời không biết dùng từ gì để gọi cô ta, tiểu thư sao? Cô ta không xứng, phu nhân sao? Rõ ràng là không phải. “Công việc của cô rất đặc biệt, cô xác định là ở chỗ này âm ỉ với tôi sao?”

Người phụ nữ co rúm người, nghĩ đến thân phận của cô ta, dù sao Ninh Vi Nhân vừa là đại tiểu thư nhà họ Ninh, vừa là thiếu phu nhân nhà họ Nhan, cô ta có mười lá gan cũng không chọc nổi. Nhưng nhìn nụ cười dịu dàng trên mặt Ninh Vi Nhân, cô ta nghĩ Ninh Vi Nhân dễ bắt nạt, không ra oai với cô thì sẽ có lỗi với đoạn tình cảm với Nhan Duệ. “Ninh Vi Nhân, tôi cảnh cáo cô cô nên nói để nghe một chút! Đừng tưởng rằng cô gả cho Nhan Duệ thì bay lên làm phượng hoàng, sớm muộn gì cô cũng được coi là đồ bỏ đi thôi!”

“A ---” Ninh Vi Nhân không nhịn được, cô cười nhẹ ra tiếng. “Vị tiểu thư làm nghề đặc biệt này, chẳng lẽ cô không làm nghề đặc biệt, mà là thiên kim nhà nào sao? Cô nói xem, là nhà nào, tôi sẽ đi bồi tội, tự nhiên lại nhìn danh môn khuê tú thành con gà rừng. Còn có, đừng nói hôm nay tôi là thiếu phu nhân nhà họ Nhan, cho dù không phải, tôi vẫn là phượng hoàng.”

Cô nhẹ nhàng ngẩng mặt lên, khoe miệng mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển, cao quý vô cùng. Ngồi một chỗ cũng làm cho người ta cảm thấy người phụ nữ này giống như một bức tranh xinh đẹp.

“Tôi nhờ vào!” Người phụ nữ hung hăng nhỏ nước bọt. “Có mấy đồng tiền, giả bộ cái gì mà giả bộ!”

Ninh Vi Nhân cảm thấy lời nói này rất thú vị, cô liếc nhìn người phụ nữ kia: “Đáng tiếc a, liền vì mấy đồng tiền này, cô có thể bán mình lấy lòng đàn ông, tôi cảm thấy tiền này rất đáng giá. Ít nhất có thể cho dân đen hạ tiện hèn mọn nhìn thấy rõ bản thân mình, sau đó dựa vào thân thể để đổi lấy.”

Cô nói chuyện không nói lời thô tục, đáng vẻ ưu nhã vô cùng, cao cao tại thượng, nhưng mỗi chữ phun ra đều giống như thanh đao đâm vào lòng người phụ nữ kia. Cô ta cũng từng mơ ước được học đại học, nhưng hiểu được, nhà mình nghèo khó bao nhiêu, chán nản, sợ hãi! Tiền bạc tích lũy được giống như hộp Pandora mê hoặc cô ta, mà lợi thế duy nhất cô ta có thể đổi, chính là thân thể tuổi trẻ. Bằng dung mạo xinh đẹp, cô ta làm vợ bé của biết bao nhiêu phú hào, nhưng chưa từng có người thật lòng yêu cô ta.

Tại sao?

Tại sao cuộc sống không công bằng như vậy chứ? Mình không chứa bất cứ thủ đoạn nào, bán mình để kiếm tiền? Tại sao?

Người phụ nữ càng nghĩ càng tức giận, ánh mắt như dao găm nhìn Ninh Vi Nhân, khi Ninh Vi Nhân nói câu “Dân đen hạ tiện hèn mọn”, cô ta rốt cuộc không nhịn được nữa, bước lên phía trước muốn cho Ninh Vi Nhân một cái tát, giáo huấn một chút người được coi là “Công chúa” này.

Cô ta bị tức giận làm cho hồ đồ, hoàn toàn quên mất Ninh Vi Nhân là ai, quên mất thân phận của Ninh Vi Nhân, cũng quên mất bản thân mình đang ở nơi nào, hơn nữa quên mất nếu Ninh Vi Nhân muốn trả thù mình, đầu ngón tay cũng không cần động cũng có thể làm cho mình đời này không thể vươn lên được. Cô ta chỉ nhìn Ninh Vi Nhân giống như những đối thủ tranh giành tình nhân, hận không thể xé nát khuôn mặt cao cao tại thượng kia.

Tại sao?

Tại sao Ninh Vi Nhân lại nhìn cô ta như vậy chứ? Tại sao?

Nhưng tay cô ta vừa mới đưa ra, khoe miệng Ninh Vi Nhân nở nụ cười lớn hơn: “Người có nghề nghiệp đặc biệt này, mời cô nhìn ra đằng sau.”

Bị Ninh Vi Nhân nói người có nghề nghiệp đặc biệt làm sắc mặt cô ta trắng bệch, nhưng người phụ nữ này vẫn nghe lời quay đầu lại nhìn, chỉ thấy khuôn mặt xanh mét của Nhan Duệ đang bùng thức ăn lạnh lùng nhìn mình.

Trước mặt người ngoài, từ trước đến nay Nhan Duệ phong độ bất cần đời, vẻ mặt lạnh như băng hiện tại, lần đầu tiên ở nơi công cộng biểu lộ ra. Người phụ nữ sợ hãi, vội vàng nắm chặt hai tay, nói: “Duệ...”

Gọi rất thân mật. Ninh Vi Nhân trừng mắt nhìn, không nói gì, yên lặng chờ xem kịch vui.

“Duệ... Lâu như vậy sao anh không gọi cho em, không lẽ anh không được ra ngoài chơi sao?” Người phụ nữ òn òn làm nũng. Cô ta không tin! Mấy năm trước cũng có tin tức như vậy sao? Đến cuối cùng không phải là anh xuất hiện, lần này cũng giống vậy thôi.

Đúng vậy, ai sẽ tin tưởng lãng tử Nhan Duệ sẽ quay đầu chứ? Anh có nhiều trái tim như vậy, lấy được một ngăn lại một ngăn nữa, muốn lấy cả đời sao?

Nhan Duệ lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt, đối với cô ta mắt diếc tai ngơ nói: “Cô là ai?”

Sắc mặt người phụ nữ cứng đờ, cười nói: “Em, em là ---”

Không đợi cô ta nói xong, Nhan Duệ liền cắt đứt lời cô ta nói: “Tôi không có hứng thú biết cô là ai, dứt ngay, chớ cản đường của tôi.”

Đây là lần đầu tiên, Nhan Duệ nói chuyện với phụ nữ như vậy. Từ trước đến nay anh tự xưng là thân sĩ, cho dù là đàn ông trời sinh chấp nhận bảo vệ người phụ nữ, mặc kệ cãi nhau như thế nào, thậm chí là người phụ nữ xấu xí, Nhan Duệ vẫn duy trì thái độ thân sĩ, lần đầu tiên anh đối xử với phụ nữ như vậy.

Nhưng trong lòng anh lại cảm thấy yên lòng. Thì ra biết được người trong lòng là quan trọng nhất, những người khác ở trong mắt anh, không khác con kiến bao nhiêu. Thậm chí nguyện ý vì người trong lòng kia vứt bỏ mọi thứ, bao gồm cả nguyên tắc của chính mình. Mà những người phụ nữ trước đây trong mắt anh là mỹ nữ, giờ phút này lại xấu xí và tầm thường. Cô ta trang điểm quá đậm, gót giày cô ta quá cao, lễ phục của cô ta quá hở hang, ánh mắt của cô ta quá can rờ... Tất cả mọi thứ của người phụ nữ này, lúc này Nhan Duệ nhìn lại cảm thấy chán ghét.

Người phụ nữ không nghĩ đến sẽ nhận được câu “Cô là ai” này, cô ta sững sờ một lúc, hốc mắt liền đỏ. Nếu như nói bán mình làm tình nhân cho người khác một nửa là vì tiền, như vậy một nửa kia, chính là vì gặp được người đàn ông này. Cô ta còn nhớ rõ mình và anh trải qua một tuần hạnh phúc và thỏa mãn thế nào. Đời này trong mắt cô ta không ai có thể so sánh được với Nhan Duệ, tuấn tú, hấp dẫn (sexy), dịu dàng! Sức hút trên người anh có thể làm cho tất cả phụ nữ trở nên điên cuồng, chỉ cần một câu nói, cô ta thậm chí nguyện ý quỳ xuống hôn chân của anh! “Duệ, em ---”

“Đừng gọi tôi là Duệ, chúng ta rất quen thuộc sao?” Nhan Duệ không có làm bộ, anh thật sự không biết người phụ nữ này. Xoay người bụng mâm ngồi xuống bên cạnh Ninh Vi Nhân, ti mi xúc một miếng bánh đưa đến miệng cô, Ninh Vi Nhân muốn từ chối, lại bị anh nắm tay, cô cũng đang đói bụng, liền há mồm ăn, ở trong mắt người ngoài, họ là một đôi vợ chồng ân ái, nhưng mà trong mắt một số người khác, lại cảm thấy một màn này, vô cùng chói mắt.

Chương 67: Chương 67:

Edít: meoluoihanngu

Nhìn Nhan Duệ và Ninh Vi Nhân thân mật, người phụ nữ kia giống như bị đá kích: “Anh, anh lại có thể không nhớ rõ em...”

Nhan Duệ trả lời giống như là chuyện tất nhiên: “Tôi cần nhớ cô sao? Đời này phụ nữ tôi nhớ không nhiều lắm, có ba người, mẹ tôi em gái tôi và vợ tôi.”

Ngược lại Ninh Vi Nhân lại cảm thấy buồn cười, những người phụ nữ ở bên ngoài của Nhan Duệ, không ai không là mỹ nữ, nhưng anh lại có thể không nhớ được một người sao? Đủ để thấy người này phụ bạc như thế nào.

Cô có thể thoát ra được, không phải may mắn quá sao?

“Sao anh lại có thể như vậy, anh có biết hay không em vì anh ---”

Nhan Duệ lạnh nhạt cắt đứt lời người phụ nữ nói: “Tôi đã từng hứa hẹn gì với cô sao?” Anh vẫn chưa già đến mức ngu ngốc, đời này trừ Ninh Vi Nhân, anh không hứa hẹn với bất kỳ người phụ nữ nào.

Chẳng qua là anh cho cô vô số lời hứa hẹn, nhưng đến cuối cùng, cho đến tận bây giờ cũng không có thực hiện. Lời hứa sẽ không thể quay trở lại, huống chi anh không biết người phụ nữ này chứ?

Người phụ nữ kinh ngạc, sau đó lùi lại mấy bước, cắn cắn đôi môi, đôi môi đánh son run run, giống như còn muốn nói cái gì đó, nhưng Nhan Duệ không kiên nhẫn khoát tay một cái: “Nếu như cô không đi, đừng trách tôi gọi bảo vệ đuổi cô.”

Cẩn nhắc kỹ lưỡng, người phụ nữ yên lặng nhìn Nhan Duệ một cái, xoay người rời đi. Cô ta còn muốn tồn tại, còn cần quyền rũ đàn ông để duy trì những ngày sống xa xỉ, nếu như bị Nhan Duệ đuổi, cô ta không thể lẫn lộn ở bên ngoài được nữa.

Ninh Vi Nhân nhìn người phụ nữ đi ngày càng xa, khóe miệng nở nụ cười, nhẹ nhàng đẩy thức ăn Nhan Duệ đưa đến miệng cô, bụng nước trái cây trong mâm uống một ngụm.

Bụng đột nhiên đau, cô hít vào một hơi, Nhan Duệ khần trương vội vàng để cái mâm xuống, đưa tay muốn sờ, nhưng nghĩ đến cô luôn chống đối anh, bàn tay giơ lên, cũng không dám động, chỉ dám hỏi: “Vi Nhân, Vi Nhân em làm sao vậy, không thoải mái sao?”

Ninh Vi Nhân lắc đầu, lộ ra nụ cười khó có được với anh: “Nó đá tôi.”

Nhan Duệ kinh ngạc, nhất thời không phản ứng kịp. Khoảng mười giây sau, anh mới hoàn hồn, lấp bấp chỉ vào bụng Ninh Vi Nhân: “Đá! Em, em nói là ---”

“Ừ.” Ninh Vi Nhân khẽ mỉm cười. “Nó đá tôi.” Tay cô nhẹ nhàng vuốt bụng, trong lòng tràn ngập vui sướng. Đứa bé thứ nhất cô không có chú ý đến mà mất đi, giờ đây, vẫn là lần đầu tiên cô cảm nhận được sự tồn tại của đứa bé. Cuộc sống của cô giống như một mớ hỗn độn quần chân cô trong đó, cô không cách nào có thể tránh thoát, luẩn quẩn trong ngõ cụt không ra được, giống như cuộc sống không có điểm cuối, cuộc đời cô vượt qua như vậy.

Trống rỗng, nhẹ nhàng, cô đơn, lẻ loi.

Ngày qua ngày, không có chờ đợi.

Mà đứa bé đá, lần đầu tiên cho cô hi vọng, để cho Ninh Vi Nhân cảm thấy những ngày kế tiếp, sẽ không gian nan, đau khổ và dằn vặt giống như trong tưởng tượng của cô. Cô có lẽ có thể giải thoát, có lẽ vĩnh viễn không cần dây dưa cùng với Nhan Duệ.

Nhan Duệ kích động không kiềm chế được, tay anh run rẩy, hỏi: “Anh, anh có thể sờ không?” Đứa bé... Đây là đứa bé của anh và Vi Nhân, là bảo bối của bọn họ, nó thừa hưởng huyết mạch của bọn họ đi đến thế giới này, đứa bé bé nhỏ, bây giờ còn không nhìn được, nhưng sau này sẽ nói sẽ đi bộ sẽ khóc sẽ cười, sẽ giống Vi Nhân... Nhan Duệ kích động khóe mắt ẩm ướt, nhưng anh sẽ không tin tưởng rằng mình vì thai đập mà rơi lệ.

Nghe lời của anh, Ninh Vi Nhân kinh ngạc một chút, ngay sau đó cười nhạt: “Được.”

Nhan Duệ từ từ, để tay run rẩy đặt lên bụng Ninh Vi Nhân, đứa bé giống như biết được ba đang nhìn mình, nhẹ nhàng đá một cái. Nhan Duệ hưng phấn ngẩng đầu nhìn Ninh Vi Nhân kêu lên: “Con đá anh, con đá anh! Vi Nhân em nhìn xem, em xem!”

Ninh Vi Nhân chỉ cười đáp lại, không có quá nhiều cảm xúc. Nhan Duệ nhìn điệu bộ của vợ, giọng nói hưng phấn dần dần nhỏ xuống: “... Thật xin lỗi.”

“Không cần phải xin lỗi.” Cô lắc đầu, sờ sờ bụng của mình, cảm thấy xương sống thắt lưng có chút đau, cô mang thai đã được bốn tháng rồi, nhưng đứa bé này đa số đều rất ngoan, đây là lần đầu tiên nó đá cô. Cô cúi đầu nhìn bụng mình, trong lòng bình tĩnh vô cùng. Là đứa bé cho cô dũng khí, chính vì lần đá này, để cho cô cảm thấy, trong sinh mệnh của cô còn có ánh mặt trời.

Nhưng cũng chỉ là một chút, bởi vì mùa xuân không bao giờ... sẽ đến nữa, chim én cũng sẽ không trở về.

Anh không hiểu nụ cười trên mặt Ninh Vi Nhân có ý gì, cũng không thấy rõ đáy mắt cô lóe lên rốt cuộc là vui vẻ còn khổ sở, nhưng vào một khắc kia, ánh đèn phòng khách chiếu rõ khuôn mặt Ninh Vi Nhân, chói mắt dị thường, trái tim anh đột nhiên đau. Cái loại đau đó, đời này anh sẽ không thể nào quên.

Là Ninh Vi Nhân trao cho anh, cảm giác đau lòng đó.

Từ ngày đó trở đi, Nhan Duệ cảm giác được thái độ Ninh Vi Nhân dịu dàng hơn, cả người cô không là gai nhọn nữa, cũng không từ chối anh đến gần, thậm chí ngủ cùng giường với anh. Nhan Duệ mừng rỡ như điên, nhưng anh mơ hồ cảm thấy có chỗ nào không đúng. Ninh Vi Nhân giống như trở về thời điểm ban đầu kết hôn, nhìn thấy anh sẽ cười, thế nhưng nụ cười này --- anh không biết nên nói như thế nào, anh vẫn có thể cảm nhận được cô lạnh lùng và xa cách.

Loại thân cận này so với xa lánh càng làm cho anh đau khổ hơn. Nhan Duệ không biết đến gần Ninh Vi Nhân như thế nào, anh chỉ có thể tiếp tục đi theo cô, cô đi nơi nào, anh lại đi nơi đó. Bây giờ anh thật sự quay đầu rồi, đứa bé đều có, nếu tiếp tục phong lưu nữa, sau này anh không có mặt mũi nào nhìn đứa bé. Mặc dù tập đoàn họ Nhan to lớn như thế, nhưng mà anh có tư chất hơn người, muốn hoàn toàn nắm chắc trong tay chỉ hao tổn một chút sức lực. Mỗi ngày khi Ninh Vi Nhân ngủ say, anh liền rón rén đứng dậy đi vào thư phòng --- Ninh Vi Nhân nói rất nhiều lần không cần anh bồi cô ngủ, nhưng Nhan Duệ vẫn thủy chung kiên trì.

Lúc quay trở lại đã hơn một giờ, Nhan Duệ không dám mở đèn, cũng không dám phát ra tiếng động nào, còi giày trong bóng tối lần mò tìm giường, trong phòng rất yên tĩnh, tiếng thở dốc của Ninh Vi Nhân hơi lớn.

Tiếng thở dốc từ từ, biến thành khổ sở rên rỉ. Nhan Duệ bị dọa sợ, vội vàng bật đèn đầu giường, mới phát hiện gương mặt Ninh Vi Nhân đỏ mề hời lạnh. Cô co rúc nằm ở nơi đó, hai chân co quắp, mặc kệ như thế nào, đều không có mở mắt. Nhan Duệ tinh mắt nhìn chân cô giống như không có cử động, chỉ là vô ý thức co rút, anh lập tức biết là chân cô đau. Phụ nữ có thai trong thời gian mang thai rất dễ bị đau chân --- anh đã xem trong sách.

Nhẹ nhàng nhấc chân cô lên, cầm chân trắng mịn của cô, nhưng cứng ngắc, giống như bị rút gân. Nhan Duệ vừa lo lắng lại gấp gáp, vội vàng nhớ lại những thứ trong sách, tìm đúng huyệt vị, trong tay anh là bắp chân trắng nõn của cô, nhưng có chút sưng, mang thai cũng không nhất định làm cho phụ nữ trở nên xinh đẹp, mà mang lại cho các cô đau khổ và hành hạ nhiều hơn.

Anh nhẹ nhàng nắn bóp, chân mày Ninh Vi Nhân dần dần dần ra, Nhan Duệ không dám dừng tay lại, anh sợ cô còn đau, vẫn tiếp tục xoa bóp cho cô, nhưng ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 68:

Edit: meoluoilhamngu

Ánh nắng buổi sáng có chút chói mắt, lúc tỉnh lại Ninh Vi Nhân phát hiện Nhan Duệ nằm ở mép giường. Cô kinh ngạc một chút, thấy anh đang đặt tay lên chân cô, bởi vì cô nhúc nhích nhẹ theo bản năng anh xoa bóp, sắc mặt cô có chút biến hóa nhỏ, nhưng nhanh chóng biến mất, cô nhẹ nhàng rút chân ra khỏi tay anh.

Nhan Duệ nằm ở mép giường một đêm, xương sống thắt lưng đã sớm đau, anh mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy trên giường không có ai, lập tức nhảy dựng lên, chạy vội xuống lầu, vừa mới vào phòng ăn, thấy Ninh Vi Nhân đang ăn cháo, cả người lập tức cứng đờ, sờ sờ đầu, cười hi hi: “Ha ha, ha ha, Vi Nhân em dậy rồi à.”

Ninh Vi Nhân gật đầu, tiếp tục ăn cháo. Nhan Duệ có chút ngượng ngùng, trên người anh còn mặc áo ngủ, vội vàng đi lên lầu rửa mặt thay quần áo, anh nhớ rõ ràng, hôm nay là ngày kiểm tra thai nhi.

Đợi anh làm xong đi ra ngoài phòng ăn, Ninh Vi Nhân đã ăn xong rồi. Nhan Duệ có chút sốt ruột, đẩy đĩa thức ăn trước mặt ra muốn đi cùng cô. Ninh Vi Nhân quay đầu lại nói: “Tôi đi thay đồ trước, anh cứ ăn từ từ, không vội.”

Dịu dàng khó có được làm Nhan Duệ ngại ngùng cả người, đợi đến khi anh lấy lại tinh thần, đã sớm không thấy bóng dáng Ninh Vi Nhân. Sờ sờ đầu, người giúp việc mang đến một cốc sữa tươi, bị Ninh Vi Nhân ảnh hưởng, bây giờ Nhan Duệ không uống cả phê và những đồ uống kích thích, thuốc lá cũng đã sớm bỏ.

Trước kia bữa sáng anh không có thói quen đọc báo, nhưng bây giờ tiếp nhận lấy xí nghiệp của gia tộc, anh thường đọc báo tài chính kinh tế. Người giúp

việc biết nam chủ nhân đã thay đổi, vì vậy mang tờ báo lên. Nhan Duệ lật đến trang buôn bán tài chính kinh tế xem. Đầu óc anh cực kỳ thông minh, xem một lần có thể nhớ được tất cả nội dung. Tựa tay lật đến phần chính trị, nhìn xong anh bỏ tờ báo lên trên bàn, đem sữa tươi uống một hơi cạn sạch. Đi hai bước, nghĩ đến cái gì đó lại lùi lại, nhặt tờ báo lật đến phần tin tức giải trí, cẩn thận tìm, phát hiện không có anh, mới thở phào nhẹ nhõm.

Không phải là anh tự luyến, thật sự là bây giờ tiết mục tin tức giải trí không có đầu óc, anh rõ ràng đã quay đầu, vẫn còn đem anh ra nói. Thậm chí còn đánh cược, Nhan Duệ quay đầu chỉ chiếm năm phần trăm, đủ để thấy tiếng tăm của anh xâm nhập vào lòng người cỡ nào.

Về phần những thứ giải trí trong các tờ báo nhỏ, một nửa là scandal của các nghệ sĩ, không có việc gì lại lỗi anh ra. Nhan Duệ mặc dù không phải là người trong giới nghệ sĩ, nhưng bề ngoài anh tuần tú gia thế lại to lớn, nên anh được nhiều ký giả yêu thích. Trước kia anh không quan tâm, nhưng hiện tại anh quay đầu, có những tin tức kia, anh tuyệt đối sẽ không mềm lòng.

Cho đến nay phóng túng không kiềm chế được, để cho mọi người chỉ nhớ rõ Nhan Duệ là kẻ phong lưu, được rất nhiều phụ nữ ưu ái, nhưng lại bỏ quên anh là người thừa kế nhà họ Nhan. Máu lạnh và thủ đoạn, anh có không ít.

Tất cả mọi người đều bị nụ cười phong lưu phóng khoáng của anh lừa.

Mà khi anh cho mọi người thấy được, ai cũng đều kinh hãi. Cho dù biết anh thông minh hơn người nhưng Ninh Vi Nhân vẫn cảm thấy khó tin, dĩ nhiên, đây là về sau, bây giờ việc quan trọng nhất là bồi vợ đi kiểm tra thai nhi.

Thật ra thì kiểm tra thai nhi ở nhà và bệnh viện như nhau, nhưng Ninh Vi Nhân rất ít khi đi ra ngoài, hơn nữa trong bệnh viện thiết bị tương đối hoàn thiện, cho nên anh thà dành chút thời gian đi bệnh viện cũng không muốn ở nhà, đã từng bị Ninh phu nhân dạy dỗ toàn bộ Ninh Vi Nhân để nó qua sau đầu. Hiện tại cô là thiếu phu nhân nhà họ Nhan, nên làm cái gì, muốn làm cái gì, có thể làm cái gì, không cần nhà mẹ đẻ đến dạy. Cô đã không còn nhỏ, không còn là cô gái ngoan ngoãn làm xong tất cả bài tập cơm nước xong không ngủ được ngồi đợi ba mẹ về nhà, chờ đợi bọn họ trở về.

Những người kia không thương cô, cô đã sớm học được không nên lưu luyến nữa.

Nhan Duệ đua xe rất tốt, đã từng nhận được không ít giải thưởng quốc tế lớn, xe Ferrari màu đen tào nhả chạy như băng trên đường, Ninh Vi Nhân nhìn ngoài cửa sổ đến xuất thần: Nếu như ngày nào đó nhà họ Nhan giải tán, sụp đổ, bằng bản lãnh của Nhan Duệ, không làm ngu lang thì có thể làm tài xế, không lo không có cơm ăn. Ngược lại là mình, giống như không thể sinh sống được.

Trong bệnh viện tốt xấu lẫn lộn, hạng người nào cũng có, nhưng giống đôi vợ chồng xuất sắc như Nhan Duệ và Ninh Vi Nhân cực kỳ hiếm thấy. Dọc đường về mặt mọi người đều là giết mình nhìn vợ chồng bọn họ, không ít người nhận ra Nhan Duệ, lấy điện thoại di động ra chụp hình, Ninh Vi Nhân không chịu nổi đồng người quá nhiều kia, Nhan Duệ nhìn thấy vợ mình có chút buồn rầu, lập tức đập vỡ mấy cái điện thoại, lập tức có người đến sơ tán nhân viên trên hành lang, những hình chụp lúc trước cũng bị ép buộc xóa đi.

Ninh Vi Nhân không cảm thấy có gì dở không ổn. Cái thế giới này chính là như vậy được không? Cô chỉ muốn đến kiểm tra thai nhi, những người khác không có liên quan đến cô. Vì bọn họ chụp ảnh, chỉ chỉ chỏ chỏ cô, cũng đừng trách cô ý thế hiệp người.

Đứa bé đã hơn bảy tháng, bây giờ đi bộ Ninh Vi Nhân cũng phải cố hết sức, lúc đứng thẳng cũng không thấy mũi chân mình. Càng đến gần ngày sinh, phản ứng nôn nghén của cô càng ngày càng xấu hơn, bệnh chân phù cũng không có chú ý đến chứng tỏ áp lực của cô quá lớn, cần điều dưỡng thật tốt. Nhưng cô không có biện pháp điều dưỡng, cả người cô nóng ruột đến quý dị, bác sĩ nói đây là chứng u buồn trước khi sinh, Ninh Vi Nhân biết nếu cứ tiếp tục như vậy đối với đứa bé không tốt, nhưng khi cô gặp mặt bác sĩ tâm lý, cái gì cũng không nói ra được.

Cô bắt đầu thường mơ thấy ác mộng, mơ lại những chuyện trước kia, sức ăn giảm xuống, ăn cái gì nôn cái đó, có lúc không ăn được cái gì nhưng cũng nôn ra nước chua, thân thể và tinh thần bị hành hạ cùng lúc --- nhưng cô không nói cho Nhan Duệ biết, sợ Nhan Duệ đi theo cô như hình với bóng. Ninh Vi Nhân không biết nên kiềm chế như thế nào, cô cảm thấy mình không thể nhìn Nhan Duệ được nữa, mỗi khi nhìn thấy anh, cô không kìm nén được tức giận và chán ghét, tình huống như thế càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhìn bác sĩ trước mặt, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi: “Không có cách nào sao?”

Bác sĩ khó xử, ông biết thân phận của vị ngồi trước mặt này, kiểm tra thai nhi mà ngay cả viện trưởng cũng đến, dặn dò nhiều lần, ông nào dám hầu hạ họ không tốt chứ? Không may chọc giận đến nhân vật lớn này, chén cơm của mình khó có thể giữ được. Nhưng ông không hiểu trong lòng người phụ nữ xinh đẹp này rốt cuộc đang nghĩ cái gì, cho nên không dám tùy tiện kết luận: “Có thể tiến hành vật lý trị liệu, dĩ nhiên, thuốc chính là hữu hiệu nhất, nhưng đứa bé đã được bảy tháng, tôi lo lắng sẽ ---”

Ninh Vi Nhân biết dùng thuốc trong lúc mang thai sẽ ảnh hưởng lớn đến đứa bé, cô lắc đầu một cái: “Không cần thuốc.”

“Kia, kia...” Bác sĩ mồ hôi đầy đầu: “Vậy thì đành phải dùng phương pháp vật lý trị liệu bằng dụng cụ, nhưng Nhan phu nhân không chịu nhìn bác sĩ tâm lý...”

Cô làm sao có thể nhìn bác sĩ tâm lý được chứ? Thân phận của cô gây ra áp lực rất lớn, cũng không tìm được người có thể giải bày. “Ông nói cho tôi các việc cần chú ý đi, tôi sẽ cố hết sức.”

“A, là uống nhiều nước, ăn nhiều, cho dù không muốn ăn, muốn nôn, cũng phải cố gắng ép buộc mình ăn một chút, giữ vững tâm trạng vui vẻ, thỉnh thoảng đi bộ, điều chỉnh đồ ăn thức uống, đến những nơi yên tĩnh, nếu như có thể, tham gia hoạt động xã giao thích hợp, làm cuộc sống thú vị hơn, phân tán lực chú ý giảm bớt bệnh tình...”

Nhìn bác sĩ lắc đầu nói, Ninh Vi Nhân nhận không được buồn cười, những phương pháp dành cho người bình thường này... Thật ra không thích hợp với

cô. Nhưng cô không nói gì, chỉ nói: “Quan trọng nhất là giữ vững tâm trạng vui vẻ phải không? Không nên suy nghĩ lung tung, không thể để tâm trạng bị ảnh hưởng, chú ý giấc ngủ, đúng không?”

Cô chọn những cái trọng điểm, bác sĩ gật đầu, Ninh Vi Nhân liền đứng dậy, khẽ vuốt cằm: “Tôi biết, cảm ơn.”

“Còn có một việc...”

Cô nhìn bác sĩ muốn nói lại thôi: “Mời nói.”

“Cái đó, Nhan phu nhân từng sinh non có phải không?”

Ninh Vi Nhân kinh ngạc, gật đầu.

“Tôi xem báo cáo kiểm tra sức khỏe của phu nhân, sau khi sinh non khôi phục không được tốt, hơn nữa thân thể của phu nhân cũng không được khỏe mạnh, cho nên, nếu như chứng uất ức này không thuyên giảm, đến lúc sinh sẽ ảnh hưởng rất lớn đến thai nhi, hơn nữa cơ thể người mẹ cũng bị tổn thương.” Bác sĩ cẩn thận nhìn về mặt của Ninh Vi Nhân, lại không nhìn ra được gì, ông cảm thấy lo lắng, không biết mình nói là đúng hay sai.

“...Tôi đã biết, cảm ơn.” Ninh Vi Nhân đứng lên, từ từ xoay người, đáy mắt trầm lắng.

Lúc đi ra ngoài Nhan Duệ đang ở bên ngoài phòng khám đi qua đi lại, thấy cô đi ra, vội vàng bước đến: “Vi Nhân, Vi Nhân, như thế nào? Không có sao chứ?”

Ninh Vi Nhân gật đầu: “Rất tốt.”

Nhan Duệ cảm thấy vẻ mặt của cô có chút xấu, muốn hỏi lại không dám, chỉ có thể bóng gió hỏi, nhưng Ninh Vi Nhân không chịu nói, cho đến khi lên xe, cô mới nói: “Sau khi quay về anh có thể dọn đi được không?”

Cả người anh cứng đờ.

“Đợi đến khi đứa bé sinh ra rồi chuyển về.” Ninh Vi Nhân ngoảnh đầu lại nói, sờ sờ bụng, vẻ mặt lạnh lùng, giống như đang nói một chuyện nhỏ nhặt nào đó.

Nhan Duệ gặm nhẹ từ chối: “Tại sao?”

“Tôi không muốn nhìn thấy anh.” Ninh Vi Nhân trả lời rất thành thực, lạnh nhạt mang theo vẻ mặt mệt mỏi: “Tôi cho rằng mình có thể làm được, nhưng tôi đã yêu cầu quá cao về bản thân mình. Tôi bị chứng uất ức u sầu anh biết không?” Không đợi Nhan Duệ trả lời, cô lại nói: “Chúng ta cứ tiếp tục như vậy không được, tôi không thể chịu đựng được mỗi ngày anh xuất hiện trước mặt tôi, nhưng tôi không muốn đứa bé bị tổn thương. Tôi đã tước đoạt đi quyền lợi có một gia đình bình thường của nó, không muốn ngay cả sức khỏe của nó cũng tước đoạt. Nhan Duệ, mỗi lần nhìn thấy anh, tôi sẽ nhớ đến những chuyện anh làm trước đây, anh nói với tôi những lời đó, còn đứa bé đã mất kia nữa.”

Cô nhẹ nhàng nói ra toàn bộ, nhắm hai mắt lại: “Anh tha cho tôi đi, cứ chuyển đi đã.”

“Vi Nhân...” Giọng Nhan Duệ tràn ngập khẩn cầu.

“Phải nhìn anh nữa, tôi sợ đến lúc đó cùng đứa bé chết trên bàn mổ. Nhan Duệ, nếu như anh cảm thấy có lỗi với tôi, nên đồng ý với tôi, chuyển ra ngoài.” Ninh Vi Nhân che trán, giọng nói biều lộ mệt mỏi và tuyệt vọng. Lòng của cô bởi vì Nhan Duệ mà chết lặng bề tan tành, nhưng đứa bé là hi vọng sống của cô, cô không thể vì mình mà giết chết đứa bé chưa ra đời, cho nên cách duy nhất chính là, Nhan Duệ hoặc cô phải chuyển ra ngoài. “Bây giờ anh không muốn chuyển ra ngoài, thì quay về phòng khách đi, trước khi đứa bé được sinh ra tôi không muốn nhìn thấy anh.”

Tay Nhan Duệ nắm tay lái hiện rõ gân xanh, anh mím chặt môi mỏng, hàm răng cắn chặt vào môi, máu đỏ tươi chảy ra, nhưng anh giống như không cảm thấy đau.

Bọn họ dường như đi vào ngõ cụt, trước mặt không có đường, lại không có đường quay lại. Anh cứ tiến về phía trước một bước, vết đao trong lòng Ninh Vi Nhân lại sâu hơn, anh không bước, tim của anh sẽ biến thành mảnh nhỏ. Bất kể như thế nào, bọn họ đều không thể quay lại như trước, nhưng cũng không có tương lai sau này. Quá khứ và tương lai đã từ bỏ bọn họ, Ninh Vi Nhân sẽ không yêu anh nữa, anh sẽ không ngừng yêu Ninh Vi Nhân. Nhưng bọn họ ở chung một chỗ chỉ càng đau khổ hơn mà thôi, không giống như đứa bé chần chừ lại có thể có cơ hội hồi cải một lần lại một lần.

“Anh đi, anh đi, Vi Nhân... Vi Nhân em, em đừng đau lòng.” Nhan Duệ nhỏ giọng nói, “Khi quay về anh sẽ chuyển ra ngoài phòng khách, anh đảm bảo sẽ không xuất hiện trước mặt em, em nghỉ ngơi thật tốt, anh sẽ không quấy rầy em, tuyệt đối sẽ không quấy rầy em.”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 07. Chương 07.

Edit: meoluoihamngu

Nhan Duệ không có nói dối, anh nói được là làm được. Sau khi về đến nhà, chuyện thứ nhất anh làm chính là mang đồ đạc của mình chuyển ra ngoài phòng khách, một chút dấu vết cũng không lưu lại, giống như anh chưa từng ở đây. Ninh Vi Nhân chỉ nhìn, cái gì cũng không nói.

Quan hệ bọn họ trong nháy mắt xấu đi, không có tình cảm không có ràng buộc không có trao đổi, thậm chí không gặp mặt. Nhan Duệ không bao giờ... chủ động xuất hiện trước mặt Ninh Vi Nhân nữa, anh không phải không muốn gặp cô, không phải là không muốn đến gần cô, không gặp cô bởi vì anh hiểu được bây giờ mình không nên gặp cô. Đối với Ninh Vi Nhân mà nói, anh giống như một quả bom hẹn giờ, nguy hiểm, không biết lúc nào nó sẽ nổ, nhưng không thể cách quá xa. Chuyện duy nhất Nhan Duệ có thể làm, chính là không đến gần Ninh Vi Nhân --- ít nhất trước khi cô sinh anh sẽ không đến gần.

Anh mang cho cô không phải là hạnh phúc không phải là tình yêu, mà là đau khổ và hành hạ.

Nhưng mỗi buổi tối, đợi cho Ninh Vi Nhân ngủ thiếp đi, anh sẽ lên lút chui vào phòng nhìn cô, lặng lẽ xoa bóp hai chân bị phù của cô, sau đó mượn bóng tối an ủi trái tim chính mình.

Thật là buồn cười, anh đùa giỡn rất nhiều phụ nữ, cuối cùng lại rơi vào tình cảnh thế này.

Ninh Vi Nhân bụng càng ngày càng lớn, không nhìn thấy Nhan Duệ nói thật là một chuyện tốt, ít nhất chứng u uất của cô đã tốt hơn nhiều, ngày càng ăn được nhiều hơn, buổi tối ngủ cũng không đau khổ như vậy nữa.

Quả nhiên đạo hạnh của cô còn chưa đủ, so với mẹ mình, còn kém xa.

Mấy ngày nay Nhan Duệ bắt đầu đi sớm về trễ, Ninh Vi Nhân vốn không biết, người làm nói chuyện với nhau bị cô nghe thấy được, mấy người này ăn no rảnh rồi, lại dám đánh cược ở trong nhà, đánh cược Nhan Duệ có phải đi ra ngoài tìm phụ nữ hay không.

Chuyện giữa cô và Nhan Duệ, lúc nào đến phiên người ngoài xen vào chứ? Cho nên mặc kệ người làm cầu xin tha thứ như thế nào bảo đảm sẽ không tái phạm nữa, Ninh Vi Nhân cũng không mềm lòng, trực tiếp xa thải, cũng bắt buộc quản gia mang những người giúp việc còn lại giáo huấn thật tốt, nếu như để cô nghe được họ nói về chuyện này nữa, quản gia có thể bị đuổi đi.

Người làm phải ra dáng người làm, nếu như cả chuyện của chủ nhân cũng dám đem ra thảo luận, những người làm kia muốn làm cái gì chứ? Nhan Duệ đang làm cái gì... Đây không phải là chuyện của cô, nên cô không cần biết.

Cô đã sớm học được không nên xem trọng mình như vậy.

Nhưng Ninh Vi Nhân cảm thấy kì lạ vì Báo chí lại không đăng những tin tức trăng hoa của Nhan Duệ. Điểm này rất kì lạ cô không thể lý giải được, nhưng cô lại đồng thời thờ phào nhẹ nhõm. Dù sao bây giờ cô cũng đang mang thai, nếu như những chuyện này bị bêu xấu cũng không phải là chuyện tốt lành gì. Nhan Duệ nên an phận một chút, tất cả mọi người đều đang nghe ngóng.

Hai người ở cùng dưới một mái hiên, nhưng Nhan Duệ cố gắng tránh tất cả thời gian hoạt động của Ninh Vi Nhân. Chỉ cần cô xuất hiện, anh sẽ không xuất hiện. Giống như nhiều lần trước đây, anh không quấy rầy cuộc sống của Ninh Vi Nhân, chỉ dặn dò quản gia coi chừng cô, mà mình thì gần ba mươi tuổi lần đầu tiên mới đến công ty đi làm.

Ngày thứ nhất anh đi làm, các nhân viên đều nhìn anh giống như động vật quý hiếm, giống như anh xuất hiện ở công ty là một chuyện khó tin đến mức nào. Nhan Duệ cảm thấy anh không giống tổng giám đốc, mà giống Godzilla hơn.

Đa số mọi người đều kinh ngạc, nhân viên nữ thì cố ăn mặc thật xinh đẹp. Người nào mà không biết chuyện Nhan Duệ trăng hoa, thích mỹ nữ, các cô đáng đáp không kém, nếu như có thể được coi trọng, không được làm chánh cung nương nương, thì có thể lấy được một ít tiền, có thể cùng một người đàn ông đẹp trai ân ái, đó cũng là may mắn của các cô. Vì vậy công ty nhà họ Nhan nổi lên một trận phong ba, khắp nơi đều có thể thấy được nhân viên nữ trang điểm xinh đẹp, đáng người ai cũng là lột, người nào người nấy gương mặt trang điểm, quần áo đắt tiền, dùng nước hoa xa xỉ.

Tất cả mọi người không tin lời Nhan Duệ.

Không phải trước kia anh cũng từng nói “quay đầu” rồi sao? Nhưng cuối cùng là sao chứ? Không phải là bị thư kí quyến rũ sao?

Người nào nhiều thủ đoạn, người nào tâm cơ sâu, ai có thể mang Nhan Duệ thu vào trong tay.

Nếu như bị anh bỏ rơi, cũng có thể đứng trước mặt người ngoài đắc ý một phen, giống như Nhan Duệ là một mỹ nam như vậy, một người phụ nữ cả đời có thể gặp được mấy lần, gặp được có thể được coi trọng có mấy ai chứ?

Nhan Duệ không biết mọi người trong công ty đang suy nghĩ gì, anh chỉ cảm thấy mỗi ngày đi làm đều có những ánh mắt chăm chú nhìn anh, làm cho anh cảm thấy mình giống như một miếng thịt trong bầy sói đói. Những ánh mắt của những người phụ nữ kia nhìn anh rất quen thuộc, dù các cô có giả bộ dịu dàng đi nữa. Nhưng ánh mắt thì không biết nói dối, trong suốt và vẫn đục cũng thể hiện ra tâm tư của các cô. Nếu như không phải cuộc sống bận rộn chiếm phần lớn thời gian của anh, anh không thể cảm nhận được cuộc sống trước kia của mình tùy tiện đến mức nào, ngay cả một chút ý nghĩa cũng không có.

Ký xong phần văn kiện cuối cùng trong tay, anh nhắm mắt lại, trên bàn là tấm ảnh anh thừa dịp Ninh Vi Nhân không chú ý chụp. Khi đó cô ngồi trong nhà kính trồng hoa, anh trốn ở bên ngoài, lén lút lút lút chụp ảnh, rửa ra hai tấm, một tấm đặt trong ví, một tấm để trên bàn làm việc. Bức ảnh Ninh Vi Nhân ở giữa vẻ mặt không màng danh lợi, ánh mắt xinh đẹp, khoe miệng thoáng chút tươi cười. Không có anh ở bên quấy rầy, cô vui vẻ hơn rất nhiều, ngay cả sắc mặt cũng tốt hơn, không còn tái nhợt như trước, không có tức giận.

Những điều anh dành cho Ninh Vi Nhân, đến bây giờ đều không phải là những điều tốt đẹp, cho dù là dịu dàng như nước. Anh mang cô ép đến vách đá, để cho cô sợ hãi không rơi xuống, sau đó giả mù sa mưa nói cứu cô, nhưng thật ra anh tức đi mong muốn sinh tồn của cô nhiều hơn mà thôi. Nhớ đến lời quân gia nói mấy ngày nay cô ăn nhiều hơn, nôn nghén cũng không giống như trước nữa, trong lòng Nhan Duệ mới yên tâm một chút.

Đợi thêm ba tháng nữa, ba tháng. Đợi đến khi đứa bé sinh ra.

Anh nhất định dùng cả đời còn lại của mình để đền bù cho cô. Cho dù sau này Ninh Vi Nhân không cần anh, ở bên ngoài tìm đàn ông, Ninh Vi Nhân và anh ly hôn. Cô muốn cái gì, anh liền cho cái đó, bất kể là tốt hay xấu. Cho anh thêm ba tháng, anh chỉ cần ba tháng. Đợi đến khi đứa bé ra đời, anh nhất định sẽ đền bù cô toàn bộ.

Đang nhớ lại, một tiếng gõ cửa nhẹ truyền đến. Nhan Duệ ngẩng đầu lên, không có tình cảm, chỉ thoáng nhìn qua, đôi mắt hoa đào cũng làm cho người ta ngừng thở, bị điện giật nói không nên lời.

Người đến là một người phụ nữ xinh đẹp mỹ hoặc, nhưng dưới con mắt của Nhan Duệ, cô ta đã đánh giá quá cao chính mình, đánh giá thấp Nhan Duệ. Người đàn ông này thật sự quá mê người! Cho dù anh chỉ nhìn cô ta một cái, không có bất kỳ ý tứ gì, cô ta cũng có thể cảm thấy anh đang quyến rũ cô! Đôi mắt xinh đẹp hút hồn, đôi môi mỏng có thói quen xấu cười xấu xa, nếu như có thể cùng người đàn ông này ân ái... Muốn cô ta giảm thọ mười năm cô ta cũng bằng lòng!

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chương 70:

Edit: meoluoihanngu

Bỏ bút trong tay xuống, Nhan Duệ nhìn người phụ nữ đứng ở cửa ngõ ngác nhìn mình, chân mày xinh đẹp nhíu lại: “Có chuyện gì?”

“Tổng giám đốc...” Người phụ nữ từ từ đi vào, cầm trên tay tài liệu giả, cô ta đi đến trước bàn, cúi người xuống nhìn Nhan Duệ, nhỏ giọng mềm mại đáng yêu nói: “Đã tan việc rồi, sao anh chưa về nhà thế?”

Nhìn rãnh sâu giữa bầu ngực, anh có thể nhìn thấy núm vú như ẩn như hiện kia, nâng mắt lên nhìn, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trước mặt, đột nhiên nói: “Môi của cô có cái gì kia.”

Người phụ nữ kêu lên một tiếng: “Cái gì?” Vội vàng che miệng xoay người lại, trước khi đến đây cô đã trang điểm rồi mà! Cô ta sờ gương mặt mình thì không có gì mới biết mình bị lừa. Lập tức quay đầu lại nói: “Ghét, tổng giám đốc anh thật thích nói đùa, anh nói, anh muốn đền bù cho em như thế nào đây?”

Đền bù... Nhan Duệ trầm tư suy nghĩ. Là anh chưa thể hiện rõ sao, còn thể hiện rõ phóng đảng sao? Người phụ nữ này tự tin rằng anh sẽ mắc câu sao?

Khó trách Vi Nhân không tin mình, bây giờ anh cũng muốn khinh bỉ chính mình.

Người phụ nữ thấy Nhan Duệ rơi vào suy tư, cho rằng anh bị mình làm cho xúc động, cúi người xuống, cả đôi núi to lớn đập vào mắt anh, Nhan Duệ nhìn một chút, nhưng không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ hỏi: “Nâng ngực mất bao nhiêu tiền?”

“Mười vạn...” Không đúng, tại sao cô lại trả lời chứ? Mặt người phụ nữ cứng đờ, miễn cưỡng nở nụ cười: “Tổng giám đốc thích nói đùa thật, thiệt là... Dọa người ta giật mình.”

Nhan Duệ đứng dậy, môi mỏng khẽ cười giễu cợt: “Tôi đối với silicon không có hứng thú.” Anh thích Vi Nhân lớn nhỏ vừa phải hơn. Chính là như vậy, gây nhưng ngực lại lớn, điều này có khoa học không? Lấy âu phục mặc vào, đem mỗi cái nút áo tỉ mỉ cài, anh di chuyển bước chân đi ra ngoài.

Người phụ nữ thấy anh không trả lời, có chút hốt hoảng, thế nào, tại sao lại như vậy chứ? Theo lý thuyết khi anh nhìn thấy ngực mình sẽ có hứng thú chứ, tại sao lại không nhúc nhích! Nhìn Nhan Duệ sắp đi ra khỏi phòng làm việc, cắn răng, đuổi theo: “Tổng giám đốc!” Hai tay ôm anh thật chặt, mặt dán vào lưng anh, trong lòng say mê người đàn ông tuần tú này, anh thật là cao lớn, rất anh tuấn! Cô ta thật sự rất thích rất thích anh, không cần danh phận, chỉ cần tình một đêm thôi! “Em thích anh, thật sự rất thích anh... Anh chấp nhận em có được không? Em đảm bảo không tranh đoạt với Nhan phu nhân, em sẽ thật biết điều làm tình nhân của anh, sẽ không làm chuyện khiến anh mất hứng.” Cô ta thề son sắt đảm bảo, trong nháy mắt, nước mắt rơi xuống.

Diễn sâu thật. Nhan Duệ chỉ cảm thấy buồn cười, anh tránh người phụ nữ, thấy cô ta cả người trần truồng chỉ mặc đồ lót mỏng, thật sự rất buồn cười: “Tôi đã kết hôn.”

“Em biết.” Người phụ nữ vội vàng nói. “Em không cần danh phận, chỉ muốn ở cùng anh mà thôi.”

Chân thực đến mức làm người khác phải cười châm biếm, cô ta không quan tâm danh phận sao? Nói buồn cười quá! Cô ta không quan tâm, nhưng anh dễ tâm, muốn để Vi Nhân đau lòng nữa sao? Vi Nhân đã nản lòng với mình, anh muốn đâm cho cô một dao nữa sao?

Người phụ nữ này có chứng vọng tưởng sao?

“Tôi nói lại lần nữa, dứt ngay.” Anh đẩy cánh tay người phụ nữ ra, vẻ mặt chán ghét và ghét bỏ. “Bây giờ cô đến phòng nhân sự nhận lương, sau đó rút ra khỏi công ty.”

Người phụ nữ kinh ngạc, nước mắt lập tức rơi xuống, thoát nhìn rất đáng thương. Đáng tiếc trong mắt Nhan Duệ chỉ cảm thấy cô ta rất dối trá, anh kéo cửa phòng làm việc ra, lạnh lùng nói: “Tôi lặp lại lần nữa, dứt.”

Người phụ nữ lẩn lộn trong xã hội nhiều năm, không phải là người ngu ngốc, nhặt quần áo trên đất mặc qua loa rồi chạy vội ra ngoài. Yên lặng nhìn phòng làm việc, Nhan Duệ chỉ cảm thấy ghê tởm, giống như trong phòng này tràn ngập mùi hôi thối.

Đây là cảm giác trước đây anh chưa có. Trước đây anh không phải là không có phụ nữ ôm ấp yêu thương, bất kể là người phụ nữ như thế nào, đáng xấu xí như Vô Diệm, anh cũng sẽ không nói có ác ý hoặc cảm thấy ghê tởm, chỉ cảm thấy mình có sức hấp dẫn. Nhưng bây giờ... Mặc kệ là người phụ nữ xinh đẹp như thế nào, anh cũng cảm thấy phiền.

Bước chân có chút nhanh, Nhan Duệ phát hiện anh không thể chờ đợi được muốn quay về nhà. Anh không để ý đến đám nhân viên công ty đang nhìn mình chỉ chỉ chỏ chỏ, anh muốn về nhà, anh muốn gặp Ninh Vi Nhân!

Trên đường đi qua một tiệm bán hoa, Nhan Duệ muốn đi vào mua một bó hoa, sau đó nghĩ lại, Ninh Vi Nhân đang mang thai, nghe nói phấn hoa không tốt, chỉ có thể lái xe rời đi. Bây giờ mới có sáu giờ, chính là lúc Vi Nhân xem phim truyền hình, anh trở về, sợ sẽ quấy rầy cô.

Suy nghĩ một lát, anh vòng đến nhà lớn, vừa mới xuống xe đã nhìn thấy Chocolate điên cuồng chạy đến. Ôm Chocolate vào trong ngực, cười nói: “Ha ha, người lại mập lên rồi.”

Chocolate gâu gâu kêu mấy tiếng.

Ôm con chó cho nó đi tắm, thổi khô bộ lông của nó, sau đó cho nó ăn chút gì, Nhan Duệ cảm thấy nhàm chán nằm trên ghế salon xem tivi. Vợ chồng nhà họ Nhan đi dự tiệc, Nhan Tư Tư lại không có ở nhà, một người trong phòng lớn như vậy, thật là cô đơn. Lúc này, Nhan Duệ lại nhớ đến Ninh Vi Nhân.

Ninh Vi Nhân đang vuốt bụng xem tivi, đột nhiên hắt xì hơi, cô sờ sờ mũi, nghĩ rằng mình bị cảm cúm.

Đồng hồ điểm chín giờ rưỡi, Nhan Duệ vỗ vỗ đầu Chocolate, nó ngoan ngoãn nhảy từ trên gối anh xuống, đáng thương nhìn anh, kêu gâu gâu. Trong lòng Nhan Duệ không chịu nổi, sờ sờ đầu Chocolate dịu dàng nói: “Đợi đến khi tiểu chủ nhân của người ra đời, ta với nữ chủ nhân của người sẽ mang người về nhà có được không? Cả người người đầy lông, đối với thân thể của cô ấy không tốt.”

Chocolate giống như nghe hiểu anh nói, gâu gâu hai tiếng, nằm úp sấp xuống.

Nhan Duệ cảm thấy đau xót, anh lại vỗ vỗ đầu Chocolate, xoay người lấy áo khoác trên ghế mặc vào, đi ra ngoài.

Khi về đến nhà Ninh Vi Nhân đã sớm ngủ, Nhan Duệ rón rén trở lại phòng mình, khi anh nhìn thấy phía sau áo khoác có dấu son môi, chán ghét nhủu mảy một cái, cầm quần áo nhét vào trong thùng rác. Cuộc sống mấy ngày qua của anh vẫn như vậy, mỗi ngày anh sáng chín chiều năm, sau khi tan việc quay về nhà lớn nhìn Chocolate một lát, đợi Ninh Vi Nhân ngủ mới về nhà, tắm một cái rồi đi xem văn kiện, khoảng mười hai giờ chân Ninh Vi Nhân sẽ đau, anh liền lên lên lút lút đi xoa bóp cho cô. Mỗi ngày chỉ ngủ bảy tiếng, khác xa với cuộc sống phóng đảng trước kia của anh, nhưng Nhan Duệ không cảm thấy khổ cực chút nào, ngược lại cảm thấy rất hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Chương 71:

Editor: Yankui

Mấy ngày nay Nhan Tư Tư không biết từ đâu trở về, việc đầu tiên liền tìm đến Ninh Vi Nhân. Ninh Vi Nhân bị cách trang điểm của cô làm cho sợ hết hồn, nhăn mặt hỏi: “Tur Tur, sao em lại biến thành thế này?” So với lần đầu tiên gặp mặt, quả thật chỉ có kỳ quặc hơn chứ không hề kém. Nếu như không phải là nhận ra giọng nói, cô còn cho rằng nha đầu trước mặt cô tới từ Châu Phi, toàn thân trên dưới đều đen sì sì, chỉ còn lại có ánh mắt cùng hai hàm răng trắng.

Nhan Tư Tư không để ý chỉ phát phát tay: “Chị dâu, nói cho chị biết, em phát hiện người càng đen thì càng phù hợp với vẽ tranh trên cơ thể ... Chị biết không, mấy tháng vừa rồi là khoảng thời gian vô cùng tuyệt vời đối với em!”

Ninh Vi Nhân nhún mày: “Em đi chơi ở đâu vậy?”

“Không phải chơi!” cô trợn to hai mắt giống như bị si nhục một cách sâu sắc, “Maldives, Maldives chị biết không? Thắng cảnh du lịch nổi tiếng thế giới ấy! Ở đó có rất nhiều, rất nhiều người thích nghệ thuật vẽ tranh trên cơ thể, chị dâu ơi chị dâu, em cảm thấy ở đó tài năng của em rất có cơ hội phát triển, chị nói xem em tới đó định cư được không?” Nghĩ đến cơ thể nóng bỏng có lỗi có lỗm của các cô gái đẹp cùng vẽ rằn rỏi góc cạnh đầy gợi cảm các chàng trai, Nhan Tư Tư hít sâu một hơi, thêm tới muốn chảy máu mũi.

“....” Ninh Vi Nhân đã quen với những ý tưởng mới đầy táo bạo của cô em chồng, “Có thể được, chỉ có điều việc em muốn qua đó định cư khả năng sẽ không dễ dàng như vậy, trước khi em chịu lấy chồng, chị e rằng ba mẹ sẽ không đồng ý cho em dọn ra ngoài đâu.”

Nghe vậy, Nhan Tư Tư buồn bực, bả vai cũng xụ xuống. Mấy tháng nay cô đã phơi nắng làm cho bản thân đen như cục than. Maldives thật sự là nơi lý tưởng cho công việc của cô, biết bao người tình nguyện vẽ hoa văn màu thay thế cho đồ bơi truyền thống! Thuốc màu cô dùng vẽ trên cơ thể, không những không thấm nước mà khi bơi dưới biển còn rất đẹp nữa ~ “Chị dâu, chờ chị sinh cháu xong, em dẫn chị đi chơi nhé? Chị nhất định sẽ thích chỗ đó!” vừa nói vừa chảy nước miếng, giống như cô lại đang sống lại mấy tháng tuyệt vời vừa qua. Nhan Tư Tư cảm thấy mấy tháng này của cô còn tuyệt vời hơn so với cả quãng đời cô đã trải qua trước đây. Maldives thật là thiên đường của cô!

Trợn mắt lên, cố gắng hết sức thuyết phục Ninh Vi Nhân. Đáng tiếc Ninh Vi Nhân không nhúc nhích, cô chỉ cười nhẹ một tiếng: “Sau này hãy nói.”

“Chị dâu ~~~ chị sao vậy!” Nhan Tư Tư thấy biểu hiện của cô liền từ từ đi lên, nắm tay Ninh Vi Nhân lắc lắc. “Sao lâu như vậy chị vẫn còn giận anh trai em à? Mặc dù anh ấy thật sự đã làm những chuyện quá đáng ...” thấy ánh mắt Ninh Vi Nhân như cười như không, Nhan Tư Tư chột dạ ho một tiếng, “Phải, là cực kỳ quá đáng, phải gọi là bỉ ổi ... nhưng anh ấy hiện cũng thật sự cải tà quy chính rồi mà! Hôm qua, lúc em mới về không có tiền, vốn định tới công ty tìm cha xin, nhưng cha không có ở đó, nhân viên trong công ty liền đưa em tới phòng tổng giám đốc. Em vốn nghĩ sẽ nhìn thấy cảnh anh trai đang trái ôm phải ấp, ai ngờ lúc đẩy cửa ra lại thấy anh ấy đang rất nghiêm túc vui đầu vào công việc. Không đối chị, thật sự không đối chị, đúng là anh ấy đang làm việc vô cùng, vô cùng nghiêm túc. Hơn nữa em còn nghe nói mấy ngày trước anh ấy đã cho nghỉ việc hết mấy nhân viên nữ từng qua lại yêu đương với anh ~” giọng điệu mang đầy tính góp ý xây dựng, rõ ràng là đang làm thuyết khách.

Ninh Vi Nhân bưng ly nước trái cây trên bàn lên khẽ nhấp một ngụm, lại xiên một miếng bánh ngọt đưa lên, khoe miệng cười như có như không: “Tư Tư, em thật tới đây chỉ để tìm chị tán gẫu thôi sao? Thế nào mà chị cứ cảm giác em còn có mưu đồ khác đây?”

Nhan Tư Tư cứng đờ, gượng cười: “Làm gì có chuyện đó ... chị dâu, em nói thật mà. Không tin chị tới công ty mà xem, bây giờ thư ký của anh trai toàn là phụ nữ trung niên rồi!”

“Vớ bần lĩnh của anh trai em, dù là phụ nữ trung niên cũng có thể xài được.” Ninh Vi Nhân mặt không biến sắc, giống như vừa rồi chỉ là nghe thấy một tin tức bình thường không liên quan tới mình.

... Sao có thể như vậy?!

Mặc dù cô rất giận hành động của anh trai, nhưng ... người một nhà sao có thể kết thù. Cô cũng thật lòng thích chị dâu như Ninh Vi Nhân, cho nên cũng hy vọng chị dâu và anh trai sẽ có đời tương thân tương ái. Hơn nữa, thời gian cũng được năm năm rồi, mọi người từ lâu đã có tình cảm gắn bó với nhau. Thế nhưng hiện tại chuyện gì đang xảy ra đây? Đừng nói là anh trai đã thực sự làm cho chị dâu hết sức chịu đựng đi? “Làm sao có thể ...” Nhan Tư Tư rất muốn phản bác, anh trai cô mặc dù phong lưu phóng đãng, nhưng cũng rất kén chọn, hạng nữ nhân bình thường sao có thể lọt vào mắt anh cô. Vừa định mở miệng phản bác lại ý kiến của Ninh Vi Nhân, nhưng dường như lại phát hiện không thể nói ra được điều gì ... Bởi vì câu này của Ninh Vi Nhân mặc dù có chút khoa trương, nhưng nghĩ lại con người Nhan Duệ trước kia thì thật sự cũng có lý mà!

Quá trình thuyết phục đầy tự tin của Nhan Tư Tư đã kết thúc thất bại. Sau khi từ biệt Ninh Vi Nhân, cô liền đến thẳng Nhan thị, không thèm gõ cửa xông thẳng vào. Nhan Duệ đang vui đầu xem tài liệu, thấy cửa bị đẩy ra một cách thô lỗ biết ngay là chỉ có cô em nam tính của mình. Vừa ngẩng đầu lên, cái đầu đen như than của em gái đã vọt tới trước mặt như một quả rocket, chỉ thẳng tay vào mặt anh: “Nói! Sau khi em đi anh đã làm gì chị dâu?!”

Thấy biểu hiện của cô, Nhan Duệ biết chuyện xảy ra đúng như mình dự đoán – Tư Tư đã thất bại. Mặc dù trong lòng anh hiểu rõ Ninh Vi Nhân sẽ không dễ dàng bị thuyết phục như vậy, nhưng dù thế nào thì khi Nhan Tư Tư nói muốn làm thuyết khách giúp anh, trong lòng anh vẫn có chút mong đợi. “Thất bại rồi?”

“... Thực ra có thể không thất bại, là do anh đã quá quá đáng nha!” Nhan Tư Tư thờ phỉ phò đặt mông ngồi lên bàn làm việc, cầm khung ảnh trên bàn Nhan Duệ lên xem, thờ dài: “Anh trai, anh bây giờ hối hận rồi sao? Ngay từ đầu lúc em nói với anh anh còn bảo không lo không sợ ... giờ đã biết ngàn vàng khó mua chưa?!”

“Không cần em phí lời.” Nhan Duệ cố gắng đè nén sự thất vọng, tập trung chú ý vào tài liệu đang xử lý, suy nghĩ một chút, lại gạt lại khung ảnh em gái đang cầm trong tay, đưa ra ngắm nhìn.

Mặc dù Nhan Tư Tư rất thông cảm cho anh trai mình, nhưng trong lòng cô vẫn có chút hả hê ... “Ha ha ha, đáng đời cho loại đàn ông xấu xa!”

Nhan Duệ nhin: “Một trăm vạn”. Lấy cuốn chi phiếu ra ký soạn soạn rồi đưa cho cô.

Nha đầu đen đứa liền lập tức nhảy từ trên bàn xuống, lấy tay xoa đi xoa lại chỗ mình vừa ngồi tới khi sạch không còn một hạt bụi.”Anh trai, anh thật tốt,

thật biết quan tâm em, em tha cho anh đấy!” Đưa tay ra nhận rồi hôn một cái lên tờ chi phiếu, sau đó nói: “Anh trai, em thấy anh ...”

Nhan Duệ vốn cho rằng cô có thể đề xuất ý kiến gì hay ho, tập trung lắng nghe, ai ngờ Nhan Tư Tư lại hét lên: “Hết thuốc chữa rồi!” Hét xong liền nhanh như làn khói chạy ra cửa cười ha ha rồi nghênh ngang rời đi.

Nhan Duệ cắn răng, trợn mắt tức tối, lại thấy Ninh Vi Nhân trong khung hình đang mỉm cười, cô dịu dàng an tĩnh ngồi trong nhà trồng hoa, ánh mặt trời chiếu rọi lên người cô khiến cô tỏa sáng giống như tiên nữ. Vi Nhân ... ngón tay thon dài không tự chủ được chạm vào khuôn mặt của người trong ảnh, nhẹ nhàng lướt qua ngũ quan xinh đẹp của cô, trong lòng dường như có gì đó sôi trào khiến anh cơ hồ hít thở không thông.

Giữa bọn họ còn có hi vọng sao?

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72

Editor: Yankui

Trong mơ bóng đêm dày đặc tối đen.

Nhan Duệ cô đơn đi một mình trong bóng đêm, xung quanh anh tất cả đều mờ mịt. Trong thế giới tối đen này, điều duy nhất anh nghĩ tới chỉ có Vi Nhân. Anh há miệng muốn gọi cô, lại phát hiện mình mất đi thanh âm. Anh đưa tay ra muốn chạm vào cô, lại phát hiện xung quanh chỉ có không khí. Bốn bề ngoài bao la, bát ngát bóng đêm cô tịch, còn có tiếng khóc nhỏ nhỏ truyền tới.

Tiếng khóc rất nhỏ, nhỏ đến nỗi Nhan Duệ không nghe rõ được. Anh căng tai tập trung lắng nghe, chỉ cảm thấy tiếng khóc kia giống như sợi tơ cửa vào trái tim anh, từng chút từng chút cắt trái tim anh thành từng mảnh nhỏ đau đớn.

Trước mặt đột nhiên bùng sáng.

Nhan Duệ sửng sốt. Bóng tối bao trùm bỗng nhiên biến thành ánh đèn sáng chói trong phòng tiệc, mọi người đang ăn uống linh đình, những người phục vụ bụng rượu đi tới đi lui, những cô gái nồng bỏng trong những bộ quần áo khêu gợi khiến người ta thêm muốn ... Tất cả đều hết sức quen thuộc, quen thuộc đến nỗi lòng Nhan Duệ bắt đầu rung động mãnh liệt.

Có ánh mắt sắc bén liếc anh, hô lên một tiếng rồi bỏ nhào về phía anh. Nhan Duệ muốn đưa tay ra ôm cô gái – cô gái xinh đẹp khêu gợi như thế, ai mà không yêu? Nhưng kỳ lạ, thân thể anh giống như là có ý thức riêng, đột nhiên tránh ra.

Cô gái kia liền biến mất.

Nhan Duệ nhìn xung quanh tìm kiếm, anh đang tìm cái gì? Chính anh cũng không biết. Anh cảm giác mình đang tìm một cô gái, nhưng trong bao nhiêu cô gái đang có mặt ở đây không có ai làm cho anh cảm thấy đúng là người mà anh đang cần tìm. Lướt qua từng khuôn mặt xinh đẹp kiểu diêm đang gào thét, Nhan Duệ mờ mịt đi đi lại lại, phát hiện ra vẫn không có người anh cần tìm.

Không có gương mặt mà anh muốn.

Không có ở đây, người anh muốn tìm không có ở đây.

Tìm anh đau đớn, đau đến muốn chết đi. Nhan Duệ sống nhiều năm như vậy, chưa bao giờ có cảm giác giống như lúc này. Sao anh phải đau lòng như thế? Tại sao?

Anh nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy nỗi nhớ thương trong lòng càng ngày càng sâu. Khi anh mở mắt lại, các cô gái cùng rượu đã biến mất, thay vào đó là trường đua, một đám người điên cuồng, còn trên người anh đang mặc đồ chuyên dụng để đua xe.

Anh rất thích đua xe, liền si mê đứng dậy, việc đua xe này anh còn mê mẩn hơn cả phụ nữ. Tiến lên được mấy bước, những người hâm mộ từ bốn phía xung quanh lại cuồng nhiệt hét lên chói tai, Nhan Duệ vừa định mở cửa xe, cửa xe liền tự động mở ra. Muốn lên xe đi không? Có muốn không?

Cảm giác như nếu bước lên xe rồi thì sẽ có thứ gì đó quan trọng hơn mất đi.

Đối với anh, đúng là đua xe hấp dẫn hơn phụ nữ, nhưng so với đua xe, dường như còn có cái gì đó khiến anh mê mẩn hơn nữa.

Một giọt nước mắt hiện lên, trường đua xe trong từ từ nhạt dần trong mắt anh, những tiếng huýt sáo, những tiếng hét chói tai cũng từ từ biến mất, xung quanh bốn bề lại trở thành tối đen như mực.

Anh chẳng có gì cả.

Lại một hồi tiếng khóc truyền đến, nhưng tiếng khóc này không giống như vừa rồi, tiếng khóc lần này ... giống như là tiếng trẻ con khóc. Nhan Duệ không biết loại đau này là gì, anh dựa vào cảm giác tiếp tục đi về phía trước, một quang ảnh sáng nho nhỏ lớn dần, tiếng khóc của đứa trẻ cũng càng ngày càng rõ ràng. Nhìn, anh nhìn thấy cái gì?

Một bé gái rất xinh đẹp ... Nhan Duệ mê muội nhìn đứa bé đang nằm trên mặt đất khóc thút thít, lo lắng muốn tiến lên đỡ nó, nhưng tiến lên được mấy bước lại phát hiện giống như có bức tường vô hình chắn trước mặt mình, khiến anh không cách nào lại gần đứa bé trong vòng ba bước.

Đứa bé hình như cũng nhận ra có người ngoài đi vào, ngẩng cái đầu nhỏ lên, tóc nó đen nhánh, da trắng như tuyết, môi hồng như hoa đào, còn đang mặc chiếc váy nhỏ màu trắng có viền hoa xung quanh, trông rất giống công chúa bạch tuyết trong truyện cổ tích.

“Này, công chúa nhỏ, sao cháu lại khóc?” Nhan Duệ hỏi.

Con bé nhìn anh, nước mắt lưng tròng, Nhan Duệ đột nhiên cảm thấy đáng dáp con bé rất quen thuộc, nhưng ... giống ai đây? Anh nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra được. Con bé nhìn về phía anh, trong đôi mắt tràn đầy nước mắt, rất đáng thương nói: “Ba mẹ không cần cháu nữa rồi.”

“Bọn họ làm sao không cần cháu chứ?” Nhan Duệ cho rằng không thể có chuyện này. “Cháu xinh đẹp đáng yêu như thế, bọn họ thương cháu còn không kịp, sao lại không cần cháu được chứ?”

Cái miệng nhỏ chu lên đôi môi đỏ mọng: “Vậy tại sao bọn họ lại không đến thăm cháu?”

Nhan Duệ không biết trả lời sao, cái này ... chú không biết.

Nước mắt lại chảy ào xuống, con bé ngồi dậy, ôm đầu gối mình, bộ dáng cô đơn khiến người khác đau lòng. Nhan Duệ muốn tiến lên ôm lấy con bé, an ủi nó, nói cho nó biết rằng nếu như có thể chú sẽ làm ba của cháu.

“Bọn họ chính là không cần cháu nữa rồi, cháu biết rõ mà.” Con bé hít hít mũi, đôi mắt to xinh đẹp khóc đến đỏ bừng. “Bọn họ đều không thích sinh cháu ra, nhất định là ghét cháu, thấy cháu xấu xí, thấy cháu không ngoan nên không thích cháu.”

“Làm sao có thể, làm sao cháu biết! Ba cháu nhất định là thích cháu!” Nhan Duệ theo bản năng phản bác ra tiếng, sau đó ngậm ngẩn cả người. Anh là ba của con bé sao? Phải không? Còn mẹ của con bé đâu?

Nhưng con bé không để ý đến anh, càng khóc đến đáng thương hơn, sau đó bóng dáng nho nhỏ của nó cũng dần dần biến mất, tan vào không khí. Nhan Duệ nóng lòng xông lên phía trước, bức tường vô hình chắn trước mặt anh đã không còn, nhưng đứa bé đáng yêu kia cũng không thấy đâu nữa. Trong lòng anh cảm thấy thật khổ sở, giống như có bàn tay vô hình bóp chặt cổ anh, làm cho anh hít thở không thông.

Lại một hồi tiếng khóc khác truyền đến – từ phía sau anh. Nhan Duệ xoay người lại, phát hiện bóng tối hắc ám lúc này đã biến mất từ lúc nào, thay vào đó là một biển hoa xinh đẹp. Ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống, vô số đóa hoa kiêu diễm nở rộ, tỏa ra hương thơm động lòng người. Nhan Duệ nhận ra đây là nhà trồng hoa trong nhà mình.

Anh từ từ lại gần, tiếng khóc cũng càng ngày càng rõ. Cô gái đang ngồi quay lưng về phía anh, khóc đến thật đau lòng. Anh đi tới, ngồi xổm trước mặt cô, hỏi, sao em lại khóc?

Cô gái giống như không nghe thấy câu hỏi của anh, không nhìn anh, cứ tiếp tục khóc, khóc mãi, tựa như nước mắt mãi mãi sẽ không khô kiệt. Mắt cô nhìn xa xăm, ánh mắt vô hồn, nhưng nước mắt lại cứ rơi, tiếng khóc rất nhỏ giống như cho dù khổ sở đến cực độ nhưng vẫn cố gắng hết sức ản nhẫn xuống.

Đừng khóc, đừng khóc ... Nhan Duệ run rẩy vươn tay ra, cúi đầu ní non. Vì Nhân, đừng khóc.

Đây là Vì Nhân, Vì Nhân của anh.

Nếu có thể cho anh thêm một cơ hội, để cho anh trở lại trước đây, anh sẽ không bao giờ để cho cô chảy xuống dù chỉ một giọt nước mắt, cho anh thêm một cơ hội, cho anh thêm cơ hội cuối cùng, được không?! Anh ngẩng đầu lên, nước mắt cũng đầy mặt. Đưa tay muốn chạm vào Ninh Vì Nhân, lại phát hiện trong nháy mắt cô cũng biến mất không dấu vết.

Xung quanh trở lại tối đen như mực, giống như trong thế giới của anh không còn chút ánh sáng nào nữa. Nhan Duệ chột hét to, sau đó mờ mắt ra – cũng là tối đen như mực, tối đến mức anh không thể nhìn thấy bất kỳ cái gì.

Cả người toát mồ hôi lạnh, anh sờ soạng tìm đèn ngủ, run rẩy kéo dây bật đèn, rồi cuộc gian phòng cũng sáng lên.

Thì ra là nằm mơ.

Nhan Duệ nhớ lại cô bé đáng yêu trong giấc mơ mà đau lòng không hít thở nổi. Nhớ tới Ninh Vì Nhân khóc liên tục không ngừng mà hận không thể giết chết chính mình.

Đột nhiên thấy hốt hoảng, lăn qua lộn lại, không thể ngủ được nữa, Nhan Duệ ngồi dậy, nhẹ nhàng xỏ dép trong nhà vào muốn tới xem tình hình Ninh Vì Nhân. Vừa đi tới cửa phòng của cô, liền nghe thấy bên trong hình như có tiếng rên rĩ rất nhỏ truyền ra.

Chương 73: Chương 73:

Editor: Yankui

Ninh Vi Nhân nằm trên giường phẫu thuật lạnh lẽo, trong lòng vô cùng yên tĩnh. Nỗi đau đớn khổ sở như muốn xé rách cơ thể bên dưới dường như căn bản không tác động gì đến cô. Cô mím chặt môi, rút tay mình ra khỏi tay Nhan Duệ, tóm vào tay vịn cứng rắn. Từ lúc cô vỡ ối đến giờ đã năm tiếng đồng hồ, nhưng cô tử cung vẫn chưa mở đủ lớn. Nếu như không phải là Nhan Duệ gặp ác mộng rồi đến phòng cô thì căn bản cô không có sức mà gọi điện thoại.

Đau đớn lan tràn đến từng thớ thịt, ngay cả sợi tóc dường như cũng thấy đau tới cực điểm, thậm chí còn đau hơn cả khi cô phát hiện bị Nhan Duệ lừa gạt. Con người làm sao chịu đựng được nỗi đau như vậy đây?

Nhan Duệ kiên quyết không cho cô cự tuyệt, cầm tay cô nhỏ giọng run rẩy khẩn cầu: “Vi Nhân, em cầm tay anh, cầm tay anh có được hay không?” Anh nắm lấy bàn tay tinh xảo của cô, không để cho cô tránh thoát, Ninh Vi Nhân cũng không nhìn anh lần nào. Nhan Duệ thậm chí không ngờ Ninh Vi Nhân yếu đuối sẽ có sức lực lớn như vậy, trong lúc đau đớn đến như vậy còn có thể tỉnh táo mà đẩy tay anh ra, sau đó mờ to mắt, cắn răng chịu đựng.

Tính từ lúc anh đưa cô tới bệnh viện tới giờ đã được năm tiếng đồng hồ, nhưng cô vẫn không hề mở miệng nói câu nào, giống như cô không còn khả năng nói chuyện vậy. Thậm chí cô cũng không nhìn Nhan Duệ, chỉ hung hăng mím chặt môi, tựa như tất cả đều là chuyện cá nhân của một mình cô, chẳng liên quan gì đến Nhan Duệ. Ngược lại, từ sau cơn ác mộng vừa rồi Nhan Duệ không cách nào làm cho mình thấy yên lòng được, anh nhất định phải nhìn thấy Ninh Vi Nhân mới có thể thoát khỏi sự lo lắng, mới có thể yên tâm hít thở bình thường. Anh có cảm giác, dường như anh sắp mất đi cô, hoàn toàn, vĩnh viễn.

Từ đầu đến cuối, Ninh Vi Nhân không hề kêu lấy một tiếng, chỉ không ngừng kịch liệt thờ dốc, từng hạt mồ hôi to như hạt đậu chảy ra ướt trán, khuôn mặt cô trở lên tái nhợt. Lúc này trông cô vô cùng yếu ớt, tương tự như chỉ một giấy sau là cả người cô sẽ tan vỡ thành ngàn vạn mảnh.

“Vi Nhân, Vi Nhân...” Tay bị cô nhẹ hất ra, giọng Nhan Duệ tràn đầy cầu xin, nước mắt anh cũng sắp rơi xuống, chớp mũi ửng hồng. Nhưng Ninh Vi Nhân tâm địa sắt đá, nhất định không chịu đáp lại anh.

“Được rồi, được rồi, tử cung mở rồi!” Bác sĩ vui mừng hô lên, Nhan Duệ chợt nhìn về phía bác sĩ, cùng lúc Ninh Vi Nhân khẽ đẩy anh ra, mắt đào hoa lập tức mở lớn, “Vi Nhân!”

“... Anh ra ngoài đi...” cô nói, giọng nói yếu ớt, hơi thở mỏng manh, khiến Nhan Duệ có cảm giác vô cùng kỳ quái, tựa như chỉ cần anh rời đi, sẽ không thấy được cô nữa. anh lắc đầu, “Không, anh muốn ở đây cùng em.”

Ninh Vi Nhân đau đến không ngừng thờ dốc, cả người cô cũng run rẩy vì đau đớn: “Em không muốn thấy anh... anh đi ra ngoài đi.”

Bác sĩ y tá nhìn nhau, không biết nên xử trí ra sao. Theo lý thuyết mà nói, khi tử cung đã mở thì nên bắt đầu chuẩn bị cho sinh, nhưng người chồng không chịu ra, sản phụ lại không chịu sinh! Bọn họ cũng chưa từng thấy sản phụ nào trong lúc sắp sinh mà lại kiên quyết đuổi người chồng đang vô cùng lo lắng cho mình đi ra ngoài.

“Vi Nhân... xin em, để cho anh ở đây với em, một lần, một lần này thôi có được không? Chờ con ra đời, anh hứa sẽ không quấy nhiễu đến cuộc sống của em. Em đừng đuổi anh, xin em...” giọng Nhan Duệ vỡ vụn, kể từ khi hiểu chuyện cho tới bây giờ anh chưa từng khóc, thế nhưng hôm nay tại đây nước mắt anh lại không kiềm được mà rơi lã chã.

Nhìn cảnh anh khóc, Ninh Vi Nhân không biểu hiện thái độ gì, chỉ quay đầu lại kiên trì để anh đi ra ngoài. Nhờ bác sĩ khuyên bảo, Nhan Duệ biết mình còn ở lại đây không những không có tác dụng gì mà chỉ gây thêm phiền toái. Rút cuộc tay anh cũng nắm chặt tay thành quyền rồi đi ra ngoài, sau đó cả người liền dán vào cửa sổ nhìn vào bên trong, nhìn thấy môi Ninh Vi Nhân càng ngày càng tái nhợt, sắc mặt càng ngày càng trong suốt, nhìn thấy cô không ngừng co quắp run rẩy vì đau đớn, nhìn thấy phía dưới cô máu đỏ loang ra như đóa hoa máu.

Anh không biết mình đã đợi bao lâu, chỉ biết là con của họ vẫn chưa chào đời. Viện trưởng cùng bác sĩ đứng trước mặt anh miệng mấp máy giống như đang nói cái gì, nhưng anh nghe không rõ. Anh chỉ nhìn họ, hoàn toàn không thể hiểu nổi “khó sinh” trong miệng họ nói là có ý gì.

Anh không dám đi quấy rầy cô, nhưng mỗi ngày đều lén lút để ý cô, anh không dám đến gần cô, không dám để cô tức giận, thậm chí khi cô không ngủ anh không cả dám xuất hiện trước mặt cô. Cô đã nói, không có anh cô sẽ cảm thấy khỏe hơn nhiều, nhờ thế cũng sẽ tốt hơn cho con của họ. Nhưng tại sao hiện tại anh lại nhận được thông tin rằng cô khó sinh đây?

Nhan Duệ điên cuồng tóm cổ áo viện trưởng, lớn tiếng gầm thét – anh hoàn toàn không biết mình đang gầm cái gì, chỉ biết rằng anh không thể để cho Vi Nhân tiếp tục cô đơn một mình nằm bên trong đó.

“Nhan, Nhan tiên sinh, thai nhi hiện đã xuất hiện tình trạng thiếu dưỡng khí rồi, nếu không sớm quyết định mổ e rằng cả mẹ cả con đều có nguy hiểm!”

Viện trưởng bị anh bức tới không thờ nổi, nói không ra lời, chỉ còn lại mấy vị bác sĩ bên cạnh miễn cưỡng lấp bắp giải thích.

Nhan Duệ không hiểu bọn họ đang nói gì, chỉ biết lúc tay mình cầm bút ký tên không kim được mà bật lên run rẩy. Anh nhìn chăm chăm lên tờ giấy phác đồ, cảm giác toàn thân như hóa đá, cái gì là hai mẹ con chỉ có thể chọn một? Không phải chỉ là khó sinh thôi sao? Không phải chỉ cần mổ là được sao?!

Trong lúc anh còn đang ngây ngốc đứng đó, ba mẹ Nhan đã chạy tới, ba Nhan đại diện thân nhân ký đơn cho phép mổ, mọi người đều đồng ý ưu tiên bảo vệ sản phụ, các bác sĩ liền vội vàng quay lại phòng mổ. Nhan Duệ đứng tại chỗ thất thần, tựa như cả thế giới bắt đầu sụp đổ.

Ninh Vi Nhân đau tới mất đi tri giác, cô thấy bác sĩ y tá tất bật xung quanh mình, liền khẽ nấp máy môi. Nhan Duệ ngoài cửa sổ nhìn thấy cô, nhưng cô ngược lại không muốn cho anh dù chỉ một cái nhìn. Một y tá ghé tai lại gần miệng Ninh Vi Nhân, nghe được mơ mơ hồ hồ giống như cô nói rằng muốn đứa con.

Trên thực tế tỷ lệ sống sót của đứa trẻ so với người mẹ nhiều hơn. Sản phụ bị băng huyết, hơn nữa lại gặp khó khăn trong việc đông máu, mơ hồ còn xuất hiện hiện tượng sốc phản vệ, nên cho dù dùng phương pháp nào cũng đều không hiệu quả. Máu chảy không ngừng, buộc ga-rô mạch máu ngăn máu đến tử cung cũng không có hiệu quả, mà đứa bé vẫn còn ở trong bụng sản phụ, cũng không thể cắt bỏ tử cung để bảo toàn tính mạng của cô, ngoại trừ cứu đứa bé ra, thật không thể làm gì được nữa.

Nhan Duệ đau như muốn vỡ tim nhìn chăm chăm vào vũng máu, anh cảm giác khả năng mình vẫn đang mơ, con ác mộng từ hôm qua cho đến bây giờ cũng chưa tỉnh lại. Anh muốn vào trong nhưng lại không dám lớn tiếng đập cửa. Sẽ không sao, bọn họ vừa mới bảo đảm với anh, sẽ không sao mà! Ninh Vi Nhân sẽ không chết, bởi vì anh không cho phép cô chết! Nợ anh thiếu cô còn chưa trả được, sao cô có thể chết chứ?!

Không cần đứa bé, anh không cần đứa bé, anh chỉ cần Ninh Vi Nhân!

Nhan Tư Tư đứng một bên nhìn thấy anh trai vốn bình thường phóng túng ngổ ngược của mình mà bây giờ không kiềm chế được đang khóc như con nít, cô bỗng ngồi thụp xuống, vùi mặt vào đầu gối khóc thút thít. Trong khi đó ba Nhan bắt đầu gọi điện thoại, vừa mới nói Ninh Vi Nhân đang sắp sinh, còn chưa kịp nói thêm gì đầu kia ba Ninh đã lạnh nhạt nói mình có công việc nên không thể tới được. Ba Nhan không nhịn được nữa, hét lên: “Con gái ông sẽ chết! Nếu ông còn có tính người thì mau tới đây xem nó một chút đi!”

Mẹ Nhan gọi cho mẹ Ninh cũng tương tự, mẹ Ninh chưa đợi mẹ Nhan nói xong liền nhả nhận từ chối, sinh con thôi mà, mỗi người đàn bà đều sẽ trải qua, cũng không phải là chuyện gì lớn. Mẹ Nhan rốt cuộc hiểu tại sao thỉnh thoảng lúc lơ đãng Ninh Vi Nhân lại lộ ra vẻ mặt cô đơn tịch mịch. Bà liền thu lại vẻ hòa ái dễ gần thường ngày, lạnh lùng nói: “Bà muốn tới hay không thì tùy, tôi sẽ đem tro cốt con bé gửi cho bà một nửa.”

Nói xong, liền cùng lúc với ba Nhan cúp điện thoại, toàn tâm để ý tới tình hình trong phòng mổ.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 74:

Editor: Yankui

Rốt cuộc Nhan Duệ cũng hiểu rõ lý do tại sao trong lòng luôn thấp thòm lo lắng mấy ngày nay. Anh kinh ngạc, mắt dán vào cửa kính ngây dại nhìn Ninh Vi Nhân. Hai mắt cô đã nhắm lại, từ chỗ anh nhìn vào chỉ thấy lồng ngực cô phập phồng lên xuống rất nhẹ, tựa như cả người cô đã không còn hồn phách.

Cô đã sớm tính toán, nhất định cô đã sớm tính toán như vậy! Kể từ cái lần cô khóc ấy, cô đã có dự tính muốn đi rồi! Bởi vì cô không thể ly hôn, bởi vì phải giữ thể diện cho hai nhà Nhan Ninh cho nên họ không thể ly hôn, mặt khác cô cũng không cách nào tha thứ cho anh, vì vậy cách duy nhất chính là cô không muốn quay về nữa. Cô đã mất hết niềm tin vào anh, cô không thể tin là anh hối cải, bởi vì anh lừa gạt cô cũng đâu phải chỉ có một hai lần.

Ninh vi nhân đã sớm không muốn sống. Không thể ly hôn, cô đã tìm được cơ hội tốt để giải thoát cho mình. Nhan Duệ nhớ tới lúc Ninh Vi Nhân mỉm cười nói với anh “Hôn nhân giống cha mẹ như vậy cũng không có gì là không tốt”, về mặt cô lúc ấy thờ ơ nhạt nhẽo, giống như đã sớm biết sự việc sau này sẽ phát triển thành thế nào, cũng biết trước bản thân cô đã không còn đường nào quay về nữa.

Cuối cùng cô đã có thể rời đi, cái thế giới không có tình yêu này thiếu nợ cô rất nhiều. Anh chỉ là giọt nước làm tràn ly, phá hủy cô. Nếu như Ninh Vi Nhân chết rồi, đương nhiên, anh chính là hung thủ.

Nhưng tại sao cô có thể chết đây?

Sao cô có thể nhẫn tâm như vậy, đến đứa con cũng không cần sao? Nhan Duệ Nhan Duệ mong rằng đây chỉ là suy đoán của bản thân, chỉ vì anh quá sợ mất đi cô mà suy nghĩ lung tung như vậy, nhưng trong miệng bác sĩ nói “không có ý chí muốn sống” thật làm anh không thể tự lừa gạt chính mình.

Chưa ai từng nhìn thấy bộ dạng anh bất lực tới điên cuồng như lúc này. Bởi từ xưa đến giờ lúc nào anh cũng phong lưu phóng khoáng, làm cái gì cũng chủ động thành thạo, từ nhỏ đến lớn không gặp phải khó khăn gì lớn, tự do tự tại suốt ba mươi năm nay, chưa từng nếm qua mùi vị thất bại là như thế nào. Anh luôn tự cho rằng bản thân không có gì là không làm được, không có đồ gì anh muốn mà lại không có được, nhưng bây giờ Nhan Duệ đã biết, anh vĩnh viễn không thể chữa lành vết thương trong lòng Ninh Vi Nhân.

Ba Nhan hung hăng tát cho Nhan Duệ một bạt tai, giọng nói lạnh lẽo đầy tức giận: “Giờ mới hối hận, hỏi mày đã làm cái gì? Tao và mẹ mày đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, có bao giờ mày chịu nghe không? Bây giờ mới hối hận thì có ích gì?!” Ông vẫn cho rằng với tính tình không biết kiềm chế của con trai ông, nó sẽ nhảy dựng lên đánh lại ông, lại không ngờ rằng Nhan Duệ từ từ trượt ngã xuống đất, ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên: “Ba ... ba, con nên làm thế nào bây giờ? Cô ấy muốn chết ... cô ấy muốn chết ...” anh lầm bầm nói xong, nước mắt không ngừng rơi xuống. Chưa khi nào trong cuộc đời mình Nhan Duệ cảm thấy đau khổ như lúc này, sức lực cảm thấy yếu đuối như lúc này. Nếu như ông trời đang muốn lấy đi một mạng người, anh phải làm gì mới có thể giữ lại linh hồn đầy vết thương của cô bây giờ?

Từ sau khi Nhan Duệ được 3 tuổi tới giờ, ba Nhan cũng chưa từng nhìn thấy thời điểm anh biểu hiện yếu ớt như vậy. Thoáng đau lòng, ông ngồi xổm xuống, xoa đầu Nhan Duệ giống như khi anh còn nhỏ, khàn khàn nói: “Đi vào với nó đi.”

Lời ông nói rất nhẹ nhàng, giống như không phải ông bảo Nhan Duệ vào gặp Ninh Vi Nhân lần cuối. Nhan Duệ không muốn, nhưng anh thật lại muốn ở bên vợ mình. Thay quần áo vô trùng rồi đi vào, ngoại trừ vũng máu tràn ra dưới bàn mổ của Ninh Vi Nhân mắt anh không nhìn thấy gì nữa.

Thật không thể tin được, một cô gái yếu đuối như vậy sao có thể chảy nhiều máu như thế? Cả bàn mổ đã bị nhuộm thành màu đỏ, khắp người cô bác sĩ bên cạnh cũng loang lổ vết máu đỏ, mà chỗ giữa hai chân cô máu tươi vẫn không ngừng chảy ra. Nhan Duệ không dám tiến lên, anh sợ mình vừa tiến đến, Ninh Vi Nhân sẽ hoàn toàn biến mất. Lần đầu tiên anh cảm nhận được con người vô cùng nhỏ bé, sinh mạng vô cùng mỏng manh. Vi Nhân bình thường sợ đau như vậy, làm sao cô có thể chịu được sự tra tấn như thế này?

Mỗi bước đi của anh rất chậm, giống như mỗi bước tiến lên lại có một nhát dao đâm vào tim anh. Nhan Duệ tình nguyện dùng tính mạng của mình đổi lấy sự sống cho Ninh Vi Nhân, cho dù tỷ lệ chỉ có một phần trăm đi nữa. Ninh Vi Nhân an tĩnh nằm đó, cô đã cố gắng đến sức cùng lực kiệt, đứa bé vẫn chưa thể ra đời, nhưng dù có chết cô cũng muốn con cô được sống.

“Vi Nhân ...” Nhan Duệ quỳ sụp xuống bên cạnh cô, cầm bàn tay dính đầy máu của cô, cảm nhận được độ ấm của máu chảy ra từ cơ thể cô, ấm áp, nhưng lại mang theo nỗi đau đớn tuyệt vọng thấu xương.

Ninh Vi Nhân không còn hơi sức nhìn anh, cô kịch liệt thở hổn hển, cảm thấy từng đợt từng đợt máu không ngừng chảy khỏi cơ thể. Cõi đời này không ai yêu cô, những người cô yêu chỉ luôn làm tổn thương cô. Cô đã học được không nên ôm hy vọng xa vời nữa rồi. Cho dù đã cố gắng hết sức để mong có được hạnh phúc, nhưng tất cả chỉ là mơ ước hão huyền, chớp mắt liền tan thành bọt biển. Cô mệt rồi, muốn được ngủ ngon, cho dù không thể tỉnh lại cũng không sao, mọi người đều phải chết, chết sớm một chút sẽ sớm được giải thoát. Nếu con người thật có kiếp sau, cô hy vọng sẽ không phải gặp lại Nhan Duệ, cũng không phải gặp lại ba mẹ cô. Cõi đời này, cô không muốn gặp lại ai, kiếp sau cho dù có làm heo làm chó cũng sẽ tốt hơn làm người, bởi ít nhất làm heo chó sẽ không biết đau lòng.

“Vi Nhân, em không thể chết như vậy, em hãy nghĩ đến con, con chúng ta cần em chăm sóc, em phải nuôi nó lớn ... em không thể để một mình anh nuôi con, về sau con lớn lên anh biết giải thích với con thế nào về chuyện con không có mẹ đây? Vi Nhân ... xin em, đừng chết, đừng chết, chúng ta đã mất một đứa con gái, chúng ta không thể để con trai chúng ta không có mẹ, Vi Nhân, Vi Nhân.” Anh không ngừng gọi tên Vi Nhân, nhưng Ninh Vi Nhân đâu còn hơi sức để trả lời anh?

Thế giới này không có tình yêu, cô đã có thể sống được, con cô cũng có thể. Ít nhất cô biết con cô sau này sẽ có ông bà nội yêu thương, sẽ tốt hơn cô luôn lẻ loi cô độc, có ba mẹ mà giống như không có.

Cô mệt quá, mệt quá, ngay cả đầu ngón tay cũng không động đậy được. Trong lúc mơ hồ Ninh Vi Nhân giống như nghe thấy y tá vui mừng kêu lên, còn có tiếng khóc của con nít, dùng nốt chút hơi sức cuối cùng cô nhếch miệng lên cười, sau đó nhắm mắt lại, ngủ thật say.

Nhan Duệ bị đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật, em bé đã chào đời, nhưng cổ tử cung của Ninh Vi Nhân bị tổn thương rất nghiêm trọng, mặc dù đã truyền thuốc hỗ trợ đông máu nhưng vẫn rất nguy hiểm, phải kịp thời tiến hành khâu vết thương. Trong phòng mổ đều là các bác sĩ ngoại khoa hàng đầu, nhưng không ai dám đảm bảo rốt cuộc Ninh Vi Nhân có thể sống sót hay không. Nếu như bình thường, các bác sĩ chắc chắn sẽ không chọn phương án cắt bỏ tử cung, lựa chọn hàng đầu chính là buộc ga-rô ngăn máu chảy, nhưng tình trạng của Ninh Vi Nhân không đáp ứng được như vậy, các bác sĩ cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Vào lúc này, không ai nhớ tới đứa bé vừa được sinh ra, mọi người chỉ tập trung muốn biết Ninh Vi Nhân có gặp nguy hiểm hay không. Nhan Duệ si ngốc đứng ở cửa, thậm chí không dám nhìn vào bên trong vì sợ nhìn thấy mình sẽ điên mất. Tại sao? Tại sao lại là Ninh Vi Nhân? Tại sao chịu báo ứng không phải là anh hay bất kỳ ai khác mà lại là Ninh Vi Nhân? Sao cô nở nhần tâm như vậy, nhần tâm với người khác, càng tàn nhẫn hơn với chính bản thân cô.

Đúng lúc này ba mẹ Ninh một trước một sau chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15. Chương 15.

Editor: Yankui

“Thế nào rồi?” Ông Ninh giọng vẫn bình thản, khi thấy y tá bế đứa bé sơ sinh trên tay thì chân mày khẽ giãn ra: “Đứa bé bình an? Vậy là tốt rồi.”

Đứa bé bình an, vậy là tốt rồi. Đứa bé bình an, vậy là tốt rồi. Nhan Duệ lặp đi lặp lại những lời này, rốt cuộc không nhận được nữa, mặc kệ ông có phải là bố vợ mình hay không, tiến lên đâm vào thẳng vào mặt ông Ninh một đâm, rồi cúi đầu, găm thét, thanh âm khàn đặc: “Đứa bé bình an, còn Ninh Vi Nhân thì sao, ông có nghĩ đến cô ấy không? Có nghĩ không?!”

Dù sao ông Ninh cũng là người lớn tuổi, làm sao chịu nổi cú đâm đó của Nhan Duệ. Ông lao đảo lùi lại dựa người vào vách tường, lau khôe miệng rớm máu của mình, cười lạnh nói: “Mày dám cư xử với người lớn như thế à?”

Người lớn ... người lớn? Thật nực cười. Nhan Duệ ngửa đầu cười lớn. Cuối cùng anh cũng hiểu, phải sống trong gia đình như thế làm sao Vi Nhân không điên được chứ?! Nếu trời sinh tính cô lạnh lùng thì thôi, đằng này cô lại là người tình cảm mềm yếu, trong khi thế giới này với cô lạnh bạc như thế, chẳng trách cô lại muốn rời đi? Bản thân anh mặc dù chỉ biết chơi đùa, nhưng cha mẹ yêu thương, anh em hòa thuận, gia đình hạnh phúc. “Bè trên ... bè trên tốt, bè trên tốt thật đấy a ha ha ha.” Anh chỉ vào phòng mổ vừa cười vừa nói: “Vi Nhân sẽ chết, các người làm cha làm mẹ lại chỉ lo lắng đến an nguy của cháu ngoại, các người cho rằng chỉ cần đứa bé còn sống là hai nhà Nhan Ninh sau này vẫn có thể tiếp tục hợp tác hay sao? Đừng có mơ!” Anh vừa khóc vừa cười, vẻ mặt cực kỳ quái dị.

Mẹ Ninh không nói gì, sắc mặt tái nhợt, mắt nhìn chằm chằm phòng mổ. Trên thế giới thật có thể có cha mẹ không thương con mình sao? Thật có sao? Bà không biết sự đau đớn khác thường tự đáy lòng mình lúc này là cái gì, bởi nỗi đau này từ trước tới giờ bà chưa từng trải qua. Nhẹ nhàng lại gần cửa sổ vách kính nhìn vào phòng mổ, bà nhìn thấy con gái đang nằm trên bàn mổ, mắt nhắm lại, mặt không có chút huyết sắc nào, bên dưới là mảng lớn vết máu loang ra khiến người ta hãi hùng.

Bà thật chưa từng yêu cô ư?

Một cô bé nhỏ xinh dịu dàng, luôn ngoan ngoãn khéo léo, luôn ấm áp thân mật, một Ninh Vi Nhân sẽ luôn chuẩn bị trà cho bà uống, vắt khăn ấm cho bà lau mặt mỗi khi bà đi dự tiệc về.

Bà thật sự, chưa từng yêu cô ư?

Chưa từng yêu thương đứa con gái bà mang thai chín tháng, đau đẻ suốt gần mười canh giờ mới sinh được ư?

Nhiều năm như vậy ... bà thật sự chưa từng yêu cô ư?

Ông Ninh nhìn khuôn mặt trắng bệch khác thường của vợ, chân mày khẽ cau lại. Bọn họ đã kết hôn mấy chục năm, nhưng đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy mặt bà lộ ra vẻ hoang mang mờ mịt như vậy. Giống như bà đang đứng ở ngã tư đường, không biết bản thân phải rẽ theo hướng nào mới đúng. Ông đi tới, nương theo ánh mắt bà nhìn vào trong phòng mổ. Đàn ông thường không biết nỗi khổ của phụ nữ khi sinh nở, cho nên khi họ trưởng thành trước liền không biết thông cảm với mẹ, sau lại không biết yêu thương nhường nhịn vợ mình. Ông Ninh có chút choáng váng, ông không biết mình bị sao, tại sao khi nghe tin đứa con máu mủ của mình sắp chết ông lại cảm thấy đau lòng như vậy.

Từ nhỏ Vi Nhân rất ngoan, cho tới tận bây giờ cô không bao giờ bướng bỉnh, cô luôn chải tóc kiểu công chúa, mặc váy nhỏ đáng yêu, và khuôn mặt lúc nào cũng nở nụ cười ngọt ngào. Ông Ninh nhớ tới lúc cô lần đầu tiên đập chũm biết đi, có lần ông về nhà sớm, cô đang ngồi trong lòng bảo mẫu ăn bột liền nhào ra đi về phía ông, nghiêng ngả như người say, lạch bạch như con vịt nhỏ, tới trước chân ông, cô ôm lấy bắp chân ông rồi ngọt ngào gọi một tiếng ba, mắt mở to long lanh biểu cảm giống như muốn được ông bế. Rõ ràng ông chưa từng bế cô, chưa từng thân mật với cô, thế nhưng cô gái bé nhỏ vẫn luôn gần gũi ông. Ông Ninh tựa hồ nhớ rất rõ hình ảnh cô lúc đó, cặp mắt to, khuôn mặt như quả táo, cả người lúc nào cũng giống như một viên kẹo ngọt ngào thơm tho.

Nhưng ông không chìa tay mà chỉ nhẹ nhàng đẩy cô ra rồi quay người đi lên lầu.

Mấy lần gặp mặt sau đó, cô vẫn đáng yêu như cũ chìa tay muốn được ông bế, nhưng ông chưa bao giờ cúi xuống, về sau dần dần cô cũng không lại gần ông nữa, nhưng vẫn sẽ chuẩn bị trà giải rượu, và nhận lấy áo khoác của ông treo lên mỗi khi ông về.

Cô là con gái ngoan, nhưng ông lại không phải là người cha tốt.

Ông chưa từng yêu cô sao? Thật sự chưa từng yêu cô, chưa từng yêu cốt nhục của mình sao?

Nhan Duệ không định để ý tới phản ứng của ông bà Ninh, anh chỉ lẳng lặng đứng dựa vào tường, cảm giác giống như mình đã chết đi một nửa. Đứa bé đã được y tá mang đi tắm rửa, nhưng đèn trong phòng mổ trước sau vẫn chưa được tắt đi.

Anh không biết mình đứng đó bao lâu, cũng không để ý sắc mặt ngày càng nhợt nhạt của ông bà Ninh, đến lúc sắp hoàn toàn mất đi bọn họ mới tỉnh ngộ, a, hóa ra ông (bà) lại yêu cô đến như vậy!

Nhưng có tác dụng gì nữa đâu? Yêu là có thể đem người chết sống lại hay sao?

Không ai biết thời gian trôi qua bao lâu, bọn họ đều không ăn không uống, quên hết tất cả, vào lúc Ninh Vi Nhân sắp chết này, ngay cả lợi ích sản nghiệp của bọn họ tựa như cũng không còn quan trọng nữa, nhưng đến bây giờ mới hỏi hận còn có tác dụng không?

Thân làm cha, ông Ninh không làm tròn trách nhiệm của người cha.

Thân làm mẹ, bà Ninh chưa bao giờ nỗ lực làm một người mẹ tốt.

Thân làm chồng, Nhan Duệ chỉ mang lại cho Ninh Vi Nhân toàn những tổn thương.

Ninh Vi Nhân bị kẹp ở giữa họ, thế nào cũng không được, bọn họ giống nhau, đều chỉ biết thương tổn cô. Mà cô thì không có cách nào chống cự, cô giống như một con nhím, lúc muốn gần gũi một con khác thì chỉ có thể ngẩng đầu mở ngực, để lộ ra phần yếu đuối nhất của mình, rồi hết lần này đến lần khác lại nhận về những mũi kim đâm vô tình của đối phương. Loại tổn thương đó, bọn họ làm sao hiểu được đây?

Nhan Duệ cúi đầu níu nơn: “Vi Nhân, Vi Nhân, em thật nỡ bỏ con chúng ta sao, Vi Nhân?”

“Em đừng chết, em mau tỉnh lại, không yêu anh cũng được, không bao giờ yêu anh nữa cũng được, chỉ cần em không chết, cái gì anh cũng đồng ý với em.”

Ninh Vi Nhân là một cô gái ngốc, vô cùng ngốc.

Nhan Duệ cúi đầu cười, nhưng cho dù cô ngốc đi nữa, anh vẫn yêu cô.

Trong cuộc đời này không phải mỗi lần phạm sai lầm con người đều nhận được tha thứ, trong lúc chưa được tha thứ, người đó nhất định sẽ cố gắng cầu xin sự tha thứ, cố gắng nhiều hơn nữa, để người kia cảm nhận được sự chân thành của mình, để người kia có thể tin tưởng bản thân đã thật sự thay đổi.

Vi Nhân, xin em, cho anh thêm một cơ hội.

Đèn trong phòng mổ vụt tắt, tất cả mọi người khẩn trương đứng lên, các bác sĩ lần lượt đi ra, tháo khẩu trang xuống, thần sắc mệt mỏi. Họ đã ở trong phòng mổ liên tục suốt hai mươi giờ, cuối cùng cũng kết thúc. Tuy đây không phải là lần đầu tiên họ làm cuộc đại phẫu thuật như vậy nhưng không phải lần nào bệnh nhân cũng là người có thể lực lớn như thế, họ hiểu rõ ca mổ này nhất định phải thành công, không thể thành công cũng phải thành công! Nếu bệnh nhân chết, tương lai của bọn họ cũng xong rồi. Cho dù lỗi không phải do họ đi nữa, nhưng ai dám không cứu sống bằng được bệnh nhân này đây?

“Máu đã ngừng chảy, nhưng chúng tôi không dám chắc cô ấy rốt cuộc có thể tỉnh lại hay không, trước mắt cần theo dõi thêm vài ngày mới có thể kết luận được.” Bác sĩ chủ trị vừa nhìn sắc mặt của viện trưởng vừa cẩn thận cân nhắc từng câu từng chữ nói.

Nhan Duệ không thèm nghe họ nói, anh vội vàng tới bên giường bệnh Ninh Vi Nhân rồi đi theo cô chuyển tới phòng chăm sóc đặc biệt. Những chuyện khác đã có ba mẹ thay anh giải quyết – từ nhỏ đến lớn vẫn luôn là như vậy.

Cho nên, anh luôn hạnh phúc hơn Ninh Vi Nhân, anh được hưởng thụ rất nhiều thứ, nhưng lại luôn dành cho cô những nỗi đau mà chính bản thân anh cũng chưa từng trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Chương 76:

Edit: meoluoihamngu

Tất cả mọi người đều hi vọng Ninh Vi Nhân có thể tỉnh lại, nhưng cô không tỉnh lại. Từ khi cô thoát khỏi nguy hiểm sau khi sinh cô chưa từng mở mắt. Bác sĩ nói vì khi sinh mất máu quá nhiều nên có không ít người thành người sống thực vật, nhưng hai nhà Nhan Ninh lại không tin tưởng sự thật này, bọn họ cho rằng cái này là không thể. Trên thế giới có nhiều phụ nữ có thai như vậy, làm sao có thể xảy ra trên người Ninh Vi Nhân chứ?

Cô sống đã đau khổ nhiều, khi ngủ say cũng như vậy. Trên người có rất nhiều ống dưỡng khí xung quanh, ba tháng sau mới lấy xuống, cô không thể ăn cơm, toàn bộ dựa vào nước muối sống qua ngày. Thật khó để tưởng tượng trong thời gian ngắn một người đang cười nói sẽ im lặng nằm trên giường, nhắm mắt lại, không có bất kì phản ứng, mặc kệ ai gọi cô như thế nào. Linh hồn của cô giống như đi đến một thế giới khác, chỉ để lại thân thể ở thế giới này. Lúc đầu hai nhà còn phong tỏa tin tức, nhưng thời gian trôi qua, không thể lừa gạt được nữa, vì vậy bên ngoài nổi lên sóng to gió lớn, trên các tờ báo tạp trí đều có tin, nhưng hai nhà Nhan Ninh tiến hành làm giảm tin tức, theo thời gian, chuyện này cũng dần chìm xuống. Ánh mắt người dân dễ dàng chú ý sang những chuyện khác.

Nhan Duệ không đồng ý mời hộ lý, anh không am hiểu cách chăm sóc cô, nhưng anh nguyện ý học, tự mình sẽ chăm sóc cô tốt, bên ngoài lại mở ra đánh cược, đánh cược anh chống đỡ được bao lâu, nhưng cuối cùng không có ai thắng, bởi vì không có hộ lý, không ai tin Nhan Duệ có thể chăm sóc Ninh Vi Nhân quá một năm.

Mặc kệ là qua bao nhiêu năm, Nhan Duệ chưa từng có câu oán trách, anh trở nên trầm tĩnh, mắt hoa đào không còn phong lưu như mấy năm trước nữa, mọi người nhìn ánh mắt anh sẽ cảm thấy kinh ngạc, người đàn ông này chỉ mới bốn mươi tuổi, nhưng đau thương trong mắt đã vượt qua tuổi của anh. Tình yêu và gia đình, là phương thức để người đàn ông lớn nhanh nhất.

Có rất ít người có thể nhìn thấy nụ cười hăng hái của anh thời trẻ, giống như toàn bộ thế giới anh đều nắm trong lòng bàn tay. Nhan Duệ bắt đầu trở nên ăn nói thận trọng, bây giờ nhiều người nhìn thấy anh sẽ cảm thấy, ô, Nhan Duệ và Nhan lão đáng đáp lại giống nhau như vậy!

Cuộc sống của Nhan Duệ chỉ còn lại ba việc, chăm sóc Ninh Vi Nhân, công việc, chăm sóc con của bọn họ. Anh không cảm thấy như vậy có gì không tốt, cuộc sống bận rộn sẽ làm cho anh quên đi trước kia mình phóng đảng như thế nào, có lúc ngay cả chính anh cũng không hiểu tại sao trước đây anh lại thích cuộc sống thối nát như vậy, ở chung với một đám nhĩ thế tử, nói chuyện phiếm với phụ nữ đua xe đánh bạc, ngoài việc này ra chuyện gì cũng không làm được. Bây giờ tốt hơn nhiều, anh có cha mẹ có em gái có con có vợ, nếu như vợ có thể tỉnh lại, anh bằng lòng dùng tính mạng của mình để đổi.

Anh biết thế giới sẽ không xoay quanh anh, cũng biết sai lầm của mình vĩnh viễn không thể nhận được sự tha thứ, nhưng anh bằng lòng vì mục đích này mà cố gắng. Anh hết lòng chăm sóc cô, mười năm qua đi, Ninh Vi Nhân không gầy đi chút nào. Anh chăm sóc cô rất tốt, dạy dỗ con rất tốt, chỉ đối với bản thân mình không tốt. Mười năm trôi qua, trên tóc mai của anh mơ hồ có vài sợi bạc, mặc dù thoáng nhìn vẫn trẻ tuổi tuần tứ như thế, không giảm sức hút chút nào.

Bọn họ đã kết hôn được mười lăm năm, nhưng cô không có tình lại. Nhan Duệ học được không nên mong đợi nữa, anh càng chờ đợi, sẽ càng thất vọng, có thể bên cạnh Ninh Vi Nhân là anh cảm thấy thỏa mãn rồi. Có lúc Nhan Duệ không ngủ được thức trắng đêm, lại đi uống rượu, uống đến say, sau đó nhớ đến Ninh Vi Nhân không thích cả người anh toàn mùi rượu, lại đi đến phòng tắm tắm rửa sạch sẽ, rón rén quay về phòng ngủ, nhìn Ninh Vi Nhân, nói chuyện với cô, sau đó ngủ bên cạnh cô. Nhan Duệ không thích bệnh viện, nơi đây cho anh cảm giác kim nén và đau khổ, giống như trên mặt mỗi người đều mang vẻ đồng tình và thương hại, bọn họ đều nói với anh Ninh Vi Nhân sẽ không tỉnh lại nữa.

Lớn tuổi, Nhan Duệ mới phát hiện kiềm chế vọng không quá khó khăn. Có lúc kim nén đến sắp hỏng, anh cũng không muốn đi ra ngoài tìm phụ nữ -- dù cho có vô số phụ nữ muốn lên giường của anh. Anh thả đi tắm nước lạnh, dùng tay di chuyển gọi tên Ninh Vi Nhân để phóng thích chính mình còn hơn.

Anh đặt tên cho con là Nhan Ninh, không biết Vi Nhân có thích không. Nhan Duệ thường nói chuyện với Nhan Ninh, nếu như sau này mẹ con không thích cái tên này, sẽ đổi tên cho nó.

Lúc này Nhan Ninh sẽ đau buồn nhìn anh, cậu còn bé nhưng rất hiểu chuyện, hỏi, baba, mẹ thật sự có thể tỉnh lại sao?

Nhan Duệ không biết trả lời cho cậu như thế nào, anh kiên định nói, sẽ, nhất định sẽ tỉnh.

Anh chỉ có thể tự lừa gạt chính mình, để mình tin tưởng cô còn có thể tỉnh lại, như vậy mới không quá đau khổ.

Ninh Vi Nhân hôn mê mười năm, đều là Nhan Duệ một mình ôm lấy mọi việc ăn, mặc, ở, đi lại. Vợ chồng nhà họ Ninh áy náy với Ninh Vi Nhân toàn bộ chuyển lên người Nhan Ninh, bọn họ cố hết sức để cung chiều yêu thương nó, giống như muốn mang những thứ mắc nợ Ninh Vi Nhân trả cho Nhan Ninh. Nhưng Nhan Ninh không có cách nào gần gũi quá với ông bà ngoại, cho dù mẹ không nhìn nó, không cười với nó, không sờ đầu nó khen nó học giỏi, nhưng nó vẫn thích mẹ, cũng biết trước kia ông bà ngoại đối với mẹ nó không tốt. Trên thế giới này không có đứa bé nào không yêu mẹ mình, Nhan Ninh thậm chí vì hi vọng mong manh cố gắng học thật giỏi, mỗi học kỳ đều mang về vài tờ giấy khen thưởng và cúp.

Đều để trong phòng Vi Nhân, hi vọng khi mẹ tỉnh lại sẽ nhìn thấy, mình không thể để cho mẹ thất vọng.

Có lúc Nhan Duệ lo lắng, tính tình con trai quá lạnh lùng, không giống anh cũng không giống Vi Nhân, hơn nữa mặt nó giống như tê liệt, một ngày cũng không thấy nó cười được mấy lần.

Thân thể Ninh Vi Nhân yếu ớt, phòng ngủ cảm người khác vào, ngay cả Nhan Ninh muốn đi vào cũng phải tắm rửa thay quần áo, tránh mang vi khuẩn vào. Mạng Ninh Vi Nhân giống như treo trên dây, một chút kích thích có thể sẽ lấy mạng cô. Ai cũng không dám mạo hiểm. Trong mười năm cha mẹ hai bên đều đến thăm cô, nhất là vợ chồng nhà họ Ninh, xấu hổ với con gái nên càng muốn đến, cuối cùng mới nhận ra được con rể và cháu ngoại không hoan nghênh mình, mới đổi một ngày đến một lần, mười năm gió mặc gió, mưa mặc mưa. Lúc bọn họ hiểu được tình thương con của cha mẹ, con gái đã như ngọn đèn tàn trong gió, không bao giờ... bọn họ có cơ hội bù đắp nữa.

Hai nhà càng cố gắng tìm bác sĩ chữa cho Ninh Vi Nhân, nhưng không bác sĩ nào có thể nắm chắc. Cuối cùng Nhan Duệ buông tha, anh không muốn Ninh Vi Nhân chịu khổ nữa, nếu như chữa khỏi cho cô cái giá phải trả là nhiều lần thí nghiệm và giải phẫu, như vậy anh thà để cô vĩnh viễn ngủ say. Nhan Ninh cũng đồng ý với anh, cho dù cả đời mẹ không thể nói với mình một câu.

Hiểu rõ cô sống sẽ đau khổ, biết cô không thể quay về, nhưng bọn họ chịu làm sao được chứ? Cứ như vậy có gì không tốt, cô vẫn còn ở trong mắt bọn họ, mỗi ngày bọn họ có thể nhìn thấy cô, cũng đủ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 77:

Edit: meoluoilhamngu

Trương lai Nhan Ninh là người nổi nghiệp của hai nhà, mỗi ngày chương trình học của Nhan Ninh rất nặng. Nhan Duệ cũng không muốn cho nó học nhiều như vậy, nhưng chính nó cố không chịu thua. So với Nhan Duệ, trên người Nhan Ninh có đủ bướng bỉnh, cố gắng chịu đựng, không sợ khó khăn, hơn nữa tư chất thông minh, tuy còn nhỏ tuổi nhưng nổi danh là thiên tài nhỏ. Nhan Duệ nói nó thừa hưởng sự thông minh của anh, nhưng nó lại không cho là như vậy. Nó cảm thấy, mình là kẻ thừa ưu điểm của mẹ, tránh xa khuyết điểm của cha, hoàn mỹ khiến người ta ghen tị. Mỗi lần Nhan Duệ nghe được mấy câu đại nghịch bất đạo của cậu sẽ tức giận muốn đánh người. Mười năm qua, người duy nhất làm cho anh tức đến phát điên, cũng chỉ có mình Nhan Ninh.

Vợ chồng nhà họ Ninh biết tí lệ con gái tính lại rất nhỏ. Bọn họ hi vọng Nhan Duệ vĩnh viễn như vậy, vì Ninh Vi Nhân thủ thân cả đời, nhưng bọn họ đều hiểu việc này là không thể nào. Mặc dù vợ chồng nhà họ Nhan không cảm thấy Nhan Duệ có cái gì không tốt, nhưng con gái biến thành người sống thực vật mười năm không tỉnh lại, yêu cầu Nhan Duệ thủ thân, một năm hai năm còn có thể, mười năm, là quá mức rồi. Bọn họ khuyên Nhan Ninh, nên để anh ra ngoài tìm phụ nữ, nhưng Nhan Ninh không muốn. Cuối cùng bọn họ chỉ dùng nét mặt già nua nhìn Nhan Duệ nói, cầu xin anh chăm sóc Ninh Vi Nhân, hi vọng anh có thể tìm kiếm cuộc sống mới của chính mình, nhưng phản ứng của Nhan Duệ là giận tím mặt, nếu như bọn họ không phải là cha mẹ của Ninh Vi Nhân là ông bà ngoại của Nhan Ninh thì có lẽ anh đã sớm từ chối hai nhà lui tới.

Ai cũng không có cách nào thuyết phục Nhan Duệ tìm phụ nữ, mười năm, một người đàn ông sống ngẹn mười năm, Nhưng Nhan Duệ không sao, có lúc Nhan Ninh lo lắng cho ba mình ngẹn đến phát bệnh, nhưng Nhan Duệ không kiêng kị con trai mình còn là vị thành niên, nói mình chơi ba mươi năm đã đủ, bây giờ không có hứng thú, cậu không cần lo lắng.

Nhan Ninh cũng hi vọng ba mình có thể vì mẹ mà thủ thân, cho nên câu trả lời của Nhan Duệ làm cậu rất vui, cậu tin tưởng một ngày mẹ tỉnh lại, phát hiện ba vì mẹ mười năm thủ thân như ngọc, nhất định sẽ tha thứ cho ba. Cậu cũng biết chuyện ba mẹ mình năm đó, việc ba làm khiến cậu rất thất vọng, nhưng biết sai rồi sửa, mẹ dịu dàng tốt bụng như vậy, sao có thể nhẫn tâm không tha thứ cho ba chứ? Chỉ cần mẹ tỉnh lại, cả nhà ba người bọn họ có thể đoàn viên, cậu có lẽ còn có thể có nhiều em trai hoặc em gái.

Nhưng Ninh Vi Nhân chưa có tỉnh lại. Trong mười năm thân thể của cô đều rơi vào nguy hiểm, cuối cùng lại được cứu trở lại, mấy năm gần đây mặc dù ổn định hơn nhiều, nhưng không có phản ứng nữa. Lúc trước Nhan Ninh gọi cô cô còn có thể cử động một ngón tay hay động mí mắt, bây giờ ai gọi cô, gọi như thế nào, Ninh Vi Nhân cũng không có phản ứng. Cô giống như mỹ nhân đang ngủ say, chỉ có điều vương tử hôn cô cũng không thể nào cứu được tính mạng.

Bây giờ việc của công ty Nhan Duệ đều mang về nhà công việc gì cũng thông qua mail và fax, ít đi công ty. Cha Nhan lâu lâu lại mang vợ đi chu du thế giới, Nhan Tư Tư thành công trở thành họa sĩ quốc tế, vợ chồng nhà họ Ninh cũng tình cảm hơn, có lẽ bởi vì áy náy với Ninh Vi Nhân, muốn khi cô tỉnh lại sẽ cho cô vui mừng, hai vợ chồng chán ghét lẫn nhau bằng lòng mở rộng lòng nói về tình yêu xé chiều, tất cả mọi người đều phát triển tốt đẹp, trừ Ninh Vi Nhân.

Cô bị thương trái tim, không bao giờ... chịu tỉnh lại nữa.

Nhan Ninh, học cái gì cũng được, ngoài trừ Piano... Đáng tiếc cậu đẹp mắt, có thể viết chữ đẹp, vẽ đẹp, nhưng không phải là một tay đàn tốt, tay vụng về ấn xuống phím đàn, muốn đi bên trái không đi bên trái, muốn đi bên phải không sang bên phải, tính tình cậu quật cường, biết mẹ mình thích Piano, cố gắng muốn học. Nhưng học sáu năm, trình độ chỉ coi là tạm được, kém xa so với người có tài nghệ, không am hiểu phòng bếp giống như Nhan Duệ.

Nhưng nhà họ Nhan mời một gia sư Piano thật tốt cho cậu, đã từng nhận được giải thưởng Chopin Piano quốc tế, ở trong nước tiếng tăm lừng lẫy, từ nhỏ được coi là thiếu nữ thiên tài Lâm Tĩnh.

Lâm Tĩnh người cũng như tên, lớn lên chỉ miễn cưỡng được coi là thanh tú, nhưng tính tình rất tốt, lại dịu dàng và kiên nhẫn, nhưng Nhan Ninh một chút cũng không thích cô ta. Bởi vì ánh mắt cô ta nhìn cha, giống như những ánh mắt nữ sinh nhìn cậu ở trường. Cậu muốn nói ba đôi người, nhưng sẽ làm cho người khác hiểu lầm, Nhan Ninh tuy tuổi nhỏ, nhưng chú trọng đến bằng chứng, luôn luôn muốn tìm nhược điểm của người phụ nữ này, quang minh chính đại đuổi cô ta ra khỏi nhà họ Nhan.

Nhan Duệ tuổi còn nhỏ, đã làm mê đảo vô số phụ nữ tuyệt mỹ. Nhan Ninh càng lớn càng giống Vi Nhân nhiều hơn, chỉ có đôi mắt giống Nhan Duệ, vừa to vừa đen, con ngươi thâm thúy, khiến người khác hít thở khó khăn. Nhưng mắt hoa đào đã mang đến cho cậu nhiều chuyện xấu, trong trường học không ngừng có nữ sinh thích cậu, ngay cả giáo viên cũng thích cậu, có lúc có những ánh mắt mang cả tâm tư xấu nhìn. Vì vậy Nhan Duệ mãnh liệt đề nghị, Nhan Ninh nên dùng mắt kính che dấu diện mạo của mình, chỉ khi nào ở nhà mới tháo xuống. Một chiều này mặc dù không ngăn cản được những người kì lạ kia, nhưng đỡ hơn trước rất nhiều.

Tính tình cậu còn chừng chặc hơn ba mình, duy nhất chính là khuôn mặt tề liệt.

Lần thứ N âm thanh khó nghe phát ra từ Piano, Nhan Ninh cảm cảm phở lên, cố gắng hít sâu áp chế tức giận, tại sao? Tại sao cậu học không được chứ? Mẹ có thể học thật tốt, mình là con trai của người, tại sao lại không học được? Vừa nghĩ đến khi mẹ tỉnh lại cậu không thể đàn cho mẹ nghe, trong lòng cậu lại phát hỏa. Cậu đứng dậy, cầm giận nhìn cây đàn đá một phát, đang buồn bực, cửa phòng có tiếng gõ nhẹ, Lâm Tĩnh một thân quần áo trắng thoát tục đi vào, thấy cậu tức giận như vậy, ngay lập tức mỉm cười giống như một người mẹ nói: “Tại sao lại tức giận, cô không phải nói với con rồi sao, Piano là một môn nghệ thuật ưu nhã, con phải tĩnh tâm thì mới chơi đàn tốt được.” Nói xong lại mang ly nước trái cây để trong khay xuống, dịu dàng nói:

“Đừng tức giận, đây, con uống nước trái cây đi.”

Mắt to liếc nhìn cô ta, Nhan Ninh chưa bao giờ giống như cha sẽ dụ dỗ phụ nữ ---cho dù có người đến gần cậu, từ khi có ý thức, cha chưa bao giờ dụ dỗ phụ nữ, nhưng cô (em gái Nhan Duệ) nói như vậy, chắc chắn ba không có lỗi. “Cô giáo, cô là giáo viên dạy tôi, không phải là người giúp việc, không cần tự mình bưng nước trái cây.” Ngụ ý chính là, cô ta chỉ là người ngoài.

Lâm Tĩnh thế nào lại nghe không hiểu, nhưng tính nhẫn nại của cô ta rất tốt, không để tâm, chỉ cảm thấy nếu như mình khỉ dễ lừa bịp, chẳng phải là sẽ uống phí ba mươi mấy năm sao.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 78:

Edit: meoluoihanngu

Khẽ mỉm cười, mặt không biến sắc đá trái cao su quay về: “Không có chuyện gì, Ninh Ninh không cần lo lắng, chẳng qua chỉ là bưng ly nước trái cây mà thôi, sẽ không mệt.”

Người phụ nữ này cũng thông minh, cô ta có ý đồ với Nhan Duệ, nhưng cô ta không có biểu hiện ra ngoài, mà Nhan Ninh dùng đủ loại ánh mắt nhìn cô ta, cô ta cũng chỉ duy trì mỉm cười, lúc nhìn thấy Nhan Duệ, nụ cười của cô ta cười vô cùng vui vẻ.

Nhan Ninh lười nhìn cô ta, câu lo lắng cô ta sao? Chớ có nói đùa, cha lớn lên đẹp trai lại có tiền phụ nữ nào mà cha chưa nhìn qua, người phụ nữ được coi là lợi hại một chút, nhằm nhờ gì chứ. Cha là của mẹ, chỉ cần Nhan Ninh cậu còn ở đây, không ai có thể thay thế được mẹ cậu. Tay nhỏ bé lại chạm vào phím đàn, cẩn thận đánh. Lâm Tĩnh thấy cậu nghiêm túc đánh đàn, khẽ cười nói: “Ninh Ninh, con dùng sức như vậy cũng vô dụng, phải dùng tâm.”

“Đó là vì cô dạy không tốt.” Trên đời này mặt mũi người nào Nhan Ninh cũng không cho, trừ người nhà. “Nếu mẹ tôi tỉnh lại, nhất định tôi có thể học thật tốt.”

Muốn nói cô ta không thể thắng được người phụ nữ thực vật sao? Lâm Tĩnh giấu đi tức giận, nói: “Nhưng cô ấy không có tỉnh lại nha.” Nếu như tỉnh lại, tài nghệ của một tiểu thư có thể so sánh được với thiên tài Piano sao? Chớ có nói đùa, căn bản là không thể.

“Im miệng!” Nhan Ninh dè dặt phím đàn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lạnh như băng, mẹ là của cậu, ai cũng không được nói như thế. Lâm Tĩnh quên mất điểm này, từ khi cô ta đến nhà họ Nhan dạy, vẫn luôn cẩn thận không hỏi không nói, ai ngờ hôm nay kích động bật thốt lên! Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Đại não di chuyển thật nhanh, trong mắt chứa chan đầy nước: “Thật xin lỗi, Ninh Ninh, cô giáo không phải cố ý, cô chẳng qua chỉ là, chỉ là...” Cô ta không nghĩ ra được nên nói cái gì, gấp đến độ không được. Nhan Ninh lạnh lùng nhìn cô ta, “Cô có thể đi.”

Đi... Có ý gì?

Nhìn ánh mắt bất an của Lâm Tĩnh, Nhan Ninh cười lạnh, nói: “Cô nghe không hiểu sao? Chính là cô bị xa thải, tôi không muốn cô dạy tôi nữa.”

Không muốn cô ta dạy nữa? Như vậy sao được! Nếu như cô ta không ở nhà họ Nhan, làm sao có thể gặp Nhan tiên sinh chứ? Lâm Tĩnh sốt ruột, nước mắt không ngừng rơi, cô ta khẩn cầu nhìn Nhan Ninh, hi vọng cậu có thể thu hồi lại, dù sao cậu trưởng thành sớm nhưng cũng chỉ là đứa bé mười tuổi.

Nhưng cô ta đánh giá cao chính mình, đánh giá thấp Nhan Ninh. Tiểu thiếu niên không có bất kì hành động nào, cậu chỉ nhẹ nhàng lùi ra sau một bước, vừa định nói chuyện, cửa phòng liền có giọng nói cười hài hước: “Ài nha, đây là chuyện gì?”

Lâm Tĩnh mừng rỡ không dứt, nhìn người đàn ông mỉm cười trước cửa, ánh mắt không tự chủ biến thành hình trái tim, người đàn ông này thật sự quá hoàn hảo! Cô nhất định phải lấy được anh!

“Cha.” Nhan Ninh đứng dậy, lạnh lùng liếc nhìn Lâm Tĩnh: “Con không thích cô ta, để cho cô ta đi.”

Lâm Tĩnh ừm khua mắt, cho rằng ít nhất Nhan Duệ sẽ hỏi lý do, ít nhất ngày thường anh đều dịu dàng với mình, không giống với những người phụ nữ khác, cô ta cho rằng mình là đặc biệt, lại không nghĩ rằng anh không nhìn cô ta, đi thẳng đến trước mặt Nhan Ninh vuốt đầu nó, cung chiêu nói: “Được.”

“Không, Nhan tiên sinh, ngài hãy nghe tôi nói, tôi không cố ý nói Nhan phu nhân ---” hồng bét, nói lỡ miệng! Nhan Duệ so với Nhan Ninh đối với Ninh Vi Nhân chỉ có hơn chứ không kém!

Vừa nghe cô ta nói Ninh Vi Nhân, Nhan Duệ đang cười với con trai trong nháy mắt lạnh xuống: “Không đến phiên cô nói tên của cô ấy! Dọn dẹp đi, cút nhanh lên, tôi sẽ sai người trả cô phí thôi việc.”

“Nhan tiên sinh...” Lâm Tĩnh điềm điềm đáng yêu nhìn anh, mặc dù dung mạo bình thường, nhưng lại có dáng vẻ đáng yêu. “Anh không thể như vậy...”

“Cô xem tôi có dám hay không?” Nhan Duệ cảm thấy người phụ nữ này thật là ngây thơ, Lâm Tĩnh kinh ngạc, ngay sau đó ý thức được người đứng trước mặt mình không phải là người đàn ông bình thường, mà là người đứng đầu nhà họ Nhan, tâm cơ khó dò, sẽ nhìn ra được vẻ nguy trang của mình sao? Trong lòng tức giận và không cam lòng, nhưng trên mặt không dám biểu lộ ra ngoài, cô ta còn phải tiếp tục dạy Piano ở đây, cô ta thật sự không bỏ được Nhan Duệ....Tự nhiên vì nhất thời lơ lơi mà nghĩ việc, cô ta làm sao mà làm người được chứ!

Đuổi Lâm Tĩnh đi xong, Nhan Ninh ngồi trên ghế buồn phiền, cậu thật sự không thích những người phụ nữ mơ ước đến cha cậu, sao mẹ còn chưa tỉnh, những người phụ nữ này sẽ leo lên! Đợi đến khi mẹ cậu tỉnh lại, các cô đã được toại nguyện!

Một bàn tay ấm áp khẽ vuốt đầu cậu, Nhan Duệ và con trai chen chúc trên một cái ghế, nhẹ giọng nói: “Thế nào, lại mất hứng sao?”

“Ba, khi nào mẹ mới tỉnh lại chứ?” Trong mắt thiếu niên tràn đầy nước mắt. “Con không muốn nhìn mẹ nằm bất động không cười không nói lời nào, con muốn mẹ ôm con, nói chuyện với con, khen con học rất giỏi... Con không muốn nhìn mẹ tiếp tục như vậy, mỗi lần nhìn thấy, nơi này sẽ đau.” Cậu vuốt trái tim mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

Nhan Duệ ngăn cả người, một lúc lâu sau, anh mới khàn giọng nói: “Ninh Ninh...”

Nhan Ninh cắn môi, hai tay nắm thành quyền: “Con thật sự không đợi được nữa, người khác đều có mẹ, con cũng có, nhưng vì sao mẹ không thương con không thích con chứ?”

“Không cho phép con nói vậy!” Nhan Duệ gầm lên với con trai được anh cưng chiều như trời, “Trên đời này mẹ con thích nhất là con!”

“Vì sao mẹ không có tình lại chứ?” Nhan Ninh khóc rất lợi hại, cậu rất ít khi khóc, nhưng vừa nghĩ đến Ninh Vi Nhân, trong lòng liền khó chịu muốn chết. “Con thật sự rất nhớ mẹ, mỗi ngày nhìn bộ dáng của mẹ, con lại tưởng tượng ra khi mẹ tỉnh lại sẽ như thế nào, giọng nói của mẹ, nụ cười... Con cũng muốn thấy, mỗi ngày mẹ không thể động đậy, con cảm thấy rất đau khổ, rất khó chịu! Ba... Mẹ thật sự yêu con sao? Nếu mẹ yêu con, vì sao không chịu tỉnh lại chứ?”

Mắt hoa đào ướt át, một giọt lệ nhẹ nhàng rơi xuống, nhưng từ trước đến nay đứng trước mặt con Nhan Duệ đều tỏ ra là người cứng rắn, anh cố gắng nặn ra nụ cười vui vẻ: “Mẹ tất nhiên là yêu con, lúc sinh con, ông bà nội và cô đều nhất trí muốn người lớn chứ không muốn con, nhưng mẹ con thà chết cũng không muốn, đem con sinh ra, cô ấy dùng hết hơi sức cuối cùng, phía dưới chảy ra thật nhiều thật nhiều máu cũng không chịu buông tha, để con bình an ra đời mới an lòng... Nếu như mẹ không yêu con, thì trên đời này còn có ai yêu con đây?” Bàn tay lau nước mắt trên mặt nhỏ nhắn của con trai, “Ninh Ninh, mẹ con nhất định sẽ tỉnh lại, mẹ yêu con như vậy, còn chưa được gặp con, làm sao cô ấy không chịu dậy chứ?”

Nhan Ninh meo mào, nhào vào lòng Nhan Duệ, gào khóc, giống như muốn đem tất cả mười năm nhưng nhớ phát tiết ra ngoài. Nhan Duệ ôm cậu, nhắm mắt lại.

Vi Nhân, Vi Nhân, em lúc nào mới bằng lòng tha thứ cho anh, mới bằng lòng tỉnh lại đây?

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Chương 79:

Edit: meoluoihamngu

Sau khi đuổi Lâm Tĩnh đi, Nhan Ninh cũng không muốn mời giáo viên về nhà dạy nữa. Cậu thật sự không thích những người phụ nữ này đến nhà bọn họ, hơn nữa không thích các cô mơ ước những thứ thuộc về mẹ cậu. Dù cậu phòng bị như thế nào, cũng khó lòng phòng bị hết. Những người đàn bà kia giống như đĩa hút máu, cắn không thả ra.

Có lẽ không chỉ cha làm tổn thương mẹ, còn có những người phụ nữ từng quyến rũ cha, từ nhỏ Nhan Ninh đã không thích nữ sinh. Ở nhà họ Nhan cậu là chủ nhân, đi ra ngoài chính là tiểu vương tử, nhưng không cần biết là ai, trừ Nhan Tư Tư, cậu chưa bao giờ cho người phụ nữ nào khác đến gần, cho dù là bà nội và bà ngoại. Ở trường học đối với những nữ sinh hoa si kia, cậu càng tránh, mấy người đó lại càng tiến lên.

Giống Nhan Duệ khi còn bé, rất được hoan nghênh ở trường học. Trôi sinh tính cậu đã trầm tính, không thích người xa lạ, nhưng Nhan Duệ không muốn cậu cả ngày buồn bực trong nhà, nên mang cậu đến trường tiểu học, mười tuổi nhưng rất thông minh, nhảy vài lớp, không mấy năm thi học xong tiểu học, trực tiếp vào học trường trung học.

Ngày đầu tiên đưa người bạn nhỏ Nhan Ninh đi học, Nhan Duệ hơi lo lắng, sợ tính tình cậu quá lạnh nhạt sẽ bị bạn học cô lập. Nhưng anh phát hiện anh suy nghĩ quá nhiều rồi, nữ sinh thích tính tình của con trai anh, suốt ngày vây quanh bàn cậu muốn được cậu chú ý, các nam sinh thấy cậu tuổi còn nhỏ, khinh thường và bắt nạt cậu, hơn nữa Nhan Ninh có thực lực, nên cũng thích cùng cậu lui tới, chỉ có mình Nhan Ninh, cậu thấy rất phiền vì những người vây quanh mình khi cậu đọc sách. Đáng mừng là bàn ghế ở trường chỉ có một người ngồi, nếu không vì tranh ngồi cạnh cậu mà xảy ra chuyện mất.

Nhan Duệ cảm thấy con trai giống mình khi còn bé, già trẻ đều thích, nhưng anh có chút lo lắng, bây giờ phần lớn những đứa trẻ đều trưởng thành sớm,

ngộ nhớ Nhan Ninh tuổi còn nhỏ lại yêu đương thì làm sao bây giờ? Vì vậy anh cần phải dạy cho cậu làm một người đàn ông trung trinh không muốn cậu giống như anh bây giờ mới cảm thấy hối hận. Con trai lại liếc mắt nhìn sang, lạnh lạnh chăm chọc một câu: Cha, con không giống người.

Trên thế giới này anh và con trai giống như là anh em, bạn bè còn bị con trai mình bắt nạt.

Vì để cho Nhan Ninh có cuộc sống giống như những đứa trẻ bình thường, nếu Nhan Duệ không bận, sẽ đích thân đưa đón cậu đi học. Nhan Ninh từng từ chối mấy lần, nhưng Nhan Duệ lấy lý do đây là tình cảm cha con. Cậu không thích cha theo mình đến trường học, bởi vì cha vừa đến, những giáo viên trong trường luôn muốn tìm cách tiếp cận, muốn tìm lý do đem mình dính sát vào cha, cậu sợ cha bị đăng những tin linh tinh.

Cậu muốn đem cha thành người trong sạch, cậu còn đặc biệt chuẩn bị mấy tính xách tay để ghi chép, muốn một ngày nào đó sẽ đưa cho mẹ xem, có lẽ mẹ sẽ tha thứ cho cha. Vừa nghĩ như thế, lại cảm thấy mình rất vô tội, cha phạm sai lầm, tại sao lại liên lụy đến mình chứ?

“Nhan Ninh, lần này thi con làm bài rất tốt, nhưng mà, con đừng kiêu ngạo nha, cô giáo sẽ giám sát con.”

Cậu cần giám sát sao?

Thầy học sinh không để ý đến mình, người phụ nữ trẻ tuổi khó chịu, nhưng mà không để tâm, chuyện cậu làm li đã sớm truyền ra cả trường, cũng không phải đối với mình cô như vậy. Nhưng mà cô có lòng tin hòa tan cậu, chỉ cần kiên nhẫn, sự chân thành, cậu nhất định sẽ chấp nhận mình. Mà khi Nhan Ninh thích mình, cách Nhan Duệ, cũng không còn xa nữa không phải sao? “Phải học tập thật giỏi nha, ba nuôi con một mình rất khổ, con phải biết hiếu thuận, đúng không?”

“Cô giáo.” meoluoiamngu. diendanlequydon

“Có chuyện gì thế?”

“Mẹ tôi rất đẹp, rất đẹp rất đẹp, cô không xinh đẹp bằng mẹ tôi.” Nhan Ninh nói không chút khách khí, cậu nhìn người phụ nữ từ trên xuống dưới, ở trường học cậu nổi danh là người cẩn thận, có thể chế ngự được cả giáo viên. Dáng dấp xinh đẹp không nhiều, trên thế giới này có bao nhiêu mỹ nữ chứ? Tất cả đều rất bình thường, không giống Ninh Vi Nhân trời sinh đã là mỹ nữ, thật ra rất ít khi bỏ đồ trang điểm và mỹ phẩm ra.

Sắc mặt giáo viên nữ hơi khó coi, nhưng cô ta vẫn nở nụ cười, mới vừa định nói chuyện, liền nghe Nhan Ninh gọi “ba ba” cắt đứt, cô ta mừng rỡ nhìn phía trước, thấy người đàn ông tuần tú đang dựa vào xe màu đen cười tủm tỉm nhìn mình --- thật ra Nhan Duệ không có nhìn cô ta, anh đang nhìn con trai.

Nhan Ninh ghét nhất là cha cười, cười phong lưu như vậy, không trách được mẹ tức giận.

Nhan Duệ không hiểu sao ánh mắt con trai lại oán hận nhìn mình, anh nhìn con trai, lại nhìn mình một chút, có chỗ nào không tốt sao? Chỗ nào làm con trai mất mặt sao?

Đội Nhan Ninh đến gần, anh sờ mái tóc mềm mại của con trai, nói: “Thế nào, không thích cha đón con sao?” Hoàn toàn không nhìn giáo viên trẻ tuổi sau lưng con trai --- bây giờ anh có chứng sợ phụ nữ.

Nhan Ninh hiếm thấy không gạt tay anh ra, mà trốn sau anh, đem cặp sách ném vào trong xe. Cậu bây giờ rất muốn về nhà, không thích người đi theo bên cạnh, dọc đường đi còn nói với cậu rất là đáng ghét. Cậu thật sự không hiểu, mấy người phụ nữ này mất bị mù sao, không nhìn ra cha không có hứng thú với các cô sao? Còn tự cho rằng mình là mỹ nhân, mẹ còn xinh đẹp hơn, cho nên có thể nắm được trái tim cha sao? Mỗi người giáo viên nữ không an phận với Nhan Duệ cậu đều ghi chép vào, cậu không lúc nào là không đá kích những người phụ nữ kia, một bên công kích trực tiếp ngênh địch, không lưu một người sống.

“Nhan tiên sinh.”

...Anh biết tại sao con trai lại dùng ánh mắt như vậy nhìn anh rồi.

“Chào cô.” Khóe miệng thu lại nụ cười, sờ sờ đầu con trai, “Có đói bụng không?”

“Có.” Nặng nề gật đầu. “Ba ba, chúng ta đi nhanh lên một chút, hôm nay con thi đứng thứ nhất, muốn nói với mẹ, cha nghĩ mẹ có vui hay không?”

“Tất nhiên,” Anh dặt tay con trai, mở cửa xe cho cậu. “Mẹ yêu con như vậy, nhất định sẽ vui, còn vui hơn con ấy ấy chứ.”

Lấy được câu trả lời hài lòng nhất Nhan Ninh cười híp mắt, đặc ý nhìn giáo viên một cái, rồi nói: “Hay nay có một nữ sinh tự luyện nói trước bàn dân thiên hạ cô ta xinh đẹp nhất, ba ba nghĩ sao?”

Nhan Duệ nghĩ cũng không cần nghĩ nói: “Không thể nào, mẹ con mới là xinh đẹp nhất.”

“Cho nên ba nhìn người phụ nữ xấu xí đó không vừa mắt phải không?”

Nhan Duệ không phải ngu ngốc, anh cười khế, véo má con trai nói: “Đó là tất nhiên, không ai có thể so được với mẹ con. Được rồi, mau về nhà thôi, cha bảo đầu bếp làm đồ ăn con thích nhất rồi.”

“Dạ!” Cuối cùng nhìn ra oai với giáo viên một cái, mới thỏa mãn ngồi vào trong xe.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: Chương 80:

Edit: meoluoihanggu

Nhớ đến vẻ mặt kinh ngạc và khó chịu của giáo viên, trong lòng Nhan Ninh cảm thấy thoải mái. Cậu ngoan ngoãn ngồi ở ghế sau chơi rubik, đồ vật này cậu chơi rất đơn giản giống như ăn một đĩa thức ăn, nhắm mắt cũng có thể làm được, chơi một lát liền cảm thấy không có hứng thú. Đang định nói chuyện với ba, điện thoại Nhan Duệ lại vang lên, tiểu thiếu niên lại quay sang chơi rubik, dựng lỗ tai lên nghe động tĩnh bên kia. Đợi Nhan Duệ để điện thoại xuống, cậu mất hứng: “Bọn họ lại muốn làm cái gì thế ạ?”

Nhan Duệ nhìn cậu từ kính chiếu hậu: “Nói là tìm giúp việc, để chúng ta đến xem”

“Con không muốn giúp việc, quán gia có thể chăm sóc con, bây giờ tự con có thể chăm sóc chính mình.” Nhan Ninh phiền nhất là ông bà ngoại mang đủ loại phụ nữ đến biệt thự nguy trang, mai mối cũng không cần nhiệt tình như vậy chứ. Ba vì mẹ cam tâm tình nguyện thủ thân, bọn họ rốt cuộc muốn như thế nào? Con rẻ tu thân dưỡng tính ngược lại thì không vui, muốn nhét phụ nữ cho ba sao? Nhớ đâu một ngày mẹ tỉnh lại thì phải làm sao? Luôn miệng nói xấu hổ với mẹ muốn đền bù cho mẹ, kết quả chính là đưa phụ nữ cho người đàn ông của mẹ sao? “Ba, người phải kiên trì lập trường của chính mình, ngàn vạn lần không nên bị sắc đẹp mê hoặc, nếu không con sẽ mang mẹ rời khỏi ba.”

“Tiểu tử ngốc!” Nếu như không phải đang lái xe, Nhan Duệ sẽ cốc đầu con trai. “Con nghĩ linh tinh cái gì thế?”

Thấy ba đánh tay lái đổi đường đi, Nhan Ninh ngồi ghế sau buồn bực, cậu biết ba sẽ không bị mê hoặc, nhưng ai bảo anh trước đó bị kết án quá nhiều chứ? Ngay cả cô (em gái Nhan Duệ) cũng không tin đàn ông...

Nhà lớn nhà họ Ninh ngày thường rất yên tĩnh, tối hôm nay lại ăn uống linh đình như vậy, nói là cho Nhan Duệ tìm giúp việc, nhưng trong lòng tất cả mọi người đều hiểu, đây thật ra là tìm bà hai cho Nhan Duệ! Có biết bao nhiêu người muốn leo lên hai nhà Nhan Ninh, cũng không có cơ hội, thừa dịp tối nay, có con gái hiền con gái, trong nhà có con gái chưa lập gia đình đều đưa đến, dù cho vị trí không bằng chính thất, ở nhà họ Nhan so với chính thất không khác biết lắm, ai bảo chính thất trở thành người thực vật chứ? Bà hai dù nghe không được tốt lắm, nhưng cũng là nữ chủ nhân nghiêm chỉnh. Nhà họ Nhan nuôi cái người đó sống mười năm, cũng đủ hết lòng quan tâm giúp đỡ, danh tiếng tốt lắm rồi, nhưng người đàn ông làm sao có thể không có phụ nữ được chứ? Nếu được Nhan Duệ coi trọng nhận làm vợ nhỏ, cũng đủ thấy tám đời có phúc khí. Người có tiền mặc dù nhiều, nhưng giống Nhan Duệ vừa có tiền lại đẹp trai như thế chỉ có một!

Mới vừa bước vào nhà lớn, Nhan Ninh liền bị vợ chồng nhà họ Ninh kéo đến bên người, vừa bảo bối vừa cháu ngoan gọi, bản thân Nhan Ninh cũng rất lạnh lùng, cậu không thích ông bà ngoại, không thích ông bà ngoại quá quan tâm cưng chiều cậu.

“Nhan Ninh, cháu nhìn xem, những người giúp việc này có thuận mắt không?” Ninh phu nhân bưng ly nước trái cây nhét vào trong tay Nhan Ninh, cười híp mắt hỏi. Ninh tiên sinh nói chuyện với Nhan Duệ, đàn ông tán gẫu đơn giản chính là sự nghiệp và phụ nữ, bọn họ là cha vợ con rẻ, trừ sự nghiệp ra, cũng chỉ có thể tán gẫu Nhan Ninh và Ninh Vi Nhân.

Nhan Ninh quét mắt một vòng, những người này thật sự là đưa cho cậu làm giúp việc sao? Đưa giúp việc cho đứa bé mười tuổi mà cần ăn mặc như vậy sao? Mặc Chanel còn cần làm giúp việc sao? “Bà ngoại, cháu không thích, người không làm vậy.”

“Không thích sao?” Ninh phu nhân hơi ngạc nhiên, bà chỉ cho Nhan Ninh tất cả phụ nữ trăm mối gặp thiên kim tiểu thư trong sạch, không chỉ gia thế tốt, nhân phẩm và tướng mạo đều đủ. “Không sao, còn có những người khác, Ninh Ninh nhìn xem.”

“Bà ngoại, cháu nói người đừng làm việc này nữa, cháu không muốn nhìn.” Nhan Ninh không khách khí cắt đứt lời bà, cậu biết quý phu nhân này là mẹ của mẹ mình, cũng là bà ngoại của mình, bà cũng rất thương cậu, nhưng bà làm chuyện như vậy có được không? Bà không nghĩ cho mẹ một chút gì sao? Bà xác định mẹ sẽ không tỉnh lại nữa sao? “Ba cũng không muốn nhìn, không làm phiền ngài.”

Lời nói của cậu làm Ninh phu nhân chưa xót. Cháu ngoại lúc nhỏ rất thích theo chân bọn họ, sau này lớn lên một chút, biết chuyện Vi Nhân liền dần dần xa lánh, nói chuyện cũng lạnh lùng như vậy. Bà biết mình và chồng làm những việc không phúc hậu, nhưng --- “Ninh Ninh...”

“Bà ngoại, cháu nghe cô nói, trước kia ngài dạy mẹ như vậy, cho nên mẹ mới đau khổ nhiều, bây giờ ngài còn chưa biết lỗi sao?” Nhan Ninh nhìn thật lâu, nhưng chưa nói. Nhưng chuyện này đều có, mỗi là đều có danh nghĩa khác. “Cha là con trai của ông nội, bọn họ vì con ruột của mình cũng không mang phụ nữ đến, mà muốn ba chăm sóc mẹ đợi mẹ tỉnh lại, các người là cha mẹ vợ nhúng tay vào có được không? Chẳng lẽ mẹ không phải là ruột thịt của các người sao? Bà ngoại, ngài đừng quên, mẹ còn ngủ, chứng tỏ mẹ không muốn tha thứ cho các người. Cháu cho rằng các người nên sám hối đợi mẹ tỉnh lại, mà không phải là lúc mẹ đang ngủ say tìm phụ nữ cho cha.” Tiểu thiếu niên mặt lạnh nói ra những lời vượt xa số tuổi của mình, lui về sau mấy

bước. “Ngài làm cho cháu cảm thấy mỗi lần bước vào nhà họ Ninh lại giống như bước vào kỷ viện. Ngài là tiểu thư khuê các, là phu nhân nhà giàu, không phải là bà mối. Mời các người đừng tự cho là mình đúng, chuyện nhà chúng cháu không cần mấy người nhúng tay.” Nói xong liền lễ phép đưa nước trái cây trả lại cho Nhan phu nhân, kéo tay ba, khi anh nhìn cậu thì cậu ngửa mặt lên nói. “Ba, chúng ta về nhà đi, hôm nay con thì đứng thứ nhất còn chưa nói với mẹ.”

Nhan Duệ sờ đầu cậu, vuốt cằm nhìn về phía Ninh tiên sinh, nhìn cũng không nhìn đồng phụ nữ kia, dặt tay con trai xoay người rời đi. Anh đến nhiều lần, là vì vợ chồng nhà họ Ninh là cha mẹ của Vi Nhân, bọn họ ăn năn, biết có lỗi với Vi Nhân. Anh không muốn khi Vi Nhân tỉnh lại phát hiện quan hệ mọi người cứng nhắc, nhưng bây giờ... Thật sự không thể tiếp tục được nữa, nếu như anh không đi thì con trai anh cũng muốn đi rồi. “Đừng tức giận, sau này hai chúng ta sẽ không đến đây nữa.” Nhìn ánh mắt con trai tức giận, Nhan Duệ vỗ vỗ đầu cậu.

Nhan Ninh mong đợi nhìn anh, giống như đứa bé chân chính: “Thật sao?”

“Ừ, ba nói được là làm được.”

Tiểu thiếu niên hà lòng gật đầu, quyết định lấy mấy tính trong tay cho ba thêm điểm, sau này mẹ thấy sẽ vui vẻ.

Cuộc sống về sau rất bình thường, Ninh phu nhân bị lời nói của Nhan Ninh làm cho xúc động, rất lâu không có gây phiền phức cho bọn họ. Cha con nhà họ Nhan cũng lười quan tâm, dù sao bọn họ không tìm phụ nữ cho anh là được, hai người bọn họ sống qua ngày không có gì không tốt.

Đáng tiếc ông trời luôn không thích làm cho người ta trôi qua quá thuận lợi, có vài người không biết điều, dùng đủ loại lý do tìm đến cửa, một ngày thứ bảy khó có như vậy, cứ thế bị phá hỏng.

Quản gia thông báo lúc Nhan Ninh đang cùng đàn Piano đối kháng, tiểu thiếu niên cho rằng mình nghe lầm. Đi thăm hỏi gia đình sao? Chủ nhiệm lớp? Bây giờ mới là đầu năm, lại đi thăm hỏi gia đình sao? Ba cậu chưa bao giờ nghỉ hợp phụ huynh, cậu lại không có vi phạm cái gì, thành tích trước nay đều dẫn đầu, cô ta đến thăm hỏi gia đình làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Chương 81:

Editor: Yankui

Quản gia dẫn cô giáo chủ nhiệm vào, Nhan Ninh ngồi chờ trên sofa phòng khách, trước mặt để một ly sữa tươi. Bình thường cậu không thích uống sữa tươi, nhưng vì cái này có thể phát triển chiều cao nên cậu mới cố gắng uống. Rõ ràng chỉ là đứa trẻ mười tuổi, nhưng nhìn phong thái của cậu thật không khác gì một người đã trưởng thành.

Cô chủ nhiệm có chút thận trọng, mặc dù gia cảnh cô không tệ, nhưng cũng chỉ là tầng lớp trung lưu, so với Nhan gia thì chính là một trời một vực, có mấy khi được đến chỗ như thế này, từ viên gạch viên ngói, cái bàn hay thậm chí là cái ly đều không phải đồ bình thường, tùy tiện cầm lên bất kỳ thứ gì đều là vật vô giá. Nhan gia quả thật là đại phú đại quý! Nếu như có thể bước chân vào nhà của họ... Cô cẩn thận che lại ánh mắt tham lam, nhìn Nhan Ninh đang ngồi đối diện, làm như thân thiết, vội vàng đứng lên đi về phía cậu, định ngồi xuống bên cạnh. Nhưng Nhan Ninh tựa hồ như nhìn thấu suy nghĩ của cô, đúng lúc cô chuẩn bị ngồi xuống cậu liền nhanh chóng đứng dậy, đi đến ghế sofa bên cạnh một mình ngồi xuống, ngược ánh mắt lạnh nhạt về phía cô giáo: “Cô giáo tới nhà em có chuyện gì không?”

Lần đầu bị một đứa trẻ không nể mặt như vậy, không chỉ làm tổn thương lòng tự ái của một cô gái, mà còn là một đả kích lớn tới sự tự tôn của một giáo viên, sắc mặt cô giáo trở lên khó coi. Nhưng Nhan Ninh cũng không cho cô cơ hội nói chuyện, bản thân là người thừa kế tương lai của hai nhà Nhan Ninh, cậu đã sớm nhìn thấu sắc mặt của vô số nam, nữ, già trẻ muốn tới chỗ họ nhờ vả chút quan hệ.

“Nếu cô giáo muốn gặp ba em thì xin chờ ở đây, em có việc phải làm, không thể ngồi cùng cô.” Nói xong, không thèm nhìn cô lấy một cái liền quay người lên lầu.

Khuôn mặt được trang điểm tinh xảo mơ hồ tối lại, nếu như không phải biết rõ tiểu quỷ này không thể tùy tiện trêu chọc, cô sẽ tuyệt đối không bỏ qua cho cậu dễ dàng như vậy!

Nhan Ninh quay trở lại phòng tập đàn, nhưng ngồi nửa giờ vẫn không thể tập trung luyện tập được, cậu từ từ gục xuống, các phím đàn đen trắng liên phát ra âm thanh chói tai giống như tiếng gào khóc thảm thiết. Tại sao mẹ lại không chịu tỉnh lại? Vì cái gì mà nhiều phụ nữ đều muốn quán tới đây? Quyền thế cùng tiền tài thật sự hấp dẫn người ta vậy sao? Cậu không hiểu, thật không hiểu, càng không thể lý giải nổi.

Đã sắp đến giờ ba về tới, mặc dù miệng nói cô chủ nhiệm ở phòng khách chờ, mặc dù biết ba có đủ lực ứng phó, nhưng Nhan Ninh vẫn tuyệt đối không muốn cho cô ta cơ hội để quấy rầy ba. Những người phụ nữ kiểu này không biết dựa vào cái gì mà lại dám trèo cao? Nếu đã biết Nhan Gia là phú gia địch quốc, chẳng lẽ không biết rằng ba mình luôn gặp được đầy rẫy các cô gái tuyệt sắc ư? Mấy người này làm sao lại kiêu ngạo, tự tin rằng mình có đủ sức hấp dẫn mà dám mặt dày mày dạn tới cạnh tranh đây?

Ra khỏi phòng tập đàn, theo thói quen cậu rẽ qua phòng ngủ của mẹ, định nói chuyện với mẹ, nói cho mẹ cậu biết không cần phải lo lắng, chuyện gì cậu cũng sẽ giúp mẹ xử lý, chỉ cần mẹ sớm tỉnh lại một chút.

Đang tới gần, bỗng ngửi thấy mùi nước hoa phụ nữ trước nay chưa từng xuất hiện trong nhà mình, mùi vị có chút gay mũi, khiến cái mũi nhỏ của Nhan Ninh lập tức cảm thấy khó chịu. Cậu nhíu mày, cảm thấy mùi hương này có chút quen thuộc. Mắt bỗng trừng lớn, chạy nhanh về phía phòng ngủ của mẹ, cửa phòng ngủ mở ra, bên trong là một người khiến cậu ghê tởm. “Cút ra ngoài! Ai cho cô lên lầu, ai cho cô vào đây!” Nhan Ninh vọt vào như một đầu tàu hỏa, không chút khách khí tóm lấy người phụ nữ đang đứng bên giường Ninh Vi Nhân, càng nhìn vào mặt cô ta càng cảm thấy ghê tởm, “Cút!” tiếp theo là một cú đá.

Cô ta là người lớn, là thân phận bề trên, là cô giáo, không thể lại đi so đo với cậu ... Cô ta cố gắng hít sâu một hơi mới kiềm chế để không đánh lại cậu. Cô ta khó khăn kéo lên một nụ cười gượng gạo, “Ninh Ninh, em hiểu lầm ...”

“Em không lầm, cút ra ngoài!”

Mắt thấy cậu lại muốn đập mình, cô chủ nhiệm vội vàng lui ra ngoài, vừa ra đến cửa phòng, đúng lúc mắt liếc thấy Nhan Duệ đang từ cầu thang đi tới, trong lòng mừng rỡ, cố ý làm ra vẻ mất thăng bằng ngã ra phía sau, trong bụng nghĩ rằng nhất định anh sẽ đỡ được mình, lại không ngờ rốt cuộc lưng mình lại bị đập mạnh vào lan can cầu thang, đau đến chảy nước mắt. “Nhan tiên sinh ...”

Nhan Duệ cũng không để ý tới cô, trong mắt chỉ thấy con trai đang khóc lóc giận tím mặt, liền vội vàng chạy tới, xoa xoa đầu con: “Sao thế? Người phụ nữ này là ai, sao lại vào nhà chúng ta?”

“Là cô giáo chủ nhiệm lớp con.” Nhan Ninh hít mũi một cái, trong đôi mắt lộ ra lửa giận bùng bùng cùng chán ghét, “Nói là đến nhà tìm hiểu, con để cô ấy ở lại phòng khách chờ ba, nhưng cô ấy lại không biết xấu hổ lên lút vào phòng mẹ, không biết định làm gì!”

Gương mặt tuấn tú đang tươi cười của Nhan Duệ trong nháy mắt chuyển thành u ám, khiến cô giáo vừa nhìn thấy liền run rẩy, cô cắn môi, giải thích bừa bãi: “Nhan, Nhan tiên sinh, tôi không cố ý, thật sự không cố ý ... chỉ vì tôi chờ rất lâu mà không thấy anh về nên muốn lên lầu tìm Ninh Ninh, không nghĩ tới đi nhầm phòng ... không cẩn thận liền vào đây, thật rất xin lỗi!” vừa nói trong mắt vừa dâng lên ngấn ngấn nước, rất hợp với khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ, trông cô ta càng xinh đẹp yếu đuối, giống như một bụi hoa tầm gửi không có chỗ để dựa vào.

Trong mắt hai bố con họ Nhan đồng thời ánh lên vẻ chán ghét, Nhan Duệ hừ lạnh một tiếng: “Nếu Ninh Ninh đã muốn cô ở phòng khách, sao cô lại tự ý đi lên? Cô coi nơi này là nơi nào, là nhà của cô sao?”

“Tôi không có ...” thấy chiêu trò của mình không ổn, cô có chút gấp gáp.

“Mặc kệ cô có cố ý hay không, hiện tại tôi cho cô hai lựa chọn, một là lập tức biến đi, sau đó tự động từ chức, hai là tôi gọi bảo vệ đuổi cô ra ngoài, cưỡng chế thôi việc, cô thích chọn cách nào?” Đôi môi mỏng khẽ cười nhạt, giống như trong quá khứ hấp dẫn ưu nhã nhưng hiện tại là lạnh lùng tà ác. Kể từ ngày Ninh Vi Nhân đi vào giấc ngủ, yêu thương trong lòng anh cũng đã hoàn toàn chết đi, đóng băng kín mít, trừ phi Ninh Vi Nhân tỉnh lại, nếu không chắc chắn sẽ không có ngày mở ra. Tình cảm của anh đã khóa chặt trong lòng, bên ngoài chỉ còn lại lạnh lùng. Đôi mắt hoa đào trước phong lưu, đong đưa, phóng khoáng cũng đã sớm trở lên yên tĩnh. Chỉ có những kẻ ngu dốt mới có thể chỉ vì ánh mắt anh mà tìm đập rớt lên hy vọng.

“Tôi không ...” Nếu như mắt công việc này cô phải làm sao? “Nhan tiên sinh, xin anh không nên như vậy, anh muốn em làm gì cũng được, em cái gì cũng nguyện ý làm!”

Nhan Ninh cười ra tiếng, cậu vừa cười vừa lau đi nước mắt trên mặt, cảm thấy thật quá nhục cười: “Cô cho rằng cô là ai, đây cũng không phải tiểu thuyết tình cảm hay phim truyền hình, nam chính muốn bắt nữ chính dùng thân thể để trả nợ, ha ha ha --- Cô giáo, cô bị ngốc sao?” Vừa nói vừa tiến về phía cô giáo, cười đến không chịu nổi phải vịn vào cầu thang. Cô giáo bị cậu cười ngượng tới đỏ bừng mặt. Từ trước đến nay, cô cũng chưa từng bị làm nhục tới như thế, làm sao có thể nhịn được, lập tức giận dữ đưa tay ra đẩy, Nhan Ninh lão đạo, muốn tóm vào tay vịn cầu thang lại không tóm được, cả người liền từ trên cầu thang ngã lăn xuống, Nhan Duệ nhìn thấy chợt căng thẳng muốn vỡ tim. Rất nhiều năm trước, vợ anh cũng từ trên cầu thang ngã té xuống, anh không nhìn thấy, nhưng họ vì thế mà đã mất đi đứa con đầu tiên, hiện tại, con của họ lại cũng tại đây té ngã xuống!

“Ninh Ninh, Ninh Ninh ---” anh lão đạo đuổi theo, chỉ cảm thấy rằng cho dù mình có chết đi cũng không thể để cho con gặp chuyện không may. Cô giáo sợ hãi, miệng lắp bắp “Tôi không cố ý, không cố ý ...”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 82: Chương 82:

Edit: meoluoilhamngu

Trước khi té xuống Nhan Ninh rất thông minh ôm lấy đầu, nhưng cậu quên mất ở bậc thang cuối cùng có một bậc nhô cao hơn. Cậu bị đập vào chỗ đấy, máu tươi trong nháy mắt nhuộm đỏ đá cẩm thạch trên mặt đất, thân thể nho nhỏ co quắp mấy cái, bất động. Nhan Duệ sắp điên rồi, anh ôm con trai, rống to gọi xe cứu thương, quản gia và người giúp việc nghe tiếng rống giạt mình, vội vàng chạy đến phòng khách, thấy tiểu chủ nhân nằm trong vũng máu, dọa

mọi người sợ đến sắc mặt trắng bệch, quần gia run run cầm điện thoại gọi 120.

Từ lúc đẩy Nhan Ninh, người phụ nữ lo lắng ngã nhào xuống đất, một câu cũng không nói ra. Cô ta run rẩy, biết mình gây họa lớn rồi. “Tôi không cố ý, tôi thật sự không cố ý...” Trừ những lời này ra, cô ta cái gì cũng không nói, nhưng trong phòng khách người đến người đi, không một ai chú ý đến cô ta, Nhan Duệ ôm con trai, nước mắt không tự chủ được rơi xuống, anh nói năng lộn xộn an ủi con trai: “Ninh Ninh, Ninh Ninh đừng sợ, ba ở đây, ba biết Ninh Ninh dũng cảm nhất, Ninh Ninh sẽ không có việc gì, cho nên một chút cũng không đáng sợ có đúng hay không?” Anh vội vàng vuốt ve mặt con trai, cậu không thể có chuyện, không thể! Nếu Ninh Ninh xảy ra chuyện gì, đừng nói Ninh Vi Nhân sau khi tỉnh lại không tha thứ cho anh, anh cũng sẽ không tha thứ cho chính mình!

“Ba... Đau...” Nhan Ninh nỉ non, nhủu mày, sắc mặt bởi vì mất máu quá nhiều mà tái nhợt. Trên người cậu có nhiều vết thương bên ngoài, không nặng nhưng gây đập vào bậc thang, máu vẫn còn chảy. “Người nói con sắp chết, mẹ có thể tỉnh lại hay không?”

“Không cho phép nói bậy!” Nhan Duệ gầm nhẹ, giọng nói tràn đầy thống khổ và tuyệt vọng. “Con mà chết, mẹ con cũng không sống được, nhiều năm như vậy cũng vì có con làm bạn, mẹ con mới có thể sống, cho nên con không được có chuyện gì, có biết hay không?”

“Ba... Người đừng nóng nảy như vậy, không trách được, không trách được mẹ sẽ tức giận...” Nhan Ninh cười ha ha, khó có thể lộ ra được khuôn mặt ngây thơ, nhưng nếu như không có máu đỏ tươi kia, có lẽ Nhan Duệ sẽ cười: “Ba... Sau khi ba đưa con đến bệnh viện, ba nói chuyện với mẹ, bảo mẹ tỉnh lại nhìn con, nếu không con không sống được, có được không?” Cậu giống như đang nói đùa, nhưng Nhan Duệ biết con trai rất nghiêm túc. Anh cắn chặt răng, gặt đầu một cái.

Xe cứu thương rất nhanh đã đến, Nhan Duệ không có ý định ở nhà đợi, anh nhất định phải xác nhận con trai bình an vô sự! Mười lăm năm trước, xe cứu thương lần đầu tiên đến nhà bọn họ, mang đi con gái của anh và Vi Nhân, mười năm trước, xe cứu thương lần thứ hai đến nhà bọn họ, mang linh hồn Ninh Vi Nhân đi, bây giờ, bọn họ muốn mang con trai của anh và Vi Nhân đi sao? Anh không cho phép, tuyệt đối không cho phép! Anh không cho phép vợ con anh xảy ra bất cứ chuyện gì, vĩnh viễn không cho phép! Nếu như ông trời phạt anh vì tội phóng đàng, xin hãy báo ứng một mình anh, tha cho vợ và con trai anh!

Nhan Ninh kiên trì không được bao lâu liền hôn mê, Nhan Duệ vẫn ghé vào tai cậu nói chuyện, nói anh rất thương cậu, nói mẹ cũng rất thương cậu, hai vợ chồng anh rất thương cậu, bọn họ không thể không có cậu, nói nếu cậu không tỉnh lại khi mẹ tỉnh nhất định sẽ đánh vào mông cậu, nói...

Anh đứng bên ngoài đợi ba giờ, thời gian từ từ trôi qua, vợ của anh, con gái, con trai, đều ở trong đây mà mất đi.

Nhan Duệ gào lên ngồi xổm xuống, hai tay ôm lấy đầu. Anh biết sai rồi, thật sự biết sai rồi, nhưng tại sao ông trời lại mang báo ứng đổ xuống đầu Vi Nhân và Ninh Ninh!

Giống như bị trúng tà, Nhan Duệ chạy ra khỏi bệnh viện chạy như điên về nhà, chạy đến mép giường Ninh Vi Nhân, cầm tay cô, khóc lớn cầu xin: “Vi Nhân, van cầu em, tỉnh lại đi, anh không chịu được hành hạ như vậy nữa, em không thể ngay cả mặt Ninh Ninh cũng không muốn nhìn, tỉnh lại đi Vi Nhân, nếu như em bằng lòng tỉnh lại, bảo anh đi chết anh cũng đồng ý.”

Nhưng Ninh Vi Nhân cũng không quay về với anh.

Thật ra thì anh đã sớm biết cô không đáp lại anh. Không phải là mỗi lần làm sai đều có thể nhận được tha thứ, nhất là khi sai cùng một chuyện. Ngay cả chính anh cũng biết anh không xứng lấy được sự tha thứ.

Ninh Ninh vô tội, là anh liên lụy con trai.

Nhan Duệ từ từ đứng dậy. Suy sụp trong chốc lát, anh thu lại cảm xúc, hôn môi Ninh Vi Nhân một cái, mang chân đắp cho cô hân hoi, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Mí mắt Ninh Vi Nhân hơi động đậy, nhưng không có bất kỳ người nào nhìn thấy.

Nhan Duệ đi xuống lầu, thấy quần gia cung kính đứng ở phòng khách. Thấy anh xuống, vội nói: “Tiên sinh, tôi đã bắt người phụ nữ kia lại, người xem, muốn xử trí như thế nào?”

“Xử trí như thế nào, tôi còn cần dạy ông sao?”

“Dạ.”

Vừa đi vừa về, Nhan Duệ cảm thấy mình già yếu. Anh rút cuộc đã hiểu, có lẽ trời xanh đang muốn trừng phạt anh, mà Vi Nhân và Ninh Ninh đều là bị anh liên lụy. Đã từng có được, bởi vì sự ngu xuẩn của chính mình mà mất đi, hối hận cũng không có cách nào quay lại, đây mới là thống khổ nhất. Áo com không lo, tiền tiêu như nước, giàu có sung túc, tiền tài quyền thế nhiều người không thể tưởng tượng được nhưng sống đau khổ nào ai biết. Nhiều năm như vậy, anh mất đi con gái mất đi vợ, sau đó một ngày ba năm trước mất đi Chocolate, hôm nay ngay cả con trai cũng sắp mất đi.

Nếu như, cho anh quay trở lại lúc mới bắt đầu, anh sẽ chủ động theo đuổi Vi Nhân, vì cô giữ mình trong sạch, cho đến khi cưới cô. Anh sẽ yêu cô cung chiều cô, không để cô đau lòng không để cô khóc, làm cho cô hạnh phúc. Trong nhà kính trồng hoa không còn hơi thở của Ninh Vi Nhân, cho dù anh cố gắng đến mấy, trà cũng mất đi vị ấm của Ninh Vi Nhân, Chocolate cũng đã mất, anh và Ninh Vi Nhân cuối cùng kết thúc rồi.

Tinh thần Nhan Duệ hoảng hốt, lái xe gây lỗi mấy lần. Hai mắt anh vô thần đi đến bệnh viện, Nhan Ninh đã thoát khỏi nguy hiểm, đang ở trong phòng bệnh quan sát, chỉ cần qua được giai đoạn nguy hiểm sẽ không có chuyện.

Đây là may mắn duy nhất.

Nhan Duệ không dám tưởng tượng, nếu con trai thật sự xảy ra chuyện, anh sẽ điên cuồng như thế nào. Có thể anh sẽ mua một chiếc du thuyền, mang theo Vi Nhân và con trai cùng nhau đồng quy vu tận.

Anh đứng ở bên ngoài phòng bệnh, ngơ ngẩn ngẩn nhìn.

Có đôi khi anh không cảm giác được đau đớn, cho dù có những đả kích xuất hiện, anh nghĩ rằng đó là chuyện đương nhiên. Những chuyện này đều là báo ứng của anh, đáng đời anh chịu đựng báo ứng và trừng phạt.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chương 83:

Edit: meoluoihamngu

Ninh Vi Nhân chỉ cảm thấy ánh sáng ngoài cửa sổ hơi chói mắt. Nhưng sự thật không phải như thế, bởi vì cô ngủ say nhiều năm, một chút xói ánh sáng cũng sẽ kích thích màng mắt của cô, nước mắt theo phản xạ chảy xuống. Cô cảm thấy rất đau lòng, nhưng không biết tại sao mình đau lòng, cô thậm chí không biết mình là ai, trong lòng cảm thấy cô đơn, cái gì cũng không nghĩ ra được. Hai chân chạm đất, nhưng không có nhiều sức lực, Ninh Vi Nhân thử nhiều lần mới miễn cưỡng có thể đi lại. Cô không tự chủ được bước đến cửa sổ, kéo rèm cửa sổ vào, không cho ánh sáng trời chui vào trong phòng, sau đó bước chân đi đến cánh cửa màu trắng.

Đây là đâu, cô là ai? Tại sao cái gì cô cũng không nhớ ra được?

Trên hành lang rất yên tĩnh, không có ai. Ninh Vi Nhân đi dọc từ trên cầu thang xuống, cô im lặng nhìn xung quanh, ánh mắt xinh đẹp sạch sẽ giống như mây trên trời, đen trắng rõ ràng.

Một người đàn ông chừng năm tuổi đi đến, ông ta mặc quần áo nghiêm chỉnh, trên tay cầm một xấp quần áo, chắc đang muốn đi lên lầu. Vừa ngẩng đầu nhìn thấy Ninh Vi Nhân, trên mặt ông ta giống như đá cẩm thạch lạnh như băng tan vỡ, quần áo cầm trên tay cũng rơi đầy đất, âm thanh làm một số người chú ý, những người này đều mang tầm mắt dừng lại trên người cô. Không biết tại sao, theo bản năng Ninh Vi Nhân hơi ngẩng đầu lên, nhìn bốn phía xung quanh, rất xa lạ, cô không nghĩ ra được cái gì.

Lần đầu tiên nhìn thấy phu nhân tỉnh lại quản gia kinh ngạc thật lâu, mới lắp bắp nói: “Phu nhân, phu nhân tỉnh rồi, nhanh đi thông báo cho tiên sinh, nhanh đi!”

Phu nhân... Gọi cô sao? Chân mày Ninh Vi Nhân hơi cau lại, nhưng cái gì cô cũng không có hỏi, ngược lại cảm thấy hứng thú với “Tiên sinh” trong miệng bọn họ. Trong lòng mơ hồ cảm thấy hoang mang và đau lòng, cô không biết từ đâu mà đến.

Đi đến ghế salon ngồi xuống, Ninh Vi Nhân vẫn không có nói chuyện, cô chỉ im lặng nhìn người đàn ông trước mặt cứ lải nhải nói gì đó, trong lòng một chút gọn sóng cũng không có, giống như cảm giác lúc này chỉ là ảo giác, trong lòng cô, rất tĩnh lặng. Nhận trả lời người giúp việc đưa đến, Ninh Vi Nhân uống một hớp, mùi hương trà rất thơm, cô mở miệng thử nói chuyện, lại phát hiện không biết nói cái gì, cuối cùng chỉ hỏi một câu: “Đây là đâu?”

Ở nhà họ Nhan giúp việc trừ quản gia và đầu bếp, phần lớn đều là người trẻ tuổi, bọn họ không biết chuyện Nhan Duệ và Ninh Vi Nhân, đối với tình yêu của hai người bọn họ dừng lại ở mười năm trước, bây giờ thấy Ninh Vi Nhân tỉnh lại, mọi người đều rất kích động. Dù sao đây chính là chuyện tình yêu thực tế giữa mỹ nhân ngủ và vương tử! Công chúa và vương tử mới là một đôi, bây giờ công chúa tỉnh, những yêu ma quỷ quái đều nên trốn đi không phải sao?

Bọn họ không biết Ninh Vi Nhân tại sao hỏi đây là đâu, nhưng quản gia biết. Khi ông trở thành quản gia ngày thứ nhất ở nhà họ Nhan, Nhan Duệ có nói qua với ông, ông rất cung kính cúi đầu đáp: “Phu nhân, đây là tòa nhà nhỏ ngài ngủ say tiên sinh mua, chỉ có một nhà ba người ở nơi này.”

Một nhà ba người... Ở đâu ra một nhà ba người chứ?

Ninh Vi Nhân không có hỏi nữa, chỉ im lặng ngồi uống trà. Bản thân cô khí chất cao quý lịch sự, trải qua mười năm ngủ say, phong cách đó thủy chung không có mất đi.

Cô ngồi khoảng bốn mươi phút, trong phòng khách đột nhiên có một người đàn ông lão đảo xông vào. Ninh Vi Nhân tò mò nhìn anh, nhìn thấy người đàn ông kia chảy nước mắt, vừa khóc vừa cười bộ dáng rất kỳ lạ.

Khi người đàn ông xuất hiện, Ninh Vi Nhân đột nhiên cảm thấy trái tim trống rỗng và sợ hãi. Người này sẽ làm cô bị thương, cô biết. Vì vậy khi tay người đàn ông vươn ra muốn chạm vào cô, theo bản năng cô tránh ra.

Nhan Duệ nhận được điện thoại chạy xe rất nhanh về nhà, trên đường Khả Lộ kẹt xe, anh không có biện pháp, đợi không được, trực tiếp xuống xe chạy về nhà, thật may là nhà cách bệnh viện không xa, nhiều năm qua anh không có lơ là việc rèn luyện thân thể, nếu không thì chạy không được. Nhưng tất cả đau khổ, kém hơn so với việc Ninh Vi Nhân tỉnh lại, anh rất vui.

Nhưng khi anh vươn tay, Ninh Vi Nhân theo thói quen tránh được.

Cố gắng áp chế mắt mắt trong lòng, Nhan Duệ cố gắng duy trì nụ cười trên mặt: “Vi Nhân, hoan nghênh em về nhà.”

Ninh Vi Nhân nhìn anh một lúc lâu, trong lòng Nhan Duệ lo lắng, trên mặt chấy đầy mồ hôi, mới nghe được cô hỏi một câu: “Anh là ai?”

Cái này không thể nào.

Thật sự không thể nào.

Chuyện mất trí nhớ, không thể nào xuất hiện vào lúc này.

Nhan Duệ biết đây là một cơ hội tốt, nhưng anh không tin ông trời sẽ quan tâm anh. Anh biết sai lầm rồi, cũng bắt đầu chuộc tội, nhưng như vậy đáng giá để cứu vãn sao? “Vi Nhân... Em thật sự không nhớ rõ anh là ai?”

“Anh là ai?” Cô hỏi lại một lần nữa, nhưng giống như không cần anh trả lời. “Tôi là ai? Tại sao tôi lại ở đây?”

Trong lòng ngực muốn nổ tung vì vui sướng Nhan Duệ xúc động muốn khóc lớn. Anh chạy lên, nhiều năm như vậy, lần đầu tiên Ninh Vi Nhân tỉnh anh dám ôm cô. Cho dù là giả, hay là tạm thời, anh cũng mặc kệ, nếu cơ hội đến một lần nữa, muốn anh muốn đòi muốn kiếp không quay lại được cũng không sao. Vi Nhân, Vi Nhân, lần này, đến lượt anh bồi thường cho em, yêu em, em có chịu không? Anh ôm chặt cô, giống như sợ buông tay sẽ vĩnh viễn mất đi. Ninh Vi Nhân bị anh ôm đau, phát ra âm thanh nức nở, lúc này Nhan Duệ mới từ trong mộng tỉnh lại, giảm nhẹ sức lực, nhưng vẫn ôm cô thùy chung không có buông ra.

Mừng như điên và hi vọng quá xa vời, Nhan Duệ biết mình cần làm cái gì. Vi Nhân vừa tỉnh lại, phải đến bệnh viện kiểm tra, xem vì sao cô bị mất trí nhớ, còn có Ninh Ninh, cô còn chưa nhìn thấy Ninh Ninh. Nếu như con trai biết cô tỉnh lại, nhất định sẽ không có chuyện gì. “Vi Nhân...” Nhan Duệ hít một hơi thật sâu, kêu tên cô một lần nữa. Lần này, không bao giờ... sẽ chỉ có không khí lạnh như băng, đáp lại anh nữa.

“Anh gọi tôi sao?” Ninh Vi Nhân chỉ chỉ vào mũi mình, nghiêng đầu. Nhan Duệ chưa bao giờ nhìn thấy Ninh Vi Nhân như vậy. Ở trong mắt anh, Ninh Vi Nhân xinh đẹp, dịu dàng, cao quý, thiện lương, nhưng cho đến bây giờ đều không phải là tính trẻ con. Anh đến tận bây giờ cũng không biết, thì ra cô giống như đứa bé sẽ đáng yêu như vậy. “Tôi tên là Vi Nhân sao?”

“Ừ.” Cẩn thận, ôm thử vai cô, thấy cô không có kháng cự, Nhan Duệ mới dám ngồi bên cạnh cô. “Em tên là Ninh Vi Nhân, anh tên là Nhan Duệ, anh là chồng của em, chúng ta còn có một đứa con trai.”

Ninh Vi Nhân quên một số thứ, nhưng không phải là đứa ngốc. Từ trong miệng mọi người hơn nữa thái độ người đàn ông trước mặt đối với mình, cô đoán không khác lắm, chỉ là không nghĩ đến mình còn có con trai. Con trai... Nghĩ đến, trong lòng cô đột nhiên đau đớn, trong đầu vang lên những âm thanh nức nở và cầu xin, tỉnh lại đi mẹ, tỉnh lại đi... “Con trai, con đang ở đâu?”

Nhan Duệ nắm chặt quả đấm: “Con đang ở bệnh viện, Vi Nhân, em theo anh đến gặp con được không? Nếu như con biết em tỉnh lại, còn đến gặp, nhất định sẽ rất vui!”

Ninh Vi Nhân gật đầu một cái, cô nhìn người đàn ông trước mặt, cảm thấy hơi kỳ lạ. Lúc nhìn anh, trong lòng cô sao lại đau khổ như vậy? Nước mắt cô chảy xuống. Nhưng giống như còn có ngọt ngào, cảm giác này thật kỳ lạ, cô thật sự là vợ của anh sao? Vậy tại sao khi đối mặt với anh, trong lòng cô lại đau đến như vậy? Tình yêu không phải là ngọt ngào và ấm áp sao? Tại sao cô lại thấy đau khổ chứ?... Mình làm sao biết tình yêu là ngọt ngào và ấm áp? Rõ ràng một giây trước trong đầu cô chỉ trống rỗng...

Ninh Vi Nhân không có nhiều thời gian suy nghĩ, Nhan Duệ vội vàng muốn kiểm tra thân thể của cô và con trai, nhưng trên người cô còn mặc áo ngủ, không thể ra khỏi cửa, anh dắt bàn tay nhỏ bé của cô lên lầu tìm quần áo.

Nhận quần dài Nhan Duệ đưa đến, Ninh Vi Nhân tự nhiên cởi áo ngủ ra, cô một chút cũng không bẩn, da trắng nõn như bạch ngọc, vừa nhìn là biết được chăm sóc rất tốt. Có lẽ anh thật sự là chồng cô, nếu không làm sao có thể hiểu cô như vậy? Bởi vì quần mặc vừa vặn trên người, không lớn quá không nhỏ quá.

Nhan Duệ cầm đôi giày xăng- đan đi đến, anh chậm rãi quỳ xuống, cầm mắt cá chân mảnh khảnh của cô, dùng khăn giấy sạch lau qua lòng bàn chân, đi giày vào cho cô, từ đầu đến cuối, động tác vô cùng hèn mọn và thâm tình. Ninh Vi Nhân cảm thấy rất lạ, thấy Nhan Duệ quỳ trước mặt mình không đứng lên, liền nhìn anh, ai ngờ nhìn anh làm cô sợ hết hồn, bởi vì người đàn ông xinh đẹp trước mặt đang khóc!

Nhan Duệ chính đồn tâm tình mình rất nhanh, khi anh ngẩng đầu lên, Ninh Vi Nhân cảm thấy vừa rồi chỉ là ảo giác của cô! Cô vừa muốn hỏi tiếp, vừa muốn đến gặp “Con trai”, nên cái gì cũng không hỏi nữa.

Nếu như lúc trước Ninh Vi Nhân còn hoài nghi chuyện mình có một “Con trai”, sau khi nhìn thấy Nhan Ninh, hoài nghi trong mắt liền tan thành mây khói.

Cậu nhất định là con trai của cô!

Nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt con trai, trong lòng Ninh Vi Nhân giống như có một dòng nước ấm chảy qua. Cô không hiểu đây là cái gì, cũng không có ai nói cho cô biết đây gọi là “Tình thương của mẹ”. Nhan Duệ đứng cạnh cô, cầm tay còn lại của cô thật chặt.

Cô không biết nên nói những gì với đứa trẻ đang hôn mê nằm trên giường, thực tế bây giờ cô không thể nói chuyện hoàn chỉnh, chỉ có thể nói đứt quãng, rất nhiều câu cô không có cách nào hiểu. Nhưng lúc nhìn đứa bé, trong lòng cô, cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn. “Con mau khỏe lên... Mẹ tên là Ninh Vi Nhân, mẹ... Hình như là mẹ của con...” Cô cảm thấy mình nói chuyện có vẻ lạ, cầu cứu nhìn về phía Nhan Duệ. Anh đang dịu dàng nhìn cô, ánh mắt kia, giống như đang nhìn một món đồ quý báu. Ninh Vi Nhân bị anh nhìn trong lòng lo lắng, quay đầu, ghé sát vào tai Nhan Ninh, nhẹ nhàng nói tiếp: “Con, hãy mau chóng tỉnh lại, mẹ muốn nhìn ánh mắt con, là lớn lên giống ba, hay giống mẹ đây...”

Nhan Duệ khẽ mỉm cười, thầm nghĩ, có thể cô sẽ thất vọng. Ninh Ninh có đôi mắt đào hoa di truyền từ mình, không có giống cô có đôi mắt thật to. Bàn tay dịu dàng vuốt ve mái tóc dài đen bóng của Ninh Vi Nhân, khi cô nói xong ánh mắt xinh đẹp nhìn anh, anh nhẹ nhàng hôn cô: “Được rồi, chúng ta đi kiểm tra thân thể có được không? Em vừa mới tỉnh lại, phải kiểm tra thật kỹ.”

Ninh Vi Nhân rất nghe lời anh, gật đầu một cái, nhưng vẫn lưu luyến nhìn Nhan Ninh, Nhan Duệ phải bảo đảm, cô mới bằng lòng rời đi, kiểm tra thân thể cô vẫn nhìn Nhan Duệ, nếu không nhìn anh cô cảm thấy mình chỉ có một mình rất cô đơn, không có ai quan tâm không có ai yêu, vô cùng đáng sợ. Mà bất kể lúc nào cô quay đầu nhìn Nhan Duệ, anh cũng đứng ở nơi đó, khóe miệng mỉm cười, cả người mềm yếu như gió xuân.

Một ngày ngắn ngủi đối với Nhan Duệ mà nói vừa là thiên đường vừa là địa ngục. Anh không muốn nghĩ, cho dù ngày mai là tận thế, anh cũng không có gì tiếc nuối nữa.

Thừa dịp Ninh Vi Nhân không có chú ý, anh nhìn qua báo cáo trong tay, hơn nữa bác sĩ cũng giải thích, cuối cùng anh cũng hiểu. Ninh Vi Nhân không phải là mất trí nhớ, cô chỉ tạm thời cản ký ức mà thôi. Có không ít người bởi vì sống thực vật ngủ say quá lâu, khi... tỉnh lại cái gì cũng quên, nhưng cũng chỉ là tạm thời, bởi vì vĩnh viễn không biết khi nào cô sẽ nhớ lại. Có đôi khi một ngày, có đôi khi là một năm, cũng có thể là cả đời.

Ai biết được chứ? Nhan Duệ hi vọng Ninh Vi Nhân vĩnh viễn không nhớ đến những chuyện đau lòng kia, nhưng anh không muốn lừa gạt cô nữa, anh đã lừa gạt cô quá nhiều rồi.

Anh quyết định nói với Ninh Vi Nhân, nhưng thấy cô chụp CT xong nở nụ cười chạy như bay về phía mình, trong lòng anh cảm thấy kỳ diệu. Anh sẽ không lừa gạt cô, chỉ là anh sẽ không chủ động nói cho cô biết. Chỉ cần cô hỏi, anh sẽ trả lời, nhưng vĩnh viễn sẽ không tự nói những chuyện đã làm tổn thương cô.

Ninh Vi Nhân cảm thấy chỉ có ở bên cạnh Nhan Duệ cô mới cảm thấy an toàn, cô ôm cánh tay Nhan Duệ thật chặt, ánh mắt trong veo như nước không nhìn xung quanh. Cô không thích bệnh viện, mùi ở đây rất khó ngửi, giống như cô đã từng ngửi rất nhiều lần.

Có lẽ là do Ninh Vi Nhân.

Có lẽ thật sự đã qua giai đoạn nguy hiểm, ba ngày sau Nhan Ninh tỉnh lại. Khi cậu thấy Ninh Vi Nhân nằm bên cạnh mép giường, cậu nghĩ mình đang nằm mơ. “Mẹ... Mẹ?”

Ninh Vi Nhân lập tức tỉnh, cô ngủ mười năm, bây giờ ngủ rất ít, tinh lực (Tinh thần và thể lực) mười phần, nhưng buổi trưa vẫn muốn ngủ một chút. Bây giờ bọn họ ở bệnh viện chăm sóc Nhan Ninh, cho dù trước đây cô chưa từng thấy qua, nhưng sau khi đứa bé này mở mắt, Ninh Vi Nhân phát hiện nhịp tim của mình đập rất nhanh. Cô nghe được Nhan Ninh gọi vẫn hơi xấu hổ: “Ừ... Ninh Ninh.”

Nhan Ninh cảm thấy nhất định cậu đang nằm mơ, cậu run rẩy đưa tay ra nhưng vô lực, muốn véo mình một cái, nhưng kết quả là không có khí lực, tiểu thiếu niên phiền não, vừa lúc đó nhìn thấy Nhan Duệ mang thức ăn đi đến cửa phòng bệnh, kêu một tiếng “Cha, con đang nằm mơ sao?”

Nhan Duệ đặt đồ ăn trên bàn nhỏ, bung đến trước mặt Ninh Vi Nhân, tranh thủ lúc rảnh rồi liếc con trai một cái: “Như vậy cha thì sao?”

Cậu nói giống như đã hiểu. “Thì ra không phải là... Mẹ, mẹ người thật sự tỉnh rồi?”

Ninh Vi Nhân gật đầu, mỉm cười với cậu. Nhan Ninh ngỡ ngàng nhìn cô hồi lâu, đột nhiên gào khóc, dọa Ninh Vi Nhân sợ, ngay cả Nhan Duệ đang bóc trứng gà cũng bị cậu hù dọa, từ khi Ninh Vi Nhân ngủ anh chẳng cấp lên làm vú em, vật nhỏ này rất ít khi khóc, đây chính là lần đầu tiên người làm cha như anh nghe cậu khóc thảm như vậy.

“Mẹ tỉnh lại rồi, con đừng khóc có được không?” Ninh Vi Nhân đau lòng nhìn con trai, không nịn được hôn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, khuôn mặt nhỏ bé của Nhan Ninh lập tức đỏ, trừ cô và bà nội, cậu không động vào người khác phái, cho dù là cô và bà nội, cậu cũng không cho phép các cô làm quá nhiều động tác thân mật, cảm thấy rất kỳ lạ, nhưng mẹ làm với cậu... Cậu một chút cũng không cảm thấy khó chịu và kỳ lạ, ngược lại, còn muốn cô lại hôn cậu. Cậu suy nghĩ, nước mắt lại rơi. Ninh Vi Nhân sốt ruột hơn. “Ninh Ninh đừng khóc, con khóc mẹ cũng muốn khóc.”

Vừa nghe mẹ muốn khóc, Nhan Ninh vội vàng ngừng khóc, dùng sức hít mũi một cái, bịt miệng, cẩn thận học Ninh Vi Nhân hôn lên mặt cô một cái, sau đó xấu hổ nhắm mắt lại, nói: “Con đang ngủ.”

Nhan Duệ cười một tiếng, nói: “Ngủ sẽ nói chuyện sao?”

Nhan Ninh tiếp tục nhắm mắt, giả chết, không lên tiếng. Cho đến khi Nhan Duệ đưa dẫn Ninh Vi Nhân về nhà, cậu mới mở to mắt trừng người cha lòng dạ đen tối: “Sao cha lại hư như vậy!” Giọng nói ngây thơ, rót cuộc giống đứa trẻ mười tuổi.

Ninh Vi Nhân nhìn cha con trước mắt, trong lòng ấm áp và cảm động.

Đều nói mẹ con thiên tính, Ninh Vi Nhân không hoài nghi đón nhận Nhan Ninh, cậu đau cũng giống như cô đau, mỗi lần đều khiến Nhan Duệ ghen tỵ. Mà Nhan Ninh cũng ý vào mình bị bệnh, chiếm đoạt Ninh Vi Nhân không buông tay, tổn thương cũng gần khỏi rồi cũng không chịu về nhà, sống chết muốn Ninh Vi Nhân ở trong bệnh viện chăm sóc cậu, hơn nữa vừa mở mắt không thấy được Ninh Vi Nhân, lập tức khóc lớn, không để ý hình tượng chút nào, giống như là muốn đem hồi bé không khóc trả hết. Dù sao bây giờ có mẹ thương, rơi mấy giọt nước mắt coi như là gì.

Khi người bạn nhỏ Nhan Ninh xuất viện, đã là chuyện của ba tháng sau.

Sau khi về đến nhà, Nhan Ninh chơi xấu muốn ngủ cùng Ninh Vi Nhân, bị Nhan Duệ từ chối. Đùa gì thế, đương nhiên là không được, Nhan Ninh đã mười tuổi, là một nam tử hán nhỏ, sao có thể ngủ cùng Ninh Vi Nhân một giường chứ? Khi anh mạnh mẽ phản đối, ánh mắt mẹ con cô nhìn anh rất kỳ lạ, nhưng Nhan Duệ kiên trì, không cho phép Nhan Ninh và Ninh Vi Nhân ngủ cùng nhau, mặc kệ Ninh Vi Nhân làm nũng Nhan Ninh cầu xin thế nào cũng không được. Anh là chủ nhà, mặt mũi thế nào cũng phải...

“Nhan Duệ, vợ của em anh để chỗ nào?” Trong phòng ngủ truyền đến giọng Ninh Vi Nhân hỏi, Nhan Duệ lập tức vui vẻ chạy vào, dâng lên vợ trong tay, “Chỗ này, anh vừa mới mang đến.”

“Ặc.” Ninh Vi Nhân gật đầu, nhìn phòng ngủ, nói, “Nơi này rất sạch sẽ, bây giờ em đã tỉnh, anh không cần phải tự mình quét dọn, anh giúp em di chuyển cái giường này có được không? Ngủ như vậy em không quen.”

“Được.” Anh không do dự đồng ý. Gì? Không phải anh là chủ nhà sao? Đó chỉ là tên gọi thôi, có thể ăn được sao?

Mười năm, Nhan Duệ đã hình thành thói quen một tay xử lý cuộc sống hàng ngày của Ninh Vi Nhân, anh vẫn theo thói quen lấy nước lau người cho cô, Ninh Vi Nhân xấu hổ ngăn lại đuổi anh ra ngoài, anh tội nghiệp đứng ở ngoài. Vừa vặn, Nhan Ninh đang gặm quả táo đi lên lầu, nhìn thấy cha ngồi xôm ở cửa phòng ngủ, cũng tò mò ngồi xôm theo, “Cha, cha đang làm gì thế?”

Nhan Duệ bị con trai dọa sợ, thấy trong tay cậu còn có một quả táo, đưa tay ra, ai biết tiểu thiếu niên giấu ra sau lưng. “Đây là cho mẹ.”

Cho Vi Nhân... Vậy sao anh không được cầm, con trai thiên vị anh nhất định phải sửa: “Tại sao không đưa cho ba cầm?”

Ánh mắt tiểu thiếu niên nhìn anh giống như đang nhìn người ngu ngốc: “Bởi vì tay con nhỏ.”

Nhan Duệ sắc mặt một cái, vừa định nói chuyện, cửa phòng liền mở ra, Ninh Vi Nhân mặc áo ngủ xuất hiện trước mặt hai cha con, cô mở cửa liền nhìn thấy hai cây nầm hương một lớn một nhỏ đứng ở cửa, buồn cười hỏi: “Hai người đang đợi trời mưa sao?”

“Mẹ!” Nhan Ninh hưng phấn nhảy dựng lên, mang quả táo cầm trong tay đưa cho Ninh Vi Nhân, “Mẹ ăn táo đi!”

“Ninh Ninh thật ngoan.” Hôn con trai một cái, dặt tay nhỏ bé của con trai vào phòng, kết quả quay đầu lại, phát hiện nầm hương lớn vẫn buồn bã ngồi xôm trên đất không động đậy. Ninh Vi Nhân rất muốn cười, nhưng nhịn được: “Nhan Duệ, anh vẫn chưa chịu dậy sao?” Vừa nói, vừa đưa ra một tay khác. Nhan Duệ thấy thế, lập tức đứng dậy đuổi theo.

Một nhà ba người ngồi trên giường chơi bài, Ninh Vi Nhân quên rất nhiều thứ, mà Nhan Duệ trời sinh chính là người tài, Nhan Ninh rất thông minh, bởi vì cô thua quá thảm, Nhan Duệ không chịu được cô thất vọng, mỗi lần đều nhường cô, Nhan Ninh cũng thế, cuối cùng là hai cha con tranh cao thấp, mà Ninh Vi Nhân đứng ở giữa làm hòa.

Chơi chừng hơn hai giờ, Ninh Vi Nhân ngẩng đầu lên, đã hơn chín giờ, thói quen của Nhan Ninh rất tốt, đã qua thời gian cậu ngủ nửa giờ, đã buồn ngủ, đang gật đầu giống như gà con mổ thóc. Ninh Vi Nhân rất đau lòng, điều chỉnh tư thế ngủ của con trai, cô cũng buồn ngủ, muốn ngủ một lát. Nhưng vừa ngẩng đầu, lại phát hiện Nhan nầm hương đã mang bài cát đang nhìn cô, ánh mắt lóe sáng, tràn đầy cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 84:

Edit: meoluoihanngu

Hai người nhìn nhau thật lâu, người nào cũng không nói gì, trong mắt Ninh Vi Nhân có hơi lo lắng, mặt Nhan Duệ tràn đầy mong đợi, lại qua mấy phút, Nhan Duệ xoay mặt đi, anh biết mình có hơi nóng vội, mỉm cười dịu dàng: “Là anh hơi nóng lòng, quên mất em vừa mới tỉnh lại liền muốn gần gũi em, em nghỉ ngơi trước đi, sáng mai anh quay lại thăm em.” Nói xong, hơi do dự hôn lên trán cô, sau đó bất an nhìn cô, chỉ sợ cô mất hứng vì anh gần gũi, lại thấy Ninh Vi Nhân giật mình vuốt cái trán bị anh hôn, trong mắt u mê, không nhìn ra rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì.

Giằng co khoảng một phút, Nhan Duệ sợ mình nhịn không được ý định muốn gần gũi Ninh Vi Nhân, xoay người rời đi, vạt áo bị nắm chặt. Anh hơi mong đợi, lại hơi sợ, sợ cô chất vấn anh, sợ cô muốn mình không nên đến gần cô... “Vi Nhân...”

“Đừng đi.” Cô muốn anh ở lại, trong lòng vẫn bất an như cũ. “Em không muốn anh đi.”

“Vi Nhân... Đừng như vậy...”

“Anh không muốn ở lại sao?” Cánh tay nhỏ bé của cô vẫn nắm chặt vạt áo anh không buông, Nhan Duệ quay đầu lại, nhìn ánh mắt của cô, đẹp như vậy, sáng như vậy, ngây thơ như vậy. Đến bây giờ anh chưa có nhìn thấy bộ dáng này của cô, giống như đứa bé đáng yêu. Những thứ này đều là anh bỏ qua, anh muốn từng bước sửa chữa lại. “Anh dĩ nhiên muốn ở lại với em, nhưng mà... Em sẽ không muốn anh ở lại.” Anh nói, mắt hoa đào xinh đẹp lóe sáng.

“Nhưng mà em muốn anh ở lại.” Cô không hiểu được anh khổ tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn ngược lên, nhìn giống như vì sao trên trời.

“Vi Nhân...” Nhan Duệ siết chặt quả đấm, không nhận được xoay người, mang cô ôm vào trong ngực thật chặt, nhẹ nhàng hôn cô, “Anh yêu em, anh vẫn luôn muốn nói cho em biết.” Lời này với những lời nói trước kia của anh không giống nhau, anh không lừa gạt cô, mười năm, đủ để anh biết được tình yêu của mình dành cho Ninh Vi Nhân. Trong mười năm này, anh nhận được, so với mười năm trước kia còn nhiều hơn. Anh yêu Ninh Vi Nhân, cũng không phải là nhất thời, hơn nữa không phải là vì áy náy, anh yêu Ninh Vi Nhân, chân chính yêu cô.

Ninh Vi Nhân kinh ngạc, “Trước kia anh không có nói với em sao?”

Nói qua, chỉ là đến tận bây giờ cũng không dùng trái tim trọn vẹn. Trước kia anh nói yêu cô, giống như là đang nói nhảm, mà chân chính nói yêu cô, đây là lần đầu tiên. “Trước kia anh... Có nói.” Anh đã thề không lừa gạt cô, cô hỏi anh cái gì, anh sẽ trả lời cái đó.

Nhưng Ninh Vi Nhân không có hỏi nữa, mà cười nói: “Nếu đã từng nói, vậy là được rồi.” Cô vỗ vỗ bên cạnh, “Ngồi đi.”

Nhan Duệ khấn trương ngồi xuống, lòng bàn tay đỏ mề hôi, tiếng thở cũng trở nên to hơn, anh muốn động vào Ninh Vi Nhân, nhưng lại không dám.

Cho dù quên rất nhiều thứ, nhưng Ninh Vi Nhân không ngốc, dĩ nhiên nhìn ra được Nhan Duệ khấn trương và lúng túng, nhưng mà cô vẫn cảm thấy kỳ lạ: “Tình cảm trước đây của chúng ta không tốt sao, tại sao anh lại khấn trương như vậy?” Hiện tại cô mất trí nhớ sạch sẽ giống như tờ giấy trắng, dĩ nhiên sẽ không giống Ninh Vi Nhân giỏi nhìn sắc mặt trước đây, trong lòng nghĩ cái gì, sẽ nói ra.

meoluohamngu.dien.dan.le.quy.don

Khuôn mặt Nhan Duệ đỏ lên, vừa định nói chuyện, Ninh Vi Nhân đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh làm anh sợ hết hồn. Cô chạm vô cùng dịu dàng và nhẹ nhàng, giống như lúc bọn họ mới cưới, ban đêm anh quay về cô luôn chuẩn bị khăn lông ấm và thức ăn, cảm giác mười mấy năm trước quay lại làm mất anh phiếm hồng, giờ phút này muốn anh dùng tính mạng mình ra đổi, anh cũng bằng lòng. “Vi Nhân...”

“Anh có tóc bạc...” Giọng nói của cô nhẹ nhàng, mang theo đau lòng và đau thương. “Tại sao sẽ như vậy chứ.” Nghe anh nói, năm nay mình cũng ba mươi bảy tuổi rồi, anh lớn hơn cô mấy tuổi, nhưng trên đầu anh lại nhiều tóc bạc đến thế.

Anh cầm tay cô, kéo xuống, hôn vào lòng bàn tay cô: “Em vừa tỉnh lại, vẫn xinh đẹp như trước kia, anh đã già thành như vậy.”

“Anh một chút cũng không già.”

“Anh già rồi.” Anh già rồi, già thật rồi, nhưng mà già không chỉ có tóc, mà là lòng của mình. Anh cái gì cũng không muốn, sống đến từng này tuổi, trừ vợ con ra, cái gì anh cũng không muốn. “Nhưng anh hi vọng Vi Nhân vĩnh viễn vui vẻ, không phải rơi lệ, không phải đau lòng.” Càng hi vọng anh sẽ không gây tổn thương cho em nữa, nếu như anh làm tổn thương em một lần nữa, anh thà chết bây giờ còn hơn.

Ninh Vi Nhân cảm thấy lời của anh nghe rất lạ, nhưng không biết lạ chỗ nào. “Anh sẽ không làm em tổn thương, anh sẽ bảo vệ em thật tốt, có phải hay không?”

“Tất nhiên rồi, anh sẽ quý trọng tính mạng của mình và quý trọng em.” Anh nhẹ nhàng hôn trán cô, sau đó từ từ đi xuống, hôn ánh mắt xinh đẹp của cô và mũi, cuối cùng dừng lại ở môi cô, không bao giờ... động nữa. Không phải anh không muốn hôn cô, mà là sợ cô không muốn tiếp nhận anh. Cô vừa mới tỉnh lại, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu, anh sợ có một ngày cô nhớ lại toàn bộ, sẽ hận anh vô liêm sỉ lấy cớ cô mất trí nhớ chiếm tiện nghi của cô. Cô đã không cho phép anh chạm đến nữa, thậm chí ngay cả nhìn anh cũng không vui, anh thật sự sợ--- “Vi Nhân, anh có thể hôn em sao?” Ngón tay thon dài nâng cằm cô, anh hỏi rất dịu dàng, Ninh Vi Nhân nghe được sự sợ hãi.

Anh sợ cô không thích anh, sợ cô không thích anh đến gần, càng sợ cô cảm thấy anh đường đột và càn rỡ.

“Được.” Cô hăm mắt lại, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nói. “Anh hôn.”

Nhan Duệ hơi buồn cười, trong lòng mềm nhũn. Anh thành kính giống như quý lạy thần Phật, nhẹ nhàng hôn cô. Đây chính là tư vị hôn cô, tư vị cách biệt mười mấy năm. Anh yêu cô như vậy, nhưng lại làm cô tổn thương thật sâu, trên thế giới không có chuyện nào đau khổ hơn chính mình làm tổn thương người mình yêu sâu đậm. Cô đã từng yêu anh, nhưng anh không có quý trọng, ông trời đã trừng phạt anh, anh bằng lòng tiếp nhận. “Vi Nhân, anh vẫn luôn không nói cho em biết, em thật xinh đẹp.”

Mặt Ninh Vi Nhân đỏ ửng, cắn môi, mặt cô rất xinh đẹp, cười ngượng ngùng: “Có thật không?”

“Thật.” Anh ngậm môi cô, giọng nói trầm thấp, rất nhẹ, mỗi chữ đều giống như tiếng chuông đập vào lòng Ninh Vi Nhân, “Trên thế giới này em là người phụ nữ xinh đẹp nhất, ở trong mắt anh, vĩnh viễn không có người xinh đẹp hơn em. Trước kia vẫn không nói cho em biết, anh vẫn luôn hối hận. Nếu như anh sớm nhận rõ trái tim mình, sớm một chút hiểu được mình đang làm những gì, những chuyện này sẽ không phát sinh, em cũng sẽ không bỏ qua mười

năm thanh xuân.” Anh còn chảy nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Chương 85:

Edit: meoluoilhamngu

“Chuyện trước đây, em cũng không nhớ gì cả.” Ninh Vi Nhân khẽ mỉm cười, sờ mặt Nhan Duệ, “Nhưng mà anh khen em xinh đẹp, em rất thích nghe.”

Nhan Duệ bị lời nói của cô chọc cười, mang cô ôm vào trong ngực, thật tốt, Vi Nhân, hoan nghênh quay về.

Ninh Vi Nhân đem chăn vén lên, mình chui vào trước, sau đó ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt mở thật to nhìn anh, Nhan Duệ nuốt nước bọt, ngủ cùng cô, anh không dám cam đoan mình có thể chịu được, cho dù có con trai ở bên, nhưng mà... Anh đối với tự chủ của mình thật sự không có bao nhiêu lòng tin. Thận trọng nằm xuống, Ninh Vi Nhân lập tức quay sang, tay nhỏ bé ôm thắt lưng anh, ngáp một cái, “Em mệt, muốn ngủ, khi em tỉnh lại anh không thể không có ở đây.”

“Được.” Giọng nói của anh tràn đầy từ tính, trầm thấp dịu dàng, giống như tiếng chuông vang vọng trong đầu Ninh Vi Nhân. Khóe miệng của cô mỉm cười, từ từ ngủ. Anh ôm cô, giống như ôm bảo vật trân quý nhất.

Có lẽ ngủ mười năm, cho nên Ninh Vi Nhân cũng không có ngủ thật lâu. Trời vừa mới tờ mờ sáng cô đã tỉnh lại, trong phòng ngủ chỉ có ngọn đèn đầu giường còn sáng, cô ngáp một cái, vừa quay đầu, nhìn khuôn mặt Nhan Duệ mặc dù ngủ say cũng vẫn khẽ cau mày. Cho dù trong đầu không hiện ra hình ảnh những người khác, nhưng Ninh Vi Nhân vẫn cảm thấy anh thật đẹp trai, lông mày vừa dài vừa đen, mắt hoa đào câu hồn, lỗ mũi cao thẳng, đôi môi mỏng, lúc anh cười giống như mặt trời trong truyền thuyết thần thoại Hy Lạp, tuần mỷ làm cho người ta không dám nhìn thẳng, chỉ cảm thấy cho dù liếc mắt nhìn anh một cái cũng sẽ bị hút hồn.

Có thứ gì đó chui vào ngực cô, Ninh Vi Nhân sợ hết hồn, cúi đầu nhìn, qua mười mấy giây mới nhớ lại trong ngực đang ôm ai. Tiểu thiếu niên cũng ôm cả hông cô, vùi đầu trong ngực cô, hơi ngáy nhỏ. Ngủ quan giống cô như một khuôn mẫu, chỉ là ánh mắt rất giống Nhan Duệ, hai cha con ngủ rất giống nhau, đều nhắm chặt môi, khẽ nhú mày. Ninh Vi Nhân cảm thấy mình giống như bị một con nít lớn ôm lấy, trong ngực ôm con nít bé. Ừ... cho nên mọi người đều là con nít sao?

...Con nít cái gì?

Ninh Vi Nhân cảm thấy mình luôn suy nghĩ linh tinh,

Cô sờ mặt Nhan Ninh, lại sờ mặt Nhan Duệ, đứa bé ngủ rất sâu, bị cô sờ mặt cũng không có phản ứng gì, nhưng người đàn ông lại không giống vậy, có lẽ bởi vì nhiều năm đã sớm hình thành thói quen, Ninh Vi Nhân hơi động anh liền mở mắt ra, thấy Ninh Vi Nhân, vội hỏi: “Sao vậy, đói bụng hay là khát nước?”

Cô vội vàng lắc đầu: “Không có, em ngủ đủ rồi, anh ngủ tiếp đi, mắt anh đen một vòng rồi.” Dịu dàng chạm vào mắt anh, rõ ràng anh ngủ chưa đủ, đã lâu rồi chưa có nghỉ ngơi thật tốt. “Ngủ đi, em ở chỗ này với anh.”

Nhan Duệ im lặng nhìn cô, trong mắt vui vẻ càng sâu, chỉ sợ đây tất cả chỉ là mơ, chỉ sợ khi tỉnh lại sẽ hoàn toàn biến mất, “Được.”

Sau đó, cô nhìn anh, anh từ từ nhắm mắt lại. Lần này, anh ngủ thật sâu, mười năm qua đây là lần đầu tiên anh ngủ sâu như vậy, cho đến khi anh... tỉnh lại mặt trời đã ngả về tây. Ánh nắng nhạt chiếu vào cửa sổ, chiếu xuống mặt đất. Vi Nhân... Vi Nhân đâu? Nhan Duệ từ trên giường ngồi dậy, không để ý trên người mình áo ngủ xốc xếch, lộ ra lồng ngực tinh xảo và xương quai xanh, cũng không để ý mình không đi dép, chạy vội ra ngoài, mọi thứ ngày hôm qua, chỉ là mơ sao? Vì sao tỉnh dậy cô không có ở đây? Cô đi đâu vậy? Tại sao không mang anh đi, tại sao không nói với anh, tại sao lại ra đi không một lời từ biệt chứ?

Mở cửa phòng ngủ, vừa đúng lúc một nữ giúp việc trẻ tuổi đi qua, Nhan Duệ chặn cô ta lại, không nhìn người phụ nữ bởi vì lồng ngực của mình mà đỏ bừng mặt, vội vàng hỏi: “Phụ nhân đâu? Phụ nhân ở chỗ nào? Cô ấy ở đâu?”

Người phụ nữ bị dọa sợ, cô ta ở chỗ này công tác năm năm, nam chủ nhân chưa bao giờ đến gần phụ nữ, đây là lần đầu tiên cô ta và anh gần như thế, trong lòng cô ta vừa kích động lại khản trương, cho dù đại não nghe được câu hỏi của anh, nhưng há miệng không nói ra được.

Nhan Duệ không kiên nhẫn đợi câu trả lời của cô ta, anh tựa vào lan can, đến phòng khách gầm thét với quản gia: “Phụ nhân ở chỗ nào?”

Quản gia bị tiếng kêu của anh làm sợ hết hồn, cả người thiếu chút nữa nhảy dựng lên, vội vàng nói: “Phụ, phụ nhân ở---”

“Em ở đây.”

Từ trong phòng game đi ra, một lớn và một nhỏ đi theo sau, đúng là vợ và con trai anh. Nhan Duệ cười, cũng không giận, chạy đến, ôm Ninh Vi Nhân vào trong ngực, tựa trán mình vào trán cô hỏi: “Tại sao không gọi anh mà chơi một mình? Anh tính lại không thấy em, biết anh rất sợ không?”

“Em vừa mới đi mà, anh ngủ ngon như vậy, em không muốn đánh thức anh.” A... Cô rất thương anh sao, làm sao lại không nỡ đánh thức anh chứ? Ninh Vi Nhân suy nghĩ mấy giây, cảm thấy không nghĩ ra được gì, liền không nghĩ nữa, lôi kéo Nhan Duệ chạy vào phòng game. “Đi, chơi trò chơi với em và Ninh Ninh, con chơi rất lợi hại, em không thắng được con.” Cô chu môi, giống như bé gái đáng yêu. “Anh giúp em thắng con, em luôn thua, người làm mẹ như em rất mất mặt.”

“Mẹ, con nói rồi con có thể nhường mẹ, là mẹ không muốn đấy chứ.” Nhan Ninh cũng học mẹ chu mỏ, bắt mắt nhìn cha một cái, “Cha đánh với con cũng là bắt nạt trẻ con mà?”

“Dù gì mẹ cũng là người lớn, muốn con nhường, rất là mất mặt.” Ninh Vi Nhân kéo tay Nhan Duệ đi vào phòng game, đưa điều khiển trò chơi cho anh, véo má con trai, “Mẹ muốn ba con quang minh chính đại giúp mẹ thắng.”

Nhan Ninh hơi ghen, rõ ràng mẹ cái gì cũng không nhớ, trên người cậu chảy máu của cô, nhưng vì sao mẹ lại thân với cha hơn? Cái này không khoa học! “Con có thể giúp mẹ thắng cha, tại sao cứ nhất định là phải cha giúp mẹ thắng con?”

Nhan Duệ không giải thích được nhìn con trai, không phải chứ... Dù gì anh cũng nuôi cậu mười năm, đứa bé này lại có địch ý với mình, mình cái gì cũng không làm, cứ như vậy bị trừng, nếu như anh thật sự làm gì, con thô nhỏ chết bầm này có phải trực tiếp cắn mình không? Trong lòng anh nghĩ như vậy, thu hồi lại tất cả, nắm tay vợ ngồi lên thảm, nhận lấy trò chơi trong tay, hừ lạnh với con trai một tiếng: “Nếu con thắng cha mới là giúp mẹ con, nếu không con đại diện cho mẹ lại bại bởi cha, không phải là có lỗi với mẹ con sao?”

Nhan Ninh vừa nghĩ, có đạo lý, vì vậy oai phong lẫm liệt gật đầu, “Được!”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Chương 86:

Edit: meoluoihanngu

Nhìn chằm chằm chữ “game over” hiện trên màn hình trò chơi, Nhan Ninh cắn răng, “Chơi tiếp ạ!”

Vẫn thua như cũ.

“Chơi lại một lần nữa!”

“Một lần cuối cùng!”

Nhìn con trai thua thê thảm không nỡ nhìn, Ninh Vi Nhân thật sự nhìn không nổi, thời điểm máu chốt, cô đột nhiên xuất thủ nhéo lưng Nhan Duệ, thịt bên hông nhạy cảm nhất, nhéo một phát, Nhan Duệ cũng phân tâm, tay lập tức sai lệch, vì vậy trong nháy mắt Nhan Ninh đảo ngược lại tình thế, KO.

Nhan Duệ không dám tin nhìn Ninh Vi Nhân, dùng ánh mắt khiển trách cô thiên vị. Ninh Vi Nhân giả bộ cái gì cũng không nhìn thấy, nhìn sang bên cạnh, Nhan Ninh thắng, rất vui vẻ nhào vào trong ngực Ninh Vi Nhân, giơ lên trò chơi trong tay giống như hiến vật quý: “Mẹ, mẹ, con thắng, con thắng rồi.”

“Ninh Ninh thật lợi hại.” Cô khích lệ con trai, hôn xuống khuôn mặt cậu một cái. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhan Ninh ửng hồng, có chút xấu hổ, ngượng ngùng chui vào lòng mẹ làm nũng, “Mẹ, lần này thi giữa kì xong sẽ họp phụ huynh, mẹ sẽ đi sao?” Cậu vừa mong đợi lại vừa sợ bị tổn thương, vừa hi vọng mẹ có thể xuất hiện, lại cảm thấy bây giờ trí nhớ của mẹ không có, giống như đứa bé đơn thuần sẽ bị người khác khỉ dễ, mặc dù cậu có thể bảo vệ mẹ, nhưng trong trường học có không ít giáo viên và nữ sinh đáng ghét nhìn chằm chằm hai cha con bọn họ, nhờ đâu mẹ nhìn thấy được...

Ninh Vi Nhân thấy vẻ mặt con trai lo lắng, có chút buồn cười, nhưng đau lòng nhiều hơn. Cô không nhớ mười tháng mang thai, không ôm cậu không hôn cậu, nhưng lúc này, trong lòng tràn đầy chua xót và dịu dàng. “Mẹ dĩ nhiên muốn đi, Ninh Ninh ghét bỏ mẹ sao? Dù sao mẹ cái gì cũng không hiểu...”

“Dĩ nhiên là không!” Tiểu thiếu niên vội vàng phủ nhận, ôm lấy bả vai Ninh Vi Nhân rồi hôn cô, làm Nhan Duệ nổi trận lôi đình, hận không thể ném con trai xuống, “Tiểu tử hồ đồ... Không cho phép hôn!”

Nhan Ninh liếc mắt nhìn anh một cái: “Mẹ là mẹ con, tại sao lại không thể hôn chứ?”

“Cô ấy là vợ ba, không phải là vợ con, đợi con trưởng thành tìm vợ mình mà hôn.” Con trai khinh bỉ, Nhan Duệ không có nhìn, sau đó lấy một tay kéo Ninh Vi Nhân ôm vào trong ngực, hai tay hai chân ôm chặt cô, không cho Nhan Ninh một chút cơ hội.

Tiểu thiếu niên trả lời một cách mỉa mai: “Vợ của ba, vợ của ba mà ba để cho mẹ ngủ mười năm sao?”

Nhan Duệ nổi đóa, thẳng nhóc này...

“Cùng lắm thì bây giờ ba đưa mẹ cho con hôn, sau này con đưa vợ con cho ba hôn.” Đem một miếng Chocolate đến miệng mẹ, Nhan Ninh đối với việc cha hẹp hòi cực kỳ khinh bỉ.

Ninh Vi Nhân mới mở miệng ăn, còn chưa kịp nhai, liền bị lời nói của con tra dọa sợ mà ho khan. Nhan Ninh vội vàng vỗ nhẹ lưng cô, không quên oán giận: “Mẹ, người đã bao nhiêu tuổi rồi, lại giống đứa trẻ như vậy chứ, ăn mà cũng bị sặc chứ?”

Nhan Duệ vội vàng mang nước, trong lòng run run, đây là nghiệp chướng... Từ khi anh biết vợ mình đến nay, chưa bao giờ nhìn thấy qua cô có hành động bất nhã, mặc dù cô không nhớ, nhưng con trai có thể làm cô sặc... Thật là vô quyết dày có móng tay nhọn. “Tiểu tử nguốc này, nói linh tinh gì thế? Vợ ba là vợ ba, vợ con là vợ con, điều này có thể như nhau sao?” Tiểu tử nguốc...

“Thế nào mà không giống nhau...” Nhan Ninh nói thầm, đi đến bên cạnh Ninh Vi Nhân giúp cô lau miệng, Nhan Duệ thấy thế kinh ngạc, mặc dù con trai hiểu chuyện và chăm sóc người khác, nhưng mà --- cậu có thể đoạt công việc của cha cậu chứ!

Ninh Vi Nhân cảm thấy con trai bảo vệ và chăm sóc mình vượt quá tuổi của cậu, không khỏi nhức đầu, dù gì cô cũng sống hơn ba mươi năm bị một đứa bé mười tuổi chăm sóc... Ngoại trừ mắt mặt bên ngoài, cũng mất mặt trước con cái nhà. “Ninh Ninh, những việc này mẹ tự làm được.” Thân là mẹ, bị con trai chăm sóc có đạo lý không chứ?

“Không sao mà mẹ, dù sao cha cũng già rồi, làm mọi chuyện lộn xộn lên thôi, người nhìn xem, cha chỉ biết cho người mang nước đến, không biết lau miệng mẹ, một chút cũng không quan tâm.” Nói xong còn tròn mắt nhìn cha một cái.

Khóe miệng Nhan Duệ co rút, tiểu tử này... Thật sự là một con sói, Vi Nhân tỉnh lại liền vứt bỏ người cha này... “Tiểu tử đáng chết này, cha chưa lau miệng cho mẹ con vì mẹ con chưa uống nước, con gấp cái gì chứ? Đây là vợ cha, cho nên con với cô ấy nên giữ một khoảng cách con có hiểu không? Lui ra sau đi, đừng có dựa vào gần như vậy chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chương 87:

Edit: meoluoilhamngu

Ý vào tuổi còn nhỏ, dám chui vào ngực Ninh Vi Nhân không chịu ra ngoài, còn làm mặt quỷ với cha mình, Nhan Duệ tức giận đến râu mép cũng nhếch lên ---Ồ, anh không có râu mép.

Ninh Vi Nhân cười nhìn hai cha con đùa giỡn, nói: “Được rồi, hai người đừng đùa nữa, em còn muốn chơi trò chơi này, hai người dạy em.”

Hai cha con lập tức thu hồi địch ý, cầm trò chơi lên, một nhà ba người lại chăm chú nhìn vào màn hình, bởi vì nhân vật trong trò chơi động tác rất nhanh, Ninh Vi Nhân không nhận được hết chối tai, ba người cười rất vui vẻ, quân gia đứng ở cửa mấy phút chân chữ không dám vào quấy rầy.

Ông ở nhà họ Nhan hầu hạ đã mười năm, nhưng mười năm này ông đến bây giờ cũng chưa bao giờ nhìn thấy tiên sinh và tiểu thiếu gia cười vui vẻ như vậy, một lần cũng không có. Trên thế giới này thật sự có tình yêu sao? Ông lớn tuổi, đối với chuyện này đã sớm nhìn thấu, nhưng vẫn không thể hiểu.

Trong phòng ba người đang chơi vui vẻ, ai cũng không chú ý đến quân gia đã đến biết bao nhiêu lần. Phòng chơi nhà họ rất lớn, trò chơi ba người mỗi người cầm một cái điều khiển, trong ngực Nhan Duệ là Ninh Vi Nhân, trong ngực Ninh Vi Nhân là Nhan Ninh, ba người thỉnh thoảng tránh né đứng đưa phải trái, trong phòng tràn đầy giọng nói vui vẻ. Nhan Ninh vẫn luôn hi vọng mẹ tỉnh lại, nhưng cậu không biết là việc mẹ cậu tỉnh lại mang hạnh phúc đến cho cậu vượt xa tưởng tượng của cậu. Nhan Duệ cũng như vậy, trong lòng anh lo sợ, nhưng rồi lại có suy nghĩ cứ đến đâu hay đến đó, nếu cuối cùng cô ấy muốn rời xa anh, anh cũng sẽ không hối hận, chỉ cần có thể ở với cô, chỉ cần có thể cảm nhận được hơi thở của cô, bây giờ muốn anh trực tiếp chết, anh cũng không có oán hận cái gì.

Hai người đàn ông đều cố gắng hầu hạ Ninh Vi Nhân đưa quả anh đào đứt cho cô, cô mở miệng nuốt vào, kêu a một tiếng, nhanh nhẹn né tránh xe đối diện, cô chẳng qua chỉ quên đi rất nhiều thứ, cũng không có ngu ngốc, những trò chơi này chơi hai ba lần đều chậm tay hơn, hơn nữa hai vị nam chủ nhân đều cố ý nhường cô, nên Ninh Vi Nhân không tốn chút sức lực nào thắng.

Môi mím lại, tìm khắp nơi giỏ đựng hạt, phòng má, Ninh Vi Nhân cẩn thận đem hột anh đào phun ra, Nhan Duệ vừa nhìn, bụng dưới bỗng dưng căng thẳng, hạt đào bị Ninh Vi Nhân dùng đầu lưỡi đẩy ra, đầu lưỡi rất nhỏ, Nhan Ninh thấy mẹ nhổ hạt, gương mặt tán thưởng, cậu không làm được như vậy. “Mẹ thật lợi hại, sao mẹ làm được vậy?”

Ninh Vi Nhân quay đầu, suy nghĩ một lát, “Ừ... Mẹ cũng không biết, thuận miệng thì nhổ ra.” Nham thật ra thì là vì vừa rồi chơi quá vui, bên người không có đĩa để bỏ hạt mà nó lại hơi xa... Cô thuận miệng nhổ ra thôi.

“Con cũng không làm được.” Nhan Ninh chu môi, hơi oán hận, “Cha cũng không làm được, trước kia hai cha con chơi đùa, dùng đầu lưỡi đẩy hột đào

nhưng không được.”

“Ha, có thật không?” Ninh Vi Nhân hết sức kiêu ngạo, “Con và ba không làm được sao?”

Nhan Ninh thành thật gật đầu, Nhan Duệ cũng gật đầu theo con trai. Ninh Vi Nhân vừa định nói chuyện, liếc mắt nhìn thấy quần gia đang đứng ở cửa, kinh ngạc nói: “Quần gia, có chuyện gì không?”

“Phu nhân.” Thấy bị phát hiện, ông cũng không dám đi vào, chỉ đứng ở cửa, lầu hai là cấm địa của người nhà họ Nhan, thỉnh thoảng có việc gấp ông thân là quần gia có thể đi lên, nhưng phòng thì tuyệt đối không được phép tiến vào. “Tiên sinh, tiểu thiếu gia, lão tiên sinh lão phu nhân còn có tiểu thư Tư Tư và cha mẹ phu nhân đến gặp phu nhân, đang đợi ở phòng khách ạ.”

Ninh Vi Nhân nghe, hơi ngạc nhiên, cha mẹ... cô sao? Không biết tại sao, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy buồn phiền. Nói là buồn phiền thật ra thì không nhiều lắm, loại cảm giác này giống như là vắng lặng và bất đắc dĩ, giống như là xem người trước mặt đã chết rồi, nhưng lại không biết làm cái gì. Nhưng Ninh Vi Nhân mang ý nghĩ đó ném ra sau đầu, làm sao có thể chứ, trên thế giới này cha mẹ và con gái đều thân nhất không phải sao? Giống như cô và Ninh Ninh, cho dù không ôm qua cậu cùng cậu lớn lên, nhưng vừa mở mắt thấy được cậu, trong lòng cô tràn đầy ấm áp và đau lòng, chỉ muốn mang tất cả những thứ tốt nhất cho cậu, để cho cậu có thể sống thoải mái vui vẻ.

Cho nên, mình và cha mẹ cũng như vậy đúng không? Chắc do cô ngủ nhiều năm như vậy, cho nên mới cảm thấy xa lạ.

Cha con nhà họ Nhan vừa nghe, chân mày không hẹn cùng nhú lên, cùng nhau đứng dậy, mang Ninh Vi Nhân kéo lên, Ninh Vi Nhân mỗi tay đều được hai cha con cầm, ba người đi dép xuống dưới lầu, trong phòng khách có năm người ngồi, nhưng Ninh Vi Nhân một chút ấn tượng cũng không có. Một người phụ nữ toàn thân nhiều màu chạy đến, đẩy hai cha con Nhan Duệ Nhan Ninh sang một bên, ôm cô khóc nói: “Chị dâu, chị dâu chị đã tỉnh rồi ô ô ô, chị thật sự tỉnh lại rồi, chị có biết hay không em thật sự rất nhớ chị...”

“Thật xin lỗi... cô là ai?” Tay chân Ninh Vi Nhân lúng túng, không biết nên làm cái gì bây giờ, hai tay giơ lên một lúc lâu cũng không biết làm gì, cuối cùng mới từ từ vỗ lưng Nhan Tư Tư, sau đó không được mấy giây liền bị Nhan Duệ ôm vào trong ngực, Nhan Tư Tư ăn mặc giống như Không Tước bị đặt vào ghế salon. “Nhan Tư Tư, em đừng có dọa Vi Nhân.”

“Em dọa được chị dâu sao?” Nhan Tư Tư chỉ chỉ cái mũi của mình, cảm thấy rất tò mò, “Em sẽ dọa chị sợ sao? Chị nói, chị nói xem, chị dâu, em không làm chị sợ có đúng hay không?”

Ninh Vi Nhân chưa kịp trả lời, Nhan Ninh liền nói: “Cô, bây giờ mẹ cái gì cũng không nhớ rõ, co nhào đến ôm như vậy, thật sự sẽ làm mẹ sợ.”

Vừa nghe cháu trai nhỏ khéo léo hiểu chuyện nói mình dọa người, có thể là thật sự dọa người... Nhan Tư Tư vội vàng nói xin lỗi Ninh Vi Nhân, “Thật xin lỗi chị dâu, em đã hơi kích động rồi... Oa, chị dâu không có già đi nha, giống hệt mười năm trước!” Quý róng quý kêu một phen, nhin không được xúc động đứng lên lại ngồi xuống, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm Ninh Vi Nhân như cũ, quyết định trước lúc đi nhất định phải hỏi anh trai cách bảo dưỡng mới được, sao anh nuôi chị dâu thành bộ dáng này được chứ? Về nhà cô cũng muốn thử một chút, tránh cho mấy đứa bé nhìn thấy mình gọi là đi... Di, cô già như vậy sao? Cô trẻ tuổi như thế... rõ ràng là chị, nơi nào giống đi chứ?

“Vi Nhân...”

Tên của mình được bốn trưởng bối gọi ra, Ninh Vi Nhân thấy hơi lạ, cô biết trong này có một đôi là cha mẹ mình, một đôi là cha mẹ chồng, nhưng vừa nhìn, không có nhận ra ai với ai. Vì vậy cô gật đầu đáp một tiếng, sau đó cẩn thận quan sát bốn người trước mặt. Một người trong đó là người đàn ông có thân hình cao lớn mái tóc lốm đốm sợi bạc, nhưng cả người mang theo khí phách của bề trên, hơn nữa đôi mắt giống Nhan Duệ và Nhan Ninh như đúc.

Đây chắc chắn là cha chồng, về phần người bên cạnh cha chồng kia, chắc chắn là mẹ chồng. Mà một người khác... cô mở trừng hai mắt nhìn, lại cảm thấy đôi vợ chồng này rất xa lạ, tướng mạo của người đàn ông rất anh tuấn, mặt ẩn giấu kích động, người phụ nữ thì đáng đáp rất giống cô, đây là cha mẹ của cô... Nhưng mà, thật kỳ lạ, tại sao trong lòng cô một chút cảm động cũng không có, ngược lại cô rất muốn quay đầu chạy đi chứ? Ninh Vi Nhân cảm thấy mình rất kỳ lạ, nhưng muốn cô tỏ ra vui vẻ với bọn họ, cô cũng không làm được, cuối cùng trừ cười ra, cô cái gì cũng không làm.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Chương 88:

Edit: meoluoilhamngu

Ninh phu nhân đã từng học qua lớp giáo dục tiểu thư khuê các, cho nên mặc dù trong lòng hơi kích động, cũng không làm chuyện gì mất hình tượng, bà đứng rất lâu không thấy Ninh Vi Nhân đi tới, trong lòng sốt ruột, nhin không được muốn tiến lại gần. Ninh Vi Nhân thấy bà lại gần sợ hãi, vội vàng trốn ra sau lưng chồng và con trai, chỉ lộ ra đôi mắt. Nhan Duệ ngăn Ninh phu nhân đi tới, nói: “Mẹ vợ, Vi Nhân không nhớ rõ mọi chuyện, mẹ vẫn nên cách xa cô ấy, tránh để cô ấy kích động.”

Con rẻ nói với chính mình không có chút tình cảm, nhưng Ninh phu nhân suy nghĩ, cũng hiểu được mình làm rất nhiều chuyện quá phận, không nói đến chuyện Ninh Vi Nhân có gặp chuyện không may, mà vì sợ cô gặp chuyện không may, chính mình lại không áy náy suốt ngày tìm phụ nữ cho Nhan Duệ, bây giờ cô tỉnh lại, nhưng không bằng lòng gán gủi mình, trong lòng làm sao có thể dễ chịu, bà quay lại chỗ, cúi đầu, có lẽ ông trời không muốn cho bà cơ hội. Người phụ nữ cho dù mất đi trí nhớ cũng không muốn gán gủi bà, đây đại biểu cái gì chứ? Trước đây bà làm bao nhiêu chuyện sai trái, lại còn không biết hối cải.

Nhan Duệ nắm tay Ninh Vi Nhân ngồi xuống ghế sofa cách xa các trưởng bối, cô hình như rất sợ hãi, dựa vào trong lòng anh không chịu ra ngoài, cũng không chịu nói chuyện, giống như con mèo nhỏ sợ hãi tìm chỗ trốn. Nhan Duệ đau lòng, ôm chặt cô, thỉnh thoảng vuốt ve mặt an ủi cô. Nhan Ninh cũng ngồi cạnh hai người, khuôn mặt nhỏ nhỏ không cảm xúc, nhưng rõ ràng không chào đón người ngoài đến.

Vợ chồng nhà họ Nhan hiểu, ngồi một lát rồi nói Ninh Vi Nhân hãy nghỉ ngơi thật tốt rồi rồi đi, trước khi đi còn không quên kéo con gái thần kinh thô sơ nhà mình đi, nhưng vợ chồng nhà họ Ninh thì không chịu đi, bọn họ chỉ có một người con gái, cô là cốt nhục của bọn họ, bọn họ có thể bỏ cô được sao? Ninh Vi Nhân vụng trộm nhìn bọn họ chưa đi, càng sợ hãi, cả người đều chui vào trong lòng Nhan Duệ, giống như muốn thu bé lại. Nhưng đợi rất lâu, bọn họ vẫn không rời đi, Ninh Vi Nhân sợ hãi, lo lắng, kéo kéo tay áo Nhan Duệ, nói nhỏ: “Sao bọn họ còn chưa đi?”

Giọng nói của cô rất nhỏ, nhưng phòng lớn như vậy, lại không ai nói chuyện, cho nên mọi người ở đây đều nghe rất rõ ràng. Nhan Duệ cứng chiều hôn trán cô, nói: “Bọn họ sẽ đi ngay, sau đó chúng ta đi ăn cơm, có được không?”

Ninh Vi Nhân sợ hãi gật gật đầu, nhưng vẫn như đứa trẻ chui vào lòng anh, hơi hơi chu miệng. Vợ chồng họ Ninh đau lòng, mắt hơi đỏ, là bọn họ vứt bỏ cốt nhục này, làm chuyện tàn nhẫn với cô như vậy, bây giờ dựa vào cái gì muốn cô tiếp nhận bọn họ chứ? “Vi Nhân...” Ninh phu nhân đứng dậy, thử đến gần Ninh Vi Nhân, bà cười rất kỳ lạ, ít nhất trong mắt Ninh Vi Nhân là như vậy. Cô nghĩ mẹ cười với con gái không phải như vậy, rất khủng bố. “Bà, bà đừng tới đây, tôi không biết bà.” Cô chui vào trong lòng Nhan Duệ, không muốn nhìn Ninh phu nhân người được gọi là mẹ, mà giống như nhìn thấy quái vật khủng bố, cô làm bà tổn thương.

“Vi Nhân, đừng sợ mẹ...” Tim Ninh phu nhân như bị đao cắt, Ninh tiên sinh vẫn ngồi chỗ cũ, nắm chặt tay, môi hơi run rẩy. Thực sự không thể giải thích được, vì cái gì cho đến bây giờ trong lòng ông không có đứa con gái này nhưng bây giờ con gái là trọng yếu. Trước đây ông chưa chú ý quan tâm đến cô. Ánh mắt cô thì ra lại xinh đẹp như vậy, cô là con gái ông, là cốt nhục từ trên người ông tách ra. Ánh mắt Ninh tiên sinh không tập trung, ông nhớ tới thật lâu trước kia, Vi Nhân còn nhỏ, mỗi khi ông về nhà, đứa bé nhỏ sẽ chạy đến ôm lấy đùi ông, hạnh phúc kêu ba ba, muốn ông ôm, ông cũng không quan tâm, luôn đẩy cô ra khỏi người mình, về sau cô không gọi ba, cũng không cần ông ôm, mỗi lần nhìn thấy ông, trong mắt luôn tràn ngập đau thương và khát vọng.

Ông đã làm tổn thương con gái của mình như vậy, bây giờ những thương tổn kia, con gái lựa chọn quên đi, nhưng thứ này đối với cô đều là tuyệt vọng và bị kịch, cô không muốn nhớ lại, cô cũng không cần người ba này rồi.

“Nhan Duệ, anh mau bảo bọn họ đi đi, bảo bọn họ đi đi!” Ninh Vi Nhân thấy Ninh phu nhân lại gần sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, Nhan Ninh sốt ruột che chở mẹ, chắn trước mặt Ninh Vi Nhân, về mặt cậu nhìn chăm chăm Ninh phu nhân tới gần mẹ, “Bà ngoại, bà đi đi, mẹ sợ như vậy bà không nhìn ra sao? Nếu như bà thật sự yêu mẹ, thì mau rời đi.” Nói xong ôm lấy Ninh Vi Nhân đang run rẩy trong lòng Nhan Duệ, dịu dàng nói: “Mẹ đừng sợ, Ninh Ninh sẽ bảo vệ mẹ.”

Ninh Vi Nhân nắm tay Nhan Ninh, cô không muốn nhìn hai vợ chồng nhà họ Ninh. Cảm giác dâng lên trong lòng không phải là sợ hãi, mà là cảm giác rất kỳ lạ, giống như là cô biết hai người kia tới gần thì chính mình sẽ tổn thương. Cô nhắm mắt lại, ôm chồng và con trai, chỉ có hai người bọn họ mới có thể cho cô ấm áp và an toàn, cô chỉ tin bọn họ.

Về Ninh tiên sinh buồn bã giữ chặt vợ, nói khẽ: “Đừng đi qua, chúng ta về nhà đi.”

“Nhưng mà - - “

“Không sao, chúng ta không nên quấy rầy, Vi Nhân, con đừng sợ, ba mẹ không làm con bị thương.” Ông dịu dàng nhìn con gái đang trốn trong lòng con rẻ, “Con nghỉ ngơi đi, chúng ta sẽ quay lại thăm con sau.” Nói xong kéo vợ không muốn đi đi ra ngoài.

Mãi đến khi bóng lưng bọn họ biến mất, Ninh Vi Nhân mới vụng trộm nhìn, trên mặt cô rất kỳ lạ, có một chút hoài nghi, có một chút sợ hãi, nhưng có bất an nhiều hơn. Cô ngẩng đầu lên, hỏi Nhan Duệ, giọng nói hơi run run: “Vi sao, vì sao em sợ bọn họ? Bọn họ không phải ba mẹ em sao? Vì sao em lại sợ bọn họ? Em không hiểu... Nhan Duệ, có chuyện gì xảy ra sao?”

Nhan Duệ không muốn nói những chuyện làm tổn thương cô, nhưng lại không muốn lừa gạt cô: “Ngoan, Vi Nhân, đừng sợ, sau này chúng ta không gặp bọn họ có được không?”

Ninh Vi Nhân gật gật đầu, có lẽ bởi vì quá sợ hãi, cho nên lại quên truy hỏi. Nhan Ninh liếc mắt ra hiệu cho cha, vội vàng buông tay ôm mẹ ra, thay đổi cảm lấy tay cô, cười hi hi nói: “Mẹ mẹ, chúng ta đi ăn cơm đi, con đói rồi, bụng đói mà đẹp lại rồi, mẹ sờ mà xem, sờ thử mà xem.” Cậu tuổi còn nhỏ, lại có bộ dáng đáng yêu, nói như vậy làm cho người ta yêu cậu tận trong tim.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Chương 89:

Edit: meoluoihamngu

Nghe con trai kêu đói, Ninh Vi Nhân không muốn suy nghĩ tiếp những chuyện này, bây giờ ý nghĩ trong đầu cô, những thứ cô muốn biết, không thể so với vui vẻ. Cho nên, cô chỉ muốn thuận theo tự nhiên, có lẽ cô sẽ nhớ toàn bộ, có lẽ vĩnh viễn sẽ không nhớ, cô chỉ muốn quý trọng hiện tại, cho dù không có ngày mai.

Ninh Vi Nhân không biết cảm giác giống như người sắp chết từ đâu mà đến, cô chỉ cảm thấy chính mình giống như đã sống thật lâu. Là người không có trí nhớ, cô cũng không lo lắng, cũng không muốn biết trước, việc này giải thích như thế nào? Việc này chứng tỏ, trí nhớ trước kia, luôn làm cô không vui vẻ.

Có lẽ, ngay cả hạnh phúc ngắn ngủi bây giờ và yên bình đều do cô trộm tới.

“Mẹ, mẹ đang nghĩ cái gì vậy?” Ông tay áo bị con trai kéo, Ninh Vi Nhân thu hồi suy nghĩ, cúi đầu nhìn Nhan Ninh đang nhìn chằm chằm khuôn mặt cô, khóe miệng còn nở nụ cười, “Không nghĩ gì cả, mẹ đang nghĩ tối nay ăn gì.”

Nhan Ninh hoài nghi nhìn cô, cảm thấy hình như không vừa ý, nhưng cậu còn nhỏ tuổi, cho dù thông minh, cũng chỉ là đứa bé, đâu thể nào hiểu được trong lòng mẹ suy nghĩ cái gì, nhất là Ninh Vi Nhân, tuy cô mất trí nhớ, nhưng từ nhỏ tiếp nhận giáo dục cảm xúc bất an của cô sẽ không dễ dàng nhận ra, đối với cô mà nói, việc này giống như mạng chính mình từ trong tử huyệt ra, nghênh đón chính mình, chỉ có tử vong.

Có lẽ do vợ chồng nhà họ Ninh tới chơi, cả buổi tối Ninh Vi Nhân đều không yên lòng, cô ngồi ở trên ghế, cầm chiếc đĩa trong tay, hồi lâu cũng không động. Nhan Duệ lấy xương cá và bóc vỏ tôm bỏ vào đĩa nhỏ cho cô, sờ sờ mặt cô, hỏi: “Vi Nhân, sao lại không ăn? Không thích sao?”

Ninh Vi Nhân lấy lại tinh thần, vội vàng lắc đầu, gấp cá bỏ vào miệng nhai nuốt. Nhan Ninh gấp thức ăn vào chén của cô, cô cũng ăn, giống như không thích lắm. Nhan Duệ thấy cô thật sự có chỗ không thích hợp, trong lòng hoảng hốt, nhưng con trai còn ở đây, cái gì cũng không nói. Có một số việc chính anh phạm lỗi, không cần con trai cùng chịu khổ.

Buổi tối lúc ngủ ba người vẫn chen chúc trên cùng một cái giường, may mắn giường đủ lớn, ba người ngủ không cần chen lấn. Nhan Ninh sinh hoạt rất tốt, 9 giờ rưỡi đã ngủ say sưa, trước khi cậu ngủ Ninh Vi Nhân kể chuyện cho cậu, thật ra theo trình độ của Nhan Ninh, những thứ này đã sớm không thích hợp với cậu, lúc cậu ba tuổi, Nhan Duệ kể chuyện cậu đều cảm thấy rất ngấy thở, nhưng mà chuyện này do mẹ làm, cảm giác thật sự rất khác. Tay Ninh Vi Nhân bị cậu nắm chặt, gắt gao không rời, giống như buông lỏng sẽ vĩnh viễn mất đi. Mặc kệ Ninh Vi Nhân bảo đảm với cậu bao nhiêu lần nói chính mình sẽ không rời bỏ cậu, Nhan Ninh cũng không tin, cậu muốn luôn luôn nhìn thấy Ninh Vi Nhân, có thể cô ôm hôn mới có thể an tâm.

Mang chấn kéo hoàn hảo, đắp cho con trai, Ninh Vi Nhân để sách trong tay xuống, tìm vị trí thoải mái tựa vào ngực Nhan Duệ. Anh rất rắn chắc, toàn thân không có một chút sọc lồi dư thừa, làn da màu đồng, da nhẵn nhụi bằng phẳng, nhất định câu hồn tất cả người phụ nữ tới. Tay Ninh Vi Nhân vô ý thức vỗ về ngực Nhan Duệ, sau đó vẽ vòng tròn xung quanh nụ hoa màu đỏ sậm, Nhan Duệ bị cô vô tâm trên chọc làm phía dưới trướng lên, trong đầu đều là tình trùng, nhưng anh vẫn cố gắng kiềm chế, cho tới bây giờ, anh không dám động vào Ninh Vi Nhân. Không phải nghĩ không muốn, thực tế là hấn nghĩ đến muốn chết, chỉ vì tốt cho cô, vì phòng ngừa cô khôi phục trí nhớ sau đó hối hận, anh thà rằng chịu đựng. Dù sao mười năm anh nhịn đủ rồi, không lẽ anh lại không tiếp tục nhịn được sao?

“Vi Nhân... Đừng có sờ.” Nửa giờ sau Ninh Vi Nhân vẫn không mở miệng như cũ, mà Nhan Duệ thật sự bị cô bức điên rồi, xúc cảm êm dịu... Anh thật sự đã khao khát mười năm rồi! Nếu không thể có được, anh lựa chọn bảo vệ, cho dù vĩnh viễn cũng không thể có lại được!

Ninh Vi Nhân hơi tổn thương, cô ngừng đầu từ trong ngực anh, trong mắt ngấn lệ, “Anh không thích em chạm vào anh sao?” Nói xong liền muốn đứng dậy. Nhan Duệ khẩn trương kéo bà vai cô, hôn vào trán cô sau đó lại tiếp tục hôn, Ninh Vi Nhân hoảng sợ, sau đó bị hôn đến khó thở, hôn xong, hai người đều thở gấp, trán anh chạm vào trán cô: “Anh thích em chạm vào anh.”

Ninh Vi Nhân càng không hiểu: “Vậy vì sao không cho em sờ?”

“Vi Nhân... Anh là đàn ông, đàn ông là có dục vọng.” Nhan Duệ nắm tay Ninh Vi Nhân chạm vào phía dưới, giọng nói bởi vì nhẫn nại mà nghe không rõ ràng lắm, khàn khàn. “Nếu em sờ nữa, anh sợ anh không khống chế được, đã mười năm anh không chạm qua phụ nữ, em đừng có nghịch lửa, anh không muốn em đau lòng.”

Đối với câu trả lời của anh, Ninh Vi Nhân nghe không hiểu lắm, cô cảm thấy mờ mịt, vì thế theo bản năng xoa nhẹ bà vai, Nhan Duệ hít vào khí lạnh, một tay ôm chặt lấy cô, vui đầu vào trong cổ cô kịch liệt thở, Ninh Vi Nhân sở hãi, động cũng không dám động, chỉ sợ kích thích anh. Nhan Duệ không biết ôm bao lâu, phía dưới dễ chịu hơn, anh cau mày, con người nếm được thứ ngon ngọt sẽ sinh ra lòng tham, lúc cô ngủ say, tâm nguyện lớn nhất của anh là cô có thể tỉnh lại, sau khi cô tỉnh lại anh lại muốn gần gũi cô, có thể gần gũi thì nghĩ muốn hôn môi cô, hôn môi cô xong thì muốn âu yếm, âu yếm xong lại càng muốn thêm.

Anh thật sự là quá tham lam, cứ tiếp tục tham lam nữa thì ông trời sẽ mang tất cả mọi thứ bây giờ của anh thu hồi lại. Nhan Duệ bị ý nghĩ này chiếm trong đầu, anh cắn môi thật mạnh, môi mòng chảy ra tơ máu, lúc này mới kéo về thần trí của anh. Dục vọng một khi mở ra, đừng nghĩ muốn dừng lại. Cho dù bây giờ sắp chống đỡ không nổi, anh vẫn cố gắng dịu dàng mang Ninh Vi Nhân đẩy ra, vén chăn, đắp kín mền, sau đó không kịp mang giày chạy vội vào phòng tắm.

Anh hốt hoảng chạy vào cửa phòng tắm cũng quên đóng, tiếng nước chảy rầm rầm làm Nhan Ninh đang ngủ ngon tỉnh giấc, Ninh Vi Nhân vội vàng ôm

con trai vào trong ngực dịu dàng vỗ lưng cậu, dỗ cậu, Nhan Ninh khó khăn mở mắt nhìn mẹ, thấy cô vẫn còn ở đây, lúc này mới an tâm nhắm mắt lại ngủ. Ninh Vi Nhân nghe tiếng nước, khóe miệng từ từ mỉm cười.

Nhan Duệ thật lâu còn chưa ra ngoài, Ninh Vi Nhân muốn đợi, nhưng ngoài dự đoán thần ngủ dễ dàng tìm chính mình như vậy, cô mơ màng nhắm mắt, cũng đã ngủ, Nhan Duệ ra ngoài nhìn thấy vợ và con trai của mình đang ngủ say, hô hấp nhẹ nhàng, đây là trách nhiệm ngọt ngào đời này của anh, là tất cả của anh, là toàn bộ của anh.

Cho dù ngày mai là Ngày Tết, Nhan Duệ cũng không có gì tiếc nuối.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Chương 90:

Edit: meoluoihanngu

Sắp đến hạn hợp phụ huynh của Nhan Ninh, Nhan Duệ đã đi không biết bao nhiêu lần, đương nhiên anh cũng không khản trương, nhưng Ninh Vi Nhân lại khác, cô khản trương gần chết, không biết mặc quần áo gì giày gì, cũng không biết để tóc kiểu gì, không biết lúc nhìn thấy giáo viên của Ninh Ninh nên nói thế nào... Những thứ này, cô đều không biết, cha con nhà họ Nhan khuyên cô không nên khản trương, chỉ là hợp phụ huynh bình thường thôi, mỗi học sinh đều cần, nhưng Ninh Vi Nhân theo ý mình, hoàn toàn không đem lời cha con anh để trong lòng, không ngừng khản trương, về sau Nhan Duệ và Nhan Ninh cũng khản trương theo. Nhan Duệ nghĩ lại trước đây khi tham gia hợp phụ huynh cho con trai có phải anh miễn cưỡng đi hay không, hơn nữa còn vì phòng ngừa có người nổi lên sắc tâm với mình, anh đều là mặt than đi tới, đối với giáo viên của con trai nói con trai quái gở như thế nào, anh cũng đều coi thường, bây giờ nghĩ lại, anh hình như không hoàn thành trách nhiệm... Nhan Ninh cũng đã tỉnh lại, cậu nghĩ, có phải mình nhảy lớp quá nhanh rồi không? Mười tuổi lớp sáu, mà hình như còn không tôn trọng giáo viên, nhất là những người liếc mắt đưa tình với ba, mỗi lần cậu gặp đều nghĩ biện pháp để chỉnh, đi học hình như cũng không thật sự nghe bài cẩn thận...

Cha con hợp kè, lần này thì nguy rồi, không khản trương thì cũng khản trương rồi! Nhan Duệ chỉ trích Nhan Ninh không đáng yêu, đi học không đoàn kết với bạn bè, không tôn trọng thầy cô, không chơi với các bạn còn mặt than; Nhan Ninh trả lời một cách mỉa mai nói Nhan Duệ treu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, thường xuyên đến trường cười với con gái, đến hợp phụ huynh đều nghiêm mặt, cậu học không tốt giáo viên cáo trạng Nhan Duệ cũng không biết quản, chỉ biết mặc kệ... Nhan Duệ là vì Ninh Vi Nhân mới không muốn con trai nhỏ như vậy đã đeo gong xiềng và khóa trình trên vai, cho nên anh không quan tâm lắm, trước đây lúc Ninh Vi Nhân chưa tỉnh cha con đều đồng ý với phương pháp này, ai cũng không biết ai đúng ai sai, không nghĩ tới Ninh Vi Nhân vừa tỉnh, bây giờ cảm thấy đối phương không muốn chịu trách nhiệm rồi.

Ninh Vi Nhân không nhìn cha con ở trên giường lần qua lần lại tranh đấu, Nhan Duệ chọc cười Nhan Ninh, Nhan Ninh nắm tóc Nhan Duệ, đùa rất vui vẻ, trọng điểm vẫn là muốn thu hút ánh mắt Ninh Vi Nhân, nhưng người phụ nữ quan trọng trong sinh mệnh của bọn họ thủy chung không nhìn bọn họ. Hai người chơi đùa đủ rồi, tròng mắt liếc mắt nhìn nhau một cái, đứng dậy mang quần áo chuẩn bị xong mặc vào. Nhan Duệ mặc áo somi trắng bình thường, nhưng do nhà thiết kế nổi tiếng làm, mặc quần bò màu lam nhạt, anh không thích quá gò bó, cho nên áo somi cài hai cúc, cổ áo vén lên, trẻ tuổi hơn rất nhiều. Nhan Ninh thì lại mặc tây trang nhỏ và đeo cái nơ bướm, bộ dáng cậu rất đẹp trai, mặc vào giống như Tiểu Vương Tử, tuy nhiên cậu đứng là Tiểu Vương Tử. Ninh Vi Nhân vừa quay đầu nhìn thấy cha con hai người, cô khẽ cắn môi, quên đi, tiện tay mặc lên váy ngắn màu trắng.

Nhan Duệ thấy vợ muốn thay quần áo, vội vàng che mắt con trai. Nhan Ninh đang nhìn, không nghĩ tới cha sẽ che kín mắt, theo bản năng dùng sức vùng vẫy, hai người giằng co xong, thì Ninh Vi Nhân đã mặc xong quần áo, hai cha con nhìn chăm chú. Cô vẫn giống như mười năm trước xinh đẹp động lòng người, váy ngắn đến trên đùi, váy rất thanh nhã, mặc trên người cô nhìn rất xinh đẹp. Đùi thon dài lộ ra ngoài làm Nhan Duệ có phần oán niệm, Ninh Vi Nhân đi tới bên giường ngồi xuống, đi tất chân. Đầu nói phụ nữ mặc quần áo và cởi quần áo rất khó coi, nhưng Ninh Vi Nhân làm, làm cho người ta cảm thấy hấp dẫn và tao nhã, nước miếng Nhan Duệ chảy ra, hầu kết không ngừng chuyển động.

Hình như cái váy có hơi đơn điệu, chiếc váy tuy đơn giản nhưng hai cánh tay và hai chân đều lộ ra bên ngoài vẫn thấy hơi lạ, Ninh Vi Nhân ngồi trên giường nghĩ nghĩ, cũng không để ý tới hai cha con háo sắc nhìn mình chăm chú, đứng dậy lấy chiếc áo khoác dài, dài hơn chiếc váy ngắn mấy cm, vừa vặn.

Nhìn thế này, coi như đã ăn mặc xong, Ninh Vi Nhân nhìn chồng và con trai cười, tóc thả tự nhiên, tóc của cô vừa đen vừa sáng, vẫn dài đến eo, ngày hôm qua sau khi cô yêu cầu, Nhan Duệ không cam tâm tình nguyện để nhà tạo mẫu tóc uốn lộn lộn, anh vẫn luôn oán niệm. Mái tóc dài là mười năm anh cẩn thận che chở, dài quá thì anh sẽ cắt ngắn hơn, không bao giờ giao cho người khác chạm vào!

Nhưng mà Ninh Vi Nhân thật sự rất đẹp, rất đẹp.

Một tay ôm Ninh Vi Nhân vào trong ngực, một tay ôm con trai, nhìn quần áo của ba người, đều là màu trắng, thật sự rất xứng đôi. Trong lòng Nhan Duệ nảy sinh một chút kiêu ngạo, đây là vợ anh, con anh!

Đáng tiếc Tiểu Hồn Đan Nhan Ninh chưa bao giờ bỏ qua cơ hội kích thích anh: “Cha, cha có thể buông tay ra không? Con sắp bị cha đè chết rồi!”

Nhan Duệ cứng đờ, Tiểu Hồn Đan lập tức tránh anh, cầm tay kia của Ninh Vi Nhân, nói: “Mẹ, chúng ta đi xuống lầu đi, bữa sáng chắc đã chuẩn bị xong rồi.”

Ninh Vi Nhân sờ sờ đầu cậu, “Được.” Sau đó quay đầu, nhìn chân trần của chồng, mảy hơi nhúu lại, lập tức mang giày thể thao đến đến trước mặt anh, sau đó cười ngọt ngào đi cùng con trai. Nhan Duệ vừa vui vừa đau khổ, vui vì vợ lấy giày cho mình, khổ sở vì cô và con trai đi... Quên đi, bây giờ không phải lúc hối hận, đi giày vào rồi đuổi theo...

Ăn xong bữa sáng, dưới yêu cầu của vợ con, Nhan Duệ đã thật lâu không lái xe lại lái xe một lần nữa. Nhiều năm như vậy, ngoại trừ nhất định hoặc có việc gấp, anh cũng chưa bao giờ lái xe. Bây giờ tâm tình của anh rất hạnh phúc, nắm lấy tay lái mới phát hiện, cảm giác vui sướng này giống lúc bắt đầu đua xe, vì người yêu lái xe càng làm cho anh cảm thấy thoải mái và vui vẻ.

Mẹ con Ninh Vi Nhân ngồi sau xe chơi trò chơi, hai người ôm Computer liên tục nhìn, Nhan Ninh thắng tốc độ nhanh, Ninh Vi Nhân thắng tốc độ chuẩn, không phân biệt thắng bại. Âm nhạc trong xe vang vọng, Nhan Duệ nhìn qua kính chiếu hậu, lắc đầu cười hạnh phúc.

Bên ngoài trường học không có chỗ đậu xe, may mắn Nhan Duệ thông minh, đã sớm gọi điện thoại để xe gần cổng trường học. Vốn là anh muốn lái xe vào trong trường, nhưng Ninh Vi Nhân không đồng ý, nói không nên dùng đặc quyền như thế, anh đương nhiên nghe lời vợ. Sợ dĩ chọn gần cổng ra, cũng bởi vì có thể để vợ đi đường ngắn hơn... Gì, anh nói vì sao không vì con trai sao? Bởi vì con trai, cần rèn luyện nhiều hơn! Nhan Duệ biết mình bất công, vợ có thể ở cùng mình cả đời, nhưng con trai nuôi vài năm liền cho người phụ nữ khác, cần gì phải tốt với cậu. Nhưng mà anh không dám nói ra, nhờ đầu Ninh Vi Nhân nghe được... Anh nhất định chết chắc.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Chương 91:

Edit: meoluoihamngu

Cả nhà ba người đều mang tất cả ánh mắt hấp dẫn trên người mình, không chỉ bởi vì bản thân bọn họ tỏa ra khí chất, mà còn vì gia đình Phú Quý mới có thể dưỡng ra khí chất cao quý như vậy, nhìn một phát là biết ngay là không phải người bình thường. Nhan Ninh nhảy xuống xe trước, sau đó rất thân thiện mở cửa xe, mời Ninh Vi Nhân ra ngoài. Ninh Vi Nhân cười cảm tay cậu, “Cảm ơn tiểu thân sĩ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu thân sĩ liền đỏ một phen, khỏi phải nói có bao nhiêu đáng yêu, ngay cả Nhan Duệ cũng phải thừa nhận con trai mình có một đôi mắt hoa đào giống anh. Cậu và Ninh Vi Nhân là người không thích làm nũng, cậu trưởng thành từ sớm, Ninh Vi Nhân thì hoàn cảnh không cho phép, mười năm anh chăm sóc cậu, cũng chưa thấy cậu làm nũng qua, không nghĩ tới không phải cậu không thích làm nũng, mà vì người cậu muốn làm nũng không có tình lại.

Không biết lúc Vi Nhân còn nhỏ làm nũng có đáng yêu như vậy không nhỉ? Nhan Duệ thất thần nghĩ một lúc lâu, đợi khi anh lấy lại tinh thần, vợ và con trai đã đi xa rồi. Anh vội vàng đuổi theo, cầm tay vợ mình, một tay kia định cầm tay con trai, không nghĩ tới vật nhỏ kia chạy đến bên kia của Vi Nhân, Nhan Duệ buồn bực.

Tay trái Ninh Vi Nhân nắm tay chồng, tay phải cầm tay con trai, cười tí mắt tiến vào cửa trường học.

Nhan Ninh học tại trường công lập, Nhan Duệ không an bài theo ý vợ chồng nhà họ Ninh cho cậu theo học trường quý tộc, mà cho cậu tự do học chín năm giáo dục bắt buộc, anh cảm thấy trong hoàn cảnh bình thường con trai sẽ vui vẻ. Vi Nhân đã từng chịu khổ qua, anh không muốn để con trai giống như vậy. Anh kiên trì, vợ chồng nhà họ Nhan cũng không thể không thỏa hiệp.

Vậy giờ xem ra quyết định của anh là chính xác, chỉ có một ít chuyện ngoài ý muốn nhỏ nhoi...

Nhan Ninh không chớp mắt nhìn đường, đôi mắt với Ninh Vi Nhân khi đó khuôn mặt đỏ hồng mang theo tươi cười, vừa gặp tiểu nữ sinh không thức thời muốn đi lên nói chuyện cậu lại một lần nữa đen mặt, Ninh Vi Nhân cảm thấy đây là lần đầu tiên cậu thay đổi sắc mặt, rất có hứng thú, cười nói. “Nhan Ninh, sao con không để ý đến các học sinh vậy?”

Nhan Ninh liếc mắt nhìn tiểu nữ sinh một cái, nói: “Mấy người đó quá ngây thơ rồi.”

Ninh Vi Nhân và Nhan Duệ nghe xong không nhìn được cười, Nhan Ninh mới ý thức được mình nói cái gì đó, khàn khàn ho khan vài tiếng, nghiêm mặt giả đứng đắn, chỉ vào tòa nhà đối diện nói với Ninh Vi Nhân: “Mẹ, mẹ nhìn thấy không? Phía trước là lớp sáu?”

Cô đương nhiên không nở đùa con trai, vì thế liếc mắt ra hiệu cho chồng, nhìn anh muốn cười mà còn phải cố nhịn xuống, trong mắt ý cười càng sâu, “Nhìn thấy, đó là lớp của con sao?”

“Dạ!” Cậu dùng lực gạt đầu, nhìn giáo viên đứng trước phòng học đợi, cậu mím môi, nhìn thấy xung quanh bạn bè đều được ba cổng hoặc ở trong lòng mẹ, thật ra cậu rất muốn mẹ ôm hoặc cha cổng, nhưng mình đã trưởng thành, như vậy không được... Mắt đào hoa xinh đẹp lộ ra khát vọng, Ninh Vi Nhân chỉ cảm thấy tay mình bị nắm chặt hơn, cô cúi đầu, nhìn khát khao trong mắt con trai, vì thế cô nói khẽ với Nhan Duệ mấy câu, Nhan Duệ bật cười, hôn trán cô một cái, buông tay cô ra, đi sang bên phải cô vác con trai lên, để cậu ngồi trên vai anh, một tay nắm lấy tay Ninh Vi Nhân.

Chương 92: Chương 92:

Edit: meoluoihanngu

Trí nhớ Ninh Vi Nhân có hạn, cô lý giải hợp phụ huynh là: Cha mẹ và giáo viên trao đổi trò chuyện về đứa bé, nói về việc cậu thi xếp thứ nhất. Nhưng mà trong trí nhớ ngắn ngủi của cô, cô vất óc suy nghĩ về vấn đề “Hợp phụ huynh”, nhưng không có kết quả. Nếu như không có chồng và con trai bên cạnh, cô sẽ khản trương không biết làm như thế nào. Lúc này khí chất trời sinh ưu nhã và quý phái của cô lộ ra, cho dù cô không nhớ, không hiểu gì đó, nhưng người ngoài nhìn vào, tự nhiên lại cảm thấy cô giống như Nữ Vương Băng Tuyết cao quý xinh đẹp, khó có thể đến gần.

Học ở chỗ này phần lớn là học sinh ở trung tâm thành phố, nhà bọn họ được hưởng đãi ngộ, không có người dám chọc vào, trường học cũng không dám chọc vào, mà Nhan Ninh, chính là người đứng đầu trong đó. Nhưng chính vì cậu không dễ trêu, giáo viên nữ chưa cưới rất nhiều chạy theo cha cậu như vẹt.

Không ai không biết Nhan Duệ, cho nên ai cũng biết anh vừa giàu có vừa đẹp trai. Trên thế giới này có rất nhiều người có tiền, nhưng vừa có tiền lại đẹp trai thì rất ít, cho dù Nhan Duệ hơi lớn tuổi, nhưng trông anh không già chút nào, chỉ có tóc trắng hơi nhiều, nhưng tiền bạc của anh, người nào sẽ cảm thấy có chỗ nào không ổn chứ?

Đội trước cửa phòng học là giáo viên nữ trẻ tuổi đây đưa lần trước, trước ngực ghi họ Hoàng, Ninh Vi Nhân cảm thấy giáo viên này hơi lạ, không giống với hình tượng giáo viên tưởng tượng của cô. Nhưng cô vẫn Tôn Sư Trọng Đạo cười nhẹ gật đầu với giáo viên Hoàng, vươn tay nói: “Xin chào, tôi là mẹ Nhan Ninh.”

Giáo viên Hoàng không hề muốn bắt tay với cô, nhưng hơi thở của Ninh Vi Nhân rất cường đại, hơn nữa còn có người đàn ông trong lòng cô ta ở đây, còn đứa bé trai kia nữa, nếu cô ta muốn thành mẹ kế của cậu mà nói, tất nhiên phải có quan hệ tốt với cậu. Đúng vậy - - khoan đã, mẹ? Làm sao có thể chứ? Không lẽ người sống thực vật kia tình lại rồi sao?

Cô ta không biết Ninh Vi Nhân tình lại lại có thể tha thứ, bắt đầu từ mười năm trước, không có bất kì người nào dám đăng báo về tin tức hai nhà Nhan Ninh, ngoại trừ tin tức bọn họ buồn bán, tin tức về hai nhà Nhan Ninh, không còn có người nào biết, cho dù biết rõ, cũng không còn xuất hiện trên báo nữa. Mười năm hai nhà Nhan Ninh trở thành nhà giàu thần bí, đa số mọi người đều không biết hai nhà bọn họ có bao nhiêu người, theo thứ tự là ai, càng không biết bọn họ giàu có ra sao. Thậm chí liên tiếp mười năm mọi người đều mất đi tin tức Nhan Duệ phong lưu.

Từ khi vợ anh ngủ say, Nhan Duệ phong lưu đã chết. Không ai biết mười năm kia người đàn ông đẹp trai khiến cho tất cả tìm phụ nữ đều đập thành thịch làm cái gì, cũng không có người biết anh và vợ thế nào, bọn họ chỉ biết hai người có đứa bé, trừ cái đó ra hoàn toàn không biết gì cả.

Chỉ nắm nhẹ rồi Ninh Vi Nhân buông lỏng tay ra. Giáo viên Hoàng biến sắc, cô ta muốn bỏ tay Ninh Vi Nhân ra trước, nhưng không biết vì sao, nhìn ánh mắt của cô khi đó, lại cảm thấy mình bị hút vào một hồ nước sâu, theo bản năng không dám nhúc nhích trước Ninh Vi Nhân, giống như là chuột thấy mèo. Đối mặt với tình địch tự dung sinh ra phản ứng sợ hãi.

Sau khi Ninh Vi Nhân chào xong, cha con nhà họ Nhan buồn rầu nói xin chào với người phụ nữ che trước mặt bọn họ, sau đó chen chúc đứng cạnh Ninh Vi Nhân, ánh mắt nhìn xung quanh, Nhan Ninh còn kéo góc áo Ninh Vi Nhân, ý bảo cô cúi đầu, sau đó nhỏ giọng nhắc nhở cô: “Mẹ, mẹ đừng tốt quá với cô ta, cô ta có ý nghĩ không tốt với cha đấy?”

... Cô thật sự không có chú ý, Ninh Vi Nhân nhăn mũi, cũng học con trai nhỏ giọng nói: “Nhìn không ra.”

Nhan Ninh vừa nghe, nóng nảy. Nếu đã nhìn ra, cậu còn có thể tin tưởng mẹ có khả năng ra chiêu gì đó, người phụ nữ này liệu mạng chỉ có thất bại; nhưng bây giờ mẹ thậm chí còn không nhìn ra người phụ nữ này ảo tưởng với cha! Mắt đào hoa di chuyển một cái, lập tức nói: “A, mẹ, con nhớ lần trước con mang bài thi đạt tối đa ném trong bàn học, con dẫn mẹ đi xem, có được không?” Nói xong lộ ra ánh mắt ngây thơ nhìn cha đang dính vào bên cạnh mẹ quăng ánh mắt cầu cứu cậu: “Cha cũng đi cùng đi, con quên mang về nhà, cha cũng chưa nhìn qua đấy.”

“Được được, Vi Nhân, chúng ta đi vào trong ngồi đi, đứng nhiều sẽ khó chịu, thân thể em còn chưa được tốt, không thể đi đường quá nhiều.” Con trai giúp mình kéo bậc thang, Nhan Duệ lập tức đi xuống, nắm tay Ninh Vi Nhân đi vào bên trong phòng học. Ninh Vi Nhân cũng không từ chối, ngoan ngoãn theo sát chồng và con trai đi vào phòng, không liếc mắt nhìn giáo viên Hoàng ở cửa một cái. Trong lòng cô, chỉ cảm thấy chào hỏi qua là đủ rồi, giáo viên còn đứng ở cửa tiếp đãi phụ huynh khác, không có thời gian nói chuyện với bọn họ nữa. Giáo viên Hoàng không biết, cô ta cảm thấy Ninh Vi Nhân đang nhục mạ cô ta, tư thế cao cao tại thượng này khiến cô ta rất khó chịu, khó chịu đến mức cô ta có dừng khi muốn mang mím cười trên mặt Ninh Vi Nhân kéo xuống kích thích.

Chương 93

Edit: quynhle2207

Phòng học lớn bị những cái bàn chia thành nhiều khu vực nhỏ, hiện giờ phụ huynh đang ngồi vào chỗ của học sinh vẫn ngồi mỗi ngày. Phụ huynh học sinh đều đã tới, cho nên phòng học căn bản không đủ chỗ ngồi, các học sinh vẫn còn đang bận rộn sắp xếp ghế ngồi, Nhan Ninh cũng náo nhiệt giúp đỡ mọi người. Nhan Duệ đang ngồi ở chỗ của con trai, trong khi Ninh Vi Nhân bị bắt buộc ngồi ở trên đùi Nhan Duệ.

“Làm như vậy khó coi quá.....Anh mau để em xuống.” Ninh Vi Nhân nhìn xung quanh một cách không tự nhiên, cô phát hiện nhiều người xung quanh cũng đang nhìn mình, chuyện này thật sự mất mặt quá, với tính tình đoan trang của cô, thì loại hành động thân mật riêng tư như vậy.....chắc chắn đây không phải là chuyện tốt: “Nhan Duệ.....”

Nhan Duệ ôm chặt cô, hai tay dùng sức siết chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, mặt anh tựa lên ngực cô, buồn buồn nói: “Không thả.”

Mặt mũi đều mất hết rồi. Ninh Vi Nhân thừa dịp Nhan Duệ không chú ý bất chợt đứng dậy từ trên đùi anh, vừa đứng lúc Nhan Ninh theo sau các bạn học mang ghế đi vào. Cô vội vàng đến gần: “Ninh Ninh đem ghế tới, mau đi giúp con mang ghế lại đây.”

Nhan Duệ từ chối lắc đầu: “Không cần. Trẻ con phải rèn luyện thường xuyên mới được, lúc nào cũng có người lớn giúp đỡ thì con sẽ không trưởng thành được.” Nhan Duệ nói năng rất hùng hồn, nghe ra đầy ý nghĩa, nhưng Ninh Vi Nhân đã biết rõ con người của anh, cô nghiêm mặt lại, Nhan Duệ liền ngoan ngoãn đứng dậy, đến bên cạnh Nhan Ninh muốn nhận lấy cái ghế, không ngờ con trai lại tỏ vẻ không cần, anh bỏ tay xuống, nhìn về phía Ninh Vi Nhân nhướn mày, tỏ ý: em thấy đó, con trai không cần anh giúp. Ninh Vi Nhân không để ý tới anh, sau khi thấy con trai dọn xong ghế liền lấy khăn giấy lau lớp mồ hôi mỏng trên mặt cậu, ghế này được đem từ trong nhà kho của trường học tới, vừa bẩn, lại nặng, Nhan Ninh dù sao cũng chỉ là một đứa bé mười tuổi, phải xách lên lâu hai, không mệt mới là lạ: “Có mệt hay không?”

Nhan Ninh gật đầu, hết sức hưởng thụ sự quan tâm dịu dàng của mẹ: “Mẹ hôn con một cái sẽ không mệt nữa.”

“Đứa nhỏ này cũng biết làm mẹ vui vẻ.” Ninh vi nhân bị cậu chọc cười, theo lời cậu nói liền hôn cậu một cái, sờ tay nhỏ thấy cũng dính bẩn, liền lau thật sạch cho cậu, sau đó lấy quả táo đã được rửa sạch sẽ để trên bàn nhét vào tay cậu. Nhan Ninh cắn một cái, cười nheo mắt ngồi trên đùi Ninh Vi Nhân. Nhan Duệ nhìn không nổi liền gọi cậu tới bên mình: “Đừng ngồi lên đùi mẹ, tới đây, ba ôm con.”

Nhan Duệ hiếm khi được dịu dàng như vậy, chỉ tiếc con trai cũng không chịu nể mặt: “Không cần, con muốn mẹ ôm, ba đã ôm từ nhỏ đến giờ, con chán luôn rồi, ba còn ôm chưa đủ sao?” Nói xong cậu ngẩng đầu lên nhìn mẹ như muốn được an ủi: “Có phải mẹ rất thích ôm con hay không? Con rất nhẹ đúng không?”

Ninh Vi Nhân dĩ nhiên đồng ý, còn ôm lại con trai hai cái, bày tỏ ôm cậu như vậy đối với cô chỉ là chuyện nhỏ, Nhan Ninh cũng ôm cổ mẹ, Nhan Duệ tức đến nổi suýt trợn trắng mắt, cũng may lúc này giáo viên Hoàng đi vào, tất cả phụ huynh học sinh đều đến đông đủ, chỉ trừ một vài người có việc không thể đến, còn một số khác gọi điện thoại nói đã sắp đến.

Đối với hai cha con Nhan Duệ đã đến họp phụ huynh không biết bao nhiêu lần, hơn nữa ở tiểu học rất coi trọng giáo dục, một học kỳ phải họp ít nhất ba bốn lần. Mặc dù Nhan Ninh nhảy lớp rất nhanh, nhưng Nhan Duệ cũng chưa từng vắng mặt buổi họp nào. Anh đối với những việc như vậy của trường học rất quen thuộc, mỗi cuộc họp phụ huynh hàng năm, bài phát biểu mở đầu cũng không khác nhau lắm.....Sau khi lời mở đầu liền miễn bất tận được nói xong, có vài nữ sinh nhỏ ăn mặc xinh đẹp bụng những chén nước đưa tới, trong đó, khi một nữ sinh đưa nước đến trước mặt Ninh Vi Nhân cùng Nhan Duệ thì khuôn mặt nhỏ bé liền ửng đỏ, còn len lén lấy ra mấy viên chocolate đưa cho Nhan Ninh, không ngờ Tiểu Suất Ca cũng không cho một chút mặt mũi không chịu nhận lấy, không ngờ Ninh Vi Nhân thấy cô bé sắp khóc liền nhanh tay nhận lấy, nữ sinh nhỏ lúc này mới ngưng khóc mỉm cười.

Ninh Vi Nhân không đồng ý đối với thái độ của con trai với bạn học: “Ninh Ninh, tại sao con lại đối với bạn học như vậy?”

Nhan Ninh ngạc nhiên nhìn cô: “Mẹ muốn con đối xử tốt với cô ấy sao?”

“Cũng không cần phải tốt, nhưng con cũng không thể bỏ mặc bạn học như vậy, không đối với người ta tốt, cũng không thể làm như không thấy, đúng không?” Ninh Vi Nhân nhẹ nhàng lắc đầu: “Con không thích, có thể từ chối khéo hơn, chứ như vậy thì cứng rắn quá.....”

“Anh lại thấy con trai không có làm sai.” Nhan Duệ uống ngụm nước: “Con không thích, còn phải tỏ ra dịu dàng, như vậy về sau sẽ càng phiền phức hơn, thà rằng không để ý tới cô ấy ngay từ đầu. Hơn nữa, cô bé kia tuy còn nhỏ nhưng vẫn là phụ nữ, mà phụ nữ trên đời này đều như vậy, muốn dây dưa không chịu buông....” Vừa nhìn thấy sắc mặt vợ thay đổi, anh liền vội vàng ninh nọt: “Dĩ nhiên Vi Nhân em không như vậy.....Nhưng đa số đều là vậy, em không để ý đến cô ấy, cô ấy khóc thì cô ấy tự chuốc lấy phiền phức, em để ý cô ấy, vậy càng phiền phức hơn. Nếu sau này Ninh Ninh thích một cô bé khác, gặp những chuyện này quán quanh thì là phiền phức lớn. Vợ à.....Tay em có đau không, hay để anh ôm con.”

Ninh Vi Nhân định lên tiếng thì bạn nhỏ Nhan Ninh bỗng nhiên rất có cá tính, rời khỏi người cô, ngồi lên đùi Nhan Duệ, cậu tức giận quay mặt qua chỗ khác mà không nhìn cô, giống như có ý kiến với lời nói của cô. Ninh Vi Nhân dờ khóc dờ cười, thấy Tiểu Suất Ca vẫn cứ liếc trộm mình từ kẽ tay, nói: “Được rồi, mẹ biết rồi, Ninh Ninh không thích thì không để ý là được.” Cô vừa nói xong, con trai liền nhào vào lòng cô lần nữa, lần này vì lực quá lớn làm cô suýt nữa ngã xuống ghế, may mà có Nhan Duệ ôm cô.

Giáo viên người ta nói chuyện hết sức cực khổ ở phía trên, cả nhà bọn họ lại ngồi ở đó đùa giỡn, giáo viên Hoàng cứ nghiêng mắt nhìn bọn họ không ngừng, Ninh Vi Nhân nhìn thấy, liền vỗ hai kẻ điên, một lớn một nhỏ, của nhà mình để bọn họ yên lặng một chút.

Chương 94

Edit: quynhle2207

Vẫn là những lời nói nhảm rập khuôn dài bất tận, hai cha con Nhan Duệ và Nhan Ninh đã nghe đến chán rồi, hai người nằm dài trên bàn giả chết, cũng không biết Nhan Ninh kiếm được ở đâu một nắm hạt dưa, cậu len lén vòng tay ra sau lưng Ninh Vi Nhân đưa cho ba mình một nhúm, hai cha con cứ cha một hạt, con một hạt có vẻ rất vui sướng, còn phải để ý Ninh Vi Nhân có nhìn qua hay không, đem toàn bộ vỏ hạt dưa đều bỏ vào học bàn. Thật ra, Ninh Vi Nhân đã nhìn thấy, chỉ là cô không để ý thôi. Hiện tại cô coi như đã hiểu, hai người đàn ông trong nhà cô căn bản đều cùng một mặt hàng, nếu cô cùng họ so đo, thì cô phải so đo cái gì bây giờ?

Ngay lúc giáo viên Hoàng đang nói liên tục không ngừng, đến nỗi nước miếng văng khắp nơi, đột nhiên cửa phòng học có tiếng gõ cửa, một người phụ nữ ăn mặc hợp thời trang đi vào, cô ta thờ hồn hểnh, nhìn quanh phòng học một vòng, tìm được chỗ con mình liền ngồi xuống, sau đó bắt đầu gọi điện thoại điên cuồng, giáo viên Hoàng đã cố gắng chịu đựng rất lâu, nhưng đến cuối cùng thì giáo viên Hoàng cũng không có ý nhắc nhở cô ta, nhưng sắc mặt thì càng lúc càng khó coi, con của người phụ nữ kia là một bé trai mập mạp, cậu ấy không ngừng kéo áo của mẹ, để nhắc cô ta đừng gọi điện thoại nữa, nhưng từ đầu đến cuối người phụ nữ kia cũng không để ý tới cậu ta, cho đến khi điện thoại trong tay rơi xuống thì cô ta mới âm hiểm ngẩng đầu lên.

Giáo viên Hoàng vừa lòng gật đầu, vừa định nói tiếp, không ngờ người phụ nữ kia vừa yên lặng chưa đầy nửa phút lại nhìn quanh phòng học một vòng, nhận ra Nhan Duệ, bất ngờ la lên một tiếng: “Duệ!”

Nhan Duệ theo bản năng ngẩng đầu lên, trong miệng anh vẫn còn ngậm hạt dưa, nhìn mặt người phụ nữ cách anh không xa cảm thấy rất xa lạ, căn bản anh không nhớ ra đã gặp ở đâu, bọn họ có quen biết sao?

Ninh Vi Nhân cũng nhìn anh đầy tò mò, hỏi: “Quen biết sao?”

Đầu nhỏ của Nhan Ninh lập tức hoạt động, trong lòng cậu đoán người kia chắc là người tình cũ của ba, nhìn gương mặt mờ mịt của ba cậu, chắc chắn đã quên mất người kia là ai rồi, nếu chẳng may mẹ cậu biết, như vậy không xong rồi. “A a —— mẹ, mẹ, con đau bụng quá. Đau quá, đau quá, a ! ! !” Bất cứ giá nào phải ngăn chặn, cậu cũng không cần mặt mũi hay là cái gì khác.

Con trai đột nhiên kêu đau làm cho Ninh Vi Nhân giật mình, cô vội vàng xem xét tình trạng của cậu, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai trắng bệch, cô đau lòng muốn chết, đâu biết rằng tên nhóc kia đã len lén tự ngắt đuôi mình một cái: “Xảy ra chuyện gì vậy, tại sao đột nhiên lại đau bụng? Mau, mau gọi xe cấp cứu——.”

Xe cấp cứu—— như vậy chẳng phải cậu sẽ bị lộ tẩy sao?! Nhan Ninh hung hăng néo bắp đùi mình một lần nữa, “Mẹ, mẹ đi với con tới phòng y tế để xem có chuyện gì được không? Ninh Ninh rất là đau.” Vì có thể giúp ba, cậu cũng không cần mặt mũi của mình, ba cậu nhất định phải nhớ phần ân tình này của cậu. Cậu chớp đôi mắt to đầy nước nhìn mẹ mình, Ninh Vi Nhân hiển nhiên không thể từ chối cậu, Nhan Duệ cũng bị sắc mặt của con trai làm sợ hết hồn, vội vàng ôm lấy con trai, ngay cả chào hỏi với giáo viên cũng quên mất, một nhà ba người chạy ra khỏi phòng học với tốc độ ánh sáng.

“Ba ~~~~ giả bộ thôi, con không có đau bụng đâu!” Thừa dịp Ninh Vi Nhân lo lắng không để ý, Nhan Ninh đến gần nói nhỏ vào tai ba cậu, thấy ba cậu đang bị dọa sợ đến mặt mũi trắng bệch, lại đột nhiên cứng đờ, cậu liền nhanh chóng giải thích: “Cái cô lúc này vừa nhìn là biết người tình cũ của ba, ba nghĩ mẹ có biết không?”

Nhan Duệ cứng đờ, vẫn cống con trai tiếp tục chạy, làm ra vẻ hết sức lo lắng: “Làm sao con biết được?”

“Con đoán.” Cậu thấy ba mình lại thay đổi sắc mặt, còn có chút mơ hồ cộng thêm vẻ u ám, Nhan Ninh lại tiếp tục giải thích: “Ba đừng có gấp gáp, cô ấy biết ba, còn gọi tên ba, trên đời này, người có thể gọi ba là ‘Duệ’ thân mật như vậy không phải tình nhân cũ của ba thì còn ai nữa? Ba đã quên chúng ta cũng đã gặp qua nhiều lần như vậy từ trước khi mẹ tỉnh lại sao!”

Nghe con trai nói như thế, Nhan Duệ cũng nhớ lại đã gặp qua những việc như vậy mấy lần, nhưng anh hoàn toàn không có một chút ấn tượng nào. . . . Có lẽ lúc trước đùa giỡn tình cảm với phụ nữ nhiều quá, bây giờ anh lại mắc bệnh sợ hãi người lạ, bình thường anh không thấy qua người phụ nữ nào tám tới mười lần thì anh sẽ không nhớ được người đó, đã vậy lại càng không nhớ được những người phụ nữ trước kia của mình, ngay cả giáo viên của Nhan Ninh cũng vậy, từ năm lớp một đến lớp sáu, anh cũng không nhớ nổi một người nào: “A, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Còn biết làm sao bây giờ, mình cứ đến phòng y tế trước đã, những chuyện quá khứ lộn xộn kia thì tính sau đi!”

“Được lắm, vậy con phải nhớ là nếu con lại nhìn thấy người phụ nữ kia thì con phải nói cho ba biết, hiểu chưa? Đừng bao giờ để ba gặp lại cô ta. . . .” Nhan Duệ sợ mất hồn mất vía, so với sự lo lắng vì nghĩ con trai bị bệnh vừa rồi còn gấp gáp hơn: “Nhớ đó, con nhất định phải nhớ kỹ, biết không?”

Nhan Ninh gật đầu: “Được!”

Hai cha con vừa nói xong, thì cũng đã sắp tới phòng y tế, Ninh Vi Nhân lo lắng đến nỗi vẫn không để ý cha con bọn họ đang bàn tán chuyện gì, cô cho rằng vì con trai kêu đau, Nhan Duệ đang dỗ dành con trai, làm sao cô biết được sự thật cùng suy nghĩ của cô khác nhau một trời một vực.

Chỉ có điều nếu số phận đã cố tình như vậy, thì cho dù là có Thiên Vương Lão Tử giúp đỡ, cũng là vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Edit: quynhle2207

Nhìn người phụ nữ đang có vẻ mặt xúc động trước mặt mình, mặt của Nhan Duệ hết sức mờ mịt, có ai có thể nói cho anh biết chuyện gì đang xảy ra hay không, người phụ nữ trước mặt anh chẳng lẽ đang diễn nhân vật Vương Bảo Xuyên khổ sở chờ đợi chồng mười tám năm sao (*)? Tại sao anh cảm thấy ớn lạnh đến nỗi hết da gà? Chẳng lẽ họ quen thân lắm sao? Bọn họ đã từng gặp nhau chưa?

(* Quỳnh: Vương Bảo Xuyên là tiểu thư con nhà quan, bất chấp sự ngăn cản của gia đình lấy Tiết Bình Quý nhà nghèo, sau đám cưới, Tiết Bình Quý phải đi đánh giặc, Vương Bảo Xuyên phải chờ đợi 18 năm mới trở về. Các bạn có thể tìm hiểu thêm về Vương Bảo Xuyên ở Google nha, hình như có phim mới về Vương Bảo Xuyên và Tiết Bình Quý do Tuyên Huyên và Trần Hạo Dân đóng đó)

“Duệ, thật sự là anh sao!”

Duệ. Đột nhiên Nhan Duệ trở nên cảnh giác, không lẽ người phụ nữ này cũng giống như lời con trai anh vừa mới nói, là người tình cũ của anh sao? Anh tròn to đôi mắt đào hoa, anh cố gắng nhìn kỹ mặt người phụ nữ trước mặt hơn, nhưng cho dù cố gắng thế nào cũng không thể thấy rõ, gương mặt rực rỡ được trang điểm kỹ lưỡng làm cho anh cảm giác giống như đang nhìn chiếc mặt nạ vậy. Bây giờ, anh đã không còn sợ bất cứ chuyện gì, anh chỉ lo lắng Vi Nhân sẽ suy nghĩ nhiều. Trong lòng đang suy nghĩ lo lắng không ngừng, nhưng trên mặt anh vẫn là vẻ lạnh nhạt lạnh lùng: “Cô là ai?”

“Anh không nhớ em sao? Em là Lily, giờ anh đã nhớ em chưa?” Người phụ nữ nôn nóng ôm lấy ngực của mình, trong nháy mắt liền làm ra vẻ giống như nhân vật nữ chính trong truyện của Quỳnh Dao (Quỳnh: mình nghĩ truyện Quỳnh Dao thì chắc ai cũng biết), gương mặt đầy vẻ đau lòng lại càng thêm khổ sở, nhìn giống như việc Nhan Duệ không nhớ được cô ta cũng có nghĩa là đang phản bội tình yêu của bọn họ.

Lily. Cái gì Lily, trên đời này, rất nhiều người đều có tên gọi Lily như vậy, ở trên đường tùy ý kêu một tiếng, không mười thì cũng có chín người cùng quay đầu lại, hơn nữa, mặc dù Nhan Duệ không có ấn tượng, nhưng anh rất có lòng tin đối với phẩm vị của mình, mặc dù người phụ nữ trước mặt đã trang điểm kỹ lưỡng cũng được coi là người đẹp, nhưng cô ta nhất định không đạt yêu cầu của anh, nhìn qua thì khí chất quá thô tục, cho dù là ánh mắt của anh mười năm trước chứa đầy phân bổ cũng sẽ không để ý cô ta được: “Thật xin lỗi, thật sự tôi không quen biết cô.” Không lẽ lại là một kẻ tự mình đa tình muốn bám vào anh sao?

Thật ra thì Nhan Duệ đã hiểu lầm cái người tên Lily này rồi, bởi vì cô ta thật sự biết anh, chỉ có điều cô ta cũng không phải là người tình cũ của anh, cô ta chỉ là một người ái mộ điên cuồng yêu mến anh trong thời gian anh đang học ở nước Anh mà thôi. Không chỉ ái mộ cấp bình thường, mà còn là cấp Boss. Khi cô ta gọi ‘Duệ’ thật ra không phải là ‘Duệ’ mà là ‘Ray’, đây chính là tên tiếng Anh mà Nhan Duệ đã dùng khi đi du học.

“Duệ, anh không nhớ em thật sao? Chúng ta quen biết ở buổi lễ chào đón học sinh mới, lúc đó anh còn mời em cùng nhau đi uống nước!” Người phụ nữ rất kích động, hưng phấn muốn chết, đây là người đàn ông mà cô ta đã mơ ước ảo tưởng từ khi còn rất trẻ, nhưng sau khi anh học xong rồi về nước, cô không còn cơ hội để có thể gặp lại anh, cô ta càng không nghĩ tới lại có thể nhìn thấy anh sau vài chục năm! Nếu bây giờ bắt cô ta lập tức phải chết, cô ta cũng không có bất kỳ nửa câu oán hận nào!

Khỏe miệng của Nhan Duệ co quắp hai cái, thì ra cô ta là người theo sau ái mộ anh lúc còn ở đại học, nhưng trời đất làm chứng cho anh, anh không có một chút ấn tượng nào với cô ta. Anh định nói mấy câu để đuổi người đi, không ngờ đột nhiên Ninh Vi Nhân lại từ phòng y tế đi ra, thấy anh đang đứng cùng một chỗ với một người phụ nữ xa lạ, liền đi tới hỏi: “Có chuyện gì vậy, cô này là. . . .”

Anh hoảng sợ trong lòng, liền tranh thủ thời gian giải thích: “Cô ta là. . . .” Không xong rồi, là ai mới được chứ? Là Mi Mi hay là Ni Ni?

“Cô Mi Mi.”

“Cái gì mà Mi Mi, tên người ta là Lily mà!” Người phụ nữ dậm chân đầy vẻ không hài lòng, Nhan Duệ lại một lần nữa bị khiếp sợ, anh rất không có tiền đồ nhìn ra bên cạnh hai bước, muốn tìm kiếm sự bảo vệ từ vợ mình: “Đúng rồi, cô ta tên là Lily, hình như là bạn của anh lúc còn học đại học. . . . Nhưng mà anh lại hoàn toàn không nhớ nổi nữa!” Anh cũng không thêm để ý tới chút xú mắt mũi nào của con gái nhà người ta, lại hùng hồn lớn tiếng nói rằng mình không nhớ rõ cô ta, chỉ trong nháy mắt làm cho sắc mặt của cô Lily kia trở nên rất khó coi.

Ninh Vi Nhân cười khê: “Chào cô.” Cô gật đầu nhẹ, sau đó khoác cánh tay Nhan Duệ một cách rất tự nhiên, cô nhìn sang gương mặt anh tuần đến nỗi làm cho người ta không thể hô hấp của anh hiện lên nụ cười dịu dàng khi mình tỏ vẻ thân thiết với anh: “Ninh Ninh đang ở trong đó, con muốn chúng ta ở bên cạnh mới được, đi thôi anh.”

Nhan Duệ liền gạt đầu, xoay người rời đi, Lily muốn gọi anh, nhưng cô ta lại không có lý do gì để kêu anh ở lại, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì, chỉ có thể đứng tại chỗ ngây ngốc nhìn vợ chồng bọn họ đi vào phòng y tế, giống như một kẻ ngốc đang ngẩn ngơ đứng đó.

Nhan Ninh vừa thấy ba mẹ đi vào cùng nhau, khi cậu thấy sắc mặt mẹ vẫn như thường thì sự lo lắng trong lòng mới giảm bớt. Cậu nhanh chóng tìm lý do để Ninh Vi Nhân rót nước giúp cậu, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Ba không có việc gì xảy ra phải không? Con vừa nhìn thấy ba gặp lại người tình cũ ở bên ngoài cửa sổ. Ba chắc không phải bị cô ta bắt gặp được chứ?” Ba sẽ không gặp bị kịch như vậy chứ?

“Cái gì mà người tình cũ, sao con lại nói chuyện thành như vậy.” Nhan Duệ liếc con trai một cái, “Đó là bạn học của ba ở đại học.” Anh nói xong rồi, lại suy nghĩ một chút rồi bổ sung thêm một câu: “Ừ. Đúng là như vậy.” Dù nói như thế nào, thì anh cũng không có một chút ẩn tượng nào cả.

Nhan Ninh liếc mắt một cái nhìn Ninh Vi Nhân, khi xác định cô không chú ý ở bên này thì cậu mới thở phào nhẹ nhõm: “Vậy là tốt rồi, tuyệt đối không thể để mẹ biết việc này.”

Khỏe miệng của Nhan Duệ co rút thật mạnh, anh thật sự không đáng tin cậy như vậy sao, ngay cả đứa con trai, căn bản cũng chưa từng thấy qua chuyện xấu của anh, cũng đối với anh không có một chút xú lông tin nào?

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96

Edit: quynhle2207

Vì Nhan Ninh bị “đau bụng”, cho nên ba người nhà họ Nhan đều rời đi hết, mặc dù Nhan Ninh luôn miệng nói rằng mình đã không có gì rồi, nhưng dù sao đi nữa thì Ninh Vi Nhân cũng không thể yên tâm, sau khi về đến nhà, cô lại gọi điện thoại cho bác sĩ đến để kiểm tra kỹ lưỡng cho cậu một lần nữa, đương nhiên kết quả kiểm tra của cậu không có việc gì, bởi vì rõ ràng là cậu giả bộ, nhưng vì Ninh Vi Nhân quá khẩn trương khiến cho Nhan Ninh cảm thấy rất là áy náy, nhiều lần nghĩ muốn nói thật với cô, nhưng khi lời nói đã đến cửa miệng cuối cùng cũng đều nuốt xuống.

Cậu có thể nói cái gì bây giờ? Nếu cậu nói tất cả sự thật với mẹ, mẹ sẽ nghi ngờ ba cùng người phụ nữ kia thật sự có quan hệ gì đó với nhau. Nếu không tại sao cậu phải giả bộ bệnh?

Thôi bỏ đi, còn chưa phải lúc để nói chuyện này, cậu sẽ đối với mẹ tốt hơn nữa: “Mẹ, mẹ có mệt hay không? Con đã nghỉ ngơi tốt lắm rồi, bụng cũng hết đau rồi.” Tay nhỏ của cậu vỗ vỗ bụng mình chứng tỏ mình không có việc gì nữa. Ninh Vi Nhân vội vàng cầm tay cậu, trách móc nói: “Con không được vỗ lung tung lên bụng, lỡ con bị đau lại thì sao.” Cô nói xong, nhẹ nhàng sờ cái đầu tròn như quả dưa của cậu, ngẩng đầu nhìn về phía cửa, thật kỳ lạ, vừa rồi cô nhờ Nhan Duệ bung sữa tươi đến, sao đến bây giờ còn không thấy đâu hết.

“Mẹ đi xuống xem ba đang làm gì, con phải ngoan ngoãn ở đây, nghe không?”

Nhan Ninh ngoan ngoãn gạt đầu, nắm vạt áo Ninh Vi Nhân, nhìn cô đầy mong đợi, cho đến khi được hôn một cái êm ái mới chịu buông tay.

Mới ra tới cửa phòng, Ninh Vi Nhân nghe được giọng nói trầm thấp của Nhan Duệ truyền từ dưới lầu, rõ ràng anh đang đè nén sự tức giận, hình như anh đang cùng ai đó nói chuyện, nhưng lời nói không khách khí một chút nào. Cô cũng chưa từng thấy anh nói chuyện với bất cứ người nào mà dùng giọng điệu không lịch sự như vậy, nhất thời lòng hiếu kỳ của cô trỗi dậy, Ninh Vi Nhân bước đi chậm hơn, đi xuống từng tầng từng tầng một, Nhan Duệ đưa lưng về phía cô cho nên không có chú ý tới, nhưng người đàn ông có vẻ ngoài tuấn mỹ đang ngồi đối diện anh lại chú ý tới cô, cặp mắt đen dài hẹp bỗng nhiên sáng lên khi nhìn thấy cô, người đàn ông rất kích động đứng lên đi về phía cô, trong miệng kêu tên cô: “Vi Nhân.”

Trực giác của Ninh Vi Nhân cho cô biết người này rất nguy hiểm, mà cô càng không thích hơi thở từ trên người anh ta, nó đem đến cho người ta một loại cảm giác khô sở, không thể hít thở nổi. Cô theo bản năng tránh khỏi anh ta, trong lúc anh ta còn đang ngẩn người vì điều đó, cô đã nhào vào ngực Nhan Duệ, ôm cổ anh, đôi môi hồng khê cong lên, nhìn về phía người đàn ông ngọc thụ lâm phong kia tràn đầy ý nghĩ đối địch.

Người đàn ông cũng rất kinh ngạc với ánh mắt đối địch của cô, lại đi tới, trong mắt đầy áp sự tìm tòi nghiên cứu, giống như đang tìm hiểu một sinh vật biến dị rất kỳ lạ nào đó. Ninh Vi Nhân bị anh ta nhìn chằm chằm cảm thấy rất khó chịu, liền chuyển tầm mắt của mình, vừa lúc nghe Nhan Duệ hỏi: “Vi Nhân? Sao em xuống đây? Không phải em nói chờ anh ở trên lầu sao?”

“Em và con chờ anh chờ anh từ nãy đến giờ, nhưng lâu quá mà không thấy anh lên, em mới xuống để xem anh đang làm gì ở dưới đây.” Cô trả lời với giọng điệu nhẹ nhàng, tay cô ôm cổ anh cũng siết chặt hơn một chút: “Nhan Duệ, anh ta là ai vậy?”

Nhan Duệ đang định trả lời cô thì Trương Kế đột nhiên lên tiếng trách móc: “Vi Nhân, em không nhớ anh sao? Anh là cùng——.”

“Chỉ là người qua đường Giáp không quan trọng, em không cần phải biết anh ta.” Nhan Duệ sờ mặt của Ninh Vi Nhân, anh nhìn người đối diện trừng mắt một cái mang ý cảnh cáo đối những kẻ mang ý nghĩ chiếm tiện nghi của người khác căm ghét đến thấu xương: “Nói cho anh biết có phải Vi Nhân rất ghét anh ta không?”

Ninh Vi Nhân nhìn người đối diện một cái đầy vẻ nghi ngờ, gật đầu một cái: “Ừ, em không thích anh ta, anh kêu anh ta đi về đi.”

Gương mặt tuấn tú của Trương Kế mới vừa rồi còn đang tươi cười bỗng nhiên cứng đờ, khóe miệng co giật: “Vi Nhân.”

Ninh Vi Nhân xoay mặt đi, kéo tay Nhan Duệ: “Sửa tươi đâu?”

“Ồ trong nhà bếp, anh sẽ đi lấy ngay bây giờ, Vi Nhân lên lầu trước chờ anh được không?” Nhan Duệ dịu dàng dụ dỗ cô, nhẹ nhàng hôn lên cái trán trắng nõn của cô. Ninh Vi Nhân gật đầu, rời khỏi ngực anh, từ từ bước đi, lúc đi qua bên cạnh người đàn ông kia cũng không thèm nhìn một cái, cứ như vậy đi thẳng lên lầu. Nhìn theo bóng lưng của cô, sắc mặt của Nhan Duệ trở nên lạnh lạnh, nụ cười ở khóe miệng càng lúc càng lớn.

“Xem ra tôi đoán không sai.” Thấy Nhan Duệ nhìn mình nhưng không nói lời nào, Trương Kế nhếch miệng cười một tiếng lộ ra hàm răng trắng: “Cô Ninh mất trí nhớ phải không?”

“Không liên quan tới anh.”

“Sao lại nói rằng không liên quan tới tôi như vậy? Tôi là một người thật sự yêu mến cô Ninh.” Trương Kế cười rất vui vẻ một, giống như anh ta đã nắm chắc phần thắng trong tay mình. “Nói như vậy cũng tốt, ít nhất cô ấy không cần nhớ những chuyện không vui trước kia, tôi cũng có thể theo đuổi cô ấy một cách đường đường chính chính.”

Nhan Duệ nhìn người đàn ông này đầy kinh ngạc, than thở thật sâu cho sự vô sỉ và da mặt dày của anh ta. Đầu năm nay cũng còn lại vài người như vậy, trải qua mười năm, đột nhiên nhảy ra đòi cướp cái người mà giờ đây cũng đã sắp già, hơn nữa còn nói với giọng điệu rất tự nhiên và vô cùng quang minh chính đại nữa chứ. Có kiểu để ý người khác như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97

Edit: quynhle2207

“Nếu Ninh Vi Nhân hiện tại đã tỉnh lại, vậy tôi cũng có thể theo đuổi cô ấy một cách đường đường chính chính rồi?” Trương Kế ưu nhã đi trở về ghế sofa ngồi xuống, trên khóe miệng lại nâng lên nụ cười, “Nhan Duệ à, nếu lúc thật sự Vi Nhân đã quên sạch chuyện lúc trước, như vậy hiện giờ là thời gian có ý nghĩa nhất của cô ấy, anh.có lẽ cô ấy đã quên sạch tất cả về anh trong ký ức rồi, nếu không tại sao cô ấy lại lựa chọn sự quên lãng chứ? Nếu cô ấy thật sự quên tất cả về anh, vậy tại sao anh vẫn còn bám theo cô ấy một cách đáng thương như vậy, như vậy cũng thật không tốt? Điều đó cũng sẽ làm bết đi không ít người trẻ tuổi tài năng muốn đến gần Vi Nhân.”

Nhan Duệ không nổi giận mà ngược lại anh cảm thấy tức cười, anh lười biếng dựa vào ghế sofa ở phía sau, ngoại trừ ở trước mặt Ninh Vi Nhân, anh đối với bất kỳ kẻ địch nào ở bên ngoài đều rất quả quyết và tuyệt tình, mà ngoại trừ Ninh Vi Nhân, trên đời này cũng không còn có người nào có thể làm cho anh lo lắng hốt hoảng, hay sợ hãi thấp thỏm. Anh không sợ bất cứ cái gì, chỉ là sợ mất đi Ninh Vi Nhân. “Để tôi nói với anh, nếu tôi nhớ không lầm thì Vi Nhân là vợ của tôi, giấy chứng nhận kết hôn cũng vẫn còn để trong phòng ngủ của tôi, anh có cần xem qua một chút không? Hơn nữa, anh giữa ban ngày ban mặt lại chạy đến nhà người ta, cứ như vậy nói với chồng người ta là anh muốn vợ của người đó, anh đúng thật là được dạy dỗ rất tốt.”

Nụ cười trong đáy mắt của Trương Kế cũng giảm xuống mấy phần: “Anh Nhan, tôi rất là nghiêm túc.”

“Tôi cũng giống anh, không có nói đùa.” Nhan Duệ cười lạnh, ngồi dậy.

Hai người đàn ông nhìn nhau chằm chằm thật lâu, không ai chịu nhường ai chuyển ánh mắt đi chỗ khác, đến cuối cùng, giọng nói của Ninh Vi Nhân cắt đứt trận chiến của bọn họ: “Nhan Duệ, anh đang làm gì vậy? Đi lên đây nhanh lên.”

Khuôn mặt lạnh lẽo đang đối mặt với Trương Kế chỉ trong giây lát đã trở nên tươi cười dịu dàng: “Được, anh đi lên ngay bây giờ.” Anh đứng lên, đưa lưng về phía Trương Kế, giọng nói của anh mang theo sự uy hiếp nồng đậm: “Tôi không cần biết anh có thật sự thích Vi Nhân hay không, cũng không cần biết tại sao anh đã biến mất mười năm lại đột nhiên quay lại muốn tranh giành cô ấy với tôi, nhưng mà tôi ở đây nói cho anh biết nếu anh có bất cứ ý định xấu xa nào hay có suy nghĩ muốn động tới cô ấy, tôi sẽ không từ bỏ bất cứ thủ đoạn nào mà loại bỏ anh. Cho dù anh có lợi hại như thế nào đi nữa cũng không thể so được với gia thế nhà họ Nhan của tôi đã ăn sâu ở nơi này, đối với một gia tộc mới không có bất kỳ sự hậu thuẫn nào sẽ rất dễ dàng bị loại bỏ.” Huống chi ở trong mắt của Nhan Duệ, gia tộc họ Trương cũng không tính là gì cả, cho dù Trương Kế thật sự là một nhân tài có đầy đủ bản lĩnh, nhưng cũng đừng nghĩ đến việc có thể làm rung chuyển địa vị của gia tộc họ Nhan đã tồn tại mấy chục năm. Tốt nhất là bây giờ anh nên đi tắm rồi còn đi ngủ cho đỡ tốn thời gian.

Thấy Nhan Duệ quay người đi lên lầu, Trương Kế cười khê, không chút nào để ý đến sự uy hiếp trong lời nói của anh: “Anh Nhan, anh nói.nếu Vi Nhân biết mọi chuyện thì phải làm sao bây giờ?”

Không tự chủ, thân hình của Nhan Duệ cứng lại một chút, “Chuyện này không liên quan tới anh.”

Tương Kế cười nhẹ, “Tạm biệt, tôi sẽ còn trở lại.”

Bước chân của Nhan Duệ dừng lại trên bậc thang, một lúc lâu cũng không động đậy, cho tới khi Ninh Vi Nhân kéo tay anh: “Nhan Duệ? Anh có chuyện gì vậy, đang suy nghĩ gì vậy, giống như là bị mất hồn, đến nỗi quên luôn cả việc đi đường vậy?”

Anh chợt hồi hồn lại, lập tức bày ra nụ cười xinh đẹp anh tuấn nhất trên đời, Ninh Vi Nhân nhìn thấy cả người cũng cứng lại —— đáng đáp của Nhan Duệ thật là đáng yêu, cho dù là cô cũng không thể nào tránh khỏi lực hấp dẫn to lớn đó của anh: “Khụ, anh cười cái gì vậy?”

“Anh cười em đó.” Bản lĩnh chuyên đề tài dời đi lục chú ý của anh thật sự rất lợi hại. “Em tại sao lại nghĩ anh ở đây, mới rời khỏi anh một chút liền cảm thấy không được hả, còn phải đi tìm anh sao?”

Ninh Vi Nhân bị sự tự luyến của anh làm buồn nôn không chịu được, đánh một cái vào ngực anh: “Nói bậy bạ, là do Ninh Ninh muốn ở cùng với chúng ta, hơn nữa.....” Giọng nói của cô mang theo chút buồn bã: “Em không thích người đàn ông vừa rời ở dưới lầu, nhìn qua anh ta làm cho người khác cảm thấy chán ghét.”

Nhan Duệ thấy sững sờ, mặc dù diện mạo của Tương Kế không bằng anh, nhưng thủ đoạn cùng gia thế cũng xem như không kém anh bao nhiêu, hơn nữa tà khí trong mắt anh ta càng hấp dẫn phụ nữ hơn, anh ta ra tay lại rất rộng rãi, có thể nói cho đến bây giờ, người có thể được coi là đối thủ duy nhất của anh cũng chỉ có mình anh ta. “Tại sao em không thích anh ta? Em không thích anh ta anh rất vui, nhưng ý của anh là tại sao em vừa nhìn đã không thích? Anh ta nhìn tệ lắm sao?”

“Em không để ý đến bề ngoài của anh ta, em chỉ cảm thấy tính cách trên người anh ta làm em không thoải mái, rất khó chịu.” Chân mày Ninh Vi Nhân nhíu khế, “Tại sao em lại không thích anh ta chứ?”

Bàn tay dịu dàng đặt trên mái tóc mềm mại của cô: “Không cần phải suy nghĩ đến nỗi lộn xộn lung tung như vậy, không thích thì không thích, ngày mai anh ta cũng đừng hòng bước vào cửa nhà chúng ta.”

Ninh Vi Nhân cười gật đầu, Nhan Ninh đang ngồi ở đầu giường, cái gối kê sau lưng cậu, cảm ly sữa tươi nhìn vợ chồng bọn họ đầy vẻ đáng thương: “Mẹ. Không phải đã nói là con không cần phải uống sữa tươi sao?” Mùi vị của sữa tươi rất kỳ lạ. Cậu nghĩ rằng khi mình nhìn mẹ bằng một đôi mắt xinh đẹp đầy vẻ đáng thương thì có thể làm cho mẹ đổi ý, bình thường cậu đều phải đeo mắt kính để che bớt đi ánh mắt đào hoa của mình, chỉ khi nào cần thiết mới để lộ ra, cũng chưa từng có người nào có thể từ chối yêu cầu của cậu, cho dù là ba cậu cũng như vậy. Nhưng tính toán của Nhan Ninh tan biến như không khí, Ninh Vi Nhân nhìn cậu một cái liền lắc đầu: “Không được, con phải uống hết cho mẹ.” Ninh Vi Nhân không bị lay chuyển một chút nào, gương mặt nụ cười đáng yêu của con trai cũng không tạo được bất cứ ảnh hưởng nào với cô.

Nhan Ninh cảm thấy sững sờ, nhưng Nhan Duệ lại không cảm thấy kinh ngạc một chút nào, Vi Nhân của anh từ trước tới giờ không phải là loại người đánh giá người khác qua bề ngoài, cho dù là tiểu quý nhà mình có dùng mỹ nhân kế hay là khổ nhục kế cũng đều vô dụng: “Con ngoan ngoãn uống đi, mẹ đích thân lấy sữa cho con đó.”

Nghe ba nói vậy, nếu Nhan Ninh không uống thì cũng có chút không đành lòng, cậu nắm lỗ mũi, uống một hơi vào bụng, sau đó liền làm vẻ mặt muốn khóc: “Mẹ.....”

Ninh Vi Nhân vội vàng ôm cậu vào ngực, đem một miếng mứt trái cây đút vào miệng cậu, Nhan Ninh nhai vài cái rồi nuốt xuống, quay sang nhìn thấy ly sữa tươi vẫn không nhìn được cảm giác muốn nôn, cậu vội vàng nhắm mắt quay đi chỗ khác, nếu không chắc cậu sẽ nôn ra mất. Nhan Duệ nhìn thấy bộ dạng kia của con trai thì rất tức giận, anh thật muốn đem cái tên nhóc đang giả bộ bệnh này đánh cho một trận, nhưng nếu anh thật sự đánh thì..... Hay là thôi đi.

Chỉ có điều những ngày tốt lành của Nhan Ninh cũng không được bao lâu, kết quả của việc giả bộ bệnh chính là một ngày ba ly sữa tươi được mang tới cho cậu, như vậy cũng không phải ít, hơn nữa cậu phải nằm giường suốt hai ngày ở trên giường. Khó có khi được nghỉ học hai ngày, toàn bộ những dự định của cậu đều bị bỏ lỡ, cho dù cậu có giả vờ khóc lóc, làm bộ đáng thương cũng không có tác dụng gì, Ninh Vi Nhân cũng không chịu cho cậu xuống giường, cho tới khi xác định cậu không có việc gì thì mới cho phép cậu được ở trong nhà hoạt động một chút. Nhan Ninh cũng ghi hận Nhan Duệ vì chuyện đó, cậu cảm thấy tất cả đều tại ba cậu mà ra, cái cảm giác giống như một người tàn phế vô dụng suốt đời này cậu cũng không muốn thử lại thêm lần nào nữa hết!

Những ngày yên bình luôn luôn không được bao lâu, khoảng chừng nửa tháng sau đó, ở Châu Phi xa xôi Nhan Tư Tư bất ngờ gọi điện thoại báo với mọi người là cô ấy muốn kết hôn! Toàn bộ trên dưới nhà họ Nhan rất lo lắng cho là cô ấy sẽ dẫn về một người da đen cao to, trong điện thoại Nhan Tư Tư ra vẻ rất thần bí dễ gây sự tò mò cho mọi người, cho dù là ai hỏi cái gì cô ấy cũng không chịu nói. Cho đến khi cô ấy dẫn theo người kia trở về thì tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người. Bởi vì người kia không ai khác hơn chính là Tương Kế!

Nhan Duệ là người đầu tiên phản đối mãnh liệt, sau khi phản đối xong mới phát hiện thật ra đó không phải là Tương Kế, bởi vì anh ta so với Tương Kế thì làn da đen hơn rất nhiều, rất, rất, rất, rất nhiều, nếu không phải anh ta có khuôn mặt điển hình của người Châu Á, Nhan Duệ thật sự cho rằng người kia chính là kẻ âm hồn không tan—Tương Kế.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98

Edit: quynhle2207

Mặc dù không phải là tên Trương Kế làm người ta ghét kia, nhưng người đàn ông này cũng có quan hệ không ít với Trương Kế. Lần đầu tiên khi Nhan Duệ nhìn thấy người đàn ông này cũng đã không thích, anh có thái độ hoài nghi đối với người đàn ông mà em gái muốn kết hôn gấp gấp này, không phải anh không đồng ý, cũng không phải là anh giận cá chém thớt, người đàn ông này thật sự cùng Nhan Tư Tư quá giống nhau, giống nhau ở chỗ không đáng tin cậy, cũng giống nhau ở chỗ quá điên cuồng. Khi hai kẻ điên ở cùng một chỗ với nhau thì sẽ như thế nào? Thế nhưng Ninh Vi Nhân lại không đồng ý với ý nghĩ của anh, thật sự cô cũng không thích người tên Trương Kế kia, nhưng người tên Trương Thành này là vô tội.

Đúng vậy, người đàn ông này tên là Trương Thành, chính là người em trai họa sĩ lười biếng lang thang khắp nơi trên thế giới của Trương Kế. Không giống như Trương Kế, Trương Thành không có sở thích cướp đoạt người yêu của người khác, nhưng vốn là một nhà nghệ thuật trời sinh với tính tình phóng đảng cùng đa tình, cho nên anh ta có rất nhiều người tình ở khắp mọi nơi trên thế giới, chỉ là không kém Nhan Tư Tư bao nhiêu. Thời điểm hai người gặp nhau ở Châu Phi vẫn còn đối địch lẫn nhau, ai có ngờ được khi cùng nhau tham gia lễ hội của một bộ lạc vào buổi tối, uống rượu say quá làm loạn, sáng ngày thứ hai liền thấy thuận mắt, liền chuẩn bị kết hôn chỉ trong ba tuần lễ ngắn ngủn, hơn nữa bộ dáng của bọn họ giống như là không phải anh không gả, không phải em không cưới vậy, rất là thâm tình, nếu ai không biết rõ thời gian bọn họ quen biết không bao lâu, còn tưởng bọn họ đã có tình duyên ba kiếp rồi cũng nên.

Khi biết được hoàn cảnh quen biết nhau của bọn họ, thái độ của Nhan Duệ đang từ nghi ngờ chất vấn liền biến thành phản đối ngay lập tức, anh kiên quyết không đồng ý để Nhan Tư Tư kết hôn cùng với Trương Thành, hơn nữa còn phản đối rất gay gắt. Ninh Vi Nhân đối với việc phản đối của anh thì từ chối cho ý kiến, bởi vì cô cho rằng anh có lòng dạ hẹp hòi. Điều đó đã làm ‘đứa bé’ tên Nhan Duệ tức giận hừ lạnh một tiếng rồi về nhà đóng cửa không chịu ra gặp ai, điện thoại gọi tới cũng không thèm trả lời, nguyên nhân chủ yếu là vì nhất quyết không đồng ý cuộc hôn nhân này. Tuy nói rằng vì không thích Trương Kế cho nên anh giận cá chém thớt, nhưng nguyên nhân chủ yếu trong đó là bởi vì anh không đánh giá cao Trương Thành, mặc dù Nhan Tư Tư chống đối với anh từ nhỏ cho đến lớn, nhưng nói cho cùng cô ấy vẫn là em gái của anh, muốn khi dễ Nhan Tư Tư cũng chỉ có anh và người nhà họ Nhan. Anh nhìn Trương Thành không thuận mắt cũng không có cảm tình tốt, tuy anh ta là họa sĩ, nhưng tính tình lại thích lang bạt đây đó, mà Nhan Tư Tư cũng thích chạy loạn, cho hai kẻ bị bệnh thần kinh cùng ở một chỗ với nhau, còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn sao?

Nói tóm lại là anh không đồng ý, cho dù ba Nhan mẹ Nhan có năn nỉ giải thích như thế nào cũng không có tác dụng. Nhan Tư Tư sau khi lần thứ N cố gắng gọi điện thoại cho anh đều thất bại, liền quyết định tự mình mang theo vị hôn phu tới nhà tìm anh, nhưng khi Nhan Duệ từ trong miệng quản gia biết được việc này đã lập tức chạy vào phòng sách, đem cửa khóa lại, tự nhốt mình bên trong, chỉ cho một mình Ninh Vi Nhân cái chìa khóa duy nhất, còn năn nỉ cô đừng cho bọn người Nhan Tư Tư vào nhà, sau đó liền ở lì trong phòng sách không ra.

Lòng anh tràn đầy tin tưởng rằng nhất định vợ anh sẽ đứng cùng một phe với anh, cho nên anh chỉ luôn miệng dặn dò Ninh Vi Nhân mọi chuyện, cũng không chờ cô đồng ý, vì vậy, cuối cùng anh bị vợ quay lưng lại với mình, đứng về phe của địch.

Thời điểm Nhan Tư Tư được người làm dẫn vào nhà thì miệng vẫn nói không ngừng, cả người đen thui như một cục than đen, người đàn ông kia đi bên cạnh nắm tay cô ấy, giống như hai người là một đôi được trời sinh ra để kết hợp với nhau. Khi Ninh Vi Nhân nhìn thấy bọn họ cũng không nhận được bật cười, cô nhìn kiểu gì cũng thấy giống như hai cục than đen ở cùng với nhau, chỉ thiếu mỗi que diêm là có thể đốt cháy bọn họ rồi. “Sư Tư, hôm nay em ăn mặc thật lạ nha?” Da ngâm đen thì không nói đi, lại còn mặc đồ màu đen, cô ấy sợ buổi tối có người nhận ra sao? Cả người cùng quần áo cũng đen như nhau không khác biệt lắm.

“Khụ, chị dâu, đây chính là kiểu quần áo mùa hè mới nhất. Chị không cảm thấy mặt nhìn rất đẹp sao? Chị xem chỗ này là chân em, còn chỗ này là eo.” Nhan Tư Tư tự luyến sò sò phía dưới để biểu đạt lời nói, còn hướng về Ninh Vi Nhân đá lông nheo.

Ninh Vi Nhân khoé miệng nâng lên nhẹ nhàng, nhìn về phía Trương Thành đang đứng bên cạnh cô ấy. Cô cũng không đặc biệt ghét người đàn ông này, nhưng cô cũng không có bao nhiêu ấn tượng tốt với anh ta. Nhưng Trương Thành lại cho cô cảm giác hoàn toàn khác hẳn với Trương Kế, mặc dù hai người đều là những kẻ phong lưu đào hoa. Ở khoảnh khắc khi cô nhìn thấy Trương Kế, cô rất muốn tát anh ta một cái, tránh anh ta càng xa càng tốt, tựa như anh ta là một cái gì đó bản thù rất trên đời này, nhưng trong khoảnh khắc cô nhìn Trương Thành, cô lại cảm thấy thân nhiên, trừ lần đầu tiên nghe tin kết hôn của hai người thì cảm thấy rất vui mừng, có lẽ người có thể làm cho Nhan Tư Tư nảy sinh tình yêu sét đánh cũng không phải là người bình thường: “Ừ.Nhìn rất đẹp. Ngồi đi.”

“Chị dâu khỏe không?” Trương Thành nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng đủ để làm lóa mắt người khác.

Ninh Vi Nhân gật đầu với anh ta một cái, nhưng cô cũng không có trả lời với tiếng gọi chị dâu của anh ta, mặc dù nói thật lòng cô cũng không có thành kiến gì với Trương Thành, dù sao Nhan Duệ cũng không chịu tiếp nhận Trương Thành, cô là vợ của Nhan Duệ, theo lẽ tự nhiên là sẽ đứng ở cùng một chiến tuyến với chồng của mình rồi. Cô cũng chỉ có thể giúp được bao nhiêu đó thôi, dù sao nếu đến cuối cùng Nhan Tư Tư vẫn kiên quyết muốn cùng Trương Thành kết hôn, Nhan Duệ có muốn ngăn cản cũng không được, cùng lắm là tức giận mười ngày hay nửa tháng rồi cũng thôi.

“Chị dâu, anh hai của em đâu? Không phải là anh hai không muốn gặp mặt em chứ?” Nhan Tư Tư hỏi, trên mặt vẫn còn mang theo nụ cười như một thói quen, nhưng trong mắt cô hiện lên sự mất mát rất rõ ràng. Ninh Vi Nhân nhìn thấy rõ điều đó, cười khê: “Anh ấy như thế nào lại không muốn gặp em chứ? Em còn không hiểu rõ tính của anh trai em sao, tuổi càng lớn thì càng giống như một đứa trẻ.”

Cô vừa nói xong, vừa đứng lúc Nhan Ninh mang hai ly nước trái cây từ trong nhà bếp đi ra ngoài, để ở trước mặt Nhan Tư Tư cùng Trương Thành mỗi người một ly: “Mời cô, chú uống nước trái cây đi.”

Nhan Tư Tư đưa tay nhéo cái má mềm mừm mừm của đứa cháu nhỏ của mình: “Nhóc con xấu xa, phải gọi là dượng.”

“Không được.” Sau khi Nhan Ninh xoay chuyển khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, lập tức nhảy tránh ra xa người cô lúc nào cũng rất thích nheo mắt cậu, trốn vào lòng của mẹ cậu: “Ba còn chưa có đồng ý mà, chủ ấy còn chưa phải là dượng của con đâu.” Thêm vào đó, cậu cũng không thích cái chú đã tới nhà cậu ngày đó, chú này là em của chú đó, vậy cậu cũng không thích. Cô của cậu nếu thật phải lấy cái chú này, thì cái chú ngày đó không phải cũng trở thành bà con của bọn họ sao? Vậy không là không tốt rồi. Mẹ là của cậu và ba, không ai được tới giành hết.

Cái đầu nhỏ của cậu suy nghĩ rất là nhanh, chỉ trong vòng mười mấy giây ngắn ngủi đã từ cái chú này, rồi tới cái chú ngày đó suy nghĩ cả đồng chuyện, cuối cùng cảm thấy không biết đó là từ vị gì.

Bị đưa cháu làm cho tức đến nổi trái tim cũng như bị nghiền nát, Nhan Tư Tư bung ly nước trái cây trước mặt uống một hớp lớn cho hả giận, đưa tay ra muốn gỡ đầu của tên tiểu tử xấu xa này một cái, nhưng Nhan Ninh lại tỉnh mắt vô cùng, cậu ngay lập tức vùi đầu vào trong ngực Ninh Vi Nhân, chỉ để lộ ra một đôi mắt đào hoa xinh đẹp, hướng về phía Nhan Tư Tư chớp mắt vài cái, giọng cậu cười khanh khách: “Cô à, cô thẹn quá thành giận rồi.” Nói xong, cậu giống như muốn khoe khoang việc tốt của mình hỏi Ninh Vi Nhân: “Mẹ, con vừa sử dụng thành ngữ đó có đúng hay không?”

Ninh Vi Nhân đương nhiên biết cô em chồng của mình đa mặt mông, cũng muốn chữa cho cô ấy một chút mặt mũi, cho nên cho dù là con trai nói đúng, cô cũng không thể trả lời được, bàn tay mềm của cô đặt nhẹ vào khuôn mặt trắng nõn nhỏ bé của con trai: “Con không được phép nói với cô như vậy.” Thấy cái má nhỏ phúng phính, cô không nhịn được sờ thêm một chút, thật mềm mại non nớt, cảm giác ở tay rất dễ chịu.

Nhan Tư Tư thở dài, than thở cho sự đáng thương của mình: “Chị dâu. Chị nói thật với em đi, anh hai đang ở đâu vậy?”

Ninh Vi Nhân nhíu mày, đưa tay ra, trong lòng bàn tay lộ ra một cái chìa khóa: “Ừ, đi tìm anh hai của em đi, anh ấy đang ở phòng đọc sách.”

Nhan Ninh không khỏi cảm thấy có chút lo lắng nhìn Nhan Tư Tư cùng Trương Thành đi lên lầu: “Mẹ. Ba có nổi giận hay không?”

“Ba con không dám nổi giận với mẹ đâu.” Ninh Vi Nhân cười khê, hôn một cái trên mặt con trai: “Có đúng hay không hả con trai?”

Nhan Ninh nghe xong cũng không nhịn được cười trộm: “Mẹ, chúng ta cũng đi theo lên lầu đi, con cũng rất muốn nhìn xem thế nào!” Vừa nhìn thấy mẹ cậu gật đầu, cậu liền vội vàng từ trong ngực cô nhảy xuống, nhấc chân chạy thẳng lên lầu. Từ sau khi Ninh Vi Nhân tỉnh lại ở cùng cậu, cậu càng ngày càng giống như là một đứa nhỏ mười tuổi, không còn giống như một đứa nhỏ trưởng thành sớm, chỉ có một đứa nhỏ mười tuổi mới có thể hành động ngây thơ đáng yêu như vậy, Ninh Vi Nhân cùng Nhan Duệ đối với việc này của cậu rất là vui mừng, một đứa nhỏ trưởng thành quá sớm lúc nào cũng làm người ta đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99

Edit: quynhle2207

Chỉ vừa mới đi tới gần phòng sách, hai mẹ con còn chưa kịp đi vào, liền nghe tiếng của Nhan Duệ gào thét truyền ra từ trong phòng: “Ai cho các người vào đây? Cút ra ngoài cho tôi! Là ai đưa chìa khóa cho các người, bộ không muốn nữa sao!”

Hai mẹ con Ninh Vi Nhân cũng vừa lúc đi tới cửa phòng sách, vừa lúc nghe được câu nói ‘trời đất không tha’ của ba, Nhan Ninh cười vui vẻ nói: “Mẹ, ba hỏi mẹ có muốn sống nữa không kia.”

Nhan Duệ rất thính tai, anh mới vừa rồi còn gầm thét dữ tợn, nhưng thật ra anh cũng chỉ làm dáng làm điệu một chút thôi, làm sao anh biết được vợ mình lại đứng ngay cửa phòng sách, anh sợ đến nỗi đứng bật dậy từ trên ghế, nhìn thấy Ninh Vi Nhân ở tại cửa ra vào, anh vội vàng chạy tới, cầm tay Ninh Vi Nhân, hết sức nịnh nọt lấy lòng: “Vợ à ~~~~~ sao em lại đi lên đây vậy!”

“Em cũng không muốn lên đâu, nhưng nếu không lên thì làm sao biết được trong lòng anh lại không muốn em sống tới như vậy.” Ninh Vi Nhân làm ra vẻ rất tức giận, một chút ý cười ở trong mắt cũng không có, làm cho Nhan Duệ hết sức hoảng hốt, vội vàng tìm đủ mọi cách để giải thích, rồi lại hết sức nịnh nọt lấy lòng nói: “Vi Nhân à, Vi Nhân ơi, anh không có mà, anh không phải nói em đâu, là anh tự nói bản thân mình thôi mà, đều là tại anh, tại anh không nghĩ tới Nhan Tư Tư lại gian xảo đến vậy, có thể gạt được em để lấy chìa khóa đi, thật sự là quá đáng mà! Anh có nói tới em hồi nào đâu.” Cho đến khi Nhan Ninh cười đến mức không chịu nổi, phải lấy tay nịt áo Ninh Vi Nhân không chịu buông ra, bởi vì nếu cậu buông ra sẽ phải cười đến nằm lăn ra đất mất. Ninh Vi Nhân cũng cố gắng duy trì vẻ mặt nghiêm túc của mình không được bao lâu, cũng không chịu nổi liền bật cười thành tiếng, tới lúc này Nhan Duệ mới biết rằng mình đang bị trêu chọc, đùa giỡn, trấn anh bắt đầu nổi đầy gân xanh. Ninh Vi Nhân liền vội vàng vuốt vuốt ngực của anh làm cho anh bình ổn hơi thở, dịu xuống con giận, rồi mới nói với anh rất dịu dàng: “Cái chìa khóa là của em đưa cho Tư Tư.”

Nghe vợ mình nói một câu làm ghen hờn, Nhan Duệ cảm thấy hít thở không thông, chỉ thiếu chút nữa là giận đến muốn ngắt đi: “Em, tại sao em lại đưa cho nó chứ?”

Ninh Vi Nhân lại tiếp tục vuốt ngực anh, sau đó nắm tay anh, kéo anh đi đến phía sau bàn đọc sách ngồi xuống, đồng thời cô cũng không quên ra hiệu cho Nhan Tư Tư và Trương Thành cũng ngồi xuống. Nhan Tư Tư đã thích cái ghế sofa màu trắng trong phòng sách này từ lâu lắm rồi, liền lập tức đi tới, nhưng sau đó cô ấy đột nhiên nhớ ra là mình đến đây để năn nỉ anh trai đồng ý cuộc hôn nhân của mình, thế là cô ấy liền thu hồi vẻ mặt hưng phấn

của mình ngay lập tức, sau đó liền bày ra vẻ mặt oán hận, đau khổ rất sâu đậm, nhìn như là trong nhà đang có người chết vậy.

“Người ta tới tìm anh, anh cũng không thể cứ tránh mặt mà không chịu gặp người ta có đúng không?” Sau khi đem con trai nhét vào lòng anh để cho anh ngồi ôm con, Ninh Vi Nhân nhìn Nhan Tư Tư một cái, ý bảo cô ấy không cần khẩn trương: “Có chuyện gì thì cũng phải ngồi lại với nhau để nói cho rõ ràng chứ.”

“Không cần thiết.” Nhan Duệ tức giận quay mặt đi chỗ khác, cự tuyệt với vẻ đầy kiêu ngạo, trong ánh mắt nhìn về phía Trương Thành cũng mang đầy ý coi thường. Trương Thành vẫn ngồi ở chỗ đó rất đàng hoàng, đối với sát khí trong mắt của Nhan Duệ đều bỏ qua làm như không thấy, như là không thêm để ý một chút nào đối với sự coi thường của Nhan Duệ. Thái độ của anh ta như vậy càng làm cho Nhan Duệ thêm tức giận, chỉ hận là không thể dùng chân đá anh đi chỗ khác: “Anh không muốn nói chuyện với bọn họ, bọn họ muốn kết hôn thì cứ việc kết hôn đi, dù sao thì anh không tham dự là được rồi.”

Nhan Tư Tư vừa nghe anh trai mình nói như vậy, trong nhất thời cũng rất tức giận, đứng bật dậy: “Anh à, anh nói như vậy là có ý gì hả, em cũng giống như anh đều lớn hết cả rồi, anh còn không cho em kết hôn?”

“Anh không cho em kết hôn sao?” Nhan Duệ càng tức giận hơn, đám một đám lên trên mặt bàn: “Mấy năm trước, thời điểm em vừa trưởng thành, anh không có giới thiệu những thanh niên tuổi có tài cho em sao? Em bây giờ nói vậy là sao? Em không phải nói là không muốn kết hôn sao, em không phải nói em không có hứng thú với đàn ông cho nên em muốn sống độc thân cả đời à, sau đó em lại nói với anh chỉ cần em kết hôn, thì người đó nhất định phải được anh xem xét đồng ý mới được à, cho tới bây giờ cũng chưa được bao lâu em liền đem những lời này trở thành gió thoảng qua tai sao? Đừng nói anh không vừa ý người đàn ông này, cho dù là anh có vừa ý rồi, chỉ bằng thái độ của em như vậy, anh sẽ không bao giờ đồng ý đâu!”

Nhan Tư Tư bỗng dờ người ra, hình như mình.Mình quả thật có nói ra những lời như vậy.Nhưng lúc đó là lúc đó, không có nghĩa hiện tại cũng như vậy mà!!!

“Anh.Coi như là em xin anh đó, em không phải là quên những lời nói đó đâu, nhưng, nhưng bây giờ em thật sự yêu mến anh Thành mà.”

Thấy Nhan Tư Tư sắp khóc, Nhan Duệ cũng tức giận đến đỏ cả mặt, Ninh Vi Nhân khẽ thở dài ở trong lòng, cô cảm thấy một người không nhớ gì như mình thì không thích hợp để làm người ở giữa hòa giải tí nào: “Nhan Duệ.”

Nhan Duệ vẫn rất tức giận như cũ, hai tay anh để trên bàn cũng nổi đầy gân xanh, nhưng anh vẫn còn nhớ được là con trai đang ngồi trên chân mình, cho nên anh cố gắng tự kiềm chế mình để không đứng bật dậy, Nhan Tư Tư thấy anh lòng dạ cứng rắn như vậy, không thêm để ý đến tình nghĩa anh em của mình, cô ấy ngay cả tự nhủ với mình rằng mọi việc rồi sẽ tốt lên thôi cũng không làm được, cũng tức giận đến nỗi không muốn la hét với anh, lập tức đứng lên kéo tay Trương Thành muốn đi ra khỏi phòng sách, nhưng cô lại bị Trương Thành nắm lấy cổ tay: “Em đợi chút.” Có lẽ do anh ta từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài, rất ít khi trở về nước, cho nên cách nói chuyện của anh có chút kỳ lạ, nghe rất cứng nhắc, nhưng lại rất nghiêm túc: “Tư Tư, anh có thể nói chuyện được không?”

Ninh Vi Nhân ngạc nhiên đến nỗi tròn mắt, nguyên cả nửa ngày cho đến bây giờ người đàn ông này chỉ nói được hai tiếng: “Chị dâu.” Mà nguyên nhân chỉ nói ra hai tiếng này là bởi vì Nhan Tư Tư không cho anh ta nói chuyện?

“Tư Tư, sao em lại không cho anh Trương nói chuyện vậy?”

“Anh ấy nói chuyện rất khó hiểu, anh hai đang rất là tức giận rồi, nếu để cho anh Thành mở miệng, càng làm anh hai tức giận thêm mà thôi!” Trong giọng nói của Nhan Tư Tư như có tiếng nắc nhen ngào, thật ra thì cô ấy rất ít khi khóc, từ nhỏ cho đến khi lớn lên đều là sống vô tư không lo không nghĩ, mặc dù từ đó tới giờ luôn cãi nhau âm ỉ với Nhan Duệ, nhưng tình cảm anh em giữa hai người lúc nào cũng tốt, nếu như việc kết hôn của cô ấy không được anh trai đồng ý, thì cô ấy sẽ rất đau lòng buồn bã.

“Tư Tư, anh có thể nói chuyện được chưa vậy?” Thấy Nhan Tư Tư khóc, Trương Thành cũng rất khẩn trương lo lắng, anh ta nhanh nhẹn đưa tay lau nước mắt trên mặt Nhan Tư Tư, nhưng anh vẫn không quên hỏi cô ấy rằng anh có thể nói chuyện được hay không, khi Nhan Tư Tư buồn bã gạt đầu đồng ý thì anh ta mới hắng giọng một cái, rất không có mặt nhìn thời điểm liền gọi Nhan Duệ một tiếng ‘anh trai’. Khi Nhan Duệ vừa nghe thấy tiếng ‘anh trai’ này phát ra từ miệng Trương Thành, anh lập tức nổi nóng, chỉ còn thiếu là chưa có đứng lên để đánh Trương Thành. Nhưng Trương Thành không đổi sắc mặt, tim cũng không đập nhanh, rất bình tĩnh khom lưng cúi đầu thật sâu chào Nhan Duệ, sau đó nói một câu: “Anh hai, em thật sự rất yêu mến Tư Tư, cũng rất muốn kết hôn cùng cô ấy, em hi vọng anh có thể đồng ý việc hôn sự này.”

..... Anh ta thật sự rất thẳng thắn nha. Ninh Vi Nhân vỗ nhẹ bả vai của Nhan Duệ để giữ cho anh bình tĩnh, Nhan Duệ cũng bị câu nói hết sức thẳng thắn, nhưng cũng giống như thuận miệng này làm cho nghẹn lời, anh không biết nên nói cái gì mới tốt, nếu như nói Trương Thành chỉ thuận miệng nói ra câu đó thì thái độ của anh ta lại rất nghiêm túc, nếu nói Trương Thành nói câu nói đó rất nghiêm túc thì thái độ của anh ta sau khi nói xong câu nói kia lại rất thành thoi. Bình thường ở trên thương trường đã luyện cho Nhan Duệ tài nghệ ăn nói khéo léo, không có gì là không thể trả lời, nhưng vì anh đau lòng cho Nhan Tư Tư, nên giờ phút này cũng không biết phải nói gì. Người ta đều nói người đứng xem ở ngoài lúc nào cũng sáng suốt hơn người ở trong cuộc mơ hồ, câu nói này thật ra rất đúng, không sai một chút nào cả.

Cho đến cuối cùng thì anh cũng không biết nên nói như thế nào, mà cho dù là anh nói bất cứ điều gì, anh cũng không có biện pháp gì để ngăn cản việc hôn nhân này cả, cho dù anh không thích người tên Trương Thành này thì anh cũng không thể thay đổi được gì ở kết quả cuối cùng hết. Sau khi Trương Thành nói ra những lời nói đó, thì sự tức giận ngập trời của anh cũng gần như tan biến ngay lập tức, ánh mắt sắc bén căng thẳng tràn đầy khiêu khích của anh cũng mềm mại đi trong nháy mắt. Anh phát tay, nói với vẻ không còn hơi sức nữa: “Các người đi đi.”

Nhan Tư Tư nhúng mày, nhìn như muốn khóc, Ninh Vi Nhân liền tranh thủ thời gian nhìn cô lắc đầu một cái, mỉm cười nói: “Còn không nhìn ra được sao, anh của em đã đồng ý rồi đó.” Thấy Nhan Tư Tư ngạc nhiên sững sờ, liền vỗ nhẹ gương mặt trắng nõn như trứng gà của con trai: “Con tiến cô và dựng về nha?” Nhan Ninh gật đầu một cái đầy khéo léo, nhảy từ đùi của Nhan Duệ xuống, nắm lấy một ngón tay của cô mình rồi cùng cô ấy ra khỏi

phòng sách, trước khi đi Tương Thành cũng không quên cúi đầu chào, nói cảm ơn với Nhan Duệ cùng Ninh Vi Nhân, Ninh Vi Nhân dùng nụ cười để đáp lại anh ta, trong khi Nhan Duệ lại giả vờ làm như không thấy.

Thấy chồng mình vẫn còn đang giận dỗi, chỉ là cả người đã xiu xuống giống như bong bóng xì hơi, Ninh Vi Nhân cảm thấy rất đau lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhích lại gần sát mặt anh, Nhan Duệ chớp đôi mắt đào hoa xinh đẹp, trong lòng tự hỏi không biết cô đang muốn làm gì. Ninh Vi Nhân bắt ngờ nở nụ cười, ôm cổ anh, rồi ngồi lên đùi anh. Đầu tiên, Nhan Duệ rất sững sốt, sau đó là anh mừng như điên, mặc dù bây giờ bọn họ vẫn đang ở cùng với nhau, nhưng có lẽ là do cô không nhớ được những việc trước kia, cho nên cô rất ít khi chủ động gần gũi với anh, đây là lần đầu tiên trong vòng mấy tháng nay bọn họ có những hành động thân mật như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100

Edit: quynhle2207

“Anh đừng có nóng giận nữa, Tư Tư cũng đã lớn như vậy rồi, em ấy đã có thể tự quyết định cho cuộc sống của chính mình rồi.” Ninh Vi Nhân cười khê nghiêng đầu nhìn anh, ánh sáng bên ngoài của sổ chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của cô tạo nên một khung cảnh không thể nào tưởng tượng nổi, Nhan Duệ chưa bao giờ nhìn thấy Ninh Vi Nhân như vậy, một Ninh Vi Nhân hoàn toàn khác hẳn, trước kia là do anh không chú ý tới, sau đó khi anh muốn chú ý tới cô thì cũng đã không còn kịp nữa: “Em lại cảm thấy Tương Thành cũng không tệ đâu, mặc dù không làm cho người ta vừa nhìn là thích liền, nhưng nhìn lời nói và hành động của anh ta thì cũng thấy được anh ta thật lòng yêu thích Tư Tư, hai người bọn họ là một người muốn đánh, một người muốn chịu đòn, anh cứ muốn đứng ở giữa ngăn cản làm gì?”

Nhan Duệ bực tức không thông, lên tiếng phản bác: “Làm sao có thể nói như vậy được, Tương Thành là em trai của cái tên Tương Kế xấu xa kia, tre đã xấu thì làm sao mặng có thể tốt được chứ (Quyên: mình nghĩ ý của anh là anh nào thì em nấy đó). Vi Nhân. Em không được để cho bề ngoài của anh ta lừa gạt em, anh cảm thấy tên Tương Thành mặt đen này lòng dạ cũng đen tối y hệt như Tương Kế thôi!” Đem việc nói xấu người khác nói ra một cách công khai như vậy, nhưng Nhan Duệ lại không cảm thấy xấu hổ một chút xíu nào hết, ngược lại anh còn cho rằng những điều mình nói ra là rất đúng, hoàn toàn đúng, tuyệt đối đúng.

Anh muốn tiêu diệt sạch sẽ tất cả những ai hay cái gì có thể uy hiếp tới cơ hội sum họp chung sống vui vẻ của gia đình ba người nhà anh!

“Người ta có da ngăm đen là bởi vì ở Châu Phi phơi nắng.” Ninh Vi Nhân đối với tính tình trẻ con của anh quả thật đã hết cách rồi, có lúc cô cảm thấy giống như không phải cô thật sự mất đi ký ức, bởi vì cô đặc biệt nhớ rõ ràng những việc có liên quan tới Nhan Duệ, chẳng hạn như làm cách nào để quan tâm, chăm sóc cho anh, anh thích cái gì hay ghét cái gì, cô đều biết rõ như đó là một điều hiển nhiên. Nhưng tại sao những trí nhớ ngày xưa lại không thể nhớ ra được, chỉ cần mỗi lần cô suy nghĩ thì đầu cô sẽ bắt đầu co rút, đau đớn kịch liệt, giống như đang cảnh cáo cô không nên nhớ lại những chuyện đó. Ninh Vi Nhân có cảm giác rằng những ký ức kia của cô cũng không tốt đẹp gì, có lẽ còn tràn đầy đau đớn khổ sở nữa, cho nên cô cũng không cố gắng một chút nào để suy nghĩ về những ký ức đó. Có lẽ cho dù cô nhớ ra, thì cô cũng sẽ không vui vẻ hơn so với hiện tại.

Cô đã thông suốt được tất cả, từ trong đáy lòng cũng không chấp nhất chuyện này nữa, nhưng cho dù là như vậy cô cũng không thể tránh khỏi suy nghĩ lo lắng. Ninh Vi Nhân nhận ra rằng hình như mọi người cũng không muốn cô nhớ lại những ký ức đã quên, đối với bọn họ, hình như việc cô không nhớ lại được sẽ khiến mọi người có thể sống vui vẻ hơn một chút. Cô không biết những ký ức trước kia của mình như thế nào, cũng không biết tới khi nào thì cô có thể nhớ lại được mọi thứ, nhưng hiện tại cô rất hạnh phúc, cũng rất thỏa mãn, đối với cô như vậy là đủ rồi.

Cô có lúc lại cảm thấy sợ hãi, sợ một ngày khi cô nhớ được tất cả, lúc đó cô sẽ có thể đem mọi thứ ở hiện tại xóa bỏ hết, toàn bộ đều phá hủy hết. Cho đến khi đó, không biết cô sẽ biến thành như thế nào? Sẽ trở nên ra sao? Cho nên cô mới không có đi tìm hiểu, không để ý đến, không thêm suy nghĩ, cô ráng cố gắng quên đi mình là một người không có ký ức. Nhưng rồi ngày đó cũng đến, chính là cái ngày mà Tương Kế đã đến nhà cô.

Ninh Vi Nhân thật sự không cố ý nghe lén, là do con trai yêu cầu tới hai lần cho nên cô mới xuống dưới lầu gọi Nhan Duệ đi lên, kết quả lại để cô nghe được những lời nói lập lờ ý nghĩa không rõ ràng. Tương Kế nói, nếu như cô biết. Nếu như cô biết cái gì? Tại sao khi cô biết những điều đó thì sẽ không tha thứ cho Nhan Duệ? Rốt cuộc thì trước kia đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cô lại trở nên xa cách với ba mẹ ruột của mình như vậy, cho dù là bọn họ rất vui mừng khi nhìn thấy cô, nhưng trong lòng cô chỉ cảm thấy sợ hãi và hoảng hốt? Tại sao con gái lại sợ hãi ba mẹ mình như vậy. Cái này thật không hợp lý một chút nào?

Đã là người thì ai cũng có lòng tò mò, cho dù cô đã quyết định không cần những ký ức trước kia, nhưng mỗi lần nhớ tới lời mà Tương Kế đã nói, cô lại muốn biết những ký ức kia như thế nào. Mà loại ý nghĩ này sẽ không cách nào mất đi, chỉ có càng ngày càng mãnh liệt hơn mà thôi. Cô hiểu rất rõ ràng rằng cho dù cô nhớ lại cũng sẽ không được vui vẻ, nhưng dù sao đó cũng là ký ức, là quá khứ của cô, là những thứ cô đã có được trong cuộc sống của mình. Ninh Vi Nhân lắc lắc đầu mình, thoát khỏi những suy nghĩ lung tung đang có trong đầu mình, từ sau khi Tương Kế đến nhà cô, cô vẫn thường hay suy nghĩ mất hồn như vậy, chính cô cũng không biết lý do. Cô đối với những điều mình không biết cảm thấy sợ hãi, nhưng lại theo bản năng mà không dám nói chuyện này cùng Nhan Duệ và Nhan Ninh. Tại sao lại như vậy? Cô không biết tại sao cả, cho dù là đối với hai người thân nhất của cô trên đời này, cô cũng không nói với bọn họ.

Có lẽ trong tiềm thức của cô, cô chưa từng tin tưởng một ai cả.

Chương 101

Edit: quynhle2207

Nhan Duệ rất nhạy bén, cho nên anh dễ dàng nhận thấy được trong lòng của Ninh Vi Nhân có chút xao động, nhưng anh lại không thể biết được điều gì làm cho cô lo lắng khi nhìn vào trong mắt cô, trong mắt cô ngoài sự mơ hồ cùng thấp thòm, anh cũng không nhìn ra được thêm bất cứ điều gì. Khi sự lo lắng về em gái của mình đã tan biến không còn nữa, thì ngay lúc này, Nhan Duệ lại cảm thấy Ninh Vi Nhân sẽ có thể biến mất ngay trước mắt anh bất cứ lúc nào, giống như là bị gió cuốn đi mất vậy. Anh ôm chặt lấy cô, gọi tên cô: “Vi Nhân, Vi Nhân, em nói đúng lắm, mặc kệ bọn họ đi, anh không quan tâm nữa. Em có mệt hay không? Có phải vất vả quá hay không? Em cần nghỉ ngơi một lát không?”

Anh thật sự đã quá khẩn trương lo lắng rồi, Ninh Vi Nhân lắc đầu với anh: “Em không mệt, cũng không cần nghỉ ngơi gì hết, anh có thể suy nghĩ như vậy là tốt lắm rồi, Tư Tư cũng chưa từng xen vào việc của anh, cho nên anh cũng không thể quản lý quá nhiều về cuộc sống của em ấy đâu, dù sao đi nữa em ấy cũng đã lớn rồi, không còn là một đứa bé nữa đâu.”

Nhan Duệ liền gạt đầu một cách ngoan ngoãn, đang muốn nói chuyện tiếp thì Nhan Ninh đi vào, cậu nhìn thấy mẹ đang ngồi trên đùi ba, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhủ lại: “Mẹ, con đói bụng.”

Com trưa vừa ăn xong chưa được bao lâu đã kêu đói bụng, bộ con là heo hả? Nhan Duệ rất muốn hỏi con trai mình như thế, nhưng từ trước đến nay Ninh Vi Nhân lại luôn đặt con trai ở vị trí đầu tiên, cho nên cô lập tức đứng dậy từ trên đùi anh, nắm tay con trai bé nhỏ của mình, sau khi đi vài bước, giống như cô nghĩ tới việc gì đó, liền quay đầu lại nói với anh hết sức thân nhiên: “Chúng ta cùng đi uống trà chiều đi.”

Vợ yêu quả thật không có quên anh.Nhan Duệ cảm động đến suýt chết, ngay lập tức đi đến gần vợ mình, nắm tay Ninh Vi Nhân thật chặt, thật lâu cũng không chịu buông ra.

Thời gian để uống trà chiều tốt nhất là khoảng ba giờ chiều. Vốn hai cha con Nhan Duệ và Nhan Ninh không có thói quen này, nhưng từ sau khi Ninh Vi Nhân tỉnh lại, bọn họ cũng chịu theo cô, rất tự giác cùng nhau uống trà chiều., cho dù là Nhan Ninh bị buộc phải uống thứ mà cậu ghét nhất: chính là sữa tươi.

Thời gian cả nhà ba người bọn họ ở chung với nhau lúc nào cũng vô cùng ngắn ngủi, bởi vì quá hạnh phúc, cũng quá thỏa mãn, cho nên trong lòng lúc nào cũng luôn có sự sợ hãi và lo lắng. Thời gian đám cưới của Nhan Tư Tư và Trương Thành càng đến gần, Nhan Duệ cũng càng ngày càng nóng nảy. Anh có cảm giác tên Trương Kế kia sẽ lợi dụng cơ hội này để gây rối loạn. Lỡ như hán ta lại giống như con thiêu thân bắt chấp tất cả gây ra chuyện gì thì phải làm sao giải quyết bây giờ?

Thật ra những lo lắng của anh không phải là không có nguyên do, vì chuyện này hiển nhiên có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Trong ngày hôn lễ của Nhan Tư Tư, nếu không phải Ninh Vi Nhân kiên quyết không chịu nhượng bộ, thì nói không chừng cho dù có đánh gãy hết mấy cây cột nhà thì Nhan Duệ thà chết cũng không chịu ra khỏi cửa.

Hôm nay ba người của nhà bọn họ cùng mặc quần áo màu trắng cho cả gia đình, vừa nhìn thì biết ngay là người nhà không sợ bị lẫn lộn. Hôn lễ của Nhan Tư Tư cũng không mời nhiều người, mọi người đều là gia đình thân quen, nhưng cũng có một ít người là bạn bè của hai vợ chồng, đều nói bọn họ là những nhà nghệ thuật, từng người một đều rất phóng khoáng, ăn mặc đều là những trang phục hết sức cổ quái, lạ kỳ lạ. Khi Nhan Duệ nhìn thấy thì giống như bị sấm sét đánh trúng, trong khi đó Ninh Vi Nhân ngược lại cảm thấy bọn họ rất thú vị, cô luôn đi theo sát bên con trai mình, không ngừng chụm đầu nói nhỏ với nhau.

Hiển nhiên, người mà Nhan Duệ cực kỳ không muốn gặp nhất, Trương Kế, thì nhất định không thể vắng mặt rồi. Hôm nay anh ta làm rể phụ, với tác phong nhanh nhẹn, một thân com lê màu trắng cao cấp được cắt may rất vừa người và nổi bật làm cho anh ta càng thêm đặc biệt anh tuấn, cùng với một đôi mắt đen dài hẹp quả thật đã làm xao động tâm hồn của không ít phụ nữ, cũng có rất nhiều phụ nữ nhiệt tình dùng ánh mắt như mời gọi nhìn về phía anh ta, nhưng Trương Kế lại chẳng thèm nhìn tới, ngược lại, anh ta lại đi thẳng về phía của Ninh Vi Nhân.

Từ trước đến giờ, Ninh Vi Nhân vẫn luôn không thích người tên Trương Kế này, lúc trước đã như vậy, về sau lại càng không thay đổi. Vừa thấy anh ta đang đi về phía mình, cô theo bản năng liền lùi lại một bước, hai người đàn ông lớn nhỏ trong nhà cô ngay lập tức đứng chặn ngay trước mặt cô, nụ cười của Nhan Duệ hết sức miễn cưỡng, nhìn một cái đã biết ngay đó là nụ cười gượng. Trương Kế lại rất có phong độ, đối với ánh mắt đầy dao găm bén nhọn của Nhan Duệ lại bỏ qua, làm như không thấy, chỉ cười cười chào hỏi: “Nhan thiếu, lâu rồi không gặp.”

Nhan Duệ neho đôi mắt đào hoa rất xinh đẹp của mình lại, lâu rồi không gặp.Ai muốn cùng hán ta đã lâu không gặp chứ, anh chỉ tiếc là không thể mãi mãi cũng đừng gặp hán ta!

Cũng giống như Ninh Vi Nhân, Nhan Ninh cũng không ưa gì người chú quái dị này, từ trước tới giờ trực giác của cậu lúc nào cũng rất đúng, cậu cảm thấy người chú quái dị này muốn cướp mẹ từ bên người cậu và ba đi mất, chuyện này sẽ không bao giờ có thể xảy ra, cậu không cho phép: “Mẹ, chúng ta đi vào phòng cô dâu nghỉ ngơi một chút được không? Hôm nay cô nhất định là rất xinh đẹp đó ~~~.” Mắt to của cậu chớp chớp vài cái, chớp mắt, chớp mắt, cho dù là đã cách một vòng kiếng vẫn rất là dễ thương, mê hoặc lòng người. Ninh Vi Nhân hiển nhiên sẽ không từ chối yêu cầu của cục cưng

cô gạt đầu với Nhan Duệ một cái, sau đó liền dặt tay nhỏ của con trai bước đi, Nhan Duệ vẫn không quên nhìn con trai với ánh mắt tràn đầy khen ngợi: quả thật rất là thông minh, vậy mà biết được nơi nào đàn ông không thể bước vào! Cảm giác có được đồng minh quả thật rất thoải mái rồi, giống như mọi người đều đang đứng về phía mình, đứng bên cạnh giúp đỡ mình, nam phụ phóng túng xấu xa vẫn nên đi chỗ khác thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102

Edit: quynhle2207

Thật ra thì chính bản thân Nhan Duệ cũng không biết tại sao anh lại có cảm giác rằng Trương Kế sẽ cướp đi Ninh Vi Nhân của anh. Ngoại trừ sự đối địch trời sinh của đàn ông khi nhìn thấy tình địch của mình, thì anh đối với Trương Kế còn có một loại cảm giác lo lắng hoảng hốt, là cảm giác mà chỉ cần Trương Kế xuất hiện, Ninh Vi Nhân sẽ rời khỏi anh ngay lập tức.

Nhưng anh sẽ không bao giờ để chuyện như vậy xảy ra, tuyệt đối sẽ không bao giờ xảy ra.

Nhìn bóng dáng của Ninh Vi Nhân và con trai biến mất ở sau khúc quanh, lúc này Nhan Duệ mới thở phào nhẹ nhõm, bây giờ thì anh có thể chuyên tâm để đối phó với sự dây dưa không dứt của Trương Kế được rồi. Có thể nói rằng anh căm ghét người đàn ông này đến tận xương tủy rồi, cho nên khi anh nói chuyện với anh ta cũng không cần nhả nhai hay giữ gìn mặt mũi gì hết, trực tiếp thẳng thắn hỏi luôn vào vấn đề chính: “Rốt cuộc là anh muốn làm gì?”

Trương Kế cảm thấy buồn cười khi nghe câu hỏi của Nhan Duệ: “Làm gì là làm gì, tôi muốn làm gì chẳng lẽ Nhan thiếu nhìn không ra được sao?” Anh ta nhìn về chỗ Ninh Vi Nhân mới vừa rời khỏi, khóe miệng từ từ lộ ra nụ cười thần nhiên, nhẹ nhàng, nhưng cũng rất kiên trì: “Tôi muốn Ninh Vi Nhân.” Ai cũng không thể ngăn cản được anh ta, nhất là sau khi anh ta biết được Ninh Vi Nhân lại chính là người kia, thì anh ta càng tuyệt đối không thể buông tay được.

Nhan Duệ cố đè nén sự kích động của mình khi muốn vung một nắm đấm vào mặt Trương Kế, dù sao hôm nay cũng là hôn lễ của Nhan Tư Tư, cho dù anh có tức giận hơn nữa cũng không thể ở trong tiệc cưới của Tư Tư mà đánh người, một chút tự chủ như vậy anh còn có thể làm được. Nhưng hình như Trương Kế cũng đoán được anh sẽ không đánh người, cho nên lời nói của anh ta cũng càng ngày càng khiêu khích hơn, khiêu khích cho đến nỗi khớp xương từ nắm tay của Nhan Duệ cũng bắt đầu phát ra tiếng vang: “Nhan thiếu sao lại tức giận lo lắng như vậy? Có phải bởi vì chính anh cũng không dám xác định sau khi Vi Nhân nhớ lại mọi chuyện sẽ còn gần gũi với anh giống như bây giờ hay không?” (Quỳnh: tui bắt đầu tin đầu óc ông này không được bình thường, không bị đánh là không chịu được.)

Anh ta cười giống như đã có thể nhìn thấy được trước mọi việc, giống như biết được khi mà Ninh Vi Nhân nhớ lại tất cả mọi việc cũng là lúc mà cô rời bỏ Nhan Duệ.

Lời nói của Trương Kế đã chạm đúng vào chỗ đau nhất, cũng là nơi yếu ớt nhất trong lòng của Nhan Duệ. Trong mấy tháng nay, anh vẫn lo lắng nhất là chuyện này, cũng có lúc anh có lòng riêng chỉ hy vọng Ninh Vi Nhân không bao giờ nhớ lại được, bọn họ sẽ có thể bắt đầu lại một lần nữa, nhưng anh biết đối với cô như vậy là không công bằng, cô không thể bị đối xử như vậy được. Những chuyện kia đều thuộc về quá khứ của cô, nếu như cô thật muốn nhớ lại, thì anh không thể cũng không nên ngăn cản cô. Nhan Duệ thậm chí đã nghĩ mình rất may mắn bởi vì Ninh Vi Nhân chưa bao giờ hỏi anh về những chuyện lúc trước, bởi vì nếu cô thật sự hỏi anh, anh cũng không biết nên nói với cô như thế nào cả.

Anh đã hứa là sẽ không bao giờ gạt cô nữa, nhưng để anh nói ra rõ ràng về những sai lầm trước kia của mình đối với cô—— việc này cũng giống như là đang dùng dao đâm thẳng vào tim anh, đau đến mức không chịu nổi, lại không thể ngăn lại, chỉ có thể để mặc cho con dao từ từ cắm vào sâu hơn.

“Nếu vậy thì như thế nào?” Nhan Duệ cố gắng đáp trả rất nhanh chóng, khóe miệng anh nâng lên một cười vô cùng lạnh lẽo, mờ nhạt: “Ninh Vi Nhân là của tôi, đừng ai nghĩ đến việc cướp cô ấy đi, cho dù một ngày nào đó cô ấy nhớ lại tất cả, cũng không có bất cứ một ai có thể cướp cô ấy từ bên cạnh tôi hết.” Nếu quả thật có một ngày như vậy, cô không còn tin tưởng anh nữa, anh sẽ đem trái tim mình đưa cho cô, để chứng minh với cô rằng anh thật sự sẽ không bao giờ làm cô bị tổn thương nữa, cho dù là anh phải chết cũng sẽ không làm tổn thương cô thêm một chút nào nữa. Nếu cô thật sự muốn rời khỏi anh, anh cũng sẽ không giữ cô lại, anh sẽ đứng phía sau, nhìn cô rời đi thật tốt, có lẽ sau đó anh phải chặt đứt đôi chân mình, để ngăn cản ý nghĩ muốn đuổi theo cô. Nhưng là mặc kệ vào lúc nào Ninh Vi Nhân sẽ nhớ lại những ký ức kia, hay vào lúc nào cô sẽ rời đi, Trương Kế cũng đừng nghĩ tới đụng vào một cọng tóc của cô: “Hai người chúng tôi sẽ không ly hôn đâu, anh cũng đừng nghĩ sẽ có cơ hội, anh cũng đừng lý do tìm người yêu gì đó mà tới lừa gạt tôi, nếu Vi Nhân tự nguyện đón nhận anh, tôi cũng không còn gì để nói. Nhưng mặc kệ cô ấy có trí nhớ hay không đều rất chán ghét anh, anh lấy đầu ra tự tin mà nói với tôi rằng nếu cô ấy rời bỏ tôi sẽ ở cùng với anh?”

Sau khi cô chìm vào giấc ngủ sâu, anh không có đụng vào bất cứ người phụ nữ nào, thậm chí nói anh cũng không muốn nói, nhưng nói tới cùng là anh vẫn thiếu nợ Vi Nhân. Chỉ cần cô muốn anh trả lại, anh liền trả lại cho cô, cho dù là quá trình trả nợ đó sẽ làm cho anh đau đớn cuốn cuộn, sống cũng không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103

Edit: quynhle2207

Cuối cùng thì Nhan Duệ cũng đã hiểu được—đây chính là tình yêu.

Ngay tại lúc này anh sẵn sàng chấp nhận mọi trừng phạt mà ông trời dành cho anh, chỉ cần Vi Nhân và Ninh Ninh sống thật tốt, thật vui vẻ, thì cho dù là bất cứ chuyện gì, anh cũng đều nhận lấy mà không hề hối hận hay oán trách.

Tương Kế đối với câu nói của anh cảm thấy kinh ngạc, nhướn mày nhìn anh nói: “Nhan thiếu. . . . Sao anh lại không chịu hiểu lý lẽ như vậy? Chẳng lẽ anh không có cảm giác gì hay sao?”

Nhan Duệ đã rút ra được kinh nghiệm từ những lần trước, cho nên đối sự vô tình hay cố tình gây sự của Tương Kế anh cũng không thèm để ý. Anh rất ít khi tức giận, trừ khi là nói tới Ninh Vi Nhân. Mười năm là một khoảng thời gian đủ dài, cũng đủ để cho anh trở nên chín chắn trầm ổn hơn: “Chuyện này không liên quan đến anh, anh cũng đừng nên xen vào. Chỉ có điều, anh cũng đừng nghĩ dựa vào quan hệ của Tương Thành với Tư Tư mà muốn nhảy vào nhà họ Nhan, chúng tôi không chào đón anh đâu, càng không muốn để anh thừa cơ hội này đến gần Vi Nhân, trừ khi cô ấy tự nguyện muốn đến gần anh, nếu không thì anh cũng đừng bao giờ nghĩ đến việc này nữa, cho nên tôi khuyên anh tốt nhất là anh nên đem những ý nghĩ bất nháo, lung tung của mình quên đi thật sạch sẽ, đừng để tới lúc nào đó mặt mũi hay tôn nghiêm gì đó cũng đều mất sạch, thì anh sẽ càng khó coi hơn nữa.” Nhan Duệ nói xong liền xoay người bỏ đi, bóng dáng anh cao lớn thon dài như có thể chống đỡ được tất cả gió mưa trong cuộc đời này, cũng giống như anh sẽ vì người anh yêu mà đứng lên một khoảng trời mới, cho dù có bao nhiêu khó khăn cản trở trước mắt, anh cũng không sợ hãi, sẵn sàng chịu đựng.

Tương Kế khẽ nheo mắt lại, đây là Nhan Duệ của mười năm về trước sao?

Chỉ có điều chính là Nhan Duệ như vậy mới có thể xứng làm đối thủ của anh ta, cũng chỉ có Nhan Duệ như vậy mới xứng cùng anh ta tranh giành Ninh Vi Nhân.

Bỗng nhiên anh ta cúi đầu cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, cuối cùng đứng tại lễ đường đang được trang hoàng sửa sang, anh ta ngửa mặt lên trời cười thật to, chung quanh không ít nhưng người phụ nữ đang đi lại cũng quay đầu nhìn anh ta, bọn họ cũng không nhìn được nhìn anh với ánh mắt thương thức, nhưng cũng tràn đầy sự tò mò. Bọn họ đều biết anh ta là ai, cũng cảm nhận được sự quyền rũ mê hoặc từ trên người anh ta, đó là một loại mê hoặc không cách nào chống lại được, nhưng cũng không có một ai dám tùy tiện bước đến gần anh ta, vì vậy nếu như nói người đàn ông chưa từng xảy ra quan hệ với bất cứ người phụ nữ nào trong mười năm nay, đột ngột lại muốn tu thân dưỡng tính thì anh ta thật sự giống như một thánh nhân không bất cứ dục vọng nào, cũng không có bất cứ yêu cầu nào——tất nhiên, nếu vào mười năm trước, nếu dùng hai chữ ‘cảm dục’ trên người Tương Kế thì mọi người sẽ cảm thấy điều đó như một câu chuyện đùa hết sức buồn cười, nhưng chuyện đó lại xảy ra hết sức chân thật ngay trước mắt.

Người ta thường nói lòng dạ của phụ nữ đều giống như mò kim dưới đáy biển, nhưng đâu có ai biết được lòng dạ của đàn ông cũng không khác bao nhiêu.

Nhan Duệ vừa mới đi tới gần phòng dành cho cô dâu nghi ngại liền nghe được từ bên trong truyền ra tiếng cười sảng khoái, ngoại trừ Nhan Tư Tư thì trên đời này không có một người phụ nữ nào có thể phát ra được tiếng cười sảng khoái như vậy, thật tò mò không biết họ đang cười chuyện gì?

Đây là nơi mà đàn ông không thể đi vào, cho nên anh đành phải đứng chờ ở bên ngoài, anh cũng không có hỏi thúc những người ở bên trong. Sau khi đứng một lúc lâu, anh muốn nhìn thấy Ninh Vi Nhân nhưng lại không thể thấy được, anh liền xoay người, vừa lúc thấy một cái cửa sổ. Chần chừ một chút, Nhan Duệ liền bước tới, anh cũng không coi như phá bỏ luật lệ, dù sao thì anh cũng không phải chủ rể, thêm nữa cho dù Nhan Tư Tư có ăn mặc như thế nào thì đáng đáp chắc cũng y như bộ dạng thường ngày, anh chỉ muốn nhìn vợ mình như thế nào thôi.

Nhưng khi chân vừa đi tới trước cửa sổ, Nhan Duệ liền tròn tròn mắt. Anh tròn mắt nhìn trùng trùng đầy vẻ ngốc nghếch vào trong phòng dành cho cô dâu, trong khoảnh khắc đến hít thở cũng quên mất.

Thật đẹp quá!

Ninh Vi Nhân đang mặc áo cưới màu trắng đứng ở trước gương để sửa sang lại nơi ngực áo, vì là loại áo cưới ngực thấp nên bộ ngực trắng nõn đầy đặn của cô như ẩn như hiện hết sức sinh động. Nhan Duệ nhận thấy phần bụng dưới của mình thắt chặt một cách rõ ràng, phía dưới quần cũng căng thẳng hơn. Anh vội vàng cúi đầu hít thật sâu, vội quay mặt đi không dám nhìn tiếp nữa, nhưng anh lại không thể kiềm nén được khát vọng trong lòng, nhìn không được lại liếc mắt nhìn qua một lần nữa. Ninh Vi Nhân đang đứng trước gương xoay tới xoay lui, trên mặt là nụ cười vô cùng xinh đẹp, đôi mắt trong veo lại sáng lấp lánh như những vì sao trên trời.

Nhan Duệ sợ mình trong một phút kích động sẽ chạy vào ôm cô vào trong ngực, chạy ngay về nhà, khóa kín cửa lại, không để cho bất cứ người nào có thể nhìn thấy được vẻ đẹp của cô.

Cô ấy thật đẹp. Thật đẹp.

Nhìn này là vòng eo mảnh khảnh, chỉ cần một cánh tay của anh là đã có thể ôm trọn vòng eo của cô, lại nhìn bộ ngực đầy đặn với làn da trắng như tuyết. Đẹp đến nỗi làm cho người ta không dám hít thở mạnh. Trong lúc Nhan Duệ cảm thấy dục vọng trong thân thể mình đang dâng trào, thì Nhan Tư Tư đi tới, điều làm người ta khó tin là cô ấy lại đi một đôi giày cao gót ở dưới chân mình. Cô ấy cũng đang mặc một bộ áo cưới màu trắng rất đẹp, chỉ có

điều làn da ngăm đen làm người ta giật mình, dù sao nhìn qua cũng thấy rất đẹp rồi, nhưng nếu so với Ninh Vi Nhân thì quả thật còn thua xa, Nhan Duệ cũng không hề bất ngờ một chút nào.

Nhan Duệ làm sao không biết ý nghĩ của mình quả thật có chút không được phúc hậu, lại càng không cảm thấy câu nói khoanh khắc xinh đẹp nhất của người phụ nữ chính là vào ngày cưới của mình lại có thể áp dụng trên người của Nhan Tư Tư, Anh cảm thấy khi con thì dù ở bất cứ đâu, bất cứ thời điểm nào cũng đều là khi con, như vậy mới là Nhan Tư Tư đích thực.

“Chị dâu, chị đeo thử cái này lên đi, cái này nè.” Nhan Tư Tư càng cao hứng hơn so với bất cứ ai, cô ấy giúp Ninh Vi Nhân đeo lên mảnh che mặt, sau đó lại lại mấy bước, vỗ tay một cái rồi than thở: “Thật là xinh đẹp, thật không biết anh hai lại may mắn đến như vậy, phải chi em là đàn ông thì tốt rồi. . . . Sẽ không bao giờ tới lượt anh hai đâu!”

Ninh Vi Nhân bị lời nói ngây thơ của Tư Tư chọc cười, cô cũng biết thật ra thì cô ấy vẫn buồn bực chuyện Nhan Duệ không chịu chúc phúc cô ấy với Trương Thành: “Nếu em là đàn ông, chị liền ly hôn với Nhan Duệ để kết hôn với em”

“Thật không?!” Nhan Tư Tư nhảy cẫng lên: “Em sẽ đi Thái Lan để giải phẫu chuyển đổi giới tính ngay lập tức!”

Ninh Vi Nhân cười đến nỗi phun ra, cũng không lời kéo cô ấy, quả nhiên, sau khi vội vã nâng váy chạy đi trên đôi giày cao gót được mấy bước, Nhan Tư Tư liền quay trở lại với vẻ mặt đầy vẻ ảm ức, oán giận liếc cô một cái: “Chị dâu, chị thiệt không cần em lại sao?”

“Tại sao chị phải cần em chứ?” Ninh Vi Nhân nghiêng đầu cười: “Chị đang muốn thay đổi một người chồng mới đây, Ninh Ninh chắc cũng muốn có một người chú để làm ba mới, có đúng không?”

Cục cựa Nhan Ninh ngoan ngoãn chắc chắn sẽ không từ chối rồi, cậu gật đầu thật mạnh: “Đúng vậy đó! Cô đi đổi giới tính đi, khẳng định sẽ rất bản lĩnh, rất đàn ông nha, còn đàn ông hơn so với ba nữa đó chứ!”

. Hôm nay là ngày cưới của cô, cũng là ngày vui của cô, hai mẹ con nhà này không cần phải dả kích lòng tự tin của cô như vậy có được hay không?

Ninh Vi Nhân thấy trong mắt của Nhan Tư Tư tràn đầy lên án cùng oán hận, cô cười khề đi tới vòng qua bả vai của cô ấy: “Chỉ giỡn chơi thôi mà. . . , Tư Tư, em hôm nay thật xinh đẹp.”

Thật khó có lúc được nhìn thấy Nhan Tư Tư đỏ mặt, cô ấy ho nhẹ một tiếng: “Thật không?”

Hai mẹ con Ninh Vi Nhân rất ăn ý cùng nhau gật đầu

Cô ấy lúc này mới vui vẻ trở lại, khoe miệng cong lên thành một đường, thế nhưng cô ấy như vậy thật xinh đẹp, thật động lòng người. Ninh Vi Nhân nhìn cô ấy thật lâu, ôm cô ấy rất nhẹ nhàng: “Tư Tư, chúc em hạnh phúc, trong lòng anh trai của em chắc chắn cũng nghĩ như vậy.”

“Nếu anh ấy thật sự nghĩ như vậy thì quá tốt rồi. Thật ra em cũng biết rõ không phải anh hai ghét Trương Thành, nhưng là do anh hai sợ Trương Kế sẽ cướp mất chị dâu.” Nhan Tư Tư bĩu môi, cô ấy từ nhỏ cùng anh mình lớn lên, làm sao không biết được trong lòng anh trai mình nghĩ gì chứ, nói lý do là Trương Thành không đáng tin để tách bọn họ ra, còn không bằng nói căn bản là anh mình đang lo sợ Trương Kế thì đúng hơn: “Đúng rồi chị dâu, chị đối với Trương Kế có cảm giác như thế nào?”

Nghe tới vấn đề này, trong lòng Nhan Duệ đang đứng ở bên ngoài cũng lập tức bị kích động. Mặc dù anh nhìn ra được Ninh Vi Nhân đối với Trương Kế là chán ghét từ tận đáy lòng, nhưng anh vẫn muốn nghe từ chính miệng cô nói ra mới được.

Ninh Vi Nhân nghiêng đầu một chút, suy nghĩ một lúc, lại nhìn Nhan Ninh một cái, rồi nói hết sức nghiêm túc: “Chị không thích anh ta, phải nói là rất ghét mới đúng.”

Nhan Tư Tư rất ngạc nhiên: “Tại sao như vậy? Đáng đáp anh ta rất đẹp trai mà, mặc dù không so được như anh hai, nhưng cũng rất đẹp mà, không biết có bao nhiêu phụ nữ thích anh ta, muốn được ở cùng với anh ta đâu!”

Nhan Duệ vừa nghe thấy như vậy liền nghiêng răng nghiêng lợi một lúc lâu, Nhan Tư Tư đáng chết, em như vậy là đang giúp đỡ anh trai của em sao? Lại có kiểu khen ngợi kẻ thù như vậy sao?!

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104

Edit: quynhle2207

“Rất đẹp trai sao?” Ninh Vi Nhân tóm gọn lại áo cưới trên người, sau đó ngồi xuống, mặc dù dáng người của cô thon thả mảnh mai, nhưng mặc cái áo

cưới này lên người cũng rất là khó chịu, cả người giống như bị quán chặt lại, nhất là ở chỗ eo, thắt lưng cũng rất nhỏ, thắt chặt eo cô, làm cho cô chỉ mỗi việc hít thở cũng đã cảm thấy khó khăn rồi. Lúc đứng lên thì còn dễ chịu một chút, nhưng đến khi ngồi xuống thì thật khó chịu đến chết mất. Lúc mới mặc áo cưới vào, Ninh Vi Nhân còn chưa cảm thấy khó chịu, nhưng sau một thời gian thì cô liền cảm thấy rất khó sở, thật là không nên nghe lời của Nhan Tư Tư dụ dỗ để mặc thử mà, khó chịu quá đi. Cô quay qua nói với con trai một câu, ngay sau đó bắt đầu chuẩn bị cởi áo cưới ra. Nhan Tư Tư vội vàng ngăn cô lại: “Chị dâu, tại sao lại cởi ra vậy?”

“Rất là khó chịu.” Ninh Vi Nhân sờ bụng mình, bởi vì thắt lưng siết chặt quá cho nên vòng eo vốn đã nhỏ của cô lại càng có vẻ nhỏ hơn nữa, chỉ không đầy nắm tay, mặc dù vòng eo nhỏ càng làm tôn lên đường cong xinh đẹp hoàn mỹ của cô, nhưng cũng rất bức bối: “Chị không thử nổi nữa, áo của em rất tốt, còn thắt lưng của chiếc áo này chặt quá.” Trên đời này thật sự có người phụ nữ phải ăn mặc khổ sở như vậy trong suốt hôn lễ sao? Vậy cũng thật biết tự hành hạ bản thân mình!

Nhan Tư Tư đi theo sau Ninh Vi Nhân, nghe vậy cũng sờ eo của Ninh Vi Nhân rồi kêu lên: “Đúng thật là chặt quá, chị cởi áo ra nhanh đi.” Nếu như bị anh trai biết được do cô ấy dụ dỗ mà chị dâu phải mặc bộ áo tra tấn người khác như vậy, cô ấy không biết có sống được hay không đây?

Nhan Ninh khéo léo liền quay lưng lại sau khi nghe Ninh Vi Nhân nói xong, ‘hoàng tử nhỏ’ không ngừng dưng đứng lơ lửng tai nghe ngóng tiếng động sau lưng mình: “Mẹ, mẹ còn chưa thay áo xong sao?”

“Nhóc con, phải có phong độ một chút, biết chưa? Sao con có thể hối thúc việc phụ nữ thay đổi quần áo chứ?” Nhan Tư Tư mắng cậu một câu, lại giúp đỡ Ninh Vi Nhân cởi áo cưới ra từ từ.

Không ai trong bọn họ chú ý tới Nhan Duệ đang đứng ở bên ngoài cửa sổ, thân thể thon dài của anh đứng ở đó như một bức tượng, ánh mắt đảo hoa lại mang theo một loại ánh sáng nóng bỏng, đang nhìn chăm chăm vào Ninh Vi Nhân. Mà Ninh Vi Nhân lại hồn nhiên không phát hiện ra.

Cô ấy thật là đẹp!

Cô xinh đẹp giống như một đám mây trắng trên bầu trời, tinh khiết nhưng cũng rất kiên cường, cho dù là bị mưa to gió lớn bao quanh, thì cô cũng không lo sợ hay lay động một chút nào. Chiếc áo cưới màu trắng càng làm tăng lên vẻ đẹp của cô, làn da trắng như tuyết, mịn màng, trơn bóng, thời gian ngủ say mười năm cũng không lưu lại bất cứ dấu vết nào trên người cô. Cô cũng vẫn như năm đó tươi trẻ và xinh đẹp, Nhan Duệ bỗng nhiên nhớ tới ngày kết hôn của mình và Ninh Vi Nhân, khi đó thật ra trong lòng anh cho rằng hôn lễ của mình có cũng được mà không có cũng không sao, rất là qua loa đại khái, đâu có ai biết được sao bao nhiêu năm bọn họ lại trở nên giống như bây giờ chứ?

Cho dù là năm đó anh không để ý chút nào hết, nhưng Nhan Duệ phát hiện thật ra mình lại nhớ rất rõ ràng dáng vẻ của Ninh Vi Nhân lúc đó. Đúng vậy, một bộ áo cưới màu trắng như tuyết được mặc ở trên người cô trở nên vô cùng thuần khiết, tựa như trên đời này không có gì là đen tối hay tội ác, tất cả những gì đau khổ cũng bị thương sẽ tan biến thành cát bụi, hay hóa thành sương khói ở trước mặt cô, cho dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cô đều có thể chống đỡ được tất cả.

Nhưng cho tới cuối cùng thì anh cũng đã phạm sai lầm. Con người thường vẫn luôn cố gắng sửa chữa những điều mình đã làm sai sau khi phát hiện ra được sai lầm của mình, nhưng cuối cùng vẫn không thể sửa được.

Nếu như lần đầu tiên khi nhìn thấy Ninh Vi Nhân anh không thích cô, thì tại sao anh lại có thể nhớ rõ ràng dáng vẻ của cô vào lúc đó như vậy? Cô lộ ra xương quai xanh tinh xảo, mái tóc dài được búi lại rất thanh nhã, đồ trang sức cô đeo vào lúc đó là một bộ trang sức vô cùng tinh tế được làm từ trân châu với giá trị thật cao, bình thường những người phụ nữ khác đều thích đeo trang sức làm từ kim cương, chỉ vì họ cho rằng kim cương có thể đại diện cho giá trị của người chủ nhân của nó, thực tế cũng đã chứng minh điều đó, nhưng kim cương cũng đem lại khí chất thô tục cho người mang nó. Ngược lại, trân châu lại tỏa ra khí chất dịu dàng, thanh nhã, cùng quý phái, chỉ có một công chúa chân chính mới có tư cách để đeo nó.

Cũng giống như Ninh Vi Nhân.

Khi trân châu được đeo trên người cô thì càng đề cao giá trị của nó, giống như là một bảo vật vô giá, làm tăng thêm vẻ đẹp cho chủ nhân, giống như thêu hoa trên gấm, chứ không phải đoạt mất sự nổi bật của chủ nhân. Cả người cô giống như hòa nhập cùng với trân châu, cứ như vậy càng xinh đẹp thoát tục hơn, lại càng thêm đoan trang, thanh nhã, rất động lòng người. Khi ba Ninh dặt tay cô chậm rãi bước đi từ đầu bên kia của thảm đỏ, trái tim của Nhan Duệ đã đập rộn rã, chỉ là lúc đó anh đã bỏ qua điều này, chỉ cho rằng bởi vì nhìn thấy người đẹp cho nên tim mới đập thành thịch như vậy.

Nếu như anh chỉ qua loa cho có lệ, vậy thì tại sao đã qua nhiều năm, anh đều nhớ mọi chuyện rõ ràng như vậy? Thậm chí anh còn nhớ rất rõ khi anh nâng cằm của cô lên, thì trong mắt cô hiện lên sự thẹn thùng cùng với khát vọng, sau đó lại có cả sự lo lắng.

Cô cứ xinh đẹp như vậy, xinh đẹp đến nỗi làm cho người ta quên đi tất cả mọi thứ.

Nhan Duệ cúi đầu, che giấu sự âm ứ trong hốc mắt, anh là đàn ông, một người đàn ông trưởng thành, làm sao anh lại có thể khóc chứ, chỉ là có bụi bay vào mắt mà thôi, đúng rồi, chỉ vì như vậy mà thôi.

Mà ở bên trong phòng, Ninh Vi Nhân cùng Nhan Tư Tư vẫn còn đang bận rộn, lúc mặc cái áo cưới này vào thì rất đơn giản, nhưng đến khi cởi ra thì lại cực kỳ phiền phức, hai người bọn họ đã tốn rất nhiều sức lực, hơn nửa ngày cũng còn chưa cởi ra được. Không còn cách nào khác, Nhan Tư Tư không thể làm gì khác hơn ngoài việc chuyển đề tài để dời đi sự chú ý của Ninh Vi Nhân để tiếp tục cởi áo cưới ra: “Chị dâu. Chị vừa mới nói cái gì về anh cả hả?”

“Cái gì?” Ninh Vi Nhân sững sờ, cô đâu có nói cái gì về Nhan Duệ đâu?

“Em nói ‘anh cả’ là chỉ Trương Kế mà..., không phải nói anh hai em đâu!” Cô ấy đã nói rất rõ ràng rồi đúng không, một là anh cả, một là anh hai, cô ấy

cũng không thể đắc tội với ai trong hai người đó cả.

“Như vậy hả. Chị không có nói gì mà, là em nói anh ta là cực phẩm đó.”

“Đúng như vậy mà, anh ta chính là cực phẩm mà, thật ra thì đáng đáp của anh ta cũng được hơn so với Trương Thành, dĩ nhiên không thể nói Trương Thành được, bởi vì Trương Thành phơi nắng bị đen nên không thấy rõ mặt mũi.” Nhan Tư Tư buông lỏng tay, lại chiến đấu hăng hái tiếp tục cùng với khóa kéo của áo cưới, kéo xuống được một chút xíu, ngay lập tức liền kích động không thôi.

Ninh Vi Nhân ngược lại rất bình tĩnh, cô cố gắng kéo chiếc váy xuống, thắt lưng lại quá chặt, do sợi dây buộc siết vào người cho nên ngay lập tức cảm thấy không thở nổi: “Ừ. Quả thực là đáng đáp không tệ mà.” Ở phía ngoài, Nhan Duệ vừa nghe được câu đó liền cảm thấy sùng sốt! Cũng may câu nói kế tiếp của Ninh Vi Nhân lại có thể cứu lại anh trong nháy mắt: “Nhưng không phải em vẫn cho rằng anh hai em còn đẹp trai hơn sao? Mặc dù chị của thấy qua nhiều người đẹp trai, nhưng tính đến trước mắt mà nói thì không có một người đàn ông nào nếu đem so sánh mà có thể vượt qua được anh của em, cho dù là ba chồng hay là ba của chị.” Lúc còn trẻ, có lẽ bọn họ cũng là những người đàn ông tuần tú hiếm có rồi, nhưng nếu cùng so sánh với Nhan Duệ, thật sự là thua xa rồi. Thật không biết Nhan Duệ bị đột biến gen ở chỗ nào mà trưởng thành lại có đáng vẻ như vậy, Ninh Ninh được di truyền từ anh cũng không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu đây, một người đàn ông trưởng thành lại có đáng đáp đẹp trai như vậy để làm gì, anh cũng không phải là người mẫu hay diễn viên gì đó mà phải dựa vào khuôn mặt để kiếm cơm ăn đâu.

“Chị nói cũng đúng. Đáng đáp của anh hai cũng đẹp trai quá mức rồi.” Nhan Tư Tư gật đầu một cái, nói xong lại cảm thấy câu hỏi của mình cũng thật ngớ ngẩn quá rồi. Thử hỏi nếu có người đẹp như Tây Thi suốt ngày cứ lượn lờ ở ngay trước mặt, thì còn có người nào còn cảm thấy hứng thú với những người đẹp do những nước nhỏ khác tiến cống hay sao: “Nhưng mà anh cả cùng anh hai coi nhưng là hai loại người có khí chất khác nhau mà, bây giờ anh hai là có khí chất của đàn ông trưởng thành, còn anh cả là theo kiểu mê hoặc, hấp dẫn, chị dâu, chị không cảm thấy hiện giờ đàn ông có sự mê hoặc và hấp dẫn vẫn luôn được hoan nghênh hơn sao?”

Nhan Duệ như sắp phát điên, bây giờ anh có thể xác định câu nói con gái gả ra ngoài như chén nước đã đổ đi, em gái gả cho nhà người ta chưa gì đã bắt đầu nói tốt cho bọn họ rồi!

“Chị lại không thấy như vậy.” Ninh Vi Nhân vẫn vô cùng bình tĩnh như cũ, cô cởi ra chiếc áo nhỏ nâng ngực, bộ ngực đầy đặn trắng như tuyết làm cho người nhìn thấy phải choáng váng, vốn dĩ Nhan Duệ đang có một bụng đầy lửa giận không có chỗ để trút ra, giờ đây ánh mắt lại nhìn chằm chằm về phía trước, nước miếng chỉ thiếu chút nữa là đã rơi xuống rồi: “Chị vẫn cảm thấy Nhan Duệ so với anh ta thì tốt hơn nhiều.”

Lời của tác giả: Ngày mai. Hai gốc hoa mai nở quay trở lại tất cả đã thay đổi. Phải ngược anh nhiều hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105

Edit: quynhle2207

Đứng ở bên ngoài cửa sổ, Nhan Duệ dĩ nhiên nghe được câu nói ‘Chị vẫn cảm thấy Nhan Duệ so với anh ta thì tốt hơn nhiều’ của Ninh Vi Nhân, anh cảm thấy hơi ngượng ngùng nên cúi đầu xuống nhìn chung quanh, phát hiện không có ai ở xung quanh, anh mới mím chặt đôi môi mỏng, ho khàng một tiếng nhỏ, nhưng trong lòng lại vui mừng gần như phát điên.

Không phải anh chưa từng được ai khen ngợi, trên thực tế anh từ nhỏ đến lớn đã nhận không biết bao nhiêu lời khen ngợi, hâm mộ, cũng như tiếc nuối, nhưng cho tới bây giờ đây là lần đầu tiên kích động như vậy khi nghe được lời khen ngợi của người khác về mình.

Vi Nhân đang nói anh rất tốt.

Anh có cảm giác giống như mình vừa được cứu mạng. Cả người Nhan Duệ đều run run, anh không thể nào tin được chỉ là một câu nói bình thường của Ninh Vi Nhân lại có thể làm cho anh kích thích hưng phấn đến như vậy.

“A. Quả thật trong mắt người tình có Tây Thi nha (Quỳnh: ý chỉ trong mắt của người yêu thì đối phương lúc nào cũng đẹp nhất, tốt nhất), chị dâu à, cũng chỉ có chị mới nói anh hai tốt mà thôi.” Quả thật Nhan Tư Tư đối với sự cố chấp của Ninh Vi Nhân cũng không còn gì để nói nữa rồi, chỉ có thể lắc đầu thờ dài, cô ấy lại phát hiện mình đang cầm trên tay là vảy lột không có chỗ để xuống, cô xoay người muốn tìm cái ghế, lại không nghĩ tới vừa xoay người thì liền nhìn thấy Nhan Duệ đang mỉm cười đứng ở cửa sổ cách đó không xa. Cô ấy theo bản năng la lên một tiếng, Ninh Vi Nhân theo phản xạ nhìn về phía đó, cô liền nhìn thấy Nhan Duệ, cô vội vàng che nửa bộ ngực đang lộ ra bên ngoài. Nhan Ninh cũng nghe được tiếng hét chói tai của cô mình, cậu vừa quay đầu lại liền thấy ba mình đang đứng nhìn lên ở cửa sổ giống như là những tên háo sắc rất bỉ ổi vậy! Cậu từ từ đứng lên, cậu dùng ánh mắt không dám tin nhìn Nhan Duệ. Mặc dù cô của cậu đã từng kể với cậu về những việc xấu của ba cậu nhiều như thế nào, và Nhan Duệ cũng đối với những chuyện xấu trước kia thú nhận không chút che giấu ra sao, nhưng từ khi Nhan Ninh có trí nhớ tới nay, ba cậu lúc nào cũng là một người đàn ông vĩ đại, âm trầm, bình tĩnh, có thể che gió che mưa cho cậu, đối với những chuyện xấu xa khôn kiếp của ba cậu đã làm trước kia, cậu cũng không có quá nhiều cảm xúc bởi vì cậu chưa từng nhìn thấy ba mình như vậy, nhưng hôm nay khi nhìn lên thấy Nhan Duệ đang đứng nhìn lên bên ngoài cửa sổ phòng nghỉ ngơi, mà mẹ thì đang ở trong tình trạng quần áo xốc xếch, trong phút chốc những lời nói kia lần lượt hiện lên trong đầu của Nhan Ninh.

Tất nhiên là càng nhìn ba càng thấy đáng khinh bỉ rồi.

“Vi Nhân, anh không phải ——.” Nhan Duệ luống cuống tay chân đang tìm cách giải thích, nhưng căn bản Ninh Vi Nhân cũng không có ý định nghe anh nói, cô nghiêng mắt nhìn anh, trang phục của cô vẫn còn rất lộn xộn, lại nghĩ tới có thể Nhan Duệ đã nghe được những lời mình mới vừa nói, cùng với bộ dáng lộn xộn của mình cũng bị anh nhìn thấy, Ninh Vi Nhân thấy xấu hổ muốn chết luôn cho rồi! Cũng may là Nhan Duệ xoay người lại rất nhanh, cô mới dám đứng lên, tay thì vội vàng vơ lấy quần áo của mình, chạy đến đằng sau cửa sổ rồi vội vàng lên lút mặc vào. Nói ra cũng thật quái lạ, trước đó cô chết sống kéo cái khóa kéo cũng không ra, sau khi cô hốt hoảng giật mình thì tự nhiên khóa kéo cũng có thể kéo ra dễ dàng!

Mọi người đều biết được rằng đàn ông thì không thể đi vào phòng nghỉ của cô đâu. Vì thế Nhan Duệ chỉ có thể chờ ở bên ngoài, đợi đến khi Ninh Vi Nhân bước ra ngoài, anh mới dám tới gần, nắm bàn tay nhỏ của cô, khi thấy cô không có tức giận mới cười lấy lòng: “Vi Nhân, em có mệt lắm không? Có muốn uống nước không?”

Nhan Ninh cố gắng ngẩng đầu để tranh thủ cho sự tồn tại của mình, cảm thán nói: “Ba, con muốn uống nước chanh.”

“Không muốn uống nước sao? Vậy thì ăn một chút đồ ăn được không? Anh vừa đi ngang qua sảnh lớn, thấy bọn họ làm bánh ngọt cũng không tệ, hay là chúng ta cùng đi ăn một chút đi? Hồi sáng này em cũng không có ăn gì hết, bây giờ chắc là đói bụng lắm phải không?” Mới vừa nãy nhìn cô mặc áo cưới, eo cô thật nhỏ, cũng thật làm người khác lo sợ, Nhan Duệ liền cảm thấy lo lắng cho cô, gầy quá cũng không phải chuyện tốt, anh còn thích cô phải mập một chút, có như vậy thì thân thể cô mới có thể khỏe mạnh hơn.

Nhan Ninh bị bỏ qua hết sức vô tình làm cho cậu uất ức sắp chết rồi, cậu đảo mắt một vòng, nảy ra ý nghĩ, bàn tay nhỏ liền kéo kéo váy Ninh Vi Nhân: “Mẹ, con đột nhiên cảm thấy chúng ta nên quay lại phòng nghỉ ngơi để giúp cô đi, cô chờ ở đó có một mình chắc là buồn lắm.”

Ninh Vi Nhân nghe con nói xong, quả thật có suy nghĩ như vậy. Nhan Duệ sợ hết hồn, liền vội vàng khom xuống ẵm con trai lên vai: “Rất tốt rồi, ba sẽ dẫn con đi uống nước chanh, mình đi ngay bây giờ nha, đi liền bây giờ luôn.” Anh nói xong, thừa dịp Nhan Ninh còn chưa ngồi vững, ngã tới ngã lui liền nói nhỏ oán trách: “Tại sao lại hại ba như vậy hả, ba đâu có chọc giận con chứ?”

Bạn nhỏ Nhan Ninh hừ một tiếng khinh thường, nhìn sang Ninh Vi Nhân với gương mặt nhỏ bé xinh đẹp vui vẻ: “Mẹ, con khát quá, chúng ta đi uống nước đi, được không mẹ?”

Ninh Vi Nhân suy nghĩ một lát, cảm thấy mình cũng giống vậy, cô ngại ngần ở bên trong lâu như vậy cũng cảm thấy rất mệt mỏi cùng nhàm chán, dù sao cô cũng là người lớn, nhưng Ninh Ninh chỉ mới mười tuổi, ngày người lớn như vậy cũng sẽ muốn hít thở không khí thoải mái một chút: “Được.”

Nhan Duệ cứ như vậy khiêng con trai, tay dắt vợ mình, cũng không để ý người khác nhìn mình như thế nào, dù có như thế nào thì anh cũng sống cuộc sống của riêng bản thân anh, vì vậy mỗi anh nở nụ cười rộ rỡ, nếu có người nào không biết nhìn thấy, còn tưởng người kết hôn hôm nay chính là anh.

Anh kín đáo đưa cho Nhan Ninh ly nước chanh, rồi lại đưa cho Ninh Vi Nhân một ly nước lọc, trong giáo đường thật sự có quá nhiều người rồi, toàn bộ nhón nha nhón nháo, lại âm ỉ, còn rất cổ quái. Từ trước đến giờ, Nhan Duệ đối với đám bạn ‘nhà nghệ thuật’ giống như bị bệnh thần kinh của Nhan Tư Tư đều không có ấn tượng tốt, đã nói rất rõ ràng là chỉ mời những người bạn thân nhất, nhưng tại sao lại có nhiều người như vậy chứ? Anh dẫn vợ cùng con trai ra khỏi sảnh lớn, vườn hoa xanh biếc của giáo đường được chăm sóc rất tốt, thác nước và núi giả cũng rất có hình dáng chân thật, nghe nói Nhan Tư Tư và Trương Thành gặp nhau lần đầu tiên ở tại đây, cho nên bọn họ quyết định chọn nơi này để cử hành hôn lễ.

Tất cả mọi người đều đi qua đi lại rất chật vật ở trong giáo đường, nhưng ở bên ngoài, trừ những nhân viên làm việc, thì ngay cả một bóng ma cũng không thấy. Nhan Duệ mang theo một chút thức ăn, dẫn theo Ninh Vi Nhân cùng Nhan Ninh tìm được một gốc cây cổ thụ ngồi xuống, Ninh Vi Nhân cũng chưa bao giờ thấy qua loại ăn cơm ở ngoài trời không giống ai này, nhưng cô lại cảm thấy thật là thú vị.

Nhan Ninh ngồi ở một bên ra sức hút nước trái cây, lại dùng đôi mắt to tròn xinh đẹp của mình nhìn qua nhìn lại giữa ba và mẹ cậu. Cậu rất thích cuộc sống như vậy, thật hạnh phúc, thật thỏa mãn, không có cái gì tiếc nuối nữa, cũng không còn cảm thấy mất mát nữa. Nhưng đồng thời cậu cũng có một sự lo sợ như Nhan Duệ, sợ là sẽ có một ngày Ninh Vi Nhân nhớ lại mọi chuyện lúc trước. Cậu không phải sợ Ninh Vi Nhân không cần cậu nữa, chuyện này sẽ không bao giờ xảy ra. Mẹ thương cậu như vậy, và mẹ là mẹ ruột của cậu, nhưng Nhan Ninh không muốn gia đình cậu tan vỡ. Cậu muốn gìn giữ gia đình mình như vậy mãi mãi, ba, mẹ, còn có cậu mãi mãi sẽ ở cạnh nhau, không bao giờ xa nhau nữa.

Nhưng cậu cũng hiểu rõ ràng, ngày đó dù sớm hay muộn cũng sẽ đến thôi.

Đang lúc cậu suy nghĩ lo lắng tràn ngập trong lòng, một chú chó nhỏ không biết từ đâu đứng đưa lúc lắc chạy tới. Nói là đứng đưa lúc lắc cũng không có nói quá, bởi vì nó thật sự nhỏ quá đi, so với hai bàn tay của Nhan Ninh, nó cũng không lớn hơn được bao nhiêu.

Khi chú chó nhỏ ngửi ngửi tới dưới chân của Ninh Vi Nhân, liền kêu lên ăng ăng, đột nhiên trong đầu cô thoáng qua một hình ảnh gì đó. Đó là hình ảnh một chú chó, nhưng so với chú chó con trước mặt thì lớn hơn, nhưng hình dáng thì rất giống, giống như là từ một khuôn đúc ra vậy. Ninh Vi Nhân không tự chủ ôm chú chó con, toàn thân của nó rất sạch sẽ, thơm mát, bộ lông của nó màu trắng rất mềm mại, còn tỏa ra mùi sữa tắm thơm ngào ngát, có thể thấy được chủ nhân của nó đã chăm sóc nó rất tốt: “Em chạy từ đâu ra vậy hả?” Cô điểm nhẹ vào mũi của chú chó nhỏ, không nhìn được bật cười.

Chú chó nhỏ nhảy đôi mắt long lanh tròn vo nhìn cô, hai cái chân sau ngẫu nhiên khụy xuống, cái đuôi nhỏ cũng cuộn lên. Thế nhưng Nhan Duệ lại có chút mất hồn mất vía, bởi vì chú chó nhỏ này quả thật rất giống với Chocolate rồi!

Là chú chó mà anh đã đưa cho Vi Nhân—Chocolate!

Thời điểm khi anh mang nó về nhà thì trông nó cũng giống như vậy. Một con chó nhỏ, để ở trên tay cũng là một khối mềm nhũn, chỉ biết kêu những tiếng rất nhỏ, con mắt cũng đen nhánh giống như vậy.

Chương 106

Edit: quynhle2207

“Thích nó không?”

Ninh Vi Nhân nghe thấy tiếng nói, liền ngẩng đầu lên, một bóng người cao lớn thon dài đang ngăn cản ở phía trước của cô, vừa lúc ngược ánh sáng, cho nên cô hoàn toàn không thể thấy được mặt của anh ta. Nhưng cô lại cảm thấy được loại hơi thở quen thuộc, cô theo bản năng dựa vào trong ngực của Nhan Duệ để tránh né, Nhan Duệ cũng đem cánh tay mình ôm chặt cô hơn nữa, ánh mắt đào hoa xinh đẹp cũng đã lạnh đi không ít, thật sự đã chịu cái tên Trương Kế giống như âm hồn không tan này đủ lắm rồi, anh cũng không thể dễ dàng bỏ qua cho người luôn muốn cướp Ninh Vi Nhân của anh đi được! Bàn tay ôm vợ mình vào ngực, sau đó đem con trai đẩy vào lòng của vợ mình, Nhan Duệ nheo đôi mắt của anh lại, anh đưa tay nắm lấy con chó nhỏ đang ở trong tay Ninh Vi Nhân ném về phía Trương Kế, cười lạnh nói một tiếng: “Từ khi nào thì anh Trương cũng bắt đầu sử dụng những thủ đoạn lừa gạt người khác như vậy rồi?”

Trương Kế bắt được con chó nhỏ một cách chính xác, nhún nhún vai: “Trong phim thần tượng hay trong tiểu thuyết không phải cũng viết như vậy sao? Đây chính là bước đầu tiên để có thể chiếm được trái tim của những cô gái mà, muốn làm chuyện gì thì cũng phải làm đến nơi đến chốn cho thật tốt mới được.” Nói xong liền đưa con chó nhỏ tới trước mặt Ninh Vi Nhân, khoe miệng nâng lên một nụ cười hấp dẫn, mê hoặc đến chết người, Ninh Vi Nhân yên lặng không nhúc nhích, chỉ là ánh mắt cô nhìn chú chó nhỏ trong tay anh ta tràn đầy khát vọng: “Vi Nhân, em có thích không? Đây là anh đặc biệt tìm được để mua cho em. Tên của nó là Chocolate, em xem đi, nó cũng rất thích em đó.”

Quả thật như vậy. Chú chó nhỏ tự nhiên đưa đầu lưỡi đỏ thắm của mình liếm lên mặt của Ninh Vi Nhân, lúc ban đầu loại cảm giác ướt át khác thường này làm cho Ninh Vi Nhân sợ hết hồn, nhưng rất nhanh cô liền buông lỏng như đã quen với cảm giác đó. Cô ghét Trương Kế, nhưng cô lại rất thích chú cho con đáng yêu này.

Cô do dự sợ hãi thật lâu, nhưng cuối cùng cũng đưa tay ra để đón nhận chú chó nhỏ, đem một khối mềm mại vừa đón lấy được ôm vào trong ngực. Khi cô ôm con trai và chú chó nhỏ vào lòng, Ninh Vi Nhân bỗng nhiên cảm giác rất thỏa mãn ở trong lòng.

Theo đúng lý thì cô không thể nhận quà của Trương Kế một cách tùy tiện như vậy, bởi vì đâu có ai biết được tiếp theo sau đó anh ta sẽ làm những gì. Nhưng khi cô vừa nhìn thấy chú chó con này, từ trong đáy lòng bỗng cảm thấy rất cảm động, thậm chí cô đã suýt khóc, ngay trước mắt cũng thoáng hiện ra hình dáng của chú chó con sau khi đã trưởng thành. Cô cũng biết rất rõ rằng nó nghịch ngợm nhiều ra sao, đáng yêu như thế nào, hay cũng không ít lần rất thông minh, hiểu được lòng người. Loại cảm giác đó giống như nó đã từng ở bên người cô, làm bạn với cô, cùng cô vượt qua khoảng thời gian khổ sở gian nan nhất của mình.

Nhan Duệ cũng không ngăn cản Ninh Vi Nhân đón nhận Chocolate, bởi vì chính anh là người hiểu rõ nhất Chocolate quan trọng như thế nào đối với Ninh Vi Nhân. Vào thời điểm anh vứt bỏ cô một mình, ở bên ngoài ăn chơi đàng điếm, cũng chỉ có Chocolate vẫn luôn ở bên cạnh cô, cùng làm bạn khi cô khóc, cùng cô chờ đợi. Mặc dù sau này cô đã dùng lý do mang thai để đưa Chocolate đi chỗ khác, nhưng anh vẫn luôn biết đáy lòng cô vẫn luôn áy náy cùng tiếc nuối không thôi. Căn bản là cô vẫn không bỏ được Chocolate, chỉ là vì khi đó cô bị anh làm cho quá đau khổ, tuyệt vọng hoàn toàn, cho nên không muốn để ý tới bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì, vì thế cô mới có thể quyết định làm như vậy. Sau khi Ninh Vi Nhân hôn mê trở thành người sống thực vật, Chocolate đã từng sống bảy năm, trong bảy năm đó, mỗi ngày nó sẽ chạy đến lẳng lặng nằm ở đầu giường của Ninh Vi Nhân, thỉnh thoảng còn nghiêng đầu để xem cô có tỉnh lại hay chưa. Thậm chí cho tới một ngày trước khi Chocolate chết, nó vẫn kiên trì chờ đợi ở bên giường của Ninh Vi Nhân (Quýnh: đôi khi động vật còn tốt hơn cả con người nữa, haizzz).

Chocolate chính là hình ảnh đại diện cho hy vọng ngây thơ của Ninh Vi Nhân về một tương lai tốt đẹp, anh làm sao lại không chịu để cho cô đón nhận nó được chứ?

Thật đáng yêu quá đi. Ninh Vi Nhân ngạc nhiên mắt nhìn chú chó nhỏ trong tay mình. Cô không thể kìm lòng được mà bật cười, cúi đầu hôn một cái trên trán của chú chó nhỏ, cô còn đưa nó đến trước mặt Nhan Ninh để cho cậu cũng hôn nó một cái. Cậu nhóc nhỏ cũng rất yêu quý Chocolate, từ khi cậu ra đời đến khi cậu bảy tuổi, Nhan Duệ luôn luôn bận rộn không thể ở bên cậu, nhưng Chocolate lại chưa bao giờ rời khỏi cậu cho dù chỉ là nửa bước. Nhan Ninh vẫn luôn tiếc nuối vì cậu chỉ thấy được Chocolate khi nó đã lớn, lại chưa được nhìn qua Chocolate đáng yêu như thế nào khi còn là chú chó con, ngay lúc này đây, cũng đang có một con chó con như vậy đang ở trong tay Ninh Vi Nhân, vừa đúng lúc có thể thỏa mãn tất cả những tưởng tượng của cậu về Chocolate khi còn nhỏ.

Thấy hai mẹ con cô chơi rất vui vẻ với chú chó nhỏ, Nhan Duệ mỉm cười khế, nhưng ý nghĩ đối địch ở trong mắt lại không giảm một chút xíu nào khi nhìn về phía Trương Kế. Anh thật không biết rốt cuộc Trương Kế muốn làm gì, nhưng nếu anh ta có ý nghĩ muốn cướp đi Vi Nhân từ anh, vậy thì căn bản anh ta cũng đừng nghĩ tới nữa!

Nhưng ngoài dự đoán của anh, Trương Kế cũng không tiếp tục dây dưa nữa, anh ta chỉ là khụy gối quỳ xuống, nói là quỳ, nhưng thật ra là anh ta nửa quỳ nửa ngồi, cũng vừa đúng tầm mắt của Ninh Vi Nhân nhìn thẳng về phía trước. Nhan Ninh nhìn thấy như vậy liền cảm thấy rất lo lắng, cậu lập tức ngăn cản tầm mắt của Ninh Vi Nhân, dĩ nhiên Trương Kế sẽ không so đo với một đứa bé mười tuổi còn chưa hiểu chuyện rồi, anh ta cười khế, ánh mắt như có

như không nhìn Ninh Vi Nhân nói một câu: “Hi vọng em sẽ nhớ lại thật nhanh, sau đó thì có thể cho anh một cơ hội.” Tiếp theo đó liền xoay người đi mất.

Làm sao Nhan Duệ cũng nghĩ không ra việc anh ta tặng chú chó nhỏ cùng với việc làm cho Ninh Vi Nhân nhớ lại chuyện trước kia có quan hệ gì, nhưng nói tóm lại tên ôn thần Trương Kế này cách rời gia đình của anh càng xa thì càng tốt. Anh thấy sắc mặt của Ninh Vi Nhân không thay đổi nhiều lắm, cho nên cũng yên tâm. Ngón tay thon dài của anh vuốt vuốt lỗ tai của Chocolate, rồi lại sờ sờ chop mũi uơn ướt của nó.

Tất cả được chuẩn bị xong rất nhanh, có người gọi bọn họ vào giáo đường, một nhà ba người bọn họ bí mật mang theo con chó Samoyed nhỏ ngồi vào hàng ghế đầu tiên (Quyển: Samoyed là một loại chó nha, lông xù nhìn như cục bông gòn. Các bạn có thể tìm hiểu thêm ở Google hay Wikipedia). Cho đến hôm nay, Nhan Duệ mới phát hiện được thì ra một Nhan Tư Tư y như con trai cũng có ít nhiều vẻ thù mị của con gái, cuối cùng cũng có thể bỏ được nghi ngờ rằng bọn họ có phải là anh em ruột cùng cha cùng mẹ hay không. Bình thường, Nhan Tư Tư đều ăn mặc y như con trai, có thể thấy được đáng vẻ đoan trang, mềm mại, đáng yêu như vậy của cô thật sự không nhiều, ít nhất theo trí nhớ của Nhan Duệ cũng không tính được quá ba lần.

Thời điểm xinh đẹp nhất của một người phụ nữ quả nhiên là vào ngày kết hôn của họ rồi, cho dù là làn da bị nắng cháy đen thui, nhưng cảm giác hạnh phúc và vui vẻ như từ trong lòng lan tỏa ra không có cách nào che giấu. Chocolate ngồi trên đùi Ninh Vi Nhân lại tò mò ngửi tới ngửi lui khắp mọi nơi, đối với những thứ kỳ lạ của thế giới loài người này, nó thật không có hứng thú.

Với thân phận là ba của Nhan Tư Tư, ba Nhan đích thân tự mình dắt tay của con gái đi trên thảm đỏ, sau đó cầm tay cô ấy trao tận tay của một người đàn ông khác. Vành mắt của mẹ Nhan đã bắt đầu ửng hồng, vợ chồng nhà họ Ninh cũng đã được dạy dỗ rất nghiêm khắc từ thuở nhỏ, cho nên mặc dù xúc động trong lòng cũng không thể biểu hiện ra mặt được. Khi tầm mắt của bọn họ rơi vào trên người Ninh Vi Nhân thì trong lòng bỗng nhiên cảm thấy rất khó chịu. Lúc ban đầu khi gả con gái cho Nhan Duệ, bọn họ hoàn toàn không để ý tới cô có được hạnh phúc hay không, bây giờ lại nhìn thấy Nhan Tư Tư lấy chồng, lại nghĩ đến con gái của mình khi đó, bọn họ làm sao có thể không cảm thấy xấu hổ, làm sao không cảm thấy hối hận được chứ?

Lúc cha xú đọc lên lời thề kết hôn, Nhan Duệ nhìn vào đôi mắt của Trương Thành, đến cuối cùng thì anh cũng chịu thừa nhận người đàn ông này, ít nhất trong thời điểm này, anh ta thật lòng thật dạ yêu Tư Tư. Anh cũng là đàn ông, đàn ông vẫn là hiểu rõ đàn ông nhất, anh biết người này là thật lòng hay giả dối. Ngay tại lúc chú rể hôn cô dâu, Nhan Duệ cúi đầu xuống, môi anh nhẹ nhàng chạm vào cằm cổ trắng nõn của Ninh Vi Nhân: “Anh yêu em, Vi Nhân.”

Khuôn mặt nhỏ của Ninh Vi Nhân đỏ lên: “Sao lại nói như vậy vào lúc này chứ?” Cô vuốt bộ lông của Chocolate một cách vô thức, bị anh hôn da đầu cô cũng tê dại. Cô cũng muốn biết ngày cưới của mình cũng giống như vậy hay không: “Nhan Duệ, lúc chúng ta kết hôn cũng giống như vậy sao?”

Thân thể Nhan Duệ trong chốc lát liền cứng đờ, nhìn thấy đôi mắt Ninh Vi Nhân đang tò mò nhìn mình, nhưng cũng đầy vẻ nghiêm túc, anh mới miễn cưỡng mỉm cười một chút: “Sao đột nhiên em hỏi chuyện này vậy?”

“Bởi vì em thấy bọn họ rất hạnh phúc, cho nên em cũng tò mò muốn biết thôi.”

Anh không biết nên trả lời cô như thế nào, anh cũng không muốn lừa dối cô: “Vi Nhân. Chuyện này. Tôi nay về nhà, anh sẽ từ từ kể cho em nghe, có được không?”

“Không thể nói bây giờ sao?”

“Tất nhiên là có thể, nhưng một khi anh đã kể có thể sẽ kéo theo nhiều chuyện rất dài. Nhất định em sẽ cho là anh phiền phức, không để cho anh kể tiếp, nhưng nếu không kể hết cho em, anh sẽ rất khó chịu, cho nên đợi chúng ta về nhà, anh sẽ kể hết cho em biết, có được hay không?” Anh cố gắng đè nén trái tim đang nhảy lên kịch liệt của mình, cười gượng giải thích. Ninh Vi Nhân nghe vậy cũng khéo léo gạt đầu một cái, chuyển sự chú ý của mình trở lại trên người của đôi vợ chồng mới cưới kia.

Nhưng rốt cuộc, Nhan Duệ cũng không có cách nào chuyển tâm vào hôn lễ của em gái mình.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107

Edit: quynhle2207

Buổi tối sau khi tắm rửa xong, Ninh Vi Nhân vẫn còn nhớ rõ không quên chuyện buổi sáng, cô đã leo lên giường từ rất sớm, ngồi ôm chiếc gối ôm lớn vào trong ngực mình, khi Nhan Ninh vừa định bò lên giường, không hiểu tại sao đột nhiên lại leo xuống, hấp ta hấp tấp chạy xuống dưới lầu mang lên rất nhiều đồ ăn vặt cùng với trái cây, sau đó cậu leo lên giường, đem gối ôm trong ngực của Ninh Vi Nhân quăng qua một bên, sau đó bò vào trong ngực Ninh Vi Nhân thay chỗ cái gối ôm. Hai mẹ con bọn họ mẹ một miếng con một miếng đem gói khoai tây chiên xử lý, vô cùng mong đợi và tò mò đối với chuyện xưa sắp được Nhan Duệ kể lại.

Vừa bước ra khỏi phòng tắm, vốn trong lòng Nhan Duệ còn đang rất lảng, nhưng khi nhìn đến bộ dạng của hai mẹ con bọn họ giống như vậy, tâm lý nặng nề của anh cũng được thả lỏng trong thoáng chốc, anh sai bước đến bên giường, tay cầm khăn lông tùy ý lau vài cái lên mái tóc vẫn còn ướt coi như làm cho có vậy. Ninh Vi Nhân không tự chủ nhíu chặt lông mày lại, cũng may nhiệt độ trong phòng cao, cho nên cũng không sợ anh bị cảm lạnh.

Anh vươn tay ôm vợ con vào trong ngực mình, đôi tay anh ôm bọn họ thật chặt, giống như không muốn để mất đi bọn họ vậy. Nhan Ninh ngồi ở trong ngực Ninh Vi Nhân, có thể nói là đang bị tới hai người ôm, khi cần nói thì cũng biết khó chịu như thế nào rồi. Cậu nhún cái mũi lại, nguyên cả khuôn mặt nhỏ nhún dòn lại thành một cục, nhìn qua giống như một cái bánh bao trắng trắng, mềm mềm: “Ba à. Ba ôm nhẹ một chút, con bị ba ôm rất khó chịu.”

Nghe con trai nói vậy, nhan Duệ cũng buông lỏng tay ra một chút, nhưng vẫn còn rất chặt, anh cúi đầu, hôn lên má của Ninh Vi Nhân một cái nhẹ nhàng, anh chỉ cảm thấy ôm cô vào lòng thật thỏa mãn, cảm giác giống như mình đang có tất cả vậy. Anh không dám tưởng tượng nếu có một ngày anh mất đi cô, thì không biết thế giới của anh, cuộc sống của anh sẽ biến thành như thế nào, chắc chắn sẽ sụp đổ thành từng mảnh, từng mảnh nhỏ, đến lúc đó anh cũng không thể nào còn sống để mà hít thở không khí dưới ánh mặt trời nữa rồi: “Vi Nhân, em thật sự muốn nghe chuyện này sao?”

Ninh Vi Nhân có thể nghe ra được trong giọng nói của Nhan Duệ có sự run rẩy cùng sợ hãi, cô nhún đôi lông mày lại, vừa định nói chuyện với Nhan Duệ thì Chocolate từ trong cái ổ nhỏ kê bên giường đã nhô cái đầu nhỏ ra, kêu những tiếng ô ô rất nhỏ, Nhan Ninh nhìn thấy như vậy, từ trong ngực cô chui ra, nhảy xuống giường, đi đến bên cạnh ôm nó lên trên giường, và thế là tạo thành một cảnh tượng như sau: Nhan Duệ ôm Ninh Vi Nhân, Ninh Vi Nhân ôm Nhan Ninh, Nhan Ninh ôm Chocolate bé xíu.

Chocolate cũng rất biết điều, dưới tình hình như vậy cũng không có lên tiếng ồn ào, nó ngồi lọt giữa hai chân của Nhan Ninh, đôi mắt ướt to tròn tò mò nhìn tới nhìn lui khắp mọi nơi, thỉnh thoảng vểnh tai nghe nơi này, rồi lại hít hít ở chỗ khác, nhìn đáng yêu quá đi mất. Nhan Ninh không ngừng dùng đầu ngón tay treu chọc nó, để chút đồ ăn gì đó đến trước mặt nó, Chocolate cũng sẽ há miệng ra cắn cắn vài cái, chỉ có điều hàm răng nó không đủ dài, cho dù có gặm vài cái thì đồ ăn xuống bụng cũng không có được bao nhiêu.

Vấy lổ tai đầy lông của Chocolate một cái, Ninh Vi Nhân gật đầu nói: “Em thật sự muốn nghe, nhưng nếu anh không muốn nói cho em biết những chuyện đó cũng không có sao hết, dù sao thì em có biết hay hông cũng không khác nhau gì mấy.” Trong đầu cô hoàn toàn không có những ký ức đó, cho dù nói lại những chuyện này lần nữa, thì cô cũng không có cách nào làm cho mình có cảm xúc cả.

Nhan Duệ vội vàng lắc đầu: “Anh đã hứa là không bao giờ gạt em nữa. Chỉ cần em hỏi, thì anh sẽ kể hết tất cả cho em biết, không bao giờ nói dối em một lời nào.” Nhìn Ninh Vi Nhân đang chớp chớp mắt nhìn mình, trong lòng anh vừa ngọt ngào vừa xen lẫn khổ sở, anh ôm cô chặt hơn chút nữa: “Vi Nhân, chúng ta không có một sự bắt đầu tốt lắm, lần đầu tiên anh nhìn thấy em chính tại trong hôn lễ của chúng ta, lúc ấy chúng ta không có tình yêu, cho nên đối với anh cái hôn lễ đó chẳng qua là dùng để trang trí bày biện mà thôi, hơn nữa vào lúc ấy em cũng không sung sướng một chút nào hết.”

Anh cho rằng sau khi nghe xong câu này thì Ninh Vi Nhân sẽ rất kinh ngạc, nhưng cô thật sự không có vẻ gì là kinh ngạc. Cô chỉ đơn giản nhìn anh cười hỏi: “Sau đó thì thế nào? Không phải chúng ta vẫn sống chung rất vui vẻ sao?”

Anh lắc đầu vội vã, không phải như vậy, sự thật không giống như thế. Bọn họ quả thật từng có một đoạn thời gian vui vẻ và ngọt ngào, chỉ đáng tiếc là khoảng thời gian đó lại vô cùng ngắn ngủi, chỉ không quá ba tháng. Bây giờ suy nghĩ lại thì ba tháng kia cũng không phải thật sự hạnh phúc. Anh cũng chưa từng thật lòng bỏ ra tình cảm của mình, mà từ đầu tới cuối cô cũng không nói một câu nào trách móc, để đến cuối cùng lại có kết quả đau lòng như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác hai người lại đều không thừa nhận điều đó: “Không phải như vậy đâu, Vi Nhân. Anh thật sự không biết đối với em có được coi như là vui vẻ hay không, nhưng đối với anh mà nói, những ngày tháng đó anh luôn yêu cầu, lại từng bước ép sát em, không ngừng đòi hỏi, thậm chí anh cũng không chú ý tới việc đó có mang lại vui vẻ cho em hay không. Em luôn mỉm cười để đối diện với anh, nhưng đến cuối cùng là anh đã tổn thương em.” Anh nhìn vào đôi mắt của Ninh Vi Nhân đang nhìn thẳng mình, cũng không thể nói ra bất cứ lời nào nữa. Từng chữ, từng câu giống như là những nhát dao từng nhát, từng nhát găm vào đáy lòng anh, anh đau đến không chịu nổi nữa, tựa như máu đều tuôn chảy khắp nơi, xương cốt cả người cũng giống như bị giẫm dưới chân nghiền nát.

Nhan Ninh đang chơi cùng Chocolate rất vui vẻ cũng quay đầu hỏi: “Ba, vậy chuyện cô và mọi người nói đều là sự thật? Trước kia ba thật sự là một người phong lưu đa tình hả?”

Ninh Vi Nhân cũng rất muốn biết câu trả lời này. Nhìn thấy hai đôi mắt to đang chớp chớp mắt trước mặt mình, tay chân Nhan Duệ bỗng nhiên luống cuống, nhưng anh thật sự không thể nào chính miệng mình nói ra được câu trả lời của vấn đề này. Không phải anh sợ hủy hoại hình tượng của mình trong lòng bọn họ, mà chính bản thân anh cảm thấy áy náy vô cùng: “. Ừ.”

“Ái chà, thật sự nhìn không ra nha.” Ninh Vi Nhân nhìn anh từ trên xuống dưới một lần, ngắm ngía thật kỹ càng, cô lắc đầu một cái: “Nếu không phải do chính miệng anh nói ra, em nhất định không bao giờ tin được anh đã từng là một người phóng đãng đa tình đâu. Nhìn anh rất đàng hoàng chừng chạc mà.”

“Con cũng như vậy, con chưa từng thấy ba đùa giỡn với phụ nữ bao giờ cả.” Nhan Ninh lầu bầu một tiếng trong miệng, đột nhiên cậu tròn to mắt: “Ba, không phải ba vẫn đang làm chuyện xấu mà giấu giếm không cho con và mẹ biết chứ?!”

Nhan Duệ nhìn trời thăm than, không phải nhân phẩm của anh đã thật sự tệ tới mức này rồi sao? (Quỳnh: anh có cái thứ gọi là nhân phẩm sao???????). Ngay cả con trai cũng chưa từng nhìn thấy mình treu chọc phụ nữ cũng nghi ngờ anh sao: “Ba không có mà. Ba rất ngoan nha.”

Miệng anh nói như thế, trong ánh mắt còn mơ hồ hiện lên vẻ uất ức. Ninh Vi Nhân thấy anh như vậy thì rất muốn cười, cô vỗ vỗ lưng anh như an ủi: “Bọn em tin tưởng anh mà.”

Khi nghe được hai chữ tin tưởng từ trong miệng cô, Nhan Duệ thiếu chút nữa là ứa nước mắt. Thật ra anh không xứng đáng, cũng không đáng giá với sự tin tưởng của cô, nhưng ở ngay giờ khắc này, anh thật sự không muốn nói ra điều đó với cô. Anh muốn ích kỷ một chút, vô sỉ một chút để có thể đánh cắp thêm được thời gian mấy ngày hạnh phúc, được như vậy, cho dù sau này cô thật không cần anh nữa, anh cũng có thể có những ký ức hạnh phúc để sống qua ngày. Ông trời tàn nhẫn nhất là khi cho người ta một cơ hội để sửa sai, cũng trong lúc người đó cho rằng mình đang có thể sửa sai lại lấy mất cơ hội đó, rồi nói với người đó rằng: chuyện đó chỉ là đùa giỡn mà thôi. Những sai lầm đã phạm phải cũng không có cách nào thay đổi được, những ai đã bị

người đó làm cho tổn thương đau đớn cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho người đó được nữa.

Anh rất sợ một ngày như vậy cũng sẽ đến, cho nên anh vẫn luôn ích kỷ hy vọng Ninh Vi Nhân mãi mãi không thể hồi phục được trí nhớ. Anh sẽ đối với cô thật tốt, thật tốt, còn tốt hơn những gì mà cô đã làm cho anh trước kia, anh chỉ hy vọng cô có thể ở lại bên cạnh anh, để cho anh có được cơ hội sửa chữa sai lầm của mình. Giết người đốt nhà không phải nói một câu thật xin lỗi là có thể giải quyết xong mọi chuyện, làm tan nát trái tim của người khác cũng đừng nghĩ dễ dàng bù đắp trở lại. Một khi tâm hồn cô đã bị tổn thương rồi thì cũng không có cách nào đem sửa chữa lại cho nguyên vẹn như ban đầu: “Vi Nhân. Anh còn có rất nhiều rất nhiều điều còn muốn nói cho em nghe, em có muốn nghe không?”

Ninh Vi Nhân không biết vì sao giọng nói của anh trong phút chốc lại trở nên nặng nề, cho cô cái cảm giác giống như không thấy chết cũng không sợ vậy. Nhưng cô vẫn gật đầu một cái, cô rất muốn biết những kỷ ức kia như thế nào, cho dù nghe thì có vẻ xa lạ, nhưng nói cho cùng thì những kỷ ức đó cũng đã từng là thuộc về cô, mặc dù có lẽ khi biết rồi, cô cũng sẽ không thoải mái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108

Edit: quynhle2207

“Chúng ta đã cưới nhau được mười lăm năm rồi, nhưng trong mười lăm năm này, thời gian chúng ta thật sự ở chung với nhau thì chỉ được một phần ba, mà trong khoảng một phần ba thời gian đó, anh đã để cho em phải đau lòng.”

Ninh Vi Nhân ngồi lẳng lặng nghe anh nói, ngay đến cả Chocolate cũng không nhìn, hay là người loạn xạ khắp nơi nữa.

“Sau khi chúng ta kết hôn được mấy tháng, anh đã tặng cho em một con chó Samoyed.” Nhan Duệ sờ sờ cái đầu nhỏ đầy lông của Chocolate, nụ cười nơi khóe miệng anh cũng sâu hơn một chút, giống như đang hồi tưởng lại một chuyện gì rất tốt đẹp: “Hình dáng của nó cũng giống Chocolate như đúc, tên nó cũng là Chocolate. Em rất thích nó, coi nó như bảo vật quý giá, lúc anh không có ở bên cạnh em, thì đều là nó ở cùng với em. Sau đó em vì mang thai, cho nên em mới để anh đem cho nó đi. Sau khi em biến thành người sống thực vật thì anh mới đem nó về lại nhà, nó vẫn luôn thay em bảo vệ Ninh Ninh, giống như là thần thủ hộ của Ninh Ninh. Nó và con trai cùng nhau rời giường buổi sáng, sau khi tan học Ninh Ninh về nhà, nó sẽ vội cắn cặp sách và dép như muốn đem cất giúp, nó rất là ngoan ngoãn. Mỗi sáng sớm sau khi nó tỉnh sẽ tiễn Ninh Ninh đi học, sau đó sẽ nằm ở bên giường của em, không động đậy, cũng không làm ồn, cứ như vậy chờ đợi em tỉnh lại. Về sau nó bị bệnh, lúc Ninh Ninh được bảy tuổi đã chết rồi.”

Nhan Ninh cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn của cậu, nước mắt đã trào lên trong mắt. Tình cảm của cậu dành cho Chocolate rất sâu đậm. Thời điểm Nhan Duệ bận rộn với công việc không có cách nào ở bên cạnh cậu, cũng chỉ có Chocolate làm bạn với cậu mà thôi, khi cậu còn nhỏ, Chocolate sẽ để cậu cười trên lưng đạo chơi quanh nhà, mặc kệ có chuyện gì xảy ra, Chocolate đều không bao giờ rời khỏi cậu.

Ninh Vi Nhân vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của con trai, vẫn yên lặng lắng nghe như cũ.

“Vi nhân, anh không biết nên nói như thế nào về chuyện trước kia, anh cũng không muốn để cho Ninh Ninh biết những chuyện này, nhưng con trai cần phải biết, vì như vậy, nếu như sau này em muốn rời bỏ anh mà đi, thì con trai cũng có thể hiểu được mà không ngăn cản em.” Nhan Duệ nhẹ nhàng chọc chọc cái trán trắng nõn của con trai, dùng ánh mắt gần gũi cậu mở miệng nói chuyện: “Chúng ta ở chung với nhau được năm năm, trong năm năm đó, anh đối với em không tốt một chút nào hết. Vào buổi tối của ngày kết hôn, anh đã vội vàng nói rõ ràng với em là anh không yêu em, và cũng không thể yêu em, thật ra cuộc hôn nhân của chúng ta là một cuộc giao dịch mà thôi, em nói rằng em đã biết, nhưng em nghĩ em muốn thử một lần.”

“Nhưng có điều, nếu lúc ban đầu anh đã nói rằng anh không thể yêu em, vậy thì cho dù sau khi anh. . . coi như làm chuyện có lỗi với em, mặc dù là ở bên ngoài, thì đây cũng không phải lỗi của anh mà.” Ninh Vi Nhân nhẹ giọng nói: “Em hiểu rất rõ ràng không phải trên đời này bất cứ cặp vợ chồng nào cũng đều yêu nhau giống như ba mẹ chồng, nếu là do em tự nguyện muốn thử một chút, vậy thì cho dù kết quả không như ý muốn của em, anh cũng không thật sự có lỗi với em. Huống chi cuộc hôn nhân này vốn chỉ là một cuộc giao dịch.”

“Không phải, không phải như thế đâu, Vi Nhân.” Nhan Duệ lắc đầu, nhẹ nhàng hôn xuống cánh môi của cô, trong nụ hôn đó chứa đựng sự dịu dàng mà lại lo sợ, tràn đầy sự lo lắng: “Nếu như chỉ có như vậy, anh cũng sẽ không áy náy như bây giờ. Là anh cho em hy vọng, thậm chí anh đã bị em mê hoặc, chúng ta từng trải qua ba tháng ngắn ngủi mà không có bất kỳ một chuyện không vui nào, em đã cho rằng anh thật sự thay đổi rồi, em đã nghĩ rằng từ đó về sau này anh lúc nào cũng sẽ ở bên cạnh em, hai người chúng ta sẽ sống những ngày tháng thiết hạnh phúc. Nhưng anh không có hồi tâm. Thậm chí anh không nói một câu mà đã rời bỏ em mà đi, trong lòng vẫn cứ suy nghĩ về lời nói của mình ngày trước rằng chúng ta không can thiệp vào chuyện của nhau, ngay cả một câu nhắn nhủ lại cũng không có, chuyện này đã gây ra một tai họa không cách nào bù đắp nổi, đó là chuyện thứ hai trong cuộc đời này làm anh hối hận ngoài việc đã gây ra tổn thương cho em.” Anh nâng mặt cô lên, lại nhỏ giọng nói: “Vi Nhân, chúng ta đã từng có một đứa con nữa. Trong lúc anh đang muốn rời khỏi em, em vì cần lấy thứ gì đó cho anh, cho nên trong lúc đi lên lầu đã không cẩn thận té xuống, vậy mà anh đã không hề giúp em, thậm chí ngay cả quay đầu lại để xem em thế nào cũng không có, anh liền bỏ đi. Thật ra thì đêm hôm đó anh lúc nào cũng cảm thấy bất ổn không yên, chỉ là anh không chịu thừa nhận điều đó mà thôi. Anh cho rằng mình không có sai, cũng nghĩ rằng em sẽ không có việc gì, nếu như không phải lúc đó có Chocolate, có lẽ anh đã thật mất đi em vào cái ngày đó rồi.”

. Bọn họ, đã từng có một đứa con nữa?

Ninh Vi Nhân khiếp sợ không thôi, ngay cả Nhan Ninh cũng kinh ngạc giống như cô.

“Sau đó anh đã có một giấc mơ. Đứa nhỏ là một đứa con gái, hình dáng rất giống em, cũng chỉ có đôi mắt là giống anh. Đứa bé ngồi khóc ở dưới đất, nói với anh rằng vì ba mẹ nó không cần nó, nhìn nó thật đáng yêu, thật xinh đẹp, khi anh vừa nhìn thấy nó đã cảm thấy rất quen thuộc, bởi vì nó và em thật sự rất giống nhau. Anh muốn nói với nó rằng hãy để chúng ta đến làm ba mẹ của nó, nhưng đứa bé không để ý tới anh, cứ như vậy trong nháy mắt liền biến mất.” Đó là con gái của anh, là máu mủ ruột thịt của anh cùng Vi Nhân, nhưng chỉ tại vì sự ngu xuẩn cùng tàn nhẫn của anh đã vĩnh viễn rời bỏ bọn họ.

“Sau khi em mất đi đứa nhỏ, cả một thời gian dài em cứ buồn bực không vui, vì vậy anh cũng thay đổi một chút. Lúc ấy anh thật sự suy nghĩ muốn dừng lại, không muốn sống cuộc sống phóng túng nữa, anh đã hứa với em, anh đã nói sẽ không bao giờ làm em bị tổn thương nữa, em cũng đã tin anh. Chỉ có điều anh đã gạt em”

“Lần lừa gạt này, anh đã gạt em năm năm”

“Trong năm năm đó, một lần lại một lần anh vẫn luôn hứa hẹn với em, em cũng vẫn một lần lại một lần tin tưởng anh. Mặc kệ lời thề của anh như thế nào, cuối cùng thì anh đều không thể giữ đúng lời thề của mình. Có lúc anh đã nghĩ những lời hứa hẹn chỉ là hứa cho có mà thôi bởi vì căn bản anh không cách nào thực hiện được. Anh không chống lại nổi sự hấp dẫn, không kháng cự được cuộc sống phóng túng đầy mê hoặc đó. Anh luôn gây ra những tai tiếng, anh cho rằng những người phụ nữ kia sẽ ngoan ngoãn, bởi vì khi ở trước mặt anh họ đều tỏ vẻ dịu dàng nghe lời, anh cho rằng những người đó sẽ không dám quấy rầy em, anh cứ nghĩ như vậy và cứ tiếp tục chơi bởi thêm mấy năm nữa, đến lúc anh già rồi, thì anh có thể thay đổi, cho dù anh có chơi bởi phóng túng ở bên ngoài thì em cũng không bao giờ biết được, em cảm thấy rất ngu xuẩn, rất buồn cười có đúng không? Nhưng thật sự lúc đó anh đã nghĩ như vậy.” Nhan Duệ cười khổ một tiếng, đầu mày cuối mắt tất cả đều là hiện lên sự hối hận cùng xấu hổ: “Anh cho rằng mọi người trong giới thượng lưu đều như vậy, thêm một người như anh cũng không tính là gì? Dù sao anh cũng không nghĩ cả đời sẽ sống như vậy, đến cuối cùng anh vẫn nghĩ sẽ trở về bên cạnh em”

“Anh cứ một lần rồi một lần lừa gạt em, em lại cứ một lần rồi một lần tin tưởng anh. Anh lại nghĩ rằng lãng tử biết quay đầu đã rất đáng quý rồi, chỉ cần anh quay đầu lại, em sẽ đều ở chỗ đó chờ đợi anh. Làm sao khi em lại dịu dàng như vậy, yêu anh như vậy lại có thể tức giận bỏ mặc anh được chứ? Anh luôn nói với em rằng anh yêu em, nói rằng anh nhất định sẽ trở về bên cạnh em, mà em—cái người ngu ngốc này, mỗi một lần như vậy đều tin tưởng”

Ninh Vi Nhân mấp máy đôi môi, hỏi anh: “Sau đó là em thật sự thất vọng hoàn toàn, có đúng không?”

Nhan Duệ cứng người lại một chút, gật đầu: “Đúng vậy. Anh đã đem tình yêu của em từng chút từng chút một tiêu phí hết tất cả. Cả đời này anh cũng sẽ không bao giờ quên được đêm hôm đó, em nhìn thấy được anh đã cùng người phụ nữ khác ân ái ngay trên giường của chúng ta. Vi Nhân, chúng ta kết hôn lâu như vậy, nhưng đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy em khóc. Giống như em muốn đem nước mắt cả đời khóc hết một lần vậy, khóc đến nỗi đôi mắt cũng muốn mù luôn. Em cứ khóc như vậy, khóc mãi, những ánh mắt em cũng không nhìn anh, không để ý tới anh, anh thật sự rất sợ, anh cầu xin em, hứa hẹn với em mọi thứ, nhưng em vẫn không để ý tới anh, em cứ khóc suốt, khóc đến nỗi ngất xỉu, anh ôm lấy em, sau đó bác sĩ mới nói cho anh biết là em mang thai.”

“Em muốn ở riêng phòng với anh, lại đem con Chocolate mà chúng ta cùng nhau nuôi đưa đi nơi khác, cho dù là khám thai hay thân thể không thoải mái. Cái gì em cũng không chịu nói với anh, em không chịu nói với anh dù chỉ một câu, thậm chí em còn cầu xin anh cách xa em ra một chút, để cho em đừng nhìn thấy anh. Vi Nhân, lần đầu tiên trong cuộc đời này, anh cảm thấy mình thật bất lực, thật vô dụng.”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109

Edit: quynhle2207

Ninh Vi Nhân không nói lời nào, cô chỉ lẳng lặng nhìn Nhan Duệ, lắng nghe những điều anh nói. Tiếng nói của anh rất êm tai, dịu dàng, trầm thấp, có từ tính, cho dù là không nhớ được gì nhưng khi mỗi buổi tối cô dựa vào ngực anh cũng có thể làm cho cô cảm thấy yên lòng.

“Sau đó là Trương Kế xuất hiện, anh ta muốn giành em với anh, cũng thật may là em ghét hắn còn nhiều hơn so với ghét anh. Chính là từ đó trở về sau em cũng thay đổi, càng lúc càng trở nên giống phu nhân nhà họ Ninh, thậm chí em còn lạnh lùng hơn, hoàn mỹ hơn cả bà ấy nữa. Em không chịu để cho anh chăm sóc em, cho nên anh chỉ có thể lên đi vào phòng em, giúp em xoa bóp đôi chân bị sưng phù vào lúc nửa đêm, em không thích nhìn thấy anh, anh cũng không dám làm phiền em, chỉ đứng một bên lặng lẽ nhìn em mà thôi. Anh đã nghĩ cố gắng đợi cho đến khi em sinh con chúng ta là được rồi, em sẽ vì nghĩ tới con mà cho anh thêm một cơ hội nữa, nhưng anh thật sự nghĩ sai rồi, chỉ chút xíu nữa là anh đã mất đi em vĩnh viễn.”

“Bởi vì trong khi sinh em bị chảy máu nhiều quá, hai mẹ con chỉ có thể giữ lại được một người, lúc đó, anh mới biết được thì ra từ lâu em đã không còn tha thiết gì với cuộc sống này. Bởi vì trên đời này không ai yêu thương em, cho nên em không có bất kỳ lưu luyến nào với cuộc sống này. Anh đã ngồi ở bên giường của em, nói với em rất nhiều, rất nhiều lần rằng nếu em bỏ đi, con của chúng ta phải làm sao bây giờ, em cũng không trả lời anh, nhưng anh lại hiểu được câu trả lời của em. Em đã có thể vượt qua được cuộc sống trước đây, thì lẽ dĩ nhiên con trai cũng có thể vượt qua. Tại sao em lại có thể kiên quyết như vậy, cũng không bao giờ cho anh có cơ hội để đến gần em một lần nữa. Cũng may là ông trời phù hộ, em cùng Ninh Ninh đều có thể sống, dù là em không thể mở mắt ra, anh cũng đã cảm thấy ông trời đối với anh đã rất nhân từ rồi.”

Anh khẽ hít mũi một cái, Ninh Vi Nhân tỉnh té nhận ra trong mắt anh đã phủ một tầng hơi nước: “Anh đã từng nghĩ có lẽ đời này em cũng không bao giờ tỉnh lại nữa, nhưng Ninh Ninh gặp chuyện không may, em lại có thể tỉnh lại, anh rất vui mừng, rồi anh lại sợ hãi, tiếp theo đó anh lại nghe thấy một việc mà anh không thể nào tưởng tượng nổi. Chuyện này giống như là một bộ phim khoa học viễn tưởng, hoặc là giống như những bộ phim đầy bi kịch trên truyền hình, em đã quên hết tất cả mọi chuyện trước đây. Em không nhớ được anh đã từng làm những chuyện gì đối với em, em cũng không nhớ rõ đã từng chịu bao nhiêu tổn thương mà anh gây ra cho em, em không biết gì giống như một trang giấy trắng, và anh cũng có thể yêu em một lần nữa. Vi Nhân, anh hy vọng vĩnh viễn em cũng không cần nhớ lại, bởi vì ngay cả chính bản thân anh cũng không thể tha thứ cho mình. Em không nhớ ra, như vậy anh có thể tự lừa mình dối người bỏ qua tất cả. Nếu em muốn rời bỏ anh, thậm chí anh cũng không dám ngăn cản em. Anh đã đối xử với em không tốt, Vi Nhân, thật sự anh đã đối với em không tốt.”

Nhan Duệ vẫn nỉ non: “Anh đã đối xử với em không tốt, thật sự anh đã đối với em không tốt.” Ninh Vi Nhân yên lặng nhìn anh, môi cô mấp máy, nhưng lại không biết mình nên nói cái gì. Những lời anh đã nói làm cho cô muốn khóc, nhưng những giọt nước mắt đó chỉ giống như là đang nghe được một câu chuyện xưa cảm động hay là một bộ phim làm cho người xem phải rơi nước mắt, cô chỉ cảm thấy đau lòng, cảm thấy đồng tình, nhưng lại không cách nào có cảm xúc như mình là người trong cuộc: “Đừng như vậy mà, Nhan Duệ. Anh đừng khóc.”

Nghe cô nói..., Nhan Duệ mới phát hiện ra rằng anh đã khóc. Anh quay mặt đi, không muốn để vợ và con trai mình thấy được một người đàn ông trưởng thành như anh mà lại rơi nước mắt: “Anh không có khóc.”

“Rõ ràng ba đang khóc mà.” Nhan Ninh vẫn đứng về phía mẹ mình, Chocolate cũng rất biết phối hợp với hoàn cảnh liền gâu gâu hai tiếng, Ninh Vi Nhân ôm lấy Nhan Duệ, đầu của anh vùi vào trong cổ của cô, những giọt nước ấm áp từ nơi đó chảy xuống, thấm ướt áo ngủ mỏng manh của cô.

Quả thật anh đã khóc, nhưng anh không muốn bất cứ ai nhìn thấy được, cho dù người đó là cô.

Trong lòng của Nhan Duệ, khóc vì Ninh Vi Nhân không phải là chuyện mất mặt. Chỉ là anh không muốn cô nhìn thấy anh như vậy, vì như vậy anh cảm thấy giống như anh đang diễn trò để tranh thủ sự đồng tình của cô.

“Anh đừng khóc, em không có trách anh đâu.” Ninh Vi Nhân có chút lưỡng lự, tay chân không biết nên làm sao, cuối cùng thì cô chỉ có thể vỗ lưng Nhan Duệ rất dịu dàng, người kia cao lớn như vậy, cường tráng như vậy, nhưng vào giờ phút này lại rúc vào trong lòng cô, nhìn qua thật yếu đuối bất lực như vậy: “Nhan Duệ, em không có trách anh.”

Cô nói rằng cô không trách anh.

Nhưng Nhan Duệ lại không có cách nào tự gạt mình được nữa rồi.

Ninh Vi Nhân không đợi anh trả lời, cô lại nói tiếp: “Em không biết sau này em có thể nhớ lại tất cả hay không, em cũng giống như anh cũng hy vọng mình sẽ không bao giờ nhớ lại. Bây giờ anh kể cho em nghe những chuyện này, em chỉ cảm thấy thật đáng buồn và tội nghiệp thôi, cũng không có cảm giác đó là câu chuyện của chính bản thân mình. Anh sẽ còn làm cho em đau lòng nữa sao? Cũng giống như trước đây vậy?” Khi thấy Nhan Duệ lắc đầu mãnh liệt, cô khẽ mỉm cười: “Em không có cách nào hứa chắc chắn với anh về chuyện sau này khi nhớ lại sẽ như thế nào, nhưng ít ra ngay lúc này, em không có ý muốn trách móc anh. Em không nhớ rõ những chuyện này, em cũng mặc kệ việc anh đã làm em bị tổn thương ra sao, em chỉ hy vọng từ nay về sau anh có thể đối với em thật tốt, một nhà ba người của chúng ta có thể sống thật tốt với nhau qua những ngày tháng sau này. Cho dù sau này em có muốn chia tay, thì đó cũng là chuyện của sau này, em đã không nhớ rõ quá khứ, lại càng không biết tương lai ra sao, em chỉ có cuộc sống hiện tại. Anh có thể cho em được cuộc sống hiện tại hay không?”

Anh có thể cho cô một cuộc sống hiện tại hay không?

Lời nói của Ninh Vi Nhân giống như một cái chày lớn nện vào trái tim của Nhan Duệ, bắt chợt anh ôm chặt cô, nhắm chặt hai mắt lại, một chữ có thể mang theo âm mũi nặng nề được thốt ra từ miệng anh (Quỳnh: chỗ này nguyên văn là một chữ ‘nặng’, nghĩa là có thể, nhưng tiếng Việt của mình thì thành hai chữ). Anh không thể tin được mình lại có được một kết quả như vậy, cô không trách anh, thậm chí cô còn muốn anh đối với cô thật tốt. Tất nhiên anh sẽ đối với cô thật tốt, nếu anh không đối với cô tốt thì anh lại đối với ai tốt bây giờ?

Nhan Ninh thấy khóe miệng của ba nở nụ cười vụn vụn cùng với khóe mắt đầy nước mắt, cậu bĩu môi tỏ vẻ chán ghét: “Ba, con còn một chuyện muốn hỏi.” Khi cậu thấy ba đã chú ý tới mình thì hỏi rất tự nhiên: “Nếu sau này mẹ muốn ly hôn với ba, con sẽ đi theo mẹ, ba có ý kiến hay thắc mắc gì không?”

.

Bọn họ mới vừa được vui vẻ trở lại, tên nhóc con này lại nghĩ tới chuyện ly hôn là sao hả???

Nhan Duệ thật muốn nổi nóng, nhưng vì vợ đang ở bên cạnh cho nên không dám làm việc gì thiếu suy nghĩ. Anh nhìn được mấy giây, nhưng đến cuối cùng khi nhìn thấy ánh mắt đầy khinh thường và khi dễ của Nhan Ninh thì anh cũng không nhìn được mà nổi nóng. Anh đứng lên, nhắc tên nhóc con không biết sống chết lên, dùng chân quắc lại, rồi vứt ra ngoài cửa, sau đó cũng đem cả Chocolate đang sủa gâu gâu ném ra, sau cùng khóa cửa lại một cách gọn gàng, rồi leo lên giường lần nữa.

Ninh Vi Nhân tròn mắt há miệng nhìn anh làm một loạt hành động liên tiếp như vậy, cô cũng sợ nói: “Anh.”

“Vi Nhân. Buổi tối nay, chỉ có hai người chúng ta thôi, có được hay không?”

Cô còn đang muốn anh phải dịu dàng, nhẹ nhàng với con trai hơn một chút nữa kia. Nhưng khi nhìn đến vẻ mặt đáng thương và van xin của anh,

thì cuối cùng cô vẫn gặt đầu. (quynhle2207—diễn đàn Lê Quý Đôn)

Nhan Ninh đứng dậm chân ở ngoài cửa phòng, rồi cậu làm mặt quỷ với cánh cửa, sau đó thì khoanh chân ngồi xuống sàn, ôm Chocolate vào lòng, đưa tay chọc chọc chớp mũi đen như mực của nó: “Thật đúng là có lòng tốt mà bị coi là kẻ xấu, sau này nếu thật sự bọn họ ly hôn, mình nhất định sẽ không năn nỉ giúp ba nữa, xách theo quần áo đi với mẹ là xong.”

Ngoài cửa, Nhan Ninh và Chocolate giống như hai anh em tốt, thì ở trong phòng Ninh Vi Nhân đã bị Nhan Duệ ôm vào lòng, chui vào trong chăn từ lâu. Trán của anh đụng vào trán của Ninh Vi Nhân, cách cô càng lúc càng gần hơn, càng nhìn thì càng thấy cô thật xinh đẹp rực rỡ. Sau khi đem những lời muốn nói nói ra hết, anh liền có thể thở phào nhẹ nhõm, trong lòng như đã buông xuống một tảng đá lớn. Và tất nhiên cũng rất dễ dàng nghĩ đến những chuyện khác.

Đã rất lâu rồi anh không có ôm cô, đã mười năm cũng không qua lại với bất kỳ người phụ nữ nào, có phải thân thể cũng không còn sử dụng được nữa hay không đây: “Vi Nhân.”

“Hà?”

“Anh. Anh muốn. Muốn.”

Anh áp a áp ứng nửa ngày cũng không thể nói được, Ninh Vi Nhân còn đang đợi để nghe nửa câu sau của anh. Cuối cùng Nhan Duệ đành nhắm mắt lại, giống như trắng sĩ sắp sửa hy sinh nói: “Anh có thể chạm vào em không?” (Quỳnh: làm tui hết hồn, cứ tưởng anh ấy sắp sửa đánh nhau chứ).

Anh muốn khóc rồi, thật ra là anh muốn hỏi anh có thể muốn cô được không, nhưng vừa mở miệng, không biết tại sao lại trở thành có thể chạm vào cô hay không.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110

Edit: quynhle2207

Dễ dàng thấy được, Ninh Vi Nhân cũng bị yêu cầu này của anh dọa sợ, bởi vì mắt cô đang trợn tròn, một lúc lâu cô cũng không có phản ứng. Nhan Duệ khoát tay, vội vàng giải thích: “Ý anh không phải vậy. . . . Anh muốn hỏi có phải em cũng không muốn có quan hệ. . .” Hừ, thật sự anh cũng không muốn đòi hỏi gì ở cô hết!

Đột nhiên không hề báo trước, cô vươn bàn tay ấm áp đưa qua, cầm lấy tay anh rất nhẹ nhàng, kéo tay anh chạm vào mặt của cô: “Cũng được, nhưng anh chỉ có thể sờ mặt em thôi.”

Như vậy đối với anh đã rất tốt rồi, Nhan Duệ cũng không dám nói thêm bất cứ điều gì. Anh hít cánh mũi cay cay của mình, khóe môi mông nâng cao, cười hết sức vui vẻ và thoải mái. Ninh Vi Nhân không kiềm chế được nhìn anh đến ngây người. Từ lúc cô bắt đầu tỉnh lại, lúc nào Nhan Duệ cũng bày ra vẻ tươi cười trước mặt cô, nhưng cô biết anh cũng tràn đầy những lo lắng, không biết anh còn che giấu điều gì bí mật trong lòng mình. Hôm nay, anh đã nói ra tất cả, giống như anh muốn vứt bỏ tất cả, anh cũng buông xuống tất cả những điều làm anh lo lắng không yên tâm, vì vậy nụ cười của anh cũng trở nên rạng rỡ và vui tươi. Đến bây giờ thì cô có thể hiểu được khi Tư Tư vẫn thường nói với cô là Nhan Duệ có một nụ cười quyến rũ đến nỗi có thể làm điên đảo tất cả phụ nữ trên đời này.

Bàn tay của Nhan Duệ rất đẹp, ngón tay vừa dài, vừa thon, khớp xương hơi nhô ra. Bàn tay lớn và đầy đặn đang để trên mặt của Ninh Vi Nhân, có thể che hết cả khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Cô nhận thấy bàn tay anh vô cùng ấm áp và dịu dàng, cho dù không nhìn vào mắt anh, cô cũng biết trong mắt anh lúc này chắc chắn chứa đầy tình cảm cùng sự dứt khoát. Một người đàn ông như vậy, thật sự đã từng làm mình tổn thương sâu sắc sao?

Ninh Vi Nhân cảm thấy rất khó tin, nhưng cô biết Nhan Duệ sẽ không bao giờ gạt cô. Sau khi cô biết được rõ ràng những bí mật bị đưa ra ánh sáng, ngược lại những lo lắng khủng hoảng trong lòng cô cũng từ từ biến mất. Cô quyến luyến cọ gò má mình vào lòng bàn tay của Nhan Duệ, giống như một con mèo nhỏ vừa uống nước xong, đang dựa vào lòng người chủ của mình để làm nũng. Hiện giờ mặt trời đang chiếu xuống ánh nắng hài hòa, không khí vô cùng ấm áp: “Nhan Duệ, anh đừng đau khổ nữa, hay ít ra bây giờ anh không cần khổ nữa. Em sẽ không bỏ anh mà đi, em cũng sẽ không bao giờ đối với anh không tốt nữa.”

Anh bật cười vì lời nói ngây thơ của cô, trong khi nước mắt vẫn còn mờ hồ nằm trên khóe mắt: “Ừ, anh tin tưởng.” Cô chắc chắn sẽ rất tốt với anh bởi vì cô vẫn luôn luôn đối xử với anh rất tốt, rất tốt, thật rất tốt.

Ninh Vi Nhân cũng không nói gì thêm nữa, cô cười, nắm lấy tay của Nhan Duệ, đôi mắt đen như mực của cô nhìn anh chăm chú, mềm mại dựa vào lòng anh, khẽ hỏi anh: “Sau này anh cũng sẽ không làm em đau lòng, đúng không?”

Nhan Duệ liền bảo đảm: “Không, tuyệt đối không bao giờ!”

“Em tin anh.”

Nhan Duệ vừa muốn cười, lại vừa muốn khóc, cho nên vẻ mặt của anh hết sức kỳ quái. Anh ôm Ninh Vi Nhân, đôi tay anh khẽ run, cảm ơn em, cảm ơn em, Vi Nhân. Cảm ơn em đã cho anh cơ hội này, cho dù kết quả cuối cùng không như chúng ta muốn, nhưng anh sẽ không hối hận, cũng không oán trách.

Chỉ cần ngay lúc này, em ở trong lòng anh, để anh có thể bù đắp tất cả cho em, đem hạnh phúc đến cho em, để em không còn thất vọng vì quá khứ đau lòng, đối với anh như vậy là đủ rồi.

Khi những khúc mắc trong lòng được giải quyết thì phản ứng sinh lý cũng tới nhanh hơn. Nhan Duệ cố gắng đè nén chính mình, nhưng càng đè nén thì anh càng dễ dàng mất đi sự tự chủ của mình. Anh chỉ có thể âm thầm lặng lẽ lui về sau, để anh cách xa Ninh Vi Nhân một chút.

Nhưng thật đáng tiếc, anh lại bị Ninh Vi Nhân nhìn ra: “Nhan Duệ? Anh sao vậy? Sao anh đột nhiên cách xa em như vậy?” Sau khi hỏi xong, cô liền nhận ra chỗ không đúng của anh, cô đỏ mặt vội vàng lui về sau, hai tay cô mềm nhũn, thì ra cô đã bị Nhan Duệ nắm lấy: “Vi Nhân.” Anh nghĩ rất lâu, có khi nói ra sẽ tốt hơn, mặc dù vừa rồi anh không hề nghĩ sẽ muốn chạm vào cô, nhưng hiện tại. Khi chạm vào da thịt ấm áp của cô, thì khát vọng đã bị đè nén mười năm của anh lại dâng lên nhanh chóng, chỉ tiếc không thể đè cô dưới thân mà hôn cô, vuốt ve cô, xông thẳng vào cơ thể ấm áp của cô, ôm chặt cô, không bao giờ rời xa nữa.

“Anh nhớ em. Anh. Anh có thể hay không, có thể hay không.”

Ninh Vi Nhân chớp đôi mắt to và long lanh nhìn anh, trong mắt cô tràn đầy những cảm xúc và e lệ, Nhan Duệ chỉ nhìn một cái, liền bị lạc lối trong đôi mắt ấy, anh không thể đợi được câu trả lời của cô liền cúi đầu ngậm lấy cánh môi mềm mại, cố gắng nhịn xuống khát vọng điên cuồng, bày tỏ tình cảm ngọt ngào dịu dàng của mình từng chút một, vừa giống như đang chỉ dẫn cho cô cách để yêu, lại giống như đang quyến rũ cô.

Nhan Duệ chính là vị pháp sư ưu tú nhất trên đời này, chỉ cần anh muốn, anh sẽ khiến cho phụ nữ không tự chủ rơi vào sâu trong vòng xoáy mê hoặc của anh mà không có cách nào tránh khỏi hay tự mình thoát ra được. Lúc bắt đầu, Ninh Vi Nhân còn có chút sợ hãi và phản kháng, nhưng anh đã từ từ dẫn dắt cô đắm chìm vào đó, đôi mắt cô mê man, ngây ngốc nhìn anh mà không hề nhắm lại. Nhan Duệ lấy tay che mắt cô, anh cảm nhận được hàng lông mi cong, dài của cô đang lướt qua lòng bàn tay mình, anh hôn lên môi cô, nhẹ nhàng than thở: “Vi Nhân, hãy nhắm mắt lại.”

Ninh Vi Nhân ngoan ngoãn làm theo lời anh, để mặc anh đưa cô đến một thế giới khác.

Ở trong thế giới đó tràn ngập hoa tươi cùng những bong bóng muôn màu, tất cả mọi thứ đều rất xinh đẹp, giống như tất cả những gì tốt đẹp hoàn mỹ mà cô từng có trong trí nhớ. Cô không tự chủ ôm chặt Nhan Duệ, giống như là một người sắp chết đuối ôm chặt bè gỗ, không thể rời bỏ anh, hoặc là cô cũng không muốn rời khỏi anh.

Với tay vận nhỏ ngọn đèn trên tường ở đầu giường, anh ôm Ninh Vi Nhân ngã xuống, ánh sáng đã giảm dần, khi chung quanh hai người bao trùm thứ ánh sáng màu phấn nhàn nhạt, thì toàn bộ thế giới cũng bắt đầu mơ hồ.

Đối với Ninh Vi Nhân, loại cảm giác này vừa mới mẻ lại vừa kỳ diệu. Cô thích được như vậy, thích cùng Nhan Duệ thân mật như vậy, giống như việc đáng để cho họ làm nhất trên đời này chính là có thể thân mật gần gũi ở bên nhau.

Nhưng Nhan Duệ không chỉ muốn được như vậy, đối với anh, như vậy là quá ít, quá ít để anh có thể khắc sâu hình ảnh của Ninh Vi Nhân vào trong tâm trí mình. Tay anh bắt đầu dọc theo đường cong dịu dàng của cô dần xuống dưới, đốt lên vô số ngọn lửa nhỏ trên thân thể cô. Ninh Vi Nhân bật ra tiếng ừm tràn đầy hạnh phúc. Khi tiếng rên khẽ của cô rơi vào tai Nhan Duệ, anh giống như nghe được âm thanh chỉ có ở trên trời.

“Vi Nhân, Vi Nhân.”

Anh đã gọi tên cô không biết bao nhiêu lần. Ông trời còn thương anh, để cho anh có cơ hội sửa chữa những sai lầm của mình, để cho anh có thể bù đắp lại cho cô, cũng để cho anh tìm lại được những gì mình đã bỏ lỡ. Tất cả những điều này tốt đẹp đến nỗi anh cảm thấy không chân thật, nếu đây chỉ là một giấc mơ thì anh tỉnh nguyện ngủ say trong giấc mơ đó, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Mặc dù Nhan Duệ có rất nhiều thủ đoạn, nhưng anh không muốn dùng những mảnh khốc đó với cô, anh chỉ muốn dùng tình cảm chân thành đơn thuần nhất của mình để đến gần cô, dùng hai tay của mình để chạm vào cô, tất cả những điều đó đều xuất phát từ tình yêu của anh.v

Ninh Vi Nhân nhanh chóng chìm đắm trong sự mê hoặc của anh, cô hít thở nhẹ nhàng, mặt đỏ bừng, xinh đẹp, hấp dẫn, giống như một nụ hoa bắt đầu hé nở. Trong giây phút này, chỉ có cảnh xuân tươi đẹp, muôn màu muôn sắc được bày ra làm cho hai người gần bó hời hòa hơn.

Trong phòng, giữa không gian yên lặng chỉ có tiếng thở dốc vang lên, giống như đóa hoa quỳnh đang lặng lẽ nở rộ.

Mà Nhan Duệ cùng Chocolate đứng ngoài cửa phòng, đã sớm đi về phòng ngủ của mình rồi.

Tình yêu của người lớn là cái gì, cậu cũng không muốn biết.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111

Edit: quynhle2207

Tất cả mọi người đều nhìn ra được tâm tình của Nhan Duệ càng ngày càng tốt hơn rồi. Anh giống như đã trở về Nhan Duệ của mười năm trước, lúc nào anh cũng nở nụ cười, gió xuân đầy mặt, làm cho người nhìn thấy cũng cảm thấy tâm tình vui vẻ phơi phới hơn. Nhưng anh lại khác Nhan Duệ của mười năm trước ở chỗ là bây giờ anh đã có người phụ nữ anh yêu trong lòng, vì vậy khi anh đối mặt với phụ nữ, mặc dù anh vẫn tươi cười nhưng lại kiên quyết từ chối, sự kiên định của anh cũng nằm trong suy nghĩ của tất cả những người biết chuyện, nhưng đối với những người không biết chuyện thì đó là một việc ngoài dự liệu.

Ninh Vi Nhân cũng không đặc biệt để ý đến việc này, dù sao đối với cô mà nói, điểm khác biệt lớn nhất chính là nụ cười của Nhan Duệ bây giờ chân thật và hạnh phúc hơn lúc trước rất nhiều. Cô ở cùng với anh mỗi ngày, đối với những chuyện đã từng xảy ra, hay là những ký ức về việc đã từng bị tổn thương nặng nề kia, thật sự cô đã không còn quan tâm tới nữa. Lẽ tất nhiên, bởi vì không nhớ rõ chuyện trong quá khứ, cho nên cô cũng không cách nào xúc động với những chuyện đó, nhưng tất cả cũng không thể ngăn cô yêu thích và lệ thuộc vào Nhan Duệ. Đối với Ninh Vi Nhân mà nói, bây giờ Nhan Duệ và Nhan Ninh đã trở thành tất cả trong cuộc sống của cô.

Đồ sữa tươi vào trong ly thủy tinh trong suốt, sau đó đem miếng bánh ngọt nhỏ nhắn tinh xảo để vào trong đĩa, Ninh Vi Nhân bung khay đi lên lầu, cô nhẹ nhàng gõ cửa phòng sách, đợi đến khi nghe được tiếng ‘mời vào’ vọng ra từ bên trong thì cô mới đẩy cửa đi vào.

Hai người đàn ông một lớn một nhỏ đang bận rộn ở bên trong, không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên, thấy cô, cả hai đều nở nụ cười giống hệt nhau. Ninh Vi Nhân nhìn hai gương mặt xinh đẹp giống nhau như đúc một cái, rồi bước tới để cái khay ở trên tay xuống, lấy hai ly sữa tươi đưa cho hai cha con, lấy ly trả lại còn lại cho mình, sau đó liền khoanh chân ngồi xuống—— Nhan Duệ đã cho người sửa lại một lớp thảm thật dày ở trong phòng sách, khi ngồi trên thảm sẽ cảm thấy thật thoải mái lại còn ấm áp nữa: “Có thể ăn bánh này không?” Múc một miếng bánh mousse dâu tây đưa đến miệng của con trai.

Tuy Nhan Ninh còn nhỏ tuổi, nhưng cậu đối với những món bánh ngọt như vậy cũng không thích thú chút nào. Cậu nhăn nhó cái mũi thẳng tắp, xong há miệng cắn xuống một cái, cũng may Ninh Vi Nhân biết cậu không thích ăn, cho nên đã múc nhiều dâu tây và rất ít kem cho cậu: “Mẹ, con muốn ăn thêm sữa đặc.” Lại cắn thêm một miếng dâu tây tươi.

“Được.” Từ trước tới nay, đối với ý muốn của con trai, Ninh Vi Nhân đều chấp nhận mà không bao giờ phản đối. Cô từ dưới đất đứng lên định đi xuống dưới lầu, liền bị hai cha con Nhan Ninh và Nhan Duệ kéo lại: “Mẹ, con nhờ người giúp việc là được rồi mà.”

“Mẹ chỉ muốn vì con mà làm nhiều chuyện hơn thôi, thật sự mẹ đã thiếu con rất nhiều, đã không chăm sóc tốt cho con.” Cô nói xong, hôn lên mặt nhỏ nhắn của con trai, nào là trứng, nào sữa, và cả dầu mỡ ở khóe miệng đều dính vào gương mặt non nớt mềm mại của Nhan Ninh, cậu cười ngây ngốc, sờ sờ mặt mình.

Hai cha con nhìn cô xoay người đi xuống, sau đó cầm một lon sữa đặc đi lên. Ninh Vi Nhân cũng rất thích sữa đặc, trên thực tế cả nhà ba người bọn họ đều thích, ngay cả Nhan Ninh không thích ăn đồ ngọt cũng thích. Ngoài sữa đặc, trên tay cô còn có một đĩa dâu tây tươi ngon.

Nhan Ninh nhìn thấy, đôi mắt xinh đẹp liền mở to, mặc dù cậu cảm thấy một người đàn ông mà đi thích dâu tây thì có vẻ rất ngây thơ, nhưng thật sự cậu rất thích thì thế nào chứ. Cậu há miệng cắn một miếng, thật sự là món ngon ở trên đời mà!

“Nhan Duệ.”

Dâu tây đỏ tươi dính đầy sữa đặc, mới nhìn qua liền làm cho người ta thèm thuồng, ngay cả người từ trước tới giờ không thích ăn trái cây như Nhan Duệ cũng không nhịn được há miệng ăn luôn cả miếng lớn. Nhìn hai cha con ăn được vui vẻ như vậy, Ninh Vi Nhân cũng vui vẻ ăn một miếng, sau đó nghiêng đầu nhìn xem hai cha con bọn họ đang viết cái gì ở đây. Nhan Duệ là đang xem tài liệu, phía trên đồ thị có rất nhiều những con số phức tạp, cô xem không hiểu gì cả, những cái này cũng không phải sở trường của cô. Nhưng những thứ con trai viết cô đều hiểu, đây chính là toán số học của lớp sáu: “Mẹ, con còn muốn ăn nữa.” Cậu nhóc nhỏ há miệng lớn, kêu a a, Ninh Vi Nhân cũng rất thương con, liền đưa cho cậu một trái dâu tây, không giống như những đứa trẻ bình thường khác, chữ viết của Nhan Ninh rất đẹp, việc này chắc chắn là do ông nội của cậu dạy cho cậu, ba Nhan nổi tiếng là người văn chương nho nhã, cũng là một người viết thư pháp đẹp đến nỗi làm cho người ta mất hồn lạc phách, khi còn nhỏ Nhan Ninh cũng đã bị bắt ngồi trên bàn tập luyện viết chữ không ít rồi.

“Mẹ, mẹ có nhìn ra đó là gì không?” Thấy Ninh Vi Nhân vẫn nhìn chăm chú vào quyển bài tập của mình, Nhan Ninh không nhịn được tò mò hỏi cô.

Vì thế có người cảm giác là mình bị coi thường: “Con trai ngốc nghếch này, đương nhiên là mẹ biết rồi. Mẹ cũng đã xem qua tất cả bài thi từ tiểu học đến đại học rồi, sao con lại hỏi mẹ con, một người đã từng học đại học những câu như vậy chứ?” Ngón tay mảnh khảnh của cô chọt chọt vào gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại, cô chọt thấy cảm giác trên tay thật mềm, thế là cô lại sờ sờ thêm một cái, chọt chọt thêm một cái, Nhan Ninh nghĩ ngợi một chút, còn hết sức hy sinh đưa mặt mình cho mẹ sờ: “Mẹ thông minh quá đi, chỉ nhìn chút xú thì biết được liền.”

Ừ. Bởi vì trước kia cô đã học qua chứ sao nữa. Ninh Vi Nhân thấy con trai mình thật sự đáng yêu, không nhịn được lại tiếp tục vuốt ve gương mặt nhỏ nhắn phúng phính đầy thịt của cậu, lại dứt một quả dâu tây cho cậu. Lúc này, Nhan Duệ rất không vui vì bị ngó lơ từ này đến giờ, anh khẽ ho một tiếng để bày tỏ mình cũng cần được quan tâm giúp đỡ. Ninh Vi Nhân thấy vậy cũng âm thầm đưa cho anh một quả, nhưng vẫn đặt sự chú ý của mình lên người con trai, nhìn cậu làm bài tập.

Bài tập của năm học lớp sáu đối với Nhan Ninh quả thật rất dễ dàng, nhưng cậu lại muốn hưởng thụ khoảng thời gian như bây giờ, ba mẹ đều ở bên cạnh

cậu, không thiếu một người nào cả, mặt trời chiếu sáng bên ngoài cửa sổ, không khí rất trong lành thoải mái, trên đời này còn có gì hạnh phúc hơn khoảnh khắc này của cậu nữa chứ? Cậu có ba mẹ bên mình, và cũng chỉ có mình cậu bên cạnh ba mẹ, chỉ cần nghĩ tới thôi cũng đã làm cho người ta cảm thấy thật đầy đủ, thật hạnh phúc rồi.

Chỉ có điều sự vui vẻ thỏa mãn đó đã không thể nào tiếp tục được nữa cho đến một buổi sáng nào đó của một tháng sau.

Từ trước đến nay, bữa ăn sáng của nhà họ Nhan thường là hai loại: kiểu Trung hay kiểu Tây, vừa đúng lúc sáng sớm hôm nay là đến kiểu phương Tây. Ninh Vi Nhân cầm một miếng bánh mì cá ngừ ca-li lên, cắn một cái. Cô rất thích mùi vị tươi ngon này. Nhưng khi nuốt miếng đầu tiên vào bụng, bỗng nhiên cô lại cảm thấy không được thoải mái lắm, bánh mì nhất định là mới nướng, có lẽ là cơ thể của cô không được thoải mái thôi. Ninh Vi Nhân bụng ỳ nước ép trái cây tươi uống một hộp, vị chua chua ngọt ngọt tràn đầy trong miệng mới làm cho cô cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Sau đó, cô lại tính đưa bánh mì lên miệng cắn miếng thứ hai.

Cảm giác không ổn lần này so với lần trước rõ ràng hơn rất nhiều, thậm chí cô không kịp cầm lấy cái khăn ăn, liền quay đầu ới ra ngoài, ới đến nỗi muốn ngất xỉu, cảm thấy rất là khó chịu, nước mắt cũng ràn rụa trên mặt.

Hai cha con Nhan Duệ cũng bị cô làm cho hoảng sợ, vội vàng chạy đến bên cạnh cô, người kêu mẹ, người gọi Vi Nhân, hỏi cô bị làm sao vậy. Ninh Vi Nhân khoát khoát tay đẩy về yếu ớt, muốn nói với bọn họ là cô không sao cả, cô không sao, nhưng trong miệng đầy vị chua khó chịu khiến cho cô không thể nói nổi một tiếng nào.

Quản gia rất biết nhìn hoàn cảnh đã gọi điện thoại cho bác sĩ Liễu—bác sĩ của gia đình họ rồi. Nhan Duệ ôm Ninh Vi Nhân về giường trong phòng ngủ, sau khi cô súc miệng, uống chút nước thì cũng coi như đỡ hơn nhiều rồi, nhưng sắc mặt cô vẫn rất khó chịu, tái nhợt như tờ giấy. Nhan Duệ cũng không hiểu ra sao, hôm qua cô vẫn còn rất khỏe mà, làn da trắng ửng hồng, hôm nay sao lại nhìn tái nhợt suy yếu nhanh chóng như vậy chứ?

Bác sĩ đến rất nhanh, Ninh Vi Nhân nằm yên cho bác sĩ kiểm tra thân thể, đợi đến khi bác sĩ dọn dẹp dụng cụ, cô mới nhìn ông ấy, chờ đợi ông ấy nói cho mình biết kết quả: “Chúc mừng phu nhân, phu nhân đã mang thai được bốn tuần rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112

Edit: quynhle2207

. Tin tức này làm cho mọi người đều ngây ngẩn.

Ninh Vi Nhân trừng hai mắt thật lớn, cũng không lên tiếng thật lâu, còn Nhan Duệ thì trở nên ngu ngốc hoàn toàn, cuối cùng là chỉ còn Nhan Ninh cũng kịp có phản ứng, liền tiễn bác sĩ ra về. Sau đó, một nhà ba người nhìn nhau, cũng không biết mình nên nói cái gì bây giờ.

“Vi Nhân.” Nhan Duệ gọi tên Ninh Vi Nhân nỉ non, sau đó đột nhiên anh bật người lên, vội vàng chạy tới bên giường, muốn ôm cô lại không dám ôm, sau cùng cầm tay của Ninh Vi Nhân hết sức kích động, nói lắp bắp không rõ ràng: “Vi Nhân, Vi, Vi nhân, em mang thai, em mang thai rồi!”

Thật ra cô vẫn chưa lấy lại được tinh thần sau khi nghe được tin mình mang thai, cô chỉ ngây ngốc ừ lên một tiếng, trên mặt cũng không có biểu hiện gì quá lớn, xem ra còn chưa tiêu hóa xong tin tức chấn động này, cô nhìn đôi môi của Nhan Duệ đang đóng đóng mở mở, cần bản là cũng không nghe được anh đang nói cái gì. Nhan Ninh thì ngược lại, cậu lặng lẽ nhìn ba mẹ mình rồi xoay người quay bước đi ra ngoài. Mà Nhan Duệ cùng Ninh Vi Nhân, một người thì đang tràn ngập giữa sự vui mừng cực độ, một người thì lại ngây ngốc như mất hồn, lại không chú ý tới cậu.

Cứ giữ bộ dáng như vậy khoảng ba phút, Ninh Vi Nhân mới nhớ tới là có chuyện gì xảy ra với mình. Cô chớp nhanh hàng lông mi dài mấy cái, mới hỏi với giọng nghi ngờ: “Em. Thật sự em mang thai sao?”

Nghe được câu hỏi của Ninh Vi Nhân, nụ cười trên mặt Nhan Duệ lập tức cứng lại. Anh nghĩ rằng cô không thích đứa bé này, gấp gáp khuyên giải cùng trấn an cô: “Em đừng sợ, Vi nhân, em đừng sợ, đó là con của chúng ta ——.”

“Em không có sợ đâu.” Ninh Vi Nhân lắc lắc đầu, cô dùng tay còn lại của mình sờ sờ bụng, tự nhiên trong mắt cũng toát ra tình yêu của người mẹ: “Em còn chưa kịp phản ứng thôi, em vậy mà lại mang thai.”

Nhan Duệ rất ngạc nhiên và cảm thấy không thể tin trước lời nói của cô, giọng nói của anh đầy vẻ vui mừng, sự lo lắng và sợ hãi trong lòng anh lập tức được buông xuống, cười khẽ một tiếng, ngồi lên giường ôm chầm vai lấy vai cô, nói dịu dàng: “Chuyện này đâu có gì mà ngạc nhiên, em là phụ nữ, chúng ta lại là vợ chồng, em mang thai là chuyện rất bình thường. Anh chỉ lo lắng.” Ninh Vi Nhân nghe đầu, không biết anh tính nói cái gì, cô nháy mắt: “Em bây giờ. Cũng coi như là sản phụ đã lớn tuổi đi.” Mặc dù bề ngoài của cô nhìn không ra đã lớn tuổi, nhìn qua vẫn còn rất trẻ trung xinh đẹp, nhưng thật sự cô cũng đã sắp bốn mươi tuổi rồi nha.

Sản phụ đã lớn tuổi? Ninh Vi Nhân suy nghĩ một lát: “Sẽ có nguy hiểm hay không?”

“Anh không biết nữa, chắc là sẽ có nguy hiểm.” Bàn tay anh nâng gương mặt nhỏ nhắn của cô, hôn lên đó một cái nhẹ nhàng: “Anh không muốn em phải mạo hiểm như vậy, đối với thân thể của em cũng không tốt đâu.” Anh nhớ rõ ràng bộ dáng khổ sở tái nhợt của cô khi sinh Ninh Ninh vào mười năm trước, còn có lần đầu tiên kia nữa, suýt chút nữa anh đã mất đi cô vĩnh viễn: “Vi Nhân, em nói cho anh biết, em có muốn đứa bé này hay không?”

Trả lời câu hỏi của anh là một sự trầm mặc rất lâu của cô. Lòng của Nhan Duệ bắt đầu chìm xuống, dù trong lòng anh hiểu rõ không nên để cho cô mang thai mới là sự lựa chọn tốt nhất, nhưng anh vẫn không nhận được lại nghĩ muốn giữ lại đứa bé kia. Hơn một tháng này anh vẫn nhớ làm đủ các biện pháp an toàn, chỉ duy nhất lần đó là anh không thể không chế được đã muốn cô.

Trong suốt mười năm nay, đã rất nhiều lần anh đều nghĩ, nếu như con gái anh còn sống, con bé cũng đã được mười lăm tuổi rồi, nhất định sẽ rất giống Vi Nhân, bây giờ thì anh cũng đã đánh những kẻ chặn đường, theo đuổi con gái anh cho tới tận bây giờ. Cứ như vậy, cả nhà bọn họ sẽ càng thêm hạnh phúc.

“Nhan Duệ. Em hơi sợ.” Cô đưa bàn tay nhỏ bé đã bắt đầu lạnh đi của mình đến lòng bàn tay ôn hòa ấm áp của anh, Ninh Vi Nhân ngẩng đầu lên, luống cuống lại thêm bất an: “Em không nhớ trước kia mình mang thai như thế nào, cũng không biết phải làm mẹ như thế nào mới tốt, nhưng em lại muốn giữ lại đứa bé này, em không muốn bỏ lỡ quá trình đứa bé lớn lên, khoảng thời gian trước mười tuổi của Ninh Ninh em đã không thể nhìn thấy, hơn nữa. Chúng ta đã từng mất đi một đứa con gái, mặc dù em không nhớ được, nhưng mà em thương Ninh Ninh như vậy, từ đó có thể nghĩ ra được nếu em mất đi Ninh Ninh, em thì là chết đi còn hơn. Em thật hy vọng lần này sẽ là con gái, giống như là con bé đã trở về với chúng ta có được không?”

“. Được.” Anh ôm cô thật chặt, thật chặt, nhắm đôi mắt lại, cảm ơn em, Vi Nhân: “Anh yêu em.”

Ninh Vi Nhân khẽ mỉm cười nằm ở trong ngực anh, không cần biết trong tương lai có những chuyện gì xảy ra, cô cũng không sợ hãi nữa.

Tin vui về việc mang thai đã truyền khắp trong nhà, ba mẹ Nhan cùng với ba mẹ Ninh cũng thật lòng thật dạ vui mừng cho bọn họ. Mấy người lớn đều rất lo lắng cho sức khỏe của Ninh Vi Nhân, chuyện cô khó sinh vào mười năm trước là thật, cho nên mọi người đều rất lo sợ, bác sĩ gia đình cũng được yêu cầu phải khám cho cô, phải đi theo chăm sóc cô mỗi ngày, còn đặc biệt mời chuyên gia dinh dưỡng đến để đảm bảo cho cô ăn uống đủ dinh dưỡng và khỏe mạnh. Lần này, Ninh Vi Nhân lại không hề có nửa câu phàn nàn, mặc dù Nhan Duệ thấy rất khó chịu vì vợ mình lại bị gò bó quá mức, nhưng khi anh nghĩ tới mười năm trước, thì cũng đành cắn răng mà nhịn. Nếu so với việc mất đi Ninh Vi Nhân, anh chẳng thà sống cuộc sống như bây giờ.

Bởi vì cô mới vừa mang thai chưa lâu, cho nên trong nhà, mọi người đều là trông gà hoá cuốc, người nào người nấy cũng rất lo lắng hồi hộp, tất cả những nơi có góc nhọn có thể làm bị thương đều được bao bọc lại thật dày, thậm chí bởi vì lo lắng, Nhan Duệ cũng chuyển luôn cả phòng ngủ xuống dưới lầu một, ngay sau đó cũng chuyển luôn cả phòng giải trí, phòng xem phim gì gì đó xuống dưới lầu một luôn, dù sao cũng phải ngăn ngừa tất cả khả năng để Ninh Vi Nhân sử dụng cầu thang. Bản thân Ninh Vi Nhân đối với những việc này cũng không có ý kiến gì, căn cứ theo lời của Nhan Duệ kể, thì lần mang thai này cô ít bị nôn nghén hơn lúc mang thai Ninh Ninh rất nhiều, nhưng cô vẫn cảm thấy rất mệt, chỉ muốn ngủ, thức dậy lại muốn ăn cái gì đó, nói chính xác là cô đang trải qua cuộc sống y như heo.

Mấy ngày sau khi biết được mình mang thai, Ninh Vi Nhân trải qua đầy gian khổ, thời gian cô ngủ còn nhiều hơn so với lúc cô thức. Sau đó cô lại phát hiện ra hình như mấy ngày nay, cô thấy Ninh Ninh rất ít, mà khi cô thấy con trai cũng là với gương mặt nhỏ rất đáng thương và khổ sở.

Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Tối hôm nay, cô đã cảm thấy đỡ hơn một chút, ít nhất cô cũng không cảm thấy mệt nhọc quá, cũng đã khỏe hơn một chút, liền ra khỏi phòng, ngồi vào ghế sa-lông trong phòng khách. Lúc này, Nhan Duệ đang làm việc trong phòng sách, cô cũng ít có khi nào rảnh rang thoải mái như lúc này, chỉ có điều trước khi anh phát hiện ra cô không ở trong phòng thì phải quay trở về là được. Đúng lúc quản gia bưng ly trà đi tới: “Cậu nhỏ chưa đi học về sao?”

“Dạ chưa, Tiểu Vương đã đi đón cậu nhỏ rồi, phu nhân tìm cậu nhỏ có việc gì hay không?” Quản gia cuối đầu cung kính, khỏe miệng mang theo nụ cười rất hoàn mỹ.

Ninh Vi Nhân gật đầu trả lời: “Tôi biết rồi, chú cứ làm việc của mình đi.”

“Dạ vâng”

Qua khoảng mười phút, Nhan Ninh đeo cặp sách nhỏ trên vai đi vào. Hôm nay cậu mặc một bộ đồ Tây nhỏ màu đen cùng với áo sơ mi trắng, còn có thêm cái nơ màu đỏ, con mắt tròn to, cái miệng nho nhỏ, đáng yêu không chịu nổi, nhưng trên mặt lại không có một chút xú vui vẻ nào. Lúc cậu thấy Ninh Vi Nhân đang ngồi ở phòng khách, gương mặt nhỏ nhắn liền nở nụ cười, muốn đi tới, đột nhiên bước chân lại có chút chần chờ.

Dĩ nhiên Ninh Vi Nhân nhìn ra được, ngoắc tay với cậu: “Con lại đây.” Nhan Ninh thấy nụ cười của mẹ mình không thay đổi, mới từ từ đi tới, đem cặp sách để xuống, dựa vào lòng của Ninh Vi Nhân, nhưng cũng rất cẩn thận để không đụng trúng bụng của cô.

“Sao vậy con..., có chuyện gì không vui sao?”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Edit: quynhle2207

Nhan Ninh lắc đầu một cái, đôi tay vẫn cứ ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của Ninh Vi Nhân mà không nói gì cả. Ninh Vi Nhân rất lo lắng cho cậu, mấy ngày nay bởi vì trong người cô không được thoải mái, lại thêm mơ màng cứ muốn ngủ, cho nên cô không thể để ý tới tâm sự nhỏ nhỏ của con trai: “Thật sự không vui sao, đến nỗi không thèm để ý đến mẹ luôn hả?” Cô nói xong còn đưa tay vuốt nhẹ cái mũi nhỏ của cậu. Khuôn mặt nhỏ của Nhan Ninh cau lại, đem gương mặt như quả trứng vui vào trong ngực Ninh Vi Nhân, sau đó mới dùng giọng nói như muỗi kêu hỏi: “Mẹ. Có phải con sắp có em trai hay em gái không?”

Cô nghĩ Ninh Ninh chắc là biết được rồi, bởi vì con trai của cô rất thông minh mà: “Đúng vậy nha, Ninh Ninh không thích sao?”

Nhan Ninh trầm mặc, Ninh Vi Nhân cũng rất có kiên nhẫn chờ đợi câu trả lời của cậu, qua một lúc lâu, ‘chàng trai nhỏ’ trong lòng cô mới gật đầu một cái. Cậu không thích nhà mình lại có thêm em trai hay em gái nữa, cậu chỉ muốn có ba mẹ và cậu là đủ rồi, không muốn lại có một đứa bé khác tới chia sẻ tình yêu thương của bọn họ với cậu: “Nếu con nói không thích, thì có thể không có sao?” Cậu biết mình đã từng có một chị gái, nhưng đã rời đi bởi vì sai lầm của ba, nhưng cũng đã có cậu rồi mà, như vậy cũng không đủ để đền bù sao? Tại sao lại phải cần một em trai hay em gái để bù đắp nữa chứ? Cho dù đó là em gái thì cũng không phải là người chị trước kia của cậu mà. Cậu đã không có sự yêu thương của mẹ mười năm rồi, tại sao em trai hay em gái phải tới để tranh giành tình yêu của mẹ với cậu chứ? Nghĩ tới đứa em mới sinh ra đời sẽ cướp mất của mình tất cả những thứ bây giờ mình đang có, cậu không có cách nào không ghen tỵ với đứa em còn chưa ra đời của mình.

. Quả thật cô không ngờ nguyên nhân làm cho con trai mất hứng mấy ngày nay chính là chuyện này. Ninh Vi Nhân ngạc nhiên nhìn đứa nhỏ mình đang ôm trong lòng, cô dịu dàng vuốt mái tóc đen mềm mại của cậu, mặc kệ cậu phản đối, vẫn nâng gương mặt nhỏ nhắn đang phụng phịu lên, hôn nhẹ nhàng lên cái trán trắng nõn: “Có phải Ninh Ninh đang rất sợ hãi hay không?”

Nhan Ninh cắn cắn cái miệng nhỏ nhắn, cũng không nói gì, trong mắt tràn đầy nước mắt đầy uất ức, trái tim của Ninh Vi Nhân cũng sắp tan nát, trên đời này có người mẹ nào chịu đựng được đứa con mình khóc uất ức như vậy chứ: “Ngoan nha, Ninh Ninh đừng sợ, mẹ sẽ không bao giờ rời khỏi con đâu, cả ba cũng thế, người mà mẹ luôn luôn yêu thương nhất vẫn là con mà.”

“Không đâu.” Nhan Ninh rất quật cường cố gắng không để cho nước mắt rơi xuống, hàm răng trắng nhỏ dùng sức cắn lên cánh môi màu hồng, thà chết cũng không để mình phát ra tiếng khóc yếu ớt. Từ trước tới giờ, Ninh Vi Nhân hầu như không có nhìn thấy con trai mình khóc, cậu là một đứa bé trưởng thành sớm, hơn nữa lại rất thông minh, cậu vẫn luôn khinh thường những người bạn nhỏ cùng lứa tuổi lúc nào cũng ngây thơ như vậy, đừng một chút bị đau cũng khóc, không vui cũng khóc, mình thua kém người ta cũng khóc. Cậu rất biết chuyện, cũng chính vì cậu biết chuyện lại trưởng thành sớm, cho nên khi cậu khóc lại càng làm cho người ta đau lòng hơn nữa: “Con biết rõ, mẹ, mẹ đừng có gạt con, Nếu như có em trai em gái, nhất định là mẹ sẽ không còn thương con như lúc trước nữa rồi. Chúng ta đã không ở chung với nhau mười năm rồi, mẹ vừa tỉnh lại thì con cũng được mười tuổi, nếu so với em trai em gái nhỏ, con nhất định không đủ đáng yêu để làm người khác yêu thích rồi.”

Lòng của Ninh Vi Nhân quặn đau đến muốn vỡ nát, cô ôm con trai trong ngực mình thật chặt, không ngừng hôn lên gương mặt nhỏ nhắn của cậu: “Sao lại có thể như vậy được, mẹ thương con nhất mà, Ninh Ninh là đứa bé đáng yêu nhất trên đời này lúc nào cũng làm cho người ta yêu thích.”

Nhưng cho dù cô có nói như thế nào thì khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhan Ninh cũng tràn đầy u buồn cùng lo lắng như cũ: “Con không tin, nhất định mẹ sẽ thương em hơn, không thương con nữa.” Cậu hít hít cái mũi, miệng nhỏ mím lại, muốn cố gắng nhịn xuống không khóc, nhưng miệng thì không ngừng run run. Một đứa bé còn nhỏ như vậy, rõ ràng ở độ tuổi phải vui vẻ, nghịch ngợm, gây sự, vậy mà lại cố nhịn xuống không khóc, đáng về kiên cường và trưởng thành sớm của cậu làm cho Ninh Vi Nhân không biết phải ôm cậu như thế nào, giải thích ra sao để cậu không nên nghĩ nhiều như vậy: “Ninh Ninh.”

Bỗng nhiên cậu rời khỏi ngực cô, đứng lên, nắm lấy cặp sách chạy lên lầu. Vòng ôm của Ninh Vi Nhân đột nhiên trống không, trong nháy mắt lòng của cô cũng trở nên trống trải, giống như đã thiếu đi thứ gì. Theo bản năng, không kịp suy nghĩ, cô cũng đi theo, có thể nói là gần như chạy nhào tới, ôm chặt lấy người của Nhan Ninh từ phía sau lưng. Cô không muốn mất đi đứa con này, cậu là do cô dùng mạng của mình để có thể sinh ra, cô làm sao có thể vì đứa con còn chưa thành hình ở trong bụng mà làm đứa con cô rất yêu thương này đau lòng được: “Ninh Ninh ——.”

Còn chưa nói hết câu, một tiếng hét giận dữ của Nhan Duệ vang lên: “Vi Nhân, em làm gì ở đây hả?!”

Anh tức giận dùng dùng chạy tới, ôm gọn hai mẹ con bọn họ lên nhét vào trên ghế sa-lông, vẻ giận dữ trong mắt vẫn chưa tan hết: “Em không biết là mình đang mang thai sao? Sao em lại dám đi bộ chứ!”

Ninh Vi Nhân bị anh lớn tiếng, làm cho cô cũng sững sờ, từ khi cô tỉnh lại tới nay, đây là lần đầu tiên Nhan Duệ tức giận la hét với cô, anh lúc nào cũng dịu dàng, tính tình lại rất tốt, nhưng hôm nay anh lại hét lên với cô, thậm chí cô quên luôn phải phản ứng ra sao, chỉ nháy mắt nhìn anh. Nhan Duệ la hét xong cũng chợt nhớ rằng cô đang mang thai, hơn nữa lúc này anh cũng rất hung dữ, có thể làm cho cô giật mình sợ hãi, ngay lập tức sắc mặt của anh thay đổi muốn màu, vừa xanh, lại trắng, vừa đỏ, rồi lại đen, anh cũng không biết nên nói cái gì bây giờ: “Vi, Vi Nhân.”

“Ba, sao ba lại hét lên như vậy chứ?!” Mới vừa rồi còn rất đau lòng, nhưng khi vừa thấy mẹ mình bị lớn tiếng, tình cảm tự nhiên bảo vệ cho mẹ từ trong xương tủy của Nhan Ninh liền biểu hiện ra.

“Ba đâu có la hét gì đâu.”

“Ba có!”

Thấy con trai làm cho Nhan Duệ nói không ra lời, Ninh Vi Nhân mơ hồ cảm thấy hình như con trai muốn đem sự bức tức không giải tỏa được trong lòng

mà trút giận lên trên người của chồng mình, cô nhanh chóng làm người hòa giải, ôm Nhan Ninh vào trong lòng không cho cậu chạy đi, vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn, rồi hỏi Nhan Duệ: “Nhan Duệ. Em có chuyện muốn nói với anh, anh có rảnh không vậy?”

Nhan Duệ gật đầu, nhưng trong lòng anh thất lại từng con, chỉ sợ là cô đã nhớ lại chuyện gì đó, bây giờ tìm anh để hỏi tội mà thôi. Mặc dù trước đó anh đã thật lòng thật dạ kể cho cô nghe hết mọi chuyện, nhưng dù sao cũng không phải do cô tự nhớ lại, nếu như bây giờ cô nhớ lại được, ai cũng không thể chắc chắn rằng cô có quyết định rời bỏ anh hay không?

Khi thấy chỉ trong nháy mắt về mặt Nhan Duệ chợt nghiêm túc cùng với lo sợ, nhưng vẫn cố gắng giả bộ bình tĩnh, Ninh Vi Nhân mím môi cười khẽ, nhưng về mặt cô vẫn rất nặng nề. Nhan Ninh nhìn thấy vậy, cậu mím cái miệng nhỏ nhắn lại, cũng đoán được mẹ sẽ nói cái gì với ba, nhưng cậu lại không có hỏi.

Ninh Vi Nhân hôn một cái lên gương mặt nhỏ nhắn của con trai, nói dịu dàng: “Ninh Ninh ngoan nha, con ở đây chờ mẹ một chút xíu được không? Mấy ngày nay mẹ không nhìn thấy con, chỉ có thể nhớ đến con thôi, mẹ muốn nói chuyện với con, con kể cho mẹ nghe những chuyện gì vừa vui, vừa hay ở trường học có được không?” Thấy con trai đã đồng ý, cô mới đưa tay cho Nhan Duệ để anh đi với mình ra ngoài.

Nhan Ninh ngồi trên ghế sa-lông, khẽ quay đầu, nhìn về phía sảnh lớn bên ngoài lầu một, trên ban công chỗ ba mẹ cậu đang nói chuyện. Bọn họ nói rất nhỏ, cửa sổ sát đất cũng đóng lại, cho nên cậu cũng không nghe thấy bọn họ nói gì. Nhưng cậu có thể nhìn thấy được bỗng nhiên ba trở nên giận dữ, sau đó thì về mặt trầm xuống, giống như là bong bóng bị xì hơi, không nói được gì cả.

Tim của cậu đập càng lúc càng nhanh, cho đến khi nhìn thấy mẹ đi vào, hôn lên trán cậu một cái, rất dịu dàng nhưng cũng không che giấu được sự mệt mỏi: “Ninh Ninh, mẹ hơi mệt nên đi nghỉ một lát, mai một chúng ta nói chuyện tiếp có được không?”

Cậu gật đầu, nhìn mẹ quay trở về phòng, rồi lại cúi đầu xuống. Ngay sau đó, Nhan Duệ cũng đi vào, sắc mặt anh rất khó coi, khóe mắt vẫn còn vương lại nước mắt, nhưng Nhan Ninh tinh tế nhìn ra được, cho dù ba đã cố ý che giấu đi khi cậu nhìn ba.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114

Edit: quynhle2207

Sờ sờ đầu con trai, Nhan Duệ nhìn cậu, khẽ nhếch khóe môi mỉm cười, nhưng sắc mặt lại rất khó coi. Ban đầu Nhan Ninh cũng không muốn hỏi, nhưng về mặt của ba lại làm cho cậu mơ hồ nhận thấy rằng nếu như cậu không hỏi chuyện này thì cậu có thể mất đi một thứ gì đó rất quan trọng: “Ba ba.” Cậu kéo vạt áo sơ mi của Nhan Duệ, đôi mắt đen nhánh yên lặng nhìn ba mình: “Mới vừa rồi ba và mẹ đã nói chuyện gì vậy?”

Từ trước tới giờ chỉ ở trước mặt người ngoài, cậu mới gọi Nhan Duệ là ba ba, còn bình thường cậu chỉ mở miệng gọi một tiếng ba mà thôi, nhưng hôm nay trong phòng khách cũng chỉ có hai cha con họ, cậu vẫn gọi là ba ba, để Nhan Duệ biết rằng nếu không cho đứa con trai là cậu một câu trả lời thỏa đáng thì sẽ không xong đâu, chắc chắn cậu sẽ không buông tay như vậy đâu (*). Sau khi suy nghĩ mấy giây, anh quyết định ngồi xuống, gạt gò má hồng hào của con trai, anh hỏi: “Ninh Ninh, con thật muốn biết ba mẹ mới vừa nói cái gì sao?” Thấy về mặt của con trai rất nghiêm túc, cái đầu nhỏ gật một cái, anh mới tiếp tục nói: “Mẹ mang thai, con có biết không?”

(* Quỳnh: nguyên văn là爸爸: có nghĩa là ba ba mình nghĩ đây là cách gọi tôn trọng hơn, còn老爸: có nghĩa là lão ba, đây là cách gọi thân mật hơn, giống như trong tiếng Anh là father và dad vậy đó, còn tiếng Việt của mình thì dùng đều gọi ba giống nhau.)

Nhan Ninh gật đầu.

“Nhưng mà mẹ con lại không muốn có đứa bé này, hay nói cách khác, con sẽ không có em trai hay em gái nữa.” Nhan Duệ cười khẽ, nhưng rõ ràng là nở nụ cười, lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng khổ sở: “Mẹ nói đứa bé này sinh ra không có sự thừa nhận của con, cho nên mẹ không muốn vì một đứa con còn chưa thành hình lại để cho con trai mà mẹ yêu thương nhất bị đau lòng được. Ninh Ninh, ba biết trong lòng con không được vui, con nghĩ rằng em gái sẽ cướp mất tình yêu thương của ba mẹ, nhưng ba. Thật sự ba rất muốn có đứa bé này, mẹ cũng rất muốn, con có thể nhận ra được mà, con cũng thấy lúc trước mẹ con đã vui mừng như thế nào, có đúng không? Cho nên, ba muốn để con tự quyết định, nếu con thật lòng muốn có em gái, con có thể nói với mẹ con, còn nếu như con không muốn có em gái, ba cũng không ngăn cản, chúng ta sẽ bỏ đi đứa bé, con nghĩ có được không?”

Khi nghe được lời nói của ba, Nhan Ninh sợ ngây người, cậu kinh ngạc, vô thức nhìn về phía trước thật lâu rồi mới chậm rãi cúi đầu. Nhan Duệ cũng vẫn chờ đợi con trai rất kiên nhẫn để con trai cho mình câu trả lời, về mặt không hề sợ hãi, cũng không hỗn loạn, giống như cho dù Nhan Ninh có quyết định như thế nào, anh cũng sẽ đồng ý.

“Nếu như con nói không thích, thật sự ba mẹ sẽ không cần em gái nữa sao?”

“Đúng như vậy.” Nhan Duệ gật đầu rất nghiêm túc: “Không có đứa bé cũng có chỗ tốt, năm đó, khi mẹ sinh con rất khổ cực, bây giờ tuổi của mẹ con cũng không thích hợp để mang thai, có thể sinh nở an toàn rất là khó, sẽ có nguy hiểm rất lớn, nếu không có đứa bé, vậy thì mẹ con cũng sẽ không đối mặt với nguy hiểm lớn như vậy rồi.”

“Nhưng mà. Nếu như không có em trai hay em gái, không phải ba mẹ cũng sẽ rất đau lòng sao? Ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại, còn có cô. Có phải bọn họ cũng sẽ rất đau lòng không?” Nhan Ninh vẫn không hiểu, rõ ràng mọi người đều rất muốn có em trai hay em gái, nhưng tại sao lại vì cậu không thích mà lại quyết định không muốn nữa?

“Con còn nhỏ nên không hiểu được. Bây giờ đối với ba mẹ mà nói, con chính là người quan trọng nhất, chứ không phải là đứa bé còn chưa ra đời.” Khi nói những lời đó, thái độ của Nhan Duệ giống như đang nói với một người đàn ông chân chính vậy, Nhan Ninh quay đầu, những gì cậu nghe được có cái hiểu cái không: “Cũng bởi tại vì ba, cho nên chị của con mới không thể đến thế giới này, tuy ba và mẹ con đều hy vọng đứa bé này có thể được sinh ra, nhưng chúng ta không thể nào chịu đựng sự khổ sở khi mất đi đứa con của mình thêm một lần nào nữa. Tuy ba mẹ yêu thương đứa bé chưa ra đời, nhưng ba mẹ vẫn yêu thương con hơn.”

Nhan Ninh cảm thấy hốc mắt của mình cay cay, nước mắt cũng không thể kiềm chế được rơi xuống trên mặt thảm mềm mại, liền bị thấm rất nhanh vào tấm thảm lông dê, không còn để lại một dấu vết nào: “Nếu như có em trai em gái, ba mẹ có khi nào sẽ không yêu thương con nữa hay không?”

“Đĩ nhiên là không rồi, con là bảo bối của ba mẹ, cũng là người mà ba và mẹ con yêu thương nhất. Chẳng lẽ mười năm nay con còn không biết ba thương con nhiều như thế nào sao? Sau khi mẹ con tỉnh lại, mẹ con thương con nhiều ra sao, con cũng không nhận ra được sao? Chúng ta hy vọng sẽ có một đứa con gái, mẹ con đã từng mất đi một đứa bé, lại bỏ lỡ quá trình con đã lớn lên như thế nào, cho nên mẹ con cũng không muốn bỏ đi đứa bé, hơn nữa cho dù là nguy hiểm đến tính mạng mẹ con cũng muốn sinh đứa bé, Ninh Ninh, con có thể hiểu được điều đó hay không?”

“Nếu như mẹ sinh em trai hay em gái, mẹ có thể bị chết không?” Nhan Ninh ngẩng gương mặt nhỏ nhắn lên: “Nếu là như vậy, thì con không cần em trai em gái gì hết, nếu mẹ không sao, thì con cũng muốn có.”

Nhan Duệ bật cười, nghiêng người ôm lấy đứa con trai nhỏ của mình, điểm nhẹ lên cái mũi nhỏ của cậu: “Làm sao mà mẹ con lại có chuyện chứ? Con không thấy mẹ rất thương con sao, làm sao có thể bỏ con lại như vậy chứ?”

“Vậy ba mẹ có đảm bảo, nếu như em trai em gái được sinh ra, thì cũng sẽ thương con như vậy, cũng không được đem nhưng thứ mà con thích đưa cho em trai em gái không?” Khi hỏi câu hỏi này, gương mặt của cậu bé tràn đầy lo lắng thấp thòm, Nhan Duệ cũng thấy đau lòng không thôi, mấy ngày nay bởi vì Vi Nhân mang thai, cho nên anh đã bỏ qua lo lắng và đau lòng trong mắt của con trai, đến bây giờ anh mới biết, chuyện làm cho anh vui mừng hơn hờ không thôi lại là chuyện làm cho con trai đau lòng biết bao nhiêu: “Đương nhiên là phải như thế rồi, mặc kệ có em trai em gái hay không, Ninh Ninh mãi mãi là đứa con mà ba mẹ yêu thương nhất. Chờ đến khi em gái ra đời, Ninh Ninh còn phải giúp ba mẹ chăm sóc cho em gái nữa.”

Cậu nhóc nhỏ suy nghĩ thật lâu, mới giãi giụa: “Ba, ba thả con xuống đi, con muốn tìm mẹ để nói chuyện.”

Ngay lập tức, Nhan Duệ liền để cậu xuống đất, nhìn thân hình nhỏ bé của cậu thoát một cái đã chạy vào phòng ngủ ở lầu một, sau đó anh ngã người xuống ghế sa lon, đưa tay che mắt, khóe miệng lại không nhịn được nở nụ cười.

Đẩy cửa phòng ra, Nhan Ninh nhìn thấy mẹ mình đang ngồi trầm tư đến mất hồn mất vía ở trên giường. Cậu không biết mẹ mình đang nghĩ cái gì mà đến nỗi cậu đi vào cũng không biết. Cởi giày ra, Nhan Ninh cố hết sức để leo lên cái giường lớn, cẩn thận từng li từng tí để không đụng vào bụng của mẹ, rồi chui vào trong ngực mẹ, giọng nói non nớt kêu lên một tiếng mẹ. Lúc này Ninh Vi Nhân mới phản ứng lại, cô ôm lấy con trai, hôn nhẹ lên gương mặt nhỏ bé, rồi mỉm cười hỏi: “Ninh Ninh có chuyện gì sao?”

Nhan Ninh nhìn mẹ mình ở trước mặt. Mẹ mới vừa rồi quyết định bỏ qua đứa bé, chỉ vì sợ làm cậu bị tổn thương, đây là chuyện làm người ta đau lòng nhất. Nhưng khi ở trước mặt cậu, trước sau như một mẹ vẫn mỉm cười, ánh mắt cũng dịu dàng mềm mại như nước vậy: “Mẹ. Đến khi em trai hay em gái chào đời, con có thể đặt tên cho em con được không?”

Nghe lời nói của con trai làm cho Ninh Vi Nhân ngây ngẩn cả người: “. Ninh Ninh?”

“Con đã biết mình sai rồi. Con muốn nhìn thấy em trai em gái chào đời.” Nhan Ninh mở to mắt, khi ở trong nhà cậu chưa bao giờ đeo mắt kiếng, một đôi mắt đào hoa long lanh trong vắt cực kỳ xinh đẹp đang chớp chớp nhìn lên làm người ta phải động lòng: “Mẹ đừng có bỏ đi em bé có được không?”

Trên đời này làm gì có người mẹ nào lại không muốn đứa con của mình chứ? Ninh Vi Nhân không biết lý do vì sao con trai lại thay đổi suy nghĩ, nhưng cô chắc chắn là có liên quan đến người đàn ông đang ở bên ngoài. Cô còn đang suy nghĩ, cửa phòng ngủ lại bị đẩy ra, quả thật vừa nhắc Tào Tháo là Tào Tháo liền đến, Nhan Duệ đưa tay đóng cửa, mỉm cười nhìn hai mẹ con họ đang xiêu xiêu vẹo vẹo ngồi chung với nhau, anh ngồi xuống giường, ôm hai mẹ con họ vào lòng: “Một chút nữa sẽ ăn cơm, hôm nay món tráng miệng sau bữa cơm là bánh pudding sữa, có thích không?”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 115

Edit: quynhle2207—

Bánh pudding sữa, Ninh Vi Nhân rất thích, cô thích nhất là sữa tươi, nhưng khi Nhan Ninh nghe được, gương mặt nhỏ nhắn lại: “Con có thể đổi

thành mùi vị khác không?” Cậu ghét nhất là sữa tươi.

“Đĩ nhiên là không được, trẻ con uống nhiều sữa tươi thì mới có thể phát triển tốt chiều cao được.” Ngay lập tức Nhan Duệ liền không đồng ý, ôm con trai từ trong lòng vợ mình ra tung hứng lên trên cao rồi bắt lấy, Nhan Ninh không nhịn được hét ra tiếng thật to, nhưng chơi một lúc thì càng chơi càng thích, cuối cùng Nhan Duệ cũng thả cậu xuống, cậu còn kéo tóc ba để ba có thể tiếp tục chơi với cậu. Ninh Vi Nhân ngồi trên giường coi hai cha con chơi đùa như điên, cô sờ bụng, dịu dàng an ủi đứa nhỏ trong bụng đừng sợ, bé cưng ngoan nha, đây là ba và anh trai con, bọn họ đang muốn chơi đùa với con thôi, chờ khi con ra đời, thì họ cũng sẽ ôm con, chơi với con như vậy.)

Một nhà ba người bọn họ lại vui vẻ náo nhiệt một lúc thì ai nấy đều đói bụng, Ninh Vi Nhân mang giày xuống giường, còn Nhan Duệ cũng đem con trai để xuống, hai chân Nhan Ninh vừa mới chạm đất, liền đi đến nắm tay Ninh Vi Nhân: “Mẹ, con đói mẹ đi nha.”

Con trai có lòng hiếu thảo, dĩ nhiên cô sẽ không từ chối rồi. Ninh Vi Nhân mỉm cười hạnh phúc, ôm chặt gương mặt nhỏ nhắn nhưng phúng phính đầy thịt của con trai: “Được, Ninh Ninh đói mẹ đi, mẹ vui mừng còn không kịp nữa đây nè.”

Khuôn mặt nhỏ của Nhan Ninh đỏ lên, cậu cố ý đi chậm lại, Ninh Vi Nhân đều nhìn thấy tất cả những chuyện đó, mặc dù không biết Nhan Duệ đã khuyên bảo con trai như thế nào, nhưng mọi chuyện biến chuyển thành như tình huống trước mắt, cô đã rất vui vẻ rồi, cũng không thắc mắc hai cha con họ làm sao có thể thông cảm được với nhau. Trong phòng ăn, thức ăn đã được dọn lên, Ninh Vi Nhân có một thói quen là sẽ ăn một chén canh trước khi ăn cơm, hôm nay vừa đúng lúc chính là loại canh mà cô thích, cho nên cô đã không nhịn được mà ăn nhiều hơn một chút, lúc ăn cơm cũng ăn không nhiều, làm cho hai cha con Nhan Duệ hết sức lo lắng.

“Vi Nhân, ăn thêm một chút nữa đi, em ăn ít quá.” Chân mày Nhan Duệ cau lại, múc thêm cho cô một ít cơm trắng. Ninh Vi Nhân trừng mắt nhìn chằm chằm chén cơm của mình, chân mày cũng nhíu lên: “Không ăn, em không đói bụng, không muốn ăn nhiều.”

“Mẹ, mẹ ăn như vậy không được đâu, cùng lắm là ăn thêm một chút thôi mà..., nếu không em trai hay em gái sinh ra sẽ ốm nhom cho coi, không khỏe mạnh giống như con đâu.” Nhan Ninh đang dùng muỗng nhỏ múc cơm, thấy mẹ mình không chịu ăn nữa, liền cầm cái muỗng lắc lắc, gương mặt thì ra vẻ nghiêm túc. (

Chồng mình khuyên, Ninh Vi Nhân cũng không để ý lắm, nhưng bây giờ là con trai đang nói..., cô liền không tự chủ được nghe theo, thế là lại chịu khó cố gắng ăn thêm một chút nữa.

Lớp học buổi chiều của Nhan Ninh bắt đầu lúc ba giờ, trường học quy định học sinh ngoại trú có thể không cần ở lại trường vào giờ nghỉ trưa, cho nên cậu có thể được ở nhà thêm vài tiếng nữa. Chuyện xảy ra buổi trưa cũng làm cho cậu tốn rất nhiều sức lực, cho nên bây giờ cả người có vẻ mệt mỏi, Ninh Vi Nhân thấy cậu như vậy thì rất đau lòng, liền nói với Nhan Duệ xin cho cậu nghỉ học, dù sao với trình độ của Ninh Ninh nhà cô, thì cậu nhóc có đi học hay không cũng không có vấn đề gì. Bình thường Ninh Vi Nhân có thói quen nghỉ trưa, hai cha con Nhan Duệ dưới sự lôi kéo của cô cũng đã bắt đầu nghỉ trưa, cũng may giường ngủ cũng khá lớn, đủ để cho ba người bọn họ cùng nhau chen lấn. Nhan Ninh nằm ngủ giữa ba và mẹ, cậu nằm ở bên cạnh mẹ, tay nhỏ của cậu vuốt ve bụng cô không ngừng, rất ngạc nhiên: “Mẹ, có phải bụng của mẹ sẽ càng ngày càng lớn không, giống như mấy cô gái trên TV vậy đó?”

Ninh Vi Nhân gật đầu khẳng định: “Ừ, đúng như vậy đó, càng lúc càng lớn, giống như một trái bóng hơi vậy. Đợi đến khi trái bóng nổ tung, em gái sẽ ra đời.” Thấy con trai bị mình làm cho sợ, cô vội vàng an ủi: “Lúc mẹ có Ninh Ninh, bụng của mẹ còn lớn hơn nữa, có đúng như vậy không Nhan Duệ?”

Bắt gặp ánh mắt uy hiếp của vợ mình, Nhan Duệ vội vàng gật đầu khẳng định việc này là sự thật, năm đó khi Ninh Vi Nhân mang thai Nhan Ninh, bụng của cô nhìn qua thật sự rất lớn, bởi vì cô vốn dĩ rất ốm, mang thai lại bị nghén, cho nên ăn vào đều bị ỏi ra hết, bụng thì càng ngày càng lớn, nhưng tay chân thì vẫn mảnh khảnh như trước. Bây giờ cô đã có da có thịt hơn một chút, ít nhất cô cũng không còn ốm như trước kia nữa, trên mặt cũng đã đầy đặn hơn, đứa nhóc trong bụng cô cũng rất biết điều, ngoại trừ khiến cho mẹ cảm thấy buồn ngủ cũng không có gì khó chịu nữa. Ừ, lần này nhất định là con gái, chỉ có con gái mới ngoan ngoãn như vậy thôi: “Mẹ con khi mang thai con bụng cũng rất lớn, khi mẹ con đứng lên cuối người về phía trước cũng không thể thấy được mũi chân của mình, đặc biệt con lại không ngoan ngoãn, làm cho mẹ con càng thêm thêm thâm, mỗi sáng đều ỏi đến không biết trời đất luôn, ăn xong thì mới đỡ hơn một chút.” Anh nói xong, nhẹ nhàng chọc chọc vào đũng sau gáy của con trai. Bị ba mình nói vậy, Nhan Ninh có vẻ thẹn thùng, vuốt bụng Ninh Vi Nhân, lại nói xin lỗi không ngừng: “Mẹ, con thật xin lỗi.”

Có thể trách con trai về chuyện gì chứ? Ninh Vi Nhân giận dữ nhìn Nhan Duệ đầy trách móc: “Đừng nghe ba con nói bậy bạ, Ninh Ninh là ngoan ngoãn nhất, ba con mới là thủ phạm làm cho mẹ cảm thấy không thoải mái. Chà, hiện tại mẹ nhìn ba con cũng cảm thấy rất khó chịu rồi.”

Bị vợ mình ghét bỏ, trong nháy mắt Nhan Duệ trở nên ỉu xiu. Nhan Ninh nhìn anh một cái, nghe rằng cười hắc hắc, mặc dù hiện tại cậu vẫn chưa thể hoàn toàn chấp nhận việc mẹ có em trai hay em gái trong bụng, nhưng ít ra cậu cũng không còn lo lắng như trước nữa rồi: “Mẹ, có phải mẹ thương con nhất hay không?”

Sờ sờ đứa nhỏ đang nũng nịu trong ngực, Ninh Vi Nhân cười khê: “Chuyện đó là đương nhiên rồi.”

“Cho dù là có em trai hay em gái thì mẹ cũng vẫn thương con nhất sao?”

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang chờ đợi câu trả lời, Ninh Vi Nhân vẫn mỉm cười như cũ: “Đúng vậy, mẹ thương nhất là Ninh Ninh của mẹ.” Bàn tay trắng nõn vén lên những sợi tóc mềm mại hơi rối của cậu một cách dịu dàng, để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn của cậu: “Là người trên đời này mẹ thương, thương nhất.”

Ở bên cạnh, Nhan Duệ nghe được cũng không biết nên có cảm xúc như thế nào, tuy anh giận nhưng cũng không dám mở miệng nói gì, chỉ có thể yên lặng quay đầu đi chỗ khác buồn bã, chỉ đành cắn áo gối mà khóc thầm trong lòng thôi.

Sau khi náo loạn một lúc, hai mẹ con cũng thấy mệt mỏi. Ninh Vi Nhân là do đang mang thai, còn Nhan Ninh dù sao cũng là một đứa bé, cuối cùng chỉ còn dư lại một mình Nhan Duệ là không ngủ. Anh nhìn vợ con đang ngủ say trong lòng mình, không nhìn được nở nụ cười, cảm giác hạnh phúc lan tỏa từ trong lòng anh tràn ngập cả căn phòng, giống như hạnh phúc của anh có thể nhấn chìm mọi thứ trên thế giới này vậy. Anh nghĩ, có lẽ anh cũng nên ngủ một chút thì hơn.

Một giấc ngủ này đã ngủ luôn đến tối, người tỉnh giấc đầu tiên cũng là anh. Nhan Duệ rất ngạc nhiên khi phát hiện tư thế ngủ của vợ và con trai mình cũng không có thay đổi, anh vội vàng giúp bọn họ trở mình, có vẻ Nhan Ninh bị quấy nhiễu giấc ngủ, lừ đừ vài tiếng, Nhan Duệ liền vội vàng vỗ vỗ lưng để dỗ cho cậu ngủ. Ninh Vi Nhân ngủ thật say, anh ôm cô để thay đổi tư thế mà cô cũng không có tỉnh lại.

Nhan Duệ không còn cảm thấy buồn ngủ, nhưng anh cũng không muốn đứng lên, anh rất thích không khí yên ổn thanh thản như bây giờ, anh nghĩ rằng có lẽ đây là thời khắc hạnh phúc nhất của cuộc đời anh, không bao giờ có thể hạnh phúc hơn được nữa, một nhà bốn người yêu thương tôn trọng lẫn nhau, sống chung vui vẻ thoải mái với nhau. Nhìn hai mẹ con họ ngủ được ngon giấc thỏa mãn như vậy, anh cũng không nhìn được một chút giận dỗi nhỏ nhỏ, anh liền duỗi ngón tay ra nắm lấy đầu mũi của con trai. Nhan Ninh bị nắm mũi thì kêu lên, bỗng mở mắt. Nhan Duệ bị giật mình liền rút tay về, làm bộ như đang ngủ.

Nhan Ninh không phải ngu ngốc, cậu chắc chắn người ba tâm địa xấu xa của mình đang khi dễ người khác, đôi mắt thông minh đảo một vòng, cậu nhắm mắt lại lần nữa, sau đó bất ngờ mở mắt ra! Quả nhiên không sai mà, đầu sỏ gây chuyện đang mò qua, cẩn thận thăm dò về mặt của cậu: “Ba!”

Bị con trai bắt quả tang, Nhan Duệ cảm thấy ngượng ngùng. Anh ho khan vài cái, rồi cười ha hả: “Com tôi đã chuẩn bị xong rồi. Ba đang muốn kêu con dậy để ăn com thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Chương 115

Edit: quynhle2207

Bánh pudding sữa, Ninh Vi Nhân rất thích, cô thích nhất là sữa tươi, nhưng khi Nhan Ninh nghe được, gương mặt nhỏ nhăn nhó lại: “Con có thể đổi thành mùi vị khác không?” Cậu ghét nhất là sữa tươi.

“Dĩ nhiên là không được, trẻ con uống nhiều sữa tươi thì mới có thể phát triển tốt chiều cao được.” Ngay lập tức Nhan Duệ liền không đồng ý, ôm con trai từ trong lòng vợ mình ra tung hứng lên trên cao rồi bắt lấy, Nhan Ninh không nhìn được hét ra tiếng thật to, nhưng chơi một lúc thì càng chơi càng thích, cuối cùng Nhan Duệ cũng thả cậu xuống, cậu còn kéo tóc ba để ba có thể tiếp tục chơi với cậu. Ninh Vi Nhân ngồi trên giường coi hai cha con chơi đùa như điên, cô sờ bụng, dịu dàng an ủi đứa nhỏ trong bụng đừng sợ, bé cưng ngoan nha, đây là ba và anh trai con, bọn họ đang muốn chơi đùa với con thôi, chờ khi con ra đời, thì họ cũng sẽ ôm con, chơi với con như vậy.

Một nhà ba người bọn họ lại vui vẻ náo nhiệt một lúc thì ai nấy đều đói bụng, Ninh Vi Nhân mang giày xuống giường, còn Nhan Duệ cũng đem con trai để xuống, hai chân Nhan Ninh vừa mới chạm đất, liền đi đến nắm tay Ninh Vi Nhân: “Mẹ, con dắt mẹ đi nha.”

Con trai có lòng hiếu thảo, dĩ nhiên cô sẽ không từ chối rồi. Ninh Vi Nhân mỉm cười hạnh phúc, ôm chặt gương mặt nhỏ nhắn nhưng phúng phính đầy thịt của con trai: “Được, Ninh Ninh dắt mẹ đi, mẹ vui mừng còn không kịp nữa đây nè.”

Khuôn mặt nhỏ của Nhan Ninh đỏ lên, cậu cố ý đi chậm lại, Ninh Vi Nhân đều nhìn thấy tất cả những chuyện đó, mặc dù không biết Nhan Duệ đã khuyên bảo con trai như thế nào, nhưng mọi chuyện biến chuyển thành như tình huống trước mắt, cô đã rất vui vẻ rồi, cũng không thắc mắc hai cha con họ làm sao có thể thông cảm được với nhau. Trong phòng ăn, thức ăn đã được dọn lên, Ninh Vi Nhân có một thói quen là sẽ ăn một chén canh trước khi ăn cơm, hôm nay vừa đúng lúc chính là loại canh mà cô thích, cho nên cô đã không nhìn được mà ăn nhiều hơn một chút, lúc ăn cơm cũng ăn không nhiều, làm cho hai cha con Nhan Duệ hết sức lo lắng.

“Vi Nhân, ăn thêm một chút nữa đi, em ăn ít quá.” Chân mày Nhan Duệ cau lại, múc thêm cho cô một ít com trắng. Ninh Vi Nhân trừng mắt nhìn chằm chằm chén com của mình, chân mày cũng nhíu lên: “Không ăn, em không đói bụng, không muốn ăn nhiều.”

“Mẹ, mẹ ăn như vậy không được đâu, cùng lắm là ăn thêm một chút thôi mà..., nếu không em trai hay em gái sinh ra sẽ ốm nhom cho coi, không khỏe mạnh giống như con đâu.” Nhan Ninh đang dùng muỗng nhỏ múc com, thấy mẹ mình không chịu ăn nữa, liền cầm cái muỗng lắc lắc, gương mặt thì ra vẻ nghiêm túc.

Chồng mình khuyên, Ninh Vi Nhân cũng không để ý lắm, nhưng bây giờ là con trai đang nói..., cô liền không tự chủ được nghe theo, thế là lại chịu khó cố gắng ăn thêm một chút nữa.

Lớp học buổi chiều của Nhan Ninh bắt đầu lúc ba giờ, trường học quy định học sinh ngoại trú có thể không cần ở lại trường vào giờ nghỉ trưa, cho nên cậu có thể được ở nhà thêm vài tiếng nữa. Chuyện xảy ra buổi trưa cũng làm cho cậu tốn rất nhiều sức lực, cho nên bây giờ cả người có vẻ mệt mỏi, Ninh Vi Nhân thấy cậu như vậy thì rất đau lòng, liền nói với Nhan Duệ xin cho cậu nghỉ học, dù sao với trình độ của Ninh Ninh nhà cô, thì cậu nhóc có đi học hay không cũng không có vấn đề gì. Bình thường Ninh Vi Nhân có thói quen nghỉ trưa, hai cha con Nhan Duệ dưới sự lôi kéo của cô cũng đã bắt

đầu nghi trửa, cũng may giường ngủ cũng khá lớn, đủ để cho ba người bọn họ cùng nhau chen lấn. Nhan Ninh nằm ngủ giữa ba và mẹ, cậu nằm ở bên cạnh mẹ, tay nhỏ của cậu vuốt ve bụng cô không ngừng, rất ngạc nhiên: “Mẹ, có phải bụng của mẹ sẽ càng ngày càng lớn không, giống như mấy cô gái trên TV vậy đó?”

Ninh Vi Nhân gạt đầu khẳng định: “Ừ, đúng như vậy đó, càng lúc càng lớn, giống như một trái bóng hơi vậy. Đợi đến khi trái bóng nổ tung, em gái sẽ ra đời.” Thấy con trai bị mình làm cho sợ, cô vội vàng an ủi: “Lúc mẹ có Ninh Ninh, bụng của mẹ còn lớn hơn nữa, có đúng như vậy không Nhan Duệ?”

Bắt gặp ánh mắt uy hiếp của vợ mình, Nhan Duệ vội vàng gạt đầu khẳng định việc này là sự thật, năm đó khi Ninh Vi Nhân mang thai Nhan Ninh, bụng của cô nhìn qua thật sự rất lớn, bởi vì cô vốn dĩ rất ốm, mang thai lại bị nghén, cho nên ăn vào đều bị ói ra hết, bụng thì càng ngày càng lớn, nhưng tay chân thì vẫn mảnh khảnh như trước. Bây giờ cô đã có da có thịt hơn một chút, ít nhất cô cũng không còn ốm như trước kia nữa, trên mặt cũng đã đầy đặn hơn, đứa nhóc trong bụng cô cũng rất biết điều, ngoại trừ khiến cho mẹ cảm thấy buồn ngủ cũng không có gì khó chịu nữa. Ừ, lần này nhất định là con gái, chỉ có con gái mới ngoan ngoãn như vậy thôi: “Mẹ con khi mang thai con bụng cũng rất lớn, khi mẹ con đứng lên cuối người về phía trước cũng không thể thấy được mũi chân của mình, đặc biệt con lại không ngoan ngoãn, làm cho mẹ con càng thêm thê thảm, mỗi sáng đều ói đến không biết trời đất luôn, ăn xong thì mới đỡ hơn một chút.” Anh nói xong, nhẹ nhàng chọc chọc vào đũng sau gáy của con trai. Bị ba mình nói vậy, Nhan Ninh có vẻ thẹn thùng, vuốt bụng Ninh Vi Nhân, lại nói xin lỗi không ngừng: “Mẹ, con thật xin lỗi.”

Có thể trách con trai về chuyện gì chứ? Ninh Vi Nhân giận dữ nhìn Nhan Duệ đầy trách móc: “Đừng nghe ba con nói bậy bạ, Ninh Ninh là ngoan ngoãn nhất, ba con mới là thủ phạm làm cho mẹ cảm thấy không thoải mái. Chà, hiện tại mẹ nhìn ba con cũng cảm thấy rất khó chịu rồi.”

Bị vợ mình ghét bỏ, trong nháy mắt Nhan Duệ trở nên ỉu xiu. Nhan Ninh nhìn anh một cái, nghe rằng cười hắc hắc, mặc dù hiện tại câu vẫn chưa thể hoàn toàn chấp nhận việc mẹ có em trai hay em gái trong bụng, nhưng ít ra cậu cũng không còn lo lắng như trước nữa rồi: “Mẹ, có phải mẹ thương con nhất hay không?” (

Sờ sờ đứa nhỏ đang nũng nịu trong ngực, Ninh Vi Nhân cười khê: “Chuyện đó là đương nhiên rồi.”

“Cho dù là có em trai hay em gái thì mẹ cũng vẫn thương con nhất sao?”

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang chờ đợi câu trả lời, Ninh Vi Nhân vẫn mỉm cười như cũ: “Đúng vậy, mẹ thương nhất là Ninh Ninh của mẹ.” Bàn tay trắng nõn vén lên những sợi tóc mềm mại hơi rối của cậu một cách dịu dàng, để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn của cậu: “Là người trên đời này mẹ thương, thương nhất.”

Ở bên cạnh, Nhan Duệ nghe được cũng không biết nên có cảm xúc như thế nào, tuy anh giận nhưng cũng không dám mở miệng nói gì, chỉ có thể yên lặng quay đầu đi chỗ khác buồn bã, chỉ đành cắn áo gối mà khóc thầm trong lòng thôi.

Sau khi náo loạn một lúc, hai mẹ con cũng thấy mệt mỏi. Ninh Vi Nhân là do đang mang thai, còn Nhan Ninh dù sao cũng là một đứa bé, cuối cùng chỉ còn dư lại một mình Nhan Duệ là không ngủ. Anh nhìn vợ con đang ngủ say trong lòng mình, không nhìn được nở nụ cười, cảm giác hạnh phúc lan tỏa từ trong lòng anh tràn ngập cả căn phòng, giống như hạnh phúc của anh có thể nhấn chìm mọi thứ trên thế giới này vậy. Anh nghĩ, có lẽ anh cũng nên ngủ một chút thì hơn.

Một giấc ngủ này đã ngủ luôn đến tối, người tỉnh giấc đầu tiên cũng là anh. Nhan Duệ rất ngạc nhiên khi phát hiện tư thế ngủ của vợ và con trai mình cũng không có thay đổi, anh vội vàng giúp bọn họ trở mình, có vẻ Nhan Ninh bị quấy nhiễu giấc ngủ, lều bều vài tiếng, Nhan Duệ liền vội vàng vỗ vỗ lưng để dỗ cho cậu ngủ. Ninh Vi Nhân ngủ thật say, anh ôm cô để thay đổi tư thế mà cô cũng không có tỉnh lại.

Nhan Duệ không còn cảm thấy buồn ngủ, nhưng anh cũng không muốn đứng lên, anh rất thích không khí yên ổn thanh thản như bây giờ, anh nghĩ rằng có lẽ đây là thời khắc hạnh phúc nhất của cuộc đời anh, không bao giờ có thể hạnh phúc hơn được nữa, một nhà bốn người yêu thương tôn trọng lẫn nhau, sống chung vui vẻ thoải mái với nhau. Nhìn hai mẹ con họ ngủ được ngon giấc thỏa mãn như vậy, anh cũng không nhịn được một chút giận dữ nhỏ nhỏ, anh liền duỗi ngón tay ra nắm lấy đầu mũi của con trai. Nhan Ninh bị nắm mũi thì kêu lên, bỗng mở mắt. Nhan Duệ bị giật mình liền rút tay về, làm bộ như đang ngủ.

Nhan Ninh không phải ngu ngốc, cậu chắc chắn người ba tâm địa xấu xa của mình đang khi dễ người khác, đôi mắt thông minh đảo một vòng, cậu nhắm mắt lại lần nữa, sau đó bất ngờ mở mắt ra! Quả nhiên không sai mà, đầu số gây chuyện đang mờ qua, cẩn thận thăm dò về mặt của cậu: “Ba!”

Bị con trai bắt quả tang, Nhan Duệ cảm thấy ngượng ngùng. Anh ho khan vài cái, rồi cười ha hả: “Com tối đã chuẩn bị xong rồi. Ba đang muốn kêu con dậy để ăn com thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 117: Chương 116

Edit: quynhle2207

. Có quý mới tin ba. Nhan Ninh hừ một tiếng, bò dậy, lắc lắc Ninh Vi Nhân, Ninh Vi Nhân đang ngủ say, bị con trai lay tỉnh, ánh mắt mê ly mờ

hồ, trong nhất thời cô dường như còn chưa biết rõ mình đang ở chỗ nào, cho đến khi gương mặt nhỏ nhắn của con trai xuất hiện ngay trước mắt mình, cô mới ngáp nhẹ một cái: “Ninh Ninh.”

“Mẹ, đi ăn cơm nha.” Cậu cầm tay của mẹ kéo mẹ đi, trong lúc cấp bách, Nhan Ninh cũng không quên trừng mắt với ba mình một cái, sau đó tố cáo với mẹ: “Mẹ, mẹ, con kể cho mẹ nghe, mới vừa rồi, ba thừa dịp mẹ ngủ, lúc đó con cũng chưa có tỉnh dậy, đã bấm lỗ mũi của con, chọc ghẹo con đó mẹ!” Sau khi kể ra hết tội trạng của ba mình còn rất phách lối hất cằm lên, hừ một tiếng, có bộ dạng khinh thường ba mình. Nhan Duệ bị lời tố cáo của con mình hù dọa đổ mồ hôi lạnh toàn thân, hít một hơi, khoát tay rồi vội vàng giải thích: “Không có, không có mà, thật là không có đâu, Vi Nhân, không có. . . . Anh không có.”

“Ba còn dám nói ba không có khi dễ con, không có bấm lỗ mũi của con hả?” Nhan Ninh hỏi với giọng điệu hăm hù. Nhan Duệ có tật giật mình, ho khan hai tiếng, rồi anh cũng không dám phản bác lại nữa.

Ninh Vi Nhân bị điệu bộ ngây thơ của hai cha con anh làm cho cười mãi không ngừng được, cô ngồi dậy xuống giường, mỗi tay kéo một người: “Hai cha con anh nha, cũng mau dậy đi, em đói bụng lắm rồi.”

Vừa nghe Ninh Vi Nhân nói đói bụng, hai cha con lập tức nhảy dựng lên, lật đặt mang dép vào, một trái một phải đi bên cạnh của Ninh Vi Nhân rồi khỏi phòng ngủ.

Một nhà ba người của bọn họ cứ sống qua ngày vui vẻ như vậy, đã rất nhanh cũng đến ngày dự sinh của Ninh Vi Nhân. Không giống như lúc sinh Nhan Ninh, ngày dự sinh đã qua, nhưng đứa bé trong bụng cô vẫn không có biểu hiện gì là muốn ra ngoài. Tất cả mọi người đều lo lắng gấp gáp, chỉ có một mình Ninh Vi Nhân là vẫn bình tĩnh. Hơn chín tháng qua đi, Chocolate đã từ chú chó nhỏ trở thành một con chó lớn, thân hình rất nhanh nhẹn, lông trên người nó cũng càng ngày càng dày hơn, cũng rất là nghịch ngợm, chỉ cần quản gia không chú ý một chút là cả nhà sẽ trở thành một đồng hỗn độn. Hơn nữa con chó nhỏ này có sở thích hết sức quái lạ, không thích cắn vớ của bất cứ ai, chỉ thích cắn vớ của một mình Nhan Duệ, mặc kệ là anh bỏ vớ ở đâu, hay để chung vớ với ai, Chocolate đều có thể chính xác tha vớ của anh từ trong ra ngoài, cắn một hồi cho rách nát luôn.

Vi thể cho nên.

“Mày, mày, mày, tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, sao mày cứ cắn vớ của tao hoài vậy hả?!” Đây là đôi thứ mấy trong năm nay rồi hả? Nhan Duệ giờ lên hai cái miếng vải rách đã không còn nhìn ra được là thứ gì, quắc mắt chỉ vào trán Chocolate, đôi mắt đen như mực của Chocolate nhìn về phía anh không ngừng nháy mắt, rất tự nhiên ra sức lấy lòng, nhưng Nhan Duệ không bị lay chuyển một chút nào, anh hung hăng gõ một cái vào đầu nó: “Chó hừ, mày nói đi, mày lần sau còn dám làm như vậy hay không hả?!” Anh đem vớ ném qua một bên, hừ một tiếng, lại tiếp tục chọt, chọt, chọt. (Quỳnh: *_* chó cũng biết nói sao trời, nó nói rồi anh có hiểu không?_?)

Hai mẹ con đang dựa vào nhau, dứt trái cây trên ghế sa-lông, thấy người đàn ông chủ gia đình mình đang đứng nói lảm bảm với một con chó trong phòng khách, cũng không thể nhịn cười được. Vì thế Nhan Duệ thẹn quá thành giận quay đầu lại, la lên: “Cười, cười, cười, hai mẹ con em cười cái gì, có cái gì đáng cười hả!” Hừ! Một tay vỗ lên trên thảm trải sàn, lại tiếp tục chọt chọt đỉnh đầu của Chocolate, Chocolate kêu gâu gâu hai tiếng, hắt hơi một cái, còn phát ra một âm thanh rất kỳ quái, hiển nhiên là nó cũng đang cười, trên ghế sa-lông, hai mẹ con thấy như vậy càng cười đến nỗi không dừng được, ngay cả trái cây cũng không thể ăn nổi. (quynhle2207—diễn đàn Lê Quý Đôn)

“Ba à, ba đừng có cãi nhau âm ỉ với nó nữa! Chocolate cũng đâu có hiểu ba đang nói cái gì đâu chứ.” Nhan Ninh bóc lên một trái nhãn, lột vỏ rồi đưa đến miệng của Ninh Vi Nhân, nhìn về phía Chocolate kêu lên một tiếng, ngay lập tức Chocolate muốn đứng lên chạy về phía chủ nhân nhỏ của mình, Nhan Duệ lại mất hết mặt mũi rồi, cúi đầu hét lên:

“Chocolate, mày đứng lại đó cho tao!”

Chocolate cứ đứng ở một chỗ như vậy, nhìn Nhan Duệ dè chừng, không biết có nên chạy về phía bên kia hay không. Cuối cùng giống như nó đã suy nghĩ thật cẩn thận, liền trực tiếp chạy về phía của Nhan Ninh, Ninh Vi Nhân càng cười vui vẻ hơn, quả thật cô không hiểu. Tại sao Chocolate và Nhan Duệ lại không hợp nhau một chút nào hết: “Nhan Duệ, mau đem vớ trên tay anh đi bỏ đi, vớ này anh đã mang rồi phải không? Tại sao lại nằm trong tay chứ, như vậy anh cũng không được đựng vào người em và Ninh Ninh đâu.”

Nhan Duệ cắn răng nghiêng lợi, đem vớ trong tay mình bỏ đi, sau đó liền hướng về phía hai mẹ con đi tới, có vẻ như đang uy hiếp muốn lấy tay mình đựng vào bọn họ, Ninh Vi Nhân bị dọa sợ đến hết hồn, tránh qua tránh lại, còn Nhan Ninh thì la lên một tiếng, liền chui vào trong ngực Ninh Vi Nhân, Chocolate cũng gâu gâu vài tiếng cho hợp với hoàn cảnh, một nhà ba người bọn họ ồn ào náo loạn nhưng cũng rất vui vẻ, Ninh Vi Nhân đang ôm con trai tránh né chồng mình đang quấy rối loạn xạ, ai ngờ đột nhiên bụng cảm thấy đau, giống như đang có cái gì chảy ra ngoài: “A.”

Nghe được tiếng rên rỉ của cô, hai cha con Nhan Duệ dừng lại ngay lập tức. Ninh Vi Nhân nắm lấy vạt áo của Nhan Duệ: “Nhan Duệ. Em, em hình như sắp sinh. A.”

Nhan Duệ sợ đến nỗi ngây người, chỉ có Nhan Ninh phản ứng được nhanh, lập tức nhảy dựng lên, kêu quản gia lại, gọi điện thoại, sau một hồi tay chân luống cuống, cuối cùng thì cũng đưa Ninh Vi Nhân đến bệnh viện. Trong khoảng thời gian đó hai cha con vẫn nắm tay cô không chịu buông ra, thậm chí cùng theo cô vào phòng sinh.

Mười năm trước, Nhan Duệ chỉ đứng ở ngoài phòng bệnh, cho nên anh cũng không biết, cho đến bây giờ được tận mắt nhìn thấy, thì ra là đáng sợ đến như vậy. Mà nhìn qua Nhan Ninh cũng là một gương mặt nhỏ nhắn đang lo sợ, từ TV và sách vở, cậu cũng biết phụ nữ khi sinh con rất khổ sở, nhưng ngàn vạn lần cậu cũng không nghĩ tới sẽ khổ sở như vậy. Khi mẹ sinh mình thì có đau nhiều như vậy không? Làm sao mà mẹ có thể chịu được?

Ninh Vi Nhân nắm tay Nhan Duệ thật chặt, bởi vì quá đau đớn mà đôi mắt của cô trở nên mê ly rối loạn, có một số hình ảnh không ngừng thoáng qua trước mắt cô. Hình như rất lâu trước kia, cô cũng đã sinh một đứa bé tại một nơi giống như ở đây, mà khi đó cô chỉ có sự cô độc cùng tuyệt vọng.

Chương 118: Chương 117

Edit: quynhle2207—

“Vi Nhân? Vi Nhân? Vi Nhân!”

Cô nghe thấy hình như có người đang ở bên cạnh gọi tên cô, nhưng Ninh Vi Nhân lại không thể nghe được bất cứ cái gì. Hiện tại, bao quanh cô đều tối đen, giọng nói yếu ớt kia cũng không đủ lớn để trở thành ánh sáng cho cô, soi rõ để cô thoát khỏi không gian u tối này. Tại sao. Tại sao lại lạnh như vậy, lại tối như vậy, và lại có thể đau thương như vậy chứ? Thân thể giống như bị xé ra thành hai mảnh, xương thịt cả người như bị rút hết, cô đau đến nổi da đầu cũng tê dại, mắt cũng đau, cô muốn thoát khỏi hiện tại, muốn chạy trốn, cũng không thể xác định được phương hướng Đông Nam Tây Bắc, lại không biết là mình còn sống hay đã chết, lại càng không biết tại sao mình lại đau như thế này: “Đau. Đau. Đau quá.” Cô không biết mình đã rên rỉ, nỉ non bao nhiêu lần, tại sao cô lại thấy đau như vậy, tại sao chứ?

“Vi Nhân, Vi Nhân, em đang nói cái gì?!” Nhan Duệ chỉ thấy môi của cô mấp máy, nhưng anh hoàn toàn không thể nghe được rốt cuộc là cô đang nói cái gì.

Lại một hình ảnh khác lướt qua nhanh chóng trước mặt cô. Cô nhìn thấy mình đang mặc một bộ đồ trắng giống như áo cưới, tóc búi lên thật cao, lộ ra cần cổ và vành tai ưu nhã, trên cổ cô đeo một sợi dây chuyền lóe sáng. Có một người đang dắt tay cô, dẫn cô đi trên thảm đỏ. Tay của người kia. Lạnh quá, thật là lạnh, cô lại không thể nhìn thấy mặt của người kia, chỉ thấy gò má của người đó rất giống với mình, nhưng đáng vẻ lại rất lạnh lẽo.

Đúng rồi, là ba của cô, đúng là ba rồi.

Sao tay của ba lại lạnh như vậy?

Ba đang muốn dẫn cô đi đâu?

Nhưng sao thảm đỏ này lại dài như vậy, hai chân của cô đã bắt đầu run rẩy rồi, cô cảm thấy rất sợ hãi, cái gì đang đợi cô ở trước mặt, là cái gì đang đợi cô đây?

Ba đã dắt tay cô vào lòng bàn tay của một người khác. Bàn tay của người này thật ấm áp mềm mại, cô đã chìm đắm trong cái cảm giác này lúc nào cũng không biết. Người này có thể cho cô ấm áp, có lẽ cuộc sống sau này của cô sẽ không còn cảm thấy trống trải nữa.

Nhưng tại sao tay của người này vừa mới ấm áp như thế đã chuyển sang lạnh lẽo như vậy rồi? Tại sao chỉ có một lúc mà đã lạnh như vậy? Ninh Vi Nhân mình cũng không thể nào nhìn thấy mặt của người này, nhưng giáo đường đầy hoa hồng trước mặt cũng đang sụp đổ trong nháy mắt, không còn thấy được gì nữa.

Bây giờ cô lại đang đứng ở bên ngoài của một phòng khách, nhìn người phụ nữ đang ngồi trên ghế sa-lông ở bên trong, vẻ mặt cô đơn đang vuốt đầu một con chó lông xù lớn, nơi khóe mắt cô ta hình như còn có giọt nước mắt.

Trên bàn trà có rất nhiều tạp chí và các loại báo, nội dung phía trên rất là nổi bật, đập vào mắt người xem. Nhiều tiêu đề còn được dùng chữ to màu đỏ chói để làm nổi bật hơn, từng cái từng cái một tựa như đang xé nát lòng của Ninh Vi Nhân.

Nhan Duệ bị nghi ngờ vướng vào tình yêu cuồng nhiệt cùng người mẫu quốc tế!

Người dẫn chương trình nổi tiếng công khai bày tỏ sự yêu mến đối với thiếu gia nhà họ Nhan!

Con trai lớn nhà họ Nhan cùng tiểu thư nhà họ Chu cùng đi du lịch ba ngày ba đêm!

.

.

Những thứ này là gì?

Tất cả những thứ này đều là chuyện gì?!

Ninh Vi Nhân liên tiếp lui về sau lưng, cho tới khi cô dựa lưng vào cánh cửa cứng ngắt, cô ôm lấy ngực mình, ở trong lồng ngực như có cái gì đang nhảy lên mãnh liệt, vô cùng kích động.

Cô lão đảo chạy lên trên lầu, khi chân cô còn đang bước lên bậc thang, bỗng nhiên cô bị trượt chân, tựa như chân cô đang đạp vào khoảng không. Lúc này Ninh Vi Nhân mới nhìn thấy người phụ nữ kia đang nằm trên mặt đất, xung quanh thân thể cô ấy nhiễm một tầng lại một tầng màu đỏ tươi của máu vẫn còn đang chảy ra, cô muốn la lên thật to, muốn tìm người giúp đỡ, nhưng cô phát hiện mình lại không thể kêu lên được tiếng nào. Người phụ nữ hé miệng hít thở, đem toàn bộ sức lực đưa tay với lấy điện thoại để trên bàn trà, nhưng cho dù cô ấy có cố gắng thế nào cũng không thể với tới, máu cô ấy vẫn tiếp tục chảy ra, khi cô ấy cố gắng lê người tới trước tạo thành một vết máu thật dài ở phía sau.

Màu đỏ cứ như vậy lan tỏa, màu đỏ cứ như vậy kéo dài.

Ninh Vi Nhân vô cùng sợ hãi, cô lại chạy lên lầu, nhưng cô không thể thấy rõ được phương hướng trong căn nhà này, cô lại vô tình mở ra một cánh cửa của một phòng khác. Bên trong phòng có một người đàn ông và một người phụ nữ đang quần lấy nhau, đẩy đưa với nhau trên chiếc giường lớn, những tiếng kêu dâm mỹ truyền đến tai cô, làm cho lỗ tai của cô đau nhói.

Người đàn ông đang ở trong vui sướng cực độ đã quay mặt lại, rõ ràng đó là Nhan Duệ.

Đôi mắt hoa đào, lông mày rậm rạp, đôi môi mỏng bạc tình. Đây không phải là Nhan Duệ, vậy thì là ai?

Ninh Vi Nhân không biết tại sao mình lại thấy những chuyện này, cô ngồi xồm xuống, ôm đầu mình hét thật to.

Tiếp sau đó, cô nhìn thấy người phụ nữ kia nằm trên bàn mổ. Không biết vì sao, nhưng cô cảm nhận được cô ấy không muốn sống nữa.

Ở thời khắc cố gắng hết sức để sinh đứa bé ra, cô ấy đã quay đầu lại, ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn cô. Mả gương mặt của cô ấy, cùng với bản thân cô lại giống nhau như đúc.

Ninh Vi Nhân cảm thấy trời đất quay cuồng, thế giới quanh cô như sắp phát điên rồi.

Cô chợt mở mắt ra, đập vào mắt cô là một mảng trắng toát.

. Cô không có chết? Tại sao cô vẫn chưa có chết?! Nếu như cô không có chết, vậy con của cô đâu?! Ninh Vi Nhân muốn ngồi dậy, cô không để ý đến sự đau đớn trên thân thể mình. Cô che bụng, mắt nhìn thẳng về phía trước. Hai cha con Nhan Duệ và Nhan Ninh vẫn túc trực ở bên giường, khi thấy cô tỉnh lại liền rối rít, vẻ mặt hết sức vui mừng: “Vi Nhân (mẹ), em (mẹ) tỉnh rồi?!”

Ninh Vi Nhân ngẩng lên nhìn hai gương mặt giống nhau trước mặt mình, bọn họ. Cô nhận ra được Nhan Duệ, nhưng đứa bé bên cạnh anh là ai mới được? Anh có con riêng ở ngoài sao? Nếu như là vậy, tại sao mình không có một chút ấn tượng nào vậy? Tại sao đứa bé lại gọi mình là mẹ?! Ninh Vi Nhân ôm lấy đầu mình ra sức lắc thật mạnh, đau, đau quá, thật là đau.

Rất là đau.

“Mẹ. Mẹ, mẹ không bị sao chứ?? Mẹ!!” Nhan Ninh ôm lấy tay của Ninh Vi Nhân. Một bàn tay nhỏ nhỏ này, cũng chính là ánh sáng chói lóa nhất trong cuộc đời này của Ninh Vi Nhân.

. Cô nhớ rồi, bất cứ chuyện gì cô cũng đều nhớ ra hết rồi. Ninh Vi Nhân kinh ngạc nhìn chăm chú con trai đáng yêu dễ thương của mình, đột nhiên nở nụ cười: “Ninh Ninh. Con rất là đẹp trai.”

Nhan Ninh cảm thấy mẹ mình có chút gì đó rất kỳ quái, mặc dù vẫn xinh đẹp và dịu dàng, nhưng cậu lại cảm thấy có gì đó không giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 119: Chương 118

Edit: quynhle2207

“Mẹ.”

Ninh Vi Nhân sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn của con trai, nhẹ nhàng hôn cậu một cái, khoe miệng mỉm cười nhân nhật thoáng qua, cứ như vậy làm cho người ta cảm thấy vô cùng xa cách, cho dù là ngay ở bên cạnh cô cũng thấy xa cách với vợ: “Ngoan.” Cô nói với con trai một tiếng ngoan, rồi mới chậm rãi đưa mắt nhìn về phía Nhan Duệ, cả người anh trông thật lạnh lẽo, tựa như vừa mới rơi vào hầm băng, chỉ đứng đó ngây ngốc nhìn cô, không nói được bất cứ một lời nào.

“Mẹ.” Nhan Ninh lại gọi cô thêm một tiếng, ánh mắt xinh đẹp chuyển động qua lại giữa ba và mẹ cậu, không hiểu đang xảy ra chuyện gì nữa. Ninh Vi Nhân nhìn đôi mắt to đầy vẻ mơ hồ của cậu, nói: “Ninh Ninh ngoan, con đi ra ngoài chơi một chút có được không? Mẹ có chuyện muốn nói với ba.”

Mặc dù không vui lòng tí nào, nhưng Nhan Ninh không muốn làm cho mẹ mình tức giận, cậu liền dạ một tiếng, chậm chạp , xoay người đi ra ngoài một

cách không tình nguyện.

Thấy con trai đi ra ngoài, cũng xác định cậu không thể nghe thấy bọn họ nói chuyện, Ninh Vi Nhân mới sờ sờ trán của mình, thật ra thì tinh thần và thân thể cô cũng đều rất mệt mỏi, nhưng lại không ngờ mình vì Nhan Duệ mà sinh con một lần nữa, thật sự ngay cả cô cũng không thể tưởng tượng nổi rồi. Ngay lúc cô tỉnh lại, thì trí nhớ của cô đã trở về lúc ban đầu, chuyện gì cô cũng nhớ hết, cũng không có quên đi khoảng thời gian mà bọn họ ở chung trong một năm nay. Chỉ có điều, những chuyện này cũng không đủ để cho cô bỏ qua tất cả mọi chuyện của trước kia. Trong lòng cô vẫn rất khó chịu, cô muốn nói với Nhan Duệ để cho anh tạm thời đừng xuất hiện trước mặt cô nữa. Không phải do oán hận, cũng không phải do chán ghét, chỉ là cô không biết mình nên đối mặt với anh như thế nào mà thôi: “Em nghĩ, anh có thể nhận ra được rồi phải không? Em đã nhớ lại tất cả mọi chuyện rồi.”

Đương nhiên anh có thể nhận ra điều đó rồi, từ lúc anh gọi cô lần đầu tiên, ngay lúc anh thấy được ánh mắt của cô, là anh đã nhận ra rồi. Sự lạnh lẽo trong ánh mắt của cô đã bao phủ lấy anh, chỉ trong nháy mắt đã đánh tan tất cả hạnh phúc, không chừa lại một chút gì nữa hết.

Có thể anh sẽ mất đi cô ngay lập tức: “Vi Nhân.” Trong giọng nói của anh chứa đựng sự khẩn cầu, đừng đợi đến khi anh cho là đã nắm được tất cả hạnh phúc trong tầm tay lại mới nói với anh rằng tất cả đều là giả, chuyện này thật tàn nhẫn, nhanh như vậy đã muốn lấy đi tất cả mọi thứ của anh sao, anh vẫn biết rằng một ngày nào đó cô sẽ nhớ lại tất cả, nhưng anh lại chưa từng nghĩ tới ‘một ngày nào đó’ sẽ đến nhanh như vậy.

“Nhan Duệ, em ——”

Cô còn chưa nói hết lời thì Nhan Duệ đã hết sức kích động, lắc đầu mãnh liệt: “Không, Không bao giờ! Anh không đồng ý ly hôn, không đồng ý để cho em rời đi, cái gì anh cũng không đồng ý!” Anh còn lấy tay bịt chặt tai mình lại, rồi rất ngậy thơ ra sức lắc đầu, nhìn bộ dạng anh giống như chưa bao giờ xảy ra bất cứ chuyện gì vậy. Chỉ cần anh đợi đến khi mọi việc lắng xuống, Ninh Vi Nhân vẫn là Ninh Vi Nhân, cả nhà ba người bọn họ vẫn tiếp tục sống vui vẻ hạnh phúc cùng với nhau.

“Em không nói là muốn ly hôn, anh cũng biết là chúng ta không thể nào ly hôn mà.” Ninh Vi Nhân đem hai bàn tay của anh đang che lại lỗ tai kéo xuống, khoe miệng cô khẽ nâng lên thành một nụ cười. Nhan Duệ nhìn cô cười đến mù mị cả người —— đã lâu lắm, thật lâu lắm rồi cô không có cười với anh như vậy. Không mang theo bất kỳ sự chán ghét hay oán hận gì, chỉ nở nụ cười đơn thuần với anh. Anh chưa từng nghĩ tới cả đời này anh còn có thể nhìn thấy nụ cười này của cô đối với anh khi cô không bị mất đi trí nhớ: “Vi Nhân. Không, không có ly hôn?”

“Ừ.” Ninh Vi Nhân gật đầu với anh, cô buông tay của anh ra. Ở khoảnh khắc khi cô buông tay ra, trong nháy mắt trong lòng của Nhan Duệ trở nên trống rỗng, tựa như đã mất sạch tất cả: “Chúng ta sẽ không ly hôn, nhưng còn chuyện của em sau khi tỉnh lại một năm nay, còn có chuyện của con, em nghĩ, chúng ta cần phải nói chuyện với nhau thật rõ ràng mới được.”

Cô dường như đã trở về là Ninh Vi Nhân của lúc mới kết hôn, dịu dàng, uyển chuyển, hàm xúc, bình dị, nhưng cũng rất gần gũi. Nhưng Nhan Duệ lại cảm thấy cô vẫn còn rất xa cách với mình lắm. Đang lúc anh cố gắng tập trung tinh thần để chờ cô nói chuyện với anh, Ninh Vi Nhân lại muốn anh ôm đứa bé tới cho cô. Đang lúc căng thẳng thần kinh để chờ đợi kết quả phán xét từ Ninh Vi Nhân, nhưng lại nghe cô nói như vậy, Nhan Duệ trở nên ngu ngốc hết một lúc, cũng không biết mình nên làm cái gì nữa.

“Nhan Duệ?” Giọng nói của Ninh Vi Nhân rất nhẹ, hiện tại thân thể của cô rất suy yếu, “Anh đi ôm con tới cho em nhìn một chút đi.”

Lúc này, Nhan Duệ mới như tỉnh lại từ trong mộng, trả lời cô một tiếng, rồi vội vàng chạy ra khỏi cửa, bởi vì khẩn trương một cách thái quá, cho nên dọc đường anh đã bị té chổng gọng, Ninh Vi Nhân ngồi trên giường, có thể thấy được rõ hết sự nhếch nhác của anh, chắc chắn ở ngoài cửa Nhan Ninh cũng đã nhìn thấy, do đó, lúc cậu đi vào với vẻ mặt tràn đầy sự kinh ngạc, cái miệng nhỏ nhắn của cậu mở to hết mức, như là thấy được một chuyện gì không thể tưởng tượng nổi: “Mẹ. Ba làm sao.”

“Ba đi đường không cẩn thận, Ninh Ninh cũng không được như vậy nha.” Đây là con trai của cô! Ngoắc tay để con trai đến ngồi bên cạnh mình, Ninh Vi Nhân mỉm cười vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, có thể nhìn thấy được những đường nét của cô và Nhan Duệ trên gương mặt cậu. Đây là đứa con của cô và Nhan Duệ, là sự kết hợp của hai người để sinh ra đứa bé này, là năm đó cô đã liều mạng để có được, cho dù là cô không muốn sống nữa nhưng cô cũng muốn sinh ra đứa bé này.

Con trai cũng đã lớn như thế này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Chương 119

Edit: quynhle2207

“Dạ!” Đứa nhỏ gật đầu ngoan ngoãn, che cái miệng nhỏ nhắn đang cười không thể ngừng được: “Mẹ, đây là lần đầu tiên con thấy ba bị té như vậy đó, còn té thê thảm như vậy nữa chứ, ha ha ha, buồn cười quá đi. Ai. Thật đáng tiếc vì không có chụp lại cảnh đó nha.” Trên gương mặt nhỏ nhắn của cậu tràn đầy sự tiếc nuối, cái miệng nhỏ nhắn đỏ thắm cũng trề ra.

Ninh Vi Nhân cười cười, sờ gương mặt nhỏ nhắn của cậu: “Vậy chờ khi nào ba lại bị té ngã một lần nữa, Ninh Ninh nhớ phải chụp lại cho thật đẹp mới

được.”

Nhan Ninh cũng nghĩ như vậy, đã có lần đầu thì nhất định sẽ có lần thứ hai nha, từ trước đến giờ, ở trước mặt mẹ, ba đều ngu ngốc như vậy nha, tay chân cũng không biết phải làm gì, cậu khẳng định sẽ có thêm cơ hội, bây giờ việc cậu cần làm là lúc nào cũng phải đem theo máy chụp hình ở bên người mới được, như vậy mới dễ dàng chụp lại được. Cái đầu nhỏ của cậu chui vào ngực của Ninh vì nhân cọ tới cọ lui, còn không ngừng làm nũng: “Mẹ, con mới vừa đi xem em gái, bề ngoài của em hơi khó coi, không giống mẹ một chút nào hết, da vừa đỏ lại vừa nhăn nheo, mắt lại không có mỡ ra, nhìn hơi nhỏ một chút, đại khái là chỉ có dài cỡ nhiều đây thôi.” Cậu vừa nói vừa đưa hai tay để diễn tả chiều dài, biểu hiện trên mặt rõ ràng không được vui: “Mẹ, con biết là nhiều em bé lúc mới sinh ra đều như vậy, nhưng mà em gái xấu quá đi.” Cậu dẫu đôi môi nhỏ, không vui chút nào hết, rõ ràng ba mẹ nhìn xinh đẹp như vậy mà, cậu là sự kết hợp những ưu điểm của bọn họ, lẽ dĩ nhiên là chỉ có đẹp hơn chứ không xấu hơn chút nào, nhưng sao em gái lại xấu xí như vậy?

Cái miệng nhỏ nhắn của cậu nói không ngừng, Ninh vì nhân thấy rất buồn cười, lắc đầu một cái, đang định nói thì Nhan Duệ ôm con gái nhỏ đi vào, trên mặt vừa thấp thỏm vừa dịu dàng, nhìn qua rất kỳ quái. Hiển nhiên, Ninh Vi Nhân nhìn thấy được, cô mỉm cười đưa tay đón nhận, con gái thật rất nhỏ bé, nâng trên tay cảm thấy mềm mại, giống như là không có xương vậy, khỏi phải nói đáng yêu đến cỡ nào. Chỉ cần nhìn cô bé như vậy thôi, trong lòng đã nổi lên một thứ cảm xúc cuộn cuộn, vô cùng, vô tận.

“Con, con bé nhìn rất đẹp, đúng không?” Thật sự Nhan Duệ không nhìn ra trong lòng Ninh Vi Nhân đang suy nghĩ cái gì, anh lấy hết can đảm, hỏi lấp ba lấp bắp, anh không nghĩ tới Ninh Vi Nhân lại cười, có đứa bé nào vừa sinh ra mà xinh đẹp, đứa bé nào cũng nhiều nếp nhăn giống như con khi con —— bất quá là một con khi con đáng yêu cũng được rồi.

Nhan Duệ không nghe Ninh Vi Nhân trả lời mình, cũng không nhìn thấy trên mặt cô có bất cứ biểu tình nào, đáy lòng của Nhan Duệ trở nên thấp thỏm. Anh nuốt nước miếng, đi thử về phía trước hai bước, muốn ngồi xuống cạnh giường, để có thể gần cô thêm chút nữa, Ninh Vi Nhân lại nhìn anh một cái, khi anh nhìn thấy ánh mắt của cô, trong thoáng chốc tay chân trở nên lạnh lẽo, không biết nên làm cái gì, thân hình anh cứng đờ, cứ duy trì cái tư thế đang ngồi xuống như vậy, nhưng trên thực tế anh lại không hề ngồi xuống, tư thế kia nhìn rất buồn cười, buồn cười đến nỗi Nhan Ninh nhanh chóng lấy điện thoại đi động ra, chụp liên tiếp vài tấm hình: “Anh ngồi xuống đi, đừng Đừng luống cuống như vậy.” Ninh Vi Nhân nghĩ tốt nhất là nên để anh ngồi xuống trước đã.

Nhan Ninh nhìn hình trong điện thoại đi động một chút, cười trộm hai tiếng, sau đó đem đi động giấu kỹ, để khi nào ba không có ở đây thì sẽ lấy cho mẹ coi mới được. Sự chú ý của cậu lại trở về trên người em gái của mình lần nữa, còn lấy ngón tay út chọc chọc gương mặt nhỏ bé của em gái: “Mẹ. Mẹ nói có phải em gái rất xấu đúng không?”

Ninh Vi Nhân còn chưa kịp trả lời, Nhan Duệ đã nói: “Lúc con vừa mới sinh ra cũng xấu như em gái con vậy, sau một thời gian thì mới đẹp hơn.”

“. Có thật sau này em gái sẽ xinh đẹp không?” Nhan Ninh vẫn còn có một chút không dám tin, thế là cậu lại chọc chọc gương mặt của em gái, cảm thấy còn mềm hơn so với mình, hơn nữa em gái còn trắng trẻo, sau này chắc chắn sẽ không sai đâu.

Một nhà bốn người ngồi cạnh bên nhau, bé gái nhỏ nhắn đang nhắm mắt ở trong ngực Ninh Vi Nhân cũng bắt đầu quấy rối, chắc là đói bụng rồi, Ninh Vi Nhân vén áo lên, làm lộ ra bộ ngực trắng nõn lại đầy đặn mướt mà, sau đó cô đem nụ hoa đưa vào miệng của con gái, đứa bé mở cái miệng nhỏ nhắn màu hồng phấn, liền nút lấy nút để, ăn đến nỗi đầu đầy mỡ hôi.

Nhan Duệ đột nhiên cảm thấy bụng dưới căng lên, anh vội vàng xoay mặt qua chỗ khác, đồng thời cũng không quên đem gương mặt nhỏ nhắn của con trai xoay về hướng khác luôn. Ninh Vi Nhân ôm con gái, dịu dàng dỗ dành, rồi lại dịu dàng vỗ vỗ cái lưng nhỏ, sau đó hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng như trứng gà của bé, sau khi sửa sang quần áo xong, mới hỏi Nhan Duệ: “Anh nghĩ ra được cái tên nào hay chưa?”

Hai cha con Nhan Duệ đều sừng sốt, Ninh Vi Nhân vừa nhìn một cái thì biết ngay bọn họ căn bản cũng chưa nghĩ ra, ôm con gái, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng của bé khi ngủ, nói một cách bất đắc dĩ: “Vậy thì tính sau đi, Nhan Duệ, anh đi làm thủ tục xuất viện được rồi, em muốn về nhà.”

Nghe cô nói muốn về nhà, dường như có một cảm giác kỳ diệu nào đó lướt qua trong lòng anh, Nhan Duệ gật đầu một cái, chạy đi đầy hưng phấn, Vi Nhân muốn về nhà với anh, cô cũng nói đó là nhà, điều này có nghĩa là cô muốn cùng anh sống chung với nhau, cô sẽ không rời bỏ anh mà đi, cho dù sau này cô không cho phép anh chạm vào cô, nhưng cô cũng sẽ không biến mất.

Như vậy là đủ rồi.

Thật sự như vậy, chỉ nhiều đó cũng đã đủ rồi.

Khi họ về đến nhà thì cha mẹ hai bên cũng đã đến rồi, biết hai mẹ con bình an, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Nhan Tư Tư cứ ôm khư khư đứa cháu gái nhỏ mềm mại đáng yêu không chịu buông tay, la hét khẳng định rằng mình cùng Trương Thành cũng muốn sinh một đứa con gái bảo bối như vậy.

Sau khi mọi người bàn bạc đồng ý, quyết định đặt tên cho công chúa nhỏ của nhà họ Nhan là Nại Nại, Nhan Nại Nại. Lấy tên ở nhà là Ái, cũng hi vọng đứa bé không giống như người cô Nhan Tư Tư của mình vừa cứng nhắc lại vừa giống đàn ông, mà làm một công chúa nhỏ vừa xinh đẹp, vừa đáng yêu —— dĩ nhiên, đợi đến sau này, khi mọi người nhớ tới ngày hôm nay, sẽ vô cùng hối hận, hơn thế nữa còn cứ suy nghĩ thật lâu một vấn đề, đó chính là: tại sao con gái ở nhà họ Nhan, trừ Ninh Vi Nhân là cưới ở ngoài vào, cũng chưa có một người nào là dịu dàng, đáng yêu, khéo léo, thuần khiết vậy chứ? Mà bạn nhỏ Nhan Ninh cũng nghi ngờ rất lâu rằng thật ra thì mẹ sinh cho mình một người em trai, chứ không phải là một người em gái biết nghe lời như trong tưởng tượng.

Đặt con gái vào trong cái nôi nhỏ, Ninh Vi Nhân ngồi ở một bên nhìn con gái, trong lòng tràn đầy mềm mại. Thật ra cô không có kinh nghiệm chăm sóc con nhỏ, hiện tại cái gì cũng đều phải học, trong khi đó Nhan Duệ đã là vú em siêu cấp rồi, thay tã, tắm rửa, cái gì cũng muốn làm, mỗi lần Ninh Vi Nhân nhìn thấy như vậy, đều phải chắc lưỡi hít hà. Cô vẫn không nhắc tới việc mình đã khôi phục trí nhớ, Nhan Duệ cũng giả cảm giả điếc, làm như không có

chuyện gì xảy ra, chỉ là so sánh với lúc trước thì hai người đã lạnh nhạt hơn rất nhiều, đừng nói là ôm hôn, hay thân mật, chỉ là đụng vào hay nắm tay một cái cũng không có, cũng vì không muốn để Nhan Ninh biết được, cho nên hai người mới miễn cưỡng ngủ chung ở trên giường. Mỗi buổi tối, Nhan Duệ đều không thể ngủ được, anh cứ nhìn chăm chăm vào Ninh Vi Nhân, để xác định cô thật sự đang ở bên cạnh mình, không có rời bỏ anh mà đi. Bởi vì anh mất ngủ nghiêm trọng, cho nên hai mắt anh có quầng thâm rất đậm, nhìn qua cũng rất đáng sợ.

“Ba, ba không có bị sao chứ?” Nhan Ninh hỏi đầy lo lắng, thật sự sắc mặt của ba rất khó nhìn, hai hốc mắt sâu hóm làm cho người ta giật mình.

Nhan Duệ lắc đầu một cái, vừa bung lên ly cà phê định uống một hớp, không nghĩ tới có một bàn tay trắng nõn đưa ra, lấy đi ly cà phê, đổi lại một ly sữa tươi nóng hổi, anh không dám phản kháng, liền ngoan ngoãn uống một hớp.

Ninh Vi Nhân đưa một ly sữa tươi khác đang cầm trên tay cho con trai, sau đó cũng ngồi xuống. Cô nhìn sắc mặt của Nhan Duệ, hỏi: “Anh bị sao vậy, có chỗ nào cảm thấy khó chịu không? Hay là em gọi bác sĩ tới khám cho anh, bữa nay cũng đừng đến công ty nữa.” (

Lời của tác giả: Gia đình hai ông cháu búống bình kiêu ngạo~~~

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 121: Chương 120

Edit: quynhle2207

Mặc dù anh thật sự vui mừng vì cô quan tâm tới mình, nhưng Nhan Duệ vẫn lắc đầu: “Anh không sao, anh không có việc gì đâu, anh khỏe mà, rất khỏe.”

Ninh Vi Nhân nhủ mảy mảy nhìn anh, hiện tại Nhan Duệ đều đến công ty để làm việc mỗi ngày, nhưng không giống như lúc trước là đi sớm về trễ, mà trên căn bản, mỗi ngày đều là đi trễ về sớm, nhưng cho dù là như vậy, mỗi ngày số lần hai người bọn họ nói chuyện cũng rất ít, quá lắm chỉ là Nhan Duệ len lén nhìn cô thật lâu, nhưng lại hoàn toàn không dám nói với cô tiếng nào, Ninh Vi Nhân có chủ động tìm anh, thì anh cũng luôn luôn lo lắng thấp thỏm, rồi lại thấp thỏm lo lắng. Mấy ngày trước còn đỡ, nhưng mấy ngày nay khi nhìn thấy anh, cô cũng không thể chịu đựng được nữa rồi. Sắc mặt của anh cực kỳ khó coi, con người đen nhẻm, đôi mắt đào hoa xinh đẹp dường như cũng bị phủ lên một tầng sương mù: “Không được, dù như thế nào thì anh cũng phải để cho bác sĩ khám một chút, nếu không sẽ không cho anh đi làm.”

Cô nói xong với anh liền đi xem chừng con gái, bởi vì cô chắc chắn Nhan Duệ nhất định sẽ nghe lời cô. Nhưng đợi đến khi cô lo cho con gái xong, đi ra ngoài, thì Nhan Duệ đã đi đâu mất! Chỉ còn một mình con trai đang ngoan ngoãn ngồi trên ghế cầm sữa tươi uống từng chút từng chút một, thấy cô đi tới liền kêu mẹ, sau đó là vội vàng kể tội ba mình: “Ba sợ gặp bác sĩ, mẹ vừa đi coi em gái thì ba đã nói là công ty có chuyện, chạy mất tiêu rồi!”

Ninh Vi Nhân nhìn về phía cái ghế Nhan Duệ mới vừa ngồi một cái, mặc dù là người đã bỏ chạy, nhưng ít nhất trước khi đi cũng biết uống hết ly sữa tươi: “Ninh Ninh.”

Cậu nhóc nhỏ nâng gương mặt tròn trịa của mình lên, trên khóe miệng còn dính một vòng bột sữa, nhìn rất đáng yêu. Ninh Vi Nhân rút tờ khăn giấy, lau gương mặt nhỏ nhắn của cậu thật sạch sẽ, cúi xuống hôn một cái: “Hôm nay chúng ta không đi học nữa, chúng ta đi công ty của ba tìm ba nha?”

“Bất ba về để đi khám bác sĩ sao?” Cậu nhóc nhỏ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười ha ha.

“Đừng vậy.” Ninh Vi Nhân gật đầu, không nhìn được lại nựng lên khuôn mặt nhỏ mềm mại một cái. Con trai càng ngày càng giống như một đứa bé mười tuổi, ‘ông cụ non’ đầy nghiêm túc trước kia đã biến mất, bây giờ thì cả ngày cười ha ha, lại thích làm nũng, vô cùng đáng yêu: “Đi dọn dẹp, thay đổi quần áo nhanh một chút, rồi chúng ta đi.”

“Vậy còn em gái thì làm sao đây?” Bạn nhỏ Nhan Ninh rất bối rối, chẳng lẽ phải dẫn em gái đi theo sao?

Ninh Vi Nhân lắc đầu một cái: “Em gái còn nhỏ lắm, không thể đi cùng chúng ta được, Ninh Ninh đi cùng với mẹ là được rồi.” Dắt tay con trai nhỏ bé lên lầu, sau khi con gái ra đời, bọn họ cũng đổi phòng trở lại ở trên lầu, phòng em bé cũng ở lầu hai, con gái đang ngủ say, nắm tay nhỏ đặt ở bên môi, hai gò má trắng nõn nà lộ ra vẻ hồng hào, lông mi thật dài lại cong lên, đáng yêu đến chết mất. Hai mẹ con chia ra hôn mỗi bên mặt của Nại Nại nhỏ bé một cái, thay đổi quần áo rồi đi ra ngoài.

Người bạn nhỏ Nhan Ninh nói với mẹ là mình không muốn đi xe ở nhà, vì thế hai mẹ con liền xách túi xách đi bộ ra khỏi nhà. Nhà bọn họ cách khu chợ trung tâm rất gần, nhưng lại không quá ồn ào, đi được không bao lâu thì có trạm xe buýt, bây giờ đang giờ làm việc, mọi người đã chật ních rồi, Nhan Ninh đã tìm hiểu được tuyến đường đến công ty: “Mẹ, chúng ta phải đi qua hai con đường, ngồi trước một chuyến xe, sau đó chuyển qua chuyến số 105 số là có thể đi thẳng tới nơi.” Cậu gật đầu một cái, nâng gọng kính màu đen, đột nhiên chỉ vào một món ăn ở một tiệm bán báo gần trạm xe buýt: “Mẹ, con muốn ăn kem.”

Dĩ nhiên Ninh Vi Nhân sẽ không từ chối yêu cầu của con trai rồi, cô dắt bàn tay nhỏ bé của con trai quay trở lại mua kem, người bạn nhỏ được thỏa mãn mong muốn, liếm kem, cẩn thận dựa vào người của mẹ mình. Cả hai người chưa có ai từng ngồi qua xe buýt, cho nên ai cũng hết sức chăm chú nhìn vào mỗi một chiếc xe, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của những người đi đường bên cạnh.

Bọn họ đều là lớn lên trong những gia đình danh giá giàu có, từ nhỏ đều giống như mặt trăng được muôn ngàn vì sao vây quanh, nhận hết mọi quan tâm sủng ái, cả người toát ra khí thế cao quý làm người khác phải khiếp sợ, cho dù ở giữa đám người thượng lưu cũng không biết cao quý hơn bao nhiêu lần rồi. Những người như bọn họ cũng giống như những nhân vật trong tiểu thuyết hay truyện tranh mới có, bây giờ lại gặp được trong hiện thực, mà còn thấy ở trên xe buýt, thật sự là rất kỳ lạ.

Cuối cùng cũng qua hai con đường, Nhan Ninh nhanh tay lẹ mắt, nắm lấy tay của mẹ chạy lên phía trước, điều đáng vui mừng chính là vẫn còn một vài chỗ ngồi, cậu đem tiền xu vẫn luôn nắm trong tay quăng vào thùng, rồi hết sức hưng phấn lôi kéo để cho Ninh Vi Nhân ngồi xuống, sau đó thì chính mình ngồi lên trên đùi của mẹ, ôm cổ mẹ mình làm nũng không thôi: “Mẹ, mẹ, mẹ nhìn bên ngoài kia, đúng là ngồi xe buýt khác xa với ngồi xe nhà mình! Mẹ nhìn đi, thật là nhiều người, bọn họ cũng ăn sáng kia.”

Trong ngực đang có một con chim sẻ sẽ nhỏ, Ninh Vi Nhân muốn được yên tĩnh một chút cũng không thể nào yên tĩnh được, cô ôm con trai cười khê, hai mẹ con xinh đẹp giống như là một bức tranh tuyệt mỹ, mẹ thì xinh đẹp còn con trai thì tuấn tú, làm cho không biết bao nhiêu người hâm mộ.

Qua khoảng mười phút đồng hồ thì cũng vừa đến trạm dừng, hai mẹ con vội vàng xuống xe, cũng vừa lúc gặp ngay chuyến 105, hai mẹ con liền lên xe, nhưng lần này cũng không may mắn như lần trước có ngay chỗ ngồi. Ninh Vi Nhân không có chỗ ngồi cũng không cảm thấy phiền, nhưng khi nhìn thấy con trai mình phải đứng, cô cảm thấy đau lòng, trong lòng cũng bắt đầu hối hận tại sao mình lại nghe theo con trai mà đi xe buýt. Chỉ là trên xe cũng có nhiều người, thấy hai mẹ con xinh đẹp cứ phải đứng lắc la lắc lư qua lại, liền đứng dậy nhường chỗ ngồi. Ninh Vi Nhân nói tiếng cảm ơn, để con trai ngồi trên ghế, nhưng Nhan Ninh thấy cô không ngồi, thì cũng không chịu ngồi, không còn cách nào khác, cô chỉ có thể trả lại chỗ ngồi cho người ta, còn hai mẹ con thì đứng cho đến khi tới được cao ốc Nhan thị.

Hai người bọn họ cũng đều là lần đầu tiên đến Nhan thị, chưa bao giờ nghĩ đến thì ra nó lại lớn như thế, ngay cả sảnh lớn ở lầu một cũng thật lớn, nhìn một cái cũng không thể nhìn hết được.

Ninh Vi Nhân từng hôn mê hết mười năm, trong mười năm này, Nhan Duệ cũng sống rất khiêm tốn, hai nhà Nhan Ninh đều chưa từng lên mặt báo của những tờ báo tin tức giải trí, cho nên người có thể biết hết được những thành viên của hai nhà bọn họ lại rất ít ỏi, đặc biệt đây lại là công ty lớn, hàng năm thay đổi không biết bao nhiêu nhân viên, những nhân viên mới như vậy rất nhiều, mà người biết Ninh Vi Nhân thì càng ít, chỉ có những nhân viên lâu năm mới biết được tổng giám đốc của mình và phu nhân cao quý ưu nhã của tổng giám đốc.

Mặc dù là không ai biết bọn họ, nhưng khí chất trên người của hai mẹ con cũng không giống với người bình thường, tự nhiên những người đó cũng không dám lơ là.

Mọi người chỉ có thể tro mắt nhìn hai người bọn họ đi tới trước thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc, móc ra thẻ nhớ, quẹt một cái, cửa thang máy ding một tiếng liền mở ra, trong phút chốc, tất cả những nhân viên bận rộn với công việc đang đi lại ở tầng một đều quay đầu, chuyển ánh mắt nhìn về phía họ. Chỉ có điều là hai mẹ con lại không hề chú ý tới điều đó.

Tầng trên cùng chính là chỗ làm việc của Nhan Duệ. Giờ phút này, cửa phòng làm việc đang được đóng lại rất nghiêm trang, đến phòng của thư ký ở bên cạnh, thế mà bên trong toàn bộ đều là đàn ông. Nhan Ninh ngẩng đầu lên nhìn, nhón chân lặng lẽ đi đến gần phòng làm việc của Nhan Duệ, tay cầm lấy nắm cửa, quay đầu lại nói: “Mẹ, cửa không có khóa.”

Ninh Vi Nhân gạt đầu tỏ vẻ rằng mình đã hiểu rõ, cũng bắt chước bộ dáng của con trai nhón chân đi tới, Nhan Ninh thừa dịp đúng lúc này đẩy mạnh cửa ra, hô to một tiếng surprise, sau đó lựa ngay lúc Nhan Duệ còn chưa có kịp định thần lại, liền nhào tới.

Nhan Duệ làm sao cũng không nghĩ đến vợ con sẽ đến tìm mình, ngòi bút vàng đang viết chữ trong tay bỗng nhiên bị lệch đi, cũng dẫn đến một khoảng hợp đồng lớn bị phá hủy: “Vi, Vi Nhân, Ninh Ninh?”

Ninh Vi Nhân mỉm cười đến gần anh, nhìn con trai ở trong lòng anh cứ xoay tới xoay lui: “Anh không có nhìn lầm đâu, thật sự là bọn em.”

“Em, sao bọn em lại tới đây?!” Nhan Duệ vẫn ngu ngu si si, ngây ngô như cũ, dường như vẫn không dám tin những gì trước mắt mình đang nhìn thấy.

“Bởi vì có người nghe được phải đi bác sĩ liền chạy mất, cho nên em với con trai không thể làm gì khác hơn là tới bắt người.” Ninh Vi Nhân nhún nhún vai, tỏ vẻ là không có biện pháp, cô ưu nhã đi tới ghế sa-lông ngồi xuống, đôi mắt long lanh cũng nhìn Nhan Duệ không chớp mắt, cho đến khi thấy gương mặt tuấn tú của anh ửng hồng, không dám nhìn thẳng vào cô nữa. (quynhle2207—diễn đàn Lê Quý Đôn)

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 122: Chương 121

Edit: quynhle2207

Cũng không được bao lâu, cô vừa nhìn thấy nụ cười của anh, liền hít thở gấp gấp hơn, tim đập chậm mất một nhịp, trong mắt cô cũng không còn nhìn thấy được cái gì khác nữa, bây giờ đối lại là anh bắt gặp được thời điểm ngẩn người của cô: “Nhan Duệ, có phải anh nên giải thích một chút tại sao em

chỉ lên lầu xem chừng con gái, sau khi xuống dưới đã không thấy bóng dáng của anh đâu hết vậy?” Bàn tay trắng nõn đem cái gạt tàn thuốc trên khay trà để qua một bên, cô rất hài lòng khi thấy bên trong không có tro thuốc lá, chứng tỏ anh cũng thật biết nghe lời, không có lên hút thuốc, càng không có ‘hủy thi diệt tích’ xóa bỏ hết mọi dấu vết.

Nhan Duệ bị hỏi đến, mặt mày choáng váng, ho hai tiếng, không biết nên trả lời như thế nào, đầu óc xoay chuyển nhanh nhạy từ trước đến giờ trong nháy mắt cũng bị kẹt lại: “Chuyện này. Anh, là anh. Là bởi vì.”

Con trai đang ở trong ngực cũng đột nhiên bật cười: “Ba, ba đừng có làm bộ làm tịch nữa..., rõ ràng ba sợ đi khám bác sĩ nha, đúng không?”

Nghe vậy, Nhan Duệ gạt đầu thật mạnh: “Đúng, đúng, đúng vậy, chính là như vậy.”

Ninh Vi Nhân hé mắt: “Thật sao?”

“Ừ, ừ, ừ!”

Đôi mắt xinh đẹp đảo một vòng: “Vậy em tin anh rồi.” Nhan Duệ vừa thở nhẹ một hơi, cô liền bỏ thêm một câu: “Như vậy sau khi làm xong, chúng ta sẽ đi ăn cơm trước, rồi sau đó mới về nhà, bác sĩ vẫn còn đang chờ anh.”

“Vi Nhân. Anh có thể không khám bác sĩ được không? Anh cảm thấy anh không có việc gì đâu, cũng chỉ là ngủ không đủ mà thôi.”

“Không được.” Ninh Vi Nhân không hề nghĩ ngợi gì liền phản đối, thuận tiện cũng quay qua con trai ngoác ngoác tay: “Ninh Ninh, đến đây với mẹ, đừng quấy rầy ba làm việc.”

Nhan Ninh dạ một tiếng, từ trên đùi ba mình nhảy xuống, liền dính đến bên cạnh Ninh Vi Nhân, nằm sấp trên đùi của cô, chơi điện thoại di động. Sau khi bị từ chối, cả người của Nhan Duệ giống như sắp sụp đổ, thật ra thì anh cũng không phải là sợ khám bác sĩ, mà là mấy ngày qua anh luôn cảm thấy mình không được tập trung, lại thêm mất ngủ nghiêm trọng, mặc dù trong lòng anh biết đây cũng không phải bệnh gì lớn lao, nhưng anh vẫn không kim lòng được mà sợ hãi, lờ mờ như, lờ mờ anh bị bệnh gì đó rất nặng thì phải làm sao đây? Anh còn có tư cách gì mà giữ Vi Nhân bên cạnh mình chứ, anh còn có thể đứng ở lập trường như thế nào để cầu xin cô cho anh thêm một cơ hội nữa? Không, tuyệt đối không được, anh sẽ không bao giờ để chuyện như vậy xảy ra, mặc kệ tỷ lệ chuyện này có thể xảy ra là bao nhiêu, anh cũng không để nó xảy ra!

Bởi vì hai mẹ con Ninh Vi Nhân đến, Nhan Duệ hoàn toàn mất hết tâm tình để làm việc, anh cầm bút ngu ngơ nửa ngày cũng không có nhìn xuống, cuối cùng ký cái tên cũng thật vất vả, sau khi bình tĩnh nhìn lại, thì ra là viết thành tên của vợ mình: “Vi Nhân. Em có đói không?” Ngoài miệng hỏi vợ mình có đói bụng không, tay anh đã ấn xuống điện thoại trong công ty để cho thư ký đưa nước trái cây và sữa tươi tới. Mới vừa rồi, ở trên đường, Nhan Ninh đã ăn một cây kem lớn, đột nhiên muốn đi toilet, liền từ trong lòng mẹ nhảy ra, bỏ chạy tới nhà vệ sinh. Ninh Vi Nhân bụng lỵ nước trái cây lên uống một hớp, sau đó đứng dậy. Thân hình cô thon dài, đáng vẻ lại xinh đẹp tuyệt trần, ngay cả đi bộ thôi nhìn cũng rất đẹp, Nhan Duệ si mê nhìn Ninh Vi Nhân đi về phía mình, bàn tay nắm bút cũng cứng ngắc, chỉ là ngược mặt chớp chớp đôi mắt xinh đẹp đào hoa, rất muốn cười lại không dám cười, muốn lấy lòng cô cũng không biết làm sao để lấy lòng, trên mặt liền toát ra một loạt biểu cảm rất kỳ quái, Ninh Vi Nhân đi tới bên cạnh anh, khoe miệng khê nâng lên một nụ cười yếu ớt, từ từ đặt tay lên vai anh, giọng nói mơ hồ có chút bất đắc dĩ: “Anh không cần phải căng thẳng như vậy đâu, em cũng sẽ không ăn anh đâu mà.”

Nghe như vậy, Nhan Duệ giống như có nỗi khổ mà không thể nói, anh làm sao lại sợ cô ăn mình chứ, chỉ là anh sợ mình không thể khống chế được lại đem cô ăn sạch nha

Trên vai anh là đôi tay nhỏ bé mảnh khảnh vô cùng ấm áp và mềm mại, Nhan Duệ không thể kim lòng được buông lỏng bàn tay đang cầm bút, bao phủ bàn tay của Ninh Vi Nhân đầy che chở: “Vi Nhân.” Anh còn đang muốn nói chuyện, thì của phòng vệ sinh mở ra, Nhan Ninh hăm hở hoạt bát đi ra, rất tự nhiên, Ninh Vi Nhân rời khỏi chỗ đứng bên cạnh Nhan Duệ, thay vào đó là rút ra khăn giấy lau tay cho con trai.

Mất đi độ ấm trên người cô, cả người Nhan Duệ liền cảm thấy mất mát. Thật sự anh không có cách nào để tiếp tục làm việc được nữa. Anh đứng dậy, cầm lên áo khoác ở trên ghế dựa mặc vào, một tay ôm vợ, một tay dắt con trai: “Đi thôi, bây giờ chúng ta đi ăn.”

“Ba không làm việc nữa sao?” Nhan Ninh rất kinh ngạc, nháy hai mắt, Ninh Vi Nhân thấy mắt kiếng của cậu cũng sắp rớt xuống, vội vàng giúp cậu đẩy lên.

“Không muốn làm nữa.” Nhan Duệ dẫn vợ con đi ra cửa, cánh cửa vừa mở ra, nhân viên ở tầng trên cùng này cũng rớt rít nhìn về phía bọn họ. Trừ cái người đã đưa nước trái cây trước đó, những người nhân viên khác sau khi chứng kiến được ông chủ lớn của bọn họ cũng có một bộ dạng dụi dụi, khuôn mặt hiền hòa thân ái tới như vậy, cũng bị hù dọa đến rớt cả cằm. Mặc dù đã được nghe rằng ông chủ lớn trước kia là một lăng tử đa tình phong lưu, chơi đùa với vô số người đẹp, nhưng mười năm nay lại thủ thân như ngọc, trái với lúc trước, đối với những cô gái đẹp đều có ánh mắt lạnh nhạt, cho nên bây giờ là chuyện gì đây, chẳng lẽ lăng tử lại muốn ‘tái xuất giang hồ’ rồi sao?

Một nhà ba người đi thẳng vào thang máy, đem tất cả những tò mò cùng nghi ngờ quăng lại phía sau lưng — dù sao thì chuyện đó với bọn họ cũng không có quan hệ gì hết, làm sao bọn họ có thể quản được chuyện đó chứ.

Gần công ty Nhan thị có mấy khu vực có thức ăn nổi tiếng ngon, trong đó có nhà hàng bán cá nướng là đặc biệt nổi tiếng, từ trước đến giờ, người xếp hàng cũng dài đến gần cửa lớn của Nhan thị luôn. Chỉ có điều, chủ nhà hàng là chỗ quen biết trước đây của Nhan Duệ, cũng là một trong những người bạn xấu của Nhan Duệ năm đó, sau đó thì trong nhà xảy ra chuyện bị sụp đổ, liền nhảy ra mở nhà hàng cá nướng này, không ngờ việc buôn bán lại có thể càng ngày lại càng tốt như vậy, còn rất nổi tiếng. Bây giờ cũng chỉ thủ làm ăn, cưới được một người phụ nữ hiền lương dịu dàng, có một người con trai, cuộc sống gia đình một nhà ba người cũng trôi qua ổn định thuận lợi. Trước khi Ninh Vi Nhân tỉnh lại, Nhan Duệ vẫn thường hâm mộ bọn họ, mọi người đều trưởng thành rồi, cũng đã hiểu ra rất nhiều điều, một con người cũng không thể theo đuổi cuộc sống phong lưu lang bạt đó cả đời được.

Vừa nhìn thấy Nhan Duệ bước vào, A Khang đang gõ máy tính lạch cạch để tính sổ sách đã lộ ra nụ cười thật lớn: “Đã tới rồi, là khách quý nha! Ai cha, vị này không phải là. . . .” Anh ta nhận ra được Nhan Ninh, nhưng cũng đã lâu không gặp Ninh Vi Nhân, lúc trước, khi còn đi chung với Nhan Duệ, Ninh Vi Nhân cũng chưa bao giờ xuất hiện, vào thời điểm những tin tức của Nhan Duệ ở mức cao trào lúc trước, có thể thỉnh thoảng thấy hình của Ninh Vi Nhân xuất hiện trên báo, nhưng cũng đã hơn mười năm rồi, khi nhìn chợt có cảm giác quen mặt, vừa nhìn cũng có thể nhận ra — đáng đáp của Ninh Vi Nhân thật sự rất đẹp, rất có phong cách, nhưng quan trọng nhất chính là cô vẫn như năm đó, căn bản là không có già đi chút nào!

“Xin chào, tôi là Ninh Vi Nhân!”

Lúc nào nơi khóe mắt, đuôi lông mày của cô đều toát ra ý cười, nhưng khi đối mặt với người ngoài, khí chất lạnh nhạt xa cách sẽ tự nhiên lộ ra, làm cho người ta cảm thấy cô luôn ở trên cao, không thể chạm vào, A Khang cũng không tránh được, tay chân có chút luống cuống, anh ta nhìn bàn tay Ninh Vi Nhân đưa ra, ngón tay thon dài mảnh khảnh lại tao nhã, lòng bàn tay ẩn hiện mấy đường vân nhân nhạ nhưng thẳng tắp, móng tay màu trắng ngà khỏe khoắn, da tay nhẵn mịn, làm sao anh ta dám nắm lấy đây chứ. (Quyñh: tác giả diễn tả nghe ghê quá).

Đĩ nhiên Nhan Duệ có thể nhìn ra, anh cười cười đem tay của vợ nắm trở lại, nửa đùa nửa thật nói: “Anh cũng không cho phép người đàn ông khác nắm tay của em đâu.”

A Khang thở phào nhẹ nhõm, Nhan Ninh nói muốn ăn cá, anh ta rất hào phóng cười cười: “Ninh Ninh muốn ăn, hôm nay chú Khang liền đãi con một bữa miễn phí có được không?”

Hiển nhiên Nhan Ninh liền vỗ tay nói rất tốt, ngay lập tức, A Khang kêu phục vụ tới đưa một nhà ba người bọn họ tới chỗ ngồi. Nhà hàng của bọn họ không có phòng riêng, khách hàng đều ngồi ở sảnh lớn, phục vụ dẫn bọn họ tới một bàn ở gần cửa sổ, đặt xuống toàn bộ bát đĩa đĩa muống, rồi lại sắp xếp thêm mấy bao khăn giấy, cúi đầu chào một cái rồi mới xoay người đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Chương 122

Edit: quyñhle2207

Nhà hàng cá nướng A Khang quả nhiên là danh bất hư truyền, cả màu sắc, hương thơm hay mùi vị đều hoàn mỹ. Vốn từ trước đến giờ Nhan Ninh rất thích ăn, giờ đây một mình cậu đã ăn gần một nửa con cá trắm cỏ nặng đến bốn cân, đến cuối cùng cũng là do Ninh Vi Nhân không cho phép cậu ăn nữa vì sợ cậu ăn quá no thì cậu mới chịu bỏ đĩa xuống.

Ninh Vi Nhân cũng không nghĩ món cá nướng này lại có thể ngon đến như vậy, thật là ngoài dự đoán của cô, ngay cả người không thích ăn thịt như cô cũng đã ăn không ít, một nhà ba người ăn hết hai con cá, nặng cỡ chín cân, cũng uống không ít nước ngọt trái cây, đến khi tính tiền thì no đến nỗi không muốn động đậy luôn. Lúc đầu, A Khang không muốn lấy tiền, nói là muốn đãi khách, nhưng Nhan Duệ lại không chịu, cuối cùng hai người thương lượng với nhau là chỉ trả một nửa tiền.

Sau khi ăn cơm xong, Nhan Duệ nghĩ rằng mình đã có thể tránh né được việc phải đi bệnh viện, nhưng anh không nghĩ tới Ninh Vi Nhân lại không chịu bỏ qua: “Đi thôi nào, em vừa mới nhờ Ninh Ninh xem bản đồ trên điện thoại di động, từ Nhan thị đến bệnh viện chỉ đi bộ khoảng nửa tiếng thôi, chúng ta cũng vừa mới ăn cơm xong, chúng ta cùng đi coi như để dễ tiêu hóa vậy, cùng đi đi.” Cô nói xong cúi đầu hỏi con trai mình: “Ninh Ninh thấy được không con?”

“Mẹ nói cái gì cũng đều được.” Từ trước tới giờ, Nhan Ninh sùng bái mẹ mình một cách mù quáng, cho nên cũng ủng hộ: “Ba à, chúng ta cùng đi đi nha. Lúc ăn no quá mà đi rút máu cũng không có tốt đâu.”

Cái gì mà rút máu. . . . Ai nói là anh muốn rút máu vậy hả?! Sắc mặt của Nhan Duệ trở nên tái nhợt, vẫn còn muốn vùng vẫy lần cuối cùng trước khi chết, không ngờ đã bị vợ và con trai mình nắm tay kéo đi luôn. Trên đường đi, bạn nhỏ Nhan Ninh lại đòi ăn kem, Ninh Vi Nhân bị cậu quẩn lấy không thể làm gì khác hơn đành phải mua kem cho cậu, đứa nhỏ này ngược lại rất có hiếu, thỉnh thoảng lại đút cho mẹ mình một miếng, đối với ánh mắt của ba đang nhìn mình thì cậu lựa chọn coi như không nhìn thấy gì hết. Khi Nhan Duệ kháng nghị, cậu liền lấy cớ là ba sắp phải kiểm tra sức khỏe, không thể ăn đồ lạnh để chặn miệng của Nhan Duệ, còn quay qua hỏi ý của Ninh Vi Nhân, dĩ nhiên là Ninh Vi Nhân đồng ý với con trai rồi, thế là Nhan Duệ đáng thương đã bị cô lập rồi, chỉ đành nhìn hai mẹ con bọn họ vô cùng thân mật ăn kem với nhau, còn mình thì chỉ biết đứng đó mà hậm mộ thôi.

Điều đáng mừng duy nhất chính là kết quả kiểm tra cuối cùng lại rất khỏe mạnh. Chỉ có điều là hơi thiếu ngủ, đã vậy công việc nhiều quá độ, lại thêm thiếu ngủ, thành ra Nhan Duệ bị sốt nhẹ mà thôi, chỉ cần ngủ nhiều, uống nước nhiều là được. Ninh Vi Nhân hỏi thăm bác sĩ về một vài vấn đề hết sức nghiêm túc, thỉnh thoảng cầm lấy tờ giấy nhỏ để ghi chú, Nhan Duệ ngồi một chỗ chớp chớp mắt nhìn hết sức ngơ ngẩn, trong lòng ngọt ngào không chịu nổi, nhưng lại không dám biểu hiện ra trên mặt vì sợ Ninh Vi Nhân thấy được.

Đây là Vi Nhân quan tâm tới anh, nhất định là như vậy rồi, nếu không sao cô lại nghiêm túc cẩn thận hỏi thăm bác sĩ những vấn đề liên quan đến thân thể, sức khỏe của anh như vậy chứ?

Nhan Ninh ngồi ở trên ghế cứng cứ uốn qua uốn lại, thỉnh thoảng lại nghiêng cái đầu nhỏ nhìn xem mẹ đang viết cái gì, sau đó lại dùng đầu ngón tay chọc chọc ba mình: “Ba, sao ba lại ngớ ngẩn nhìn mẹ chăm chăm như vậy?” Cậu cũng biết là mẹ rất đẹp nha..., nhưng lại nhìn chăm chú một cách ngu ngốc như vậy, còn có bác sĩ ở ngay bên cạnh nữa chứ, sao không đợi về nhà rồi hãy nhìn? Đến lúc đó ba muốn nhìn bao lâu cũng được mà.

Nghe con trai hỏi mình, Nhan Duệ mới hồi hồn. Anh vội vàng thu hồi tầm mắt lại, làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng cũng không quên trừng mắt nhìn con trai một cái.

Ninh Vi Nhân không bỏ sót hành động nào của hai cha con bọn họ, thái độ của cô đối với bác sĩ rất lịch sự, nhẹ nhàng lại lễ phép, cô mỉm cười nói cảm ơn, sau đó dắt người chồng ngây thơ cùng con trai rời đi: “Đi thôi nào, cũng nên về nhà rồi.” Có lẽ Nại Nại cũng sắp thức dậy rồi, mặc dù đứa nhỏ này rất dễ chịu, lại rất thích ngủ, nhưng khi mở mắt không thấy cô thì sẽ khóc thật lớn, cũng không có người nào dỗ được, cô phải nhanh chóng về nhà mới được.

Nhan Duệ bị tiếng ‘về nhà’ của cô hù dọa: “Nhưng mà, nhưng anh còn phải đi làm mà.” Anh cũng không nói công việc của buổi chiều hôm nay chính là công việc mà buổi sáng anh còn chưa làm xong.

“Bác sĩ đã nói rồi, anh cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn, bây giờ cứ về nhà trước đã rồi tính sau.” Cô cũng không nói thêm tiếng nào nữa, dắt tay anh đi ra cửa, không để anh có thể từ chối. Nhan Duệ cũng không phản đối, rất ngoan ngoãn để cho vợ dắt tay về nhà.

Nhắc tới cũng thật là đúng lúc, vừa về đến nhà cũng là lúc Nhan Nại Nại vừa thức dậy, đang khóc oa oa thật lớn trong ngực quần gia. Ninh Vi Nhân vội vàng bỏ lại chồng và con trai mình chạy tới, ôm con gái nhỏ lắc lắc dỗ dỗ: “Nại Nại ngoan, ngoan nha, đừng khóc, đừng khóc nữa nha.”

Bé gái nhỏ đáng yêu chớp chớp đôi mắt vẫn còn đầy nước mắt, lại hít mũi một cái, thấy là người mẹ mà mình đã quen thuộc đang dỗ mình, lúc này mới ngừng khóc, hai bàn tay nhỏ bé liên nhánh chóng vươn ra sờ soạn trên mặt Ninh Vi Nhân, vừa sờ mặt mẹ vừa cười khanh khách rất vui vẻ. Ninh Vi Nhân vội vàng ôm cô công chúa nhỏ của mình về phòng thay tả và bú sữa, Nại Nại nhỏ cười ha ha, không nhìn được Ninh Vi Nhân âu yếm hôn lên má của bé, cái miệng nhỏ hồng hồng của bé cứ nhóp nhép không ngừng phun bong bóng. Nhan Suệ dắt con trai đi vào phòng, bọn họ mới vừa tới phòng bên cạnh để thay quần áo rồi, công chúa nhỏ nhà bọn họ còn quá nhỏ, bọn họ cũng không được phép đem bụi bặm vi khuẩn từ bên ngoài mang về nhà.

Đưa con gái cho Nhan Duệ, Ninh Vi Nhân liền thừa dịp này đi rửa tay cho sạch sẽ, lúc ra ngoài liền nhìn thấy một màn như thế này là một lớn hai nhỏ đang ở trên giường chơi đùa náo loạn. Nhan Duệ đem con gái vòng giữa hai đùi, Nhan Ninh ngồi đối diện với ba mình, chống tay tại chỗ, thỉnh thoảng còn sờ sờ gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại của em gái. Thật mềm mại, cảm giác chọc chọc thêm cái nữa thật là thoải mái. Còn rất mềm mại, nồn nà. Nhan Duệ nhìn con trai đang chọc chọc đầy thú vị, cũng không nhìn được sờ thử một cái, gương mặt nhỏ bé của con gái quả thật quá non nớt rồi, sờ một cái giống như là chọc vào cái bánh ngọt mềm mại vậy. (Quỳnh: không biết bánh ngọt gì mà có kiểu này, -_-, chắc mochi quá.)

Ninh Vi Nhân không khỏi cảm thấy vừa bức mình lại vừa buồn cười, vội vàng bắt được đầu ngón tay của hai cha con không đáng tin cậy này: “Hai cha con đang làm cái gì vậy, da mặt của Nại Nại còn rất mỏng, không thể chọc chọc như vậy làm con đau.”

Thấy mẹ đi ra, công chúa nhỏ phun bong bóng kêu oa oa, giống như đang méc mẹ về việc ba cùng anh trai đã ngược đãi gương mặt nhỏ nhắn non nớt của mình như thế nào. Ninh Vi Nhân vội vàng ôm lấy bé, hôn một cái: “À, à, ba và anh thật xấu nha, Nại Nại cũng không thêm đề ý tới nữa nha?”

Phun bong bóng, lại vươn tay vuốt mặt mẹ, công chúa nhỏ bày tỏ sự vui mừng, rất vui vẻ rất thỏa mãn, dường như đã có thể quên đi việc bị ngược đãi lúc nãy. Bỗng con gái, Ninh Vi Nhân không quên dặn dò con trai canh chừng Nhan Duệ cho thật tốt: “Ninh Ninh, con chơi ở chỗ này, không được chạy lung tung, mẹ đưa em gái con đi tắm, con phải canh chừng ba, không được để ba mở mắt ra, có nhớ không?” Nhìn thấy Nhan Duệ như có điều muốn phản đối, ánh mắt cô liền biến đổi, Nhan Duệ lập tức ngoan ngoãn, liền nằm xuống, đem chiếc mền mỏng kéo đến tận cổ, mắt nhắm chặt lại, cũng không dám mở ra. Vài phút trôi qua, cũng không nghe được tiếng y y a a của con gái và vợ nữa, anh len lén hé một con mắt, không ngờ rằng lại bị hai bàn tay nhỏ bé lạnh buốt che lên trên mắt: “Ba à, mẹ nói ba không được mở mắt ra đâu!”

Tự nhiên lại bị con trai răn đe. Tên nhóc này dám cầm lông gà mà coi như lệnh tiễn, lại nghĩ anh—người ba này như là một đứa bé: “Ninh Ninh. Lời của mẹ nói, mặc dù nên nghe theo, nhưng con nể tình ba đáng thương tội nghiệp như vậy, có phải con cũng nên suy nghĩ một chút hay không. Có nên tính toán toán linh hoạt một chút không? Không phải con đang suy nghĩ không muốn học lớp sáu sao? Chỉ cần nói uyển chuyển một chút, sau này cũng không cần đi học rồi, sau khi nghỉ hè thì sẽ trực tiếp vào học trung học rồi không phải sao?” (Quỳnh: nguyên văn là ‘trung học đệ nhất cấp’ theo mình biết thì tương đương với lớp bảy ở Việt Nam).NB

Đây quả thật là đề nghị rất hấp dẫn nha, đến mức Nhan Ninh nghe thấy liền động lòng. Cậu suy tính thật lâu, sau đó mới nói: “Vây cũng được, nhưng chỉ một chút xíu thôi nha, được không ba? Khi mẹ ra ngoài thì ba phải nhắm mắt ngay đó, thêm nữa là không được khai con ra đâu, có được không?”

Nhan Duệ gật đầu, sau đó mở mắt ra, cùng con trai đánh tay đề hứa, rồi nhìn nhau cười.

Đại khái qua khoảng mười phút, Ninh Vi Nhân ôm công chúa nhỏ đang được khăn tắm bao bọc đi ra, Nhan Ninh vội vàng lấy quần áo cho em gái, công chúa nhỏ vốn hoạt bát hiếu động, hai tay hai chân quơ quơ liên tục, cũng không chịu ngoan ngoãn nằm yên để mẹ và anh trai giúp mình mặc quần áo vào cho đàng hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Chương 123

Edit: quynhle2207 Nại lại hé cái miệng nhỏ nhắn còn chưa có cái răng nào cười toe toét kêu: “Nha, nha.”

“Nha nha cái gì mà nha nha, Nại Nại ngoan nè, đừng có quơ lung tung nữa nha.” Hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, Ninh Vi Nhân khẽ cười, lấy tay gạt nhẹ lên khuôn mặt nhỏ bé nhưng lại tròn trịa mềm mại, cầm lấy bàn tay nhỏ xíu của bé, cuối cùng công chúa nhỏ cũng chịu nằm yên, mặc dù cô bé vẫn chưa biết đưa tay hay duỗi chân để mặc quần áo nhưng chịu nằm yên cũng đã rất khá rồi.

Mặc xong quần áo, lại ôm con gái lên, đặt vào nôi em bé ở bên cạnh, từ lúc tỉnh lại không thấy Ninh Vi Nhân đã khóc một lúc, sau đó bú sữa mẹ, rồi lại tắm, loay hoay lâu như vậy cũng làm cô bé rất mệt rồi, đôi mắt to chớp chớp vài cái, kêu y y nha nha vài tiếng, rồi lập tức ngủ thiếp đi ở trong nôi.

Thấy con gái đã ngủ, Ninh Vi Nhân vội vàng lấy cái mền nhỏ đắp lên cho con gái, sau đó nhẹ nhàng cầm lấy hai tay nhỏ để vào dưới mền, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ thật say, sau đó đem mền của nôi em bé thả xuống, khi cô quay đầu lại, đã thấy con trai đang nhìn mình chằm chằm, Ninh Vi Nhân cười khẽ đi tới nhéo mặt con trai một cái, rồi hỏi: “Con nhìn cái gì vậy? Ba và em gái đều ngủ rồi, chúng ta đi xuống dưới lầu chơi được không? Hôm nay trước mẹ có mua đồ chơi mới, chúng ta cùng nhau chơi nha?”

Nhan Ninh gật đầu, nhảy xuống giường, đặt bàn tay nhỏ bé mềm mại của mình vào tay của Ninh Vi Nhân. Hai mẹ con vui vẻ xoay người chuẩn bị xuống dưới lầu, nhưng Nhan Duệ vẫn đang giả vờ ngủ kia đã không nhìn được, anh lên lút vén nhẹ mền lên, rồi tiếp theo đó lại lặng lẽ duỗi một cái chân ra dụi tính mạng dệp đi trên đất. Anh lại không thể nào đoán được Ninh Vi Nhân rất nhạy cảm, chợt quay đầu lại, vừa lúc bắt gặp được anh: “Nhan Duệ.

Giọng nói của cô nhẹ nhàng mềm mại, nhưng Nhan Duệ vừa nghe thấy lại sợ đến mất hồn mất vía, liền lập tức nằm xuống, một lần nữa kéo mền lên tận cổ, nhưng cái chân đã thò xuống giường cũng không dám rút trở về, một người đàn ông lớn như vậy mà nằm ngủ, một chân lọt xuống giường, không biết tức cười đến cỡ nào.

“Ha ha ——.” Nhan Ninh nhìn không được phải bật cười, sau đó chợt nhận ra được là mình cười không đúng lúc rồi, lập tức nghiêm mặt lại, nháy nháy mắt, bày ra một bộ dáng rất vô tội, giống như cái gì cậu cũng không biết hết trơn: “Mẹ, mẹ?” Nhìn thấy Ninh Vi Nhân đang đi tới giường, Nhan Ninh cũng không khỏi lo lắng cho ba mình. Mặc dù mẹ lúc nào cũng dịu dàng và dễ nói chuyện, nhưng một khi đã chạm vào giới hạn cuối cùng của mẹ thì coi như nguy to rồi. Cũng giống như trong ngày thường nếu cậu không uống sữa tươi hay là làm việc gì nguy hiểm dù chỉ là một chút xíu thôi, thì mẹ sẽ rất tức giận. Rõ ràng ba đã đồng ý sẽ nghỉ ngơi cho thật tốt, vậy mà bây giờ. Ba thảm rồi, ba thật sự rất thảm luôn á!

Nhan Duệ cảm giác được hơi thở của Ninh Vi Nhân đến gần bên người mình, anh khẩn trương nuốt nước miếng một cái, hai mí mắt nhấp nháy dữ dội, nhưng vẫn tiếp tục giả vờ như không có chuyện gì xảy ra hết.

“Em hỏi anh tại sao lại không chịu ngủ vậy?” Ngón tay mảnh khảnh của cô chọc chọc vào mặt anh, nhưng cho dù là như vậy Nhan Duệ vẫn cố gắng giữ vững trận tuyến của mình, không chịu mở mắt, trong lòng lại không ngừng tự thôi miên mình: “Mình đã ngủ rồi, mình đã ngủ rồi.”

“À ~~~ nếu anh không muốn theo bọn em cùng nhau xuống dưới lầu chơi, vậy thì anh cứ ngủ tiếp đi nha.” Ninh Vi Nhân làm ra vẻ tiếc nuối thờ dài, đứng dậy dặt tay nhỏ của Nhan Ninh: “Ninh Ninh, chúng ta đi thôi.”

“Đợi một chút ——.” Từ trên giường Nhan Duệ ngồi bật dậy, ánh mắt nhìn Ninh Vi Nhân chăm chú: “Anh, anh có thể không cần phải ngủ sao?”

Ninh Vi Nhân không trả lời anh mà hỏi ngược lại: “Không phải anh đã ngủ rồi sao? Tại sao lại thức dậy nhanh như vậy?” Cô khom lưng, cúi đầu, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, đến bên cạnh nói vài câu vào lỗ tai cậu, Nhan Ninh rất biết chuyện gật đầu một cái, sau đó xoay người nhún nhảy đi xuống dưới lầu, trước khi đi cậu vẫn không quên liếc mắt nhìn Nhan Duệ, hết sức nghiêm túc cùng thành khẩn tự nhủ trong lòng lời chúc nhiều phúc cho ba mình.

Nghe thấy tiếng đóng cửa nhẹ, Nhan Duệ cũng cảm giác lòng của mình như chùng xuống. Anh ho khan một tiếng, đang muốn nói cái gì để phá vỡ cục diện bế tắc này, lại không nghĩ tới Ninh Vi Nhân đưa tay qua đè lại trán của anh, đẩy anh nằm xuống, nói nhẹ nhàng: “Em ở đây với anh, anh ngủ một chút đi, có được không? Sắc mặt của anh tệ quá, em không muốn cùng anh chơi trò chơi trong tình trạng như vậy.”

“Vi Nhân.” Anh không hiểu tại sao cô lại đối xử với anh tốt như vậy, giống như chuyện trước kia anh đã từng tổn thương cô cũng chưa từng xảy ra vậy. Nhưng anh lại không dám hỏi, vì anh sợ nếu hỏi cô, thì ngay cả một cơ hội như bây giờ cũng sẽ mất đi: “Vi Nhân.” Anh cầm lấy bàn tay mềm mại của cô, áp lên mặt mình: “Em ở cùng với anh, lúc nào cũng ở cùng với anh, vĩnh viễn cũng không xa nhau, có được không?”

Khi Nhan Duệ nói ra điều này, đáy lòng anh tràn đầy sợ hãi cùng lo lắng, nhưng anh lại không ngờ được, cô trả lời anh: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 125: Chương 124

Chính bản thân Nhan Duệ cũng không thể tin được vào những gì mình vừa nghe được, thậm chí anh cũng quên nháy mắt luôn, chỉ nhìn thẳng vào Ninh Vi Nhân, tay anh vẫn luôn nắm tay cô, chưa hề buông ra: “Vi Nhân. Vi Nhân, em vừa nói cái gì?!”

“Em nói là được.” Ninh Vi Nhân khẽ mỉm cười, lặp lại lời nói của mình một lần nữa: “Em vẫn muốn ở cùng với anh, mãi mãi không bao giờ rời xa anh. Nhưng mà.”

Bị tiếng ‘nhưng mà’ này của cô hù dọa, Nhan Duệ vô cùng khẩn trương, hai mắt tròn to, chờ đợi câu nói tiếp theo của Ninh Vi Nhân: “Việc này cũng không có nghĩa là em sẽ tin tưởng anh, tha thứ cho anh, chính là anh nợ của em, anh phải từng chút, từng chút một đền bù lại cho em mới được. Trước kia anh đã đối với em không tốt như vậy, em thật muốn trả thù anh, nhưng em cũng không biết phải trả thù như thế nào, không lẽ em cũng phải đi tìm những người đàn ông khác hay sao?”

Vừa nghe được Ninh Vi Nhân nói muốn tìm đàn ông, Nhan Duệ sợ muốn chết: “Đừng, đừng, đừng mà, Vi Nhân, không cần phải như vậy!”

“Em còn chưa có nói xong đâu.” Ninh Vi Nhân sờ sờ mặt của anh, khi tới nơi khoe mắt của anh thì từ từ vuốt ve: “Anh phải nhớ kỹ, anh nợ của em rất nhiều, rất nhiều, nhưng sau khi em tỉnh lại, anh đối xử với em như thế nào, yêu thương em ra sao, em đều nhìn thấy được, những việc anh đã làm, cũng không cách nào xóa bỏ, nhưng em cũng không muốn đem tương lai của chúng ta vứt bỏ, lần đánh cược này quá lớn, mà cho tới bây giờ, em cũng không phải là một dân chơi cờ bạc giỏi.” Ngón tay mảnh khảnh đi xuống dưới một chút, vuốt ve góc cạnh cương nghị trên gương mặt anh: “Nói thật ra, nguyên nhân để em không rời khỏi anh tới chín mươi phần trăm là vì Ninh Ninh. Em thương con như vậy, dĩ nhiên cũng không muốn để con phải đau lòng, chỉ cần nghĩ đến sẽ làm cho con phải rơi nước mắt, lòng của em đã đau đến độ không cách nào hít thở được. Cho nên, em cũng giống như phần lớn những người phụ nữ khác, vì con, em chấp nhận cho anh một cơ hội. Tất nhiên, em cũng đang cho chính mình một cơ hội. Nhan Duệ. Em đã bị anh làm tổn thương quá nhiều rồi, có rất nhiều cảm xúc cũng không thể có lại được nữa, anh phải chịu trách nhiệm làm cho em tin tưởng anh một lần nữa, để em tin tưởng rằng em vẫn còn có thể có được hạnh phúc.”

Nhan Duệ không ngừng nháy mắt, nhưng anh lại không nói ra được lời nào, đôi môi mông mấp máy, phát ra vài âm thanh nhưng cũng đều không thành tiếng.

“Một lần nữa, anh phải để cho em nhớ lại tất cả những tình cảm kia, để cho em có thể tin tưởng anh lần nữa, yêu anh lần nữa, vì như vậy thì em mới có động lực để tiếp tục sống.” Cô nhẹ nhàng dựa vào trong lòng ngực rắn chắc của anh, khoe môi nâng lên một nụ cười yếu ớt, giống như đã nhìn thấu được rất nhiều việc: “Em đã từng rất yêu anh, nhưng bây giờ đã quên mất rồi, cũng không nhớ ra được, anh hãy giúp em nhớ lại đi, nếu không chúng ta cũng sẽ không có được hạnh phúc.”

“Anh đã hiểu rồi, Vi Nhân, anh đã hiểu rõ rồi.” Giọng nói Nhan Duệ có chút khàn khàn, nhưng không thể che dấu được sự vui mừng cực điểm trong đó: “Anh sẽ làm cho em nhớ lại tất cả, anh sẽ không bao giờ làm em bị tổn thương nữa, không bao giờ như vậy nữa. Vi Nhân.” Anh chợt chống tay xuống giường chồm người dậy, một tay khác lại ôm chặt lấy Ninh Vi Nhân, đôi môi mông không nói thêm bất cứ lời nào mà chỉ hôn lên môi cô, đầu lưỡi anh tham lam đi vào, kích thích cảm xúc của cô. Từ sau khi Ninh Vi Nhân sinh con gái xong, hầu như bọn họ không có tiếp xúc thân mật với nhau, đây là lần đầu tiên Nhan Duệ được chạm vào cô.

Bị anh hôn thật lâu, thật điên cuồng, Ninh Vi Nhân dùng đầu ngón tay chọc chọc sau ót của Nhan Duệ, đẩy anh nằm trở về giường, cô thì ngồi khoanh chân trên giường, vuốt ve dịu dàng mái tóc mềm mại của anh: “Ngủ đi, em chờ anh ngủ rồi mới đi.”

Thật ra Nhan Duệ không muốn ngủ, anh cho rằng mình không ngủ được. Nhưng bàn tay của Ninh Vi Nhân thật ấm áp, không biết từ lúc nào mí mắt anh bắt đầu trĩu nặng, sau đó từ từ chìm vào giấc mơ ngọt ngào.

Ninh Vi Nhân lặng lẽ ngắm nhìn Nhan Duệ đang ở trong lòng mình, dáng dấp của anh rất đẹp, cũng khó trách có nhiều phụ nữ say mê anh như vậy, ngay cả cô, không phải cũng bị sự hấp dẫn của anh đánh bại sao? Khóe miệng khẽ nâng lên một nụ cười, cô nhẹ nhàng lướt qua gương mặt anh tuấn của Nhan Duệ, sau đó hôn lên trán anh một cái. Chỉ mong anh sẽ có giấc mơ thật đẹp, chỉ mong chúng ta còn có tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Chương 125

Edit: quynhle2207—

Giấc ngủ này của Nhan Duệ ngủ đến gần mười giờ, lúc anh tỉnh dậy, trời đã tối từ lâu rồi, vừa nhìn đồng hồ trên tay, bây giờ cũng đã mười giờ rồi! Nhìn xung quanh một chút, vợ, con trai, cùng con gái cũng không có ở đây, trên người mình lại đắp mền ngay ngắn, giống như trong nhà chỉ còn lại một mình anh. Nhan Duệ từ trên giường ngồi bật dậy, gấp gấp đến nỗi giày cũng chưa kịp mang vào, liền chạy xuống dưới lầu, thật may mắn, anh nhìn thấy Ninh Vi Nhân đang dẫn theo con trai và con gái đi vào phòng khách, thấy bộ dáng của Nhan Duệ vô cùng nhếch nhác, cô sững sốt một chút, đến công chúa nhỏ trong ngực cô không ngừng quơ tay muốn sờ mặt cô, cô cũng không cản lại: “Nhan Duệ? Anh thức dậy rồi sao? Sao lại không mang giày vào?” Cúi đầu ý muốn con trai giúp mình cầm dép, Nhan Ninh gạt đầu một cái, chạy ào ra, rồi ôm một đôi dép chạy trở vào.

“Ba, của ba.”

Nhan Duệ không để ý đến việc mang giày, anh nhìn Ninh Vi Nhân ngây ngốc, khối đá lớn nặng trĩu trong lòng cuối cùng cũng được bỏ xuống, thật tốt, thật tốt quá, cô không có đi, cô vẫn còn ở đây: “Vi Nhân, bọn em đi đâu vậy? Sao không kêu anh đi cùng với em?”

Ninh Vi Nhân còn chưa kịp trả lời thì con trai đã bắt đầu châm chọc: “Ba còn nói như vậy, em gái khóc lớn tiếng như thế mà ba cũng không tỉnh ngủ, con với mẹ thấy vậy mới quyết định là không kêu ba dậy, mẹ nói ba đã rất lâu rồi không ngủ ngon như vậy, cho nên con và mẹ mới đi ra.” Cậu chạy đến bên cạnh Ninh Vi Nhân, cùng ngồi xuống ghế sa-lông với cô: “Hoa sen ở trong sân nở rồi, rất là đẹp, ba không nhìn thấy được, thật là đáng tiếc.” Thế mà bọn họ lại vừa vặn thấy được hoa nở nha.

Sờ sờ đầu con trai, sau đó đưa em gái cho cậu, nhìn Nhan Ninh tay chân vụng về ôm lấy Nại Nại nhỏ nhắn, Ninh Vi Nhân đi tới bên cạnh Nhan Duệ, kéo tay anh, mỉm cười: “Em đã nói là em sẽ không rời khỏi anh mà, trừ khi anh đã làm chuyện gì mà em không thể tha thứ được.”

Nhan Duệ vừa định lên tiếng bảo đảm, lại chợt nhớ đến trước kia mình cũng đã nói rất nhiều lần những lời thề thốt như vậy, cũng không có lần nào làm được, lời hứa như vậy, chẳng thà đừng hứa còn hơn: “Anh sẽ không làm như vậy, Vi Nhân, anh sẽ không làm chuyện như vậy đâu.”

“Em biết rồi.” Kéo anh vào phòng ăn, ẩn vai anh để anh ngồi xuống ghế, Ninh Vi Nhân kêu người giúp việc bụng thức ăn ra: “Em và Ninh Ninh đều ăn rồi, anh đành phải chịu khó ăn đồ ăn còn dư lại vậy.”

Làm sao Nhan Duệ lại không thích chứ, nhìn cô cười ngây ngô xong liền cầm đôi đũa lên ăn như hổ đói vậy. Anh ngủ lâu như vậy, không uống nước, còn chưa ăn cơm, tất nhiên là rất đói bụng rồi, rất nhanh một chén cơm đã thấy đáy. Ninh Vi Nhân lại bới cho anh thêm một chén nữa, nhìn bóng lưng vợ đang bới cơm cho mình, hốc mắt của Nhan Duệ bỗng nhiên chua xót—— rất nhiều năm về trước, bọn họ cũng đã từng trải qua cuộc sống hạnh phúc như thế, anh thật không dám tin ông trời còn thương anh đến vậy, để trong cuộc đời này của anh có thể có được sự dịu dàng của cô một lần nữa.

“Anh ăn chậm chậm thôi, ăn chút canh đi.” Đem chén canh đẩy về phía Nhan Duệ, Ninh Vi Nhân bắt đầu dĩ cười khê, rút ra tờ khăn giấy lau mồ hôi cho anh: “Nhan Duệ, anh còn nhớ những lời em đã nói với anh trước khi anh ngủ không?”

Những lời cô đã nói với anh trước khi anh ngủ. Dĩ nhiên anh nhớ rất rõ ràng, làm sao anh có thể quên được chứ?! Nhan Duệ gạt đầu thật mạnh, anh muốn nói chuyện, nhưng trong miệng anh ngổn đầy cơm và thức ăn, cho nên anh không thể nói được tiếng nào.

“Vậy là được rồi.” Ninh Vi Nhân cười nhẹ nhàng: “Em hy vọng anh sẽ làm cho em nhớ lại những tình cảm đó, mặc dù em không thể quên những chuyện lúc trước, cũng không có cách nào tha thứ được, nhưng mà. Em cũng không muốn cuộc hôn nhân của chúng ta cứ kết thúc như vậy. Mặc dù phần lớn là vì Ninh Ninh, anh nên cảm ơn con vì chuyện này đi, nếu như không phải là vì Ninh Ninh, cho dù anh có đối với em tốt như thế nào vào lúc em không nhớ được gì, em cũng sẽ không bao giờ cho anh cơ hội nữa.” Đây chính là ý nghĩa của câu nói ‘một lần bất trung, trăm lần bất dung’. Vì các con, cô chấp nhận cho anh thêm một cơ hội cuối cùng, chỉ mong sẽ không có bất cứ lỗi lầm nào nữa, cũng mong không có bất cứ bi kịch nào xảy ra nữa, và cũng hy vọng cô sẽ không bao giờ phải đau khổ hay rơi nước mắt một lần nữa.

Đôi mắt xinh đẹp của cô nhấp nháy nhìn Nhan Duệ chăm chú, Nhan Duệ gạt đầu một cái, rất đàng hoàng nghiêm túc nói một tiếng được với cô, trong khi anh còn muốn hứa hẹn thêm vài câu thì con trai ở trong phòng khách đã kêu Ninh Vi Nhân thật lớn tiếng, ngay lập tức Ninh Vi Nhân xoay người bước nhanh ra ngoài, chỉ còn lại một mình Nhan Duệ đang cầm đôi đũa tiu nghỉu buồn bã.

Mặc dù Vi Nhân đã cho mình cơ hội, nhưng cứ nhìn tình hình trước mắt, xem chừng ra đối với anh thật sự là hi vọng mong manh nha.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 127: Chương 126

Edit: quynhle2207

Vừa bước ra khỏi phòng ăn, nhìn thấy người vừa đến, chân mày của Ninh Vi Nhân lập tức nhíu lại. Nàng đi tới bên cạnh con trai, ôm công chúa nhỏ đặt vào trong xe em bé, rất lịch sự nhưng cũng hết sức xa cách hỏi: “Anh Tương đến có chuyện gì không?”

“Vi Nhân.”

Đối với việc Tương Kế tự tiện đổi cách xưng hô từ ‘chị Nhan’ thành ‘Vi Nhân’, người bạn nhỏ Nhan Ninh tỏ ra rất chán ghét. Cậu từ trên ghế sa-lông đứng bật dậy, mặc dù trong lòng rất tức giận, nhưng trên mặt vẫn duy trì một bộ dáng lạnh nhạt ôn hòa rất tự nhiên: “Chú Tương.”

“Ninh Ninh.” Tương Kế bày ra dáng vẻ là một người chú dịu dàng, nhìn Nhan Ninh cười khê, còn đưa tay ra muốn sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu, cậu nhóc nhỏ liền quay đầu nghiêng người một cái, muốn né tránh, chỉ có điều hành động của Tương Kế nhanh hơn, nắm được khuôn mặt nhỏ bé nõn nà mềm mại của cậu, không chỉ không chịu buông ra mà còn dùng sức nựng vài cái trên mặt cậu, sau đó mới chịu buông tay. Ninh Vi Nhân đau lòng nhìn cậu, phát hiện gương mặt nhỏ nhắn của con trai bị bóp đến nổi đỏ lên hết trơn, liền trợn mắt nhìn Tương Kế: “Sao anh lại néo mạnh như vậy!”

Tương Kế lại cười: “Vi Nhân, em cuối cùng cũng có vẻ mặt này với anh rồi.” Mặc dù vẻ mặt này của cô không phải là vì anh, nhưng chắc chắn là chỉ dành riêng cho anh. (Quỳnh: thêm một ông bị bệnh thích ngược đãi nha).

Ninh Vi Nhân cảm thấy có vị chua. Cô lùi về sau một bước, cũng không quên kéo con trai vào lòng mình, cách xa Tương Kế một chút vẫn tốt hơn. Lúc cô đang muốn nói chuyện, Nhan Duệ đi ra từ trong phòng ăn, vừa nhìn thấy Tương Kế trong nhà mình, ngay lập tức rất kích động, chạy đến chắn ngang trước mặt Ninh Vi Nhân, che chở cho vợ và hai con, đôi mắt đào hoa nheo lại: “Anh đến đây làm gì?”

“Tất nhiên là có chuyện tôi mới tới.” Tương Kế không khách sáo một chút nào trả lời, rất tự nhiên ngồi xuống ghế sa-lông, còn muốn được uống trà: “Có khách tới nhà, anh Nhan cũng không thể mời được ly trà sao?”

“Không mời mà tới thì chính là kẻ trộm.” Nhan Duệ cười lạnh: “Anh mau nói tôi đây là có chuyện gì, nói xong thì anh cũng biết cửa chính ở chỗ nào rồi đó.”

“Thật không có lẽ độ gì hết trơn, không hiểu sao Ninh Vi Nhân lại để ý tới anh.” Tương Kế lấy tay chống cằm, cười khê, gương mặt tuấn mỹ hoàn toàn có đủ khả năng làm cho phụ nữ phải điên cuồng, sắc mặt của Ninh Vi Nhân vẫn không đổi, cảm thấy người đàn ông này thật sự rất đáng ghét—— cô đã không thích ba mình như vậy, thì dĩ nhiên cô đối với loại người tương tự, điển hình là Tương Kế cũng chán ghét đến tận xương rồi, không phải mỗi người phụ nữ đều yêu mến thần tượng ba của mình: “Vi Nhân. . . . anh đã suy nghĩ mấy ngày nay, anh cảm thấy không thể cứ tiếp tục như vậy được, không phải em thật sự muốn cùng anh Nhan sống cả đời với nhau chứ?”

Lời nói mang theo giọng điệu khinh miệt cùng chất vấn của Tương Kế làm cho Nhan Duệ cảm thấy không thoải mái. Anh cắn răng tức giận, chỉ hận không thể đem Tương Kế đi lột da róc xương. Sống cùng anh cả đời thì đã sao? Ngoài chuyện trước kia anh đa lòng và có chút phóng túng quá đáng ở bên ngoài. . . . Anh có gì không tốt chứ? Cũng không phải là anh không chịu thay đổi, anh đã biết sai rồi, cũng đã cố gắng sửa chữa lỗi lầm!! Hôn nữa, chuyện của anh và Vi Nhân, liên quan gì đến người ngoài như anh ta chứ?! Trong lòng anh nghĩ như thế, trong giọng nói của anh thì càng không ổn chút nào: “Đó là chuyện đương nhiên, hiển nhiên Vi Nhân muốn sống với tôi cả đời rồi!”

Nghe vậy, nụ cười của Tương Kế càng sâu hơn: “Anh Nhan thật quá tự tin rồi.”

Thật sự Ninh Vi Nhân không thể chịu nổi thái độ của Tương Kế, miệng cô mấp máy, nói: “Anh Tương, rốt cuộc là có chuyện gì, anh không thể nói nhanh hơn một chút sao? Còn chuyện tôi có sống với Nhan Duệ hay không, cũng không tới phiên anh phải suy nghĩ đâu, hơn nữa. . . . Tôi đều biết tất cả, cũng nhớ hết mọi thứ, anh không cần cứ nhắc nhở tôi hết lần này đến lần khác như vậy đâu. Tôi rất thích chú chó anh đã tặng, nó cũng rất giống Chocolate, cho nên tôi cũng không có gì để nói hết, nhưng anh đừng nghĩ rằng tôi không biết anh đang muốn tính toán chuyện gì, nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn, tốt nhất anh đừng có đi quá mức giới hạn của mình.”

Tương Kế lại xem thường lời nói này, anh ta đã biết Ninh Vi Nhân là dạng người gì từ lâu rồi, ngay khi bắt đầu, anh chỉ cảm thấy nếu anh có thể cướp được người phụ nữ của Nhan Duệ thì nhất định sẽ rất thú vị, sau này anh ta lại biết cô chính là người mà anh đang tìm kiếm, từ sự hứng thú ban đầu đã từ từ chuyển sang thích, thích đến nỗi không thể dừng lại được. Nếu như mười năm trước anh ta biết cô chính là người mà anh tìm kiếm sớm hơn một chút. . . . Nếu như có thể sớm hơn một chút. . . .

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Chương 127

Edit: quynhle2207

Nhìn sắc mặt của Tương Kế trở nên thâm trầm kỳ quái, trong mắt còn toát ra một loại cảm xúc như đang nhớ nhung cuồng nhiệt về chuyện xưa, Nhan Duệ hít mắt lại, kéo vợ vào lòng mình, sau đó ngồi xuống, ôm con gái đến gần mình, rất phách lối, ngược cảm liếc nhìn Tương Kế đầy vẻ khinh thường: “Anh Tương, rốt cuộc hôm nay anh tới đây là có chuyện gì? Cũng đã khuya rồi, anh còn không chịu nói, nhưng chúng tôi cũng cần phải đi ngủ.”

Tương Kế cười khê, cũng hướng về phía Ninh Vi Nhân để nói chuyện: “Thì ra em cũng biết anh muốn em khôi phục lại trí nhớ.”

“Như vậy thì đã sao? Coi như tôi đều nhớ hết mọi chuyện, nhưng tôi cũng không rời bỏ Nhan Duệ mà ở cùng một chỗ với anh đâu, lại càng không nhìn anh với vẻ mặt hòa nhã vui vẻ đâu.” Nói đến chuyện này, ngay cả Ninh Vi Nhân cũng cảm thấy kỳ quái, nếu nói Tương Kế quả thật có ý với cô, thích cô, vậy tại sao lại muốn cô nhớ lại chuyện trước kia? Mặc dù chuyện đó có thể làm cho cô không còn cảm giác gì với Nhan Duệ, thậm chí sẽ tránh xa, nhưng đối với Tương Kế cũng là có hại nhiều hơn có lợi mà. Nếu như cô nhớ lại, thì anh ta lại càng không có cách nào đến gần cô, còn không bằng cứ để cô tiếp tục quên hết mọi chuyện, ít nhất anh ta có thể thay đổi hình tượng để có thể đến gần cô một lần nữa. Còn nếu như nói anh ta đối với cô không có ý tứ gì hết, vậy thì mục đích của anh ta là gì?

Ninh Vi Nhân càng nghĩ càng thấy không hiểu nổi, chỉ là nhìn Tương Kế chăm chăm, giống như muốn tìm ra được bí mật gì đó từ trên người anh ta. Ánh mắt người đàn ông này nhìn mình so với mười năm trước có sự khác nhau rất lớn. . . . Mặc dù ký ức về mười năm trước đã rất lâu rồi, cũng đã mờ hồ không còn rõ ràng nữa, nhưng Ninh Vi Nhân vẫn nhớ mang máng, lúc đó Tương Kế đối với cô chỉ đơn giản là hứng thú mà thôi, tựa như một người đàn ông cao ngạo tự cho mình là hơn người cảm thấy hứng thú khi gặp một người phụ nữ xinh đẹp. Muốn có được cô, muốn đoạt lấy cô từ tay một người đàn ông cùng với mình không phân cao thấp, nhưng so với ánh mắt khi nhìn cô bây giờ lại không giống nhau, dường như ánh mắt đó có điểm giống như

ánh mắt của Nhan Duệ khi nhìn cô.

Đĩ nhiên ý cô không phải nói Trương Kế đang bắt chước Nhan Duệ, mà khi anh ta nhìn cô, trong ánh mắt cũng tràn ngập thâm tình. Sao có thể như vậy được chứ? Ninh Vi Nhân không biết ý đồ của Trương Kế là gì, rốt cuộc anh ta muốn làm gì, lại muốn có được điều gì từ cô? Ngoại trừ mười năm trước, bọn họ đã từng quen biết nhau sao? Chuyện này là không thể nào rồi.

“Không rời bỏ Nhan Duệ cũng không sao hết, anh cũng không phải muốn em hoàn toàn thuộc về anh. Nhưng mà Vi Nhân, em cũng nên suy nghĩ một chút đi, để cho anh làm người tình của em thì như thế nào? Để cho anh và Nhan Duệ đều có được em.” Khóe miệng Trương Kế tươi cười, nhưng qua ánh mắt của anh ta, Ninh Vi Nhân biết được, anh ta rất nghiêm túc. (Quyển: ông này quả thực rất biến thái).

Ninh Vi Nhân quay đầu, cô cảm thấy tức cười, lại thấy rất hoang đường. Cho dù Nhan Duệ đối với cô không tốt, cho dù là Nhan Duệ trước kia thật có lỗi với cô, nhưng cô cũng chưa từng nghĩ mình muốn làm những việc như anh đã làm, cùng nhau sa ngã, vứt bỏ tín niệm và nguyên tắc của bản thân, cũng giống như những cặp vợ chồng khác của giới thượng lưu, ngoài mặt thì làm ra vẻ rất ân ái chung thủy, nhưng sau lưng lại nuôi dưỡng tình nhân, phải sống một cuộc sống hai mặt không đồng nhất như vậy. Cô ghét Trương Kế, có lẽ một phần rất lớn cũng vì nguyên nhân này, nếu một người không thể giữ cho mình trong sạch, không thể giữ vững nguyên tắc của mình, thì làm sao có thể để người khác tôn trọng mình chứ

Cô có nên cảm thấy mình may mắn hay không? Bởi vì qua mười năm, cuối cùng thì Nhan Duệ cũng hiểu được điều này, nhưng Trương Kế thì vẫn như vậy, quanh quẩn ở một chỗ không có chút tiến bộ nào.

“Anh —.” Nhan Duệ tức đến nỗi muốn mở miệng chửi, cuộc đời này của anh, đối với bất cứ ai anh cũng đều rất phong độ và cao quý, chỉ có với Trương Kế, khi anh nhìn thấy hắn ta thì cả người đều không được thoải mái, rất muốn đánh cho hắn ta một đấm, hay đá cho một đá, tốt nhất là nên chỉ vào mũi hắn mà chửi cho đã tức. Biết rõ người ta đã có gia đình mà vẫn không biết xấu hổ đến nhà để quyến rũ, quả thực là hạ lưu nhất, vô sỉ nhất, và cũng làm cho người ta muốn ói nhất trên đời này rồi! Nhưng anh còn chưa kịp chửi thành tiếng, miệng anh đã có một cánh tay nhỏ bé, mảnh mai, mềm mại che lại rồi. Không cần nhìn cũng biết đó là vợ mình, cho dù Nhan Duệ có tức giận hơn nữa cũng đành phải nhịn xuống, chỉ là đôi mắt hoa đào sắc như dao phóng về phía Trương Kế, chỉ hận không thể bắt anh ta đi lột da rồi chặt thành tám khúc. Nhìn thấy bộ dạng của Nhan Duệ giống như đang đối mặt với kẻ thù lớn, khóe miệng Ninh Vi Nhân khẽ nâng lên, cô cảm thấy hình như tính tình của anh càng ngày càng trẻ con rồi. Ngay lúc này, con gái đột nhiên ừm một tiếng, bắt đầu phun bong bóng, hai tay nhỏ bé vờn tới ngực Ninh Vi Nhân muốn bắt lấy, miệng cũng bắt đầu a a, xem chừng là đã đói bụng muốn bú sữa rồi

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chương 128

Nếu so với Trương Kế, đương nhiên con gái phải quan trọng hơn rất nhiều rồi. Ninh Vi Nhân phải ẳm Nại Nại nhỏ lên lâu, Nhan Duệ cũng đã bày ra bộ dáng chuẩn bị cùng Trương Kế ‘đại chiến 300 hiệp’ rồi, ai biết được khi người kia nhìn thấy Ninh Vi Nhân định đi khỏi, liền đứng lên muốn đuổi theo, thật may mắn là Nhan Duệ nhanh tay lẹ mắt, rất lưu loát đứng lên chặn lại: “Anh tính làm gì?”

Ninh Vi Nhân cũng không quay đầu lại, thấy mẹ đi lên lầu, Nhan Ninh cũng lập tức nhanh nhẹn chạy theo, đem cái chú kỳ quái lại thích ganh tị này giao cho ba cậu xử lý đi.

“Vi Nhân!”

Tiếng gọi của Trương Kế cũng không làm cho Ninh Vi Nhân dừng bước, thậm chí cô cũng không quay đầu lại, dắt tay con trai nhỏ của mình đi lên lầu: “Vi Nhân! Em không muốn biết tại sao anh quần lấy em sao?!”

Ninh Vi Nhân dừng bước chân lại, trong lòng Trương Kế lại rất vui vẻ, còn Nhan Duệ lại cảm thấy mất mát. Ninh Vi Nhân quay đầu nhìn lướt qua Trương Kế: “Tôi không muốn biết, nếu anh muốn nói thì cứ nói, anh không nói cũng không sao, tùy anh thôi.” Cô nói xong cũng xoay người dắt tay con trai đi lên. Nhan Ninh sùng bái mẹ đến chết mất, quay đầu về phía Trương Kế làm mặt quỷ, rồi nhảy từng bậc, từng bậc thang lên lầu.

Nếu nói có ai đó trong lòng thật dễ chịu, vậy trừ Nhan Duệ ra, còn có ai vào đây nữa chứ. Trong lòng anh rất vui mừng, ngoài mặt còn làm ra vẻ ta đây rất bình tĩnh: “Anh Trương à, thật sự anh phải đi về rồi, trời cũng đã rất khuya rồi.”

Trương Kế đứng ở đó không nhúc nhích nhìn theo bóng lưng của Ninh Vi Nhân, nhìn cô ẳm con gái, dịu dàng dẫn theo con trai đi lên lầu, trong cuộc đời của cô, anh ta không là gì cả, cũng chẳng làm được gì, cho dù chỉ là tạo nên một chút ít bọt sóng nhỏ cũng không được. Đã nhiều năm trôi qua, anh ta vẫn một mực tìm kiếm, cũng chỉ là một giấc mộng thoáng qua. Cho dù là ở thời điểm nào, thì giấc mộng này cũng sẽ không bao giờ trở thành sự thật: “Vi Nhân. . . . Có thể nói chuyện với tôi một chút được không?”

Thật ra, nếu anh ta dùng giọng điệu bình thường để hỏi, thì Ninh Vi Nhân chắc chắn sẽ không đồng ý đâu. Nhưng khi cô từ chối, thì trong giọng nói của Trương Kế mơ hồ nghe ra được cảm giác bất đắc dĩ. Cảm giác đó giống như khi cô nuông chiều Nhan Ninh náo loạn cần quấy, mặc kệ cậu có làm gì thì cô cũng đều không hề tức giận hay trách mắng cậu. Nhưng tại sao Trương Kế lại có giọng điệu như vậy với cô? Lúc trước bọn họ thật sự quen biết nhau sao?

Nhận thấy bàn tay mềm mại của mẹ cứng lại, Nhan Ninh cũng dừng chân lại, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên: “Mẹ?”

“Ba giờ chiều nay, tôi sẽ dẫn quân gia gọi điện cho anh, báo cho anh biết địa điểm, tới lúc đó, hy vọng là anh sẽ đem tất cả nói hết cho tôi biết.” Nói xong những lời này, cô cũng đã lên đến lầu hai, đẩy cửa phòng ra, ôm con gái đi vào.

Nhan Ninh đứng ở lan can nhìn Trương Kế, rất là khó hiểu: “Chú Trương, chú vẫn chưa nói rõ rốt cuộc hôm nay chú tới đây để làm gì, chẳng lẽ chỉ là vì muốn nói với mẹ cháu một câu thôi à?” Cậu nghẹo cái đầu nhỏ, linh hoạt đáng yêu đến nỗi không cách nào tả hết được, không giống một chút xíu nào với ‘ông cụ non’ trưởng thành sớm lúc trước.

Trương Kế cười khẽ, nếu Ninh Vi Nhân chịu nói chuyện với anh ta, thì anh ta cũng không có bất kỳ một lời oán hận nào nữa: “Cũng không có gì, chỉ muốn nói cho mọi người biết, cô của cháu đã có thai rồi.”

Nghe như vậy, vụt một cái, Nhan Duệ đứng bật dậy từ trên ghế sa-lông, nhìn chằm chằm Trương Kế tỏ vẻ không dám tin: “Anh, anh mới nói cái gì?!” Tại sao anh lại không biết gì hết? Tại sao không có ai thông báo cho bọn họ vậy?!

“Vốn phải do Tư Tư báo cho mọi người biết, nhưng tôi lại cho rằng nếu có thể đích thân tới nhà để nói cho mọi người thì sẽ tốt hơn, cũng sẽ vui mừng hơn. A Thành còn bận rộn chăm sóc cho Tư Tư nên không thể đi ra ngoài, vì vậy không còn cách nào khác tôi phải đến để báo tin.” Trương Kế cười vui vẻ đến khác thường.

..... Nói nghe cũng thật hay, bịa chuyện lung tung, không có một chút xíu logic nào cả, như vậy làm sao người ta có thể tin được? Nhan Duệ cảm thấy không cần so đo với Trương Kế, mặc kệ anh ta có là gì cũng đều tốn công vô ích, tuyệt đối Vi Nhân sẽ không bao giờ mềm lòng đâu. Thay vì cứ cùng Trương Kế đấu qua đấu lại, không bằng anh chuyên tâm vào việc chăm sóc Vi Nhân thật tốt còn hơn: “Như vậy thật cảm ơn anh Trương.”

“Không cần khách sáo, nhờ anh Nhan giúp tôi nói với Vi Nhân, tôi sẽ đợi điện thoại của cô ấy, tuyệt đối sẽ đến đúng hẹn.”

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Chương 129

Buổi trưa ngày hôm sau, bên trong một quán trà rất nổi tiếng của Hồng Kông:

“Em đã tới rồi.” Hết sức cố gắng để che giấu sự vui mừng tốt độ ở trong lòng, Trương Kế đứng dậy, cười khẽ, cũng không hề nhắc đến việc mình đã ngồi đợi ở chỗ này gần hai tiếng đồng hồ.

Ninh Vi Nhân gật đầu thật nhẹ như để bày tỏ sự áy náy: “Rất xin lỗi, tôi đã tới trễ, có phải anh đã đợi rất lâu rồi không?”

“Nếu như anh nói đúng như vậy, vậy em có thể nể mặt cùng ăn tối với anh có được không?” Trương Kế sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể tận dụng được, mặc dù trong lòng anh ta hiểu rất rõ rằng cô sẽ không bao giờ đồng ý.

Quả nhiên như vậy, Ninh Vi Nhân chỉ im lặng mỉm cười, cũng đã giữ lại mặt mũi cho anh khi không nói ra lời từ chối trực tiếp. Trương Kế nói với người phục vụ mang cho Ninh Vi Nhân ly trà Lài, cô nhân viên phục vụ trẻ tuổi chưa từng gặp qua người đàn ông nào đẹp trai tuấn tú như vậy, cho nên trên mặt đỏ bừng, nhìn Trương Kế cũng thật có phong độ, chỉ đơn giản nhìn bộ dáng của anh ta bây giờ, cũng sẽ không có ai tin được trước đây anh ta lại là một người đàn ông phong lưu phóng đãng: “Mặc dù trà Lài ở đây không thể so sánh với trà của đầu bếp nhà họ Ninh pha, nhưng cũng không dở hơn nhiều đâu, em nếm thử một chút đi.”

“Cảm ơn.” Ninh Vi Nhân bung ly trà lên uống một hớp, mùi vị tạm được, không phải là loại ngon nhất, nhưng cũng là loại trà cao cấp rồi: “Tôi tới đây không phải muốn cùng anh uống trà, rốt cuộc anh muốn nói cái gì, bây giờ anh có thể nói được chưa?”

Trương Kế cười khổ lắc đầu: “Thật sự anh làm cho em chán ghét tới vậy sao, chỉ là ngồi với anh, nói thêm vài câu cũng không được sao?” Thật sự anh ta không biết từ khi nào thì mình lại bị chán ghét như thế, lúc trước anh ta chơi đùa khắp các bụi hoa cũng chưa bao giờ bị như vậy, chỉ có duy nhất một mình Ninh Vi Nhân, lòng dạ cứng rắn không khác gì sắt đá. Mười năm cũng như một ngày, quả nhiên cô cũng không thèm nhìn anh ta bằng nửa con mắt. Lúc nào cô cũng dịu dàng lễ độ, nhưng rốt cuộc cũng không biết trong lòng cô để ý đến người nào.

Ninh Vi Nhân cảm thấy Trương Kế hỏi câu này cũng rất kỳ lạ, vốn bọn họ không có bất cứ quan hệ gì, là do bản thân anh ta cứ sáp lại gần, không lẽ cô không trả lời cũng không đúng sao? Vốn dĩ, cô cũng không nợ cái gì của anh ta hết: “Anh suy nghĩ nhiều rồi, anh Trương, không lẽ anh đã quên lý do mà tôi đồng ý tới gặp anh sao? Nếu như anh không muốn nói, vậy bây giờ tôi phải đi.”

Từ trước tới giờ, khi cô uy hiếp người khác, đều giống như vậy. Trương Kế bung ly nước lọc trước mặt lên uống một hớp, giọng nói có chút khàn khàn: “Vi Nhân, thật sự em không nhớ anh sao, một chút cũng không nhớ sao?”

..... Quả thật Ninh Vi Nhân nghe không hiểu lắm anh ta đang nói cái gì. Theo như ý của anh ta, trước kia bọn họ đã gặp mặt qua? Nhưng cô lại hoàn toàn không có ấn tượng gì hết nha. Ngay từ đầu, Trương Kế xuất hiện trước mặt cô với một bộ dáng lẳng lơ làm người ta chán ghét, trong trí nhớ của cô

có anh ta, nhưng không có chuyện nào tốt đẹp hết, như vậy anh ta nói những chuyện này làm gì, chẳng lẽ anh ta sợ cô ghét anh ta chưa đủ nhiều hay sao: “Thật ngại quá, anh có thể nói rõ hơn không? Tôi không có một chút ấn tượng nào hết, thật sự chúng ta đã gặp qua sao? Tôi chỉ là. Ngoại trừ trước kia.”

“Quả nhiên em không nhớ được, thật ra thì anh cũng đã đoán vậy rồi, nếu như em thật sự nhớ, như vậy mới không bình thường.” Trương Kế không khỏi cười khỏ, đôi mắt đen híp lại, như là đang bị đá kích, lại giống như tất cả những chuyện này đều phải như vậy mới hợp tình hợp lý: “Em còn nhớ được thời gian khi em còn học ở trường dành cho các cô gái quý tộc ở Nhật Bản không?”

Sao lại không nhớ chứ, đây là một đoạn thời gian khổ sở nhất trong cuộc đời cô: “Như vậy thì thế nào?”

“Có một lần, em cùng mấy người bạn học ra ngoài chơi, đã gặp được anh.”

Ninh Vi Nhân lại càng thêm nghi ngờ, hình dáng của Trương Kế như vậy, nếu cô gặp qua, tuyệt đối sẽ không thể nào quên mới đúng: “Có phải anh đã nhận lầm người rồi hay không vậy?”

“Làm sao mà làm được, mặc dù lúc đó thần trí của anh không được tỉnh táo lắm, tầm mắt cũng rất mơ hồ, nhưng anh nhớ được em mặc đồng phục học sinh.” Váy toàn màu trắng, cũng giống như cô, cho dù trải qua chuyện gì, cũng cố gắng kiên trì giữ bản thân mình trong sạch. Sau đó anh ta đã vương vẩn ở vô số những bông hoa, trải qua với vô số phụ nữ, cho dù có tìm khắp nơi cũng không tìm được một người có tầm lòng như cô, cho nên mới tìm kiếm sự an ủi từ trên người những phụ nữ khác —— mà cho dù có tìm bao nhiêu người, cũng không thể an ủi được sự trống trải trong lòng của anh ta: “Thật sự khi đó anh nghèo rớt mồng tơi, lại bị đòi nợ, tới khi sắp sửa không thể nào sống nổi nữa, là em đã giúp anh, anh mới có được như ngày hôm nay.” Đột nhiên anh ta đưa tay ra, lướt qua mặt bàn, cầm lấy tay Ninh Vi Nhân, giọng nói khàn khản: “Vi Nhân, rời khỏi Nhan Duệ đi, ở bên cạnh anh, những gì anh ta có thể cho em, anh cũng có thể cho em, cho dù là nhà họ Trương không thể sánh bằng nhà họ Nhan ở nơi này, nhưng em cứ tin tưởng anh, anh nhất định sẽ thành công, chỉ cần em ở bên cạnh anh, anh sẽ cho em tất cả những gì em muốn.” Anh ta nói vừa chân thành lại vừa vội vã, trong mắt lóe lên ánh sáng khác thường, tựa như nếu Ninh Vi Nhân không đồng ý, anh ta sẽ khóc mất.

Thật sự Ninh Vi Nhân không nghĩ ra được chút xiu nào hết: “Tại sao anh lại ở Nhật Bản, anh là người Nhật à?”

Trương Kế vội vàng lắc đầu phủ nhận: “Anh là người Trung Quốc, vì lúc ấy nhà quá nghèo, cho nên đã trốn qua đó, anh cứ nghĩ rằng ở bên đó có thể sống được, đâu ai ngờ được.”

“Thật xin lỗi.” Cô đã vô ý chạm vào vết thương của anh ta.

Trương Kế lắc đầu tỏ vẻ không sao cả, với địa vị cùng thành công bây giờ của anh ta, trừ Nhan Duệ ra, không có một người nào dám chống đối với anh ta cả. Nhưng điều mà anh ta muốn có, cũng chỉ có một mình Ninh Vi Nhân mà thôi: “Vi Nhân.”

Ninh Vi Nhân khẽ đẩy tay của anh ta ra, khoe miệng lại nâng lên một nụ cười nhẹ: “Thật xin lỗi, anh đã kể những chuyện đó, nhưng tôi lại không nhớ một chút xiu nào, anh Trương, có thể anh đã nhận lầm người rồi. Nếu quả thật đó là tôi, tại sao hơn mười năm sau anh mới biết? Thêm vào đó. Nếu như tôi không có làm thì nghe nói trong mười năm nay, bên cạnh anh vẫn có không ít phụ nữ để làm bạn mà.” Nếu so với Nhan Duệ, anh ta còn không bằng được với Nhan Duệ nữa.

“Vi Nhân ——.”

“Anh không cần phải nói thêm gì nữa đâu, tôi sẽ không đồng ý với anh bất cứ chuyện gì hết, nói thật với anh, Nhan Duệ cũng đã từng xin lỗi tôi, tôi cũng không muốn tha thứ cho anh ấy, bởi vì trong suy nghĩ của tôi, tôi đã là một người chết. Nhưng hiện tại tôi lại không chết, mà vẫn còn sống, cho nên tôi sẽ không vì bất cứ ai khác, chỉ vì các con của tôi, mà tôi sẽ không rời khỏi anh ấy đâu. Huống chi đây là cuộc hôn nhân liên kết giữa hai nhà Nhan Ninh, chúng tôi càng không thể ly hôn được.” Nhấp một ngụm trà Lài, tầm mắt của cô chậm rãi hướng về phía bên phải, nơi có một chậu cây cảnh với cành lá rậm rạp, liếc một cái: “Không cần biết có phải là tôi đã giúp anh lúc đó hay không, nói tóm lại, tôi không hề nhớ một chút gì về chuyện này, và tôi cũng không muốn nhớ, có lẽ đối với anh, chuyện này rất quan trọng, nhưng thật xin lỗi, cho tôi nói thẳng, chuyện này chỉ tăng thêm phiền phức cho tôi mà thôi. Tôi cũng hy vọng sau này anh không còn dây dưa với tôi như thế này nữa, anh cũng biết, tôi không chỉ là phu nhân của nhà họ Nhan, tôi còn là mẹ của hai đứa trẻ. Tôi không muốn các con tôi sẽ cho rằng tôi làm điều gì không đúng hoặc là không được đảng hoàng, anh nói có đúng không?”

Cứ như vậy Trương Kế tro mắt nhìn Ninh Vi Nhân đẩy cái ly trước mặt ra, đứng dậy, đi tới cái bàn bên kia, dặt tay đưa bé, một người đàn ông khác đang nắm tay cô, vừa cười vừa nói đi xa dần khỏi tầm mắt của anh ta.

Đã rất lâu trước kia, khi trời đổ mưa, người con gái đó đã cầm dù mỉm cười, đem hết tất cả tiền cô có đưa cho anh ta, có lẽ đó là sự thật, cũng có thể đó chỉ là ảo tưởng của anh ta mà thôi, thật ra thì chưa bao giờ là sự thật cả.

Đem ly nước lọc ở trước mặt uống một hơi cạn sạch, Trương Kế cười nhẹ nhàng, cũng không biết là anh ta đang cười vì suy nghĩ viễn vông của mình, hay là cười mình nên tỉnh giấc mộng Hoàng Lương (*).

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Edit: quynhle2207

Dắt tay bé nhỏ của con trai, đôi mắt đẹp của Ninh Vi Nhân chuyển động, nhìn Nhan Duệ, đường cong nụ cười nơi khóe miệng cũng như có như không: “Em nhớ là lúc em đi ra khỏi nhà hai cha con anh một người thì nói phải coi hồ sơ công việc, một người thì nói muốn học bài đề thi, làm sao mà bây giờ không bận rộn nữa vậy?” Cô cũng đâu có nói là không muốn bọn họ đi cùng cô đâu, hết lần này đến lần khác cả hai người lại cố tình làm ra vẻ rất là phong độ, rộng lượng, giống như không thêm đề ý đến những việc như vậy, kết quả là cô mới vừa rời đi, hai người cũng đã tới, hai người thật sự đều cho rằng cô không có nhìn thấy sao, thật ra thì cô biết hết mọi thứ.

Hai cha con Nhan Duệ và Nhan Ninh liếc mắt nhìn nhau, không hẹn trước mà cùng ho nhẹ một tiếng, Nhan Ninh cười hắc hắc, quay ngược lại cầm chặt tay Ninh Vi Nhân: “Đâu có gì đâu mẹ, là tại con sợ chú Trương có lòng dạ xấu xa kia thôi mà. Chú ấy thật hư, con lại lo lắng chú ấy sẽ cướp đi mẹ, cho nên mới lên đi tới đây. Còn ba tới là. Ba sợ con vẫn còn nhỏ, sẽ gặp nguy hiểm, cho nên mới đi theo con tới, đúng rồi, chính xác là như vậy đó, ba con không có ghen đâu, cũng không có nhỏ mọn như vậy mà!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp là nụ cười sáng lạng, lại vô cùng dễ thương. Chỉ có điều, Ninh Vi Nhân cũng không để mình bị dụ đi vòng vòng như vậy, cô nhéo một cái trên gương mặt non nớt của con trai: “Con cũng biết lừa mẹ như vậy, con cho là mẹ của con ngu ngốc tới vậy sao?”

“Vi Nhân.” Người đầu tiên đầu hàng lại là Nhan Duệ: “Thật ra thì anh không muốn em tới đây. Nhưng lại không thể không để em đi, cho nên mới lôi kéo con trai lên đi đến đây coi thử như thế nào.” Anh đứng ở lập trường gì mà không cho cô đi chứ, nếu đã không có tư cách, vậy chỉ đành phải lên đi theo phía sau để bảo vệ cho cô, nếu lần này Trương Kế lại có lòng dạ gì xấu xa, anh sẽ lập tức lao vào, đập nát những toan tính của anh ta, để cho anh ta biết được, rốt cuộc thì Ninh Vi Nhân là người phụ nữ của ai! Mặc dù chỗ ẩn nấp của bọn họ rất gần, nhưng vẫn không thể nghe rõ ràng những lời nói của Trương Kế: “Vi Nhân. Em —— Cái tên Trương Kế kia nói chuyện gì với em vậy hả?”

Anh cố gắng làm ra vẻ không thêm đề ý, dường như chỉ thuận miệng nên mới hỏi mà thôi, chuyện gì cũng không quan trọng, nhưng anh lại không nghĩ tới Ninh Vi Nhân lại lười biếng nhìn anh một cái: “Anh muốn biết lắm sao?”

Muốn, dĩ nhiên là muốn rồi, anh muốn biết đến sắp chết rồi, chỉ có điều chuyện này dĩ nhiên không thể nói. Anh phải làm ra vẻ ta đây rất rộng rãi, rất rộng lượng để Ninh Vi Nhân thấy: “À, em không muốn nói cũng không sao đâu, đây là tự do của riêng em mà.” Trong lòng anh lại đang gặm nhấm khăn tay nhỏ mà buồn bã, thật chẳng lẽ cô sẽ không nói sao, không chịu nói sao, không nói thật sao???!!! Bàn tay thon dài xinh đẹp nắm thành nắm đấm, oán niệm sâu nặng như vậy, Ninh Vi Nhân không cần nhìn cũng có thể cảm giác được.

“Thật ra thì cũng không có nói cái gì quan trọng đâu. Anh ta chỉ muốn kể cho em nghe về một câu chuyện cũ mà thôi, bất quá em cũng không có ấn tượng gì về chuyện đó cả, em cũng không nhớ đã từng quen biết anh ta từ trước.” Ninh Vi Nhân nắm tay của chồng mình và con trai, nơi khóe miệng lại lộ ra nụ cười: “Anh không cần đề ý đâu.”

Nhan Duệ vẫn tiếp tục làm bộ nghiêm túc như cũ, ra vẻ không để tâm tới bất cứ việc gì, thật ra thì trong lòng anh đang rất hồi hộp. Anh cũng không nhìn được liền quay đầu liếc nhìn phía sau, rất muốn chạy tới để ra oai với Trương Kế. Có lẽ do Trương Kế đang chìm trong sự đả kích đau đớn trong lòng mình, cho nên vẫn cúi đầu xuống không chịu ngẩng lên, anh chỉ đành hậm hực quay đầu lại, trong lòng còn suy nghĩ, lần này thì anh bỏ qua cho Trương Kế, chỉ lần này thôi, lần sao anh sẽ cho anh ta biết được người nào thì anh ta đừng nên đụng vào.

Thế giới này rộng lớn như thế, nhưng cũng đủ nhỏ để những người nên đi cùng nhau, cho dù là quanh đi quẩn lại hay lưu lạc phải sống nơi đầu đường xó chợ, cuối cùng vẫn ở chung với nhau, còn những người không thuộc về nhau, cho dù cố gắng cưỡng ép đến đâu, cũng chỉ là phí công vô ích. Nhan Duệ thật may mắn khi Ninh Vi Nhân thuộc về anh, cũng hiểu rất rõ ràng anh nên làm gì, có thể làm gì, và phải làm gì. Cả cuộc đời này của anh đều mơ tưởng đến muốn được tự do, nhưng trên đời này là gì có thứ gọi là hoàn toàn tự do chứ? Bởi vì trách nhiệm, mà mỗi người sẽ sống có ý nghĩa hơn, nếu không như vậy, chỉ biết sống buông thả bản thân, thì con người cùng động vật có gì khác nhau đâu.

Anh ngẩng đầu nhìn về phía trước, bầu trời xanh thẳm, mây trắng lững lờ, cuộc sống này thật yên tĩnh, có lẽ Ninh Vi Nhân sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, cũng sẽ không bao giờ quên đi những đau đớn mà cô đã gánh chịu, nhưng thứ mà anh cho thể cho cô, lại là một tương lai vô cùng xinh đẹp và hạnh phúc.

Tay anh bị kéo xuống nhẹ nhàng, Nhan Duệ vội vàng cúi đầu nhìn xuống, Ninh Vi Nhân đang ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn anh, gương mặt xinh xắn đẹp đẽ như một khối ngọc xinh đẹp được chạm khắc hết sức tinh tế, giọng nói của cô nhẹ nhàng uyển chuyển: “Đang lúc rảnh rồi, dẫn Ninh Ninh đi sân chơi cùng nhau được không?”

Làm sao anh có thể không đồng ý được chứ? Đây là người phụ nữ mà anh yêu thương nhất trên đời này.

Nhan Duệ gật đầu, trong lòng anh tràn đầy sự mềm mại yên bình.

Cho dù là tương lai cũng tràn đầy hy vọng.

Tác giả lời nói: khụ khụ. Chỉ em gái hiểu được

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Ngoại truyện 1

Edit: quynhle2207

Đó là một ngày cách đây thật lâu, thật lâu về trước, ngay cả Trương Kế cũng sắp sửa quên mất.

Năm đó anh ta chỉ mới có mười bảy tuổi. Lúc đó chính là do tuổi trẻ nông cuồng, thậm chí sau khi trưởng thành cũng không nhớ rõ, lại vừa lúc gia đình gặp một sự thay đổi lớn, tự một thân một mình cùng ba và em trai mình trốn qua Nhật Bản, để tìm kiếm người mẹ không chút tin tức của mình, ai ngờ được, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, ba của anh ta vì vất vả lâu ngày sinh bệnh, đã chết nơi xứ người, vì để có cơm ăn và vì bảo vệ cho em trai mình, anh ta chỉ đành phải đi ăn cắp. Lúc mới bắt đầu, cái gì cũng không biết, cho nên thường bị người ta bắt được, sau đó từ từ làm quen, cũng rèn luyện được một đôi mắt. Nhìn những người qua lại trên đường, thậm chí anh ta chỉ cần nhìn họ, ngay lập tức có thể biết được hoàn cảnh gia đình như thế nào, có cái gì đáng giá để lấy cắp hay không.

Lần này, người anh ta để mắt tới là một người phụ nữ Nhật mặc đồ rất thời trang. Tóc của cô ta nhuộm vàng, mang theo một cái túi xách màu đỏ, chân mang giày boots ống cao, gót nhọn, mười ngón tay thật xinh đẹp, còn kẹp thêm điều thuốc, đang dựa vào bảng quảng cáo ở trạm xe buýt, buồn chán muốn chết nhìn về phía trước, giống như đang đợi ai đó.

Trương Kế đã nghĩ thầm đây là con cá lớn.

Thế là anh ta đi tới, làm bộ giống như lơ đãng đụng phải người phụ nữ kia, người phụ nữ hét lên rất chói tai, mắng chửi tên ăn xin hôi hám cút đi chỗ khác——anh ăn mặc rách bươm, anh cũng đã lâu chưa có gội đầu rồi, xem ra thật giống như một gã ăn mày. (quynhle2207—diễn đàn Lê Quý Đôn)

Trương Kế khúm núm, vội tránh ra, trong tay lại có thêm một cái ví tiền. Không ngờ tới người phụ nữ kia lại hết sức nhanh nhạy, bị anh ta đụng phải, liền thuận tay sờ túi xách của mình một cái, ngay lập tức phát hiện bị mất cái ví tiền, biết mình đã bị lấy mất ví tiền, liền kêu to lên, sau đó chỉ vào Trương Kế la to kêu bắt trộm.

Khi đó anh ta vẫn chưa có được khí thế và bản lĩnh của ngày hôm nay, khi biết được có người đuổi bắt mình, liền vô cùng hoang mang lo lắng, sợ hãi chạy bừa vào một cái hẻm nhỏ, đáng tiếc cuối cùng vẫn chạy không thoát. Người phụ nữ kia không biết lai lịch ra sao, vừa lúc có mấy người đàn ông đáng người to lớn khỏe mạnh, mấy người đàn ông đó vừa nghe thấy ăn cắp ví tiền liền đuổi theo ngay lập tức, đã lâu lắm rồi Trương Kế cũng chưa có một bữa nào no bụng, làm sao chạy lại với bọn họ, bị họ đè trên mặt đất, bị đánh một trận rất tàn nhẫn, ví tiền cũng bị lấy trở về, trên người anh ta có khoảng 1000 yên Nhật cũng bị lấy mất.

Anh ta níu chân của một người đàn ông, muốn hắn ta trả tiền lại cho mình. Người đàn ông kia lại mỉm cười ác ý, lấy chân đạp mạnh lên tay anh ta, tiếng xương gãy vang lên răng rắc thật kinh khủng, nhỏ nước bọt vào mặt anh ta rồi bỏ đi.

Người đi đường vây quanh để xem nhiều như vậy, nhưng không có một người nào muốn đưa tay ra để giúp đỡ, bọn họ còn chỉ chỉ vào anh ta, cảm thấy buồn cười. Từ giây phút đó, Trương Kế đang nằm trên mặt đất đến sức để bò dậy cũng không có đã quyết tâm trong lòng. Anh ta muốn làm người giàu có, có tiền, thật nhiều tiền, là người có thật nhiều tiền, giàu đến nỗi không có ai trên đời này dám khi dễ hay coi thường anh ta.

Lý tưởng thì lúc nào cũng tốt đẹp, nhưng hiện thực thì lại không như vậy, hiện giờ cả người anh ta không còn hơi sức, khắp người lại đầy vết thương, cho dù là có bò thì cũng không bò nổi về nhà. Em trai vẫn còn ở dưới cầu vượt chờ anh ta mang đồ ăn về, anh ta không thể chết ở chỗ này được, tuyệt đối không chết được!

Trên trời lại bắt đầu mưa lâm lâm, từng giọt từng giọt tí tách, đám người xung quanh cũng đã từ từ bỏ đi hết rồi, chỉ còn lại một mình anh ta nằm cô đơn trên mặt đất, không thể động dậy nổi.

Một cây dù có hoa văn nhỏ màu xanh được che lên, ngăn cản không cho nước mưa chảy lên người anh ta. Trương Kế vô lực ngẩng đầu, trên thực tế, bởi vì trận đòn như từ mới vừa rồi đã làm cho đầu óc của anh ta có chút mơ hồ. Anh ta chỉ nhìn thấy một đôi chân nhỏ, dài đang mang giày da màu đen cùng một đôi vớ chân màu trắng đang từ từ đến gần anh ta, mỗi một bước làm văng lên một chút bột nước. Sau đó, thế giới của anh ta cũng trở nên yên tĩnh. Tiếng mưa rơi dường như đã được ngăn cách ở thế giới bên ngoài, còn anh ta đang được an toàn trong không gian của mình.

Chủ nhân của đôi chân mảnh khảnh kia đang đến gần anh ta, cúi người xuống, nhẹ nhàng đưa cho anh ta tờ tiền mười ngàn yên. Một tờ mười ngàn yên đầu tiên. Nhiều tiền như vậy, đủ để anh ta và em trai sống trong nửa tháng rồi, cho dù anh ta có đi lượm ve chai một tháng cũng không kiếm nổi số tiền này! Trương Kế vội vàng cầm lấy tiền, đừng bao giờ nói với anh ta rằng cái gì tự ái, hay phải tự mình cố gắng, nếu một người bị đói đến mức chóng mặt hoa mắt, thì không có khả năng biết tự ái hay tự mình cố gắng rồi!

Cô gái đó cũng không nói chuyện với anh ta, chỉ xoay người rồi đi.

Không biết lấy ở đâu ra dũng khí, Trương Kế đưa bàn tay đen đúa, bẩn thỉu còn dính máu tươi của mình, nắm lấy mắt cá chân mảnh khảnh của cô gái. Vớ chân trắng như tuyết bị dính dơ, cô gái cũng nhú mày, có chút không vui.

“Có thể hay không. Có thể cho tôi thêm chút tiền nữa hay không? Tôi muốn về nhà.” (quynhle2207—diễn đàn Lê Quý Đôn)

Anh ta nói bằng tiếng Trung, sau khi nói xong thì mới phát hiện ra là anh ta phải nên nói bằng tiếng Nhật. Trong lúc anh ta chuẩn bị lặp lại lời nói lần nữa, cô gái lại hỏi anh ta bằng tiếng Trung: “Anh là người Trung Quốc?”

Trương Kế gật đầu một cái, lại lên tiếng cầu xin.

Cô gái không nói gì thêm nữa, nhưng lại lấy ví tiền của mình ra, đặt xuống nhẹ nhàng trước mặt Trương Kế: “Ồ trong ví có thể tín dụng, tôi cũng không biết có bao nhiêu tiền, mặt mã là 734820, anh cầm lấy để dùng đi.” Sau khi nói xong, ngồi xổm xuống, đem tay của Trương Kế vẫn còn đặt trên mắt cá chân của mình kéo ra, xoay người đi khỏi. Cách một quãng xa, Trương Kế còn nghe người bạn gái của cô gái kia đã hỏi cô bằng tiếng Nhật rằng tại sao cô lại muốn bỏ thí cho một kẻ ăn mày. Anh ta cố gắng bình tĩnh xúc động muốn nghe cô gái kia trả lời, nhưng cuối cùng anh ta cũng chỉ nghe được tiếng mưa rơi.

Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất Trương Kế nhìn thấy cô ấy.

Anh ta đã dùng tiền mà cô gái kia cho dẫn em trai trở về lại Trung Quốc, một tay anh ta lập lên được một công ty xí nghiệp to lớn đứng hàng đầu. Sau đó anh ta cũng đã từng đi tìm cô gái kia, nhưng rốt cuộc đều không có kết quả.

Bởi vì anh ta tưởng nhớ đến cô gái kia qua nhiều, cho nên đã tìm kiếm hình bóng của cô ấy trên người của rất nhiều người, cũng bởi vì có người mẹ đã vứt bỏ chồng con đi lấy chồng ở Nhật Bản xa xôi, cho nên anh ta đặc biệt rất thích chia rẽ những kẻ tự cho là mình có tiền kia, cho đến khi —— gặp Ninh Vi Nhân. (Quyển: tội nghiệp, anh ấy bệnh quá nặng -_-)

Lúc mới bắt đầu, anh ta chỉ có ý nghĩ chơi đùa mà thôi, cũng giống như anh ta đã làm với những người phụ nữ trước kia. Sau đó đến thăm Vi Nhân vào lúc đó vì khó sinh mà biến thành người thực vật, ngoại trừ tiệt nuôi vì đã không dụ dỗ được cô từ tay Nhan Duệ thì Trương Kế cũng không còn gì để bàn khoăn.

Nhưng vào một ngày nào đó sau mười năm, Ninh Vi Nhân cũng tỉnh lại, cuối cùng anh ta cũng tìm ra được cô gái năm đó bây giờ ở chỗ nào. Cô ấy đã được gả cho chủ nhân của nhà họ Nhan, trở thành phu nhân của nhà họ Nhan, có một đứa con trai, đã từng bị tổn thương nặng nề, nhưng vẫn chưa từng buông xuôi, chưa từng hối hận, cũng chưa từng phá vỡ nguyên tắc, hay đánh mất linh hồn. Đó chính là người con gái đã che giấu cho anh ta, đã cho anh ta tiền trong cái ngày mưa ấy! Có lẽ đối với cô mà nói, số tiền đó không tính là gì cả, có lẽ cô đối với những kẻ ăn mày đáng thương đều giống vậy, có lẽ cô giúp đỡ anh ta chỉ vì anh ta là người Trung Quốc, nhưng làm sao cô lại giống như những người khác được chứ? Anh ta rất rõ ràng cô là một người rất tốt.

Chỉ có điều chuyện đời không phải lúc nào cũng như ý người. Cuối cùng hy vọng của Trương Kế cũng rơi vào khoảng không. Phải dùng một câu mà người ta vẫn thường nói để diễn tả, đó chính là anh ta cùng Ninh Vi Nhân không có duyên phận với nhau, hay là nói, duyên phận của bọn họ còn chưa đủ. Cho dù Ninh Vi Nhân sẽ không tha thứ cho Nhan Duệ, nhưng cũng sẽ không rời bỏ Nhan Duệ, cô yêu thương con của mình, cho nên vì con sẽ vẫn ở lại bên cạnh của Nhan Duệ, mà Nhan Duệ, đã không còn là người trong trí nhớ của anh ta nữa rồi, Ninh Vi Nhân ở lại bên cạnh anh, cuối cùng, sẽ đến một ngày anh có thể làm cho cô nở nụ cười một lần nữa.

Cho nên, Trương Kế còn có thể làm gì bây giờ nữa?

Thật ra thì người con gái năm đó chỉ tồn tại trong những giấc mơ của anh ta mà thôi. Đã qua nhiều năm, cô gái đó đã quên những chuyện này từ lâu, chỉ có mình anh ta lại khắc sâu trong trái tim mình. Bất quá những điều này cũng không còn quan trọng nữa rồi, bởi vì bất cứ ai cũng hiểu được rằng, có một số chuyện cứ để nó vĩnh viễn phủ dưới lớp bụi thời gian thì sẽ tốt hơn.

Thật sự đã sai lầm, nếu không dành hết tình cảm trong tim cho người con gái ngày đó, cho dù là muốn hay không thì chữ ‘nếu’ đó đều không thể xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Quay Đầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.